

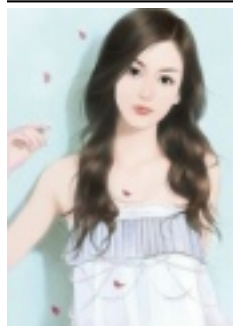
Bầy Tình, Tình Bầy?

Contents

Bầy Tình, Tình Bầy?	2
1. Chương 1: Tranh Giành Báu Vật	3
2. Chương 2: Thắng Bại	6
3. Chương 3: Giảng Bầy	10
4. Chương 4: Đấu Ngâm	14
5. Chương 5: Mưu Kế	18
6. Chương 6: Thăm Dò	23
7. Chương 7: Băng Tan	27
8. Chương 8: Thỏa Thuận	31
9. Chương 9: Hẹn Hò	35
10. Chương 10: Bữa Tối	40
11. Chương 11: Nổi Tiếng	45
12. Chương 12: Vũ Hội	49
13. Chương 13: Thất Bại	52
14. Chương 14: Giấc Ngủ	55
15. Chương 15: Cõi Mất	60
16. Chương 16: Tình Cờ Gặp Lại	66
17. Chương 17: Bắt Đầu Có Ý	69
18. Chương 18: Cường Hôn	72
19. Chương 19	76
20. Chương 20	79
21. Chương 21	84
22. Chương 22	88
23. Chương 23	92
24. Chương 24	95
25. Chương 25	99
26. Chương 26	104
27. Chương 27	108
28. Chương 28	110
29. Chương 29	114
30. Chương 30	118
31. Chương 31	121
32. Chương 32	125
33. Chương 33	128
34. Chương 34: Vạch Trần Bí Mật	132
35. Chương 35: Mang Thai?	136
36. Chương 36	139
37. Chương 37	143
38. Chương 38	146
39. Chương 39	149
40. Chương 40	153
41. Chương 41	156

42. Chương 42	159
43. Chương 43	163
44. Chương 44	166
45. Chương 45	170
46. Chương 46	173
47. Chương 47	176
48. Chương 48	180
49. Chương 49	184
50. Chương 50	188
51. Chương 51	191
52. Chương 52	195
53. Chương 53	198
54. Chương 54	201
55. Chương 55	205
56. Chương 56	209
57. Chương 57	213
58. Chương 58: Ngoại Truyện: Chuyện Quá Khứ	221
59. Chương 59: Ngoại Truyện: Chuyện Vặt Lúc Mang Thai	226
60. Chương 60: Ngoại Truyện: Chiếm Hữu	228
61. Chương 61: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (1)	231
62. Chương 62: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (2)	232
63. Chương 63: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (3)	235
64. Chương 64: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (4)	238
65. Chương 65: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (5)	242
66. Chương 66: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (6)	245
67. Chương 67: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (7)	250
68. Chương 68: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (8)	254
69. Chương 69: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (9)	258
70. Chương 70: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (10)	260
71. Chương 71: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (11)	263
72. Chương 72: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (12)	267
73. Chương 73: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (13)	271
74. Chương 74: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (14)	274
75. Chương 75: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (15)	278

Bầy Tình, Tình Bầy?

Giới thiệu

Người đàn ông đó cứ nghĩ rằng anh ta là một con sói tài giỏi chuyên đi dụ dỗ các cô gái một cách dễ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-tinh-tinh-bay>

1. Chương 1: Tranh Giành Báu Vật

Đêm thu, trung tâm triển lãm Hồngkong đèn đuốc huy hoàng, buổi bán đấu giá Christie's nổi tiếng xa gần sắp chính thức bắt đầu.

Trong một chiếc xe hơi màu đen sang trọng cách trung tâm triển lãm không xa, một cô gái trẻ đang lặng lẽ nhìn dòng người đông đúc trước cửa ra vào, những ngón tay gõ nhẹ vào cửa kính một cách nhịp nhàng.

Tiếng “lạch cạch” vang lên đều đặn khiến cho người đàn ông ngồi phía trước cảm thấy hoảng loạn. “Cô ba, sắp tới giờ rồi, cô chắc anh ta sẽ đến sao?”

“Đương nhiên.” Cô gái trả lời rất chắc chắn. Mọi thứ trên người cô đều chuẩn bị riêng cho anh, nếu anh không đến thì há chẳng phải công sức của cô trong ba năm nay đã mất trắng sao?

Thấy cô đã nắm chắc được mọi chuyện, người kia cũng không dám chất vấn thêm. Nhưng khi thấy trước cửa càng ngày càng ít người thì không nhịn được, lại hỏi tiếp. “Lỡ như anh ta không đến thì sao?”

Động tác gõ tay bỗng khựng lại, cô gái nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như lần đầu tiên nghĩ đến vấn đề nan giải này, nhưng ngay sau đó liền cười tươi như hoa. “Liên Lãng, không có lỗi như, bởi vì anh ta đã đến rồi.”

Người đàn ông tên Liên Lãng nhìn theo tầm mắt của cô, lập tức nhìn thấy một người đàn ông đang bước xuống từ một chiếc Bentley màu trắng. Đó là Thẩm Mục Phạm – người nắm quyền của tập đoàn Thẩm Thị, được người trong giới kinh doanh đặt cho biệt danh là “Hổ biết cười”, cũng chính là người mà cô chủ của anh ta đang đợi.

Cô gái giơ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay, 7 giờ 50 phút, cách giờ khai mạc buổi đấu giá 10 phút. Từ ngoài cổng chính vào tới hội trường cần khoảng 5 phút, cộng với thời gian anh ta chào hỏi những người quen biết thì cũng vừa bắt đầu. Xem ra người đàn ông này đúng như là tài liệu điều tra đã nói, quen nắm mọi thứ trong tay, đầu vào đầy.

Liên Lãng ngồi đằng trước thấy Thẩm Mục Phạm bước vào trung tâm triển lãm thì quay đầu lại, khó giấu được nỗi vui mừng, nói: “Cô ba, chúng ta cũng vào chứ?”

“Không vội.” Cô gái lấy từ trong bóp cầm tay ra một thỏi son môi, từ tốn dặm lại lớp trang điểm, soi gương sửa sang lại quần áo trang sức trên người, xác định mọi thứ đều ổn thì mới chậm rãi nở một nụ cười rạng rỡ. “Đi thôi, chúng ta phải lên đài rồi.”

Liên Lãng bị nụ cười sáng ngời ấy làm cho thất thần, khi hoàn hồn lại thì mới phát hiện cô đã xuống xe. Anh vội vàng khóa xe rồi đi theo sau. Trong thời khắc bước vào trung tâm triển lãm, người chưa từng tin quỷ thần như anh cũng âm thầm khấn nguyện, mong sao cô chủ có thể được như ý nguyện.

Vừa bước vào hội trường, Thẩm Mục Phạm liền nhìn thấy Nghiêm Chính đang vẫy tay gọi mình từ hàng ghế khách VIP. Anh khẽ gật đầu, chậm rãi bước qua, vừa đi vừa chào hỏi vài người bạn quen biết. Khi ngồi xuống thì đúng lúc người dẫn chương trình tuyên bố bắt đầu buổi đấu giá.

Không sớm không muộn, rất đúng giờ, khiến cho Nghiêm Chính ở bên cạnh không khỏi cảm thán. “Ông đúng giờ thật đấy nhỉ.”

Thẩm Mục Phạm chỉ cười mà không nói gì, cầm lấy quyển danh mục ở trên ghế lên lật xem. Vì ảnh hưởng của cuộc khủng hoảng tài chính, hai năm nay, tài sản của không ít doanh nhân đã bị giảm sút, nhưng thị trường sưu tầm báu vật vốn dựa vào kẻ có tiền để sống lại phát triển theo đà ngược lại. Nhất là các triệu phú trong nước không ngừng tăng lên, đua nhau về độ giàu có, các buổi bán đấu giá Christie's không ngừng xuất hiện những cái giá trên trời. Mà điều làm người tham gia đấu giá và người bán đều kinh ngạc là không chỉ mức giao dịch không chịu ảnh hưởng mà ngay cả vật bán đấu giá cũng ngày càng quý báu. Chẳng hạn như trong danh mục đấu giá ngày hôm nay xuất hiện hai món đồ quý, một là bức danh họa của Picasso, còn vật kia là chiếc đĩa sứ trắng có hoa văn màu từ thời Ung Chính triều Thanh.

Thấy tầm mắt của anh dừng lại ở chiếc đĩa, Nghiêm Chính dùng khuỷu tay đẩy anh một cái. “Tối nay, có không ít người nhắm vào nó mà đến.”

“Bình thường thôi.” Thẩm Mục Phạm gấp danh mục lại, nói một cách ung dung. “Báu vật mà cả hai giới trắng đen đều tìm kiếm bao nhiêu năm nay, ai cũng muốn đến để tận mắt ngắm diện mạo của nó.”

“Chưa chắc à.” Nghiêm Chinh đẩy gọng kính vàng lên, khoe môi nở một nụ cười trào phúng. “Theo tôi thấy thì đều muốn tới tranh giành báu vật, sau đó tìm cơ hội đầu tư trục lợi, ngồi không mà tăng giá.”

Nghiêm Chinh ép giọng xuống thật nhỏ. “Ông đã nghe nói chưa, từ khi Christie’s công bố danh mục, giá của cái đĩa me này đã lên đến 18 triệu rồi.”

“Nó gọi là đĩa sứ thời Ung Chính chứ không phải cái đĩa me.” Thẩm Mục Phạm nhướn mày sửa sai. “Cùng loại với nó, hiện nay chỉ có một cái được trưng bày ở viện bảo tàng nước Mĩ.”

Nghiêm Chinh là bạn chí thân với anh, biết anh mê gốm sứ thời Ung chính, nhưng thấy anh nghiêm túc như vậy thì vẫn không khỏi “chặc chặc” vài tiếng. “Ông đúng là quá si mê rồi.”

Thẩm Mục Phạm chẳng ừ hử gì, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, kiên nhẫn đợi buổi đấu giá tiến hành theo trình tự.

Tuy đa số người ở đây đều đến vì chiếc đĩa sứ trắng kia nhưng những thứ khác có thể xuất hiện trong buổi bán đấu giá của Christie’s thì giá trị cũng không tầm thường. Trong quá trình đấu giá, bức tranh chữ của Tề Bạch Thạch và đồ đồng đen thời Tống đều được ra giá cao. Sau đó, Nghiêm Chinh có được bức tranh sơn dầu của danh họa Picasso với giá 28 triệu đôla Hongkong, khiến cho buổi bán đấu giá lên tới cao trào. Khi người dẫn chương trình tuyên bố vật đấu giá thuộc về chủ nhân, Nghiêm Chinh đứng dậy đón nhận những lời chúc mừng của mọi người theo lệ. Vừa ngồi xuống liền nghe Thẩm Mục Phạm hỏi với giọng chế nhạo. “Sao tôi không biết ông có hứng thú với tranh sơn dầu nhỉ?”

“Không có hứng thú.” Trên mặt anh vẫn giữ một nụ cười nhưng trong giọng nói đã mang theo vẻ hơi bực bội. “Mua về lấy lòng ông già vợ thôi.”

“Đúng là đầu tư lớn.” Thẩm Mục Phạm cười khê. “Không biết chủ tịch Lâm có nhận không nữa.”

“Không nhận cũng phải tặng.” Nghiêm Chinh nhún vai bất đắc dĩ. “Ai bảo tôi muốn cưới con gái ông?”

“Muốn kết hôn thì dễ thôi mà, cứ bay thẳng sang Las Vegas tìm một giáo đường nhỏ mà đăng ký, tôi có thể tự bỏ tiền túi mua vé máy bay sang làm người chứng hôn cho bọn ông.”

“Tôi cũng muốn vậy, nhưng người ta là con gái hiếu thảo, nhất định phải được ba đồng ý thì mới chịu đăng ký.” Nhắc tới người bạn gái có tư tưởng bảo thủ của mình, Nghiêm Chinh bỗng nổi nóng. “Có đôi khi tôi không biết cô ấy xuyên qua từ triều đại nào nữa, sao mà lại bảo thủ như thế, ngay cả làm việc đó trước khi kết hôn cũng không cho, một mực bắt phải giữ cho đêm tân hôn.”

“Không hài lòng thì đổi người khác đi.” Thẩm Mục Phạm cố ý nói. “Dù sao thì với thân phận chủ tịch tập đoàn Hồng Thái của ông, có rất nhiều cô gái muốn bò lên giường ông mà.”

Nghiêm Chinh xù một tiếng. “Nếu mà có thể đổi được thì tôi đã đổi lâu rồi.”

Tình cảm giữa anh và Lâm Nhân, Thẩm Mục Phạm là người hiểu rõ hơn ai hết. Thật lòng mà nói thì anh cũng cảm thấy hai người không hợp nhau, thế mà Nghiêm Chinh cứ khẳng khái chui đầu vào rồi không rút ra được. Điều mà Thẩm Mục Phạm có thể làm cũng chỉ là uống với anh vài ly rượu, nghe anh than van kể lể. Về phần khuyên giải? Thôi đi, bản thân anh còn không dứt ra được thì lấy tư cách gì mà khuyên bạn bè? Hơn nữa tốt xấu gì người ta cũng còn có thân phận chồng chưa cưới, còn anh? Nhiều lắm cũng chỉ được coi là thân hơn bạn bè một chút nhưng chưa tới mức làm người yêu được.

Hai người đàn ông bị tình yêu giày vò đều tự đắm chìm trong nỗi niềm riêng của mình, mãi đến khi người dẫn chương trình thông báo: “Món đồ cuối cùng của buổi bán đấu giá hôm nay là chiếc đĩa bình an phú quý từ thời Ung Chính, mã số C781277...” thì mới khơi dậy sự chú ý của hai người, họ ngẩng đầu lên ngắm nghía chiếc đĩa trên sân khấu.

Dưới ánh đèn, chiếc đĩa được bàn xoay nâng lên xoay 360 độ để triển lãm. Hoa văn chim phượng hoàng cùng hoa mẫu đơn trên đĩa sống động như thật, khóm trúc và tảng đá trên vành đĩa cũng tinh tế khéo léo, những đám mây cát tường trang trí khắp đĩa, sắc men mịn màng sáng bóng, vừa nhìn đã biết là sản phẩm

thượng hạng từ hoàng gia thời Ung Chính. Ngay cả người không am hiểu gì về gốm sứ như Nghiêm Chính mà cũng phải không ngớt lời tán thưởng: “Đúng là đẹp thật.”

Sau đó, khi người dẫn chương trình thông báo giá khởi điểm của chiếc đĩa này toàn bộ khách khứa trong hội trường, kể cả Nghiêm Chính đều ngạc nhiên sái cả quai hàm.

“2 triệu đôla Hongkong, người ra giá không biết giá thị trường hay là đầu óc có vấn đề nữa.” Nghiêm Chính cười chế nhạo. “Tưởng là đang bán củ cải trắng sao, đúng là đầu đất!”

“Tôi thì lại cảm thấy người này rất thông minh.” Thẩm Mục Phạm từ tốn nói. “Muốn bắt thì phải thả, ra giá thấp thì tất nhiên sẽ có nhiều người tham gia đấu giá, lúc đó không muốn cao cũng khó à.”

Quả nhiên như Thẩm Mục Phạm đã dự đoán, cuộc cạnh tranh vừa bắt đầu thì hàng loạt tấm bảng cùng giờ lên như là mấy con chuột trong trò chơi đập chuột. Giá không ngừng tăng lên, chưa đầy năm phút sau thì đã lên đến 15 triệu đôla Hongkong, sắp bằng giá chợ đen.

Thấy giá không ngừng tăng lên mà Thẩm Mục Phạm lại không nhúc nhích tấm bảng thì Nghiêm Chính trở nên sốt ruột. “Sao ông vẫn vững như núi thế hả, còn không mau ra giá đi.”

“Không vội.” Thẩm Mục Phạm nhẹ nhàng lắc lắc cổ, ung dung nói. “Thứ thuộc về tôi thì không chạy đâu được.”

Qua vài phút sau, giá đấu đã lên tới 18 triệu, lúc này không còn mấy người giơ bảng nữa. Dù sao từ góc độ sưu tầm mà nhìn thì cái giá này đã gấp mười mấy lần so với những món hàng cùng loại. Còn nếu muốn đầu cơ trục lợi thì giá thị trường rao mua là 18 triệu, lỡ như người hỏi mua không chịu chi thêm, há chẳng phải vung tiền như rác để mua về sao?

Sau khi có một vị khách hô 19 triệu, mấy vị khách khác lúc này vẫn còn đang hăng hái bỗng nhiên do dự xem có nên tăng giá không. Thấy qua một lát mà không có ai báo giá, người dẫn chương trình đành phải hô lên theo quy định. “19 triệu lần một...” Cả hội trường không ai giơ bảng lên, anh ta lại hô: “19 triệu lần hai...”

Lần này anh ta cố ý kéo thật dài, hy vọng có thể cho những người đang cân nhắc kia chút thời gian. Phải biết rằng bọn họ được hưởng hoa hồng trên giá bán ra, giá tăng lên một chút thì tiền hoa hồng cũng tăng thêm một chút. Nhưng buồn là dù anh ta nói chậm như ốc sên bò đi chẳng nữa thì trong hội trường vẫn không có ai giơ bảng lên. Anh ta thầm thở dài một tiếng, an ủi mình rằng: thôi vậy, dù sao thì 19 triệu cũng đã cao lắm rồi. Ai ngờ vừa giơ tay lên chuẩn bị tuyên bố thì bỗng có một giọng nam trầm vang lên từ hàng ghế VIP. “20 triệu.”

Mắt người dẫn chương trình sáng lên, những người khác cũng đồng loạt đưa mắt nhìn về phía hàng ghế VIP. Khi nhìn thấy người ra giá thì một số người có vẻ mặt như “thì ra là thế”, một số khác thì vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, nói chung biểu cảm hết sức phong phú.

Người dẫn chương trình biết mặt Thẩm Mục Phạm, thấy anh ra giá thì đoán chắc rằng vật này ắt sẽ về tay anh nhưng vẫn phải hỏi theo quy định. “Vị khách này ra giá 20 triệu, còn có ai...”

Ai ngờ còn chưa nói xong thì một giọng nữ trong trẻo đã vang lên từ cái góc ở ngoài cửa. “22 triệu.”

Woa! Đám người đồng thanh phát ra tiếng òa rồi đồng thời đưa mắt nhìn về phía cái góc kia. Một cô gái mặc bộ váy dài trắng, diện mạo xinh đẹp đến nỗi khiến “đàn ông không rời được mắt, phụ nữ đổ kị nghiêng rống” lọt vào mắt mọi người. Cả hội trường im ắng như tờ trong giây lát rồi lại trở nên xôn xao. “Cô ấy là ai nhỉ?”

Đại đa số mọi người đều lắc đầu tỏ vẻ không biết, chỉ có một số ít người từng gặp cô thì nói ra câu trả lời.

“Bạch Chi Âm – giám đốc bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn Bách Diệp, Bạch Phi Dương là ông nội của cô ta, có điều...” Nghiêm Chính dừng một chút, nói. “Cô ta là con gái riêng của Bạch Nhạc Quân.”

Mắt Thẩm Mục Phạm hơi tối lại, chân mày khẽ nhướng lên một chút. Anh quay người qua nhìn về phía Bạch Chi Âm thì vừa vặn gặp phải ánh mắt khiêu khích của đối phương. Anh nhếch môi hừ khẽ một cái, tay trái lại giơ bảng lên. “25 triệu.”

Woa! Cả hội trường lại phát ra tiếng thán phục. Nhưng lần này, mọi người còn chưa kịp đưa mắt nhìn về phía Thẩm Mục Phạm thì giọng nói trong veo của Bạch Chi Âm đã vang lên lạnh lạnh. “27 triệu.”

Thẩm Mục Phạm cau mày lại, nhanh chóng suy tính mục đích đến của Bạch Chi Âm. Đối với Bạch Phi Dương và tập đoàn Bách Diệp, anh biết nhiều hơn những người khác một chút. Nhà họ Bạch nhìn thì như có vẻ làm ăn đàng hoàng nhưng trong tối lại ngầm thao túng toàn bộ đường dây mua bán các văn vật của xứ cảng này. Bọn họ luôn chỉ tham gia các giao dịch đen, bây giờ lại đến tham gia đấu giá công khai thế này thì chỉ có một khả năng, chính là đã có chủ mua hàng, hơn nữa giá tuyệt đối kinh người nên mới có thể khiến nhà họ Bạch bắt chấp giá cả để đoạt được.

Có điều, ngoài anh ra thì còn ai muốn có báu vật này nữa?

Nghiêm Chính thấy anh chau đôi mày kiếm, nhìn Bạch Chi Âm không chớp mắt thì vội vàng đưa tay chọc vào người anh. “Mục Phạm, tôi thấy cái giá này cao quá rồi, không đáng đâu.”

Cùng lúc đó, Liên Lăng bên cạnh Bạch Chi Âm cũng đang căng thẳng đến run lên. “Cô ba, chúng ta không có nhiều tiền vậy đâu.”

Bạch Chi Âm chỉ cười mà không nói, ngay cả khi người dẫn chương trình hô lên “27 triệu lần hai” thì cô vẫn không đổi sắc mà nhìn thẳng vào mắt Thẩm Mục Phạm. Và khi người dẫn chương trình hô lên con số 27 triệu lần thứ ba thì cô vẫn nhìn Thẩm Mục Phạm rồi mỉm cười, sau đó dùng môi lặng lẽ nói với anh “cảm ơn”.

Chỉ có điều, rõ ràng là người kia không hề muốn nhường cô. Ngay trong lúc người dẫn chương trình giờ búa lên thì giọng nói quen thuộc kia lại vang lên. “37 triệu.”

Cho dù là đã trải qua vô số lần bán đấu giá nhưng lần này người dẫn chương trình vẫn bị cái giá này khiến cho không khép miệng lại được. Một lần tăng thêm 10 triệu, quyết tâm phải có được món đồ này của Thẩm Mục Phạm là đã quá rõ ràng, những người quen biết anh đều biết một khi anh đã muốn có thì không ai có thể giành được.

Khác với vẻ kinh ngạc của mọi người, sắc mặt của Bạch Chi Âm vẫn hết sức trấn tĩnh, khiến ấy vị doanh nhân già không khỏi lắc đầu. “Nghe non không sợ hổ, có lẽ con bé này còn chưa biết nó đã chọc phải phiền phức gì đâu.”

Sau cơn chấn kinh, người dẫn chương trình nhớ tới vai trò của mình, anh ta lặp lại cái giá này một lần nữa, rồi quay đầu sang hỏi Bạch Chi Âm. “Xin hỏi cô có muốn tăng giá không?”

Bạch Chi Âm nhú chặt mày, như là đang cố suy tính. Một lát sau, khi mọi người nghĩ cô đã chịu thua thì cô đột nhiên ngẩng đầu lên, cất cao giọng, nói: “40 triệu.”

2. Chương 2: Thắng Bại

Cô gái này đang định tranh với anh tới cùng sao?

Thẩm Mục Phạm khẽ mím đôi môi mỏng, đánh giá cô gái đứng cách mình mấy mét với ánh mắt đầy hứng thú. Mặt trái xoan đúng chuẩn, làn da trắng nõn nà, mặt mày nhỏ nhắn nhưng không mất đi khí thế, đôi mắt như ngập nước, rất trong trẻo, rất đẹp, cũng gợi lên khát vọng che chở của đàn ông. Chắc hẳn con cáo già Bạch Phi Dương chọn cô làm giám đốc bộ phận quan hệ xã hội chính là vì hài lòng với gương mặt này đây.

Phát hiện anh cứ một mực nhìn chằm chằm vào Bạch Chi Âm, Nghiêm Chính cười trêu ghẹo. “Ông cứ nhìn chằm chằm vào con người ta như hổ rình mồi thế này sẽ làm cô ấy sợ đấy.”

Thẩm Mục Phạm liếc anh ta một cái. “Không phải ai cũng như vợ chưa cưới của ông đâu.”

“Vây cũng phải.” Nói tới chuyện Lâm Nhân rụt rè, Nghiêm Chinh nhún vai một cách bất đắc dĩ. Anh đưa mắt nhìn Bạch Chi Âm thì phát hiện cô đã cúi đầu, hai tai đỏ như là tôm luộc. Nghiêm Chinh không khỏi cười phá lên, khoác tay lên vai Thẩm Mục Phạm một cách không mấy nhã nhặn. “Ông xem, ông xem đi, ông nhìn tới nổi con người ta đỏ mặt rồi kìa.”

Thẩm Mục Phạm liếc mắt nhìn đôi tai đỏ hồng của Bạch Chi Âm, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác mát mát. Không biết tại sao, dường như anh càng thích cô gái nghênh ngang không biết sợ, dám tranh giành báu vật với anh vừa rồi hơn. Còn bây giờ, cô chẳng qua chỉ là một cô gái không giấu được nội tâm mà thôi.

Người dẫn chương trình đứng cách đó khá xa, đương nhiên không thể nhìn thấy cơn sóng ngầm giữa bọn họ, nhưng thấy Thẩm Mục Phạm cứ nhìn chăm chú vào Bạch Chi Âm thì liền nhắc nhở: “Anh Thẩm à, anh có muốn nâng giá lên không?”

“Có thể cho tôi suy nghĩ một chút không?” Anh hỏi người dẫn chương trình nhưng mắt thì vẫn luôn nhìn Bạch Chi Âm nên ai nấy đều hiểu rằng anh đang hỏi ý kiến của cô.

Theo thủ tục giao dịch mà nói thì yêu cầu của Thẩm Mục Phạm đã đi quá giới hạn, nhưng xét đến việc người cạnh tranh chỉ còn anh và Bạch Chi Âm, giá đưa ra đã cao hơn giá khởi điểm gấp 20 lần nên người dẫn chương trình có thể châm chước một lần, sau đó hỏi Bạch Chi Âm. “Cô à, cô thấy có được không?”

Bạch Chi Âm cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được vô số ánh mắt nóng rực đang nhìn mình. Không cần đoán cũng biết chắc chắn trong đó có ánh mắt của Thẩm Mục Phạm. Nghĩ tới đây, cô cúi đầu càng thấp hơn, cảm cũng sắp rụng tới ngực, hai vành tai thì đỏ rực. Dáng vẻ ấy giống như là không dám lên tiếng phản đối, khiến người ta thấy mà thương.

Một cô gái vừa xinh đẹp vừa yếu đuối đáng thương như vậy khiến cho rất nhiều đàn ông trong hội trường nảy ra ý muốn bênh vực che chở. Cho dù Thẩm Mục Phạm đang ngồi đó, vẫn có người không sợ chết mà gương cao ‘chính nghĩa’. “Chuyện này không hợp với quy định cho lắm nhỉ?”

Những người khác tuy không dám lớn tiếng chất vấn nhưng cũng xì xào hùa theo. “Đúng vậy, cạnh tranh được quyết định trong giây lát, làm gì có chuyện nghĩ tới cả buổi trời?”

Nghiêm Chinh bị những ánh mắt khinh bỉ dồn dập bắn tới làm cho bực dọc. “Haiz, tôi thấy ông cứ nhường đại cho cô ấy đi, dù sao trong nhà ông cũng không thiếu mấy cái đĩa thế này.”

Thật ra, với tính cách của Thẩm Mục Phạm, đổi lại nếu là vật gì khác hoặc người khác tranh giành với anh thì cho dù Nghiêm Chinh không nói, có lẽ anh cũng sẽ nhượng bộ. Nhưng chiếc đĩa bình an phú quý này anh đã tìm kiếm nhiều năm, hơn nữa gia thế của Bạch Chi Âm không tầm thường, anh sẽ không nhường cô, cũng không dám nhường.

Nhà họ Bạch dám bỏ ra 40 triệu để mua nó về thì chắc chắn đối tác bên kia cũng giống như anh, không tiếc chi nhiều tiền để có được cái đĩa. Nếu anh nhượng bộ thì tuyệt đối không còn cơ hội có lại nó.

Ga lăng kiểu này, anh không làm được. Bởi vì anh nhất định phải có thứ đồ này. Hơn nữa anh cũng muốn xem xem rốt cuộc người đứng sau lưng nhà họ Bạch có thể tốn bao nhiêu “máu” nữa?

Không thèm để ý đến ánh mắt khinh bỉ của Nghiêm Chinh, Thẩm Mục Phạm giơ tay lên, cao giọng hô to: “50 triệu.”

Người dẫn chương trình nuốt nước miếng, lắp lại với vẻ không dám tin. “50 triệu?”

Thẩm Mục Phạm gật đầu, khẽ nhếch môi lên cười. “Tôi có thể cho cô đây thời gian để suy nghĩ.”

Câu nói này nghe hết sức ga lăng nhưng thật ra là tát vào mặt, khiến cho những người lớn tiếng kêu gào lúc này thẹn tới nổi tái xanh cả mặt.

Bạch Chi Âm cứ cúi đầu khiến người ta không nhìn rõ biểu cảm trên mặt cô. Những người hảo tâm bên cạnh thấy cô lạ mặt, sợ cô không biết thân phận của Thẩm Mục Phạm nên nhỏ giọng khuyên nhủ. “Cô à, người đó là ông chủ lớn của Thẩm Thị, thứ anh ta không thiếu chính là tiền, cô đừng có giận dỗi mà tăng giá nữa.”

“Phải đó, cô ba à!” Liên Lăng kéo ống tay áo của cô, nói những lời chỉ có hai người mới hiểu. “Cô ra giá cao như vậy, ông chủ thấy được sẽ giận lắm đấy.”

Bạch Chi Âm không hồi đáp những lời khuyên can của những người xung quanh, chỉ lấy di động trong bóp cầm tay ra, nhấn một dãy số rồi dùng tay che miệng lại, hỏi với giọng không lớn không nhỏ: “50 triệu, có muốn nữa không?”

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức hiểu thì ra sau lưng cô còn có một ông chủ thực thụ nữa, thảo nào cô gái lạ mặt không có chút tiếng tăm này lại dám tranh giành với Thẩm Mục Phạm.

Giọng của cô càng ngày càng nhỏ, mọi người không nghe rõ cô nói gì nữa. Có điều ở đây toàn là những người tinh ranh từng xông pha lặn lội trên thương trường, thấy đôi mày của cô càng ngày càng chau lại, cuối cùng nói một tiếng ‘ừ’ thật nặng nề thì liền hiểu rõ, ắt hẳn món đồ này sẽ rơi vào tay Thẩm Mục Phạm.

Quả nhiên như dự đoán, Bạch Chi Âm ngắt điện thoại xong thì cười thẹn thùng với người dẫn chương trình. “Thật ngại quá, tôi không đấu giá nữa.”

Giọng của cô dịu dàng êm ái, nghe cho kỹ thì còn mang theo chút ghen ngào khiến người ta không khỏi liên tưởng tới việc phải chăng lúc này cô bị ông chủ mắng trong điện thoại.

Người bán đấu giá nhìn cô với vẻ cảm thông, trong lòng không còn chút cảm giác vui vẻ vì có được tiền hoa hồng cao nữa mà ngược lại, có chút thầm oán trách Thẩm Mục Phạm, cảm thấy anh vì sĩ diện mà cố tình nâng giá lên cao, khiến cô gái này không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng cho dù có bất bình tới đâu thì anh ta cũng không thể lấy chiếc đĩa cổ để tặng cho cô nên chỉ có thể tuyên bố vật về với chủ trong tâm trạng hậm hực.

Hội trường vang lên tiếng vỗ tay lác đác. Vào lúc này, Bạch Chi Âm cũng đứng dậy, cúi đầu đi nhanh ra khỏi hội trường. Không biết do đi quá nhanh hay vì đả kích quá lớn mà khi sắp tới cửa, cô lão đảo và nhào tới trước một cái. May mà Liên Lăng đi sau nhanh tay lẹ mắt đỡ được cô, cô mới may mắn không phải ôm hôn đất mệ.

Kết quả là, toàn bộ đàn ông trong hội trường, bao gồm cả người dẫn chương trình càng thêm bất mãn với Thẩm Mục Phạm.

Nghiêm Chính cảm nhận được những ánh mắt căm hận từ bốn phía bắn tới, không khỏi cảm thán: “Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Bạch Chi Âm không cần tốn nhiều công sức đã có thể khiến cho nhiều người đàn ông căm thù ông thay cho cô ấy.”

Thẩm Mục Phạm lườm anh một cái. “Lẽ nào ông cũng bị mê hoặc rồi sao?”

“Vậy thì không có à.” Nghiêm Chính dừng một chút rồi nghiêm túc bổ sung thêm: “Có điều quả thật cô ấy rất xinh đẹp.” Tập đoàn Hồng Thái và tập đoàn Bách Diệp có làm ăn buôn bán với nhau, anh đã gặp được Bạch Chi Âm vài lần trong các bữa tiệc của nhà họ Bạch. Tuy mỗi lần cô đều chỉ ở đằng sau làm công tác phục vụ nhưng giữa đám khách khứa xiêm áo là lượt kia, cô vẫn nổi bật xuất chúng. Anh nghĩ, nếu không phải e ngại về thân phận của cô thì chắc hẳn những người tới cầu hôn đã giẫm nát cánh cửa của nhà họ Bạch.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Chính không khỏi thở dài một hơi. “Haiz, thật đáng tiếc.”

Thẩm Mục Phạm thấy anh thở dài thì lấy làm lạ, hỏi: “Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc cô ấy là...” Nhưng nhớ tới thân thế của Thẩm Mục Phạm, Nghiêm Chính đành phải cố nuốt hai chữ ‘con riêng’ vào trong, sửa miệng nói: “Đáng tiếc cho dù có xinh đẹp đi nữa thì cũng không vào được mắt ông.”

Thẩm Mục Phạm không ừ hử gì, rút tập chỉ phiếu trong trong cặp ra, điền số tiền và ký tên một cách rồng bay phượng múa vào, đưa cho nhân viên đấu giá. Nhưng khi Nghiêm Chính tưởng rằng anh sẽ im lặng cho đến cùng thì bỗng nhiên nghe anh nói một cách băng quơ. “Đúng là rất đẹp.”

Nghiêm Chính tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào Thẩm Mục Phạm với vẻ không dám tin, một lát sau mới đập mạnh vào vai anh một cái. “Hiếm thấy, hiếm thấy à nha. Tui với ông quen nhau nhiều năm như vậy,

ngoại trừ Candy ra, đây là lần đầu tiên tôi thấy ông khen một cô gái khác xinh đẹp. Thật là hiếm thấy.”

“Đúng là cô ấy rất xinh đẹp, có điều...” Thẩm Mục Phạm nhớ lại gương mặt xinh xắn ấy, nói tiếp. “So với Candy thì thua về mặt khí chất.”

“Xì, đó là do tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, tôi thấy Bạch Chi Âm rất có khí chất mà.” Nghiêm Chính nghĩ ngợi. “Hơi giống với em Lâm[1].”

[1] Tức Lâm Đại Ngọc trong tác phẩm Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần, điển hình của kiểu mỹ nhân liễu yếu đào tơ, khiến người ta vừa nhìn là đã thương tiếc.

Đôi lông mày điểm màu khói lạt, dường như cau mà lại không cau; đôi con mắt chứa chan tình tứ, đáng như vui mà lại không vui[2]. Đúng là có vài phần giống với Lâm Đại Ngọc. Đáng tiếc, mẫu phụ nữ mà Thẩm Mục Phạm anh thích tuyệt đối không phải là em Lâm nhu nhược yếu đuối kia.

[2] Đây là hai câu tả dung nhan của Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng. Nguyên đoạn thế này: Đôi lông mày điểm màu khói lạt, dường như cau mà lại không cau; đôi con mắt chứa chan tình tứ, đáng như vui mà lại không vui. Má hơi lúm, có vẻ âu sầu; Người hơi mệt trông càng tha thướt. Lệ rớm rưng rưng, hơi ra nhè nhẹ. Vẻ thư nhân, hoa rọi mặt hồ; dáng đi đứng, liễu nghiêng trước gió. Tim độ Tử Can hơn một khiêu, bệnh so Tây Tử trội vài phần. (Vũ Bội Hoàng dịch)

‘Em Lâm’ Bạch Chi Âm gần như là chạy khỏi hội trường đấu giá, Liên Lãng bước nhanh theo sau, có chút ngơ ngác vì chẳng hiểu gì. “Cô ba à, cô đi nhanh vậy làm gì?”

“Vội về nhà xem TV.” Bạch Chi Âm cười ha ha, nói.

Liên Lãng à một tiếng, càng thêm ngơ ngác. “Nhưng chúng ta còn chưa chào hỏi giám đốc Thẩm mà?”

“Chẳng phải chào rồi sao.” Bạch Chi Âm kéo cửa xe ra, vừa chui vào trong liền đá văng đôi giày cao gót dưới chân.

“Chào hỏi rồi?” Liên Lãng đứng bên chiếc xe, nhìn cô đầy hoang mang. “Lúc nào đâu chứ?” Từ khi đi vào, anh vẫn luôn đứng bên cạnh cô, cô chưa hề rời khỏi ghế của mình, làm gì có chuyện tới chào hỏi.

Bạch Chi Âm thất bại liếc anh một cái. “Liên Lãng, anh và Liên Hi là anh em ruột thật sao?”

“Đương nhiên rồi.” Liên Lãng trả lời rất chắc chắn. “Cùng cha cùng mẹ, không thể nào giả được.”

Bạch Chi Âm vuốt cằm, chớp đôi mắt tròn xoe long lanh như hồ nước. “Vậy thì ba mẹ anh thật không công bằng, đem trí thông minh cho anh của anh hết rồi.”

Phải mất thời gian lắm Liên Lãng mới nghe và hiểu Bạch Chi Âm đang nói mình ngu ngốc. Nhưng anh không hề tức giận, ngược lại còn ngượng ngùng gãi gãi đầu. “Anh của tôi thông minh hơn tôi một chút, có điều mẹ tôi nói, người ngốc có phúc của người ngốc.”

“Đúng vậy, người ngốc có phúc của người ngốc. Anh xem, tôi rất thông minh đấy thôi, nhưng không hạnh phúc chút nào.” Bạch Chi Âm than thở với sự đồng cảm sâu sắc.

“Cô ba, cô đừng nói vậy, cô nhất định sẽ...”

“Tôi biết, tôi nhất định sẽ hạnh phúc mà.” Bạch Chi Âm mỉm cười đáp lời, cắt đứt lời an ủi mười năm vẫn không đổi của Liên Lãng. “Được rồi, về thôi, Tiểu Thiên còn chờ tôi về xem TV kìa.”

Liên Lãng nhìn đồng hồ đeo tay, cũng sắp 10 giờ rồi, thảo nào mà cô chủ chạy gấp như vậy. Trễ thêm chút nữa cậu Tiểu Thiên sẽ khóc la mất.

Liên Lãng chạy như bay lên lưng chừng núi. Giống như thường lệ, anh thả Bạch Chi Âm xuống một con đường nhỏ cách nhà họ Bạch không xa, sau đó xách một đôi giày đặt dưới chiếc ghế bên cạnh mình ra. “Cô ba, anh tôi bảo cô mang đôi giày này để đi đường.”

Bạch Chi Âm nhìn đôi giày đế bằng mềm mại trên tay anh, cười tươi tắn. “Vẫn là anh trai anh nghĩ chu đáo.”

Cô cởi đôi giày cao gót cao tám phân dưới chân ra, thay giày xong nhảy nháy thử vài cái. Phải công nhận kích cỡ mà Liên Hi chọn quả là vừa vặn.

Cô đưa đôi giày cao gót cho Liên Lãng, căn dặn. “Đừng vứt đi, đây là giày số lượng có hạn của RV đấy, có tiền chưa chắc đã mua được đâu.”

Liên Lãng vừa nghe thế thì nâng niu như báu vật, bỏ đôi giày vào trong hộp thật cẩn thận, khiến cho Bạch Chi Âm phải cười ha hả. “Được rồi, anh về đi.”

“Không được.” Liên Lãng lập tức từ chối. “Anh tôi đã dặn rồi, nhất định phải tận mắt nhìn cô vào nhà thì tôi mới được đi.”

Bạch Chi Âm biết Liên Hi lo lắng cho sự an toàn của cô nên không nói nhiều nữa. Cô cầm túi xách, đưa lưng về phía Liên Lãng rồi vẫy tay chào, sau đó chạy chậm về phía nhà mình. Còn Liên Lãng, sau khi nghe thấy tiếng cửa đóng lại thì mới lái xe đi.

Băng qua sân, Bạch Chi Âm vừa vào tới phòng khách liền nghe thấy trên lầu vọng xuống những lời mắng chửi gay gắt. “Cái thằng khùng này, sao mày không đi chết đi?”

3. Chương 3: Giảng Bấy

Đầu Bạch Chi Âm ong lên một tiếng, ngay cả giày cũng chưa kịp cởi đã phóng lên lầu nhanh như bay, vừa đến cầu thang lầu ba thì đã thấy Bạch Thiên ngồi xổm trên hành lang, ôm đầu run lẩy bẩy.

Lòng của cô bỗng se thắt lại, bước nhanh về phía trước, đẩy mạnh Bạch Tiêu Vi đang dùng tay xoa xối vào đầu Bạch Thiên ra, sau đó kéo Bạch Thiên lên và che chở sau lưng mình.

Bạch Tiêu Vi bị đẩy mạnh đến nỗi ngã chổng vó, đau tới mức la oai oái. Khi quay đầu nhìn rõ là ai đẩy mình thì tức giận chửi âm lên. “Bạch Chi Âm, mày dám đẩy tao hả?”

“Tôi đã cảnh cáo chị là không được ăn hiếp em tôi mà.” Bạch Chi Âm trừng cô ta một cách dữ dằn, ánh mắt rất đáng sợ, giống như là có thể lập tức nhào tới xé cô ta ra trăm mảnh, khiến cho Bạch Tiêu Vi thấy lạnh cả sống lưng. Có điều, trước nay cô hai nhà họ Bạch đã chưa thua kém ai bao giờ, huống chi là để cho Bạch Chi Âm – đứa con hoang này ăn hiếp, đừng có mơ.

Vì thế, cô ta đảo mắt vài vòng, sau đó nhào người về phía trước, bò trên mặt đất, bắt đầu khóc la om sòm. “Người đâu, mau tới đây, đánh chết người rồi, đánh chết người rồi!”

Tiếng khóc la the thé vang lên trong đêm nghe hết sức chói tai. mấy vị phụ huynh trong nhà đều ở tại lầu hai, lầu ba là dành cho con cháu ở. Bạch Tiêu Vi vừa kêu gào xong thì người đầu tiên xông tới là Bạch Tiêu Lâm và vợ của anh ta là Tô Nhụy. Tốc độ nhanh đến nỗi giống như bọn họ đã chực sẵn ở cửa, chỉ chờ Bạch Tiêu Vi ‘kêu cứu’ là ra.

Nhìn thấy Bạch Tiêu Vi nằm trên mặt đất, Tô Nhụy cố tình hét lên thật to: “Trời à, Tiêu Vi, sao em lại nằm dưới đất?”

Bạch Tiêu Vi đưa tay chỉ vào Bạch Chi Âm. “Nó đẩy em.”

“Em nói Chi Âm đẩy em?” Tô Nhụy nói càng to hơn. “Vô duyên vô cớ, sao cô ấy lại đẩy em?”

“Ai biết nó phát điên gì chứ?” Bạch Tiêu Vi căm giận nói.

Bạch Chi Âm liếc hai người đang diễn kịch quên cả trời đất một cái, bĩu môi đầy trào phúng, đang định dẫn Bạch Thiên vào phòng thì Bạch Vi Lâm – người này giờ vẫn đứng im lặng – bỗng nhiên cất cao giọng, nói: “Chi Âm à, sao em lại có thể đánh Tiêu Vi? Dù sao đi nữa thì nó cũng là chị hai của em mà?”

Đánh? Bạch Chi Âm lắng tai nghe tiếng bước chân vang lên từ dưới lầu, thầm cười lạnh. Ông anh họ này của cô chẳng những thính tai mà bản lĩnh hoán đổi khái niệm cũng thật là tài ba, chỉ chớp mắt một cái đã từ “đẩy” thành “đánh”. Vả lại anh ta nói to như vậy, không ngoài ý định cố tình hét cho người đang từ dưới lầu lên nghe.

Quả như dự đoán, Bạch Vi Lâm vừa nói xong thì đầu cầu thang đã vang lên một giọng nói mạnh mẽ: “Nửa đêm nửa hôm rồi mà còn ồn ào gì nữa?”

“Ông nội?” Bạch Vi Lâm làm như vừa phát hiện ra ông ta, nhanh chóng bước tới đỡ lấy ông ta rồi ân cần hỏi han. “Sao khuya như vậy rồi mà ông còn lên đây?”

“Mấy đứa cũng biết là khuya rồi sao?” Bạch Phi Dương lườm anh ta một cái. “VẬY mà còn to tiếng ồn ào trong nhà?”

“Tội con cũng bị làm thức giấc mà.” Bạch Vi Lâm oan uổng nhìn đứa em họ còn đang nằm dưới đất. “Thì cũng do nghe Tiêu Vi kêu nên mới ra xem thử xem đã xảy ra chuyện gì.”

Nghe nhắc tới mình, Bạch Tiêu Vi lập tức khóc la om sòm. “Ông nội, Chi Âm nó đánh con...”

Bạch Chi Âm nhướng mày, thầm khen Bạch Tiêu Vi quả là thức thời, nhanh như vậy đã dùng định nghĩa ‘đánh’ của Bạch Vi Lâm. Có điều đã nhiều năm như thế, đám người này vẫn không tìm được chiêu nào mới hơn sao? Diễn tới diễn lui vẫn chỉ là tiết mục khiến cho người ta cảm thấy Bạch Chi Âm cô hung hăng độc ác. Bọn họ không ngăn nhưng cô thì phiền lắm rồi.

Nghe những lời tố cáo của cháu gái, Bạch Phi Dương đưa mắt nhìn Bạch Chi Âm, giọng hơi nghiêm khắc. “Chuyện này là sao?”

Bạch Chi Âm chỉ cắn chặt môi, cả buổi trời mới ấp úng nói được một chữ. “Con...”, sau đó thì không chịu nói tiếp nữa. Chỉ có điều ánh mắt thì cứ đảo tới dỗi lui giữa Bạch Tiêu Vi và Bạch Thiên, đôi mắt mở to vô tội kia nhanh chóng rưng rưng nước mắt. Xí, so về diễn xuất, bọn họ cần phải về luyện thêm mười năm nữa.

Tuy cô không nói tiếng nào nhưng Bạch Phi Dương là người thông minh, vừa nhìn là đã hiểu rõ là ai ăn hiếp ai. Ông ta đưa mắt quét qua gương mặt đang mong đợi trò hay của Bạch Tiêu Vi và Bạch Vi Lâm, thầm thở dài một hơi. Bạch Phi Dương ông là người thông minh như thế, sao con cháu toàn là những đứa nhìn lợi hại nhưng thật ra rất vô dụng thế này. Hai đứa con trai thì cả ngày chơi bởi nhậu nhẹt, không trông mong gì được thì thôi đi. Đến đời cháu vẫn là những đứa chỉ biết chơi trò đấu đá lục đục hãm hại nhau. Khó khăn lắm mới được hai đứa có năng lực một chút thì một đứa không chịu vào công ty, còn một đứa lại là con riêng chả vẽ vang gì, khiến ông ta đã một đồng tuổi rồi mà vẫn phải cố gắng xử lý mọi chuyện.

Bạch Phi Dương giận đám vô dụng này, càng nghĩ thì càng tức, quay đầu lại thấy Bạch Tiêu Vi vẫn còn nằm dưới đất thì không khỏi bốc hỏa, rống Tô Nhụy. “Đứng ngay ra đó làm gì? Còn không mau đỡ em gái cô dậy?”

Ông lão nổi giận, Tô Nhụy nào dám phản bác nên vội vàng cúi người xuống đỡ Bạch Tiêu Vi dậy, lòng thì âm thầm tức tối. Xem ra tối nay ông lão chuẩn bị bệnh viện cho Bạch Chi Âm rồi.

Tô Nhụy thì hiểu ra nhưng Bạch Tiêu Vi vẫn chưa chịu thôi. “Ông nội, nó đánh con mà ông không phạt nó sao?”

Bạch Phi Dương lườm cô ta một cái. “Nó đánh cô? Có cần tôi gọi bảo vệ lấy camera giám sát ra để nhìn cho rõ không?”

Bạch Tiêu Vi vốn đuối lý nên nào dám để lấy camera giám sát ra, chỉ có thể tự nhủ với mình lần này phải cố mà nhịn, sau này tìm cơ hội tính sổ sau.

Thấy vẻ mặt âm ức của cháu gái, Bạch Phi Dương lại thùng thảng nói với Bạch Chi Âm. “Con cũng vậy, dù sao thì cũng là chị em, có gì thì nói chuyện tử tế với nhau chứ làm âm ỉ lên làm gì, chẳng ra làm sao cả.”

Bạch Chi Âm cuối đầu, ra vẻ vô cùng hối hận, hết sức áy náy khiến Bạch Phi Dương gật đầu với vẻ cực kỳ hài lòng. “Được rồi, về ngủ hết đi, mai còn phải đi làm nữa.”

Bạch Chi Âm dạ một tiếng. Bạch Vi lâm vẫn không quên ninh nọt. “Ông nội, con đưa ông về phòng.”

Nhìn Bạch Phi Dương đi xuống, Bạch Tiêu Vi nhìn Bạch Chi Âm với ánh mắt tức tối. “Mày nhớ đó cho tao, món nợ hôm nay ngày sau tao sẽ đòi lại gấp đôi.”

Có ngon thì tới đây. Bạch Chi Âm nói thầm trong bụng nhưng trên mặt vẫn là vẻ thờ ơ không thềm để ý tới.

Nhìn Bạch Tiêu Vi phát tay bỏ đi, Tô Nhụy cười với giọng rất quái lạ. “Ha, con gái của hồ ly tinh sinh ra có khác, già trẻ lớn bé gì cũng bị mê hoặc hết cả.” Nói xong còn đưa mắt liếc về phía cuối hành lang đầy ắp ý.

Bạch Chi Âm nhìn theo ánh mắt của Tô Nhụy liền nhìn thấy Bạch Vi Đức đang khoanh tay đứng dựa vào cửa. Cô mỉm cười một cái theo thói quen, không ngờ anh ta cứ như là nhìn thấy thứ gì đó rất đáng ghét, bực bội cau mày lại rồi đóng sầm cửa một cái thật mạnh.

Bạch Chi Âm bĩu môi, thầm than nhà họ Bạch toàn là một đám bệnh thần kinh. Cô quay người lại nâng mặt Bạch Thiên lên, hỏi với giọng không vui. “Tiểu Thiên, chẳng phải chị đã bảo em không thể tùy tiện ra khỏi phòng sao?”

“Em muốn đợi chị.” Bạch Thiên lại cúi đầu, ngón tay bối bối vắn qua vắn lại.

Bạch Chi Âm biết chuyện tối nay không thể trách em mình được nên giọng cũng trở nên ôn hòa hơn. “Đều là do chị không tốt, về trễ nên khiến Tiểu Thiên phải đợi chị.”

Bạch Thiên lắc đầu nguây nguẩy. “Không phải, là do Tiểu Thiên ngu ngốc.”

“Ai nói em ngốc, Thiên Thiên nhà chúng ta là thông minh nhất.” Bạch Chi Âm cố nén sự ghen ngào chua xót trong cổ họng, vuốt tóc an ủi cậu. “Chúng ta vào phòng xem Chiến sĩ giáp sắt thôi, xem xong em chỉ chị ráp siêu nhân, được không?”

Nghe đến những nhân vật hoạt hình mà mình thích, cuối cùng trên mặt Bạch Thiên cũng nở nụ cười. Nhưng trên đường về phòng, cậu vẫn nín chặt cánh tay Bạch Chi Âm, đi đứng một cách rón rén.

Xem TV xong, Bạch Chi Âm lại lắp ráp mô hình với Bạch Thiên, mãi đến khi đỡ được cậu ngủ thì cô mới về phòng mình. Khi đặt mình lên giường, cô đã mệt đến nỗi không mở mắt được nữa. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện Liên Hi vẫn đang đợi bàn công việc với cô thì cô lập tức bật dậy như cá vọt khỏi mặt nước, lấy laptop trong ngăn kéo ra, nhanh chóng gọi anh ta.

Cửa sổ trò chuyện chỉ nhấp nháy vài cái là lập tức được kết nối, gương mặt điển trai góc cạnh của Liên Hi xuất hiện trên màn hình.

“Thật ngại quá, Tiểu Thiên vừa mới ngủ.” Bạch Chi Âm giải thích nguyên nhân chậm trễ.

“Không sao, tôi cũng vừa làm việc xong.” Trên mặt Liên Hi không có chút bực bội nào, ngược lại còn ân cần hỏi. “Cô có cần tắm rửa trước không?”

“Không cần đâu.” Tuy cô rất muốn đi tắm rửa nhưng chuyện công việc quan trọng hơn. “Bên phía bán đấu giá đã liên lạc với anh chưa?”

Liên Hi ừ một tiếng. “Ngày mai tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của tôi, trừ tiền hoa hồng và thuế ra thì còn lại khoảng 41 triệu.”

“Không tồi, cao hơn dự đoán của chúng ta nhiều.” Bạch Chi Âm vui vẻ nói.

“Là rất cao.” Liên Hi ung dung nói. “Có người cố ý tăng giá, không cao sao được?”

Bạch Chi Âm lè lưỡi, nói. “Anh biết hết rồi à?”

“A Lãng nói với tôi hết rồi.” Liên Hi sầm mặt lại. “Cô cũng to gan thật đấy, dám chạy tới tranh giành với anh ta, còn dám hét tới 40 triệu. Lỡ như anh ta không mua thì cô lấy đâu ra tiền mà trả?”

“Sao anh ta lại không mua được?” Bạch Chi Âm đã định liệu từ trước, nói: “Anh ta tìm kiếm khắp chợ trắng chợ đen bao nhiêu năm nay, hôm nay còn đích thân tới hội trường đấu giá thì chắc chắn món đồ này rất có ý nghĩa với anh ta. Với tính cách của anh ta, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“Vậy cô cũng không nên cứ tăng giá mãi thế.” Liên Hi trách cô. “Mục đích của chúng ta không phải là tiền, cô làm dữ như vậy, lỡ như bị anh ta nhìn ra manh mối thì toàn bộ kế hoạch của chúng ta công cốc mất.”

“Nhưng nếu tôi không nâng giá lên như vậy thì làm sao xác định được anh ta sẽ sập bẫy?” Mắt Bạch Chi Âm lóe lên vẻ gian xảo. “Tôi phải xem xem rốt cuộc anh ta cần nó đến mức nào.”

“Cho dù cô có muốn thám thính thì cũng nên để người khác đi chứ.” Liên Hi hoàn toàn không tán thành với cách thức đích thân tới đó của cô.

“Để người khác đi, nói không chừng anh ta sẽ không cần thật.” Bạch Chi Âm phân tích với Liên Hi: Sở dĩ Thẩm Mục Phạm chịu trả giá cao như vậy là vì anh ta kiêng dè thân phận cô ba nhà họ Bạch của cô, bởi vì anh ta rất rõ những hoạt động ngầm của nhà họ Bạch. Mà cô thì lại đánh cược là anh ta không dám để đồ đấu giá rơi vào tay nhà họ Bạch. Còn một nguyên nhân quan trọng để giành thắng lợi đêm nay chính là trong mắt Thẩm Mục Phạm, cô chỉ là một cô gái, lại là một cô gái rất nhu nhược, anh ta chắc rằng cô tuyệt đối không dám giở trò với anh ta.

Liên Hi cảm thấy dù cô phân tích có lý nhưng vẫn không khỏi lo lắng. “Dù sao cô cũng không thể khinh địch, Thẩm Mục Phạm không phải là người thường đâu.”

“Nếu anh ta là người bình thường thì tôi đã không chọn anh ta.” Bạch Chi Âm mỉm cười, đánh tan sự lo lắng của Liên Hi. “Được rồi Liên Hi, sẽ không có chuyện gì đâu. Hơn nữa tối nay tôi tranh giành như vậy, đợi tin tức được tung ra, bảo đảm anh ta sẽ có hứng thú với tôi.”

“Cô xuất hiện một cách hoành tráng như thế, muốn làm lơ cũng khó à.” Liên Hi tức giận nói. Đột nhiên nhớ tới chuyện khác. “Tối nay cô xuất hiện ồn ào như vậy, chắc chắn Bạch Phi Dương sẽ nghe thấy, đến khi đó cô phải giải thích thế nào đây?”

“Cứ nói là muốn mua về thôi.” Bạch Chi Âm nói rất thoải mái. “Tôi sẽ nói với ông ta bên phía Đài Loan có người muốn mua nó, tôi muốn đấu giá về rồi tăng giá, đây đều là vì muốn kiếm tiền cho nhà họ Bạch thôi.”

“Ông ta sẽ tin sao?” Liên Hi cảm thấy lý do này quá miễn cưỡng.

“Chưa chắc ông ta đã tin tôi.” Bạch Chi Âm cười lạnh. “Nhưng ông ta tin chắc rằng con chó mà ông ta nuôi sẽ không cắn ông ta.”

“Sớm muộn gì ông ta cũng sẽ phải trả giá đắt cho sự ngu ngốc ngày hôm nay.” Trên mặt Liên Hi xuất hiện vẻ tàn độc, gân xanh trên bàn tay để dưới bàn cũng nổi lên.

“Được rồi, đừng nói tới ông ta nữa.” Bạch Chi Âm nhớ tới một chuyện khác. “Đúng rồi, chuyện lần trước tôi nhờ anh điều tra tiến triển tới đâu rồi?”

“Người được phái đi đã tra ra được khá khá rồi.” Liên Hi nhú mày, do dự hỏi. “Âm Âm, cô xác định mình phải làm như vậy sao?”

“Tôi đã làm rồi, đúng không?” Bạch Chi Âm mím môi, cười bất lực. “Liên Hi, tôi đã đợi 18 năm rồi, lại chuẩn bị mất 3 năm, quyết tâm như thế còn chưa đủ sao?”

Đủ, đương nhiên là đủ, nhưng đây cũng chính là điều làm anh lo nhất. Cứ dăm đầu tới cùng như thế, anh sợ có một ngày, khi cô bị sứt đầu mẻ trán thì sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

Nhưng bao nhiêu năm nay, anh đã quá hiểu tính cách của cô, biết là có khuyên nữa thì cũng vô ích. Điều mà anh có thể làm chính là ở bên cạnh cô, bảo vệ cô, luôn luôn nhắc nhở cô. “Thẩm Mục Phạm rất thông minh, sau này ở trước mặt anh ta cô phải thật cẩn thận, đừng để anh ta nhìn ra manh mối.”

“Nhìn ra thì nhìn chứ có sao đâu.” Bạch Chi Âm chẳng thèm để tâm đến. “Dù sao thì tôi cũng không tính giả vờ làm gái ngoan trước mặt anh ta suốt đời.”

Đêm khuya, trong một ngôi nhà ở khu Trung Hoàn, Thẩm Mộc Phạm lắng nghe tin tức mà cấp dưới báo cáo lại, chân mày từ từ nhíu chặt. “Cậu nói chiếc đĩa còn lại đang nằm trong tay Bạch Chi Âm?”

“Phải, tôi đã tìm người xác định thông tin, quả thật nó được gửi trong ngân hàng dưới tên của cô ta.” Người kia hơi ngập ngừng, nói ra một tin tức thăm dò được. “Hơn nữa nghe nói ông Bạch không hề biết chuyện này.”

“Ồ?” Thẩm Mộc Phạm ngấm nghĩa chuỗi hạt bằng sáp ong trên tay, trong đôi mắt đen thăm ánh lên vẻ thích thú.

Bạch Phi Dương không biết? Vậy thứ ấy là do cô ta tự cất giấu? Vậy mà cô ta còn dám công khai tới giành đấu giá với anh, lẽ nào cô ta muốn mua cả cặp rồi mang về tranh công với Bạch Phi Dương? Hay là, Bạch Phi Dương dùng cô ta làm màn che mắt, mưu tính dụ anh sập bẫy? Hoặc là cô ta ngốc tới mức bất chấp nguy cơ bị phát hiện, cố ý nâng cao giá, khiến cho cái còn lại cũng được nâng lên, kiếm một khoản lớn?

Cấp dưới ở đầu bên kia thấy cả buổi trời mà anh không nói gì thì rón rén thăm dò. “Cậu chủ, bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?”

Ngắm chiếc đĩa bình an phú quý vừa mua về đặt trên bàn, mặc kệ là khả năng nào, nếu đối phương đã giăng sẵn cái bẫy thì anh cũng phải nể mặt tới xem thử, về phần có sập bẫy hay không thì không phải bọn họ có thể quyết định được.

Khóe môi khẽ nhếch lên, Thẩm Mộc Phạm từ tốn nói. “Giúp tôi hẹn với Bạch Chi Âm, nói là tôi muốn được thưởng thức chiếc đĩa bình an phú quý còn lại.”

4. Chương 4: Đấu Ngâm

Nghe A Mộc báo cáo là Bạch Chi Âm từ chối gặp mặt, Thẩm Mộc Phạm khẽ bĩu môi một cách khinh miệt. Cô nhóc này muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với anh à, đạo hạnh vẫn còn non lắm.

“Cô ta nói chiếc đĩa không nằm trên tay cô ta?” Thẩm Mộc Phạm hỏi.

A Mộc gật đầu. “Dạ phải, cô ta nói tin tức là giả, còn bảo anh đừng nghe lời đồn nhảm.”

Lời đồn nhảm? Đôi mắt đen thăm của Thẩm Mộc Phạm ánh lên vẻ hứng thú. “Cô ta nói đúng, đúng là không nên cả tin như vậy.”

A Mộc nhìn Thẩm Mộc Phạm với ánh mắt không dám tin. “Anh tin lời của cô ta?” Ngay cả anh ta cũng nhận ra mục đích của nhà họ Bạch là gây sự tò mò của bọn họ, muốn ngồi không nâng giá cao.

“Tin hay không chẳng sao cả.” Thẩm Mộc Phạm cười nửa miệng. “Nếu nhà họ Bạch đã không muốn giao dịch với chúng ta thì chúng ta không thể ép họ, đúng không?”

“Vậy chúng ta không cần nữa sao?” A Mộc hơi nóng lòng. “Chúng ta tìm bao nhiêu năm nay mới tìm thấy cả cặp.”

“Vậy thì sao?” Thẩm Mộc Phạm thôi không cười nữa. “Cô ta không bán thì tôi không mua, trước nay Thẩm Mộc Phạm tôi chưa bao giờ ép người ta mua bán cả.”

“Thế nhưng...” A Mộc vẫn lo lắng. “Lỡ như có người khác mua mất thì sao?”

“Vậy thì hãy để người khác không dám mua nữa.” Thẩm Mộc Phạm trầm giọng căn dặn. “Hãy tung tin rằng chiếc đĩa bình an phú quý của Thẩm Thị đã bị mất cắp vào tối qua.”

A Mộc ngẩn ra, thậm chí khen cậu chủ quả nhiên là đa mưu túc trí. Người ngoài không hề biết đĩa bình an phú quý vốn là có một đôi. Tin tức này vừa được tung ra thì chiếc đĩa trong tay nhà họ Bạch liền trở thành vật khả nghi. Nhà họ Bạch muốn chứng minh sự trong sạch của mình thì phải phủ nhận tới cùng, nói chiếc đĩa

không có trong tay họ. Cứ như thế, có tìm được người mua thì nó cũng sẽ bị liệt vào hàng bán, có muốn bán với giá cao cũng không được.

Hơn nữa, dù nhà họ Bạch có mang chứng cứ ra nói đĩa bình an phú quý vốn là một cặp, đĩa của mình là một trong hai chiếc thì chưa nói tới chuyện mọi người có tin hay không, chỉ với ‘gốc gác’ của nhà họ Bạch, e là không thể giải thích rõ nguồn gốc của chiếc đĩa ấy. Như thế, chiếc đĩa ấy sẽ trở thành một ‘của nợ’. Đến lúc đó, không phải bọn họ đến xin gặp Bạch Chi Âm mà phải là nhà họ Bạch tới năn nỉ bọn họ mua nó.

Chiêu rút củi dưới đáy nồi này của cậu chủ quả nhiên là inh hơn hẳn chiêu lật mềm buộc chặt của nhà họ Bạch nhiều.

Bạch Chi Âm nghe tin tức mà Liên Hi báo, đôi mày liễu khê chau lại. Liên Hi nói không sai, Thẩm Mục Phạm quả nhiên không phải người thường, vậy mà cũng có thể nghĩ ra chiêu này, chơi lại cô một ván.

“Có cần tôi chủ động liên lạc với họ không?” Liên Hi cũng không ngờ mới từ chối có một lần mà Thẩm Mục Phạm đã mất kiên nhẫn, ra tay bức bọn họ vào đường cùng.

“Không cần đâu.” Bạch Chi Âm nhẹ nhàng vặn khớp cổ. “Chúng ta vừa nói vật ấy không ở trong tay chúng ta, bây giờ lại đi liên lạc với họ chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao? Hơn nữa chưa chắc anh ta đã chịu gặp chúng ta.”

“Vậy phải làm sao đây?” Liên Hi hỏi.

Bạch Chi Âm dừng động tác của mình lại, từ trong cổ họng bật ra một từ: “Đợi.”

“Đợi?”

“Phải, đợi.” Bạch Chi Âm nheo mắt lại. “Đợi anh ta muốn gặp chúng ta lần nữa.”

“Thẩm Mục Phạm tung tin này tức là muốn chúng ta tìm tới anh ta.” Liên Hi nói thẳng vào vấn đề. “Anh ta sẽ không đến tìm cô nữa đâu.”

“Vậy thì phải tạo ra một lý do khiến anh ta phải đến gặp tôi.” Bạch Chi Âm từ từ mở mắt ra. “Hãy đặt vé máy bay đi Đài Bắc vào cuối tuần này cho Liên Lăng, bảo anh ấy mang cái này đến cho Nghiên Hi giúp tôi.”

Mắt Liên Hi sáng lên, lập tức hiểu rõ ý đồ của cô. “Cô muốn anh ta nghĩ rằng chúng ta đi tìm Thẩm Kiều để bán chiếc đĩa?”

“Tôi chỉ muốn anh ta biết rằng cho dù tất cả mọi người đều cho rằng chiếc đĩa trên tay tôi là hàng bán thì cũng có người chịu mua, hơn nữa đó còn là đối thủ của anh ta.” Bạch Chi Âm mỉm cười một cái. Nếu Thẩm Mục Phạm đã đào hố giăng bẫy cô thì cô sẽ tương kế tựu kế.

“Cô làm cho anh ta tưởng rằng Thẩm Kiều nhất định sẽ mua?” Liên Hi nhướn mày. “Anh ta sẽ tin sao?”

“Tin chứ.” Bạch Chi Âm giải thích. “Bởi vì hễ là thứ của Thẩm Mục Phạm thì Thẩm Kiều đều có hứng thú.”

“Nhưng thế cũng không có nghĩa là Thẩm Mục Phạm sẽ giành với Thẩm Kiều.” Liên Hi nhắc nhở cô. “Theo tư liệu cho thấy, anh ta vẫn luôn rất ôn hòa với phía ngoại của mình.”

“Vậy thì phải xem thứ ấy có đáng để anh ta tranh giành không?” Bạch Chi Âm nói như đã nắm chắc. “Hai chiếc đĩa này, anh ta nhất định phải có.”

“Sao cô lại biết?”

Bạch Chi Âm cong môi cười. “Trực giác thôi.”

Trực giác, thứ này tuy không thể nói rõ ràng nhưng có đôi khi lại rất chính xác. Liên Hi thở dài, không quên cảnh cáo cô. “Đừng có đùa quá trớn, dù sao thì mục đích của chúng ta không phải là chọc giận Thẩm Mục Phạm.”

“Yên tâm đi, tôi biết chừng mực mà.” Bạch Chi Âm cười tươi tắn. “Tôi còn phải phát triển tình cảm với anh ta nữa mà.”

Hai người đang nói thì điện thoại nội bộ trong văn phòng của Bạch Chi Âm bỗng vang lên. Cô nhìn số điện thoại một cái, làm động tác ra hiệu cho Liên Hi im lặng, rồi nhấn nút nghe. “Ông nội.”

“Con đến phòng làm việc của ông ngay lập tức.” Giọng của Bạch Phi Dương tỏ rõ vẻ không vui.

Bạch Chi Âm nói thật nhỏ, giả vờ như run rẩy nói. “Có chuyện gì sao ạ?”

“Qua đây rồi nói.” Bạch Phi Dương dập điện thoại cái rầm.

Liên Hi nghe thấy tiếng rè rè thì biết là điện thoại đã bị ngắt, nhưng không dám tùy tiện lên tiếng, đành phải hỏi nhỏ: “Ông già?”

Bạch Chi Âm ừ một tiếng. “Chắc là hỏi chuyện cái đĩa bình an phú quý.”

“Sẽ không có chuyện gì chứ?” Tuy đã biết rõ bản lĩnh của Bạch Chi Âm nhưng Liên Hi vẫn lo là cô sẽ bị tổn thương.

“Không đâu.” Bạch Chi Âm nở một nụ cười tự giễu. “Tôi vẫn còn có ích, ông ta sẽ không làm gì tôi.”

Đi thang máy lên tầng cao nhất. Trước khi vào phòng, Bạch Chi Âm nhéo hai má của mình vài cái thật mạnh. Da cô vốn mỏng, lập tức trở nên đỏ hồng ngay.

Bạch Phi Dương thấy cô bước vào với gương mặt đỏ ửng, hàng chân mày đang dựng ngược kia cũng từ từ sụp xuống. Cô bé này vẫn còn non lắm, cái tật đỏ mặt khi hoảng hốt không hề thay đổi chút nào.

Ông ta sa sầm mặt lại, ném mấy tấm hình trên bàn tới trước mặt cô. “Nói đi, thế này là sao?”

Bạch Chi Âm liếc nhìn một cái, là ảnh chụp cô tại buổi đấu giá, xem ra việc đấu tiên mà Bạch Phi Dương muốn hỏi là chuyện cô tới hội trường đấu giá.

Thấy cô cúi đầu không nói câu nào, Bạch Phi Dương cười lạnh. “Thế nào, trong ảnh không phải cô sao?”

“Là con.” Bạch Chi Âm thừa nhận với giọng nói lí nhí.

Bạch Phi Dương lập tức nhướng mày. “Cô tới đó làm cái gì? Tôi nhớ mình không có bảo cô tới đấu giá cái đĩa ấy.”

“Con...”

Thấy cô ấp a ấp úng, Bạch Phi Dương đập bàn một cái thật mạnh, hét lên. “Gan của cô ngày càng lớn nhỉ, dám lén tôi đi kiểm soát của riêng.”

“Con không có.” Bạch Chi Âm vội vàng phủ nhận. “Con không có giấu làm của riêng.”

“Vậy cô đi làm gì?” Bạch Phi Dương chất vấn.

“Con...” Cầm Bạch Chi Âm gần như là cúi thấp tới mức đụng xuống cổ, tay thì vịn vào vạt áo. “Có người muốn bỏ ra 50 triệu để mua cái đĩa này.”

“Ai?”

“Một người Đài Loan, tên là Thẩm Kiềm.” Bạch Chi Âm vội vàng bày ra vẻ mặt ‘thành thật’. “Trước khi buổi đấu giá diễn ra, anh ta bảo trợ lý tìm con, nói bất luận con dùng bao nhiêu tiền mua về, anh ta đều trả cho con 50 triệu.”

“Nhiều chỗ môi giới như vậy, sao anh ta lại tìm cô?”

“Trợ lý của anh ta là bạn cùng phòng thời đại học của con.” Bạch Chi Âm dốc hết toàn bộ không giấu gì. “Cô ấy nói ông chủ của cô ấy muốn tìm một người lạ để mua. Bọn con đã giao kèo là sau khi mua được thì tiền lời chia bảy ba, cô ấy bảy con ba.”

“Sao lại không báo với ta?” Bạch Phi Dương trả hỏi.

Bạch Chi Âm mím môi, đầu cúi thật thấp. “Con xin lỗi, ông nội, con sai rồi.”

Nghe cô nhận sai, Bạch Phi Dương quyết định dừng lại. “Con muốn kiếm tiền thì không có gì đáng trách, nhưng con giấu ông là không được.”

Bạch Chi Âm nghẹn ngào nói. “Dạ, lần sau con không dám nữa.”

“Được rồi, chuyện này đến đây thôi, lần sau không được như thế nữa.” Bạch Phi Dương xua tay. “Đi xuống đi.”

Bạch Chi Âm dạ một tiếng, đưa tay lau khô nước mắt. Vừa chuẩn bị đi xuống thì nghe Bạch Phi Dương ‘lơ đãng’ hỏi. “Đúng rồi, bạn học của con tên là gì?”

“Doãn Nghiên Hi.”

Bạch Phi Dương gật đầu, căn dặn. “Sau này nếu được thì tăng cường liên lạc với cô ta, xem xem có cơ hội mở rộng ra thị trường Đài Loan không.”

“Dạ.” Bạch Chi Âm ngoan ngoãn nghe lời. “Con sẽ chăm liên lạc với cậu ấy.”

Đợi khi cô ra khỏi phòng làm việc, chú Quyền bên cạnh Bạch Phi Dương mới hỏi: “Ông chủ, ông tin lời cô ấy nói sao?”

“Nó không dám gạt tôi.” Bạch Phi Dương nói rất chắc chắn. “Nếu nó muốn giấu tôi lên chiếm làm của riêng thì sẽ không ngốc tới mức chạy tới hội trường đấu giá.”

“Nhưng cô ấy tự ý hành động, ông tha thứ cho cô ấy dễ dàng như vậy, không sợ cô ấy sẽ to gan, sau này...”

“Nó không có cái gan đó.” Bạch Phi Dương ngắt lời chú Quyền. “Nó là do một tay tôi dạy dỗ, bản lĩnh thế nào tôi rõ hơn ai hết. Hơn nữa chỉ cần thẳng ngốc ấy còn nằm trong tay tôi thì nó mãi mãi cũng không thoát khỏi sự khống chế của tôi.”

“Vậy sao ông không hỏi về chiếc đĩa còn lại?” Chú Quyền không rõ lắm. Đây mới là chuyện quan trọng nhất. Hiện nay bên ngoài đang đồn đãi xôn xao rằng bình an phú quý có hai chiếc, một chiếc đang ở trong tay của Bạch Chi Âm.

Bạch Phi Dương cười một cái. “Thứ ấy không thể nào nằm trong tay nó.”

“Tại sao?” Chú Quyền hỏi.

“Anh vẫn tin là trên đời này có hai chiếc đĩa bình an phú quý giống hệt nhau thật sao?” Bạch Phi Dương cho chú Quyền một ánh mắt khinh thường.

“Lẽ nào không có?” Chú Quyền càng thêm mơ hồ. “Chẳng phải bên ngoài đang đồn sao?”

“Chẳng qua chỉ là một trò lừa bịp của Thẩm Mục Phạm mà thôi.” Bạch Phi Dương nói với vẻ rất nắm chắc. “Đầu tiên là đồn thứ ấy ở trong tay Chi Âm, sau đó thì nói là đĩa của mình bị mất, thế chẳng phải cố ý khiến người ta nghi ngờ Chi Âm không đấu giá được nên sai người trộm nó sao?”

Trải qua sự phân tích của Bạch Phi Dương, chú Quyền đã hiểu ra, chính là thế này đây. Nếu thực sự có hai cái đĩa, cho dù bọn họ không tra ra được thì lẽ nào bên phía bán đấu giá cùng giới thu mua ngầm không biết? Chiêu này của Thẩm Mục Phạm chắc chắn là muốn báo thù vì Bạch Chi Âm đã nâng giá lên, khiến anh ta phải bỏ ra nhiều tiền.

“Có điều như thế có ảnh hưởng gì tới chúng ta không?” Chú Quyền sợ bị người ta vu khống.

“Chỉ cần cái đĩa không ở trong tay chúng ta thì sẽ không bị ảnh hưởng gì.” Bạch Phi Dương từ tốn nói. “Hơn nữa mọi người không phải là kẻ ngốc, nếu ngay cả một cái đĩa mà Thẩm Mục Phạm cũng không giữ được thì nhà họ Thẩm sớm đã rút dài từ lâu rồi.”

Cuối cùng thì Chú Quyền cũng đã hiểu mọi chuyện, Bạch Phi Dương căn dặn chuyện khác. “Anh đi điều tra Doãn Nghiên Hi này xem, rồi đến công ty viễn thông in nhật ký cuộc gọi giữa cô ta và Chi Âm về đây.”

Chú Quyền ngạc nhiên. “Chẳng phải ông nói tin tưởng cô ấy sao?”

“Không thể không đề phòng.” Bạch Phi Dương cười nham hiểm, không nói ra một câu đang nghĩ trong lòng. Ông ta chưa bao giờ tin tưởng ai, kể cả chú Quyền, ông ta chỉ tin là mình có cách khiến bọn họ tận trung với mình.

Một tuần sau, trong phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị, Thẩm Mục Phạm nhìn những tấm ảnh gửi từ Đài Loan sang, rồi từ từ nheo đôi mắt dài và hẹp lại. Trong ảnh là một nam một nữ. Nam là người đàn ông bên cạnh Bạch Chi Âm mà anh đã gặp mấy ngày trước. Nữ anh cũng nhận ra, chính là Doãn Nghiên Hi, trợ lý riêng của Thẩm Kiều. Còn Thẩm Kiều lại chính là em họ của anh, CEO của tập đoàn Vân Sinh ở đài loan, cùng là cổ đông lớn thứ ba của tập đoàn Vân Sinh, trừ anh và ông ngoại ra.

Không ngờ Bạch Chi Âm có thể liên hệ với Thẩm Kiều, xem ra anh đã quá coi thường Bạch Chi Âm hoặc là Bạch Phi Dương rồi. Mối anh khế nhếch lên, anh nhấn đường dây nội bộ. “Hẹn với cô Bạch giúp tôi, nói là tôi muốn mời cô ấy cùng ăn tối.”

Thẩm Mục Phạm tưởng là Bạch Chi Âm chơi trò lạt mềm buộc chặt một lần, bị anh chơi lại một vỏ thì sẽ biết điều, nhưng không ngờ cô chơi quá hóa ghiền, anh hẹn suốt cả một tuần mà cô vẫn không chịu nhận lời hẹn.

Sau khi bị từ chối lần thứ 10, sắc mặt của A Mộc đã rất khó coi. “Cậu chủ, có khi nào thứ ấy không ở trong tay nhà họ Bạch thật không?” Mãi đến lúc này, bọn họ vẫn tin chắc rằng người chủ mưu đứng đằng sau chuyện này chính là Bạch Phi Dương mà hoàn toàn không phải Bạch Chi Âm nhu nhược yếu đuối kia.

“Nếu không có thì bọn họ tìm Thẩm Kiều làm gì?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

“Cũng phải.” A Mộc nghĩ lại. “Lẽ nào bọn họ đã bán cho Thẩm Kiều rồi?”

“Không đâu.” Thẩm Mục Phạm lắc đầu. “Nếu Thẩm Kiều mua được thì ông ngoại đã nói với tôi.”

“Vậy thì vì sao chứ?” A Mộc hoàn toàn không hiểu nhà họ Bạch đang muốn chơi trò gì? Nếu liên hệ với Thẩm Kiều mà chưa bán thì rõ ràng là muốn câu cả hai bên, làm giá. Vậy sao không chịu gặp bọn họ.

Thẩm Mục Phạm cười nhạt. “Chuyện này e là phải hỏi cô Bạch rồi.”

“Nhưng cô ấy lại không chịu gặp chúng ta.” A Mộc nghĩ tới mấy ngày nay phải hứng chịu những lời lạnh nhạt thì liền bốc hỏa. “Tôi thấy hay là hẹn thẳng Bạch Phi Dương đi.”

“Không cần đâu.” Thẩm Mục Phạm vuốt cằm nói. “Ông ta đẩy Bạch Chi Âm ra là vì không muốn dính vào chuyện này.”

“Vậy phải làm sao đây?” Thế này không được, thế kia cũng không được, lẽ nào đành để Thẩm Kiều giành được ‘vật bị mất cắp’ của cậu chủ sao? Vậy thì tâm huyết bao nhiêu năm nay của cậu chủ đành mất trắng rồi.

nhìn A Mộc sốt ruột đến quỳnh lên, Thẩm Mục Phạm ung dung an ủi. “Đừng vội, cô Bạch chỉ không đồng ý lời hẹn chứ không nói là không thể gặp một cách tình cờ.”

5. Chương 5: Mưu Kế

Tối thứ sáu, Bạch Chi Âm từ trong thẩm mỹ viện bước ra, vừa ngược mắt lên thì đã thấy Thẩm Mục Phạm đang đứng dựa vào xe của mình. Bước chân của cô khựng lại, môi thì lơ đãng nhếch lên tạo thành một đường cong.

Xem ra trực giác của cô đã đúng, hai chiếc đĩa bình an phú quý này rất có ý nghĩa đối với anh, vì thế mới có thể khiến cho anh hạ mình tới tìm cô. Có điều sự kiên nhẫn của anh cũng kém thật, mới vài ngày đã không đợi được nữa.

Cố nén sự vui mừng quá đỗi trong lòng, Bạch Chi Âm ung dung bước tới với vẻ hết sức tự nhiên, nói như là không quen biết anh vậy. “Anh à, anh đang chặn cửa xe của tôi đây.”

Nhìn vẻ ta đây của cô, đôi mày kiếm của Thẩm Mục Phạm khẽ nhướng lên, đôi mắt sâu thẳm lóe lên sự trào phúng rất khó thấy. “Cô Bạch đúng là người bận rộn hay quên, nửa tháng trước chúng ta còn tranh giành báu vật trong buổi đấu giá của Christie’s mà.”

Bị anh vạch trần lời nói dối của mình không chút khách khí nhưng Bạch Chi Âm vẫn không hề bối rối, ngược lại còn trả đũa. “Nếu trí nhớ của anh Thẩm tốt như thế thì sao không nhớ là tôi đã từ chối lời hẹn của anh?”

Thẩm Mục Phạm nhìn chằm chằm vào Bạch Chi Âm, sự trào phúng trong đôi mắt đã bị sự thích thú thay thế. Cô gái này thật thú vị. Bình thường, khi bị vạch trần lời nói dối, cho dù người ta không đỏ mặt thì cũng khó tránh bối rối xấu hổ. Thế mà cô không có chút xấu hổ nào, còn hiên ngang truy xét sự lỗ mãng của anh, giống như anh mất lịch sự lắm ấy.

Có điều, so về nói chuyện vòng lòng thì anh tự nhận là mình cũng không kém. Mắt ánh lên một nụ cười, anh nhàn nhã trả lời. “Chỉ tình cờ đi ngang qua thôi.”

Bạch Chi Âm à một tiếng, nghiêng đầu nhìn chiếc xe sau lưng anh. “Vậy bây giờ anh đang tình cờ chặn trước xe của tôi, rồi tình cờ gặp tôi đi xuống sao?”

Thẩm Mục Phạm nhìn cô cười cười, ra vẻ như ‘sao cô lại biết’, khiến Bạch Chi Âm đỏ khốc đỏ cười. “Được rồi, anh tìm tôi có việc gì không?”

“Không phải tìm.” Anh mỉm cười sửa sai. “Là tình cờ gặp.”

“Được rồi, tình cờ gặp.” Bạch Chi Âm tức giận liếc anh một cái. “Vậy anh sẽ không tình cờ tới mức đi không nổi nữa, cứ phải dựa vào xe của tôi đấy chứ?”

Thẩm Mục Phạm không hề tức giận trước sự châm chọc của cô, ngược lại còn mỉm cười chỉ vào lớp xe của cô. “Người không đi được chính là cô.”

Bạch Chi Âm nhìn theo ngón tay anh thì phát hiện, bánh xe lúc này còn nguyên vẹn giờ đã không còn chút hơi nào nữa, không cần đoán cũng biết là ai đã giở trò. Cô ngược đầu lên, nhìn anh đầy mỉa mai. “Không ngờ chủ tịch Thẩm lại làm những chuyện hạ cấp như vậy.”

Thẩm Mục Phạm không vội vàng phủ nhận sự chỉ trích của cô mà đưa tay chỉ vào một cái camera đặt trước cửa một cửa hàng bên đường. “Ồ đó có camera giám sát. Mặt khác, tôi có thể giúp cô Bạch báo cảnh sát.”

Bạch Chi Âm liếc xéo anh một cái. “Không cần đâu.”

Dùng đầu ngón chân cô cũng có thể nghĩ ra được chắc chắn Thẩm Mục Phạm sẽ không đích thân làm những việc đại loại như chọc thủng lốp xe. Hơn nữa ai cũng biết con phố này phần lớn là tài sản của tập đoàn Thẩm Thị, nếu cô đoán không lầm thì cái camera ấy đã bị tắt, hoặc là không có thể nhớ.

Bạch Chi Âm tức tối quay người qua chỗ khác, nhìn bốn cái bánh xe xẹp lép, muốn thay bánh dự phòng cũng không đủ nên cô đành phải móc điện thoại ra gọi xe cứu hộ, báo địa chỉ và tình trạng, nhờ bọn họ tới sửa.

Bỏ điện thoại xuống, thấy Thẩm Mục Phạm hai tay đút túi quần, đứng dựa vào xe, ung dung mà nhìn mình thì cô không khỏi tức giận trừng anh một cái. “Anh Thẩm vẫn chưa đi sao? Lẽ nào cũng tình cờ đợi xe kéo tới?”

“Vậy thì không phải.” Thẩm Mục Phạm mỉm cười nói. “Tôi chỉ cảm thấy mờ mịt không bằng tình cờ gặp. Nếu tôi đã vô tình gặp được cô Bạch bị hư xe thì đương nhiên phải phát huy tinh thần ga lăng, đưa cô về nhà.”

“Không cần đâu.” Bạch Chi Âm không cần nghĩ ngợi mà trả lời ngay. “Không dám làm phiền anh Thẩm.”

“Không phiền gì cả.” Thẩm Mục Phạm vẫn mỉm cười, kéo cửa chiếc xe hơi bên cạnh ra. “Mong là cô Bạch sẽ cho tôi một cơ hội.”

Anh nói hết sức khiêm tốn, động tác mời nhìn có vẻ thong dong nhưng lại ẩn chứa một khí thế trời sinh, khiến người ta không dám từ chối.

Đôi mày liễu của Bạch Chi Âm khẽ nhướng lên, cô thoáng trầm ngâm rồi bước lên xe.

Vừa ngồi lên xe, Bạch Chi Âm liền khoanh hai tay trước ngực, mắt không liếc ngang liếc dọc mà nhìn thẳng về phía trước. Mãi đến khi phát hiện Thẩm Mục Phạm lái xe về phía khu Thuyền Loan thì cô mới quay đầu qua liếc anh một cái rồi nhanh chóng quay đầu lại, dựa vào ghế dựa, nhắm mắt lại.

Thẩm Mục Phạm thấy thế thì trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên rất hiếm thấy. “Cô Bạch không hỏi tôi dẫn cô đi đâu sao?”

“Có gì mà phải hỏi chứ.” Bạch Chi Âm không thèm mở mắt ra. “Tóm lại là không phải về nhà tôi.”

“Đúng là không phải về nhà cô.” Thẩm Mục Phạm thẳng thắn thừa nhận, vẻ thích thú trong mắt cũng tăng thêm vài phần. “Nhưng cô Bạch không sợ sao chứ?”

“Sợ cái gì?” Bạch Chi Âm từ từ mở mắt ra. “Sợ anh giết tiền, cướp sắc?”

Môi Thẩm Mục Phạm khẽ nhếch lên. “Có gì không thể chứ?”

Bạch Chi Âm liếc xéo anh một cái. “Nếu là như vậy thì tôi càng không sợ.”

“Ồ, tại sao?”

“Nếu là giết tiền thì những thứ trên người tôi trị giá không quá 50 ngàn đôla Hongkong, mất thì thôi chẳng sao. Về phần cướp sắc...” Bạch Chi Âm cười trêu chọc. “Ồ Hongkong này, gom toàn bộ những cô gái muốn cướp sắc của anh lại thì cũng có thể thành lập một sư đoàn. Có thể được anh cướp sắc, đó là vinh dự của tôi.”

“Cô Bạch đang gợi ý gì cho tôi sao?”

Bạch Chi Âm lại lườm anh một phát. “Anh nghĩ nhiều quá rồi, tôi chỉ đang thuyết phục bản thân rằng ở cùng với anh rất an toàn.”

Thẩm Mục Phạm sững người một chút, nụ cười mỉm bỗng trở thành nụ cười to thích chí. “Cô Bạch đúng là thú vị.”

Bạch Chi Âm lơ đãng nhún vai, nhưng trong lòng thì đang không ngừng vui sướng. Mỗi một bước cô tính toán đều là vì khiến cho Thẩm Mục Phạm có hứng thú với cô. Bây giờ xem ra kế hoạch vô cùng thuận lợi.

Xe đi thẳng về phía Tây, cuối cùng chạy vào một câu lạc bộ tư nhân ở gần Citygate.

“Nghe nói trà Phổ Nhĩ đây không tồi, tôi muốn mời cô Bạch đến dùng thử xem.” Thẩm Mục Phạm tắt máy xe, không cho Bạch Chi Âm có thời gian từ chối đã bước xuống xe, mở cửa ra cho cô. Tư thế ấy rõ ràng là không cho cô có cơ hội nói No.

Người đàn ông này quả nhiên là ngang ngược. Bạch Chi Âm thầm thở dài, vừa cầm túi xách bước xuống xe, vừa nhắc nhở mình sau này làm việc phải nhớ cân nhắc tới điểm này.

Nhân viên phục vụ của câu lạc bộ nhìn thấy bọn họ liền đến nghênh đón, cung kính chào hỏi. “Chào anh Thẩm.” Sau đó, không đợi bọn họ lên tiếng liền đi trước dẫn đường, dẫn bọn họ vào một căn phòng VIP ở trong cùng phía nam.

Sau khi vào phòng, Thẩm Mục Phạm kéo ghế giúp Bạch Chi Âm rồi mới trở về chỗ ngồi của mình. Sau đó, anh nhận lấy menu từ tay nhân viên phục vụ, đưa cho Bạch Chi Âm. “Cô Bạch xem xem muốn uống gì?”

“Trà Phổ Nhĩ đi, chẳng phải anh nói trà Phổ Nhĩ ở đây không tồi sao?”

Thẩm Mục Phạm cong môi lên cười. “Vậy thì ột bình trà Phổ Nhĩ và vài món bánh ngọt thanh đạm chút.”

“Dạ được, chúng tôi lập tức mang lên ngay.” Nhân viên phục vụ gật đầu trả lời.

Trà và bánh ngọt nhanh chóng được mang lên, Thẩm Mộc Phạm đưa tay lên ra hiệu cho nhân viên phục vụ đi ra, đích thân biểu diễn trà đạo. Ngón tay của anh thon dài và sạch sẽ, ngâm trà rửa chén đều làm một cách hết sức lưu loát, tạo một cảm giác chu đáo và dễ chịu khó tả.

Pha trà xong, Thẩm Mộc Phạm dùng nhíp gắp một chén đưa cho cô. “Nếm thử xem có hợp khẩu vị không?”

Bạch Chi Âm nhận lấy, đưa tới trước mũi ngửi. “Rất thơm.”

“Đây là là Phổ Nhĩ lâu năm hiệu Phúc Nguyên Xương, nếu cô Bạch thích thì lát nữa có thể mang một ít về dùng.”

“Tôi xin cảm ơn ý tốt của anh Thẩm, có điều không có công lao thì không nhận lợi lộc. Hơn nữa...” Cô dùng một chút, nhấp một ngụm trà. “Đừng nói là anh Thẩm tìm tôi chỉ để uống trà nha?”

Cô đã nói thẳng ra thì Thẩm Mộc Phạm cũng quyết định không vòng vo nữa. “Tôi muốn mua chiếc đĩa bình an phú quý trong tay cô Bạch.”

Bạch Chi Âm đặt chén trà xuống, môi cong lên thành nụ cười mỉm. “Anh Thẩm tin những lời đồn nhảm ấy thật sao?”

“Tin chứ.”

Thẩm Mộc Phạm trả lời rất thẳng thắn khiến cho trong nhất thời Bạch Chi Âm không biết phải đáp lời thế nào. May mà anh không muốn nói nhiều về vấn đề này với cô, cho nên đi thẳng vào trọng tâm. “Cô Bạch ra giá đi.”

Bạch Chi Âm cũng không định vòng vo với anh mãi nên trả lời. “Quả thật đồ đang ở chỗ tôi, có điều không thể bán cho chủ tịch Thẩm được.”

“Hả?” Thẩm Mộc Phạm nhướng mày. “Tôi muốn biết nguyên nhân.”

“Bởi vì tôi không muốn kiếm được tiền mà không có mạng để tiêu.” Bạch Chi Âm dựa vào lưng ghế. “Không dám giấu gì anh, món đồ ấy là tôi giấu làm của riêng, ông nội tôi không biết chuyện này.”

Không đợi Thẩm Mộc Phạm lên tiếng, cô đã nói tiếp. “Chắc hẳn chủ tịch Thẩm cũng biết tôi là con gái riêng của nhà họ Bạch, nhưng có lẽ anh còn chưa biết việc làm ăn buôn bán ngầm của nhà họ Bạch đều do tôi quản lý.”

“Ông nội cô rất trọng dụng cô.” Thẩm Mộc Phạm vẫn giữ nụ cười mỉm ấy, không hề để lộ chút ngạc nhiên.

“Trọng dụng?” Bạch Chi Âm cười chua chát. “Nếu được lựa chọn, tôi thà rằng mình bị ông ấy coi nhẹ.”

Nhìn vẻ mặt chua xót của cô, Thẩm Mộc Phạm bỗng nhiên hiểu ra tất cả. Bạch Phi Dương giao việc làm ăn quan trọng nhất của nhà họ Bạch ột cô con gái riêng trước giờ không được công khai thừa nhận, không phải vì xem trọng năng lực của cô mà là lấy cô làm lá chắn. Như thế, cho dù gặp phải phiền toái gì thì những người khác của nhà họ Bạch đều có thể phủ tay sạch sẽ. Chiêu này quả là thâm độc.

Nghĩ đến chuyện cô bị Bạch Phi Dương lợi dụng sạch sẽ thì Thẩm Mộc Phạm nhú mày với vẻ không vui, trong lòng bỗng có cảm giác khó chịu rất khó nói, mặt khác lại hơi trách cô nhu nhược. “Nếu cô không thích thì có thể không làm mà.”

Bạch Chi Âm mím môi, không đáp lại câu nói của anh nhưng vẻ bất đắc dĩ cố ẩn giấu trên đôi mày đã nói rõ rằng cô không thể làm theo ý mình. Im lặng một lúc, cô đột nhiên mỉm cười, nói. “Được rồi, anh Thẩm đã biết chỗ khó xử của tôi thì mong anh sẽ không làm khó tôi nữa.”

Thẩm Mộc Phạm không đồng ý, cũng không phản đối, chỉ hỏi lại cô. “Nếu cô đã sợ ông ấy thế thì sao còn dám giấu làm của riêng?”

“Vì tiền thôi.” Bạch Chi Âm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào anh không e dè. “Tôi muốn mua một căn nhà, dẫn em tôi đến đó ở riêng. Nhưng tiền lương mỗi tháng của tôi bây giờ chỉ có 60 ngàn, cho dù không ăn không uống cũng phải mất 10 năm mới để dành đủ.”

Thẩm Mục Phạm không ngờ Bạch Phi Dương lại hà khắc với cô như thế. Cô mang cái danh giám đốc bộ phận quan hệ xã hội mà lương còn thua cả một bảo vệ của tập đoàn, thảo nào mà cô lại sinh lòng dạ khác. Có điều, anh còn chưa hiểu nếu cô đã nảy ý định làm giàu trong cơn hung hiểm thì sao đến giờ mới lo là không còn mạng để xài. Điều làm anh khó lý giải nhất là có gì khác nhau giữa việc bán cho anh và bán cho Thẩm Kiều?

“Tại sao lại khăng khăng không chịu bán cho tôi?” Anh hỏi thẳng, không chút vòng vo.

“Không chỉ anh mà ai cũng không thể mua, ít nhất là trong vài năm tới.” Bạch Chi Âm nhẹ nhàng trả lời.

Thẩm Mục Phạm nhướn mày. “Không bán thì cô tìm Thẩm Kiều làm chi?”

“Chẳng phải do anh cả sao.” Bạch Chi Âm tức giận liếc anh một cái, sửa đổi lý do mà mình đã nói với Bạch Phi Dương một chút, trở thành ông lão nhận được sự ủy thác của Thẩm Kiều, đi đấu giá chiếc đĩa bình an quý, không ngờ bị anh giành mất nên ông lão nổi cơn thịnh nộ, ra lệnh cho cô đích thân đến Đài Loan tạ tội với Thẩm Kiều. Ai ngờ Thẩm Kiều hoàn toàn không muốn gặp cô nên cô đành phải để cho trợ thủ của mình đến làm việc với trợ lý của Thẩm Kiều, hy vọng có thể gặp mặt anh ta.

Cô nói hoàn toàn không có chỗ sơ hở, nhưng Thẩm Mục Phạm vẫn còn nghi vấn. “Tin chiếc đĩa ở trong tay cô là do ai tung ra?”

“Không biết nữa, tôi cũng lấy làm lạ, sao anh vừa đấu giá được thì tin tức đã tung ra.”

Cô vừa nói vừa đưa mắt nhìn anh, khiến Thẩm Mục Phạm đỏ mặt đỏ cười. “Đừng nói cô nghi ngờ tôi nhé?”

“Tôi đâu có nói thế.” Cô bĩu môi. “Có điều tin anh bị mất chiếc đĩa là giả đúng không?”

Thấy anh không phủ nhận, Bạch Chi Âm vầu môi lên, oán trách. “Tin tức này của anh quả thật đã khiến tôi thê thảm. Tôi vốn định nhân lúc ông lão còn chưa tra ra được thì nhanh chóng bán nó đi, kết quả là anh phá đám như vậy, giờ tôi có lấy ra thì nó cũng thành tang vật, hoàn toàn không có người dám mua.”

“Nếu đó là do tôi gây ra thì hãy để tôi chịu trách nhiệm.” Thẩm Mục Phạm nhân cơ hội này đưa ra điều kiện. “60 triệu, cô thấy sao?”

Bạch Chi Âm thở dài. “Chủ tịch Thẩm, thật tình không phải tôi không muốn bán cho anh hay là cố ý làm giá đâu, thứ đồ này tôi không thể bán thật.”

“Bây giờ bên ngoài đều đang đồn là trong tay tôi có hàng bán, nếu anh hoặc người nào đó mua được thì chúng tôi lời đồn kia là thật, ông lão sẽ không tha cho tôi.”

“Tôi có thể giữ bí mật.” Thẩm Mục Phạm bảo đảm. “Hai món đồ này sẽ không bao giờ lưu thông trên thị trường nữa. Hay nói cách khác, sẽ không có bất cứ ai biết có hai chiếc đĩa bình an quý.”

“Vô ích thôi, bây giờ ông lão đã nghi ngờ tôi, cho dù anh không nói, tôi đột nhiên có thêm một khoản tiền khổng lồ thì chắc chắn ông ấy sẽ liên tưởng đến chuyện này.” Bạch Chi Âm thở dài một hơi, nói thẳng ra kế hoạch ban đầu của cô. “Tôi vốn định bán được chiếc đĩa này rồi thì sẽ nhờ bạn đứng tên mua một căn nhà, sau đó nhờ người bạn ấy giả làm bạn trai của tôi, cứ nói là anh ấy tặng cho tôi.”

“Bây giờ, cho dù có tiền thì tôi cũng không dám xài.” Bạch Chi Âm nói xong lại thở dài tiếp. “Hơn nữa với tính cách của ông lão, nói không chừng đã phái người đi điều tra tôi. Chuyện hôm nay tôi gặp anh ở đây e là ông ấy cũng biết rồi, tôi còn đang nghĩ lát nữa phải giải thích với ông ấy thế nào đây.”

Nghe cô than ngắn thở dài, lúc thì lo lắng chuyện này, lúc thì sợ hãi chuyện kia, trong lòng Thẩm Mục Phạm như bị nhét một cái bánh bao đang lên men, phình lên rất khó chịu, bỗng nhiên muốn phá lệ làm người tốt một lần, giúp đỡ cô.

Thẩm Mục Phạm cau mày suy tính một lát, sau đó trầm ngâm nói. “Ở buổi bán đấu giá, tôi bị cô Bạch thu hút nên hẹn cô ra uống trà, cô thấy lý do này đã hợp lý chưa?”

Bạch Chi Âm ngăn người ra, thầm nghĩ Thẩm Mục Phạm quả là biết điều. Cô nửa thật nửa giả, kể lể mình rất đang thương chính là vì muốn Thẩm Mục Phạm hiểu rằng cô rất muốn bán chiếc đĩa để mua nhà, nhưng khổ cái là chưa tìm được cái cớ để giải thích với Bạch Phi Dương về nguồn gốc của món tiền ấy. Cô nói

muốn giả vờ như được bạn trai tặng cũng chỉ là cái có vẽ đường cho đề nghị sau đó. Không ngờ cô còn chưa nói ra thì anh đã đề nghị trước.

Cổ nén nổi vui mừng quá đỗi trong lòng, Bạch Chi Âm giả vờ như suy nghĩ rất lâu, cuối cùng bất ngờ vỗ mạnh xuống mặt bàn. “Có rồi, tôi đã nghĩ ra cách làm thế nào để bán cái đĩa cho anh mà không bị nghi ngờ rồi.”

“Cách gì?” Giọng của Thẩm Mục Phạm có vẻ nôn nóng chưa từng thấy.

“Anh có thể theo đuổi tôi...”

6. Chương 6: Thẩm Dò

Thẩm Mục Phạm bỗng giật mình, môi thì từ từ hiện lên một nụ cười trang nhã. Quan tâm sẽ bị rối loạn, suýt nữa anh đã nổi lòng thương hại cô bởi vì thân thể của hai người có điểm giống nhau, đi tin vào lời nói từ một phía của cô.

Những lời cô nói hết sức chặt chẽ, ăn khớp nhau, không chệch vào đâu được. Nhưng vì quá hoàn hảo nên mới khiến cho người ta nghi ngờ. Tuy tạm thời anh không rõ mục đích của việc cô đưa ra đề nghị qua lại với nhau, nhưng anh có thể khẳng định rằng cô gái này không hề yếu đuối, bị động và bất lực như vẻ bề ngoài của mình.

Thấy Thẩm Mục Phạm cứ im lặng mà nhìn mình chằm chằm, trong lòng Bạch Chi Âm thấp thỏm bất an vô cùng. Nhưng kinh nghiệm nhiều năm cho cô biết, càng vào những lúc thế này thì càng phải trấn tĩnh. Cô vừa thầm nhắc nhở mình địch không động thì ta cũng không động, vừa bị ánh mắt sâu xa khó đoán của anh khiến cho tim đập mạnh như tiếng trống. Cuối cùng, không địch lại ánh mắt của anh, cô đầu hàng chịu thua trước, dẫn đo lên tiếng. “Nếu anh Thẩm không đồng ý thì thôi vậy.”

“Cô Bạch xinh đẹp thế này, hẳn là có rất nhiều người theo đuổi.” Ánh mắt Thẩm Mục Phạm có vẻ trêu đùa, không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý.

Bàn tay đặt dưới tấm khăn trải bàn của Bạch Chi Âm nắm chặt lại, biết là anh đang chơi trò quanh co với mình. Có lẽ là anh đã nảy sinh nghi ngờ trước tính toán của cô. Haiz, cũng tại cô quá mức chủ quan khinh địch, quá nóng vội, không đợi đến khi hai người thân thiết hơn một chút mà đã bất ngờ đưa ra đề nghị ‘kết đôi’, khiến cho anh nghi ngờ. Với tình thế bây giờ, chỉ có dẫn thân mạo hiểm thì may ra mới có cơ hội.

Thầm hít sâu một hơi, Bạch Chi Âm ngược hàng mi dài và rậm lên, hỏi như đi guốc vào trong bụng. “Có phải anh Thẩm đang nghi ngờ mục đích của tôi không?”

Thẩm Mục Phạm khẽ nhướn mày lên, càng ngày càng cảm thấy cô không hề đơn giản. Cho dù động cơ cô trực tiếp giải thích là gì đi nữa, chỉ với sự bình tĩnh cùng dũng khí này thì đã rất đáng khen.

Không nghe thấy anh đáp lời, Bạch Chi Âm hơi gật đầu. “Không trả lời, tôi sẽ coi như anh ngầm thừa nhận.”

Nói xong, không đợi Thẩm Mục Phạm lên tiếng, cô đã nói tiếp. “Anh đoán không sai, tôi còn có mục đích khác.”

Thẩm Mục Phạm cười khẽ rồi à một tiếng, ra hiệu cho cô nói tiếp.

“Mục đích của tôi là muốn được cả danh lẫn lợi.” Bạch Chi Âm nói rất thẳng thắn. “Ngoại trừ việc bán cái đĩa, tôi còn muốn mượn danh tiếng của anh Thẩm để nâng cao giá trị của mình lên, tìm kiếm một đối tượng phù hợp để kết hôn.”

Thẩm Mục Phạm ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt cực kỳ thâm thúy. “Thế là thế nào?”

Bạch Chi Âm không lập tức trả lời câu hỏi của anh ngay mà làm như vô thức đưa tay vẽ vẽ lên mặt bàn, một lát sau mới ngẩng đầu lên hỏi. “Anh Thẩm cảm thấy ngoại hình của tôi thế nào?”

“Rất đẹp.” Thẩm Mục Phạm nói đúng sự thật.

“Tôi cũng cảm thấy mình rất đẹp.”

Thẩm Mục Phạm còn chưa kịp cảm khái cô không biết khiếm tốn thì đã nghe cô nói tiếp sang chuyện khác. “Nhưng đáng tiếc, đẹp thôi thì có ích gì? Với thân phận của tôi, đừng nói là danh gia vọng tộc, cho dù là nhà bình thường e là cũng sẽ hơi kiêng dè.”

“Anh nói không sai, mấy năm nay quả thật có không ít người theo đuổi tôi, nhưng muốn cưới tôi về làm vợ thì...” Bạch Chi Âm nở một nụ cười tự trào. “Thôi đi, cái giá của tôi là thế, không thể trách người ta xem thường.”

Đương nhiên Thẩm Mục Phạm hiểu rất rõ tâm lý của những người đàn ông trong giới thượng lưu. Đối với một người đẹp không có thân phận như cô, bao nuôi ở bên ngoài chơi thì được, chứ cưới về làm vợ thì lại là chuyện khác. Có điều, nghe cô nói những lời hạ thấp, coi rẻ mình như vậy thì lòng anh bỗng dưng thấy buồn bực. Hơn nữa anh cũng tò mò. “Dựa vào đâu mà cô cảm thấy nếu tôi theo đuổi cô thì có thể thay đổi tình hình này?”

“Chỉ bằng thân phận chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị của anh.” Bạch Chi Âm khế cắn đôi môi hồng, từ tốn nói. “Tại nhà họ Bạch, nói dễ nghe một chút thì tôi là cô ba, nói khó nghe một chút thì chỉ là một đứa con hoang không rõ lai lịch. Những hoạt động ngầm mờ ám không dám cho ai biết thì tìm tôi, còn những bữa tiệc tụ hội giới thượng lưu thực thụ thì lại không tới phần tôi.”

“Chị hai của tôi lớn hơn tôi nửa tuổi. Từ khi chị ấy trưởng thành, ông lão liền dẫn chị ấy tham dự đủ loại tiệc tùng để tìm kiếm đối tượng kết hôn phù hợp. Còn tôi năm nay đã 28 tuổi, đừng nói tìm đối tượng cho tôi, cho dù là đi du lịch còn không cho phép nữa kia.” Bạch Chi Âm cười lạnh. “Bây giờ tôi bị nhốt trong nhà và công ty, muốn có một người bạn còn khó chứ nói gì tới chuyện lấy chồng.”

Thấy anh không lên tiếng, Bạch Chi Âm quyết định nói ra ý tưởng của mình. “Tôi bị ông lão bóc lột nhiều năm như vậy, không muốn đến cuối cùng, ngay cả chồng cũng bị ông ấy quơ đại rồi nhét cho tôi.”

“Bảo anh theo đuổi tôi, một là mượn danh tiếng của anh để tăng thêm khả năng bóc lột thân phận của mình; hai là muốn dựa vào sự nổi bật của anh, khiến cho người ta cảm thấy người mà Thẩm Mục Phạm theo đuổi thì chắc hẳn là không tồi; ba là muốn dùng anh làm đòn bẩy, quen biết thêm với vài người trẻ tuổi tài cao. Không nhất thiết phải quá hoàn hảo nhưng ít nhất là tìm được một người thật lòng với mình.”

Cô nói một mạch, thấy đôi mắt đen thẳm của Thẩm Mục Phạm đã hơi dịu lại, ẩn chứa sự xa xăm khó đoán thì không khỏi then thừng mím môi. “Có phải anh cảm thấy suy nghĩ của tôi rất bẩn thỉu không?”

Thẩm Mục Phạm lắc đầu. “Không, rất bình thường.”

“Thật sao?” Cô vui mừng hỏi tiếp. “Anh không cảm thấy tôi rất xấu xa thực dụng sao?”

“Có chút chút...” Anh dừng lại, thấy cô xụ mặt xuống, có vẻ rất thất vọng thì môi bắt giác cong lên. “Nhưng tôi có thể thông cảm.”

Thế là gương mặt của cô lại trở nên có sức sống, nhìn anh với ánh mắt tràn trề hy vọng. “Vậy anh sẽ...”

“Sẽ không đồng ý.” Thẩm Mục Phạm lập tức bác bỏ lời thăm dò của cô. “Con người tôi chưa bao giờ làm chuyện lỗ vốn.”

“Lúc này cô Bạch nói nhiều như vậy, toàn là cô nhận được lợi lộc từ tôi. Tôi lại không tìm thấy lý do để diễn màn kịch theo đuổi này với cô.”

Quả nhiên là cáo già gian xảo. Cô cứ tưởng tung con át chủ bài ra, chơi trò đánh vào lòng người thì sẽ thành công, không ngờ anh hoàn toàn không cảm động. Được lợi đúng không?

“Tôi có thể bán chiếc đĩa bình an phú quý cho anh với giá rẻ hơn một chút.” Cô chủ động nhượng bộ. “50 triệu, thế nào?”

Thẩm Mục Phạm nheo mắt lại. “Quá cao.”

“Anh mua chiếc kia cũng 50 triệu mà.” Bạch Chi Âm cố gắng tranh thủ. “Hơn nữa chiếc của tôi còn chưa được công bố, giá trị sưu tầm càng cao.”

“Vậy thì chưa chắc. Nếu là trong tay người khác thì quả thật có thể đầu cơ kiếm lợi, nhưng ở trong tay cô thì...” Anh cười cười, chậm rãi nói ra năm chữ. “Món đồ nằm phông tay.”

Anh nói một câu đúng ngay trọng tâm, khiến Bạch Chi Âm tức giận tới nghiêng răng. “Vậy anh muốn ra giá bao nhiêu?”

Thẩm Mục Phạm chỉ cười mà không lên tiếng, sau đó gơ hai ngón tay ra.

“20 triệu?” Bạch Chi Âm cất cao giọng.

Thẩm Mục Phạm lắc đầu, tiếp tục quơ quơ hai ngón tay.

Bạch Chi Âm ngẩn người, không dám tin mà tròn tròn mắt. “2 triệu?”

“Lúc đó giá khởi điểm mà nhà cái đưa ra chỉ có 2 triệu.” Thẩm Mục Phạm bỏ tay xuống, như cười như không mà nhìn cô. “Nếu cô đồng ý, tôi có thể viết chi phiếu cho cô ngay bây giờ, đồng thời sáng mai các tờ báo lớn của xứ Cảng thơm này sẽ xuất hiện tin tức chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị mền mộ giám đốc quan hệ xã hội của tập đoàn Bách Diệp.”

Đối với Bạch Chi Âm mà nói, điều kiện này rất hấp dẫn. Cô làm nhiều việc như vậy vốn không phải vì tiền mà là vì muốn từng bước tiếp cận Thẩm Mục Phạm, cho nên chỉ cần anh đồng ý qua lại với cô thì cho dù cho không anh cái đĩa, cô cũng chịu.

Nhưng vào thời khắc cô đang dao động thì trong đầu bỗng có một giọng nói nhắc nhở cô: nói không chừng Thẩm Mục Phạm đang thử cô, để kiểm định xem câu nói muốn có cả danh lẫn lợi của cô có đáng tin không? Đương nhiên cũng có thể anh là một gian thương chính hiệu, nhân lúc cháy nhà đi hôi của, ép giá xuống thấp.

Trước mắt, khi chưa nhìn rõ được mục đích của anh, cô chỉ có thể đánh cược một phen theo cảm giác của mình.

Bạch Chi Âm nắm chặt tay, hít sâu một hơi. “Anh nghĩ chiếc đĩa ấy là tôi nhặt được sao?”

“Tôi đã đưa ra điều kiện rồi, có bán hay không là tùy cô.” Thẩm Mục Phạm nói một cách hết sức dửng dưng.

“Không bán!” Bạch Chi Âm đứng bật dậy, tức giận nói. “Cho dù tôi ném nó xuống biển cũng hơn là bán lỗ cho anh.”

Nói xong, cô đẩy ghế ra, cầm túi xách lên, nổi giận hùng dũng đi ra ngoài. Cô giẫm chân rất mạnh, như là rất tức giận nhưng có trời mới biết mỗi bước cô đi cứ như đang lơ lửng trên mây. Cô đang đợi Thẩm Mục Phạm gọi cô lại. Thế nhưng, mãi đến khi cô ra khỏi câu lạc bộ thì vẫn không thấy anh giữ cô lại. Lẽ nào cô đã đoán sai thật, không phải Thẩm Mục Phạm đang thử cô mà chỉ đang ép giá?

Đứng trước cửa câu lạc bộ, Bạch Chi Âm quay đầu lại nhìn cánh cửa, đấu tranh nội tâm xem có cần quay vào trong nói mình đã hối hận hay không? Nhưng lòng kiêu ngạo lại không cho phép cô thỏa hiệp và nhận thua. Huống chi nếu bây giờ cô vào, càng chứng tỏ lời đề nghị của cô là có vấn đề.

Thôi vậy, về nhà trước đã, tìm Liên Hi bàn bạc kỹ hơn đi.

Khu Thuyền Loan không sầm uất bằng khu Trung Hoàn, chưa tới 10 giờ mà đường cái đã vắng tanh. Cô đứng bên đường đợi cả buổi trời mà vẫn không bắt được xe taxi, đành phải đi về phía trạm xe điện ngầm. Cô vừa đi vừa hối hận mình chần chừ không quyết, nghĩ này nghĩ nọ khiến làm lỡ mất cơ hội khó gặp.

Nghĩ đến việc tâm huyết nhiều năm của mình đã đổ sông đổ biển, cô tức tối đá thật mạnh vào vỏ lon nước bên đường. Ai ngờ người đến vận xui thì uống nước cũng có thể mắc nghẹn, cô không đá trúng vỏ lon nước mà lại bị trật chân, mất thăng bằng, ngã dập mông xuống đường, đau đến nỗi cả buổi trời không đứng dậy được.

Trời vào thu nên buổi tối hơi lạnh, khi từ trong thẩm mỹ viện đi ra, cô chỉ mặc một cái áo ngắn tay, lúc này ngồi trên đường cái bị gió thổi qua thì lập tức lạnh run lên, rồi nghĩ tới kế hoạch trừ tính bao năm nay trở thành công cốc thì không chỉ lòng thấy giá băng mà nước mắt cũng lập tức tuôn trào, không sao nén được.

Ở chỗ ngoặt cách đó mấy mét, Thẩm Mục Phạm ngồi trong xe nhìn Bạch Chi Âm ngồi bó gối, cong như con tôm, một cảm xúc kỳ lạ bỗng tràn ra trong lòng anh.

Lúc này anh cố ý ép giá xuống thấp là để thử cô, nếu cô lập tức đồng ý thì chứng tỏ cô đã nói dối. Sau khi cô từ chối, sở dĩ anh không gọi cô lại là vì muốn thử tiếp xem cô không muốn bán thật hay chỉ chơi trò lạt mềm buộc chặt.

Anh vốn định đợi qua đêm nay sẽ tiếp tục thăm dò cô sau, nhưng không ngờ vừa lái xe ra thì đã nhìn thấy một mình cô đi trên đường, bóng dáng mảnh mai ấy nhìn có vẻ rất mong manh, khiến anh phải đi theo cô giống như bị ma xui quỷ khiến. Thấy cô vụng về bị ngã xuống đất, nhìn cô vùi mặt vào đầu gối, tư thế ấy khiến anh nhớ tới một cô gái. Năm ấy cô gái kia cũng thế, cuộn mình lại trên boong tàu, lén khóc một mình.

Nghĩ tới Đường Đường, tim Thẩm Mục Phạm dần dần cảm thấy vị cay đắng. Khi hoàn hồn lại, ngược đầu lên nhìn Bạch Chi Âm thì mới phát hiện cô đang bị hai tên đàn ông vây quanh. Tim anh se thắt lại, giẫm chân ga thật mạnh, xe vọt qua đó như tên bắn.

Về phần hai gã du côn kia, lúc này thấy có một cô gái ngồi trên đường cái, cứ tưởng là sẽ kiếm chác được gì. Ai ngờ còn chưa kịp đùa bỡn cô thì đã bị ánh đèn xe chiếu thẳng vào khiến chói không mở được mắt. Đợi đến khi mắt thích ứng được thì liền nhìn thấy một người đàn ông lăm lăm bước xuống xe với vẻ mặt dữ dằn, bộ dáng giống như là muốn giết người khiến hai gã kia hoảng sợ không dám đứng đó nữa mà ba chân bốn cẳng chạy mất.

Bạch Chi Âm thấy ánh đèn xe chiếu tới nên ngẩng đầu lên xem. Khi nhìn rõ người đến là ai thì lập tức quay người sang chỗ khác, đưa tay lau nước mắt. Nhưng khi nói chuyện thì giọng đã hơi khàn khàn. “Sao lại là anh?”

Dáng vẻ tỏ ra mạnh mẽ khi ở trước mặt người khác của cô rất giống với Đường Đường, khiến ột góc nào đó trong trái tim Thẩm Mục Phạm rung động một chút. Anh không trả lời câu hỏi của cô mà ngồi xuống xem xét mắt cá chân cho cô. “Bị ngã đau chỗ nào?”

Bạch Chi Âm khóc xong mệt quá, bộ óc thông minh đã bỏ quên vấn đề là sao anh lại biết mình bị ngã, chỉ hít một cái, tỏ ra mạnh mẽ. “Tôi không... á!”

Từ ‘sao’ bị cơn đau ở mắt cá chân bất ngờ ập tới cắt đứt. Cô định rút chân lại theo bản năng thì đã bị Thẩm Mục Phạm giữ thật chặt. “Đừng nhúc nhích, để tôi xem xem có bị động vào xương cốt không?”

Anh vừa nói vừa đưa tay xoa nắn vùng mắt cá chân đã bị sưng phù lên. Cảm giác đau đớn như bị xát muối lập tức lan ra toàn thân, khiến cô phải co người lại, cắn chặt môi, hít hà.

Thấy cô đau tới nổi trán toát mồ hôi mà vẫn không chịu kêu lên một tiếng thì một cảm xúc khó nói thành lời bỗng dâng lên trong lòng Thẩm Mục Phạm. Động tác của anh cũng bất giác nhẹ nhàng hơn nhiều. “Không bị thương đến xương cốt, có lẽ là chỉ bị thương dây chằng. Tôi đưa cô tới bệnh viện băng bó một chút.”

“Không cần đâu, anh cứ đi đi, tôi gọi người tới đón tôi.” Bạch Chi Âm cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa. Cô không biết nắm lấy cơ hội tốt này thì thôi đi, còn đuổi anh nữa chứ. Đúng là đầu óc có vấn đề rồi. Nhưng vào lúc này, cô thật sự không muốn nhìn thấy Thẩm Mục Phạm, càng không muốn để anh nhìn thấy bộ dáng yếu đuối chật vật này của mình.

Thẩm Mục Phạm nói với bản thân mình rằng nếu cô đã không biết ơn thì đừng xía vào chuyện của người khác nữa. Nhưng khi nhìn thấy cô run rẩy mồm miệng thoại ra, cảm giác khác thường trong lòng anh lập tức biến thành một ngọn lửa giận vô cớ, khiến cho anh không kịp nghĩ ngợi gì mà đưa tay giật lấy điện thoại của cô, cắt đứt cuộc điện thoại đang được nối, sau đó bẻ thốc cô lên, bước nhanh về phía chiếc xe trong ánh mắt oán giận và bất mãn của cô.

7. Chương 7: Bằng Tan

Thẩm Mục Phạm bế cô đi thẳng đến bên cạnh chiếc xe, nhét vào chiếc ghế bên cạnh ghế lại, dặn cô: “Đừng lộn xộn.”

Bạch Chi Âm lườm anh một cái, đưa tay kéo dây an toàn, thắt lại, sau đó quay đầu sang phía bên kia, không thèm nhìn anh.

Bộ dáng tức giận của cô khiến cho Thẩm Mục Phạm nở nụ cười khê, đôi mắt đen thẳm cứ đảo qua đảo lại trên mặt cô một lát mới chịu dời đi. Anh xoay người qua đóng cửa lại cho cô, sau đó ngồi vào chỗ của mình, khởi động xe.

Dựa theo chỉ dẫn của GPS, Thẩm Mục Phạm lái xe về phía bệnh viện gần nhất, thỉnh thoảng cứ đưa mắt nhìn sang Bạch Chi Âm, nhìn cô lặng lẳng ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, yên lặng đến mức hơi thở cũng rất nhẹ nhàng.

Trong không gian khép kín, chỉ còn lại tiếng gió thổi xào xào phát ra từ chiếc điều hòa, yên tĩnh đến nỗi khiến Thẩm Mục Phạm bất an. Nhân lúc đợi đèn đỏ ở ngã tư, cuối cùng anh không nhịn được mà hỏi. “Cô đang giận à?”

“Không có.” Bạch Chi Âm trả lời mà không thèm quay đầu lại.

“Vậy sao lại không nói chuyện?” Thẩm Mục Phạm hỏi tiếp.

Bạch Chi Âm thở ra một hơi, nghiêng đầu dựa vào kính cửa sổ, một lúc sau mới thốt ra một từ. “Mệt.”

Người mệt, tâm trí càng mệt. Bao nhiêu năm nay, cô giống như một người rơi xuống nước, liều mạng ôm lấy mỗi một cái phao cứu hộ, nhưng ôm lâu như vậy, chẳng qua chỉ đổi thành một sợi dây thừng, người vẫn còn ở trong nước.

Trước năm 12 tuổi, mẹ cô chỉ vào căn phòng trọ chỉ có vên vện 10 mét vuông, nói với cô. “Muốn thoát khỏi cái nơi quỷ quái này thì phải thể hiện cho tốt trước mặt ba con.”

Vì thế, cô bị ép diễn kịch, khoe với ba thành tích tốt nhất trong mỗi cuộc thi, đóng vai con gái hiếu thảo rửa chân ấm lưng cho ba, sau đó rưng rưng nước mắt nói những lời đã được mẹ dạy, rằng cô không muốn bị gọi là con hoang, cũng muốn được ở trong một căn nhà lớn, cũng muốn mặc quần áo như công chúa, còn trái với lương tâm kể lể rằng người mẹ mẹ cờ bạc kia đã chịu vất vả khổ cực thế nào khi chăm sóc cô và Tiểu Thiên.

Theo yêu cầu ngày một nhiều của mẹ, diễn xuất của cô cũng ngày càng xuất sắc, bọn họ cũng chuyển từ nhà thuê chung vào một căn nhà ven biển, cuối cùng thành công tiến vào ngôi nhà lớn của nhà họ Bạch – nơi mà mẹ cô tả là giống như một tòa thành.

Vào thời khắc bước vào nhà họ Bạch, cô cứ ngỡ rằng từ nay về sau mình sẽ không phải diễn kịch nữa, nhưng không ngờ đó lại là chuyển từ một sân khấu nhỏ sang một nhà hát lớn, và nhà họ Bạch cũng không phải là hoàng cung, mà là địa ngục.

Nơi ấy có rộng lớn chẳng nữa thì cô và Tiểu Thiên cũng chỉ có thể nấp trong căn phòng nhỏ trên lầu ba, ngày qua ngày phải chịu đựng sự ghê lạnh, châm chích, chửi rủa của đám người Bạch Tiêu Vi, lúc nào cũng phải đề phòng bọn họ sẽ gỡ trò chơi xỏ mình. Lúc mới đến nhà họ Bạch, cô không dám nói chuyện lớn tiếng, không dám thể hiện vui buồn hay giận dữ một cách tùy ý, không dám gây ra tiếng động khi đi lại, thậm chí không dám bị bệnh, càng không dám rời khỏi Tiểu Thiên một bước.

Khi mẹ biết bọn họ bị ức hiếp, chẳng những không bênh vực mà còn cảnh cáo bọn họ không được gây chuyện, không được chọc giận người nhà họ Bạch thì cuối cùng cô cũng hiểu ra, ở nơi này cô không thể trông cậy vào bất cứ ai. Vì bản thân, vì Tiểu Thiên, cô nhất định phải đứng vững trong nhà họ Bạch, phải khiến cho lão già kia trọng dụng cô, như thế mới có thể khiến cho Tiểu Thiên không bị ức hiếp.

Cô lặng lẽ quan sát những sở thích của ông lão, sau đó làm như vô tình bộc lộ năng lực của mình, thành công thu hút được sự chú ý của ông ta, rồi như mong muốn của ông ta, biến mình thành một con chó không có chủ kiến, hết sức cảm kích ân đức của nhà họ Bạch, cam tâm tình nguyện thịt nát xương tan vì ông ta.

Những người khác trong nhà họ Bạch đều nói xấu sau lưng rằng cô ngu ngốc, rằng cô ngu trung, rằng cô bị ông ta lợi dụng không sót một chút gì. Nhưng bọn họ không biết rằng nếu không giả vờ ngu ngốc như thế thì cô sẽ không thể vượt qua hàng loạt thử thách của ông ta một cách thuận lợi, sẽ không được ông ta trọng dụng, cũng không có cách nào để bảo vệ Tiểu Thiên.

Trên đời này, Tiểu Thiên là vương bệ duy nhất của cô. Bạch Phi Dương biết rất rõ điều này cho nên đã dùng danh nghĩa người giám hộ để sai người canh giữ Tiểu Thiên 24/24. Vì sự an toàn của Tiểu Thiên, cô chỉ có thể nhẫn nhịn, đợi cơ hội thoát khỏi đó.

Nhưng khi Bạch Phi Dương giao việc buôn lậu các hiện vật văn hóa cho cô thì cô đã hiểu ra rằng ông ta sẽ không dễ dàng để cho cô đi. Muốn dẫn Tiểu Thiên đi khỏi nhà họ Bạch thì chỉ có một biện pháp duy nhất chính là tìm một chỗ dựa vững chắc, có thế lực còn mạnh hơn cả nhà họ Bạch, khiến cho Bạch Phi Dương không thể nói ‘không’. Đối với cô mà nói, cơ hội duy nhất chính là người này.

Thẩm Mục Phạm chính là người mà cô đã tuyển chọn trong hàng ngàn người. Thứ mà cô xem trọng không chỉ là khả năng tài chính hùng hậu của tập đoàn Thẩm Thị mà còn là quan hệ ngầm sau lưng nhà họ Thẩm, khiến Bạch Phi Dương không thể không kiêng dè.

Cô thận trọng từng bước, tạo cơ hội để tiếp cận Thẩm Mục Phạm chính là muốn khiến cho anh thích mình, mượn thế lực của anh để dẫn Tiểu Thiên rời khỏi nhà họ Bạch. Nhưng giờ khắc này, cô cảm thấy mình thật là đáng thương. Không có tình thân, bây giờ ngay cả tình yêu cũng mang ra bán được.

Bạch Chi Âm nhắm mắt lại, thở dài một hơi nặng nề. Cô mệt mỏi quá, rất muốn gỡ bỏ hết tất cả những lớp nguy trang trên mặt mình, rất muốn được nghỉ ngơi một chút.

Thấy cô nhắm mắt lại không nói chuyện, Thẩm Mục Phạm cũng không lên tiếng nữa. Đến bệnh viện, anh dừng xe lại, vòng qua bên phía cô ngồi định mở cửa đỡ cô ra nhưng không ngờ cô đã đẩy cửa ra, nhảy lò cò một chân, sau đó đỡ cửa xe đứng vững.

Thẩm Mục Phạm nhướng mày, khom người xuống bế thốc cô lên lần nữa.

Lần này Bạch Chi Âm không phản đối mà ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh. Nhưng từ khi vào phòng khám đến khi bôi thuốc xong, cô không nói thêm một câu nào nữa. Ngay cả khi vào khám, đau đến nổi toát mồ hôi lạnh thì cô cũng chỉ cắn môi xuyết xoa một chút chứ không rên rỉ hay kêu la tiếng nào, khiến cho Thẩm Mục Phạm thấy mà phải nhăn mày, ước gì có thể cạy hàm răng của cô ra, giải cứu cánh môi đang bị ngược đãi kia.

Bôi thuốc xong, Bạch Chi Âm từ chối, không muốn làm phiền Thẩm Mục Phạm nữa. “Cảm ơn chủ tịch Thẩm đã đưa tôi tới bệnh viện. Hôm khác tôi sẽ gửi tiền viện phí cho anh sau. Anh về trước đi, tôi sẽ gọi tài xế tới đón tôi.”

Thẩm Mục Phạm đưa tay lên nhìn đồng hồ. “Từ nhà cô tới đây cũng phải mất cả tiếng, để tôi đưa cô về thì hơn.”

“Không cần đâu.” Bạch Chi Âm không nghĩ ngợi gì mà từ chối ngay.

Trước nay Thẩm Mục Phạm cũng không phải là người nhiệt tình gì, bị người ta liên tục từ chối nên cũng không muốn khuyên tiếp nữa, chỉ đưa thuốc cho cô. “Cách dùng đã được viết ở trên này, danh thiếp của bác sĩ cũng ở trong đó, nếu cô chưa rõ chỗ nào thì có thể gọi điện thoại cho bác sĩ.”

Bạch Chi Âm ừ một tiếng, nhét thuốc vào trong túi xách.

Thái độ lãnh đạm của cô khiến cho Thẩm Mục Phạm bỗng nhiên cảm thấy chán nản. Anh trở nên dong dài như thế từ khi nào vậy? Anh bực bội cau mày lại, nắm lấy chìa khóa xe, không thèm nói một tiếng tạm biệt mà xoay người đi luôn.

Mãi đến khi bóng dáng của anh biến mất trên hành lang bệnh viện, Bạch Chi Âm mới thở dài một hơi thật nặng nề, sau đó nhìn vào cửa kính trên hành lang bệnh viện và cười tự giễu mình. Nếu Nghiên Hi biết cô

đuổi Thẩm Mộc Phạm hết lần này đến lần khác thì chắc chắn sẽ nhảy dựng lên mắng cô là đồ ngốc.

Đúng vậy, quả thật cô rất ngốc. Bỏ qua một cơ hội tốt chưa nói, còn ngang ngạnh đuổi anh đi, ngày mai tỉnh táo lại có lẽ cô sẽ hối hận đến thúi cả ruột mắt, sau đó lại phải tốn nhiều nơon và công sức để dụ anh lại. Ai bảo cuộc đời cô luôn nằm trong sự khống chế của người khác làm chi? Trước kia là nương theo Bạch Phi Dương mà sống, bây giờ lại phải trông cậy vào Thẩm Mộc Phạm dẫu cô thoát khỏi bể khổ.

Đời người như vậy, đúng là bi ai. Bạch Chi Âm càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng. Nước mắt cứ tuôn trào ra ngoài giống như vòi nước được mở van, chỉ một lát sau đã tràn trề trên mặt cô.

Thẩm Mộc Phạm vừa bước vào liền nhìn thấy Bạch Chi Âm đang cúi đầu khóc thút thít. Bàn tay cầm điện thoại bỗng siết chặt lại, anh nghiêng rặng, bước nhanh về phía cô, lấy từ trong túi ra một cái khăn đưa tới trước mặt cô.

Bạch Chi Âm đang khóc một cách đau đớn, thỉnh thoảng mắt bỗng xuất hiện một cái khăn tay tối màu. Cô ngẩng đầu lên thì thấy là Thẩm Mộc Phạm, vì thế liền vội vã quay mặt đi, hoảng hốt dùng mu bàn tay lau nước mắt.

Trong một đêm, cô lén gạt lệ trước mặt anh đến hai lần, nhưng tâm trạng của Thẩm Mộc Phạm trong hai lần ấy hoàn toàn khác nhau. Lần thứ nhất, nhìn cô anh nhớ đến Đường Đường. Nhưng lần này, anh có cảm giác muốn xoay mặt cô qua để đối diện với mình.

Bạch Chi Âm lau khô nước mắt nhưng giọng nói thì vẫn ồm ồm. “Sao anh lại quay trở về?”

Thẩm Mộc Phạm giơ cái điện thoại trên tay lên. “Di động của cô rớt trên xe của tôi.” Anh lái xe khỏi bệnh viện, trong lúc chờ đèn đỏ, quay đầu sang nhìn xuống thì nhìn thấy chiếc điện thoại trên chiếc ghế bên cạnh. Anh vốn định để tới mai sẽ sai người trả lại cho cô, nhưng vào giây phút đèn xanh được bật lên, anh lại quay đầu xe lại, thuyết phục mình rằng không có điện thoại thì cô sẽ không thể gọi cho tài xế ở nhà.

Bạch Chi Âm nhận lấy điện thoại, nói câu cảm ơn rồi không nói chuyện nữa.

Thẩm Mộc Phạm nhìn những vết nước mắt trên mặt cô, buồn bực lên tiếng. “Hay là để tôi đưa cô về nhà đi. Khuya thế này rồi, tài xế của cô cũng phải tan ca.” Hơn nữa, với địa vị của cô ở nhà họ Bạch, không biết có thể gọi được tài xế hay không.

“Không cần đâu, tôi muốn ngồi thêm một lát nữa.” Bạch Chi Âm từ chối.

Nghe giọng nói đặc giọng mũi của cô, cảm giác buồn bực trong ngực Thẩm Mộc Phạm càng thêm mạnh mẽ, chân mày của anh cũng chau lại. “Bệnh viện thì có gì hay mà ngồi, nếu cô muốn ngồi thì tôi dẫn cô đến chỗ khác hay hơn.”

Lúc anh nói chuyện giọng hơi cao, nghe có vẻ như đang rất tức giận. Bạch Chi Âm ngẩng đầu, nhìn anh đầy khó hiểu, không biết anh đang tức giận điều gì.

Khi nhìn thấy ánh mắt sừng như quả đào của cô, cảm giác buồn bực trong lòng Thẩm Mộc Phạm lập tức lan ra toàn thân. Sau đó, khi anh tỉnh táo lại thì phát hiện, mình đã bế cô lần thứ ba.

Bạch Chi Âm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một cái bóng ập tới, cô còn chưa kịp phản ứng thì cơ thể đã bị nhấc bổng lên, làm cô sợ tới mức lập tức níu lấy áo Thẩm Mộc Phạm theo bản năng, vội vàng hỏi. “Anh làm gì vậy?”

Không nghe thấy anh trả lời, Bạch Chi Âm lại ra sức kéo lấy áo anh, nhằm thu hút sự chú ý của anh. “Này, anh thả tôi xuống trước đã.”

Sức của cô quá mạnh, níu một cái thiếu chút nữa làm Thẩm Mộc Phạm nghệt thở. Anh vừa định bảo cô buông tay ra thì đã nghe thấy một tiếng ‘rẹt’ vang lên, chiếc áo sơ mi bằng tơ tằm bị kéo rách một đường.

Lực toàn thân của Bạch Chi Âm gần như đều đặt trên áo anh. Chiếc áo vừa bị rách, cả người cô ngã ngửa ra sau theo quán tính, làm cô sợ tới mức phải ôm chặt cổ Thẩm Mộc Phạm, giống hệt một con bạch tuộc, như thế mới không bị ngã xuống đất.

Sau cơn kinh hoàng, cô cúi đầu nhìn vết rách ấy, ngượng ngùng nói. “Thật ngại quá.”

“Cô làm rách nó rồi.” Thẩm Mục Phạm tường thuật lại sự việc.

Bạch Chi Âm bĩu môi. “Tôi đâu có cố ý.”

“Ai biết được chứ?” Thẩm Mục Phạm nói với vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Anh nói thế là có ý gì?” Bạch Chi Âm tức giận nhìn anh. “Tôi đã nói là mình không cố ý mà... Thôi được rồi, tôi lười so đo với anh, coi như tôi xui xẻo, tôi đền cho anh là được chứ gì.”

“Đây là tơ tằm Nam Hán, rất đắt.” Thẩm Mục Phạm cong môi cười. “Với tiền lương của cô, e là hơi gay go.”

Hừ, nghe anh nói mà xem, tức là đang lo cô không đền nổi chứ gì? Bạch Chi Âm hít sâu một hơi, hằm hừ nói. “Yên tâm đi, cho dù có phải đi bán máu thì tôi cũng sẽ đền cho anh.”

“Cô định bán máu để đền sao?” Thẩm Mục Phạm nghiêm túc tính toán. “Dựa theo giá máu hiện nay, ước chừng phải bán 5 lít mới đủ. Với thể trọng của cô, tôi e là phải rút từ 10 trở lên lần.”

Bạch Chi Âm bị những câu châm chọc của anh khiến cho không nói nên lời. Im lặng một lúc cô mới cười lạnh, nói: “Chủ tịch Thẩm không cần lo, đừng nói là 10 lần, cho dù 100 lần tôi cũng sẽ trả. Bạch Chi Âm tôi sẽ không quỵt nợ.”

“Tôi không lo là cô sẽ quỵt nợ.” Thẩm Mục Phạm nghiêm túc nói. “Tôi chỉ phân tích cho cô thấy tính khả thi của việc trả nợ. Hơn nữa, con người tôi không kiên nhẫn như vậy.”

Nghe tới đây, Bạch Chi Âm hiểu rằng Thẩm Mục Phạm đang trêu chọc cô. Đôi mắt trong veo khê đảo qua đảo lại, sau đó tỏ ra vẻ hiểu học, mỉm cười hỏi: “Nếu đã không khả thi, vậy anh nghĩ giúp tôi một cách khả thi hơn đi.”

Cô nói xong, không đợi Thẩm Mục Phạm trả lời liền bất ngờ à lên một tiếng. “Tôi biết rồi, còn có một cách chắc chắn là rất khả thi.”

“Oh, nói ra nghe thử xem.”

“Chính là...” Bạch Chi Âm cười rạng rỡ, ngón trỏ tay phải thò vào chỗ áo bị rách, làm như vô tình trượt qua lồng ngực anh một chút. “Bán thân để trả nợ.”

Tay của cô rất lạnh, khi chạm vào lồng ngực nóng ấm của Thẩm Mục Phạm thì độ lạnh khiến anh phải rùng mình, nhưng ngoài mặt thì vẫn không có vẻ gì khác thường, giọng nói cũng hết sức trấn tĩnh. “Cô cảm thấy nó khả thi sao?”

“Không biết nữa.” Bạch Chi Âm nhún vai. “Quan trọng là phải xem xem chủ nợ có đồng ý hay không?”

Câu trả lời của cô hết sức tự tin, nhưng điều làm Thẩm Mục Phạm tò mò là: “Tại sao cô không dùng chiếc đĩa bình an phú quý để trả nợ?”

“Tôi đâu phải con ngốc.” Bạch Chi Âm vưỡn môi. “Áo của anh có đắt chăng nữa thì cũng không đáng giá 50 triệu.”

“Tôi nói nó có giá 50 triệu khi nào?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

Bạch Chi Âm liếc anh một cái, hỏi ngược lại. “Vậy chứ tôi nói bán cho anh khi nào?”

Thẩm Mục Phạm ngẩn ra, nụ cười đọng trên khóe mắt. “Trừ tôi ra thì lúc này cô còn tìm được ai khác nữa sao?”

“Anh cũng nói là lúc này mà, tôi đợi thêm vài năm nữa mới bán không được sao?”

Thẩm Mục Phạm nheo mắt lại. “Cô không bán cho tôi, không sợ tôi nói với ông nội cô sao?”

Câu nói này quả thật đã khiến cho Bạch Chi Âm phải im lặng. Cô cắn môi, dường như đang suy nghĩ về khả năng thực hiện câu nói này. Qua một lúc cô mới từ từ mỉm cười. “Tôi tin chủ tịch Thẩm sẽ không làm những chuyện dễ tiện như vậy.”

Thẩm Mục Phạm không bình luận về hành vi đầy tự tin của cô, chỉ chậm rãi nói ra bốn chữ: “Không gian không giàu.”

Bạch Chi Âm ngẩn ra, ngay sau đó tức giận đến nỗi chống tay lên vai anh nhảy xuống. Có điều vừa chân vừa chạm đất thì đã bị anh nắm cánh tay lại rồi kéo lên. Cái chân bằng bó bị đụng trúng một cái, đau đến nỗi cô phải thét lên.

Lần này, Bạch Chi Âm nổi giận thật sự. “Thẩm Mục Phạm, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Nhìn cô tức tối đến nỗi muốn giậm chân, môi Thẩm Mục Phạm khẽ cong lên. Thế mới phải chứ, anh đã nói là cô không hề ngoan hiền thùy mị như vẻ bề ngoài mà. Nề tình cô thú vị như vậy, anh sẽ làm người tốt một lần, giúp cô diễn vở kịch này.

Thẩm Mục Phạm đưa tay ôm lấy eo cô, khiêm tốn nói. “Thân là một người theo đuổi, chân của cô bị thương, có phải tôi nên đưa cô về hay không?”

8. Chương 8: Thỏa Thuận

Phải mất hơn nửa phút, Bạch Chi Âm mới có thể hiểu được ý nghĩa trong câu nói của anh. Điều kỳ lạ là, tuy đã đạt được mục đích nhưng cô lại không hề thấy vui mừng như mình đã nghĩ, ngược lại còn thấy thấp thỏm bất an.

Cô ngơ ngác nhìn Thẩm Mục Phạm, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc. “Tại sao lại thay đổi ý định, chẳng phải anh đã nói là không làm ăn lỗ vốn sao?”

Thẩm Mục Phạm lơ đãng ừ một tiếng, coi như trả lời.

Như nhớ tới điều gì đó, Bạch Chi Âm cau mày lại, trình trọng tuyên bố. “Tôi sẽ không bán với cái giá 2 triệu.”

“Tôi biết.” Nhìn bộ dáng cẩn trọng nghiêm túc của cô, Thẩm Mục Phạm làm ra vẻ khó xử. “Nếu không thì tôi chịu thiệt một chút, tăng thêm giá?”

“Tăng bao nhiêu?”

“Cô muốn thêm bao nhiêu?” Trong mắt anh có nụ cười trêu đùa. “1 triệu đủ không?”

Bạch Chi Âm nheo mắt lại, đánh giá vẻ mặt của anh, sau đó nhanh chóng kết luận: anh đang trêu chọc cô. Nếu không, với tính cách của anh, làm gì rảnh rỗi mà ở đây cười cợt, cò kè mặc cả. Nhận ra điều này, Bạch Chi Âm không còn hoảng hốt nữa. Tại sao vậy? Bởi vì với kiểu người bận trăm công nghìn việc như Thẩm Mục Phạm, chỉ có một khả năng khiến cho anh chịu lãng phí thời gian ở đây trêu chọc cô, đó chính là anh đã có hứng thú với cô.

Nếu là thế, cô phải không ngừng nỗ lực, khiến anh càng thêm hứng thú với mình mới được. Mất khế đảo vài vòng, Bạch Chi Âm giả vờ như tức giận nên trừng anh. “1 triệu? Anh đang bố thí cho ăn mày sao?”

“Bố thí cho ăn mày mà tới 1 triệu, tôi không hào phóng như cô Bạch đây.”

Bạch Chi Âm cười duyên rồi hừ một tiếng. “Chủ tịch Thẩm đang chọc vào nỗi đau của tôi đấy à? Anh biết rõ tiền lương của tôi là bao nhiêu mà.”

“Vậy cô có ý định đi nơi khác không?” Thẩm Mục Phạm không trả lời mà hỏi ngược lại. “Tôi giới thiệu cho cô một công việc khác có lương bổng cao hơn nhé?” Với năng lực của cô, anh tin chắc chắn cô có thể tìm được một công việc lương cao hơn.

Đáng tiếc, Bạch Chi Âm không nghĩ ngợi gì mà từ chối ngay lập tức: “Không cần đâu.”

Thẩm Mục Phạm bắt mắt nhướng mày lên. “Cô không muốn rời khỏi tập đoàn Bách Diệp?”

“Nằm mơ cũng muốn.” Bạch Chi Âm thở dài bất đắc dĩ. “Có điều ông lão sẽ không dễ dàng gì mà tha cho tôi đâu.”

Thẩm Mục Phạm thoáng suy tư. “Cho nên cô mượn việc kết hôn để rời khỏi nhà họ Bạch?”

“Con gái gả ra ngoài giống như bát nước đổ đi, ông lão tuyệt đối không giao việc làm ăn cho người ngoài đâu.” Bạch Chi Âm trả lời.

Thẩm Mục Phạm nhìn cô, có vẻ dăm chiêu. So với những người luôn che giấu mục đích của mình thì anh càng thích sự thẳng thắn của cô hơn. Con người là loài động vật đầy tham vọng. Có dục vọng và mưu đồ không hề đáng sợ, điều khiến người ta lo lắng thực sự là nhìn không ra người kia đang nghĩ gì.

Bạch Chi Âm bị ánh nhìn chằm chằm của anh làm cho tay chân luống cuống, cô nhúc nhích người muốn làm giảm bớt cảm giác bối rối này. Nhưng vừa động dậy thì phát hiện ra tay của anh vẫn đang đỡ lấy thắt lưng của cô. Tim cô đập nhanh thành thịch, một luồng khí nóng phùng phùng nhanh chóng lan từ eo ra khắp toàn thân, làm mặt cô nóng bừng.

Cô vừa khóc xong, hai mắt đỏ hoe và trong veo, bây giờ kết hợp với làn da ửng hồng thì càng tôn thêm vẻ mảnh mai yếu đuối, khiến cổ họng Thẩm Mục Phạm thắt chặt lại, trong người sinh ra cảm giác khô nóng kỳ lạ, cho nên bàn tay đang đặt trên eo cô cũng bất giác siết chặt hơn.

Bạch Chi Âm bị siết nên nhúm mày lại, không phải do đau mà do tay của anh quá nóng, giống như mặt bàn ủi, cách một lớp áo mà vẫn có thể khiến cô cảm thấy nóng cháy. Để tránh bị thiêu đốt, cô đành phải khẽ tăng hắng. “Ừm... anh có thể buông tôi ra trước không?”

Bị cô nhắc nhở, Thẩm Mục Phạm mới nhớ ra là mình vẫn đang ôm cô. Nhưng sau khi tỉnh táo, anh vẫn không chịu buông tay theo lời cô nói mà ngược lại, mím môi một chút, nghĩ một lát, sau đó khom người xuống bế cô lên lần nữa.

Một buổi tối mà bị anh bế bốn lần, dù Bạch Chi Âm có cố ý tiếp cận anh thì cũng không khỏi thấy ngại. “Tôi tự đi được, anh...”

“Ôm chặt.” Thẩm Mục Phạm ngắt lời cô, cố ý dùng đưa cánh tay khiến cô hoảng sợ phải nín áo anh.

Cúi đầu liếc nhìn bàn tay đang nín chặt áo sơ mi của cô, Thẩm Mục Phạm cười trêu ghẹo. “Cô ngại nó chưa đủ rách hay sao?”

“Dù sao thì anh cũng bắt tôi phải đền.” Bạch Chi Âm cố ý kéo rộng chỗ bị rách. “Chi bằng kéo nó rách thêm cho hả giận.”

“Cô có tiền?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

“Không có.” Bạch Chi Âm trả lời thẳng thắn.

“Vậy làm sao mà đền?”

Bạch Chi Âm cười tươi. “Anh phải trừ độ hao mòn ra chứ.”

“Hôm nay là lần đầu tiên tôi mặc cái áo này.”

Bạch Chi Âm bĩu môi. “Vậy cũng phải giảm giá đi, rẻ chút.”

“Dựa vào cái gì chứ?” Thẩm Mục Phạm nhắc nhở cô. “Cô quên rồi sao, tôi chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn.”

“Tôi không quên.” Bạch Chi Âm đưa tay chột chột chiếc cúc áo của anh. “Nhưng bây giờ tôi đâu có bàn chuyện làm ăn với anh.”

Thẩm Mục Phạm à một tiếng. “Vậy thì đang nói về cái gì?”

“Nói chuyện tình cảm ấy.” Bạch Chi Âm cười tươi tắn. “Nếu anh đã là người theo đuổi tôi thì sẽ không ngốc tới mức đi tính toán với tôi một chiếc áo sơ mi chứ?”

Thẩm Mục Phạm tỏ vẻ giật mình, ngạc nhiên. “Chẳng phải chúng ta chỉ diễn kịch, giải vờ thôi sao?”

“Đúng là giả vờ, cho nên tôi chưa nói là không đền cho anh, chỉ bảo anh giảm giá mà thôi.” Bạch Chi Âm hờn dỗi lườm anh một cái. “Hợp tác thì phải có chút thành ý chứ?”

“Thành ý?” Thẩm Mục Phạm bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói: “Cũng phải. Vậy cô cũng giảm giá cho tôi đi.”

Phải chăng cô đã nhìn lầm rồi? Cái gã này có hứng thú với cô chỗ nào đâu chứ? Không chịu thiệt chút nào cả, đến lúc này mà còn nhớ tới chiếc đĩa bình an phú quý. Bạch Chi Âm hít sâu một hơi, tức tối mắng: “Gian thương.”

“Tôi thừa nhận.” Thẩm Mục Phạm lơ đãng nhún vai, không hề để ý. “Không gian thì không giàu.”

Bạch Chi Âm lườm tranh cãi với anh, nghĩ một chút rồi nói ra một con số. “45 triệu.”

Thẩm Mục Phạm lắc đầu. “Bỏ bớt một con số 0.”

4 triệu rưỡi? Bạch Chi Âm tròn tròn mắt. “Sao anh không bảo bỏ con số lẻ luôn đi?”

“4 triệu càng tốt.” Thẩm Mục Phạm nói một cách đàng hoàng. “Dù sao thì cũng tăng gấp đôi rồi.”

Bạch Chi Âm thở một hơi thật dài. “Chủ tịch Thẩm, đây là ‘thành ý’ của anh sao?”

“Cô Bạch đừng chỉ nhìn lợi ích trước mắt.” Anh nhấn nạt giải thích. “Phải nghĩ xem mục đích cuối cùng của cô là gì? Là tiền? Hay là gì khác? Như cô đã nói, tôi giả vờ theo đuổi cô thì có thể giúp cô tìm được một anh chồng tốt. Chút lợi ích nhỏ trước mắt này có đáng là gì đâu?”

Ha ha, bây giờ cô đã hiểu thế nào là gây ông đập lưng ông rồi. Cô nói những lời ấy chẳng qua chỉ là kẻ sách kẻ khổ, khiến Thẩm Mục Phạm thương hại mình, đồng thời bộc lộ điểm yếu chí mạng của mình trước mặt anh, khiến anh tin là có thể khống chế được cô.

Anh nói rất đúng, mục đích của cô không phải là tiền, nhưng nếu bắt cô chịu thiệt như vậy thì trong lòng cô lại thấy ảm ức.

Thấy cô cau mày, vành mắt lên thờ hờn hển thì Thẩm Mục Phạm cong môi cười, hỏi. “Thế nào? Nghĩ thông chưa? Bán hay không?”

“Không bán! Không được 40 triệu, tuyệt đối không bán!” Bạch Chi Âm nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận nói: “Cùng lắm thì tôi đi làm vợ bé cho người ta. Tôi không tin với nhan sắc của tôi mà không hợp hôn được một ông già nào đó.”

Nghĩ đến việc cô sẽ đi quyến rũ mấy lão già kia, Thẩm Mục Phạm không khỏi nhíu mày lại, cánh tay đang ôm cô cũng bắt giác siết chặt, giọng nói cũng trở nên lạnh như băng mùa đông. “Tôi sẽ chuyển 40 triệu vào tài khoản của cô.”

Hả? Tình huống gì đây? Sao anh lại nhượng bộ nhanh như thế? “Anh chưa thấy hàng mà?” Cô nhắc nhở rất hữu nghị.

“Cô chưa gan tới mức dám bán đồ dỏm cho tôi.” Thẩm Mục Phạm trả lời rất chắc chắn.

Câu này rất đúng. Chọc giận anh thì còn đáng sợ hơn là đắc tội với mười Bạch Phi Dương.

Thấy cô gật đầu đồng ý, Thẩm Mục Phạm nói thêm. “Nhưng tôi còn có một điều kiện nữa.”

“Anh nói đi, còn điều kiện gì nữa?” Đừng nói là một điều kiện, cho dù là mười điều kiện cô cũng sẽ bằng lòng.

“Nếu một ngày nào đó cô nhìn trúng ai thì phải cho tôi xem qua.” Thẩm Mục Phạm trầm giọng, nói.

“Tại sao?” Bạch Chi Âm thắc mắc.

Thẩm Mục Phạm liếc cô một cái. “Bởi vì cô gái mà Thẩm Mục Phạm tôi từng theo đuổi không thể có mắt thẩm mỹ quá kém được.”

Bạch Chi Âm nghĩ lại thì câu này cũng rất có lý. Nếu cô thật sự tìm một người quá tệ hại thì một mặt, người ta sẽ nói móc cô là mắt nhìn càng ngày càng kém, mặt khác sẽ cười Thẩm Mục Phạm lúc trước sao lại chọn một người không có mắt như thế.

“Được, tôi đồng ý với anh.” Cô mau mắn nói, lòng thầm nghĩ dù sao thì từ trước tới nay mục tiêu của cô cũng chỉ có một mình anh, điều kiện này không ảnh hưởng tới kế hoạch của cô.

Thỏa thuận xong, Bạch Chi Âm liền vui vẻ để Thẩm Mục Phạm bế lên xe, sau đó lái xe về nhà họ Bạch. Khi đến trước cửa, Thẩm Mục Phạm khăng khăng đòi bế cô vào nhưng bị cô vội vàng ngăn cản. “Đừng mà, bây giờ quan hệ của chúng ta là người theo đuổi và người được theo đuổi, không nên thân mật quá.”

Thẩm Mục Phạm đồng ý với cách nói của cô, nhưng lại rất lo cho vết thương của cô. “Chân cô vẫn ổn chứ?”

“Yên tâm đi, tôi không sao.” Bạch Chi Âm đẩy cửa xe ra, cẩn thận xuống xe, sau đó cúi người xuống, thông qua cửa sổ nói với anh. “Có thể cho tôi danh thiếp của anh không? Để tiện liên lạc.”

“Đương nhiên.” Thẩm Mục Phạm mỉm cười rồi lấy hộp đựng danh thiếp từ trong cái hộc gần vô lăng ra, rút một tấm đưa cho cô. “Cô gái mình theo đuổi chịu nhận số điện thoại của mình, như vậy là thành công bước đầu rồi.”

Bạch Chi Âm nhận lấy tấm danh thiếp, nhét vào trong túi xách, rồi nói hùa theo ý của anh. “Về đợi điện thoại của tôi đi. Nếu nhận được điện thoại của người mình theo đuổi thì chứng tỏ anh có cơ hội.”

Nói xong, cô vẫy tay chào anh, sau đó đỡ lấy bức tường, nhảy lò cò vào nhà. Mãi đến khi bóng dáng nhỏ nhắn ấy biến mất khỏi tầm mắt thì Thẩm Mục Phạm mới khởi động xe, rời khỏi đó. Có điều ngay cả anh cũng không phát hiện ra, từ nãy đến giờ, khóe môi của anh vẫn luôn mỉm lên thành một đường cong nhẹ.

Về tới nhà, Bạch Chi Âm vào phòng xem Bạch Thiên trước, dọn dẹp đồ chơi dưới đất, sau đó đắp chăn lại cho cậu rồi mới ra ngoài, đóng cửa lại. Vừa quay đầu lại thì cô đã nhìn thấy Bạch Vi Đức đang đứng ở cuối hành lang. Cô ngẩn ra, sau đó mỉm cười gật đầu với anh ta. Khi cô đang nghĩ rằng anh ta sẽ làm như không thấy nụ cười lịch sự của cô như thường ngày thì Bạch Vi Đức lại cau mày rồi bước tới, hơn nữa còn phá lệ, nói chuyện với cô. “Thế này là sao?”

Thấy anh ta cứ nhìn chằm chằm vào chân mình, Bạch Chi Âm vội giải thích. “Không cẩn thận nên bị trật thôi.”

Chân mày Bạch Vi Đức nhíu càng chặt hơn, dường như rất không hài lòng với câu trả lời này của cô, khiến cho Bạch Chi Âm rất bối rối. Không biết tại sao, cô tự nhận là có thể ứng phó được với mọi người trong nhà họ Bạch, chỉ có Bạch Vi Đức là không, bởi vì cô không thể hiểu được anh ta đang nghĩ gì.

Ở nhà họ Bạch, những người khác một là giống như Bạch Tiêu Vi, cực kỳ ghét cô, luôn nghĩ mọi cách để đuổi cô đi; hai là giống như Bạch Phi Dương, luôn muốn lợi dụng cô; ba là giống như cha cô, vẫn có chút yêu thương và quan tâm cô. Chỉ có thái độ của Bạch Vi Đức là khiến cô nhìn không thấu.

Nói anh ta ghét cô, thì anh ta chưa từng làm khó cô và Tiểu Thiên, thậm chí khi đám người Bạch Tiêu Vi ức hiếp bọn cô thì còn lên tiếng ngăn cản. Nhưng nếu nói anh ta tốt với cô, thì chưa đến mức đó. Bởi vì mỗi khi nhìn thấy cô là anh ta quay người đi mất, giống như trên người cô có bệnh truyền nhiễm gì nguy hiểm, lại gần một chút là sẽ bị lây. Về phần chủ động nói chuyện với cô như hôm nay, đúng là ngàn năm có một.

Nhưng hình như năng lực ngôn ngữ của Bạch Vi Đức có vấn đề, sau khi cô trả lời thì không nói tiếp nữa. Bạch Chi Âm cảm thấy hai người cứ im lặng như vậy thì rất kỳ nên liền tăng hắng vài cái. “Anh hai, nếu không còn chuyện gì nữa thì em vào phòng trước đây.”

Không biết có phải cô quá nhạy cảm hay không nhưng khi cô gọi anh hai thì cảm nhận được Bạch Vi Đức thoáng cứng người. Cô nghĩ có lẽ là anh ta không thích cách xưng hô này, giống như Bạch Tiêu Vi chưa bao giờ cho phép cô gọi cô ta là chị hai.

Thấy anh ta vẫn không trả lời, Bạch Chi Âm nhún vai, quyết định về phòng trước. Đêm nay cô đã quá mệt mỏi, không có tâm trạng nào mà ở đây đầu mắt với anh ta.

Cô đỡ tường, nhảy lò cò có từng bước vào trong phòng. Vừa đi được nửa mét, eo cô bỗng nhiên bị nắm chặt. Khi người được nhắc bỗng lên, cô thầm cảm thán một câu: Trời, tối nay sao thế này? Sao người nào người nấy đều ôm kiểu ôm công chúa hết vậy.

Bạch Vi Đức bế cô đặt lên trên giường, sau đó đi thẳng vào nhà vệ sinh, bên trong liền vang lên tiếng nước xào xào. Bạch Chi Âm vừa định đứng lên xem anh ta đang làm gì thì liền nhìn thấy Bạch Vi Đức từ bên trong đi ra, tay cầm theo chiếc khăn mặt.

“Đắp lên mắt đi.” Anh ta lạnh lùng nói.

Bạch Chi Âm ngẩn ra một chút, sau đó vội vã nhìn vào chiếc gương trên bàn trang điểm bên cạnh, lúc ấy mới phát hiện mắt mình sưng như quả đào, thảo nào mà cô cảm thấy mí mắt nặng trĩu.

“Cảm ơn anh.” Cô ngẩng đầu lên, đáp lại anh ta bằng một nụ cười chân thành. Nhưng không ngờ Bạch Vi Đức – người vừa nãy vẫn còn bình thường – bỗng nhíu mày, sau đó không nói tiếng nào mà bỏ mặc cô rồi đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa thật mạnh, Bạch Chi Âm lè lưỡi. “Đúng là kỳ quái.”

Không biết có phải do tối qua đã đạt được mục đích nên thả lỏng người hay không mà sáng hôm sau, Bạch Chi Âm không nghe thấy tiếng chuông báo thức, thức dậy nhìn đồng hồ thì đã hơn 8 giờ, khiến cô giật mình một cái rồi lập tức bò dậy, sửa soạn qua loa rồi chuẩn bị đi làm. Tuy cô nhận mức lương bèo bọt nhưng lại phải chịu sự quản lý rất nghiêm khắc, nếu đến muộn bị phạt tiền theo quy định không nói, còn bị mắng một trận nữa.

Cô cầm túi xách, khập khiễng đi xuống lầu. Vừa đến phòng khách, liền nghe thấy phía sau có người gọi mình, đó là giọng của người mà cô quá quen thuộc.

Cô quay đầu lại, chào một tiếng. “Ông nội, chào buổi sáng.”

Bất ngờ là ông ta không hề phản bác lại rằng: ‘bây giờ mà sớm sao?’, mà chỉ liếc nhìn cái chân bị thương của cô một cái. “Tại sao lại không cẩn thận như thế?”

Đương nhiên Bạch Chi Âm không dám mơ tưởng rằng ông ta đang quan tâm tới mình, nói không chừng là đang trách cô làm chân bị thương, không thể đi làm. Vì thế, cô cắn môi, cân nhắc nói. “Hôm qua con làm bằng báo cáo đến hoa mắt, khi đi đường nhìn không rõ nên bị trật một chút.”

Bạch Phi Dương ừ một tiếng. “Vết thương có nặng lắm không?”

“Không nặng lắm.” Bạch Chi Âm vội vàng nói. “Bác sĩ nói nghỉ vài ngày là khỏi.”

“Vậy thì ở nhà nghỉ vài ngày đi.” Bạch Phi Dương ung dung nói. “Chuyện công ty cứ giao cho anh hai con là được.”

Bạch Chi Âm kinh ngạc ngẩng đầu lên. “Anh hai? Chẳng phải anh ấy không chịu vào Bách Diệp sao?”

Rõ ràng là Bạch Phi Dương rất vui vì cháu trai chịu vào công ty làm. Tuy giả vờ như rất bình tĩnh nhưng ánh mắt ông ta vẫn không giấu được vẻ tươi cười. “Nó đã lớn rồi, việc làm ăn của nhà họ Bạch sớm muộn gì cũng phải giao cho nó.”

Về phần cô, Bạch Phi Dương cười thầm trong bụng. Xem ra ông ta phải tính toán một chút, phải chọn cháu rể thế nào thì mới có thể bắt cô tiếp tục buôn lậu cho nhà họ Bạch.

9. Chương 9: Hẹn Hò

Trước sự kiện Bạch Vi Đức đột nhiên đến tập đoàn Bách Diệp làm việc, phản ứng của Bạch Chi Âm rất bình thản, còn những người khác thì lại sung sướng và hả hê, đặc biệt là Bạch Tiêu Vi. Cô ta cố ý chạy tới trước mặt cô để diễn vở dương oai. “Hừ, tao đã sớm nói với mày rồi, chỉ cần anh hai chịu gật đầu một cái thì ông nội sẽ không thèm nhìn tới mày nữa, mày chuẩn bị cút xéo đi.”

Bạch Chi Âm nghe xong, chẳng thèm nhú mày lấy một cái, tiếp tục say sưa lật cuốn tạp chí. Cô sẽ không lạc quan như Bạch Tiêu Vi. Lão già kia mong ngày mong đêm, muốn Bạch Vi Đứć vào công ty làm nhưng sẽ chờ cho anh ta cái ghế tổng giám đốc đầy vinh quang. Về phần những hoạt động ngầm không dám để ai biết kia, làm sao lão ta lại nỡ để đứa cháu nội yêu quý của mình mạo hiểm được. Cho nên cho dù Bạch Vi Đứć vào tập đoàn Bách Diệp thì cô vẫn phải tiếp tục bán mạng cho nhà họ Bạch.

Bạch Tiêu Vi lải nhải cả buổi trời, thấy Bạch Chi Âm chỉ chăm chú lật sách thì hết sức tức tối. Cô ta đưa tay giật lấy cuốn sách của Bạch Chi Âm. “Ờ, tao đang nói chuyện với mày đó.”

Bị giật mất sách, Bạch Chi Âm không hề tức giận mà chỉ lười nhác dựa vào sô pha. “Tôi đang nghe, chị nói tiếp đi.”

Bạch Tiêu Vi ghét nhất là cái bộ dáng mềm rần gì cũng không ăn thua của cô, giống như là đánh vào không khí, không trút được giận mà ngược lại còn ôm thêm một cục tức, khiến cô ta hận không thể nhào tới cào vào mặt cô. Có điều nghĩ thì nghĩ thế, nhưng cô ta vẫn không có gan làm thật. Nhìn Bạch Chi Âm gầy gầy thon thon thể thôi chứ khi gồng lên thì mạnh kinh người. Vết sẹo dài 5 cm trên đùi cô ta chính là nhờ Bạch Chi Âm ban tặng.

Tay Bạch Tiêu Vi bắt giắc sờ lên vết sẹo ấy, trong đôi mắt hẹp dài tràn ngập vẻ tàn ác. Đợi cô ta gả vào nhà họ Vương, chắc chắn cô ta sẽ đòi lại toàn bộ những thứ mà Bạch Chi Âm còn nợ mình cho hả giận. Đến lúc đó, cô ta sẽ rạch lên người, không, trên mặt của Bạch Chi Âm một vết sẹo, để cô không thể vác cái mặt hồ ly tinh kia đi dụ dỗ đàn ông được nữa.

Bạch Tiêu Vi di truyền dung mạo của mẹ mình, gương mặt tròn vo cộng với đôi mắt một mí. Tuy không xấu nhưng chắc chắn không dính tới chữ đẹp. Lúc này, cộng thêm vẻ mặt nhăn nhó nham hiểm ấy nữa thì Bạch Chi Âm không khỏi hiển một giọt lệ xót thương cho cậu ấm nhà họ Vương, cũng hiểu ra nguyên nhân anh chàng kia cứ trừ trừ không chịu đến cửa cầu hôn. Đổ lại là cô thì cô cũng không muốn cưới một bà vợ vừa xấu người vừa xấu tính như vậy.

Không nhận được sự đáp trả của Bạch Chi Âm, Bạch Tiêu Vi gay gắt nói vài câu cay nghiệt rồi đập cửa bỏ đi. Nghe tiếng bước chân thình thịch trên hành lang, Bạch Chi Âm xoa xoa hai bên thái dương đang đau nhức của mình. Hiếm khi được đường hoàng ở nhà nghỉ ngơi, cô muốn thả lỏng người cho thoải mái, ai ngờ lại gặp phải Bạch Tiêu Vi đang lên cơn điên, khiến cô không còn tâm trạng nào mà ngủ nghỉ gì cả.

Thôi được rồi, tìm việc gì đó để làm vậy. Cô bước ra ban công, nhấn số điện thoại của Doãn Nghiên Hi. Điện thoại chỉ vang lên hai tiếng là được bắt máy ngay. Một giọng nói trong trẻo vang lên. “Lúc này mà rảnh để gọi ỉnh, không cần đi làm sao?”

“Hôm nay được nghỉ.”

Doãn Nghiên Hi ồ một tiếng. “Hôm nay có bão hay sao mà ông già cho cậu được nghỉ ngơi?”

Bạch Chi Âm lười giải thích với Doãn Nghiên Hi về chuyện Bạch Vi Đứć đến công ty làm nên chỉ nói với cô. “Mình bị trật chân.”

“Có nặng lắm không?” Doãn Nghiên Hi quan tâm tới cô.

“Không sao, không bị thương đến xương cốt, chỉ bị bong gân nên nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.” Bạch Chi Âm chuyển đề tài, nói vào chuyện chính. “Chuyện lần trước mình nhờ cậu điều tra đã tới đâu rồi?”

“Đang chuẩn bị gửi tư liệu cho cậu đây.” Doãn Nghiên Hi ngập ngừng. “Thế nào rồi, phía cậu có tiến triển gì không?”

Bạch Chi Âm gật đầu, kể đại khái chuyện mình và Thẩm Mục Phạm đã đạt được thỏa thuận cho Doãn Nghiên Hi nghe, sau đó hỏi cô. “Cậu thì sao? Khi nào thì về đây?”

“Chuyện đó phải xem tốc độ tiến triển giữa cậu và anh ta rồi.” Doãn Nghiên Hi cười. “Cậu cố thêm chút nữa, tranh thủ sớm ngày bắt được trái tim chàng đi.”

“Sau đó tìm cơ hội giới thiệu cậu với Nghiêm Chính chứ gì?” Bạch Chi Âm nói tiếp lời của cô.

“Biết là tốt rồi. Mình đặt hết hy vọng vào cậu đấy.” Doãn Nghiên Hi vừa cười vừa nói.

Bạch Chi Âm liếc một cái. “Được rồi. Nhưng cậu quyết định thế thật sao?”

“Đương nhiên.” Doãn Nghiên Hi trả lời rất chắc chắn.

Bạch Chi Âm thở dài một hơi. “Nghiên Hi, mình sợ cậu sẽ hối hận.”

Đầu bên kia im lặng một lát, sau đó vang lên tiếng cười khanh khách. “Thôi đi, năm mươi bước cười một trăm bước[1] hả? Hai đứa mình đừng ai khuyên ai nữa hết.”

[1] Câu này xuất phát từ câu chuyện: Hai bên đánh nhau. Một bên thua, quăng vũ khí, quay đầu chạy. Người chạy được năm mươi bước chê cười người chạy một trăm bước là chết nhất. Người đó không nghĩ lại mình cũng chỉ là kẻ đào binh. Ý nghĩa của câu chuyện này là cùng chung hoàn cảnh, cảnh ngộ thì đừng ai cười ai.

“Cũng phải.” Bạch Chi Âm nhếch môi cười tự giễu. “Như Liên Hi đã nói, chúng ta đều là những con ngốc.”

“Đúng vậy. Cho nên ngốc Bạch à, cậu phải tăng tốc lên, mau chóng thu phục Thẩm công tử thì mình mới có cơ hội làm chuyện ngốc.”

“Mình sẽ cố hết sức.” Hiếm khi thấy Bạch Chi Âm nói không tự tin như vậy.

Tinh ý cảm nhận được giọng cô có vẻ không chắc chắn, Doãn Nghiên Hi cười trêu cô. “Thật hiếm thấy nha. Nữ hoàng của chúng ta cũng có lúc không tự tin thế sao?”

Bị Doãn Nghiên Hi hỏi như vậy, Bạch Chi Âm mới phát hiện thì ra từ chỗ tràn đầy tự tin lúc ban đầu, cô đã bất tri bất giác trở nên không chắc chắn. Là vì khiêm tốn sao? Hay là do thái độ của Thẩm Mục Phạm quá khác thường? Hoặc là cô sợ anh ta?

Bạch Chi Âm vung vẩy đầu, nhắm mắt lại buộc mình không được do dự. Sau đó cô và Doãn Nghiên Hi gửi tài liệu cho nhau xong mới kết thúc cuộc gọi. Ngắt điện thoại, cô mở máy tính lên, download tài liệu mà Doãn Nghiên Hi gửi đến. Trong đó là những tư liệu có liên quan đến Thẩm Mục Phạm, Doãn Nghiên Hi điều tra rất lâu mới có thể tìm được. Thậm chí trong đó còn có vài bí mật không muốn để ai biết.

Cô ngồi xếp bằng trên giường, đọc một cách chăm chú. Mãi đến khi điện thoại trên đầu giường đột nhiên đổ chuông, cô mới hoàn hồn lại. Nhìn mặt trời đã ngả sang hướng tây, cô giật mình phát hiện ra mình đã xem tài liệu suốt mấy tiếng đồng hồ.

Cô xoa xoa đôi mắt hơi sưng lên, bò đến đầu giường lấy điện thoại. Khi nhìn thấy cái tên đang nhấp nháy hiển thị trên màn hình thì ngẩn ra một lát rồi mới nghe điện thoại. “Sao anh lại gọi cho tôi?”

“Bởi vì cô vẫn không chịu gọi cho tôi nên tôi đành phải gọi cho cô.” Thẩm Mục Phạm trêu ghẹo. “Tuy nói không nhận được điện thoại tức là không có hy vọng nhưng tôi vẫn muốn tranh thủ một chút.”

Bạch Chi Âm lập tức nhận ra anh đang nhắc lại những lời cô nói lúc tạm biệt tối hôm qua, không khỏi mỉm cười. “Bình thường thì phụ nữ hay liệ hành vi này vào loại không biết điều.”

“Đàn ông thì gọi nó là không ngừng kiên trì.”

“Chứ không phải là mặt dày đeo bám sao?” Cô hỏi.

“Đẹp trai không bằng chai mặt mà.” Anh đáp.

Bạch Chi Âm cười phá lên, không đấu khẩu với anh nữa. “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Hôm nay cô không đi làm sao?” Anh không trả lời mà hỏi lại.

“Bị trật chân nên ông lão cho tôi ở nhà nghỉ vài ngày.” Bạch Chi Âm nói xong mới nhớ ra. “Sao anh lại biết tôi không đi làm?”

Thẩm Mục Phạm lại không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ than một câu. “Xem ra ông nội của cô cũng đâu có hà khắc như cô đã nói.”

Sau đó, không đợi Bạch Chi Âm phản bác, anh đã hỏi tiếp. “Chân cô sao rồi? Có đỡ hơn chưa?”

Bạch Chi Âm liếc nhìn băng vải trên chân mình. “Đờ hơn hôm qua một chút rồi, có lẽ vài ngày nữa là sẽ hết sưng.”

Thẩm Mục Phạm à một tiếng, không nói chuyện nữa. Bạch Chi Âm nghe phía bên kia không nói gì thì tưởng là tín hiệu có vấn đề nên nhú mào gọi. “Alo, alo?”

“Sao thế?” Giọng của Thẩm Mục Phạm hơi vội.

“Không sao, tôi tưởng là bên anh mất sóng.” Cô bĩu môi, nhớ lại hình như anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình thì hỏi thêm một lần nữa. “Anh tìm tôi có việc gì không?”

“Cũng không có gì.” Thẩm Mục Phạm từ tốn nói. “Chỉ muốn báo cho cô biết tôi đã nhận được hàng rồi, tiền tôi cũng đã chuyển vào số tài khoản mà cô đưa.”

Bạch Chi Âm gật đầu. “Tôi biết, Liên Hi đã nói với tôi rồi.”

“Thì ra anh ta tên là Liên Hi.” Thẩm Mục Phạm dừng lại rồi nói tiếp. “Hình như rất giống với anh chàng đi cùng cô hôm bán đấu giá.”

“Bọn họ là anh em.” Bạch Chi Âm thành thật trả lời, cũng thầm bội phục trí nhớ quá tốt của Thẩm Mục Phạm.

Thẩm Mục Phạm à một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Bạch Chi Âm cầm điện thoại, nhú mào với vẻ không kiên nhẫn. “Anh tìm tôi không có việc gì thật sao?”

“Cô muốn tôi có chuyện lắm sao?” Thẩm Mục Phạm cười hỏi lại.

“Không phải thế.” Bạch Chi Âm lườm một cái. “Tôi chỉ cảm thấy anh không phải là kiểu người gọi điện thoại tới chỉ để tán dóc với người khác.”

Thẩm Mục Phạm im lặng, sau đó bật cười. “Sao lại tán dóc, chẳng phải tôi đang tán gái đấy sao?”

Bạch Chi Âm cười phì một cái. Tán gái? Những lời cà lơ phất phơ này được thốt ra từ miệng anh đúng là không thích hợp chút nào.

“Cười cái gì?” Trong giọng nói của anh cũng ẩn chứa nụ cười.

“Tôi cười anh không thức thời.” Bạch Chi Âm nghiêm túc chỉ bảo. “Anh tưởng rằng chỉ cần gọi điện thoại tới là tán được gái sao? Không tặng quà thì ít nhất cũng phải mời người ta đi ăn cơm, đi xem phim chứ?”

Thẩm Mục Phạm lại à thêm một tiếng, tỏ vẻ ham học hỏi. “Vậy cho hỏi tối nay cô Bạch có rảnh không? Tôi muốn mời cô đi ăn cơm.”

“Tối nay?” Bạch Chi Âm do dự một lát. “Tôi đi lại hơi khó khăn, hay là để hôm khác đi.”

Sợ Thẩm Mục Phạm hiểu lầm là mình cố tình ra vẻ, hoặc là chơi trò lạt mềm buộc chặt nên cô vội vàng nói tiếp. “Thật ra tôi cũng rất muốn đi nhưng vì chân bị thương, đi khắp khà khắp khiễng thì không hay lắm.”

“Tôi đến đón cô.” Thẩm Mục Phạm tiếp lời cô một cách rất tự nhiên. “5 giờ 30 được không?”

Bạch Chi Âm suy nghĩ một chút rồi không từ chối nữa. “Được rồi, lúc anh sắp lên núi thì gọi trước cho tôi, tôi ra sớm một chút.”

Bỏ điện thoại xuống, Bạch Chi Âm bắt đầu lục tung tủ quần áo, quăng một đồng lên giường, ướm thử xem bộ nào thích hợp nhất. Chọn qua chọn lại, cuối cùng cô chọn được một bộ váy không tay màu trắng. Chọn quần áo xong, cô lại tỉ mỉ kết hợp với trang sức. Trang điểm xong, cô đứng trước chiếc gương gắn trên tủ quần áo ngắm nghía cô gái xinh đẹp như từ trong tấm áp phích bước ra. Đôi mào liễu khẽ cau lại như đang suy tư. Ngay sau đó, cô nhặt lấy chiếc khăn, bước vào nhà tắm.

5 giờ 30, chuông điện thoại vang lên rất đúng giờ. Thẩm Mục Phạm báo với cô. “Tôi đã đến trước cửa nhà cô.”

Bạch Chi Âm ừ một tiếng. “Sao anh không gọi cho tôi trước để tôi xuống sớm hơn.”

“Không sao, cũng không vội, cô cứ từ từ mà xuống.” Thẩm Mục Phạm cười, hỏi. “Có cần tôi vào đón cô không?”

“Không cần, cứ đợi tôi ở ngoài đó.” Bạch Chi Âm ngắt điện thoại, vội vàng căn dặn Bạch Thiên đang bò lồm cồm dưới đất chơi Transformers. “Tiểu Thiên, bây giờ chị có việc phải ra ngoài, em ở nhà phải ngoan nhé. Lát nữa chị về sẽ mua đồ ngọt cho em, được không?”

“Em muốn ăn chè trôi nước.” Bạch Thiên nghiêng đầu suy nghĩ. “Với cả chè đậu thập cẩm.”

“Được rồi.” Bạch Chi Âm xoa đầu cậu với vẻ nuông chiều, sau đó cầm túi xách, đứng lên.

Bạch Thiên vẫy vẫy tay với cô, còn dặn dò rất chu đáo. “Chị phải cẩn thận cái chân của mình đấy.”

Bạch Chi Âm thấy tim mình như tan chảy. Cô cười với cậu thật hiền hòa. “Chị biết rồi.”

Từ lâu ba đi xuống, lúc ngang qua phòng khách, Bạch Chi Âm nói với quản gia. “Thím Mã, tối nay tôi không ăn cơm ở nhà, không cần đợi tôi.”

“Ai đợi mày chứ.” Bạch Tiêu Vi đang ở trong phòng khách bỗng chen vào. “Không có mày thì tui tao ăn càng ngon.”

Bạch Chi Âm dừng dừng liếc cô ta một cái rồi lẳng lặng đi đến góc cửa mang giày vào. Bạch Tiêu Vi bị coi là không khí nên tức giận tới mức ném quyển sách trên tay xuống bàn trà, hét với theo Bạch Chi Âm đang mở cửa đi ra. “Mày có ngon thì đi luôn đừng về nữa.”

Bạch Chi Âm cười lạnh một tiếng, cô cũng muốn không bao giờ trở lại lắm chứ bộ.

Vừa ra khỏi cửa, từ xa Bạch Chi Âm đã thấy Thẩm Mục Phạm hai tay đút túi quần, nghiêng người dựa vào chiếc xe. Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh khôi, kết hợp với quần tây màu xám. Anh cao lớn hiên ngang. Ánh chiều tà chiếu rọi càng tôn thêm vẻ khôi ngô nhả nhạ của anh.

Bạch Chi Âm cười với anh thay cho lời chào. Cô đang định đi tiếp thì đã thấy anh bước nhanh về phía mình, một tay cầm lấy túi xách của cô, một tay thì ôm lấy eo cô. Động tác này tự nhiên và thành thạo giống như anh đã từng làm vô số lần. Người cô bỗng cứng đờ, không biết nên nhắc cái chân nào đi trước.

Thấy cô đứng đờ người như khúc gỗ, Thẩm Mục Phạm ngạc nhiên ngẩng đầu lên. “Sao thế?”

“Không có gì.” Cô lắc đầu, nhủ với mình rằng anh thấy chân cô bị thương nên mới qua dìu cô. Tuy vị trí đặt tay có hơi té nhị nhưng cũng xuất phát từ sự ga lăng.

Bạch Chi Âm được anh dìu lên xe trong tâm trạng không được tự nhiên cho lắm. Cô vừa định thở phào một hơi thì đột nhiên cảm thấy có một bóng đen áp sát tới, khiến cho cô giật mình rụt người ra sau, nhìn anh đây về đề phòng. “Anh làm gì vậy?”

“Cô nghĩ tôi muốn làm gì?” Thẩm Mục Phạm nở nụ cười.

“Sao tôi biết được chứ.” Bạch Chi Âm thoáng đỏ mặt.

Nụ cười trên môi Thẩm Mục Phạm càng tươi hơn. Anh vươn tay kéo dây an toàn ở bên vai cô qua, thắt lại cho cô, rồi trêu ghẹo. “Đừng căng thẳng.”

“Ai căng thẳng chứ?” Bạch Chi Âm vênh mặt lên tỏ vẻ. “Có gì mà phải căng thẳng?”

Thấy gương mặt ửng hồng của cô, đáy mắt Thẩm Mục Phạm tràn ngập vẻ tươi cười. Có điều anh không tranh luận với cô nữa mà khởi động xe rồi hỏi. “Cô muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.” Bạch Chi Âm nín dây an toàn trên bụng mình, lẳng lặng điều chỉnh nhịp tim và hơi thở.

“Món Pháp nha?” Không đợi Bạch Chi Âm trả lời, Thẩm Mục Phạm đã tự bác bỏ. “Không được, cô bị thương nên không thể ăn hải sản.”

Nghĩ ngợi một lát, anh lại hỏi. “Cô có thích ăn đồ ăn Thượng Hải không?”

“Trung tâm Thượng Hải sao?” Bạch Chi Âm hỏi. Trung tâm ấy là nhà hàng món Thượng Hải có tiếng ở xứ Cảng này, nghe nói nấu được đồ ăn chính tông. Có điều nó có quy định thành viên, người bình thường không thể ăn được.

“Không phải, tôi dẫn cô đến một chỗ khác.” Thẩm Mục Phạm cười, nói. “không nổi tiếng nhưng hương vị rất ngon, có điều không biết cô có chê hay không?”

“Có gì mà chê hay không chê.” Bạch Chi Âm bĩu môi. “Chỉ cần ăn ngon là được. Tùy anh đó, tôi không quá chú trọng hình thức.”

Thẩm Mục Phạm liếc mắt nhìn cô một cái, môi khẽ cong lên. “Đúng là không chú trọng hình thức.”

Bạch Chi Âm không hiểu. “Anh có ý gì vậy?”

Thẩm Mục Phạm không trả lời cô ngay mà ánh mắt đảo vài vòng trên người cô, rồi hỏi ngược lại. “Lúc hẹn hò cô đều ăn mặc thế này sao?”

Bạch Chi Âm cúi đầu, ngắm nghía quần áo trên người mình. “Có vấn đề gì sao?”

“Không vấn đề gì.” Thẩm Mục Phạm ngược mắt lên, cười nhẹ. “Tôi rất thích.”

10. Chương 10: Bữa Tối

“Xí, ai cần anh thích.” Bạch Chi Âm quay mặt đi như không thèm quan tâm, nhưng trong lòng thì tràn ngập niềm vui sướng vì đạt được thắng lợi, giống như là dân cờ bạc vừa trúng được cá độ vậy.

Lúc chiều, nhìn cô gái trang điểm tỉ mỉ trong gương, cô bỗng ý thức được rằng mình ăn mặc chần chu như vậy, Thẩm Mục Phạm liếc mắt một cái là có thể nhận ra rằng cô rất coi trọng lần hẹn hò này. Với tính cách cẩn thận của anh, nói không chừng sẽ nghi ngờ mục đích của cô.

Sau khi suy nghĩ một lát, cô vào nhà tắm tẩy trang, sau đó đổi một bộ quần áo khác. Áo thun ba lỗ màu trắng bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác liền mũ trùm đầu màu xanh thẫm, giày mọi màu đen, mái tóc dài được buộc lỏng lẻo ra sau, Tuy không tô son điểm phấn nhưng vẫn không làm giảm đi nét đẹp của cô, ngược lại càng có vẻ thanh thoát.

Bây giờ xem ra cô đã đoán đúng. So với việc trang điểm tỉ mỉ thì cách ăn mặc đơn giản này càng chiếm được hảo cảm của Thẩm Mục Phạm.

Len lén liếc nhìn Thẩm Mục Phạm đang lái xe, Bạch Chi Âm thầm thở dài một hơi cho cuộc đời bi ai, lúc nào cũng tràn ngập mưu mô và toan tính của mình.

Từ trên núi đi xuống, Thẩm Mục Phạm lái xe đến khi Chiếm Sá Chúi, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà trên đường Di Đôn.

Thấy anh dừng xe, tắt máy, Bạch Chi Âm quay đầu qua nhìn ra ngoài cửa sổ. “Đến rồi sao?”

Thẩm Mục Phạm gạt đầu, xuống xe, vòng qua phía cô kéo cửa xe ra, sau đó vươn tay ra, tỏ ý bảo cô vịn vào để xuống.

Khác với những lần trước, lần này Bạch Chi Âm không hề ngần ngại nữa mà khẽ mỉm cười rồi đặt tay của mình lên. Sau khi xuống xe, cô đưa mắt nhìn những những tấm biển rực rỡ muôn màu ở bên đường. “Anh chắc là nó ở đây chứ? Sao không thấy bảng hiệu?”

“Quán ngon không cần bảng hiệu quảng cáo.” Thẩm Mục Phạm đưa tay đỡ cánh tay của cô lên để cô khỏi phải dồn trọng tâm lên chân, sau đó dẫn cô đi vào một khu nhà có thang máy ở phía bên tay phải.

Bạch Chi Âm theo anh lên lầu 24. Vừa ra khỏi thang máy cô đã nhìn thấy hai chữ Hồ Thượng thật to được viết trên tường hành lang. Nhìn cái tên này là biết ngay bọn họ đang đi thăm một quán ăn Thượng Hải.

Thẩm Mục Phạm dẫn cô vào quán một cách thông thuộc. Bạch Chi Âm ngắm cách bài trí của quán ăn, có thể nhận ra rằng ông chủ đã đặt không ít tâm sức vào đấy. Không ngờ trong khu nhà này lại ẩn giấu một cái quán độc đáo như vậy.

Sau khi ngồi xuống, nhân viên phục vụ đưa thực đơn tới. Thẩm Mục Phạm không hề giở ra mà chỉ nói với Bạch Chi Âm. “Cô xem xem thích ăn gì?”

Bạch Chi Âm cũng không giở ra mà chỉ lười nhác nói. “Anh gọi đi, tôi không kén ăn.”

“Cô thích ăn vị gì?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

“Không thích gì đặc biệt hết, đừng mặn quá là được.”

Thẩm Mục Phạm gật đầu tỏ vẻ biết rồi. Anh giơ tay lên gọi phụ vụ tới và bắt đầu gọi món. “Tôm xào trà Long Tỉnh, gạch cua chưng đậu hũ...”

Thấy anh gọi liên lạc như đếm đồ vật trong nhà, Bạch Chi Âm không khỏi tò mò. “Anh thuộc hết thực đơn à?”

Thẩm Mục Phạm chỉ cười mà không đáp. Nhưng nhân viên phục vụ đứng bên cạnh ghi món lại trả lời thay anh. “Anh Thẩm là khách quen của quán chúng tôi.”

“Anh thích đồ ăn Thượng Hải à?” Bạch Chi Âm ngạc nhiên. “Dường như có rất ít người Hongkong thích vị chua chua ngọt ngọt.”

“Thật ra cũng không thể nói là thích.” Thẩm Mục Phạm hớp một ngụm trà. “Có lẽ là do thói quen.”

Thói quen? Bạch Chi Âm thoáng giật mình, trong đầu lập tức hiện lên những tư liệu vừa xem được lúc chiều. Theo tư liệu mà Doãn Nghiên Hi điều tra ra được thì Thẩm Mục Phạm và mẹ từng sống ở Thượng Hải một thời gian, có lẽ đây chính là nguyên nhân anh quen ăn đồ ăn Thượng Hải.

Bạch Chi Âm bưng chén trà lên, hớp một hớp nhỏ. “Tôi không có cảm giác gì với đồ ăn Thượng Hải nhưng trong lòng thì rất muốn được tới Thượng Hải.”

“Cô chưa từng tới Thượng Hải?” Thẩm Mục Phạm ngạc nhiên.

Bạch Chi Âm nhún vai. “Ngoại trừ Hongkong và Mỹ ra thì tôi chưa được đi đâu khác cả.”

“Ông nội cô không cho?” Thẩm Mục Phạm bưng chén trà lên, hỏi.

“Cũng không hẳn là vậy.” Bạch Chi Âm nhếch miệng cười khổ. “Cho dù ông ấy cho phép thì tôi cũng không có thời gian.”

“Bình thường tôi phải phụ trách việc quan hệ xã hội của tập đoàn Bách Diệp, thời gian còn lại thì phải trông nom việc làm ăn ngầm, ngày nào cũng bận ngập đầu. Hơn nữa...” Bạch Chi Âm cười tự giễu. “Anh biết đấy, với chút tiền lương còm cõi của tôi, cũng chả dư dả gì mà đi du lịch.”

Nói đến tiền lương, Thẩm Mục Phạm không khỏi nhớ tới chuyện mình từng thắc mắc trước đây. “Đúng rồi, cô nói mình không có tiền, vậy sao lại mua được đĩa bình an phú quý?”

Bạch Chi Âm không ngờ đến bây giờ Thẩm Mục Phạm mới hỏi chuyện này, có điều cô đã nghĩ sẵn câu trả lời. “Một dịp tình cờ đã khiến cho tôi hốt bạc.”

“Chẳng phải dạo trước luôn có người ra giá trên chợ đen để tìm đĩa bình an phú quý sao? Lúc đầu ông lão cũng rất quan tâm đến nó, nhưng tìm suốt mấy năm trời mà vẫn không có kết quả nên đành thôi. Ai ngờ đầu năm nay, Liên Hi đến đại lục bàn công việc, nhìn thấy nó trên phố đồ cổ ở Hàng Châu nên mua về đây.”

“Thì ra là ở Hàng Châu.” Thẩm Mục Phạm đắm chiêu lăm lăm. “Cũng phải, cô ấy là người Chiết Giang mà.”

“Cái gì mà người Chiết Giang?” Bạch Chi Âm hỏi.

“Không có gì.” Thẩm Mục Phạm mỉm cười, lắc đầu, rồi hỏi thêm một câu hỏi khác. “Nếu cô đã biết sẽ có người mua thì sao không bán ra sớm hơn?”

“Một là vì sợ ông nội tôi biết, muốn giấu thêm một thời gian mới tìm cơ hội bán ra. Hai là...” Bạch Chi Âm cười gian xảo, nói thẳng với anh. “Người bán cái đĩa cho Liên Hi nói, thật ra cái đĩa này là có đôi, cho nên chúng tôi đoán rằng sở dĩ người mua trên chợ đen ra giá cao như vậy là vì muốn gom cho đủ cặp. Bởi thế, chúng tôi quyết định giếm hàng, đợi người kia sốt ruột thì sẽ nâng cao giá.”

“Xem ra tôi đã quá nôn nóng rồi.” Thẩm Mục Phạm thở dài tự giễu. “Đã trúng cái giá cắt cổ của các cô.”

“Thôi đi, anh đừng có được lợi mà còn khoe mẽ.” Bạch Chi Âm lườm anh một cái. “Anh chỉ trả tôi có 40 triệu, rẻ hơn 10 triệu so với ở buổi bán đấu giá.”

“Cô mua chưa tới 40 ngàn ấy chứ, đúng không?” Thẩm Mục Phạm khôn khéo hỏi. “Bây giờ qua tay một phát là tăng lên 1000 lần, còn chưa đủ nhiều sao?”

“Nhiều gì mà nhiều?” Bạch Chi Âm bĩu môi. “Chiếc đĩa này tôi và Liên Hi hợp tác mua chung, lúc trước đã thỏa thuận là không được bán thấp hơn giá ở buổi đấu giá. Bây giờ anh giở trò khiến tôi bị mất 10 triệu. Số tiền ấy không thể bắt Liên Hi chịu, cho nên đành phải lấy 5 triệu từ phần của tôi san qua cho anh ấy.”

Thẩm Mục Phạm thấy cô vầu môi thật cao, giống hệt một đứa trẻ thì không khỏi bật cười. “Cô đang kể khổ với tôi đó sao?”

“Không phải kể khổ mà là khổ thật.” Bạch Chi Âm bắt mắt anh nên lải nhải mãi. “Tôi vốn dự tính lấy được tiền rồi thì sẽ mua một căn nhà ở đảo Hongkong, bây giờ chỉ có thể mua được nhà ở Tân Giới thôi.”

“Nghe cô nói như vậy, tự nhiên tôi cảm thấy rất áy náy.” Thẩm Mục Phạm cố tình nhăn mày lại. “Tôi đang nghĩ có nên thêm cho cô 10 triệu hay không?”

“Anh nghĩ được như thế là đúng rồi đấy.” Mắt Bạch Chi Âm lập tức sáng rực lên, bắt đầu tìm lý do cho anh. “Anh xem, anh làm ăn lớn như vậy, chắc không thiếu 10 triệu đúng không?”

“Đúng là không thiếu.” Mắt Thẩm Mục Phạm có vẻ cười cợt.

“Hơn nữa người xưa nói rất đúng, có tiền cũng khó mua được thứ mình yêu thích. Anh thích mấy chiếc đĩa như vậy, hoàn toàn không cần phải quan tâm nó đắt hay không, đúng chứ?” Bạch Chi Âm hỏi tiếp.

Thẩm Mục Phạm mỉm cười gật đầu. “Đúng là không quan tâm.”

Nghe anh thừa nhận, Bạch Chi Âm thở dài rồi đưa ra kết luận. “Cho nên anh hoàn toàn có thể trả thêm cho tôi 10 triệu.”

“Trả thêm cho cô?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

Bạch Chi Âm gật đầu lia lịa. Suýt chút nữa là Thẩm Mục Phạm đã cười phá lên, vì thế anh phải đưa tay che miệng, giả vờ như ồ một tiếng. “Đối với tôi mà nói, trả thêm cho cô 10 triệu thì cũng không vấn đề gì...”

Không đợi Bạch Chi Âm kịp vui mừng, anh đã bồi thêm một câu. “Có điều trước nay khi làm ăn, tôi vẫn giữ quy tắc công bằng với tất cả mọi người. Nếu trả thêm cho cô, thế chẳng phải phá quy tắc rồi sao?”

Thấy mặt Bạch Chi Âm đã xụ xuống thấy rõ, anh bưng ly nước lên uống một hớp, môi nhếch lên tạo thành một đường cong khá đẹp. Tuy trước kia anh đã thăm dò, thử thách cô nhiều lần nhưng vẫn không dám chắc về ý đồ của Bạch Chi Âm, nghi ngờ cô muốn dùng việc ‘giả vờ theo đuổi’ để dây vào anh. Nhưng bây giờ xem ra cô có hứng thú với tiền hơn hứng thú với anh nhiều, như thế anh càng yên tâm diễn kịch với cô.

Cho dù cô có tham tiền như một con buôn đi nữa thì vẫn hơn những người âm mưu đến dựa vào anh. Huống chi thái độ thẳng thắn không chút giấu giếm này khiến anh cảm thấy ở bên cạnh cô rất thoải mái, không có chút áp lực nào.

Cùng lúc ấy, phía bên kia, Bạch Chi Âm liếc nhìn cái bóng được phản chiếu trên cửa kính, lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Cô biết màn trình diễn tham tiền như mạng lúc này đã khiến Thẩm Mục Phạm hoàn toàn tin tưởng mục đích của cô là tiền, là mượn anh làm đòn bẩy để tìm một người tốt, chứ không phải là anh.

Thức ăn được lần lượt bưng lên, ‘cơm giận’ Bạch Chi Âm cũng dần tan biến, bắt đầu chuyển tâm đối phó với những món ăn trên bàn.

Thẩm Mục Phạm thấy cô cúi đầu ăn một cách ‘chăm chỉ’ thì không khỏi nhớ tới lần đầu tiên dẫn Đường Đường đến đây. Cô nhóc ấy cũng giống hệt cô vậy, vừa thấy được món ngon là liền không thấy thứ gì khác.

Môi khẽ mỉm cười, Thẩm Mục Phạm gấp cho cô một miếng cá vượt sốt chua ngọt. “Ném thử món này xem, là món tủ ở chỗ này đây.”

“Cảm ơn anh.” Bạch Chi Âm thoáng ngẩng đầu lên, gấp miếng cá nhét vào miệng. Nhai được vài cái, bỗng nhiên nhúu mày lại.

Thấy cô đặt đĩa xuống, bưng ly nước lên uống ồng ộc, Thẩm Mục Phạm vội hỏi. “Cô sao thế?”

Bạch Chi Âm xua xua tay, quay đầu sang một bên, dùng khăn ăn che miệng rồi ho mạnh vài cái, sau đó lại uống thật nhiều nước.

Lúc này, Thẩm Mục Phạm đã hiểu ra. “Bị mắc xương cá hả?”

Cô gật đầu, hai tay ôm lấy cổ họng không ngừng khặc. Nhưng cái xương kia giống như là cắm vào cổ họng cô, dù cô khặc mạnh thế nào thì nó vẫn không hề hấn gì, khiến cô khó chịu đến độ chảy nước mắt.

Thẩm Mục Phạm thấy thế, vội vàng chạy tới bên cạnh cô, kéo tay cô xuống với vẻ lo lắng. “Đừng dùng sức quá mạnh, coi chừng làm cổ họng bị thương.”

Sau đó, anh nâng cằm cô lên, bảo. “Há miệng ra để tôi xem thử nó mắc ở chỗ nào.”

Bạch Chi Âm rút đầu ra sau, kiên quyết thốt ra hai từ “không cần”. Đùa gì chứ, đúng là cô cố ý khiến anh có cảm giác mình không quan tâm tới anh, nhưng đó chỉ là để anh không còn cảnh giác chứ không hề muốn mất hết hình tượng trước mặt anh. Bảo cô há to miệng để anh nghiên cứu ở cự ly gần à, cô không làm được mấy chuyện ngu ngốc ấy đâu.

Thẩm Mục Phạm thấy cô cứ bịt miệng thật chặt thì đành phải gọi phục vụ đến. “Đi lấy cho tôi ít giấm gạo, rồi bảo nhà bếp làm thêm một phần bánh nếp nóng.”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang hai thứ ấy lên, Thẩm Mục Phạm đưa giấm cho cô trước. “Cô uống từ từ, cố gắng giữ nó trong cổ họng một lát.”

Đợi cô nhắm mắt uống xong gần nửa chén giấm, anh mới chia bánh nếp thành những miếng nhỏ, đưa tới trước miệng cô. “Nhai vài cái rồi nuốt xuống thật mạnh.”

Cúi đầu nhìn cục nếp trên tay anh, Bạch Chi Âm nghi ngờ. “Cái này có công dụng thật không?”

“Hiệu quả lắm đấy.” Thẩm Mục Phạm giải thích. “Lúc nhỏ, mỗi khi tôi ăn cá bị mắc xương, bà ngoại tôi luôn dùng cách này để giúp tôi đẩy nó xuống.”

Bạch Chi Âm nửa tin nửa ngờ ăn hết hai cục nếp. Đang định nhai cục thứ ba thì cổ họng bỗng nhiên thấy nhẹ nhàng, cảm giác đau nhói đã biến mất. Cô nhấp nhấp cổ họng, sau đó ừm ừm tăng hắng vài tiếng, cuối cùng sung sướng reo lên. “Đúng là nuốt xuống luôn rồi.”

“Tôi đã nói là có công dụng mà cô còn tưởng tôi lừa cô.” Thẩm Mục Phạm lại rót cho cô một ly nước nóng. Anh không phát hiện ra rằng, bất tri bất giác, cơ thể đang gồng lên của mình đã được thả lỏng.

Xảy ra chuyện như vậy, hai người đều không còn khẩu vị gì nữa. Thẩm Mục Phạm tính tiền xong liền dẫn cô ra khỏi đó. Xuống dưới lầu, Bạch Chi Âm nhớ ra mình đã hứa với Tiểu Thiên rằng sẽ mua đồ ngọt về cho cậu nên nói với anh. “Anh đi trước đi, tôi còn phải mua một ít đồ nữa.”

“Mua gì? Tôi đưa cô đi.” Thẩm Mục Phạm liếc cái chân của cô.

Bạch Chi Âm nghĩ ngợi một lát, cảm thấy chân mình thế này đi đứng không tiện lắm nên không từ chối nữa. “Tôi định đến đường Miếu.”

Bây giờ chính là lúc đường Miếu rộn ràng sầm uất nhất, Thẩm Mộc Phạm không thể lái xe vào trong nên phải đậu xe ở bãi cách đó khá xa. Anh lo nghĩ cho cái chân của cô nên đề nghị. “Cô muốn mua gì, tôi đi mua giúp cô.”

“Anh tìm không ra đâu.” Bạch Chi Âm vừa nói vừa đẩy cửa xe, bước xuống.

Thẩm Mộc Phạm biết cô đã quyết ý nên đành phải xuống xe theo, cẩn thận đỡ lấy cô. Trên đường đi, anh dùng thân mình ngăn đám người xung quanh cho cô, không ngừng căn dặn cô phải coi chừng chân mình. Từ đầu đường cho tới giữa đường, một khoảng cách không xa lắm nhưng sau lưng anh toàn là mồ hôi.

Đi khoảng hơn 10 phút, Bạch Chi Âm dừng lại trước một quán chè có tên là Trần Kí.

“Cô muốn ăn đồ ngọt?” Thẩm Mộc Phạm không hiểu. Chẳng phải Chiếm Sá Chùi cũng có rất nhiều đồ ngọt ư, sao cô nhất định phải vác cái chân khập khiễng tới đường Miếu?

Như nhìn thấu nghi hoặc của Thẩm Mộc Phạm, Bạch Chi Âm quay lại cười với anh. “Chè chỗ này khác với chè ở những chỗ khác.”

Anh vừa định hỏi khác chỗ nào thì Bạch Chi Âm đã gỡ tay anh ra, đi cà nhắc tới trước vài bước. Tay bỗng trống không, chân mày Thẩm Mộc Phạm khẽ nhướng lên, lồng ngực dâng trào một cảm giác kỳ lạ, giống như là bất mãn, lại giống như là hơi thất vọng vì mất mát.

Anh đứng tại chỗ, nghĩ ngợi một lát xem có cần bước tới đỡ cô hay không. Không đợi anh nghĩ thì đã thấy một bà lão đầu tóc hoa râm từ trong bước ra, vừa cười vừa nói với Bạch Chi Âm. “Bà đã bảo là Âm Âm mà chú Trần của con còn nói không phải.”

“Bà ba.” Bạch Chi Âm chào hỏi thật ngọt ngào.

Người được gọi là bà ba kia kéo lấy tay Bạch Chi Âm, hỏi với giọng trách móc. “Con còn nhớ tới bà ba này sao? Con nói xem bao lâu rồi con không tới đây?”

Bạch Chi Âm bị trách móc cũng không giải thích, chỉ cười hỏi. “Gần đây bệnh phong thấp của bà có tái phát không? Thuốc lần trước con nhờ người mang cho bà có hiệu quả không?”

Không đợi bà ba trả lời, người đàn ông thô kệch ngoài cửa tiệm đã giành nói trước. “Hiệu quả rất tốt, có điều bà ấy không nỡ dùng thôi.”

“Chú Trần.” Bạch Chi Âm chào hỏi người đó xong thì quay đầu qua, giả vờ nhìn bà ba thật dữ dằn. “Bà không uống, định để dành tới khi sinh con uống hả?”

“Nói bậy nói bạ.” Bà ba đập cho cô một cái. “Đây là bệnh của người già mà, bình thường không đau thì không cần uống.”

Bạch Chi Âm biết bà tiếc tiền nên không khởi thổ dài. “Thuốc này phải uống đều đặn mới có hiệu quả. Bà cứ đau là uống, không đau không uống thì có ích gì chứ, chỉ phí tiền thêm mà thôi.”

“Thế sao?” Bà ba nghĩ một lát. “Thôi được rồi, hôm nay về bà sẽ uống đều đặn. Có điều con không được mua cho bà nữa. Con trai của dì Trương hàng xóm cũng du học ở Úc, bà nhờ nó mua gửi về cho bà.”

“Thuốc này không phải nhà thuốc nào cũng có đâu.” Bạch Chi Âm nói.

“Vậy để bà bảo chú Trần gửi tiền cho con, nếu không bà sẽ không nhận thuốc.” Bà ba kiên quyết.

Bạch Chi Âm gật đầu, lúc ấy bà ba mới hài lòng tươi cười rồi kéo cô vào trong tiệm. Ai ngờ vừa đi một bước thì đã nghe Bạch Chi Âm kêu ai da một tiếng. Nói thì chậm mà làm thì nhanh, một bóng người bỗng chạy vọt tới.

Bà ba sợ tới nỗi giật mình, ngẩng đầu lên thì thấy chính là người đàn ông đứng phía sau Bạch Chi Âm lúc này. Bà còn tưởng là người qua đường nào đấy chứ.

Bà ba nhìn Thẩm Mộc Phạm từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân xong mới quay đầu qua hỏi Bạch Chi Âm. “Con quen cậu ấy hả?”

Bạch Chi Âm được Thẩm Mộc Phạm đỡ nên đã đứng vững. Cô gật đầu với bà ba. “Dạ, là bạn con.”

Lúc này bà ba mới phát hiện một chân của cô vẫn nhấc lên lưng chừng nên vội vàng khom người xuống kéo ống quần cô lên xem. “Sao lại thế này?”

“Không cẩn thận bị trật chân thôi ạ.” Bạch Chi Âm đưa tay kéo quần xuống, nhanh chóng chuyển đề tài trước khi bà cảm râm. “Bà ba, còn chè trôi nước và chè đậu thập cẩm không? Tiểu Thiên nó đòi mấy ngày nay, nói là thêm ăn.”

Quả nhiên những lời này đã thành công thu hút sự chú ý của bà ba. “Đương nhiên là còn. Để bà bảo chú Trần gói lại cho con.”

“Còn con, chè mè đen hay chè hạnh nhân?” Nói xong, bà quay đầu sang hỏi Thẩm Mục Phạm. “Cậu này thì sao?”

Bạch Chi Âm quay đầu qua, nhìn Thẩm Mục Phạm và mỉm cười. “Chè mè đen của bà ba là ngon nhất đường Miếu này đây.”

“VẬY cho con chén chè mè đen đi.” Thẩm Mục Phạm trả lời.

“Được được, các con ngồi đợi một lát, bà đi mức liền đây.”

Đợi bà ba đi vào, Bạch Chi Âm đưa mắt nhìn Thẩm Mục Phạm với bộ đồ vest vài lần, nụ cười trên môi càng tươi hơn.

Thẩm Mục Phạm thấy cô cười mà rung mình, cứ tưởng là quần áo của mình có dính gì đó. Nhưng nhìn tới nhìn lui mà vẫn không phát hiện có vấn đề gì nên đành phải hỏi cô. “Cô cười cái gì?”

“Không có gì.” Bạch Chi Âm mỉm cười, nói. “Đang nghĩ nếu như bị paparazzi chụp được anh ăn chè ở đây, nói không chừng Trần Kí sẽ nổi tiếng.”

“Đâu chỉ Trần Kí.” Thẩm Mục Phạm ngược mắt liếc nhìn ống kính đang chĩa về phía bên này, cúi xuống kề sát vào tai cô, thì thầm: “Cô cũng vậy...”

11. Chương 11: Nổi Tiếng

Ngày hôm sau, Bạch Chi Âm vẫn ở nhà dưỡng thương. Ăn sáng xong, cô ngồi trong phòng khách, cầm máy tờ báo kinh tế để xem tin tức. Đang đọc chăm chú, bất ngờ có một tờ báo được quảng thẳng tới trước mặt cô, cắt đứt dòng suy tư của cô.

Bạch Chi Âm thoáng nhíu mày, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Bạch Tiêu Vi đang nổi giận dùm dùm, không hiểu sao mới sáng sớm mà cô ta đã phát bệnh thần kinh.

Bạch Tiêu Vi chỉ tay vào tờ báo trên chiếc bàn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. “Con nhỏ trong đó chính là mày đúng không?”

Bạch Chi Âm nhìn theo hướng tay của cô ta chỉ. Khi ánh mắt cô chạm vào bức hình đăng ngay trên trang bìa thì lập tức ngẩn người. Bạch Tiêu Vi nói không sai, người trong bức hình chính là cô, còn nam chính lại là Thẩm Mục Phạm. Hình được chụp ngày hôm qua, ngay trước cửa Trần Kí, Thẩm Mục Phạm đang nghiêng đầu thì thầm vào tai cô.

Phải thừa nhận là cảm ứng góc máy của Thẩm Mục Phạm rất tốt. Bức ảnh này vừa có thể khiến người ta nhận ra diện mạo của anh, vừa khéo léo che lại gương mặt của cô, chỉ chừa cho độc giả thấy một bên mặt. Quan trọng nhất là từ góc độ chụp ảnh, nhìn hai người giống như là đang hôn nhau. Thảo nào mà ban biên tập lại đặt cho nó một tiêu đề thật bắt mắt: Chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị hẹn hò bạn gái bí ẩn ở đường Miếu.

Đây là tuần san có số lượng phát hành lớn nhất ở Hongkong, tin tức này lại được đăng ở vị trí bắt mắt như thế, xem ra những lời của Thẩm Mục Phạm nói sẽ nhanh chóng được ứng nghiệm: Trần Kí sẽ nổi tiếng, mà cô, e rằng còn nổi tiếng hơn.

Thấy cô khẽ mỉm cười, Bạch Tiêu Vi lập tức khẳng định sự suy đoán của mình, cô gái trong ảnh quả nhiên là Bạch Chi Âm. Điều này khiến cho cô ta hết sức tức tối. “Mày giỏi thật đấy nhỉ, không ngờ mày có thể dụ dỗ được Thẩm Mục Phạm.”

“Dụ dỗ được anh ta thì có gì đáng ngạc nhiên?” Bạch Chi Âm ngược mắt lên liếc cho cô ta một cái. “Khiến anh ta tới dụ dỗ tôi mới là có bản lĩnh, đúng không?”

“Anh ta dụ dỗ mày?” Bạch Tiêu Vi ngửa đầu lên cười. “Mày tưởng mày là ai? Có loại đàn bà nào mà anh ta chưa gặp qua, cần phải tới dụ dỗ thứ con hoang không thấy được mặt trời như mày sao?”

Bạch Chi Âm bị mắng nên khẽ nhướn mày lên. “Ai biết đâu được, có lẽ là anh ta chưa từng gặp con hoang, cho nên mới thấy hứng thú.”

Thái độ dừng dừng không biết thẹn của cô khiến cho Bạch Tiêu Vi tức đến nghẹn họng. Một lúc sau cô ta mới bình ổn được, chỉ thẳng vào mặt cô mà mắng thật to. “Đồ không biết xấu hổ, dê tiện y như con mẹ mày vậy.”

Đáng tiếc, cho dù cô ta có mắng chửi khó nghe như thế nào đi nữa thì Bạch Chi Âm vẫn không hề tức giận. Cô chỉ đưa tay lên ngấm ngứa móng tay mình, ung dung thong thả nói. “Thời bây giờ không sợ dê tiện, chỉ sợ muốn dê tiện mà không có vốn liếng thôi.”

Phải mất nửa phút, Bạch Tiêu Vi mới hiểu ra Bạch Chi Âm đang ngằm chê mình xấu nên tức tối đến nổi muốn vươn tay ra cào vào mặt cô. Nhưng không ngờ, còn chưa kịp tới gần thì đã bị Bạch Chi Âm nắm lấy cổ tay, quăng mạnh tới trước. Bạch Tiêu Vi chỉ cảm thấy người lảo đảo, sau đó liền nhào tới trước, cảm đập mạnh xuống bàn trà.

Ném thấy vị máu tươi trong miệng, Bạch Tiêu Vi – người này giờ bị ngã đau tới độ ngơ ngác – mới hoàn hồn kêu trời gọi đất. Không may là lúc này mấy người Bạch Phi Dương đã đến công ty, còn người làm thì nấp sau góc tường quan sát tình hình, sau đó toàn bộ đều thức thời nấp ra nhà sau, chọn cách không nghe không thấy, để mình cô ta kêu gào trong phòng khách.

Thấy khoe miệng Bạch Tiêu Vi bị rướm máu, Bạch Chi Âm đưa hộp khăn giấy trên bàn qua cho cô ta, cố ý hỏi: “Có cần gọi xe cấp cứu giùm chị không?”

Bạch Tiêu Vi giật lấy hộp khăn giấy rồi quăng ngược trở lại. “Đừng có làm bộ tốt bụng, mày ước gì tao chết mới phải.”

Bạch Chi Âm nhanh nhẹn né qua một bên, tránh được cú ném của Bạch Tiêu Vi, sau đó tiếp tục chọc tức cô ta. “Chị sai rồi, đối với tôi mà nói, chị sống hay chết thì cũng chẳng ảnh hưởng gì cả.” Nói đúng hơn, trừ Tiểu Thiên ra, sự sống chết của những người trong nhà họ Bạch đều không liên quan gì tới cô.

Đánh không lại, mắng không xong, muốn đập phá đồ đạc thì lại sợ ông nội về mắng. Bạch Tiêu Vi ôm một cục tức, cuối cùng chỉ có thể đứng đó giậm chân đành dạch, điên cuồng vò đầu bứt tóc mình.

Nhìn Bạch Tiêu Vi chạy vọt lên lầu như một con điên, Bạch Chi Âm đột nhiên cảm thấy thật ra so với Bạch Tiêu Vi, mình còn may mắn hơn nhiều. Ít nhất thì cô còn biết phải đấu tranh, biết rằng chỉ có dựa vào chính bản thân mình thì mới có được hạnh phúc. Còn Bạch Tiêu Vi, tuy bề ngoài nhìn vẻ vang hơn cô nhiều nhưng nói trắng ra, chẳng phải dựa vào nhà mẹ đẻ và nhà chồng thì mới có được địa vị đấy sao, vẫn phải trải qua những ngày nhìn sắc mặt của người khác mà sống.

Cô lắc đầu, cúi người nhặt hộp khăn giấy dưới đất lên. Khi ánh mắt chạm phải bức ảnh kia thì cô trầm tư đôi chút, sau đó móc di động ra nhắn tin cho nam chính của bức ảnh. “Nếu biết trước là sẽ bị chụp ảnh thì tôi đã ăn mặc đẹp hơn rồi.”

Thẩm Mục Phạm nhắn tin lại rất nhanh. “Không đẹp sao? Tôi thấy rất đẹp mà.”

“Vẫn có thể đẹp hơn được nữa.” Bạch Chi Âm mỉm cười nhắn thêm một tin khác. “Hơn nữa, mặt tôi nghiêng phía bên phải thì ăn ảnh hơn.”

“Vậy lần sau đổi sang phía bên phải.”

Nhìn dòng chữ trên màn hình, môi Bạch Chi Âm vểnh lên càng cao. Cô đang suy nghĩ xem phải trả lời tin nhắn như thế nào thì điện thoại lại nhận thêm một tin nhắn nữa. “Tối chủ nhật này cô có rảnh không? Tôi có một buổi dạ hội, muốn mời cô làm bạn nhảy.”

Anh chủ động mời như vậy, đương nhiên là Bạch Chi Âm rất vui. Nhưng cân nhắc đến tình hình hiện tại, cô khéo léo từ chối. “Chân của tôi chắc chưa khiêu vũ được.”

Tin nhắn được gửi đi một lúc thật lâu mà vẫn không nhận được trả lời. Bạch Chi Âm lo là Thẩm Mục Phạm sẽ hiểu lầm cô lại lạt mềm buộc chặt nên vội vã nhắn thêm một tin để giải thích. “Anh đừng hiểu lầm, không phải tôi nhỡ anh đâu, chẳng qua tôi lo là tiêu đề trên các báo tuần sau sẽ trở thành: Chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị mê người tàn tật.”

Phòng hội nghị của tập đoàn Thẩm Thị đang tổ chức cuộc họp báo cáo mỗi tháng một lần.

Thẩm Mục Phạm vừa lật xem bản báo cáo trên tay, vừa nghe giám đốc bộ phận đầu tư báo cáo về tốc độ tiến triển của dự án mở mang khu Phố Đông – Thượng Hải. Điện thoại trên bàn lại sáng lên một cái, anh lạng lẹ liếc mắt qua. Khi nhìn thấy nội dung hiển thị trên màn hình thì môi bất giác cong lên.

Vương Khang – người đang báo cáo – thấy nụ cười phát ra từ tận đáy lòng của boss thì tưởng rằng anh rất hài lòng với bài báo cáo của mình nên càng cố gắng thuyết minh. Ngay cả những chi tiết nhỏ vốn định lược bỏ cũng moi móc ra mà nói, ước gì có thể nói có văn có vẻ hơn nữa.

Nếu là thường ngày, với tính cách thích đơn giản ngắn gọn của Thẩm Mục Phạm thì sớm đã mỉm cười và cắt đứt sự thao thao bất tuyệt của anh ta. Nhưng lúc này toàn bộ sự chú ý của anh đều đặt vào tin nhắn, nên dù bên tai văng vẳng tiếng lải nhải của Vương Khang thì trong đầu vẫn đang tưởng tượng ra bộ dáng của Bạch Chi Âm khi nhận tin nhắn này. Chắc chắn là chân mày nhíu lại, hơi quỳnh quáng.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi anh càng rõ ràng. Anh lấy điện thoại, bấm một hàng chữ: “Tôi đã hiểu lầm rồi.”

Tin nhắn nhanh chóng được gửi tới. “Thật không?”

“Cô cảm thấy tôi đang nói chơi sao?” Anh hỏi ngược lại.

“Không, tôi chỉ cảm thấy với chỉ số thông minh của anh thì sẽ không dễ hiểu lầm như vậy.”

Câu này rõ ràng là giảng cho anh một cái bẫy. Nếu anh cứ khẳng định nói mình đã hiểu lầm thì chứng tỏ trí thông minh của anh thấp hơn trong tưởng tượng của cô. Nếu nói là không hiểu lầm thì phải thừa nhận những lời mình nhắn lúc nãy là nói đùa.

Môi mỉm cười, Thẩm Mục Phạm quyết định ném vấn đề nan giải này lại cho cô. “VẬY theo cô thì tôi nên hiểu lầm hay không hiểu lầm đây?”

Lần này, một lát sau tin nhắn mới được gửi đến. “Đương nhiên là không nên rồi, nếu không tôi còn phải nghĩ cách dỗ anh nữa.”

Môi Thẩm Mục Phạm căng ra, nở một nụ cười thật tươi tắn. Anh không ngờ rằng cô cũng có những lúc ‘con gái’ như thế.

Vương Khang trên bục vẫn chẳng hay biết gì, liếc thấy boss cười càng vui vẻ thì hưng phấn tới mức muốn nhảy cẫng lên. Có điều, những người ngồi bên dưới thì bình tĩnh hơn anh ta nhiều. Có vài người đi theo Thẩm Mục Phạm đã nhiều năm nhanh chóng phát hiện ra rằng nụ cười của boss không dính dáng gì tới Vương Khang. Liên tưởng đến tin tức đọc được sáng nay, cộng với bộ dáng nhìn màn hình điện thoại rồi cười ngây ngô của boss, bọn họ không hẹn mà cùng cho ra một kết luận: có lẽ boss thật sự rơi vào bể tình rồi.

Mặc dù đã nói là chân bị thương nhưng Thẩm Mục Phạm vẫn khẳng định muốn dẫn cô đến tham gia bữa tiệc vào cuối tuần.

“Bây giờ phóng viên toàn Hongkong này đều đang chú ý đến tôi, cô đi với tôi chính là là cơ hội tốt nhất để được bộc lộ thân phận.” Anh thuyết phục cô. “Còn chuyện chân cô bị thương tôi sẽ tiết lộ cho báo chí biết đó là do bị trật chứ không phải tàn tật.”

“Nhưng đây là lần đầu tiên gặp người ta, tôi hy vọng mình rạng rỡ một chút, ít nhất không đến nỗi không thể bước vào sàn nhảy.” Bạch Chi Âm thành thật nói.

“Cô đứng bên cạnh tôi là đã có thể nổi bật nhất đêm đó rồi.” Thẩm Mục Phạm cười khẽ. “Về phần khiêu vũ, cô cứ yên tâm đi, sẽ có cơ hội thôi.”

Nói đến đây, Bạch Chi Âm đành phải đồng ý mang thương tật xông pha ra trận. Mặc dù ngoại miêng cô nói xấu thì cho xấu, nhưng nên sửa soạn những gì, cô đều làm không sót.

Chiều thứ bảy, cô đang đi làm đẹp thì Thẩm Mục Phạm gọi điện thoại tới, nói là có một thứ muốn đưa cho cô. Cô cho anh địa chỉ. Vừa nghe tới thẩm mỹ viện, anh bật cười. “Đừng trang điểm xinh đẹp quá, tôi sẽ có áp lực đấy.”

Bạch Chi Âm liếc vào không khí một cái. “Anh thì có gì mà áp lực, người nên hồi hộp là tôi mới phải.”

“Thế nào?” Thẩm Mục Phạm trêu cô. “Cô sợ người ta nói cô không xứng với tôi à?”

“Không.” Bạch Chi Âm thở dài. “Tôi lo những anh chàng khác không đếm xỉa tới tôi.”

Thẩm Mục Phạm ngẩn ra, sau đó lập tức nhớ tới mục đích thật sự của cô. Nghĩ đến việc cô chăm chút tỉ mỉ để câu được một chàng trai tốt thì trong lòng anh không khỏi nảy sinh một cảm giác khác thường.

Thấy thợ làm đẹp đang mang mặt nạ tới, sợ lát nữa không thể nói chuyện nên Bạch Chi Âm hỏi. “Vậy khi nào thì anh tới đây?”

Thẩm Mục Phạm im lặng một lát rồi trả lời. “Tôi không qua đó nữa.”

“Không qua đây?” Bạch Chi Âm nhướn mày. “Chẳng phải anh nói có thứ gì đó muốn đưa cho tôi sao?”

Liếc mắt nhìn cái hộp quà trên chiếc ghế bên cạnh, Thẩm Mục Phạm lãnh đạm nói. “Cũng không gấp, lần sau đưa cô cũng được.”

Tối chủ nhật, Thẩm Mục Phạm đến đón Bạch Chi Âm rất đúng giờ.

Bạch Tiêu Vi đứng trên ban công nhìn anh cẩn thận dìu Bạch Chi Âm lên xe, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bữa tiệc tối nay chính là sinh nhật của một vị cán bộ lão thành, nghe nói những người được mời đều là những nhân vật có tiếng tăm trong giới chính trị và doanh nhân. Ở Hongkong, nhà họ Bạch chỉ có thể coi là phú thương hạng hai, vẫn chưa có tư cách được mời tham dự. Còn bên phía nhà chồng chưa cưới của Bạch Tiêu Vi, dựa vào những mối quan hệ riêng nên cũng nhận được thiệp mời. Nhưng cha chồng của cô ta chỉ muốn dẫn con trai theo để nịnh nọt, làm gì còn nhớ tới cô ta. Vì chuyện này mà cô ta đã mè nheo cãi cọ với Vương Hiểu Bằng mấy ngày nay, nhưng cuối cùng vẫn không được đi.

Thế mà bây giờ, cái con nhỏ đẻ tiện Bạch Chi Âm lại dựa vào quan hệ với Thẩm Mục Phạm mà nghênh ngang bước vào nơi đó. Đúng là càng nghĩ càng thấy tức tối mà.

Đầu bên kia, Thẩm Mục Phạm sợ cô không ứng phó được với báo chí nên anh đã chọn cách đi thẳng từ bãi đậu xe dưới tầng hầm lên hội trường tổ chức bữa tiệc. Vừa bước vào cửa, bọn họ đã thành công thu hút toàn bộ những ánh mắt có trong hội trường.

Bạch Chi Âm hít sâu một hơi, bình thản đón nhận ánh nhìn chăm chú của mọi người. Cô vẫn rất tự tin về diện mạo và vóc dáng của mình.

Bởi vì chân bị thương, cô mang một đôi giày búp bê đế bằng và mặc một bộ váy ngắn, không đủ thanh lịch nhưng trông có vẻ rất linh hoạt, đứng giữa những làn váy dài thướt tha mà không hề thua kém, thậm chí càng bắt mắt.

Cảm nhận được những ánh mắt đánh giá không có ý tốt kia, Thẩm Mục Phạm thoáng nhú mày lại, đưa tay ôm lấy eo cô. “Đi chậm thôi, chú ý dưới chân.”

Bạch Chi Âm cúi đầu liếc nhìn tấm thảm, mặt có vẻ ngơ ngác không hiểu. Tóm lại thì anh bảo cô phải chú ý cái gì? Dưới chân cô chẳng có gì cả mà?

12. Chương 12: Vũ Hội

Thẩm Mục Phạm dẫn Bạch Chi Âm tới trước mặt chủ nhân của bữa tiệc, giới thiệu đôi bên với nhau. “Đây là chú Trần, nhân vật chính của hôm nay. Chú Trần, đây là Bạch Chi Âm.”

Thấy anh chỉ giới thiệu họ tên mà không có những thông tin kèm theo, trong lòng Trần Chấn nhanh chóng đoán được rằng thân thế của cô gái này không được hiển hách lắm, quan hệ giữa hai người có lẽ cũng chưa tới giai đoạn mà báo chí gọi là bạn trai bạn gái. Có điều, với tính cách cẩn thận và kín kẽ của Thẩm Mục Phạm, người có thể được anh dẫn tới tham gia yến tiệc thế này, cho dù không phải bạn gái đi nữa thì chắc quan hệ cũng không tầm thường, không thể tiếp đãi sơ sài.

“Cô Bạch, rất vui được gặp cô.” Trần Chấn vẫn giữ nụ cười ôn hòa gần gũi.

“Tôi cũng vậy.” Bạch Chi Âm mỉm cười, dâng tặng món quà mà Thẩm Mục Phạm đã chuẩn bị giúp cô. “Chút lễ mọn để thể hiện lòng thành, mong ông nhận cho.”

“Cô khách sáo quá rồi.” Trần Chấn cười, nhận lấy món quà, chuyển cho vợ của mình. “Lần đầu cô Bạch tới đây, mình phải tiếp chuyện cô ấy đây.”

Bà Trần hiểu rằng chồng muốn mình đích thân tiếp khách, chứng tỏ người này rất được coi trọng. Bà mỉm cười khoác lấy cánh tay Bạch Chi Âm. “Đi thôi, tôi dẫn cô đi uống chút gì đó.”

Bạch Chi Âm nhìn Thẩm Mục Phạm, thấy anh gật đầu với mình, lúc ấy mới đi theo bà Trần. Kết quả vừa đi được hai bước thì đã nghe thấy anh nhẹ nhàng cản dận. “Đừng uống rượu, chân em còn bị thương.”

Bà Trần chợt dừng bước, quay đầu lại trêu chọc. “Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy giùm cậu.” Nói xong, bà còn thì thầm vào tai Bạch Chi Âm. “Cô xem kia, cậu ấy lo cho cô biết bao.”

“Làm gì có chứ.” Bạch Chi Âm cúi đầu, làm ra vẻ then thùng, khiến cho bà Trần phải bật cười. “Còn then gì nữa chứ...”

Nói là đi lấy thức uống nhưng thật ra bà Trần dẫn cô đi xung quanh, giới thiệu cô làm quen với những bà chủ khác mà bà thân thiết. Bạch Chi Âm đi theo bên cạnh bà Trần, không cần nói gì cả, chỉ cần giữ nụ cười trên môi. Khi mọi người thăm dò với vẻ nửa thật nửa đùa rằng: “Có phải vị này chính là bạn gái bí ẩn của chủ tịch Thẩm không?” thì cô cúi đầu, dùng giọng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve để trả lời. “Không phải, chúng tôi chỉ là bạn mà thôi.”

Đều là những người tinh ý, thoáng chốc là đã hiểu ra rằng Bạch Chi Âm giải thích như thế, một nửa là vì xấu hổ, một nửa là vì quan hệ của hai người chưa xác định. Cho dù là vậy thì mọi người đều đối xử rất lịch sự với cô. Vài người có quan hệ hợp tác với Thẩm Thị còn nhiệt tình mời cô đến nhà họ chơi.

Bạch Chi Âm bị bọn họ vây quanh, cười đến nổi mặt cứng đờ. Mãi đến khi người dẫn chương trình lên sân khấu dẫn chuyện thì các bà các cô mới bắt đầu tản ra đi tìm nửa kia của mình. Cô cố tình đi chậm một chút, nhân lúc không ai chú ý mới khom người xuống xoa xoa cái chân đang đau nhức.

Đang nghĩ ngợi xem có nên trốn vào nhà vệ sinh nghỉ ngơi một lát không thì Bạch Chi Âm nghe thấy bên cạnh vang lên lời thăm hỏi đầy quan tâm chăm sóc. “Đau chân sao?”

Cô quay đầu lại, thấy đó là Thẩm Mục Phạm thì chun chun mũi. “Đứng lâu quá nên hơi mệt.”

“Qua bên kia ngồi một lát đi.” Thẩm Mục Phạm nắm lấy cánh tay cô, dẫn cô tới khu vực nghỉ ngơi.

Sau khi ngồi xuống, Bạch Chi Âm chợt dạ nhìn vợ chồng Trần Chấn đang thể hiện màn vợ chồng thăm thiết trên sân khấu, cảm thấy mình chạy tới đây nghỉ ngơi trong khi chủ nhân bữa tiệc đang phát biểu là quá mất lịch sự nên đề nghị. “Hay là để mình tôi ở đây, còn anh qua đó đi.”

Thẩm Mục Phạm không trả lời, đôi mắt đen thẳm hơi sụp xuống, che đi ánh nhìn đầy khó hiểu. Ngay sau đó, anh đột nhiên quỳ một chân xuống, nhắc chân của cô lên đặt trên đầu gối mình.

Bạch Chi Âm ngẩn ngơ một lát, sau khi hoàn hồn lại thì lập tức rút chân về. nhưng vì anh giữ quá chặt nên khi giăng co, cô đau đến nổi xuyết xoa.

Thế nhưng Thẩm Mục Phạm chẳng những không thương hương tiếc ngọc thả cô ra mà còn ngược mắt lên liếc cô một cái, quát nhỏ như ra lệnh. “Đừng nhúc nhích.”

Bị anh nắm chân trước mặt bao nhiêu là người, cho dù Bạch Chi Âm có giỏi đóng kịch đến đâu thì cũng không thể bình tĩnh được, mặt cô lập tức nổi lên hai áng mây hồng, tai thì nóng như sắp bốc cháy.

Ngược lại với cô, Thẩm Mục Phạm hết sức bình tĩnh, nắm chân cô xoa xoa bóp bóp một lúc rồi mới chịu thả ra, từ tốn nói. “Máu chảy không thông, ngày mai tôi dẫn cô đến bác sĩ chấn thương chỉnh hình.

Bạch Chi Âm rút chân về, kéo lại váy, cố gắng giữ giọng nói cho có vẻ bình thường. “Anh biết xem trật khớp này nọ sao?”

“Trong nhà tôi có người học trung y.” Thẩm Mục Phạm nói.

Bạch Chi Âm đang định hỏi là ai thì đột nhiên hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Những người đang đang vây quanh sân khấu cũng từ từ giãn ra, tạo thành một vòng tròn. Ánh đèn trở nên tối dần, tiếng nhạc êm ái du dương vang lên, Trần Chấn dắt tay vợ mình bước vào sàn nhảy, mở màn cho buổi vũ hội. Sau điệu nhảy đầu tiên, những người còn lại cũng đồng loạt dắt bạn nhảy vào sàn nhảy.

Mím môi nhìn đám người đang nhún nhảy, Bạch Chi Âm thả hồn mơ về một nước Mỹ xa xôi. Nhớ năm ấy, cô và Nghiên Hi chính là những nữ hoàng trong các buổi khiêu vũ của đại học Dartmouth, không biết có bao nhiêu anh chàng phương Tây điển trai đã bị quyến rũ bởi điệu nhảy của họ. Tuy sau đó bọn họ không hề cặp kè với anh chàng nào nhưng bây giờ nhớ lại thì những tháng ngày thên thang ấy chính là quãng thời gian vui vẻ nhất của bọn họ.

Bạch Chi Âm đang thắm cảm thán thời gian trôi quá nhanh thì bỗng nhiên nghe thấy Thẩm Mục Phạm hỏi. “Muốn khiêu vũ không?”

Cô thu hồi lại tinh thần đang bay bổng phương xa của mình, chỉ vào chân. “Không nhảy được.”

“Ai nói chứ?” Thẩm Mục Phạm đỡ cô đứng dậy, dắt đến bên sàn nhảy, mắt ẩn chứa nụ cười. “Đừng căng thẳng, cứ bước theo tôi là được.”

Nếu là trước kia, đương nhiên Bạch Chi Âm sẽ không căng thẳng. Bản lĩnh của cô là học được từ một vũ sư rất nổi tiếng mà. Cô từng đại diện cho trường tham gia cuộc thi khiêu vũ thể thao của Bắc Mỹ, còn đoạt giải á quân ở bảng dành cho những người không chuyên nghiệp nữa. Còn quán quân chính là Nghiên Hi. Nhưng bây giờ chân cô bị thương, tuy đi đứng không thành vấn đề nhưng thật sự không dám khiêu chiến với mấy động tác khó như xoay người này nọ. Huống chi lúc này Thẩm Mục Phạm đã nói thẳng là máu chảy không thông, cô không muốn vì vui đùa nhất thời mà để lại di chứng.

“Thôi đi, tôi...” Cô còn chưa nói xong thì eo đã bị siết chặt, sau đó bị anh kéo vào sàn nhảy.

Bạch Chi Âm khẽ nhượng mảy, thắm thở dài một hơi. Người đàn ông này đúng là ngang ngược, đã quyết định chuyện gì rồi thì hoàn toàn không cho người khác cự tuyệt.

Có lẽ là máu đam mê khiêu vũ vẫn chảy trong người cô nên cho dù chân không được hoạt bát lắm thì cô vẫn dần dần bắt được nhịp. Hơn nữa, sau mấy nhịp đầu, cô phát hiện Thẩm Mục Phạm nói không sai chút nào. Chỉ cần bước theo anh, chân bị thương hoàn toàn không là vấn đề, bởi vì anh quả là một bạn nhảy tuyệt vời, có lẽ đối là một cô què nào đó thì vẫn có thể nhảy nhót như thường.

Anh dắt cô nhảy liền ba bản. Khi nhảy xong, trán của cô đã lấm tấm mồ hôi, mặt ửng hồng hồng, ánh mắt rất có hồn. “Đã lâu rồi tôi không được khiêu vũ.”

“Nhà của cô không tổ chức vũ hội sao?” Thẩm Mục Phạm mỉm cười nhìn ngắm cô, cảm thấy lúc này dường như cô có gì đó hơi khác so với thường ngày, nhưng anh lại không thể nói rõ ràng là khác ở chỗ nào.

“Có chứ.” Bạch Chi Âm bĩu môi. “Có điều tôi không có tư cách tham gia.”

Thẩm Mục Phạm tinh ý phát hiện ra khi cô nói những lời này thì không có chút không cam lòng hay uất ức, ngược lại chỉ lộ ra vẻ khinh thường. Vì thế, anh thử thăm dò. “Cô thích tham gia vũ hội?”

“Trước kia thì thích, sau đó thì không. Có điều...” Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp. “Đêm nay thì tôi thích.”

“Có gì khác những lần trước?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

Bạch Chi Âm nhún vai. “Chơi vui nên đương nhiên thích thôi.”

Thẩm Mục Phạm suy ra. “Ý của cô là tối nay cô rất vui?”

Bạch Chi Âm nghiêng đầu liếc anh một lát, mỉm cười nói. “Đúng vậy, đây là lần đầu tiên tôi được nở mày nở mặt thế mà.”

Cô cười rất rạng rỡ, trong mắt cũng toát ra ánh nhìn đầy hưng phấn, nhưng nụ cười ấy lại khiến cho Thẩm Mục Phạm cảm thấy buồn bực vô cớ, tâm trạng vui vẻ vừa rồi bỗng nhiên tan biến mất. “Cũng không còn sớm nữa, để tôi đưa cô về nhà.”

Bạch Chi Âm ngạc nhiên nhìn đồng hồ đeo tay. “Bây giờ mới có 8 giờ rưỡi mà.”

Tưởng rằng cô không nở ra vẻ, Thẩm Mục Phạm khê nhướn đôi mày kiếm lên, giọng có vẻ hơi bực bội. “Sáng sớm mai còn có một cuộc họp tôi phải về xem tài liệu.”

Dù biết đây chỉ là cái cớ nhưng Bạch Chi Âm vẫn ngoan ngoãn nói. “Vậy thì đi thôi, tôi cũng mệt rồi.”

Khi ra về, bọn họ vẫn đi theo lối đi riêng, né tránh báo chí. Nhưng không biết tại sao, chỉ vài ngày sau, hình ảnh của cô và Thẩm Mục Phạm đã tràn ngập trên mục giải trí của các báo lớn báo nhỏ. Trong đó có một bức ảnh chụp cảnh anh quỳ một chân trước mặt cô. Họ còn chú thích cho bức ảnh đó mấy chữ ‘cầu hôn’, khiến người ta không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Bạch Chi Âm cầm tờ báo, đang cảm thán rằng Thẩm Mục Phạm thật biết cách chọn góc chụp thì điện thoại đột nhiên vang lên, người gọi tới là Doãn Nghiên Hi. Cô nhấn nút nghe, còn chưa kịp nói alo thì đã nghe đầu bên kia xổ ra một tràng. “Mình nói này, hai người tiến triển với tốc độ của tên lửa hay sao mà mới đó đã cầu hôn rồi?”

Bạch Chi Âm đặt tờ báo xuống, hỏi không khách khí. “Doãn Nghiên Hi, chỉ số IQ của cậu trở nên thấp như thế từ khi nào vậy?”

“Sao mà thấp được chứ?” Doãn Nghiên Hi không phục.

“Không thấp sao cậu còn tin những lời nhảm nhí trên báo?” Bạch Chi Âm cười chế nhạo. “Cậu dùng đầu óc để nghĩ xem, số lần mình và anh ta gặp nhau đếm chưa hết mấy đầu ngón tay, sao anh ta có thể cầu hôn mình?”

“Biết đâu được chứ?” Doãn Nghiên Hi nhún vai. “Có thể anh ta đã bị cậu mê hoặc, gặp tiếng sét ái tình thì sao?”

“Được vậy đã tốt.” Bạch Chi Âm phàn nàn. “Người ta rất tỉnh táo cậu à, khi diễn kịch thì rất nhập tâm, diễn xong rồi thì game over thôi.”

Thấy trong lời của cô hình như còn có ẩn ý, Doãn Nghiên Hi thăm dò. “Sao thế? Anh ta không tìm cậu nữa à?”

Bạch Chi Âm bĩu môi, nhẹ nhàng ừ một tiếng. Sau bữa tiệc đêm hôm đó, Thẩm Mục Phạm không chủ động liên lạc với cô nữa. Cho dù cô khéo léo nhắc nhở anh chuyện dẫn cô đi khám bác sĩ thì cũng bị anh lấy cớ

là bận rộn quá. Cô càng nghĩ càng không hiểu đã xảy ra chuyện gì nên đành phải tự nhủ với mình là phải bình tĩnh, không được hoảng loạn.

Doãn Nghiên Hi nghe cô kể đầu đuôi xong thì cũng không tìm thấy nguyên nhân, chỉ có thể an ủi cô. “Đừng vội, tìm cơ hội tiếp cận anh ta sau vậy. Với trực giác của mình, cho dù anh ta chưa thích cậu thì ít nhiều gì cũng có chút hứng thú, nếu không sao lại chịu đóng kịch với cậu chứ?”

“Mình cũng an ủi bản thân như thế, nhưng mà...” Bạch Chi Âm thở dài một hơi. “Haiz, mình vẫn luôn cảm thấy mình rất biết diễn, rất giỏi ngụy trang, ngay cả ông già cũng bị mình gạt bao nhiêu năm nay nhưng trước mặt anh ta, mình cứ luôn lo sợ, lo rằng lỡ như không cẩn thận một chút thì sẽ để lộ sơ hở. Hơn nữa mình cảm thấy anh ta còn thâm sâu hơn cả mình, mình hoàn toàn không thể nhìn thấy những ý nghĩ của anh ta. Haiz...”

“Haiz cái gì mà haiz.” Doãn Nghiên Hi cắt đứt câu thở dài của cô. “Bạch Chi Âm, cậu phải phấn chấn lên ình. Lúc trước khi cậu chọn anh ta, chẳng phải đã dự đoán được là anh ta rất khó nắm bắt sao? Chẳng phải cậu đã nói nếu anh ta mà dễ câu thì cậu đã không chọn sao? Sao bây giờ cậu lại ở đó mà than vãn thở dài, lo chuyện này chuyện kia chứ?”

“Không phải, mình chỉ...”

“Chỉ gì mà chỉ?” Doãn Nghiên Hi hét lên thật hung dữ. “Chúng ta đã tốn bao nhiêu công sức, đợi bao nhiêu năm nay mới có được chút cơ hội này, cậu thử rút lui đi rồi biết tay mình.”

“Mình đâu có nói là sẽ rút lui.” Bạch Chi Âm ầm ừc vầu môi lên. “Mình chỉ lo là lỡ như anh ta không thích mình thì phải làm sao đây?”

“Không có lỡ như.” Doãn Nghiên Hi nói rất mạnh mẽ. “Anh ta không tìm cậu thì cậu phải nghĩ cách gặp anh ta, từ từ bồi dưỡng tình cảm không được thì cứ dứt khoát ngủ với anh ta cho xong.”

Bạch Chi Âm ngẩn ra. “Ngủ với anh ta?”

“Chiếm được thân thể của anh ta trước rồi chiếm lấy trái tim sau.” Doãn Nghiên Hi nói thẳng toẹt ra. “Thật ra trái tim cũng không quan trọng gì, dù sao chỉ cần anh ta giúp cậu rời khỏi nhà họ Bạch là được.”

Bạch Chi Âm nhú mày im lặng giây lát rồi từ tốn nói. “Gửi ình một bản bí kíp xuân cung của cậu đi.”

Muốn dụ dỗ thì cũng phải có kỹ thuật mới được chứ...

13. Chương 13: Thất Bại

Cuốn bí kíp xuân cung kia bị Bạch Chi Âm lật qua lật lại, lật tới lật lui ba bốn lần, đến nỗi nhắm mắt lại cô vẫn có thể miêu tả được những tư thế và động tác trong ấy. Đáng tiếc người để luyện chung thì lại không xuất hiện, có lật tới nát bét thì cũng vô ích.

Để tạo cơ hội gặp lại Thẩm Mục Phạm, có thể nói Bạch Chi Âm đã dốc hết công sức. Đầu tiên là cố ý sai người tung tin bọn họ đang bí mật hẹn hò, sau đó lại tìm phóng viên viết về quá trình quen biết của hai người, nói là Thẩm Mục Phạm gặp tiếng sét ái tình với cô ở buổi bán đấu giá, còn tường thuật lại quá trình vất vả theo đuổi cô một cách hết sức sống động... Trong thời gian ngắn, các báo đài thi nhau đưa tin, hai người bọn họ nghiễm nhiên trở thành nhân vật chính hot nhất của các mục giải trí.

Giữa lúc tin đồn đang tung bay đầy trời, Bạch Chi Âm nhắn tin cho Thẩm Mục Phạm. “Báo chí đưa tin đều là do anh sắp xếp sao? Bây giờ tôi đã nổi tiếng lắm rồi. Cảm ơn anh.”

Cô cứ tưởng rằng Thẩm Mục Phạm sẽ phủ nhận, như thế cô có thể nhân cơ hội này mà gặp mặt anh. Ai ngờ anh chỉ nhắn lại ba chữ. “Đừng khách sáo.”

Khách sáo cái đầu anh! Tức tới thì có.

Nén cơn giận xuống, cô không ngừng nỗ lực. “Anh giúp tôi như thế, tôi phải mời anh đi ăn một bữa mới được.”

Lý do này rất chính đáng, nhưng tin nhắn của anh ngày càng tiếc chữ như vàng. “Không cần.”

Đôi mày liễu nhíu chặt lại, Bạch Chi Âm nghiêng rằng suy nghĩ, quyết định mặt dày hơn một chút. “Ha ha, thật ra tôi muốn tăng thêm sức nóng cho tin tức thôi.”

Lần này, anh đã chịu nhẫn dài hơn một chút, nhưng Bạch Chi Âm đọc nó xong thì thấy lạnh cả sống lưng. “Cô không sợ nóng quá thì sẽ bị cháy sao?”

Nhìn chằm chằm vào dòng chữ ngắn ngủi trên màn hình, lòng Bạch Chi Âm như dậy sóng, không rõ câu này của anh chỉ đơn thuần là một lời trêu đùa hay đang ám chỉ thật ra anh đã nhìn thấu những trò của cô, biết rõ rằng đây chỉ là một tuồng kịch cho cô tự biên tự diễn? Hoặc có thể anh đã không còn hứng thú gì với cô nên không muốn có bất cứ liên hệ nào với cô nữa?

Trước mặt Thẩm Mục Phạm, Bạch Chi Âm – người tự nhận là mưu kế hơn người – lại gặp phải thất bại lần nữa. Cảm giác này giống như là một đạo diễn vừa có chút thành tích gặp được một ngôi sao đang cực kỳ nổi tiếng, sau đó dốc hết tâm huyết để viết nên một kịch bản, nhưng diễn hay không, và diễn thế nào hoàn toàn không nằm trong sự khống chế của cô.

Bạch Chi Âm rất ghét cái cảm giác bị nắm mũi dắt đi này. Tiếc rằng màn kịch này mà không có Thẩm Mục Phạm thì hoàn toàn không diễn được nữa nên cô đành phải nghiêng rằng, tung chiêu độc ra.

Không lâu sau, một tờ báo nhỏ đã moi được thân thể của cô, tung tin rằng cô chỉ là một đứa con riêng. Tin tức vừa được đăng, dư luận nhanh chóng phân thành hai phe. Một phía cảm thấy chuyện tình giữa cô và Thẩm Mục Phạm giống như là câu chuyện cô bé Lọ Lem phiên bản hiện đại. Còn phía kia thì lại cười cợt cô rằng muốn từ chim sẽ biến thành phượng hoàng, còn mang những cô gái một lòng muốn gả vào nhà giàu nhưng sau đó lại có kết cục rất thê thảm ra để so sánh, ám chỉ rằng cô cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Lần này, Bạch Chi Âm trực tiếp gọi điện thoại cho Thẩm Mục Phạm. Nhưng còn chưa kịp hỏi tội thì anh đã cắt đứt những lời thoại mà cô đã mất rất nhiều thời gian để nghĩ sẵn. “Tin tức không phải do tôi tung ra. Cô yên tâm, tôi đã sai người đi xử lý chuyện này rồi.”

“Vậy anh có biết là ai làm không?” Bạch Chi Âm không chịu hết hy vọng, hỏi tiếp.

“Không biết.” Thẩm Mục Phạm trả lời rất dứt khoát. “Cũng không cần phải biết.”

Bạch Chi Âm à một tiếng, nuốt những lời thoại đã được chuẩn bị xuống, nói câu cảm ơn xong thì ngắt điện thoại. Còn nói cái gì nữa, thái độ của anh đã nói lên tất cả, anh đã không còn hứng thú gì với cô nữa.

Như Thẩm Mục Phạm đã nói, ngày hôm sau, không còn tờ báo nào nhắc đến tin tức của bọn họ nữa, bởi vì mục giải trí đã bị tin một ngôi sao mới nổi phê thuốc rồi đưa xe chiếm cứ.

Những tin tức có liên quan đến chuyện tình cảm của bọn họ cũng không xuất hiện nữa. Câu chuyện đẹp như truyện cổ tích này bỗng nhiên biến mất khỏi mắt công chúng một cách đột ngột như khi nó xuất hiện vậy.

Khi cô kể cho Doãn Nghiên Hi nghe thái độ của Thẩm Mục Phạm, nói với cô ấy có lẽ là phải điều chỉnh lại kế hoạch thì Doãn Nghiên Hi không mắng cô không có chí tiến thủ như lần trước nữa mà chỉ an ủi. “Thôi vậy, là do anh ta không biết nhìn người, những chuyện khác chúng ta sẽ tính toán kỹ hơn.”

Không biết nhìn người sao? Nói không chừng là người ta quá biết nhìn người nên sẽ không động lòng với một đứa con gái mưu mô tính toán, giả tình giả nghĩa như cô.

Kế hoạch trù tính nhiều năm bỗng như đã trảng se cát khiến Bạch Chi Âm rất chán nản. Thêm vào đó, sau khi chân khỏi hẳn, Bạch Phi Dương lập tức giao cho cô hơn mười đơn hàng, bận tới nỗi tối tăm mặt mũi, có khi còn không kịp ăn cơm. Tình thần và thể xác đều bị giày vò nên chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, cô đã gầy đi rất nhiều.

Nhìn chiếc cầm nhọn hoắt và đôi mắt thâm quầng của cô, Liên Hi nhú mày hỏi. “Hôm qua cô lại thức khuya nữa sao?”

“Đi hóng gió biển suốt một đêm mà.” Bạch Chi Âm che miệng ngáp một cái.

Liên Hi lập tức nhăn mặt. “Lại đón thuyền?”

Bạch Chi Âm ừ một tiếng. “Có chuyến hàng mới.”

Liên Hi trầm ngâm giây lát, chậm rãi nói. “Hay là để tôi vào Bách Diệp đi, cô sẽ có thêm người trợ giúp, không cần phải vất vả thế nữa.”

“Không.” Bạch Chi Âm vội vàng ngăn cản. “Tôi ở trong hổ lửa là do bất đắc dĩ, anh không thể tự nhảy vào đó được.” Những chuyện mà lão già đó giao cho cô làm toàn những chuyện phạm pháp, những văn vật qua tay cô trong mấy năm nay đủ để cô ngồi tù vài chục năm. Cho dù có một ngày cô có thể thoát khỏi nhà họ Bạch, lỡ như xui xẻo bị vạch trần thì cô cũng không thể thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật, cho nên cô tuyệt đối không thể để Liên Hi bị kéo vào.

Đương nhiên Liên Hi biết sự băn khoăn của cô, nhưng vì thật lòng lo lắng cho cô nên anh đành đo thăm dò. “Âm Âm, cô có từng nghĩ là sẽ rời khỏi nhà họ Bạch trước?”

“Sau đó thì sao?” Bạch Chi Âm nhìn chằm chằm vào Liên Hi. “Mặc kệ Tiểu Thiên à?”

Liên Hi bị cô nhìn tới nỗi chột dạ. “Cô cứ đi trước, Tiểu Thiên sẽ có cách mà.”

“Cách gì chứ? Nếu thật sự có cách thì năm đó tôi đã ở Mĩ mà không về nữa.” Tiểu Thiên là sợi dây buộc chặt cô, bất kể cô bay xa tới đâu, bất kể cô muốn chạy bao xa, lão già kia chỉ cần nắm chặt sợi dây này thì cô sẽ phải ngoan ngoãn quay về, làm trâu làm ngựa cho lão ta.

Liên Hi biết sự lo lắng của cô, nhưng anh không muốn cô cứ bị Bạch Phi Dương khống chế mãi nên khéo léo khuyên nhủ. “Cô cũng đừng bi quan quá, dù sao thì Tiểu Thiên cũng là cốt nhục của nhà họ Bạch, có lẽ lão ta chỉ dọa cô mà thôi chứ không làm thật đâu. Hơn nữa chẳng phải còn có mẹ cô sao?”

“Trông mong vào bà ấy thì tôi và Tiểu Thiên đã sớm bị ức hiếp chết rồi.” Bạch Chi Âm cười thê lương. Cô có thể mong đợi vào một người thấy con mình bị người ta đốt cháy tóc mà vẫn thờ ơ như không, ung dung ngồi chơi mặt chước sao?

Bạch Chi Âm còn nhớ rất rõ cảm giác đau đớn quặn thắt khi cô nhìn thấy Tiểu Thiên bị đốt trọi đầu tóc. Nhưng đau nhất chính là mẹ của bọn họ lại nhẫn tâm cảnh cáo cô rằng. “Ba con có hỏi tới thì nói là nó tự đốt chứ không được nói lung tung.”

Rõ ràng là bị người ta ức hiếp, sao còn phải nói dối. Bạch Chi Âm không hiểu. Mãi đến khi cô nghe thấy bà ta nói với bạn đánh bài của mình. “Mang theo cái thang ngu ấy thật là phiền phức. Tôi sợ ông lão không vừa mắt với nó rồi liên lụy tới tôi luôn.”

Giờ phút giây, cuối cùng cô đã hiểu ra, đối với mẹ cô mà nói thì cô và Tiểu Thiên chỉ là những công cụ, nếu có ích thì sẽ lợi dụng, không có ích thì sẽ vứt đi như đôi giày rách. Cũng từ khoảnh khắc ấy, cô đã hiểu ra rằng trên đời này, trừ mình ra thì không ai có thể bảo vệ Tiểu Thiên.

Liên Hi không rõ lắm những chuyện của cô thời thơ ấu. Có điều nghe cô nói thế, anh cũng có thể đoán được mẹ cô là loại người thế nào. Hơn nữa anh cũng đã hiểu rõ tình cảm mà Bạch Chi Âm dành cho Tiểu Thiên nên biết có khuyên nữa thì cũng vô ích.

Khẽ thở dài một hơi, Liên Hi nhìn gương mặt mệt mỏi của cô, nói. “Cô có về nhà thì cũng không thể nghỉ ngơi, hay là đến chỗ tôi ngủ một giấc đi.”

“Không cần đâu. Anh đưa tôi đến cửa hàng quần áo đi. Tối nay tôi phải theo ông già tới một buổi vũ hội, có mấy đơn hàng phải bàn.” Bạch Chi Âm nhẹ nhàng nhắm mắt lại, quyết định tranh thủ ngủ một lát trên đường đi, dự trữ sức lực cho tối nay. Nếu cô không thể nhờ sức của Thẩm Mục Phạm mà đưa Tiểu Thiên rời khỏi nhà họ Bạch thì chỉ có thể tiếp tục ở lại, làm ra những thành tích, khiến lão ta cảm thấy cô vẫn là người có ích.

Bữa tiệc tối nay được tổ chức ở khách sạn Tử Kinh, những người được mời đều là phú thương hạng hai.

Chịu sự ảnh hưởng của những tin tức xôn xao đây đó kia, Bạch Chi Âm vừa bước vào thì đã hứng không ít những ánh mắt tò mò và những lời thì thầm to nhỏ của mọi người. Có người không thức thời, công khai hỏi Bạch Phi Dương. “Chủ tịch Bạch, vị này thật là cháu nội của ông sao?”

Câu trả lời của Bạch Phi Dương rất khôn ngoan. “Tôi luôn coi con bé là cháu gái.”

Còn cô thì chỉ biết cúi đầu, cụp mắt xuống, mím môi cười nhẹ. Sau đó lấy cớ là làm quen, trau dồi tình cảm để có được một đơn đặt hàng. Nên biết rằng trong cơn đầu sóng ngọn gió này mà lão già còn dẫn cô theo, chắc chắn không phải để đến nghe tin tức.

Sau nhiều lần thương lượng giá cả, cuối cùng cô cũng hoàn thành nhiệm vụ mà Bạch Phi Dương giao cho. Nhìn đám khách khứa đang nhún nhảy, Bạch Chi Âm không khỏi nhớ tới buổi vũ hội hôm ấy, cũng nhớ tới sự lạnh lùng của Thẩm Mục Phạm... Cô lắc đầu, cố vớt tâm trạng ảm đạm ra khỏi đầu, móc điện thoại ra nhắn tin cho Bạch Phi Dương. “Ông nội, đã xong công việc rồi, con có thể về trước không?”

Nhìn màn hình điện thoại, Bạch Phi Dương chậm rãi trả lời. “Về đi. Ta bảo Tiểu Trương đưa con về. Về nhà ngủ một giấc thật ngon, ngày mai không cần đến công ty.” Ông ta biết mấy ngày nay cô luôn thức đêm, tối qua còn phải đi đón thuyền mà không được ngủ. Thỉnh thoảng nhân từ một chút cũng là điều phải làm.

Quả nhiên, tin nhắn trả lời của Bạch Chi Âm khiến lão ta rất hài lòng. “Con ngủ một giấc là được, không cần nghỉ phép, công ty còn rất nhiều việc phải làm. Hơn nữa cứ để Tiểu Trương ở lại đợi ông, con bắt taxi về được rồi. Ông nội đừng uống nhiều quá, phải chú ý đến sức khỏe.”

Bạch Phi Dương trả lời “được” rồi cắt di động, môi nở nụ cười đắc ý. Con bé này vẫn luôn là vậy, cho nó chút ngọt ngào thì nó sẽ mang ơn đội nghĩa.

Ra khỏi bữa tiệc, Bạch Chi Âm xoa xoa đôi mắt sưng đến đau nhức, nghĩ ngợi xem có nên tới nhà Liên Hi ngủ một giấc rồi hãy về nhà không. Gần đây Bạch Tiêu Vi mê những bài tập giảm cân kiểu Hàn, giờ này đang là lúc cô ta nhảy hăng hái nhất. Nhưng nghĩ lại thì chạy tới chạy lui thể này cũng rất phiền toái, chỉ bằng đặt một phòng ngay trong khách sạn Tử Kinh này, ngủ một giấc.

Nghĩ thế, Bạch Chi Âm lập tức quay lại, đi về hướng đại sảnh của khách sạn. Cô vừa đi vừa vừa cúi đầu lấy ví tiền. Tay vừa chạm được thì bỗng có một đôi giày nam màu đen rơi vào tầm mắt của cô.

Chân cô lập tức dừng bước, ánh mắt thì thuận theo đôi giày mà nhìn lên trên. Gương mặt khiến cô vừa mong ngóng vừa tức giận bỗng nhiên đập vào mắt cô.

“Đã lâu không gặp.” Thẩm Mục Phạm mỉm cười, nói.

14. Chương 14: Giấc Ngủ

Nhìn người đàn ông đang mỉm cười trước mặt, lòng Bạch Chi Âm hết sức rối ren. Hơn một tháng nay, cô không ngừng tự nhủ với mình rằng không được gửi gắm quá nhiều hy vọng vào Thẩm Mục Phạm. Anh ta đã không còn hứng thú với cô nữa, nếu không thì đã không đột nhiên biến mất lâu như thế.

Bây giờ anh ta lại bất ngờ xuất hiện, chỉ nói một câu ‘đã lâu không gặp’ một cách hết sức khách khí, lẽ ra cô nên cho anh ta một cái liếc mắt xem thường rồi ngoảnh mặt bước đi. Nhưng cô không có cái gan ấy, ai bảo cô coi trọng quan hệ yếu ớt lỏng lẻo này cơ chứ?

Cố đè nén cơn oán giận đang bốc lên tới não xuống, Bạch Chi Âm mỉm cười trả lời. “Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

Thẩm Mục Phạm cứ luôn mỉm cười thật khế, trò chuyện thân thiết với cô giống như là bạn bè đã lâu không gặp. “Sao cô lại ở đây?”

“Tôi theo ông cụ đến đây bàn chuyện làm ăn.” Bạch Chi Âm liếc nhìn bộ quần áo phăng phiu thẳng thớm trên người anh. “Anh thì sao? Đến tham gia bữa tiệc à?”

“Tôi đến tham dự hôn lễ của một quản lý cấp cao trong tập đoàn.” Thẩm Mục Phạm trả lời.

Nói ra thì cũng thật trùng hợp. Tối nay anh nhận lời mời đến tham gia hôn lễ của giám đốc tài chính trong tập đoàn. Nghi thức vừa kết thúc anh liền chào ra về, để lại không gian tự do cho các nhân viên được thoải mái vui đùa. Ai ngờ vừa từ thang máy bước ra liền nhìn thấy Bạch Chi Âm đang cúi đầu đi tới.

Cô mặc một bộ váy dạ hội dài, cúp ngực. Đầu tóc thì búi cao, để lộ chiếc cổ thon dài tuyệt mỹ, khiến anh nhìn đến thất thần, những kí ức về cô cũng đua nhau kéo về. Đợi khi anh hoàn hồn lại thì mình đã đi đến trước mặt cô.

Thấy cô nhú chặt mày không nói chuyện, Thẩm Mục Phạm chủ động phá vỡ cơn im lặng. “Vũ hội bên cô kết thúc rồi sao?”

Bạch Chi Âm lắc đầu. “Chưa, tại tôi hơi mệt nên mới về trước.”

Cô nói như vậy, lúc này Thẩm Mục Phạm mới để ý thấy trên mặt cô có vẻ mệt mỏi rất rõ ràng, nhìn kỹ hơn thì ngay cả tròng mắt cũng đầy những tơ máu. Ngực như bị ai đâm mạnh, anh nhướng đôi mày kiểm lên. “Tối qua cô không ngủ được sao?”

Bạch Chi Âm ừ một tiếng rồi trả lời thành thật. “Có một chuyến hàng mới về, tôi phải đi đón thuyền.”

Mắt Thẩm Mục Phạm tối sầm lại. “Ông nội cô bảo cô đi đón thuyền à?”

Thấy Bạch Chi Âm gật đầu, sắc mặt anh lập tức trở nên căm phẫn, hai bàn tay đặt hai bên người cũng bắt giắc siết chặt lại. Anh biết Bạch Phi Dương giao cho cô chuyện mua bán văn vật, nhưng không ngờ ông ta lại bảo cô đích thân đi tiếp hàng. Phải biết rằng công việc này là dễ bị hải quan tóm gọn nhất. Mà một khi bị bắt thì nhân chứng vật chứng đầy đủ, muốn thoát tội còn khó hơn là lên trời.

Thẩm Thị cũng buồn lậu, nhưng những khâu nguy hiểm này, đừng nói là người nhà, ngay cả những thân tín được trọng dụng cũng không được phái đi. Thế mà Bạch Phi Dương lại bảo cô đi dẫn thân vào nguy hiểm, xem ra hoàn toàn không coi cô là người thân.

Bên này, anh vẫn đang chau mày trầm tư thì bên kia, Bạch Chi Âm đã tính toán xem bây giờ nên làm thế nào mới có thể nói lại quan hệ với anh. Nhưng vừa động não thì đầu bỗng đau nhức dữ dội, cuối cùng chẳng những không nghĩ ra được gì mà đầu còn thấy ong ong.

Thôi vậy, bây giờ cô không còn hơi sức đâu mà đấu trí đấu dũng với anh, cho nên chạy là thượng sách. “Anh còn có việc gì nữa không? Không có thì tôi đi trước.”

“Tôi đưa cô về.” Thẩm Mục Phạm trả lời hết sức tự nhiên.

Bạch Chi Âm lắc đầu. “Không cần đâu, thật ra tôi đang định lên đó đặt một phòng để ngủ một giấc.”

Thẩm Mục Phạm hơi ngẩn ra, không hỏi xem tại sao cô không về nhà mà chỉ đề nghị. “Nếu cô muốn ngủ thì tốt nhất là nên tới khách sạn khác.”

“Tại sao?” Bạch Chi Âm không hiểu.

Thẩm Mục Phạm chỉ tay lên trời một cái rồi giải thích. “Sau khi hôn lễ trên lầu kết thúc thì sẽ có bắn pháo hoa. Nghe nói khách sạn này cách âm không được tốt lắm.”

Xoa vùng trán đang đau nhức, Bạch Chi Âm suy nghĩ xem có nên đổi sang một khách sạn khác hay không. Nhưng nghĩ lại thì mình không lái xe, bây giờ mà đi tìm chỗ khác thì càng mất thời gian. Hơn nữa từ giờ tới khi hôn lễ kết thúc chắc cũng phải mất hai tiếng đồng hồ, ít nhiều gì cô cũng đã ngủ được một giấc.

Vì thế, cô nói với Thẩm Mục Phạm. “Không cần đâu, tôi không có xe, đổi qua đổi lại cũng rất phiền phức.”

“Không phiền phức đâu, để tôi đưa cô đi.” Không đợi cô phản bác, Thẩm Mục Phạm đã tự ý nắm lấy tay cô, nửa ôm nửa kéo cô lên xe.

Bạch Chi Âm sớm đã được linh giáo sự ngang ngược của Thẩm Mục Phạm, hiểu rằng anh đã quyết định chuyện gì thì rất khó mà thay đổi nên khi lên xe, cô cũng không tranh luận với anh nữa mà ngoan ngoãn thắt dây an toàn, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có lẽ là vì quá mệt mỏi nên cho dù cô đã cố gắng duy trì sự tỉnh táo thì cuối cùng vẫn không chống lại cơn buồn ngủ ập tới. Khi xe rời khỏi khách sạn Tử Kinh chưa bao lâu, cô đã ngủ say sưa.

Không biết qua bao lâu, trong cơn mơ màng cô cảm thấy hình như có người đang gọi mình. Cô muốn mở mắt ra xem nhưng đầu óc nặng trĩu, không cách nào mở mắt ra được, đành phải tiếp tục ngủ mê man...

Ngắm nhìn cô gái đang ngủ vùi kia, Thẩm Mục Phạm khẽ thở dài. Vừa rồi ở trên đường đi, khi nghe được tiếng ngáy nho nhỏ của cô, anh đã biết là cô thật sự rất mệt mỏi. Cho nên sau khi dừng xe, anh vẫn không nỡ đánh thức cô dậy, còn nhẹ nhàng hạ cái ghế dựa của cô xuống để cô nằm thoải mái hơn. Nhưng thấy hai tiếng đồng hồ trôi qua mà cô vẫn không hề có dấu hiệu thức dậy, anh đành phải gọi cô. Kết quả là...

Đêm hơi lạnh, lo là cô tiếp tục ngủ ở đây thì sẽ bị cảm nên Thẩm Mục Phạm đành phải mở cửa xe, cúi người xuống, khẽ khàng bế cô lên.

Bạch Chi Âm chỉ ừm một tiếng thật nhỏ, mặt vùi vào ngực anh cọ cọ vài cái, sau đó tìm được một tư thế thoải mái và tiếp tục ngủ.

Thấy cô không bị đánh thức, Thẩm Mục Phạm thở phào một hơi, nhưng động tác thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Khách sạn này chính là tài sản của tập đoàn Thẩm Thị, trên tầng cao nhất có một phòng riêng chỉ dành cho Thẩm Mục Phạm, có thang máy riêng lên thẳng đó, hết sức bí mật. Trước kia, anh luôn đi thẳng từ bãi đậu xe lên đó. Nhưng hôm nay anh bế Bạch Chi Âm, không còn tay nào để lấy thẻ và quẹt nên đành phải lên đại sảnh nhờ quản lý quét thẻ giúp.

Quản lý đã làm việc ở đây được 5 năm, gặp Thẩm Mục Phạm rất nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên thấy anh dẫn phụ nữ tới. Có điều là nhân viên giàu kinh nghiệm, chị ta luôn ghi nhớ chuyện không liên quan tới mình thì đừng tò mò, vào trong thang máy là coi như tai không nghe mắt không thấy, ngay cả hít thở cũng cố gắng sao cho thật nhẹ nhàng, nỗ lực làm một người vô hình. Đến khi đưa hai người vào phòng, đóng cửa đi ra thì chị ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường đi xuống, chị ta soi gương trong thang máy và cảm khái một mình. “Cùng là phụ nữ, sao người ta lại có thể xinh đẹp đến thế nhỉ?”

Sau khi đặt Bạch Chi Âm lên giường, Thẩm Mục Phạm vào trong nhà tắm vắt một cái khăn nóng, định lau mặt cho cô. Nhưng thấy mặt cô có một lớp trang điểm thật dày, lo là không thể lau sạch nên anh đành chuyển sang lau cổ và tay cho cô.

Sau khi lau xong, Thẩm Mục Phạm cúi đầu nhìn bộ váy dạ hội bó sát trên người cô, đôi môi khẽ mím lại, im lặng một lát, đưa tay về phía khóa kéo sau lưng cô. Nhưng khi còn cách có một centimet thì anh bỗng thu tay lại, quay người đi sang gian phòng bên cạnh.

Nếu dạ dày không biểu tình thì có lẽ Bạch Chi Âm vẫn muốn tiếp tục ngủ vùi.

Cô mở đôi mắt nhấp nhem ra, vươn vai duỗi eo, cảm thấy rất lâu rồi không được ngủ ngon đến thế. Ôm chần lẩn một vòng, cô nhìn bóng đèn trên đầu, ngáy người trong thoáng chốc. Ngay sau đó, mắt bỗng trợn to lên, giống như là bị điện giật, cô lập tức ngồi bật dậy.

Ra giường màu xám tro, cách bài trí thiên về những gam màu lạnh, đây tuyệt đối không phải là phòng của cô. Ý thức được điều này, cô hoảng hốt vén chăn lên, khi nhìn thấy bộ váy ngủ bằng vải cotton trên người mình thì hoàn toàn sững sờ.

Nếu cô nhớ không lầm thì tối qua cô mặc váy dạ hội, cho nên bộ váy ngủ này chắc chắn là do người khác thay cho cô. Nhưng tại sao cô không nhớ gì hết vậy? Là do ngủ quá say hay là bị người ta bỏ thuốc?

Nhiều chắt mảy, Bạch Chi Âm cố gắng nhớ lại chuyện đêm qua. Cô còn nhớ mình gặp được Thẩm Mục Phạm ở ngoài khách sạn, sau đó anh nói là đưa cô đi tìm khách sạn khác, tiếp đó thì cô lên xe của anh, buồn ngủ đến vật vờ, sau đó thì không nhớ gì nữa... Theo suy đoán này, có lẽ là Thẩm Mục Phạm đã đưa cô tới đây, thay quần áo cho cô...

Đợi đã, anh thay quần áo cho cô, thế chẳng phải thấy hết rồi sao? Nghĩ tới khả năng này, mặt Bạch Chi Âm không khỏi thấy nóng lên. Tuy cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rằng không thu phục được trái tim anh thì sẽ chiếm đoạt thân xác của anh trước nhưng đến khi lâm trận thật thì lại thấy hơi xấu hổ.

Cô vịn vào cánh tay mảnh mai của mình, rồi lại cách lớp áo, sờ soạng bộ ngực mình, lo lắng không đâu rằng gần đây cô hơi gầy, không biết khi sờ vào chỗ này, anh có chê nó nhỏ quá hay không?

Khi Thẩm Mục Phạm đẩy cửa bước vào, cảnh mà anh nhìn thấy chính là cô đang cúi đầu ‘nghịch’ bộ ngực của mình. Bước chân khựng lại, anh bị sắc nước miếng nên phải ho lên.

Âm thanh vang lên bất ngờ ấy khiến Bạch Chi Âm giật mình. Ngẩng đầu lên, thấy là anh thì cô vô thức kéo chăn cao lên che ngực mình lại.

Thẩm Mục Phạm ổn định lại hơi thở, tự nhiên bước đến bên giường như chưa nhìn thấy gì, hỏi: “Ngủ đã rồi hả?”

Bạch Chi Âm ừ một tiếng, hỏi ra vấn đề mà mình quan tâm. “Đây là đâu thế?”

“Lệ Sinh.” Thẩm Mục Phạm đưa tay vuốt môi, giải thích. “Hôm qua cô ngủ quá say, tôi không đánh thức cô được nên đành đưa cô tới đây.”

Bạch Chi Âm à một tiếng, sau đó dẫn đo hỏi. “Váy quần áo của tôi...”

“Tôi nhờ quản lý đang trực thay cho cô.” Thẩm Mục Phạm ngắt lời Bạch Chi Âm. “Trên bộ váy dạ hội có rất nhiều hạt đá, tôi sợ cô ngủ không được thoải mái nên đã nhờ người thay váy ngủ cho cô.”

“Cảm ơn anh.” Bạch Chi Âm thở phào một hơi, nhưng không biết vì sao, trong lòng vẫn có chút mất mát.

Thẩm Mục Phạm thấy cô ôm chăn ngăn người ra đó nên hỏi tiếp: “Cô có đói không?”

“Rất đói.” Vừa nói xong, bụng cô lập tức sôi lên ục ục một cách vô cùng ăn ý, khiến cô xấu hổ, chỉ biết cười gượng.

Thẩm Mục Phạm cũng cười. “Không đói mới lạ đó. Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Thấy cô lắc đầu, anh bèn nói. “5 giờ rưỡi.”

“5 giờ rưỡi?” Bạch Chi Âm kinh ngạc. “Buổi chiều?”

“Phải.” Thẩm Mục Phạm gật đầu. “5 giờ rưỡi chiều. Cô ngủ gần 20 tiếng đồng hồ rồi.”

Bạch Chi Âm trợn mắt thật to với vẻ không dám tin. “Thật không đấy? Sao tôi có thể ngủ lâu thế được?”

Thẩm Mục Phạm mỉm cười và nói. “Tôi cũng muốn biết lắm.”

Sáng nay, khi đi làm, anh thấy cô vẫn đang ngủ ngon lành nên không dám gọi cô dậy. Đến trưa dự cuộc họp xong, anh bỗng nhớ ra rằng cô thay bộ váy dạ hội ra thì không có quần áo sạch để thay nên chu đáo gọi điện thoại về căn dặn quản lý đưa lên cho cô một bộ quần áo, ai ngờ quản lý lại nói. “Hình như cô ấy vẫn đang ngủ.”

Vẫn đang ngủ? Thẩm Mục Phạm giơ tay lên nhìn đồng hồ. Đã quá giờ ăn cơm trưa rồi, cô cứ ngủ như thế không biết có đói hay không? Trâm ngâm giây lát, anh dặn quản lý. “Bảo nhà bếp chuẩn bị cho cô ấy vài món, đợi cô ấy thức dậy thì đưa lên.”

Mặc dù đã dặn dò thật chu đáo mọi việc, nhưng buổi chiều, khi bộ phận kiểm toán đến báo cáo kết quả kiểm toán các dự án của năm thì anh vẫn cứ thất thần mấy lần, thỉnh thoảng còn đưa tay xem đồng hồ,

không biết cô dậy hay chưa. Đợi giám đốc kiểm toán đi khỏi đó, anh lại gọi điện thoại về khách sạn lần nữa, được biết cô vẫn chưa ngủ dậy thì anh không ngồi yên được nữa mà quơ lấy chìa khóa, lái xe thẳng tới đây.

Lên tới phòng, Thẩm Mục Phạm thấy cô vẫn đang ôm chăn ngủ một cách ngon lành. Anh đứng bên giường nghĩ ngợi thật lâu, cuối cùng quyết định để cô ngủ thêm một lát nữa, đến giờ cơm tối thì gọi cô dậy.

Bạch Chi Âm xấu hổ và lè lưỡi trước hành vi ngủ cả ngày này của mình. “Chắc là do gần đây hay thức đêm quá nên mới thiếu ngủ như thế.”

Thẩm Mục Phạm cũng biết cô ngủ nhiều như vậy chắc chắn là do cơ thể đã quá mệt mỏi và suy kiệt nên cũng không nói nhiều, chỉ bảo cô. “Mau dậy tắm rửa một chút, tôi dẫn cô đi ăn cơm.”

Anh không muốn cô được ngủ ngon mà làm dạ dày bị tổn thương.

Bạch Chi Âm tắm rửa xong, thay bộ quần áo mà khách sạn đã chuẩn bị, bước ra khỏi phòng tắm.

Nhìn gương mặt sạch sẽ của cô, khóe môi Thẩm Mục Phạm khẽ cong lên. Nói cho cùng thì anh vẫn thích dáng vẻ không son phấn lòe loẹt của cô, trông rất thanh khiết, toát lên vẻ hoạt bát.

Sau khi lên xe, Thẩm Mục Phạm hỏi Bạch Chi Âm. “Cô muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, chỉ cần có ăn là tốt rồi.” Bạch Chi Âm vươn tay kéo lấy dây an toàn. “Tôi sắp đói chết rồi.”

Thấy cô kéo cả nửa ngày mà vẫn không gài lại được, Thẩm Mục Phạm nghiêng người qua, giành lấy dây an toàn trong tay cô gài vào nút. “Tôi mời cô ăn một bữa thịnh soạn nha.”

“Trên đỉnh núi sao?” Bạch Chi Âm buột miệng tiếp lời.

“Cô muốn lên trên núi?”

Bạch Chi Âm nghiêng đầu nhìn anh. “Chẳng phải anh nói là sẽ mời tôi ăn một bữa thịnh soạn sao?”

Thẩm Mục Phạm ngẩn ra trong giây lát, sau đó thì nụ cười nở trên gương mặt rạng rỡ. “Ai nói với cô muốn ăn một bữa thịnh soạn thì phải lên trên núi?”

“Đài TVB Pearl đó.” Bạch Chi Âm trả lời rất đường hoàng. “Chẳng phải trên TV hay nói ‘tối nay mời em lên núi ăn một bữa thịnh soạn’ sao?”

Thẩm Mục Phạm nhìn cô chăm chú, nụ cười càng tươi hơn. “Được rồi, vậy tối nay chúng ta lên núi ăn một bữa thịnh soạn.”

Nhìn anh tươi cười khởi động xe, Bạch Chi Âm thầm thương ỉn một cái *V*. Thật ra thân là giám đốc quan hệ xã hội, làm sao cô có thể không biết bữa tiệc thịnh soạn thật sự là ở đâu. Sở dĩ cô giả vờ như không biết là vì muốn dụ anh lên núi. Ở Hongkong này, đó là nơi bình thường nhất, nhưng cũng là nơi thích hợp nhất để những đôi tình nhân hẹn hò, rất dễ khiến cho những cảm xúc ấm muội bùng phát.

Bọn họ chọn một nhà hàng Tây cũng khá có tiếng ở đó. Bạch Chi Âm rất đói nên thức ăn vừa được đưa lên là không thêm giả vờ thẹn thùng gì nữa, cứ cầm đầu mà ăn. Chỉ trong chốc lát, một phần bò bít tết đã trôi vào bụng.

Thẩm Mục Phạm thấy thế, giơ tay lên gọi nhân viên phục vụ, kêu thêm vài món ăn, nhưng cũng dặn dò cô. “Cả ngày nay cô không ăn gì rồi, tốt nhất là đừng ăn nhiều quá, ăn no khoảng tám phần là được.”

Vì duy trì mức độ ấy nên Bạch Chi Âm chỉ ăn một phần ba mỗi loại thức ăn trên bàn rồi gác đĩa.

“No rồi sao?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

“80%.” Bạch Chi Âm mỉm cười, trả lời.

Thẩm Mục Phạm mỉm cười, châm thêm cho cô ít rượu vang, cố ý hỏi. “Bữa tiệc thịnh soạn này ngon không?”

Bạch Chi Âm nhún vai. “Cũng được, nhưng không ngon như trong tưởng tượng.”

Nụ cười của Thẩm Mộc Phạm càng tươi hơn. “Không sao, hôm khác tôi sẽ dẫn cô đi ăn một bữa thịnh soạn thật sự.”

“Vậy tôi đợi à nha.” Bạch Chi Âm mau mắn trả lời.

Hai người lại trò chuyện thêm một lát nữa. Trước khi ra về, Bạch Chi Âm nói là phải đi toilet một chuyến. Thẩm Mộc Phạm ngồi tại chỗ, vừa định gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán thì điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Anh nghe máy. “Polo, có chuyện gì không?”

“Anh Thẩm.” Đầu bên kia chần chừ trong giây lát rồi mới nói. “Cô Đường đến rồi.”

“Đường Đường?” Thẩm Mộc Phạm lập tức đứng bật dậy. “Cô ấy ở nhà hàng?”

Polo ừ một tiếng rồi vội vàng nói chuyện chính. “Nhưng này giờ cô ấy cứ uống rượu mãi, tôi thấy cô ấy sắp say rồi.”

Thẩm Mộc Phạm sững người, lập tức quơ lấy chiếc áo vest vắt trên thành ghế và chạy ra ngoài, vừa chạy vừa căn dặn. “Trông chừng cô ấy giúp tôi, tuyệt đối không được để cô ấy ra ngoài một mình.”

Bạch Chi Âm từ trong toilet đi ra, thấy chỗ ngồi không có ai thì cứ tưởng là Thẩm Mộc Phạm đi ra trước tính tiền nên bèn đi thẳng ra phía trước. Nhưng vừa đi đến góc thì bị nhân viên phục vụ gọi lại. “Cô à, xin lỗi nhưng bàn của cô vẫn chưa được tính tiền.”

Bạch Chi Âm dừng lại, thò đầu nhìn ra phía quầy lễ tân. “Bạn của tôi không có đang tính tiền sao?”

Nhân viên phục vụ lắc đầu. “Bạn của cô đã đi rồi.”

Bạch Chi Âm sờ mấy cái túi trống rỗng, cười hề hề. Thẩm Mộc Phạm đang định chơi cô sao chứ? Ví tiền và điện thoại của cô đều ở trong cái túi đựng quần áo bẩn, mà túi đựng quần áo bẩn lại ở trên xe của Thẩm Mộc Phạm. Không ngờ anh lại chưa tính tiền mà đã bỏ lại người không một xu dính túi như cô ở trên núi.

Bạch Chi Âm nghiêng răng nghiêng lợi, từ trong kẽ răng phun ra hai tiếng. “Đồ khốn!”

15. Chương 15: Cõi Mất

Sau khi quản lý nhà hàng nghe Bạch Chi Âm giải thích xong thì cũng không làm khó dễ cho cô, chỉ lưu lại cách thức liên lạc của cô, bảo cô về nhà rồi chuyển tiền bữa cơm cho họ là được.

Bạch Chi Âm không ngừng cảm ơn lia lịa, sau khi cam đoan về tới nhà rồi sẽ chuyển tiền tới ngay thì mới ra khỏi nhà hàng. Sau khi xác định không thấy bóng dáng của cô nữa, nhân viên phục vụ mới hỏi ra nghi vấn trong lòng. “Quản lý, chị cứ để cho cô ta đi như vậy sao? Lỡ như cô ta không gửi tiền tới thì làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, cô ta sẽ không ăn quỵt đâu mà lo.” Quản lý hết sức chắc chắn.

“Tại sao?” Nhân viên phục vụ không hiểu.

Quản lý liếc xéo cô ta một cái. “Cô đã từng thấy ai mặc đồ trong bộ sưu tập mới nhất của Chanel và lái Bentley đi ăn quỵt chưa? Hơn nữa, nếu bọn họ ăn quỵt thật thì càng tốt, chúng ta có thể nhân cơ hội này để quảng cáo một phen.”

Nhân viên phục vụ vẫn tròn xoe mắt, càng thêm không hiểu gì.

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác của cô ta, quản lý tức giận hỏi. “Cô không biết người đàn ông đi chung với cô ta là ai sao?”

Thấy nhân viên phục vụ lắc đầu, chị ta lườm một phát với vẻ bất đắc dĩ. “Không biết thường ngày cô làm cái gì nữa, ngay cả Thẩm Mục Phạm mà cũng không nhận ra. Anh ta chính là chủ tịch của tập đoàn Thẩm Thị, một trong mười doanh nhân giàu nhất xứ Cảng này đây.”

Cô phục vụ lập tức tròn mắt lên. Trời ạ, không ngờ nhà hàng của bọn họ lại có thể tiếp đãi nhân vật có máu mặt thế này, nếu biết trước thì cô đã xin chụp với họ một bức ảnh.

Về mặt chấn kinh của nhân viên khiến cho quản lý hết sức dễ chịu, chị ta quyết định phổ cập thêm cho cô ta ít tri thức. “Người phụ nữ kia là Bạch Chi Âm, dạo trước báo chí có đồn là bọn họ sắp kết hôn rồi, sau đó lại nói tin tức là giả. Nhưng theo tôi thấy, chắc chắn bọn họ đang giấu giếm thôi.”

Nhà hàng của bọn họ là thánh địa cho những đôi tình nhân hẹn hò, những người đến đây phần lớn đều là người yêu. Cô phục vụ cũng đồng ý với sự suy đoán của chị quản lý nhưng sau đó lại chau mày. “Cũng không đúng. Nếu bọn họ đang quen nhau thì sao Thẩm Mục Phạm lại vứt cô ta lại đây, còn không tính tiền nữa?”

“Chuyện này à...” Chị quản lý nghĩ ngợi một lát, nghĩ ra một giải thích hợp lý. “Có lẽ là hai người đã cãi nhau. Cô không nghe thấy Bạch Chi Âm nói sao, điện thoại và ví tiền của cô ta đều ở trên xe của Thẩm Mục Phạm, chắc chắn là Thẩm Mục Phạm tức giận nên cố tình bỏ đi.”

“Lẽ nào chia tay rồi sao?” Cô phục vụ bắt đầu phát huy trí tưởng tượng.

“Tôi cảm thấy không đâu.” Chị quản lý nói với giọng điệu của người từng trải. “Nếu đàn ông mà muốn chia tay thật sự thì sẽ không chơi cái trò cãi nhau rồi bỏ đi như vậy.”

“Tám mươi phần trăm là anh ta bị chọc tức nên bỏ đi, muốn cô ấy chủ động gọi ình. Có điều...” Chị quản lý nhíu mày, nhớ tới lúc này Bạch Chi Âm dứt khoát từ chối xin sự giúp đỡ từ Thẩm Mục Phạm. Có lẽ kế hoạch bắt cô đến cầu hòa trước của chủ tịch Thẩm đã phá sản rồi.

Từ nhà hàng đi ra, Bạch Chi Âm men theo con đường xe chạy để xuống núi. Lúc này là đầu đông, nhiệt độ trên núi rất thấp, cô lại chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng manh, gió đêm quất vào người khiến cô không khỏi lạnh run lấy bầy. Có điều so với cái chân thì cái lạnh này không là gì cả.

Thẩm Mục Phạm chỉ chuẩn bị cho cô quần áo để thay nhưng không chuẩn bị giày. Bây giờ cô đang mang đôi giày gót nhọn cao 7 phân mình mang đi tham gia vũ hội ngày hôm qua. Gót giày nhỏ, ngay cả đứng cũng mệt chứ đừng nói chi là đi đường dốc. Đi được một đoạn, Bạch Chi Âm chỉ cảm thấy mỗi bước cô đi cứ như là bước trên mũi dao, đau đến nỗi cô rất muốn cưa chân cho xong.

Khó khăn vất vả lắm Bạch Chi Âm mới xuống được dưới chân núi. Cô mượn di động của người qua đường gọi điện thoại cho Liên Hi, sau đó bất chấp cả hình tượng, ngồi phịch xuống bồn hoa bên đường. Cô cởi giày ra xem thì thấy gót chân và đầu ngón chân đã bị cọ xát tới rách da. Gót chân phải thì bị cọ tới nỗi phồng lên một bọng nước thật lớn, sáng bóng, đau tới nỗi cô phải xuyết xoa.

Khi Liên Hi chạy vội tới, thấy chân cô thế thảm như vậy thì hết sức đau lòng, lại tức giận. “Sao cô phải đi xuống đây, không biết gọi điện thoại cho tôi lên sao?”

“Tôi quên mất.” Bạch Chi Âm bĩu môi đầy ảm ức. “Đi được nửa đường thì mới nhớ ra, khi đó nhìn xung quanh lại không có ai, không tìm được điện thoại.”

“Cớ đó, bình thường thông minh như vậy, sao hôm nay lại ngốc thế?” Liên Hi thở dài một hơi. “Cho dù không có người thì cô cũng có thể bắt xe bus hay taxi cơ mà. Không được nữa thì cô vẫy xe của người ta lại mà mượn điện thoại cũng được vậy.”

Bị Liên Hi mắng như vậy, Bạch Chi Âm cũng thấy tỉnh ngộ. Cô chỉ nhớ là mình không một du dính túi nên không thể bắt xe nhưng lại quên rằng có thể đi xe trước, sau đó gọi Liên Hi ra trả tiền cũng được. Đều tại Thẩm Mục Phạm cả, làm cô tức đến nỗi đầu óc choáng váng, ngay cả điều cơ bản nhất cũng quên mất.

Bạch Chi Âm nghiêng răng nghiêng lợi, thầm nghĩ đợi khi gã khốn ấy rơi vào tay cô, cô nhất định phải ăn miếng trả miếng, khiến anh phải đẹp mặt.

Ngày hôm sau, cô nổi giận đùng đùng gọi điện thoại tới đòi lại di động và ví tiền của mình, tiện thể trách cứ hành vi bỏ đi mà không trả tiền của anh. Cô cứ tưởng cho dù anh không giải thích nguyên thân thì ít ra cũng sẽ mời lại một bữa để đền tội, nhưng Thẩm Mục Phạm chỉ nói một câu xin lỗi rất lịch sự rồi thôi, ngay cả di động và ví tiền của cô cũng chỉ sai trợ lý mang tới.

Bạch Chi Âm giận tới nổi tức cả ngực, suốt ngày cứ nghĩ tới chuyện trả thù. Nhưng đáng tiếc, từ sau hôm ấy, Thẩm Mục Phạm lại biến mất khỏi thế giới của cô.

Sau nửa tháng hoang mang lo lắng, Bạch Chi Âm – người luôn quen khổng chế mọi chuyện trong tay – lại nếm thử mùi vị của thất bại thêm lần nữa. Trái tim muốn thoát khỏi nhà họ Bạch kia cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Giống như Nghiên Hi đã nói, mỗi người có một số mạng khác nhau, có lẽ số mạng của cô chính là ở lại làm trâu làm ngựa cho nhà họ Bạch.

Vì hao tâm tổn sức, chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi mà Bạch Chi Âm lại sút mất mấy kí, ngay cả Bạch Phi Dương cũng nhận ra cô gầy đi không ít nên cố ý gọi riêng cô tới phòng làm việc của mình, hỏi cô phải chăng đang có tâm sự.

“Dạ không có, chỉ vì gần đây bận quá mà thôi, con nghỉ vài ngày là ổn.” Bạch Chi Âm cười nói cho có lệ.

“Dạo gần đây đúng là có rất nhiều việc phải làm, nhưng xuất xong chuyến hàng này thì từ đây tới cuối năm không cần giao hàng nữa, con cũng tranh thủ thời gian mà nghỉ ngơi đi.” Bạch Phi Dương liếc nhìn chiếc cằm nhọn của cô. “Gần đây con gầy đi không ít.”

“Thế sao?” Bạch Chi Âm làm ra vẻ vui mừng hơn hớn. “Xem ra việc giảm cân đã có hiệu quả.”

Bạch Phi Dương lườm cô một cái. “Giảm cân cái gì, mấy đứa thanh niên các con chỉ biết làm chuyện không đâu, Tiêu Vi cũng than thở suốt ngày là mình quá mập. Ta thấy con gái phải có da có thịt mới đẹp, đàn ông không thích mấy đứa chỉ toàn xương xẩu đâu.”

Nói tới đây, Bạch Phi Dương nhớ ra chuyện mình nghe được khi đám bạn già tùm lại tán gẫu mấy ngày trước nên chuyển đề tài, hỏi cô. “Đúng rồi, có chuyện này ông muốn hỏi con từ lâu rồi.”

Lòng Bạch Chi Âm thấy thấp thỏm, trực giác nói cho cô biết ông ta sẽ hỏi chuyện liên quan đến Thẩm Mục Phạm.

Quả nhiên, Bạch Phi Dương hỏi: “Chuyện giữa con là Thẩm Mục Phạm là thế nào? Ông nghe nói hai người đang cặp kè với nhau.”

“Không phải cặp kè.” Bạch Chi Âm ngẩng đầu lên, trong mắt chứa đầy vẻ uất ức. “Anh ta chỉ mời con ăn vài bữa cơm mà thôi, sau đó không liên lạc nữa.”

Bạch Phi Dương thấy vẻ oán thán của cô thì cứ tưởng rằng cô không thể tiến triển gì được với Thẩm Mục Phạm nên cảm thấy tiếc nuối, vì thế bèn đóng vai một ông nội hiền, an ủi cô vài câu. “Không liên lạc cũng không sao. Loại người này có hứng thú thì sẽ chơi đùa với con thôi chứ không thật lòng đâu. Hơn nữa thân phận và địa vị của anh ta không thích hợp với con.”

Có lẽ Thẩm Mục Phạm là một chàng rể lý tưởng trong mắt của nhiều người, nhưng Bạch Phi Dương lại là người rất thực dụng. So với việc cố đeo bám theo một người cao cao tại thượng như thế, chi bằng tìm một đứa cháu rể chịu nghe lời ông ta, hoặc là tìm một người về ở rể, khiến Bạch Chi Âm một lòng một dạ bán mạng cho nhà họ Bạch.

“Con là đứa cháu mà ông thương yêu nhất, chuyện hôn nhân của con ông sẽ thu xếp thay con.” Bạch Phi Dương hiền lành nói.

Vừa nghe tới đây, lòng Bạch Chi Âm cảm thấy lạnh buốt. Để ông ta sắp xếp thì đời này của cô coi như là tiêu tùng. Cô cố nén sự nóng nảy xuống, buộc giọng mình phải giữ được bình tĩnh. “Ông nội, bây giờ con vẫn chưa muốn lấy chồng, chờ chị hai lấy chồng rồi tính đi.”

“Chị của con và Vương Bằng chỉ cần chọn ngày nữa là xong, còn con thì vẫn chưa có đối tượng nào.” Bạch Phi Dương tiếp tục giả vờ quan tâm cô. “Có điều con không cần phải lo, ông nội sẽ tìm cho con một đối

tượng thật tốt.”

nôn quá chưa check được chính tả, mọi người thấy thì chỉ giùm Mon với nha

Sau cái hôm hai người trò chuyện, quả nhiên Bạch Phi Dương đã bắt đầu tìm kiếm đối tượng thích hợp cho cô, hơn nữa còn nhanh chóng xác định người được chọn.

“Cậu hai của công ty vận tải Hoa Nhân, tên là Mã Thụy Bình, 32 tuổi.” Bạch Phi Dương lấy một tấm ảnh ra đưa tới trước mặt cô. “Con nhìn xem, diện mạo của nó cũng không tồi, rất xứng với con.”

Bạch Chi Âm liếc bức ảnh chân dung của người đàn ông chải chuốt bóng lộn kia, cơn giận trong lòng dâng lên như sóng dữ. Người ta thường nói không có công thì cũng có sức, cô cứ cung tận tụy vì nhà họ Bạch bao nhiêu năm như thế, kết quả là đến cả chuyện hôn nhân lão già này vẫn muốn lợi dụng cô.

Cô biết rõ tại sao ông ta lại chọn Mã Thụy Bình. Tập đoàn Hoa Nhân nắm trong tay hai tuyến đường vận tải tới Thâm Quyển và Châu Hải, trong tối cũng có những hoạt động buôn lậu này nọ. Nếu Bách Diệp làm thông gia với bọn họ, sau này việc vận chuyển văn vật vào đại lục sẽ càng dễ dàng hơn. Nhưng tên Mã Thụy Bình là một gã công tử có tiếng trắng hoa trong giới này, cách đây không lâu còn gây ra một vụ ẩu đấm. Thế mà ông ta lại chọn hán ta làm ứng viên sáng giá nhất.

Bạch Chi Âm bỗng cảm thấy cay cay nơi khóe mắt, cô cắn môi, từ từ thở ra một hơi. “Ông nội, con còn chưa muốn kết hôn, để con ở lại Bách Diệp làm thêm vài năm nữa đi.”

“Ông chỉ muốn con đi gặp mặt xem sao, cảm thấy thích hợp thì cứ đính hôn trước giống như Tiêu Vi ấy, đợi hai ba năm nữa hãy kết hôn cũng được.” Bạch Phi Dương ngắt lời cô, cười ha hả. “Về phần con muốn ở lại Bách Diệp, đương nhiên là ông rất hoan nghênh. Có điều phải chờ con gả qua đó, xem thử ý của nhà họ Mã là thế nào đã.”

Nghe giọng điệu của ông ta, Bạch Chi Âm liền hiểu rằng chẳng đơn giản chỉ là đi gặp gỡ, tám phần là ông ta và Hoa Nhân đã thỏa thuận xong việc hợp tác.

Cổ nén nổi chua chát trong lòng, Bạch Chi Âm cố gắng tranh thủ lần cuối. “Ông nội, con không thích Mã Thụy Bình cho lắm.”

“Người còn chưa gặp mà đã nói không thích là sao.” Bạch Phi Dương nghiêm mặt quát cô. “Có phải không hài lòng với người ta chọn cho con không?”

“Dạ không có, con chỉ...”

“Chỉ cái gì mà chỉ?” Bạch Phi Dương ngắt lời cô, mắt trở nên tối sầm lại. “Con quên mình có xuất thân thế nào rồi sao? Nói khó nghe một chút thì nhà họ Mã không chê con là đã quý lắm rồi, con còn dám kén cá chọn canh.”

Bạch Chi Âm cúi đầu, bởi vì dùng sức quá mạnh mà móng tay gần như là cắm sâu vào lòng bàn tay.

Thấy cô không nói gì nữa, Bạch Phi Dương cứ nghĩ là cô đã biết sai nên giọng cũng hơi dịu lại. “Chi Âm à, con biết tại sao ông nội lại chọn nhà họ Mã cho con không? Chẳng phải vì muốn tốt cho con sao? Ông biết thanh danh của Mã Thụy Bình không được tốt lắm nhưng đàn ông mà, đều thế cả thôi.”

“Nhưng con phải biết, cho dù cậu ta ở ngoài làm gì thì con mới là vợ chính thức được cưới hỏi đàng hoàng, không ai dám động vào con. Con nhìn đi, ba con chính là ví dụ điển hình nhất đấy. Trước khi mẹ của Tiêu Vi chết, nó có ăn chơi thế nào đi nữa thì cũng không dám dẫn phụ nữ về nhà.”

Thấy cô vẫn cúi đầu, Bạch Phi Dương dần dần dắt. “Có thể con không cần cái danh bà Mã, nhưng dù con không nghĩ inh thì cũng phải nghĩ cho Tiểu Thiên chứ.”

Người Bạch Chi Âm lập tức cứng lại, cô vội ngẩng đầu lên nhìn Bạch Phi Dương, điều này làm cho ông ta vô cùng hài lòng. Cái thằng em thiếu năng kia mãi mãi là tử huyệt của Bạch Chi Âm, chỉ cần nắm chắc điểm này thì không sợ cô sẽ không nghe lời.

Bạch Phi Dương giả vờ giả vịt thở dài một hơi. “Con cũng biết mấy đứa Tiêu Vi không thích Tiểu Thiên rồi đấy. Lỡ như một ngày nào đó con đi rồi mà không có một chỗ dựa vững chắc thì con nói xem Tiểu Thiên phải làm thế nào bây giờ?”

Bạch Chi Âm hiểu rằng ông ta đang cảnh cáo mình. Một khi mất đi sự ủng hộ của ông ta, những ngày tháng của Tiểu Thiên sau này sẽ rất khó khăn.

Bao nhiêu năm nay, cô cố gắng nguy trang khiến ông ta tin rằng mình là một đứa ngốc, chỉ cần cho chút ngọt ngào thì sẽ mang ơn đội nghĩa, lừa gạt được ông ta. Nhưng có một điều ông ta vẫn rất tỉnh táo chính là hiểu rằng cô không thể để mặc Tiểu Thiên, cho nên ông ta dùng Tiểu Thiên để uy hiếp cô, lần nào cũng hiệu nghiệm.

Và ắt hẳn là lần này cũng không ngoại lệ. Từ từ thở ra một hơi, Bạch Chi Âm gật đầu đồng ý. “Dạ được, con sẽ đi gặp Mã Thụy Bình.”

Bạch Phi Dương lộ ra vẻ mặt ‘như thế mới phải chứ’, rồi căn dặn cô. “6 giờ tối mai tại Vân Hương Viên. Đến lúc đó ông sẽ đi với con, ăn mặc đàng hoàng chút.”

Liên Hi nghe tin cô phải đi dùng cơm với Mã Thụy Bình thì tức đến nổi nhảy cẫng lên. “Cô điên rồi, sao lại đi xem mặt với cái tên khốn đó.”

“Cô quên rồi sao, năm ngoái trong tiệc sinh nhật của ông già, thằng khốn đó còn nhìn len cô thay quần áo, muốn sờ cô.” Nhắc tới chuyện này là Liên Hi lại nghiêng răng nghiêng lợi. Thằng lưu manh ấy vừa nhìn thấy Bạch Chi Âm là hai mắt sáng rực lên, cổ tình giả say để hất một ly rượu lên ngực cô, rồi lại nhân lúc cô lên lầu thay quần áo mà đi theo, trốn ngoài cửa nhìn len. Lúc ấy nếu không nhờ Bạch Vi Đức tình cờ đi ngang qua, túm hất ra ngoài thì nói không chừng hẳn đã mượn rượu làm bậy rồi.

Đương nhiên là Bạch Chi Âm vẫn còn nhớ chuyện này, nhưng cô còn cách nào khác đâu chứ? Ai bảo cô không có năng lực dẫn Tiểu Thiên đi khỏi nhà họ Bạch.

Thấy cô nằm xoài trên bàn, hai mắt cứ nhìn thẳng thì Liên Hi biết cô buồn khổ hơn ai hết nên không nói nhiều nữa, chỉ căn dặn riêng với Liên Lăng rằng tối mai phải lên đi theo cô, nếu cái tên Mã Thụy Bình kia dám làm gì bậy bạ thì cứ đánh cho hắn rằng rơi đầy đất.

Chiều thứ sáu, Bạch Phi Dương cố ý bảo cô về sớm để trang điểm. Theo chỉ thị của ông ta, Bạch Chi Âm chọn một bộ quần áo vớ vẩn đoạn trang dụ dàng, tóc thắt con rết và dùng chiếc kẹp hình bướm để cố định sau đầu.

Bạch Phi Dương rất hài lòng với hình tượng thực nữ thanh nhã của cô, vui vẻ dẫn cô đi đến chỗ hẹn. Cha con nhà họ Mã đã đợi sẵn ở đó từ trước, vừa nhìn thấy cô thì hai mắt Mã Thụy Bình sáng lên như đèn ô tô, bĩ ổi đến độ khiến người ta mắc ói.

Sau vài ba chén rượu, hai ông già liền tìm cớ để về trước. Trước khi đi, Bạch Phi Dương ôn tồn căn dặn cô. “Con cứ yên tâm trò chuyện vui vẻ với Thụy Bình, ông sẽ sai người chăm sóc Tiểu Thiên thật tốt.”

Một lời cảnh cáo rất tế nhị nhưng rất hiệu nghiệm, ít nhất thì Bạch Chi Âm không dám ra về ngay sau khi ông ta đi.

Người lớn vừa đi khỏi, cái gã Mã Thụy Bình lúc nãy còn giả vờ đứng đần kia lập tức hiện nguyên hình, đôi mắt háo sắc dâm dăng cứ nhìn chằm chằm vào cô. “Em gầy hơn trước nhiều.”

“Thế sao?” Bạch Chi Âm nói cho có lệ.

“Có mà, cảm nhơn hơn một chút nè.” Mã Thụy Bình nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại trước ngực cô, cười hề tiện. “Có điều ngực vẫn còn rất to.”

Bạch Chi Âm nhú mày, cố nén cơn kích động muốn nhào tới bẻ mấy cái răng chó của hắn.

Thấy cô không nổi giận, Mã Thụy Bình tưởng rằng tính cách của cô rất dịu dàng mềm mại như ba mình đã nói, cảm thấy cô dễ bắt nạt nên ăn nói càng trắng trợn hơn. “Em trắng như thế, phải chăng ngực còn trắng hơn nữa.”

Chân mày Bạch Chi Âm nhíu chặt lại, vẻ mặt nghiêm túc. “Anh Mã, xin anh nói chuyện đàng hoàng một chút.”

Câu nói không mặn không nhạt này lọt vào tai một gã chuyên ăn chơi thì chẳng khác nào câu ‘đừng mà’ phụ nữ hay nói lúc lên giường, khiến cho hắn có thêm sự can đảm, được voi thì đòi tiên. Hắn đưa tay nắm lấy bàn tay nõn nà của cô, cười hì hì, nói. “Em Bạch à, anh không biết cách ăn nói nhưng lại rất lợi hại trong chuyện đó, em có cần thử một chút không?”

Bạch Chi Âm bị hắn nắm tay thì giận đến nổi không giả vờ làm thực nữ được nữa. Tay cô lật lên, định bẻ gãy cái móng heo của hắn thì đột nhiên bên cạnh cô xẹt qua một cơn gió, một bóng đen lướt tới, sau đó là tiếng hét đầy thảm thiết của Mã Thụy Bình. “Á á... tay của tôi!”

Bạch Chi Âm ngẩng đầu lên xem thì nhìn thấy gương mặt đùng đùng nổi giận của Liên Lãng.

“Cô ba, cô không sao chứ?” Liên Lãng vội hỏi.

Bạch Chi Âm lắc đầu, đưa mắt trừng Mã Thụy Bình một cái, định bảo Liên Lãng thả hắn ra nhưng ai ngờ Mã Thụy Bình đột nhiên hét lên. “Bạch Chi Âm, cô điên rồi, dám sai người đánh tôi à.”

“Ai bảo mày lộn xộn.” Liên Lãng trả lời thay cô.

Mã Thụy Bình đau tới nổi mặt mày trắng bệch nhưng miệng thì vẫn không chịu thua. “Cmn, cô giả vờ đoan trang gì chứ, cô nghĩ mình quý lắm ấy à. Chẳng qua chỉ là một đứa con hoang mà thôi, nếu ông đây không muốn chơi mày thì... á... tay, tay...”

“Mày nói thêm một câu nữa, có tin là tao sẽ cho cái tay của mày bị tàn phế luôn không.” Liên Lãng vừa nói vừa tăng thêm sức, khiến Mã Thụy Bình đau tới mức không nói nên lời, cuối cùng thì trước mắt tối sầm, đau quá nên ngất đi.

Nhìn Mã Thụy Bình ngất xỉu trên ghế, Liên Lãng hỏi Bạch Chi Âm. “Cô ba, phải làm sao đây?”

“Ném hắn lại.” Bạch Chi Âm rút khăn ướt ra lau thật mạnh vào vùng da bị Mã Thụy Bình nắm, sau đó quăng nó lên mặt hắn. Trước khi đi, còn chưa hả giận nên cô trút hết đồ uống trên bàn lên đầu hắn, tiện thể còn đá vào chỗ ấy của hắn vài cái. Hành động này khiến Mã Thụy Bình tỉnh lại, đưa tay che chỗ ấy lại, rên rĩ.

Bạch Chi Âm liếc hắn một cái đầy vẻ ghê tởm rồi dẫn Liên Lãng ra khỏi nhà hàng. Sau khi lên xe, cô ngồi phía sau, không nói một lời. Liên Lãng tưởng rằng đang đau lòng nên vội vàng an ủi. “Cô ba, cô đừng giận nữa, loại người đó không đáng để cô giận.”

Bạch Chi Âm dựa người vào ghế, không nói chuyện. Cô đang tức giận, trong ngực đang có một cơn thịnh nộ thét gào. Nhưng nó hoàn toàn không phải vì Mã Thụy Bình mà là vì Thẩm Mục Phạm, rồi lại càng tức giận bản thân mình vô dụng. Nghĩ đến chuyện sau này có thể sẽ phải gả ột tên nào đó khốn nạn như tên Mã Thụy Bình ấy thì mắt cô lại thấy cay xè, nước mắt lập tức rơi lã chã.

Liên Lãng nhìn qua kiếng chiếu hậu thấy cô rơi lệ thì rất hoảng hốt. “Cô ba, cô đừng khóc nữa, nếu không để tôi lái xe vòng lại đập cho thẳng khốn ấy một trận nữa.”

Bạch Chi Âm sứt sứt lắc đầu, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Khi đi ngang qua một tấm bảng thông báo tuyển sinh của một lớp học khiêu vũ thì cô nảy ra một ý nên vỗ vai vai Liên Lãng. “Đến Thượng Hoàn đi, tôi muốn đi bar.”

“Cô ba...” Liên Lãng ấp úng nói. “Hay là chúng ta về nhà đi.”

“Đó không phải là nhà của tôi.” Bạch Chi Âm dùng mu bàn tay lau nước mắt. “Tôi không muốn quay về đó.”

Liên Lãng biết là không khuyên được cô nên đành phải lái xe đến Thượng Hoàn. Nhưng anh cố ý chọn một quán bar thật tốt, để tránh chuyện lộn xộn xảy ra.

Bạch Chi Âm vừa ngồi xuống là gọi ngay một bình rượu mạnh. Thấy cô nốc hết ly này đến ly khác, Liên Lãng đành phải gọi cho Liên Hi. “Anh hai, anh mau tới Happy Hour đi, cô ba sắp say rồi...”

Anh sợ anh trai mình không nghe rõ địa chỉ nên sau khi ngắt điện thoại liền cúi đầu nhấn địa chỉ thật cụ thể. Nhưng khi anh nhấn xong và ngẩng đầu lên thì phát hiện Bạch Chi Âm lúc này còn ngồi đó uống rượu giờ đã không thấy đầu nữa.

16. Chương 16: Tình Cờ Gặp Lại

Đầu óc Liên Lăng như ngây dại. Anh vội vàng đứng lên để đi tìm người. Sau khi tìm kiếm một vòng xung quanh, cuối cùng anh cũng nhìn thấy Bạch Chi Âm đang nhảy nhót trong sàn nhảy.

Bạch Chi Âm vốn có căn cơ vũ đạo rất tốt, bây giờ uống thêm rượu, trong lòng lại dồn nén sự oán giận nên bây giờ nhảy rất phóng khoáng, khiến người ta cảm thấy rất hưng phấn.

Happy hour là một quán bar thuộc dạng xa hoa, phần lớn những người tới đây đều có chút thân phận, hơn nữa đều là khách quen nên sự xuất hiện bất ngờ của Bạch Chi Âm đã thu hút ánh nhìn của rất nhiều người. Cộng thêm ngoại hình của cô rất xinh đẹp nên không bao lâu sau, bên cạnh cô đã có một đồng đàn ông vây xung quanh, có điều họ vẫn biết chừng mực, chỉ lịch sự đứng ở ngoài nhìn.

Liên Lăng bước nhanh qua đó, chen qua đám người đang vây quanh, kéo Bạch Chi Âm đang nhảy nhót vui vẻ lại. “Cô ba, chúng ta về thôi.”

“Tôi không về.” Bạch Chi Âm vùng tay của Liên Lăng ra, nhún mào đầy bực bội. “Tôi chỉ muốn khiêu vũ mà thôi, thế cũng không được sao?”

Liên Lăng biết sự uất ức bị dồn nén trong lòng cô cần có chỗ để xả ra nên không khuyên thêm nữa mà chỉ im lặng đứng bên cạnh, nhìn những anh chàng xung quanh với ánh mắt cảnh giác. Trong ánh mắt nghiêm nghị kia rõ ràng có viết: nếu ai dám làm bậy thì anh sẽ bẻ gãy cổ người đó.

Bên cạnh Bạch Chi Âm có thêm một người đàn ông vững như núi nên những người khác cũng không dám làm bậy. Có điều rất ít người bỏ đi, không phải muốn thừa cơ Liên Lăng lơ đãng thì làm gì cô mà bởi vì cô nhảy quá đẹp, chỉ nhìn thôi thì cũng đã thích mất.

Bạch Chi Âm càng nhảy càng hăng. Nhưng lửa giận trong lòng dường như không cách nào trút ra hết được. Cô tức tối cởi áo khoác ra rồi đưa tay kéo xoa mái tóc xuống. Trong nháy mắt, mái tóc dài đen nhánh xõa ra như thác đổ, khiến cô có phong cách khác hẳn với vừa rồi... Trong vẻ tự nhiên, phóng khoáng mang chút cuồng dã nóng bỏng.

Cô mặc một bộ váy liền bó sát người, sau khi cởi chiếc áo vest ra thì dáng người nóng bỏng ấy khiến không ít người phải xuýt xoa. Không biết ai huyết sáo một cái để khởi xướng mà ngay sau đó, đám người kia liên tục huyết sáo tán thưởng. Ánh đèn cũng rất phối hợp, tập trung chiếu thẳng vào cô khiến trong nhất thời, toàn bộ những ánh mắt trong bar đều bị cô thu hút.

Trong phòng VIP trên lầu hai, Thẩm Mục Phạm nhìn người bạn thân ngồi ở sofa đối diện đã uống cạn cả bình rượu đỏ, chậm rãi hỏi. “Có phải lại cãi nhau với Lâm Nhân nữa không vậy?”

“Đừng nhắc tới cô ấy.” Nghiêm Chính nghiêng răng nói. “Hôm nay tôi không muốn nghe đến tên của cô ấy.”

Thẩm Mục Phạm gật đầu theo ý anh ta rồi bung ly rượu lên hộp một hộp. Ngụm rượu mang theo hương từng trôi qua miệng, có hơi chất, giống như tâm trạng của anh hôm nay.

Hôm nay anh gặp Đường Đường và người mà cô yêu ở Viên Phương. Thấy cô có thể buông những đắn đo trong lòng để bắt đầu một cuộc tình mới, còn có thai nữa, lẽ ra anh nên vui cho cô mới phải. Nhưng những vật phẩm dành cho trẻ sơ sinh cùng nụ cười hạnh phúc trên mặt cô bỗng khiến cho trái tim anh đau nhói. Đặc biệt là những lời của Tống Bác Ngạn, vừa khiến cho anh như chợt bừng tỉnh, đồng thời lại thấy hoang mang.

Tống Bác Ngạn nói yêu một người là ai nấy có thể giới riêng nhưng lại dựa dẫm vào nhau. Nếu đúng là thế thì tình cảm mà anh dành cho Đường Đường có phải là tình yêu không? Anh hiểu cô, mọi chuyện đều chiều theo cô, chăm chú lắng nghe mọi vui buồn yêu ghét của cô nhưng chưa từng tò mò về thế giới của cô. Anh có thể dâng cả thế giới đến trước mặt cô nhưng chưa chắc đã có thể yêu mọi thứ của cô.

Nhìn chăm chăm vào thứ nước màu đỏ trong ly thủy tinh, Thẩm Mục Phạm từ tốn hỏi. “Nghiêm Chính, có thật là ông yêu Lâm Nhân không, hay chỉ là vì đã quen chờ đợi?”

Động tác rót rượu của Nghiê m Chính bỗng khựng lại, anh nắm lấy bình rượu và chìm vào suy tư. Lúc đêm khuya thanh vắng, không chỉ một lần anh tự hỏi mình câu hỏi này, mỗi lần đều dùng hàng ngàn lý do để thuyết phục mình thật lòng yêu cô. Nhưng bác sĩ tâm lý lại lại nói với anh rằng: “Khi anh nảy sinh sự ngờ vực với một sự việc thì theo một ý nghĩa nào đó, anh đã phủ định nó.”

Anh không dám nghĩ, bởi vì nếu tình cảm gìn giữ nhiều năm lại không phải là tình yêu thì trên đời này còn có tình yêu đích thực sao? Nếu có thì nó sẽ như thế nào?

Tiếp tục rót rượu vào cái ly rỗng, Nghiê m Chính bưng ly rượu lên, chậm rãi bước tới trước cửa kính sát sàn của phòng VIP, dùng sự im lặng để trả lời vấn đề của Thẩm Mục Phạm.

Kính thủy tinh của căn phòng này làm từ chất liệu đặc biệt, từ ngoài nhìn vào thì đen kìn kịt nhưng từ trong nhìn ra thì lại rất rõ ràng. Vì thế, anh vừa liếc mắt một cái là liền nhìn thấy Bạch Chi Âm đang được ánh đèn chiếu rọi.

Nghiê m Chính ngẩn ra, cảm giác phiền muộn bỗng vơi đi phần nào, vội vàng quay đầu lại gọi Thẩm Mục Phạm. “Ông qua đây mà xem này.”

“Xem cái gì?” Thẩm Mục Phạm nhìn anh với vẻ thờ ơ, không chịu nhúc nhích.

“Ông nhìn thử coi đó có phải là Bạch Chi Âm không.” Nghiê m Chính vừa nói xong thì đã thấy cái người lúc nãy còn ngồi im không động đậy nay bỗng đứng bật dậy, bước nhanh tới trước cửa sổ.

Nghiê m Chính nhìn thêm một lần nữa. “Là cô ấy à?”

Thẩm Mục Phạm gật đầu, khi ánh mắt chạm phải người đàn ông cao to bên cạnh cô thì chân mày khẽ chau lại. Nếu anh nhớ không lầm thì người đàn ông đó là người đã đi chung với cô đến buổi đấu giá. Lúc đầu anh cứ nghĩ đó là vệ sĩ của cô nhưng sau đó lại phát hiện với địa vị của cô ở nhà họ Bạch thì làm gì có tư cách có tài xế và vệ sĩ riêng. Vậy anh ta là ai? Người theo đuổi cô hay là bạn hợp tác làm ăn?

Khi anh đang tắm tía Liên Lãng thì Nghiê m Chính đã quan sát Bạch Chi Âm từ trên xuống dưới mấy lần, sau đó không khỏi tán thưởng. “Phải công nhận là cô ấy quá đẹp, đáng người cũng nóng bỏng nữa. Nếu thay một bộ quần áo gợi cảm hơn một chút thì có lẽ bọn đàn ông bên dưới sẽ phun máu mũi mất.”

Nghe lời bình phẩm trắng trợn của Nghiê m Chính, Thẩm Mục Phạm bỗng có cảm giác bức bối như một vật gì đó của mình bị người ta dòm ngó. Khi nhìn xuống những anh chàng túm tụm quanh cô bên dưới, chân mày anh càng nhíu chặt hơn...

Nghiê m Chính len lén quan sát vẻ mặt thay đổi đa dạng của anh, trong mắt lóe lên chút trêu cợt. “Chắc chắc, ông nhìn xem, mấy thằng bên dưới ước gì có thể xơi tái em ấy.”

Mắt Thẩm Mục Phạm bỗng tối sầm lại, bàn tay đang cầm chén rượu cũng trắng bệch vì nắm quá mạnh. Nghiê m Chính đang định tiếp tục thêm dầu vào lửa thì nhìn thấy Thẩm Mục Phạm đặt ly rượu xuống, bước nhanh xuống dưới, không lâu sau đã tới lầu một.

Nhìn Thẩm Mục Phạm chen lấn đám người kia ra để đến bên cạnh Bạch Chi Âm, Nghiê m Chính huyết sáo một cái thật to. Xem ra những tin tức đăng đạo trước không hoàn toàn là tin đồn vô căn cứ...

Bạch Chi Âm đang nhảy rất say sưa thì bỗng nhiên trước mắt có bóng người lướt qua, sau đó có người chặn giữa cô và Liên Lãng. Khi cô ngẩng đầu lên và nhìn rõ đó là ai thì bèn nghiêng chặt răng, xoay người qua một bên, tiếp tục nhảy thật hăng.

Nhìn dáng người uốn éo cuồng nhiệt kia, Thẩm Mục Phạm nuốt nước miếng một cái, một cảm giác nóng cháy bỗng dâng đầy trong lồng ngực. Anh nhíu mày thật chặt rồi đưa tay giữ cánh tay cô lại, buộc cô phải quay sang đối diện với mình.

Liên Lãng nhận ra Thẩm Mục Phạm nên trong nhất thời thấy khó xử, không biết có nên bước tới đẩy anh ra hay không, đành phải đứng một bên xem tình hình.

Bạch Chi Âm bị anh nắm chặt nên hơi đau, cô bực bội chau mày lại. “Anh mau buông tôi ra.”

Thẩm Mộc Phạm không chịu nghe lời cô mà hỏi ngược lại. “Sao cô lại ở đây?”

“Tại sao tôi lại không thể ở đây?” Bạch Chi Âm không khách khí, hỏi vặn lại.

Ngửi được mùi rượu thoang thoảng trong hơi thở của cô, đôi mày kiếm của Thẩm Mộc Phạm cau lại. “Cô uống rượu à?”

“Hỏi thừa.” Bạch Chi Âm liếc anh một cái xem thường. “Đến quán bar không uống rượu, chẳng lẽ đi uống sữa?”

Thẩm Mộc Phạm nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, quay đầu sang hỏi Liên Lãng. “Cô ấy uống bao nhiêu rồi?”

“Khá nhiều rồi.” Liên Lãng thành thật trả lời.

“Cái gì mà nhiều, mới có mười mấy ly chứ mấy.” Bạch Chi Âm quay đầu qua nhún mạnh. “Chút rượu ấy có là gì, tôi còn có thể uống thêm mười mấy ly nữa.”

Mắt Thẩm Mộc Phạm trở nên u ám. Anh kéo cô vào lòng mình, giọng nhẹ nhàng nhưng đầy nguy hiểm. “Còn uống được nữa à?”

Bạch Chi Âm trả lời rất chắc chắn. “Đương nhiên.”

“Vậy đi thôi, tôi dẫn cô đi uống rượu.” Thẩm Mộc Phạm nói xong bèn ôm chặt lấy eo cô, nửa ép nửa buộc cô rời khỏi sàn nhảy.

Liên Lãng thấy Bạch Chi Âm cứ giãy giụa nên đành phải bước lên kéo vai Thẩm Mộc Phạm lại, định bảo anh thả cô ra. Bởi vì hơi kiêu dè thân phận của anh nên Liên Lãng không hề dùng hết sức. Nhưng dù là thế, nếu là người thường thì dù không hô đau thì cũng phải nhúm mày. Thế nhưng Thẩm Mộc Phạm chỉ thoáng dừng chân lại, sau đó vai khẽ nhích qua một bên là tránh được sự kiểm chế của Liên Lãng, hơn nữa dùng tốc độ nhanh như chớp để phản công, nắm chặt cổ tay Liên Lãng.

“Dừng lo, tôi chỉ dẫn cô ấy lên lầu cho tỉnh rượu mà thôi, anh có thể đi theo.”

Người Liên Lãng cứng đờ, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc. Nếu nói chiêu phản công của Thẩm Mộc Phạm vừa rồi khiến anh bất ngờ thì vết chai trong gan bàn tay của anh càng khiến cho Liên Lãng thêm chấn kinh. Đó là dấu vết do việc thường xuyên cầm súng để lại. Có điều Liên Lãng không hiểu được tại sao một người kinh doanh bình thường lại thường xuyên dùng súng.

Trong khi Liên Lãng còn đang ngẩn người thì Thẩm Mộc Phạm đã kéo Bạch Chi Âm đang giãy giụa kia lên tới lầu hai. Nghiêm Chính đã đợi ở cửa từ nãy giờ, thấy bọn họ vừa bước vào là lập tức cười thật tươi và tự giới thiệu về bản thân mình. “Xin chào, tôi là Nghiêm Chính, bạn thân của Thẩm Mộc Phạm.”

Vừa rời giây quá mạnh nên men rượu bốc lên đầu, Bạch Chi Âm giờ đã choáng váng. Nhưng vừa nghe tới hai chữ Nghiêm Chính thì cô lập tức tỉnh táo lại. Cô vội vàng tránh khỏi vòng tay đang lôi kéo mình của Thẩm Mộc Phạm, bước tới trước vài bước, đứng thẳng trước mặt Nghiêm Chính. “Anh chính là Nghiêm Chính?”

Nghiêm Chính bị ánh mắt như kiểu nhìn quái vật của cô làm cho xấu hổ nhưng vẫn gật đầu. “Phải, tôi chính là Nghiêm Chính.”

Bạch Chi Âm lại bước tới thêm vài bước, ngắm nghía anh từ trên xuống dưới, sau đó cảm thán. “Đúng là đẹp hơn trong hình nhiều.”

Nghiêm Chính sững người, tưởng là mình nghe lầm nên xác nhận lại. “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói anh rất đẹp trai.” Nhớ tới lời Nghiêm Hi nói, anh ta hoàn hảo đến từng chân tơ kẽ tóc nên Bạch Chi Âm không khỏi vươn cổ ra trước để xem anh có thật sự điển trai như bạn mình nói không. Ai ngờ cô đứng không vững nên lảo đảo rồi ngã tới trước. May mà Nghiêm Chính phản ứng nhanh nhạy nên đưa tay đỡ lấy cô, nhờ thế cô mới không ôm hôn đất mẹ. Nhưng chưa kịp đứng vững thì Bạch Chi Âm đã lại

rơi vào một lồng ngực nóng cháy. Ngay sau đó, giọng nói khiến người ta chán ghét kia lại vang lên bên tai cô. “Đứng vững đi!”

Bạch Chi Âm nhú mày: “Thả tôi ra.”

Đáng tiếc trước nay ông chủ Thẩm không phải là người hay nghe lời người khác nên chẳng những anh không thả cô ra mà còn dùng ánh mắt lạnh như dao để nhìn bàn tay đang vịn lấy cánh tay cô.

Nhận thấy ánh mắt lạnh như dao của bạn thân, Nghiêm Chính hừ một cái rồi nhún vai, thức thời thả tay Bạch Chi Âm ra.

Thẩm Mục Phạm khề nhích người, bắt lấy cánh tay cô, kéo cô quay lại đối diện với mình, hỏi. “Chẳng phải cô muốn uống rượu sao?”

“Tôi muốn uống rượu, nhưng tôi sẽ không uống với anh.” Bạch Chi Âm lườm anh.

Thẩm Mục Phạm nhướng mày. “Thế là có ý gì?”

“Không có ý gì cả.” Bạch Chi Âm kiêu ngạo hất hàm lên, gần từng chữ. “Tôi chỉ không muốn uống với một gã khốn nạn...”

17. Chương 17: Bắt Đầu Có Ý

Thẩm Mục Phạm nhéo mắt lại, giọng nói trầm và thấp, không nghe rõ cảm xúc của anh. “Khốn nạn? Tôi?”

“Lẽ nào không phải sao?” Bạch Chi Âm hất hàm lên, trừng lại anh chứ không chịu thua kém.

Thẩm Mục Phạm im lặng một lát, chẳng những không tức giận mà còn bật cười. “Không biết tôi đã làm những gì mà khiến cho cô Bạch gọi tôi là đồ khốn.”

“Làm nhiều rồi ấy chứ.” Bạch Chi Âm nói.

Thẩm Mục Phạm hiểu rõ nguồn cơn nên giọng điệu càng thêm khiêm nhường. “Vậy làm phiền cô Bạch nhắc lại để tôi còn biết mà sửa đổi.”

“Không cần đâu.” Bạch Chi Âm nhẹ nhàng nhún vai, làm ra vẻ lười nói chuyện với anh.

Đôi mày rậm của Thẩm Mục Phạm khề cau lại nhưng giọng nói trầm thấp thì vẫn ôn hòa. “Vậy là không được rồi, lỡ như cô Bạch hiểu lầm, thế há chẳng phải tôi bị mang tiếng oan sao?”

Cái vẻ đã biết rõ mà còn cố hỏi của anh khiến cơn giận trong lòng Bạch Chi Âm lại kéo tới. Cô vốn định nói một câu ‘hiểu lầm cái con khỉ’ rồi mắng cho anh một trận tơi bời hoa lá nhưng nghĩ lại thì chợt cảm thấy không có ý nghĩa gì cả.

Hơn hai tháng nay, cô gặp phải những trắc trở từ anh hết lần này đến lần khác khiến cho chí lớn của cô bị tiêu hao sắp hết. Hơn nữa cô không phải là người điếc không sợ súng, ngã một lần mà không biết đau. Nếu đã xác định rằng Thẩm Mục Phạm sẽ không giúp đỡ cô như ý cô muốn thì cô sẽ không mất thời gian với anh ta nữa.

Khẽ thở dài một hơi, Bạch Chi Âm quyết định không dây dưa với anh nữa mà chủ động rút lui. “Cứ coi như là hiểu lầm đi, tôi rút lại những lời vừa nói, cũng thành thật xin lỗi anh.”

Thái độ đột nhiên thay đổi 180 độ của cô khiến cho Thẩm Mục Phạm rất ngạc nhiên. Mặc dù bọn họ chưa tiếp xúc với nhau nhiều nhưng anh dám chắc cô không phải là người dễ dàng nhận thua. Nhưng trong khoảnh khắc cô quyết định chịu thua, anh tinh tế phát hiện ra được trong đôi mắt xinh đẹp kia đã không còn vẻ tinh ranh láu lỉnh như thường ngày mà chỉ còn lại sự mệt mỏi chán chường, thậm chí là chán nản tuyệt vọng.

Đương nhiên anh biết nguyên nhân khiến cô tức giận. Không chỉ vì anh đã lạnh lùng với cô sau khi hứa giúp cô tạo tin đồn mà quan trọng hơn là anh đã làm loạn kế hoạch của cô, khiến mưu kế của cô đổ vỡ.

Lúc đầu, anh đồng ý giúp cô, một nửa là vì bị tinh thần không chịu khuất phục số phận của cô làm cảm động, một nửa là vì trên người cô có điểm gì đó hơi giống với Đường Đường nên tác động đến tâm trí anh. Nhưng sau cái hôm diễn ra vũ hội, lúc nhìn thấy bức ảnh bị hiểu lầm là ‘cầu hôn’ thì Thẩm Mục Phạm đột nhiên ý thức được rằng sự quan tâm mà mình dành cho cô đã vượt qua giới hạn giữa những người hợp tác với nhau. Theo ý anh, đây là một tín hiệu rất nguy hiểm, bởi vì anh tuyệt đối không được chuyển dời tình yêu dành cho Đường Đường sang một người con gái khác cho nên sau khi mở màn đầy hứng khởi, anh đã chọn cách im lặng rút khỏi sàn diễn.

Sau đó, báo chí liên tục đăng tải tin tức về tình hình qua lại giữa hai người, còn vạch trần thân phận con riêng của cô, đẩy cô lên đầu cơn sóng dữ. Có lẽ trong mắt người ngoài, những tin tức này là do một ai đó không có ý tốt tung ra. Nhưng anh chỉ nghĩ một chút là có thể đoán được đây là do Bạch Chi Âm tự biên tự diễn. Phái người điều tra, quả nhiên là thế.

Anh biết cô rất muốn rời khỏi nhà họ Bạch nên không để ý điều gì để giúp cô được nâng cao giá trị, nhưng những chuyện đó là do anh cam tâm tình nguyện. Còn cô lại ở sau lưng trăm phương ngàn kế muốn dụ anh vào cuộc, toan tính sâu xa như thế khiến anh nhận ra rằng cô hoàn toàn khác với Đường Đường.

Đường Đường thông minh, thẳng thắn, ngây thơ, trong sáng. Còn Bạch Chi Âm? Có lẽ cũng thông minh, nhưng lại nham hiểm, xảo trá, rất biết tính toán.

Sau khi nhận ra bộ mặt thật của cô, anh liền bóp chết mơ ước viễn vông của cô mà không chút do dự, từ chối yêu cầu gặp mặt của cô, nhanh chóng dẹp yên dư luận vừa bị cô xáo trộn lên, đồng thời cũng khiến cô hiểu ra rằng kịch bản là do cô viết nhưng diễn hay không, diễn thế nào thì không phải điều cô có thể quyết định được.

Quả nhiên cô cũng rất thông minh, từ sau hôm đó không đến tìm anh nữa. Thẩm Mục Phạm vừa tán thưởng sự thức thời của cô, vừa có một chút mất mát vô cớ, không nói nên lời. Dường như ở góc nào đó của trái tim đã bị khoét một cái lỗ nhỏ, mặc dù không đau lắm nhưng lại thấy không thoải mái.

Mãi đến cái hôm tình cờ gặp nhau ở khách sạn Tử Kinh, nhìn dáng người gầy đi trông thấy của cô, anh mới chợt hiểu thì ra cảm giác không thoải mái ấy chính là không nỡ. Luyện tiếc ánh mắt sáng ngời và giáo hoạt của cô, luyện tiếc sự kiên cường ẩn chứa bên trong vẻ ngoài yếu đuối của cô, thậm chí còn luyện tiếc cả tính cách quỷ kế đa đoan của cô nữa.

Thật ra anh đã nói dối. Người thay quần áo cho cô không phải là quản lý trực hôm đó mà chính là anh. Tối hôm ấy, anh vốn định gọi chị quản lý vào thay quần áo cho cô nhưng lúc chị quản lý vừa cầm quần áo bước vào thì cô đột nhiên khóc lóc rất khổ sở.

Nhìn gương mặt nhăn nhó đau khổ của cô khi gặp phải ác mộng, nghe cứ cách một lát là cô lại nỉ non ‘cầu xin các người’, một lát thì ‘xin lỗi, xin lỗi...’ thì tim Thẩm Mục Phạm như bị ngâm trong nước chanh, chua xót khôn nguôi.

Anh không biết cô đã mơ thấy gì mà lại khóc lóc thê thảm như vậy nhưng lại không nỡ gọi cô dậy, khiến cô phải mất ngủ vì cơn ác mộng cho nên bèn dựa vào đầu giường, ôm cô vào lòng mình, tay nhẹ nhàng vỗ về lên lưng cô, dịu dàng dỗ dành. “Đừng sợ, anh ở đây...”

Không biết có phải lời của anh đã có tác dụng hay không mà cô dần bình tĩnh trở lại, cuộn mình trong lòng anh ngủ một cách thoải mái. Xác định cô không khổn khổ vì cơn ác mộng nữa, Thẩm Mục Phạm mới nhẹ nhàng cởi bộ váy dạ hội của cô ra, mặc váy ngủ vào cho cô.

Nếu không có cuộc điện thoại của Polo, không có sự xuất hiện đột ngột của Đường Đường, có thể anh đã bằng lòng thử tiến thêm một bước với cô. Dù sao thì bao nhiêu năm nay, ngoại trừ Đường Đường ra, cô là người phụ nữ đầu tiên khiến anh lo lắng như vậy.

Nhưng sau khi gặp được Đường Đường, tình yêu thầm kín của anh lại sống dậy. Mặc dù biết rõ cô đã có ý trung nhân nhưng khi nghe Mục Sinh nói cô muốn quay về nghỉ ngơi nhưng bất ngờ phải đi tái khám thì anh vẫn hủy hết toàn bộ lịch trình của mình, định bay sang Mỹ, lặng lẽ ở bên cạnh cô giống như trước đây.

Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy Đường Đường, trong đầu anh bỗng hiện lên gương mặt xinh xắn của Bạch Chi Âm. Đây là lần đầu tiên anh nhìn Đường Đường mà nghĩ đến người phụ nữ khác.

Một tâm trạng rất mới mẻ, nhưng cũng rất có ý nghĩa.

Thẩm Mục Phạm đang chau mày trầm tư thì Bạch Chi Âm đã không còn kiên nhẫn nữa, cô xoay người lại, không thèm nói một tiếng tạm biệt mà đi thẳng ra cửa luôn.

Nghiêm Chính đang khoanh tay đứng một bên xem kịch hay thấy nữ chính sắp bỏ đi thì vội vàng đẩy Thẩm Mục Phạm một cái, miệng thì nhanh nhẩu. “Cô Bạch, sao cô đi vội thế?”

Bạch Chi Âm tạm dừng chân. “Anh có việc gì sao?”

Nghiêm Chính vốn chỉ định nhắc nhở bạn thân của mình, nay bị Bạch Chi Âm hỏi thẳng như vậy nên nhất thời không tìm được lý do thích hợp, đành phải cười gượng gạo và tìm đại một cái cớ. “Cũng không có gì, đây là lần thứ hai gặp mặt mà tôi còn chưa hân hạnh được biết cô.”

“Chẳng phải anh đã gọi tôi là cô Bạch đấy sao?” Bạch Chi Âm vạch trần anh ngay, không chút khách sáo.

Nghiêm Chính khẽ nhướn mày, thầm khen ngợi sự nhạy bén của cô, đồng thời cũng toát mồ hôi thay cho bạn mình. Gặp phải cô gái lợi hại như vậy, e là Thẩm Mục Phạm rất khó mà ‘chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi’ như lời anh đã nói.

Thấy Nghiêm Chính không còn gì để nói, Bạch Chi Âm bực bội nhàu mày. “Anh Nghiêm còn có việc gì nữa không? Nếu không thì tôi có thể đi được chưa?”

Nghiêm Chính liếc ông bạn thân vẫn đang im lặng của mình, chìa tay tỏ vẻ “cứ tự nhiên”. Xí, hoàng đế không gấp, thái giám gấp làm quái gì. Người trong cuộc thì có vẻ thờ ơ như không liên quan gì tới mình, anh gấp quỹ gì chứ, dù sao người để mất vợ cũng chẳng phải anh.

Bạch Chi Âm nghe thế bèn xoay người đi thẳng ra khỏi phòng. Có điều khi vừa đóng cửa lại, cô bỗng nhiên dừng bước, như là nhớ ra điều gì đó nên quay đầu lại nhìn thẳng vào Nghiêm Chính. “Anh Nghiêm, tôi có thể hỏi anh một vài hơi riêng tư không?”

Nghiêm Chính ngẩn ra trong giây lát, không trả lời mà hỏi lại. “Không biết cô Bạch định hỏi gì?”

Nghe thấy sự cảnh giác trong câu hỏi của anh, Bạch Chi Âm chỉ mỉm cười. “Anh đừng lo, tôi chỉ tò mò một chút thôi, chỉ muốn hỏi xem anh và cô Lâm Nhân dự tính khi nào thì kết hôn?”

Trong mắt Nghiêm Chính nhanh chóng lóe lên chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó một nỗi chua xót lập tức trào dâng lên. Anh không ngờ câu hỏi của Bạch Chi Âm lại là thế này, nhưng đây lại là câu anh không muốn nhắc đến, cũng không có câu trả lời.

Sự né tránh không trả lời của Nghiêm Chính đã cho Bạch Chi Âm một đáp án tốt nhất. Cô nhìn chăm chăm vào Nghiêm Chính, không để lỡ bất kỳ sự thay đổi nào trên gương mặt anh. Nhìn vẻ bất đắc dĩ và đau đớn của anh, cô bỗng thấy nhẹ nhõm thay cho Nghiên Hi.

Bây giờ bọn họ đã không thể dựa theo kế hoạch ban đầu, thông qua quan hệ của cô và Thẩm Mục Phạm để giới thiệu Nghiên Hi với Nghiêm Chính nên Nghiên Hi chỉ có thể tự mình tìm cơ hội. Có điều vẫn còn may là từ phản ứng của Nghiêm Chính cho thấy tình cảm giữa anh ta và Lâm Nhân cũng không phải là không gì có thể phá vỡ, ít nhất Nghiên Hi vẫn còn có cơ hội giành thắng lợi.

Bạch Chi Âm một lòng mưu tính cho bạn mình nhưng cái vẻ mừng hí hửng ấy của cô rơi vào mắt Thẩm Mục Phạm thì lại có ý nghĩa khác. Lúc này, cô quay người bước đi, từ đầu tới cuối cũng không thèm nhìn anh một cái đã khiến anh nóng máu lắm rồi, bây giờ lại còn tỏ vẻ hứng thú với Nghiêm Chính như thế nữa. Nhớ lại lúc này, khi vừa bước vào thì cô đã khen Nghiêm Chính điển trai ngay, khiến cho lửa giận trong lòng anh càng bùng cháy.

Ngọn lửa ấy lan dần lên trong mắt, Thẩm Mục Phạm không nghĩ gì nhiều mà bước thẳng ra tới cửa, chặn ngay giữa cô và Nghiêm Chính, giọng có vẻ không vui. “Cô có thời gian thắc mắc tới hôn nhân của người ta, sao không nghĩ tới mình đi.”

Những lời của anh khiến Bạch Chi Âm nhớ lại buổi xem mắt đầy thất bại của mình nên mày chau mạnh lại, sau đó nhớ ra anh chính là người gián tiếp khiến cho tình hình trở nên như bây giờ nên cô càng bất mãn với anh, nhìn anh một cái thôi cũng thấy ngứa răng ngứa lợi. Để tránh mình chọc giận anh trong cơn giận dữ, Bạch Chi Âm hít sâu một hơi rồi quay đầu sang nói với Liên Lãng. “Đi thôi.”

Thẩm Mục Phạm bị làm lơ thêm lần nữa thì ngực khó chịu như là bị người ta đâm mạnh vào, cứ đau âm ỉ. Khi anh hoàn hồn lại thì Bạch Chi Âm đã dẫn Liên Lãng đi xuống lầu. Nhìn bóng cô biến mất sau chỗ ngoặt, anh nắm chặt tay, nhẹ nhàng thở ra, sau đó làm như chưa từng xảy ra việc gì, từ từ trở về lại sô pha, tiếp tục uống rượu.

Nghiêm Chính ung dung nhìn anh uống hết ly này tới ly khác thì thăm dò. “Không đuổi theo à?”

Thẩm Mục Phạm liếc anh một cái, ánh mắt sắc lạnh ấy còn rét buốt hơn cả gió đông.

Nghiêm Chính bĩu môi. “Ông lờm tôi làm gì? Người ta khen tôi đẹp trai thì tôi biết làm sao được. Ai bảo ông không phải mẫu người cô ấy thích.”

Nhìn bàn tay đang cầm ly rượu của Thẩm Mục Phạm siết chặt lại, Nghiêm Chính cố ý thở dài một hơi. “Haiz, nếu tôi không có hôn ước thì đã định theo đuổi cô ấy rồi đấy, tôi cảm thấy hình như cô ấy đối với tôi...”

“Im miệng!” Đôi môi mỏng bật thốt ra hai chữ này, ánh mắt của Thẩm Mục Phạm ngày càng sắc lạnh hơn. “Đừng có mà trêu vào cô ấy.”

“Tại sao chứ?” Nghiêm Chính không sợ chết, vẫn hỏi cố.

“Ông nói đi?” Thẩm Mục Phạm nheo mắt lại, ánh nhìn sắc như dao bắn về phía Nghiêm Chính. Chỉ ba chữ ngắn gọn nhưng anh nói cứ như là điềm báo trước cho ngày tận thế, khiến người đã quen với gió mưa như Nghiêm Chính mà cũng không khỏi cảm thấy rùng mình vì lạnh, không dám vượt râu hùm nữa. Ngay lúc Nghiêm Chính định cười ha ha, nói vài câu để làm dịu không khí thì Thẩm Mục Phạm ở đối diện đã bất ngờ đứng dậy, cầm chiếc áo khoác trên giá lên, bước nhanh ra ngoài.

Nghe tiếng cửa đóng sầm thật mạnh, Nghiêm Chính nhấp một ngụm rượu, thở dài. “Trò hay sắp bắt đầu rồi...”

18. Chương 18: Cường Hôn

Từ Happy Hour đi ra, Liên Lãng vội vàng gọi điện thoại cho Liên Hi, định báo cho anh biết họ đã ra khỏi quán bar, để anh khỏi phải chờ lâu mà vào trong tìm rồi lại không thấy người. Nhưng điện thoại reo cả buổi trời mà vẫn không có ai nghe máy.

Bạch Chi Âm thấy Liên Lãng không cách nào gọi được thì đề nghị. “Không sao đâu, anh đi lấy xe trước đi, tôi ở đây đợi anh ấy.”

Khi bọn họ đến đây, Liên Lãng cho Bạch Chi Âm xuống trước rồi vòng xe qua đậu ở con đường phía sau, từ đây qua đó mất ít nhất mười mấy phút. Sợ cô mang giày cao gót, đi đứng không tiện nên anh muốn để cô ở đây chờ. Nhưng nhớ tới lời anh mình đã căn dặn lại nên Liên Lãng lắc đầu. “Thôi vậy, cứ ở đây đợi anh hai tôi đến đã.”

Thấy anh do dự không quyết, Bạch Chi Âm cười khế. “Tôi không sao, anh nghĩ là tôi say rồi à?”

“Không phải thế.” Liên Lãng lập tức phủ nhận. Ở bên cạnh Bạch Chi Âm bao nhiêu năm nay, đương nhiên anh biết tuồng lượng của cô tới đâu. Mười mấy ly cùng lắm chỉ khiến cho cô hơi chénh choáng mà thôi, còn lâu mới say được. Nhưng anh trai anh đã dặn là nhất định phải theo sát bên cạnh cô để tránh chuyện không hay xảy ra. Giống như vừa rồi, nếu anh không tìm thấy cô ngay thì nói không chừng đã có những gã háo sắc nào đó to gan lớn mật động tay động chân với cô.

Đường như nhìn thấu những lo lắng của anh, Bạch Chi Âm mỉm cười cam đoan. “Yên tâm đi, tôi sẽ đứng đây đợi anh, không chạy lung tung đâu!”

“Nhưng mà...” Liên Lăng chần chừ.

“Đừng có nhưng nhì nữa.” Bạch Chi Âm không cười nữa, nghiêm túc hỏi ngược lại. “Lẽ nào anh không tin tôi?”

Liên Lăng lập tức lắc đầu. “Không có, tôi chỉ lo là...”

“Không có gì phải lo cả.” Bạch Chi Âm ngắt lời anh, nghiêng đầu cười với anh. “Anh quên rồi sao, những chiêu phản công của tôi và Nghiên Hi đều là do anh dạy cả, xử lý bọn háo sắc bình thường chắc chắn không thành vấn đề.”

Liên Lăng nghe thế thì cảm thấy cũng có lý. Năm đó ở Mĩ, anh đích thân dạy bọn họ cách phản công và công kích, với trình độ của bọn họ, đối phó với những người bình thường thì chỉ là chuyện nhỏ.

Thấy anh đã dao động, Bạch Chi Âm đưa tay đẩy vào lưng anh. “Được rồi, đừng có rề rà nữa, mau đi lấy xe qua đây, đợi Liên Hi đến là chúng ta có thể về ngay.”

Liên Lăng bị đẩy nên đi tới vài bước, sau đó lại căn dặn lần nữa. “Cô đừng có đi lung tung, cứ ở đây chờ tôi.”

“Được rồi, được rồi mà.” Bạch Chi Âm xua tay, bắt lực nói. “Tôi đứng ở đây, không nhúc nhích nửa bước, được chưa?”

Liên Lăng gật đầu, lúc ấy mới chạy về phía đầu đường. Nhìn theo bóng lưng cao lớn ấy, Bạch Chi Âm mỉm cười và thở dài. Anh chàng này thật thà ngốc nghếch như vậy, sau này yêu đương chắc chắn là bị con gái bắt nạt.

Bạch Chi Âm đứng ngoài cửa đợi bọn họ trong sự chán chường. Bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân vội vã vang lên từ phía sau nên quay lại nhìn và bất ngờ chạm phải ánh mắt của Thẩm Mục Phạm.

Hai người đều ngẩn ra, sau đó mỗi người có một biểu cảm khác nhau. Bạch Chi Âm nhướn mày, như là nhìn một người xa lạ, mắt không chút dao động rồi nhìn sang hướng khác.

Thẩm Mục Phạm lại thở phào nhẹ nhõm, sâu trong đáy mắt hiện lên chút vui mừng. Trên đường ra đây, anh cứ lo là cô đã đi ra rồi, sợ là không đuổi kịp cô, không ngờ cô vẫn đứng ở ngoài cửa.

Anh cố gắng khiến cho hơi thở của mình bình thường trở lại rồi từ từ bước về phía cô, nhưng khi đến trước mặt cô thì lại không biết nên nói gì. Vừa nãy anh xông ra đây là vì cơn tức giận xui khiến, lúc này lý trí đã quay về, anh bỗng nhiên cảm thấy hoảng loạn và bối rối.

Cảm giác anh đang đi đến gần mình, Bạch Chi Âm không hề lui ra, cũng không phòng bị hỏi xem anh định làm gì, thậm chí ngay cả tư thế đứng và nét mặt đều không có gì thay đổi, dường như anh chỉ là một người qua đường xa lạ.

Thẩm Mục Phạm bị thái độ của cô khiến cho rất phiền chán. Anh tăng hắng vài tiếng, gượng gạo nói ra bốn chữ. “Tôi đưa cô về.”

Bạch Chi Âm vẫn không có phản ứng gì khiến cho cảm giác buồn phiền trong lòng anh càng thêm mãnh liệt. Anh không nghĩ ngợi nhiều liền nắm lấy cánh tay cô, nghĩ như thế thì ít nhiều gì cô cũng phải có phản ứng, cho dù là tức giận hoặc nổi cáu thì cũng còn hơn là thờ ơ, đứng dừng như thế.

Nhưng điều khiến anh bất ngờ là Bạch Chi Âm chỉ liếc qua bàn tay anh một cái, mắt hơi sáng lên nhưng giọng nói thì hết sức xa cách. “Xin anh buông tay cho.”

Giọng của cô không hề có vẻ gì là tức giận, giống như là gạt đi một hạt bụi trên tay mà thôi, nhẹ nhàng nhưng dừng khiến Thẩm Mục Phạm có cảm giác nghẹn lại như bị màn thầu chặn họng, không nôn ra cũng không nuốt xuống được, cực kỳ khó chịu.

Anh cau mày lại, giọng mang theo chút không vui. “Cô còn giận tôi sao?”

Cảm nhận được cảm xúc của anh, Bạch Chi Âm thầm cười mỉa mai. Cô có tư cách gì mà tức giận? Nhưng ngoài mặt, cô vẫn hết sức lãnh đạm, không chịu trả lời Thẩm Mục Phạm. Cô thật sự quá mệt mỏi rồi. Liên Hi nói rất đúng, Thẩm Mục Phạm không phải là người bình thường. Anh là không thể khống chế, càng không thể chinh phục. Nếu đã không thể dây vào thì nên tránh cho thật xa.

Thẩm Mục Phạm đang cố duy trì sự bình tĩnh, không dám tin rằng mình bị người ta khiến cho phát điên lên. Nhưng cô gái này lại có bản lĩnh đó, im lặng không nói tiếng nào là có thể tác động tới cảm xúc của anh, khiến cho lý trí của anh dần bị mất đi.

Anh buông tay ra, im lặng một lát mới chậm rãi nói ra lời xin lỗi mình nợ cô từ lâu. “Xin lỗi cô.”

Bờ vai Bạch Chi Âm khẽ run lên đôi chút, cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt ngơ ngác. Để có thể tiếp cận anh, cô đã chuẩn bị mất ba năm, tuy không dám nói là rất hiểu anh nhưng cũng đủ biết rằng anh không phải là người dễ dàng chịu nhượng bộ. Nhưng từ việc anh chủ động đuổi theo cho tới hành động xin lỗi của anh vừa rồi, dường như anh vẫn liên tục chịu thua, lẽ nào anh động lòng với cô rồi?

Ý nghĩ này khiến cho Bạch Chi Âm rất vui mừng, nhưng đáng tiếc tâm trạng vui sướng hơn hờ ảy chỉ duy trì có vài giây là liền biến mất. Cô không phải là người dễ dàng quên đi thất bại. Một giây trước có thể anh ta còn nhiệt tình với cô nhưng giây sau đó lập tức liền không đoái hoài tới, hễ chút là biến mất mười mấy ngày, còn có vẻ xa cách ngàn dặm. Khi gặp lại, chỉ một câu đã lâu không gặp là có thể khiến cô không tính nợ cũ, phải diễn kịch với anh ta, phải vui vẻ chịu đựng.

Trước kia là do cô quá tự mãn, cả thấy thu phục được anh chỉ là chuyện chiến lược nhưng bây giờ cô đã hiểu rõ tình hình, quyết định buông xuôi thì anh lại đến trên vào cô, dù cô diễn chung với anh.

Nhưng xin lỗi, cô không có hứng thú phối hợp, xin hãy tìm người khác đi.

Cố nén cảm xúc oán giận trong lòng, Bạch Chi Âm nhẹ nhàng đẩy tay anh ra. “Thẩm Mục Phạm, anh không cần phải xin lỗi tôi, anh không hề làm chuyện gì có lỗi với tôi cả.”

“Vậy tại sao cô lại không để ý tới tôi?” Thẩm Mục Phạm hỏi lại theo phản xạ.

Bạch Chi Âm không ngờ anh lại hỏi một câu hỏi ấu trĩ như vậy nên dở khóc dở cười. Cô trả lời. “Tại sao tôi phải để ý tới anh?”

Thẩm Mục Phạm cũng tự ý thức được mình hỏi lỗ lòi, bị cô hỏi ngược lại nên càng thấy xấu hổ, mặt tái xanh, mày nhíu chặt. “Lúc trước cô đến xin tôi diễn kịch với cô, sao bây giờ lại muốn qua cầu rút ván?”

“Còn chưa qua được cầu mà.” Bạch Chi Âm ngửa mặt lên trả lời một cách mỉa mai. “Cầu của anh mới bắc được một nửa đã đổ mất, tôi không trách anh khiến tôi suýt rơi xuống sông thì thôi, vậy mà anh còn trách ngược lại tôi.”

Những lời mỉa mai của cô khiến Thẩm Mục Phạm không còn mặt mũi nào nữa nhưng vẫn cố mạnh miệng. “Ai bảo cô tôi dở cầu?”

Bạch Chi Âm hết sức ngạc nhiên trước những lời nói dối vô lại của anh. Cô vốn định đưa bằng chứng để chứng minh, quyết tranh hơn thua nhưng nghĩ lại thì nếu không muốn liên quan tới anh nữa thì cũng không cần thiết phải tranh luận.

Đưa mắt nhìn về phía trước, vẫn không thấy xe của Liên Hi đâu, cô nhíu mày nghĩ ngợi một lát rồi quyết định đi đến đầu phố tìm Liên Lăng. Đút hai tay vào túi áo khoác, Bạch Chi Âm xoay người đi.

Thẩm Mục Phạm bối rối, lập tức bước lên giữ cô lại. “Cô làm gì vậy, còn chưa nói xong mà.”

“Nói chuyện gì?” Bạch Chi Âm nhíu chặt mày.

Thẩm Mục Phạm siết chặt tay hơn, nhọc nhằn nói. “Chuyện mà tôi đã nhận lời với cô thì tôi sẽ giữ lời, tôi sẽ tiếp tục theo đuổi...”

“Không cần đâu.” Bạch Chi Âm ngắt lời anh, khóe môi nhếch lên, cười châm chọc. “Nhờ phúc của anh, tôi đã đi coi mắt.” Nói xong, cô hất tay Thẩm Mục Phạm ra, tiếp tục đi về phía trước.

Coi mắt? Thắm Mực Phạm sững người. Ngay sau đó, sắc mặt anh như có bão vừa quét qua, anh xoay người đuổi theo cô, nắm cổ tay của cô lại, kéo cô vào lòng mình, ánh mắt trở nên sắc bén dữ dằn. “Cô đang đi coi mắt?”

Bạch Chi Âm bị anh giữ chặt nên cảm thấy đau, cô vừa ra sức gậy giữa vừa quát khê. “Thắm Mực Phạm, anh mau buông tôi ra.”

“Trả lời câu hỏi của tôi đã.” Khớp hàm của Thắm Mực Phạm nghiêng lại, đôi mắt đen thẳm tràn ngập vẻ lạnh lùng.

Bạch Chi Âm tức giận nên hít sâu một hơi, nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, cô né người sang một chút, trở tay bắt lấy cánh tay của anh, định thưởng cho anh một cú ném qua vai. Nhưng không ngờ chân anh nhanh nhẹn di chuyển nghiêng người lách ra sau lưng cô, khéo léo thoát khỏi chiêu tấn công của cô.

Bởi thế, chẳng những Bạch Chi Âm không thể ném anh ngã xuống đất mà còn bị anh ôm vào lòng. Cô tức giận kêu lên. “Đồ khốn, nếu anh không buông ra thì tôi sẽ kêu sàm sỡ đấy.”

Thắm Mực Phạm không để ý tới lời kêu la của cô, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên. “Cô biết vô?”

“Đề phòng háo sắc mà thôi.” Bạch Chi Âm nghiêng răng nghiêng lợi nói, ám chỉ anh chính là kẻ háo sắc.

Thấy cô đã tức giận đến nổi giậm chân, Thắm Mực Phạm bị ghê lạnh này giờ nay cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ, mặt mày cũng giãn ra, môi nở nụ cười. “Cô xinh đẹp như vậy, đúng là nên học võ phòng thân, để khỏi bị người ta sàm sỡ.”

Bạch Chi Âm hừ lạnh một tiếng, nhắc nhở anh. “Bây giờ anh đang sàm sỡ tôi đó.”

“Tôi chỉ tự vệ mà thôi.” Thắm Mực Phạm lơ đãng nhún vai, cánh tay đang ôm cô cũng siết chặt thêm một chút.

Hai người dán sát vào nhau, Bạch Chi Âm khó chịu nên muốn nhúc nhích thân mình nhưng anh vẫn không chịu buông tay. Lúc này, cô dán sát vào lồng ngực phập phồng của anh, da thịt kề sát vào nhau.

Tuy cách những lớp quần áo dày nhưng cảm giác tê dại vẫn hết sức mãnh liệt. Thắm Mực Phạm cảm thấy trong cơ thể mình đang bùng lên một ngọn lửa, khiến miệng lưỡi anh khô đắng, nơi nào đó ở bên dưới lại lở mớ có phản ứng.

Anh nuốt một ngụm nước bọt, buông lỏng cô ra một chút để cô khỏi cảm nhận được sự ‘nhiệt tình’ của mình. Ai ngờ Bạch Chi Âm nóng lòng muốn được tự do nên đã thụt người xuống dưới, thoát khỏi sự khống chế của anh, co chân bỏ chạy. Có điều vừa chạy được vài bước đã bị anh lập tức tóm lại được, trời đất quay cuồng, cô lại bị kéo vào trong lòng anh.

Rõ ràng là Thắm Mực Phạm không hài lòng với sự chạy trốn của cô, gương mặt khô ngò chứa đầy sự tức giận. Anh cúi đầu, dần dấn sát vào người cô, mắt sáng rực lên, nguy hiểm như ánh mắt của dã thú lúc săn mồi.

Bạch Chi Âm bị ánh mắt nóng rực của anh khiến cho hoảng hốt tới luống cuống chân tay. Cô bối rối lấy tay chống vào vai anh. “Anh muốn làm gì?”

“Cô nói xem?” Thắm Mực Phạm cong môi lên, trông có vẻ rất gian tà. Ngay sau đó, không đợi Bạch Chi Âm trả lời, anh kéo tay cô xuống, chính xác giam cầm đôi môi chín mọng của cô.

Hơi thở nam tính nóng rực phả vào mặt Bạch Chi Âm. Chiếc lưỡi của anh linh hoạt xâm nhập vào miệng cô, trêu đùa chiếc lưỡi mềm mại của cô. Một tay của anh đặt sau gáy Bạch Chi Âm, đè cô tới gần đôi môi tham lam của mình, hôn càng thêm nồng nhiệt.

Một lúc sau, hai đôi môi kề sát nhau mới tách ra. Bạch Chi Âm ngơ ngác nhìn anh, mắt tròn xoe.

Có ai nói cho cô biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không? Thắm Mực Phạm hôn cô?!!!

Dáng vẻ ngẩn ngơ của Bạch Chi Âm khiến Thắm Mực Phạm thấy rất vui. Anh nhào người tới vén một lọn tóc của cô ra sau vành tai, những ngón tay thon dài trượt vào tóc cô, lặng lẽ kéo cô đến gần mình, nụ hôn nồng cháy lại tiếp diễn.

Khác với lúc này, nụ hôn của anh lúc này rất dịu dàng, chỉ nhẹ nhàng chạm vào môi cô, cực kỳ kiên nhẫn dùng đầu lưỡi để kích thích, thâm nhập từng chút một, hết sức triền miên.

Còn chưa kịp hoàn hồn lại sau cơn kinh hoàng thì Bạch Chi Âm đã bị nụ hôn ngọt ngào như gió xuân này khiến ê muội. Mãi đến khi nghe được một tràng tiếng còi xe inh ỏi, cô mới giật mình bừng tỉnh.

Cô lập tức mở mắt ra, cất lực cắn mạnh vào đôi môi đang âu yếm bờ môi của mình. Mùi máu tươi mặn mặn nhanh chóng lan ra trong khoang miệng...

19. Chương 19

Thẩm Mục Phạm bị đau đến nhú mào nhưng vẫn không chịu buông cô ra mà tiếp tục say sưa gặm nhấm bờ môi mềm mọng của cô. Mãi đến khi hôn khắp môi cô một lượt thì anh mới quyến luyến thả cô ra, cụng đầu vào trán cô, cười rất dịu dàng mà cũng rất gian tà. “Đây là nụ hôn đầu của em sao?”

Thấy mặt cô lập tức đỏ ửng, Thẩm Mục Phạm biết ngay là mình đã đoán đúng nên cười rất thích thú. Tay anh càn quấy lướt qua cánh môi hơi sưng của cô, sau đó trêu đùa. “Thảo nào mà không biết đáp trả.”

Bạch Chi Âm kinh ngạc đến trợn tròn mắt, không dám tin là anh lại vô sỉ tới trình độ này, sàm sỡ cô rồi còn chê cô không có kinh nghiệm.

Bộ dáng này của cô khiến cho Thẩm Mục Phạm phải bật cười, khoe môi nhếch càng cao. “Không sao, tôi không ghét bỏ đâu.”

Bạch Chi Âm bị anh trêu chọc nên lửa giận bốc lên, vung tay định tát vào gương mặt đang tươi cười kia. Đáng tiếc cô vừa giơ tay ra là đã bị Thẩm Mục Phạm dễ dàng bắt lại được, sau đó kéo qua dán lên đôi môi bị cô cắn nát của mình, nhẹ nhàng cọ xát, không ngừng trêu ghẹo cô. “Không sao, sau này tôi có thể tập luyện với em.”

“Cút, ai cần tập với anh.” Cuối cùng thì tính cách nhả nhận được tu dưỡng bấy lâu nay của Bạch Chi Âm cũng bị phá nát, cô tức giận nên mắng thô tục. Cô ra sức giãy giụa nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự kiềm chế của anh, chỗ da thịt bị anh cọ xát truyền đến cảm giác tê dại khiến cô hận không thể chặt bỏ tay mình.

Thẩm Mục Phạm mỉm cười, nhìn chăm chú vào cô gái đang dùng dằng dặt nổi giận trong lòng mình. Dưới ánh đèn đường màu vàng cam, làn da của cô mềm mại sáng mịn như ngọc. Không biết vì uống rượu hay vì tức giận mà hai má cô đỏ hồng, hai mắt sáng quắc lên khiến người ta không thể rời mắt được.

Như thế mới là cô chứ. Khi tức giận thì đôi mắt trong veo của cô tràn ngập lửa giận, khi vui vẻ thì trong mắt cũng ẩn chứa nụ cười, khi toan tính âm mưu thì có chút xảo trá, gặp được chuyện gì mới mẻ thì sẽ tràn trề hăm hở chứ không phải giống như đêm nay, đối mặt với anh mà không chút đoái hoài, trong đôi mắt sâu thẳm không có chút cảm xúc.

Với anh mà nói, anh thích nhìn cô bộc lộ chân thật như vậy hơn.

Liếc mắt thấy có một người đàn ông đang bước nhanh về phía mình, Thẩm Mục Phạm nghiêng người khẽ sát vào tai cô, thì thầm bằng giọng nói khe khẽ. “Muốn mang tâm sự gửi vào đàn. Tri âm mất, dây chùng tơ đứt có ai hay. Chi Âm có ý nghĩa như vậy sao?”

Giọng của anh rất dịu dàng, giống như hương rượu thơm nồng khiến người ta say mê. Bạch Chi Âm ngẩn ngơ một lát, bỗng nhiên giật mình hiểu ra anh đang giải thích tên của mình. Cô đang định nói không phải thì anh đột nhiên thả cô ra.

Bạch Chi Âm ngơ ngác, nhất thời không hiểu nổi anh bị đứt sợi dây thần kinh nào hay sao mà chủ động thả mình ra. Cô ngẩng đầu nhìn anh thì thấy đôi môi mỏng của anh khẽ nhếch lên, ánh mắt thì lướt qua đầu cô, nhìn về phía sau lưng cô, lộ ra nụ cười ôn hòa.

Cô ngạc nhiên nhú mày, quay đầu lại nhìn theo ánh mắt của anh thì thấy Liên Hi đang bước vội về phía này. Thấy gương mặt tái mét của anh, Bạch Chi Âm lập tức hoàn hồn hiểu ra tiếng còi chát chúa lúc này là do anh nhấc. Không biết tại sao, nghĩ đến việc anh tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình cô bị Thẩm Mục Phạm xâm sỡ thì cô thấy hơi chột dạ, thậm chí còn thấy hơi xấu hổ.

Liên Hi đi đến gần, lặng lẽ chắn giữa cô và Thẩm Mục Phạm, coi anh như không khí, hỏi thẳng cô. “A Lãng đâu?”

“Anh ấy đi lấy xe rồi.” Bạch Chi Âm cúi đầu, ánh mắt lấp lánh.

Khi nhìn thấy đôi môi hơi sưng mọng của cô, mày Liên Hi nhú thật chặt. “Chẳng phải tôi bảo nó ở bên cạnh cô sao?”

“Là do tôi bảo anh ấy đi trước.” Sợ Liên Lãng bị mắng lây, Bạch Chi Âm vội vàng giải thích. “Xe đậu hơi xa nên tôi không muốn đi đường, vì thế bảo anh ấy lấy xe qua đây.”

Liên Hi biết rằng cậu em ngốc của mình không trấn được Bạch Chi Âm nên không trách tội nữa, có điều sắc mặt thì không vui, kéo lấy cánh tay của Bạch Chi Âm. “Đi thôi, đi xe của tôi về.”

Bạch Chi Âm gật đầu, quay người đi theo anh. Nhưng vừa đi được vài bước, tay phải của cô đột nhiên bị níu lại, một sức mạnh vừa phải kéo ngược cô về, ngăn cản bước chân đang tiến tới của cô.

Ở đây chỉ có ba người, không cần đoán cũng biết ai đang kéo cô lại. Bạch Chi Âm quay đầu lại, tức tối nhìn chủ nhân của cánh tay. “Thẩm Mục Phạm, rốt cuộc anh muốn làm gì đây?”

Đối mặt với cơn phẫn nộ của cô, Thẩm Mục Phạm vẫn hết sức ôn hòa và nhẹ nhàng, chậm rãi nói. “Tôi đưa em về.”

Lần này, không đợi Bạch Chi Âm từ chối, Liên Hi đã lên tiếng trước. “Anh Thẩm, xin anh buông tay ra.”

“Đây cũng chính là những lời tôi muốn nói với anh.” Thẩm Mục Phạm thản nhiên nói, lời nói ngắn gọn nhưng ẩn chứa vẻ thù địch rất khó thấy, đôi mắt đen thẳm cũng nghiêm túc hơn lúc này.

Liên Hi nhướn mày lên, không thềm nói chuyện, trong lòng đã có phán đoán. Thân là đàn ông, đương nhiên anh có thể nhận ra vẻ chiếm hữu mãnh liệt trong giọng nói của Thẩm Mục Phạm. Có điều... Anh liếc nhìn đôi má hồng hồng của Bạch Chi Âm, hơi do dự không quyết định được, không biết mấy ngày trước cô nói đã buông tay là lạt mềm buộc chặt hay là thật sự thất vọng nên muốn buông xuôi. Vì thế, anh không biết nên giúp cô thoát khỏi hang hùm hay là giúp cô một tay, săn được con mồi.

Trong lúc Liên Hi đang do dự thì Thẩm Mục Phạm đã cướp được thời cơ, dùng sức kéo một cái khiến Bạch Chi Âm nhào vào lòng mình, tay thì ngang tàng siết chặt eo cô, tràn ngập vẻ chiếm hữu.

Liên Lãng hoàn hồn lại, lập tức muốn đoạt cô trở về nhưng lại bắt gặp ánh mắt sắc lạnh như tên bắn của Thẩm Mục Phạm. “Anh Liên, người của Thẩm Mục Phạm tôi còn cần người khác đưa về sao?”

Bạch Chi Âm đang giãy giụa trong lòng anh, nghe thế thì cứng đờ người, mắt đầy vẻ kinh ngạc. Người của anh là có ý gì? Lẽ nào...

Phát hiện cô đang thất thần, Thẩm Mục Phạm mỉm cười rồi kèm cô đi về phía trước. Liên Hi thấy thế thì không nghĩ ngợi nhiều, vội vàng bước tới chặn lại. “Xin lỗi, anh không thể dẫn cô ấy đi.”

Thẩm Mục Phạm à một tiếng, khẽ nheo mắt lại, giọng ẩn chứa vẻ sắc lạnh. “Có thể hay không không phải do anh quyết định.”

Mặc dù giọng của anh còn lạnh hơn là không khí ở Siberia nhưng Liên Hi vẫn không hề sợ hãi. “Cũng không phải do anh quyết định.”

Thẩm Mục Phạm nhướn mày lên, thậm chí khen ngợi dũng khí và sự gan dạ của Liên Hi. Có điều sự bảo vệ Liên Hi dành cho Bạch Chi Âm cũng đã thành công kích thích sự háo thắng của đàn ông trong anh.

“Vậy anh cảm thấy ai có thể quyết định được?” Anh lơ đãng mỉm cười, hỏi.

“Đương nhiên là Âm Âm.” Liên Hi đưa mắt nhìn sang Bạch Chi Âm đang ở trong lòng anh.

Âm Âm? Bàn tay đang ôm cô bỗng siết chặt hơn. Anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, đôi môi mỏng nở một nụ cười nhẹ. “Vậy em nói xem có muốn đi với tôi không, Âm Âm?”

Rõ ràng là anh đang cười, giọng cũng hết sức nhẹ nhàng nhưng Bạch Chi Âm lại cảm thấy lạnh đến nổi cả da gà. Đặc biệt là khi anh lặp lại tên cô, cô càng cảm thấy lạnh sống lưng và không khỏi hoài nghi rằng nếu cô nói ‘no’ thì phải chăng anh sẽ bóp chết cô.

Anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, đôi môi mỏng nở một nụ cười nhẹ. “Vậy em nói xem có muốn đi với tôi không, Âm Âm?”

Rõ ràng là anh đang cười, giọng cũng hết sức nhẹ nhàng nhưng Bạch Chi Âm lại cảm thấy lạnh đến nổi cả da gà. Đặc biệt là khi anh lặp lại tên cô, cô càng cảm thấy lạnh sống lưng và không khỏi hoài nghi rằng nếu cô nói ‘no’ thì phải chăng anh sẽ bóp chết cô.

Bạch Chi Âm cân nhắc rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu. “Tôi không muốn đi theo anh.” Trải qua chuyện hôm nay, cô càng cảm thấy người đàn ông này quá nguy hiểm, cô không thể nào khống chế được, nên chạy là thượng sách.

Nhưng điều bất ngờ là Thẩm Mục Phạm bị cô từ chối thẳng mặt thế mà vẫn không hề nổi giận, ngược lại chỉ khẽ nhún vai, rút bàn tay đang đặt trên chiếc eo thon của cô về. “Anh Liên nói rất đúng, nếu em đã không đồng ý thì tôi cũng không thể miễn cưỡng.”

Bạch Chi Âm rất bất ngờ, nhưng cũng cảm thấy có chút gì đó mát mát vì sự buông tay quá dễ dàng của anh. Đồ không có thành ý, vừa nãy thôi còn khăng khăng nói cái gì mà cô là người của anh ta, thế mà một giây sau đó đã giả vờ làm quân tử. Mắng thầm xong, cô lại tự trách mình quá ngốc, rõ ràng đã biết anh ta là kẻ dễ thay đổi mà còn ngỡ rằng anh ta đã thích mình chỉ vì vài ba câu nói, một ít hành động thân mật của anh ta.

Nghiến răng lườm Thẩm Mục Phạm một cái, Bạch Chi Âm cố nén nổi cảm tức đang sôi trào trong bụng, kéo lấy Liên Hi đi một mạch, không thèm quay đầu lại, lòng thầm phát lời thề rằng nếu còn để ý tới Thẩm Mục Phạm nữa thì cô chính là con heo.

Xe chạy đi, Liên Hi thông qua kiếng chiếu hậu để nhìn Thẩm Mục Phạm vẫn đang đứng trước cửa quán bar, có chút đăm chiêu. Mãi đến khi không thấy bóng dáng của anh nữa, Liên Hi mới nghiêng đầu qua liếc nhìn Bạch Chi Âm đang giận sôi máu, hỏi: “Cô và anh ta làm sao vậy?”

“Không sao cả.” Bạch Chi Âm giận dỗi. “Tôi không có chút quan hệ gì với anh ta hết.”

Liên Hi nhướn mày, nói trúng tim đen của cô. “Anh ta hôn cô.”

Nhắc tới chuyện này, Bạch Chi Âm càng thêm tức tối. “Hôn gì mà hôn, tôi coi như bị chó cắn thôi.”

Liên Hi cong môi cười. “Nụ hôn đầu trao cho chó, nghe có vẻ không hay lắm nhỉ.”

Bạch Chi Âm lườm cho Liên Hi một cái thật dữ dằn. “Anh đang cố tình chọc tức tôi đấy hả?”

“Không có.” Liên Hi lắc đầu. “Tôi chỉ muốn nhắc nhở hữu nghị rằng chó sẽ không dễ gì cắn càn đâu.”

“Là sao?” Bạch Chi Âm không hiểu.

Cô cực kỳ thông minh, nhưng lại quá ngây ngô trong chuyện tình cảm. Liên Hi thở dài, không vòng vo với cô nữa. “Tôi cảm thấy anh ta thích cô rồi.”

Anh cứ tưởng rằng nghe được những lời này thì Bạch Chi Âm sẽ hưng phấn, dù sao đây cũng chính là mục đích của cô, thế nhưng cô chỉ bấu môi khinh bỉ. “Thôi đi, đầu óc anh ta có vấn đề nên thỉnh thoảng lại lên cơn điên ấy mà, tôi không dám tự cho là đúng nữa đâu.”

Liên Hi biết cô đã gặp nhiều trắc trở trong chuyện Thẩm Mục Phạm nên mới thế. Nhưng bằng sự hiểu biết giữa đàn ông với nhau, anh cảm thấy thái độ của Thẩm Mục Phạm đối với cô đêm nay rất khác với thường ngày. Anh vốn định nhắc cô thêm lần nữa nhưng Bạch Chi Âm đã giơ tay lên tỏ ý ngăn lại.

“Được rồi, tôi không muốn nghe tới cái tên này nữa, anh đừng nhắc tới làm gì.” Nói xong, dường như thấy vẫn chưa đủ, cô còn bổ sung thêm. “Sau này nếu ai nhắc tên anh ta trước mặt tôi thì tôi ghi thù người đó.”

Thấy mặt cô có vẻ rất nghiêm túc nên Liên Hi đành phải dừng đề tài này lại, hỏi sang chuyện khác. “À Lãng nói chiều nay Mã Thụy Bình động tay động chân với cô?”

Bạch Chi Âm nhú mày tỏ ý ghê tởm. “Bị nắm tay thôi.” Nói xong, trong đầu còn lóe lên gương mặt dày vô sỉ ấy khiến cô phải nghiêng răng. Hừ, so với gã khốn nạn nào đó thì Mã Thụy Bình chỉ là tép riu.

Liên Hi đã nghe Liên Lãng nói Mã Thụy Bình đã nhận được một bài học, nghĩ đến việc Bạch Phi Dương rất coi trọng việc hôn nhân này thì không khỏi thấy lo lắng thay cô. “E là lão già đó đã biết rồi, ông ta có tìm cô không?”

“Tôi cố tình đánh rơi di động ở nhà hàng rồi.” Bạch Chi Âm xoa xoa trán, nói thật. “Tôi vẫn chưa nghĩ ra là sẽ phải nói thế nào với ông ta.”

”Hay là tối nay cô dừng về đó, sáng mai hãy về. Đến lúc đó hãy giả vờ như bị Mã Thụy Bình dọa sợ, lại không biết phải ăn nói sao với ông ta nên không dám về.” Liên Hi đề nghị đối sách.

“Tôi cũng nghĩ thế.” Bạch Chi Âm thở dài bất đắc dĩ. “Tuy tránh được nhất thời, không tránh được cả đời nhưng nếu bây giờ tôi vác cái thân đầy mùi rượu này về thì chắc chắn lão già sẽ phát điên lên, thế nên phải khiến mình tiêu tụy một chút rồi hãy về.”

Liên Hi gạt gù đồng ý. “Vậy tôi đưa cô về nhà nghỉ ngơi.”

Về tới nhà, Bạch Chi Âm tắm nước nóng thật thoải mái. Trước khi đi ngủ, cô hẹn đồng hồ báo thức ở 6 giờ rưỡi. Nếu đã giả vờ là hoảng hốt không dám về nhà thì sáng mai cô phải về sớm, nếu không ông ta sẽ nghi ngờ rốt cuộc cô có sợ thật không. Hơn nữa về sớm thì có thể khỏi phải chạm mặt Bạch Tiêu Vi hay ngủ nướng kia, đề phòng cô ta bỏ đá xuống giếng, thêm dầu vào lửa.

Không biết có phải vì lúc tối đã xảy ra quá nhiều chuyện hay không mà đêm nay cô ngủ không ngon giấc lắm, cứ nửa tỉnh nửa mơ, có những hình ảnh ngắn ngủi cứ hiện lên trong đầu. Khi thì là nụ cười đậm đàng của Mã Thụy Bình, khi thì là Thẩm Mục Phạm nhẹ nhàng phả hơi vào cô, khi thì cô và Tiểu Thiên chơi bập bênh, khi thì chiếc xe bus đang lao đi thật nhanh, không lâu sau lại biến thành chiếc giường trắng toát... Cô chìm nổi trong mộng, một mặt thì tỉnh táo nhắc nhở mình đây chỉ là mơ, đừng sợ, một mặt thì cổ gầy gù thoát khỏi giấc mơ để tỉnh lại. Trong lúc mơ màng màng, một tiếng chuông chói tai bỗng vang lên, phá tan màn đêm yên tĩnh, cũng kéo cô thoát khỏi cơn mơ.

Bạch Chi Âm lập tức ngồi bật dậy, đưa tay ôm cái đầu nặng trĩu của mình, im lặng một lát. Lúc ấy cô mới phát hiện thứ đánh thức mình dậy không phải là chuông báo thức mà là một chiếc di động khác. Đây là điện thoại bí mật của cô, chỉ có những người thân cận mới biết số.

Cô vội vàng liếc nhìn kim đồng hồ báo thức, vừa hơn 6 giờ, sớm thế mà gọi tới chắc chắn là có chuyện gấp. Cơn buồn ngủ còn sót lại lập tức tan biến ngay, cô vội vàng nhoài người qua cầm lấy chiếc điện thoại đặt trên đầu giường, nhấn nút nghe thì nghe thấy giọng nói sốt sắng của Liên Hi. “Mau mở TV lên đi, kênh Phỉ Thúy ấy...”

20. Chương 20

Người xứ Cảng Thơm thích đọc báo, trên tàu điện ngầm, trong quán ăn đều có thể bắt gặp những thị dân tay cắp theo một tờ báo giấy. Đây là thói quen sinh hoạt lâu năm tạo thành, một nguyên nhân khác là do báo chí xứ này phát triển rất mạnh, chỉ một tờ báo là có thể bao quát được hết tin tức toàn thế giới, khiến cho những người cực kỳ bận rộn cũng có thể bớt chút thời gian mà cập nhật tin tức.

Nhưng báo giấy thì lại có những hạn chế của nó, nhất là trên phương diện nóng sốt cấp thời, đặc biệt khi Hongkong là một thành phố nổi tiếng về giao dịch tài chính thì càng phải nắm bắt các tin tức trong thời gian ngắn, nhất là tin tức bắt đầu phiên giao dịch trên thị trường chứng khoán. Điều này đã thúc đẩy ngành tin tức truyền hình phát triển mau lẹ.

Để giành được quyền phát ngôn sớm nhất, một vài kênh truyền hình tài chính đã chọn cách phát những tin tức nóng nhất ngay tức khắc. Còn một vài kênh có phần truyền thống, định giờ phát sóng rõ ràng như đài Phỉ Thúy thì lại chọn giờ điểm báo là 6 giờ sáng để mọi người vừa mở mắt ra là có thể nắm được tin tức ngay.

Liên Hi có thói quen chạy bộ mỗi sáng. Mỗi ngày, trước khi đi chạy bộ, anh đều lướt qua đài Phỉ Thúy một lượt. Sáng sớm nay, anh vừa mở TV lên thì lập tức nhìn thấy góc dưới của màn hình chạy một dòng chữ màu lam: “Chủ tịch của Thẩm Thị rơi vào lưới tình, ngày kết hôn sắp tới gần.”

Lúc ấy, anh đang uống nước nên bị sặc gần chết. Khi nghe nội dung mà phát thanh viên thông báo thì lập tức giật mình quên cả bị sặc, sau đó vội vàng gọi điện cho Bạch Chi Âm.

Bên này, Bạch Chi Âm nghe anh nói sơ qua thì không kịp mang giày mà vọt tới phòng khách ngay, mở TV lên chỉnh tới đài Phỉ Thúy. Hàng chữ lớn bắt mắt ở góc dưới màn hình vẫn còn đó, còn trên màn hình thì đang chiếu bức ảnh cô và Thẩm Mục Phạm hôn nhau say đắm. Có thể nhận ra bức ảnh này là được chụp lén, điểm chụp có thể là đối diện với quán bar. Tuy cách hơi xa nhưng vẫn không ảnh hưởng đến độ nét của bức ảnh, hơn nữa paparazzi dùng ống kính phóng gần nên góc máy chĩa thẳng vào mặt bọn họ, nhìn rõ mọi nét mặt không sót chút nào.

Nhìn đôi nam nữ hôn nhau đắm đuối trên màn hình, Bạch Chi Âm như bị ai đó dùng gậy đập vào đầu, ngơ ngác. Trời ạ, sao cô lại có vẻ mặt kia được chứ? Đó hoàn toàn không phải là phản ứng nên có khi bị cưỡng hôn!

Liên Hi nghe thấy đầu bên kia rất yên tĩnh nên không khỏi lên tiếng gọi: “Âm Âm, cô còn nghe đấy chứ?”

Bạch Chi Âm giật mình, trả lời: “Tôi đây.”

Liên Hi vừa định lên tiếng thì đột nhiên màn hình thay đổi, trên TV xuất hiện một nữ phóng viên, còn đối diện với cô ta là nam chính trong vụ này, Thẩm Mục Phạm.

“Chủ tịch Thẩm, xin hỏi anh và cô Bạch đang yêu nhau đúng không?” Nữ phóng viên đưa micro đến trước miệng của anh.

Thẩm Mục Phạm đưa tay vờ như che ống kính lại, mỉm cười thật nhẹ, không phủ nhận cũng không thừa nhận mà hỏi ngược lại: “Cô nghĩ sao?”

Câu trả lời mờ ám ấy khiến cho người ta càng tưởng tượng phong phú hơn, nữ phóng viên phát giác ra tin tức thú vị nên vội vàng truy hỏi: “Không lâu trước đây có phóng viên chụp được ảnh anh đang cầu hôn cô Bạch, chuyện này có thật không?”

Khóe môi của Thẩm Mục Phạm lại nhếch lên, làm ra vẻ rất khó xử: “Chuyện này... tôi không tiện trả lời.”

“Tại sao vậy?” Nữ phóng viên vẫn chưa chịu thôi, dò hỏi: “Chẳng lẽ cô Bạch không nhận lời?”

Thẩm Mục Phạm đưa tay lên vuốt cằm, giả vờ tức giận hỏi: “Trông tôi kém đến nỗi cầu hôn mà cũng thất bại à?”

“Sao lại thế được chứ.” Nữ phóng viên lập tức phủ nhận, nịnh nọt anh. “Ai chẳng biết anh là anh chàng độc thân có giá nhất cứ Càng Thơm này?”

“Mọi người quá khen rồi.” Thẩm Mục Phạm cười khiêm tốn.

Mặc dù anh không trực tiếp thừa nhận việc hôn nhân nhưng những lời vừa rồi đã tiết lộ khá nhiều, điều này khiến cho nữ phóng viên vừa mới được tin tức kia hưng phấn tới nỗi hai mắt sáng ngời, không ngừng cố gắng hỏi tiếp. “Vậy xin hỏi chủ tịch Thẩm, anh và cô Bạch dự tính khi nào thì kết hôn?”

“Vấn đề này có hơi khó trả lời.” Thẩm Mục Phạm cười như tỏ ý xin lỗi nữ phóng viên. “Có thể để chúng tôi giữ bí mật riêng tư không?”

Nữ phóng viên bị nụ cười của anh làm cho thất thần nên liên tục gật đầu. “Đương nhiên, đương nhiên.” Cô ta không quên chúc phúc. “Anh Thẩm, chúc mừng anh.”

“Cảm ơn.” Thẩm Mục Phạm cười lịch sự, trước khi kết thúc phỏng vấn còn ném ra một quả tạ đạn. “Tôi có thể đưa ra một yêu cầu hơi quá không?”

Nữ phóng viên gật đầu, ý bảo anh cứ nói.

Thẩm Mục Phạm nghiêng qua nhìn thẳng vào ống kính, trong mắt liên tràn ngập vẻ yêu thương mê người. “Tôi hy vọng mọi người đừng quá chú ý đến cô ấy, nếu không dọa cô ấy sợ chạy mất thì tôi phải theo đuổi vất vả lắm đấy.”

Những lời này, anh nói hết sức dịu dàng, sự che chở, yêu thương có đủ cả. Cộng thêm thân phận của anh, e là đã làm cho cả đám phụ nữ hâm mộ và ghen tỵ chết được. Có điều, thân là nữ chính, Bạch Chi Âm chỉ cảm thấy muốn phát điên lên được, ước gì mình có thể chui vào trong TV, lôi đầu cái tên đàn ông vô sỉ kia ra, đập ột trận.

Đầu bên kia, Liên Hi nghe phỏng vấn xong thì cũng nghi hoặc. “Anh ta có ý gì chứ?”

“Ai mà biết anh ta nổi cơn gì.” Bạch Chi Âm tắt TV, không muốn nghe người dẫn chương trình tường thuật lại lịch sử yêu đương của cô và Thẩm Mục Phạm.

Liên Hi nghĩ ngợi một lúc thật lâu, sau đó cả gan đặt giả thiết: “Có khi nào anh ta thích cô thật rồi không?”

Bạch Chi Âm ngẩn ra, sau đó lập tức lắc đầu. “Không thể nào, nếu anh ta thích tôi thì sao lúc trước lại lạnh nhạt với tôi như thế, ngay cả khi tôi chủ động liên lạc với anh ta thì anh ta cũng không thèm đoái hoài gì tới.”

“Có lẽ là anh ta chỉ vừa phát hiện ra thôi.” Đối với việc này, Liên Hi rất có kinh nghiệm. “Đàn ông vốn có bản tính háo thắng, thường thì không cảm thấy hứng thú với những thứ bày ngay trước mắt nhưng một khi xuất hiện đối thủ thì sẽ kích thích ý chí tranh đoạt của anh ta, cũng khiến anh ta nhận ra trái tim mình.”

“Đối thủ?” Bạch Chi Âm ngạc nhiên. “Ai chứ?”

Liên Hi nhớ lại biểu hiện của Thẩm Mục Phạm đêm hôm qua, cười bất đắc dĩ: “Có lẽ anh ta đã coi tôi là tình địch rồi.”

“Anh?” Bạch Chi Âm xua tay. “Sao thế được chứ, vừa nhìn là biết chúng ta là bạn tốt.”

“Đó là do cô nghĩ thế thôi.” Liên Hi cười nhắc nhở cô. “Trong mắt người đang yêu, không tồn tại tình bạn khác giới.”

Bạch Chi Âm nhú mày nghĩ ngợi một lát, vẫn không dám tin. “Lẽ nào anh ta thích tôi thật?”

“Rất có khả năng.” Liên Hi đáp.

Bạch Chi Âm nghĩ cho kỹ thì cảm thấy đáp án này là thích hợp nhất để lý giải hành vi điên cuồng của Thẩm Mục Phạm. nhưng nghĩ kỹ hơn nữa thì cô lại không có chút hưng phấn khi đạt được mục đích, ngược lại rất lo lắng. “Anh nói xem ông già đã xem được tin này chưa?”

Liên Hi biết sự lo lắng của cô nên an ủi. “Thấy thì thấy chứ sao, sớm muộn gì cũng biết mà.”

“Muộn thì tốt hơn sớm.” Bạch Chi Âm thở dài. “Ông ta sẽ không muốn tôi có quan hệ gì với Thẩm Mục Phạm đâu, bị phát hiện sớm thế chẳng phải chuyện tốt lành gì.”

Hướng chi bây giờ cô còn ở trong thế bị động, hoàn toàn không bắt được suy tính của Thẩm Mục Phạm. Cho dù anh thích cô nhưng có chịu diễn xuất theo hướng mà cô muốn hay không đây? Với tính cách của anh, chắc là rất khó.

Theo kế hoạch, cô chỉ muốn tiếp cận anh, khiến anh thích mình, sau đó vì tình cảm với cô mà giúp cô rời khỏi nhà họ Bạch. Bây giờ thoát nhìn kế hoạch đã đi đúng hướng, nhưng trên thực tế hướng đi ấy đã có sự thay đổi, bởi vì từ đầu đến cuối cô chỉ muốn có quan hệ ‘tình nhân’ hoặc ‘tình nhân bí mật’ của Thẩm Mục Phạm chứ chưa bao giờ mơ tới vị trí bà Thẩm. Bây giờ, Thẩm Mục Phạm tung hệ khắp nơi là anh muốn cưới cô, thật không biết nên đắc ý vì sức hấp dẫn của cô quá lớn hay là nên lo lắng thay cho hạnh phúc cả đời của mình.

Hơn nữa, theo sự hiểu biết của cô về Bạch Phi Dương, chắc chắn ông ta sẽ không thích cô gả cho Thẩm Mục Phạm. Đạo trước, tin tức xôn xao nóng sốt như vậy, ông ta làm như không nghe không thấy là vì trong mắt ông ta, Thẩm Mục Phạm chỉ đang đùa giỡn với cô, một đứa con riêng như cô hoàn toàn không có tư cách trở thành phu nhân của chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị.

Nhưng bây giờ, thái độ lập lờ của Thẩm Mục Phạm đã khiến cho Bạch Phi Dương có cái nhìn khác về quan hệ của hai người. Ông ta hiểu rất rõ với thân phận và địa vị của Thẩm Mục Phạm, anh tuyệt đối không thể để nhà họ Bạch điều khiển. Đồng thời, nếu cô gả cho anh thì ông ta sẽ không có cách nào để áp chế cô nữa. Làm sao lão hồ ly Bạch Phi Dương lại chịu làm chuyện hại nhiều hơn lợi như thế chứ?

Trong nhà họ Bạch tại lưng chừng núi, Bạch Phi Dương vừa nghe xong tin tức mà người dẫn chương trình thuật lại về hôn sự của Thẩm Mục Phạm và Bạch Chi Âm trên ti vi, mày kiếm khẽ nín chặt, cầm di động liên tiếp ấn một loạt dãy số, ra lệnh. “A Trung, ông mau dẫn người lại đây mang thang gỗ đi đi.”

Sự việc trở nên như vậy, Bạch Chi Âm cũng không còn tâm trạng đâu mà giả vờ tiêu tụy nữa, liền đi vào nhà vệ sinh rửa ráy qua loa một chút rồi vội vàng trở về nhà họ Bạch. Dọc theo đường đi cô cùng Liên Hi tranh thủ bàn bạc cách đối phó với chuyện vừa xảy ra, càng nghĩ càng thấy, lúc này chỉ còn cách duy nhất chính là nhất định không chịu thừa nhận việc này, nhanh chóng tìm cách thu phục Thẩm Mục Phạm, cố gắng mượn sức của anh ta rời khỏi nhà họ Bạch.

Giống như mọi ngày, cô bảo Liên Hi dừng xe lại ở một con đường nhỏ, tự mình xuống xe đi vào nhà. Kết quả là vừa đi tới cửa, liền gặp phải chị Trần đi ra ngoài lấy báo buổi sáng.

Vừa nhìn thấy cô, chị Trần thoáng giật mình sợ hãi, vội vàng nhìn về phía camera đặt trên cổng, sau đó kéo cô núp sau một góc tường.

“Cô ba, cô đã về rồi.” Chị Trần luôn có thiện cảm với cô, không muốn cô phải đau lòng, liền nói cho cô biết chuyện vừa xảy ra sáng nay. “Sáng nay ông chủ vừa mang Tiểu Thiên đi mất rồi.”

Tim Bạch Chi Âm đập loạn xạ. Cô đã sớm biết là chắc chắn Bạch Phi Dương sẽ không chịu ngồi yên một chỗ chờ chết nhưng không ngờ ông ta lại nhanh tay đến vậy. Tâm trí cô trở lên rối bời, giữ chặt lấy tay chị Trần, vội vàng hỏi. “Chị có biết họ đã đem nó đi đâu không?”

“Tôi cũng không biết nữa.” Chị Trần lắc đầu, nhớ lại cảnh tượng lúc bấy giờ. “Có lẽ là khoảng hơn sáu giờ thì phải, chú Trung có dẫn theo vài bảo vệ vào nhà, sau đó chợt nghe thấy tiếng cậu Thiên khóc thét lên, tôi trốn ở phòng bếp nhìn thấy mọi chuyện, phát hiện bọn họ mang cậu ấy xuống dưới lầu, sau đó chợt nghe thấy ông chủ bảo là mang đi đi.”

Nghĩ đến việc Tiểu thiên đang ngủ say bị đánh thức, rồi lại bị lôi kéo mang đi một cách thô bạo, mặt Bạch Chi Âm liền tái mét. Tay cô nắm chặt lại khiến những ngón tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, nổi lên từng trăn đau đớn. Chắc chắn là Tiểu Thiên đã rất sợ hãi, nhất định đã khóc rất lớn, chắc chắn đám người kia đã rất hung hăng với thằng bé, thậm trí có thể còn đánh nó. Tưởng tượng đến tình cảnh đó của em trai, Bạch Chi Âm bất chấp sự can ngăn của chị Trần, vội vàng chạy ngay vào trong nhà.

Cô vừa thở hổn hển vừa chạy vào nhà thì nhìn thấy Bạch Phi Dương đang ngồi trên sofa cùng với một vẻ mặt đầy nghiêm nghị. Cô nhanh chóng đè nén sự sợ hãi cùng với lửa giận trong lòng, khẽ hít vào một hơi, chậm rãi tiến về phía trước, trong lòng ngẫm nghĩ, bản thân không thể nào đánh rần động cỏ được, đối với việc Tiểu Thiên bị đem đi, cô coi như không hay biết.

Cô bình tĩnh nhìn thẳng về phía Bạch Phi Dương, ngoan ngoãn chào một tiếng. “Ông nội.”

“Cô còn biết tôi là ông nội của cô sao?” Bạch Phi Dương nâng mi, lạnh lùng quét mắt về phía cô một cái.

Bạch Chi Âm cắn nhẹ cánh môi dưới, chủ động nhún nhường giống như mọi ngày. “Ông nội, con biết sai rồi ạ.”

Bạch Chi Âm không biết chính xác là ông ta đang tức giận chuyện cô làm hỏng buổi coi mắt tối hôm nay là vì tin tức sốt dẻo buổi sáng vừa mới xem, đành phải nhẹ nhàng giải thích. “Con không nên đi qua đêm không về.”

Bạch Phi Dương khẽ hừ lạnh một tiếng, không trả lời. “Con biết mình không nên khiến buổi coi mắt trở thành như vậy, còn đối xử thô bạo với Mã Thụy Bình.”

Bạch Phi Dương ngược mắt lên, lạnh giọng hỏi cô. “Chỉ thế thôi sao?”

Bạch Chi Âm khẽ nhướn mày, đoán rằng ông ta đang giận vì chuyện Thẩm Mục Phạm. Cô cũng không chủ động giải thích, chỉ cúi đầu xuống, vờ như không hiểu ý ông ta đang nói gì.

Bạch Phi Dương thấy cô không có bất kì lời giải nào về chuyện vừa xảy ra, liền tức giận nện cây gậy xuống sàn nhà. “Tôi thấy lá gan của cô ngày càng lớn, giờ đây đã không coi ông nội như tôi là gì nữa rồi.”

Không đợi Bạch Chi Âm cãi lại, ông ta liền ép hỏi cô. “Cô và Thẩm Mục Phạm rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tại sao sự việc lại thành ra thế này?”

“Con và anh ta hoàn toàn không có gì cả.” Bạch Chi Âm biết có chết cũng không chịu nhận sẽ khiến Bạch Phi Dương tức giận, nhưng cô hiểu rõ là một khi thừa nhận thì Bạch Phi Dương sẽ được đằng chân lân đằng đầu, áp chế cô, cô sẽ không còn cơ hội để thoát thân.

“Cô còn dám nói không có gì sao.” Bạch Phi Dương nổi giận đùng đùng. “Chính miệng anh ta nói muốn kết hôn với cô, cô còn cố tình lừa gạt tôi sao.”

“Sự việc hoàn toàn không như ông nghĩ đâu ạ.” Bạch Chi Âm vội vàng phủ nhận, sau đó làm bộ như phải chịu oan ức rất lớn. “Anh ta chỉ muốn con trở thành tình nhân của anh ta mà thôi.”

Đối với lời giải thích này của cô, Bạch Phi Dương lửa tin nửa ngờ. “Anh ta muốn cô trở thành tình nhân mà lại nói muốn kết hôn với cô, chuyện này không phải quá mâu thuẫn hay sao?”

“Anh ta cố ý làm như vậy đấy.” Bạch Chi Âm giải thích. “Anh ta biết con đang coi mắt cho lên mới uy hiếp con, nói rằng chỉ cần anh ta nói muốn kết hôn với con thì sẽ không ai dám giành với anh ta, cuối cùng con đành phải ngoan ngoãn chạy tới tìm anh ta.”

“Chuyện là như thế sao?” Đối với lời giải thích này của cô, Bạch Phi Dương coi như tạm chấp nhận được. Một là vì ông ta cảm thấy Thẩm Mục Phạm chắc chắn không có ý định kết hôn với Bạch Chi Âm, hai là người do ông ta dạy dỗ chắc chắn không dám lừa gạt ông ta.

Nhận thấy ông ta có vài phần lơ lửng, Bạch Chi Âm nước mắt tràn mi. “Ông nội, con tự biết thân biết phận mình, giống như ông đã nói, anh ta là loại người thế nào, làm sao lại kết hôn với một đứa con riêng như con, anh ta chỉ muốn chơi đùa với con mà thôi.”

Nhìn nước mắt cô rơi áo ạt xuống gò má, Bạch Phi Dương chỉ về phía hộp khăn giấy trên bàn trà. “Được rồi, đừng khóc nữa, lau nước mắt đi.”

Bạch Chi Âm vừa khóc thút thít vừa cầm khăn giấy trên bàn lên lau nước mắt trên mặt, giả bộ thực sự sợ hãi. “Ông nội, ông nói xem có khi nào người ngoài sẽ thực sự tin vào lời nói của anh ta, sau này sẽ không còn ai muốn kết hôn với con nữa không?”

“Sẽ không đâu.” Bạch Phi Dương nhẹ nhàng an ủi cô. “Chỉ cần con và anh ta không có chuyện gì, tất cả những truyện khác cứ để đó ông lo, không cần quá lo lắng làm gì.”

Bạch Chi Âm nhẹ gạt đầu, tỏ vẻ đầy biết ơn.

Bạch Phi Dương nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của cô, vô cùng hài lòng, có điều cũng phải nắm lấy điểm yếu của cô khi cần thiết. Ông ta khẽ tăng hắng, sau đó băng quơ nói. “Đúng rồi, gần đây con quá bận rộn, ông lo là con không thể chăm sóc tốt cho Tiểu Thiên nên đã sai người đưa thằng bé tới trại an dưỡng rồi.”

Tuy rằng biết không còn cơ hội gỡ rối, nhưng vì Tiểu Thiên, cô vẫn muốn liều một phen. “Ông nội, Tiểu Thiên không thích trại an dưỡng, chỉ bằng ông để con...”

“Không thích thì cũng phải thích ứng dần dần, nó không thể đi theo con cả đời.” Bạch Phi Dương đứng dậy, tỏ vẻ muốn kết thúc câu chuyện tại đây. Bất quá trước khi ông ta rời đi vẫn ném lại một câu. “Đương nhiên, nếu con kết hôn, muốn dẫn nó sang nhà chồng thì ông cũng không phản đối.”

Ý là, nếu cô muốn mang Tiểu Thiên đi, thì cũng chỉ còn cách duy nhất, đó là phải nhanh chóng kết hôn.

Nghe tiếng chiếc gậy đập xuống sàn nhà, Bạch Chi Âm hít sâu một hơi. Cô không muốn bị ép phải kết hôn, vậy đành phải dùng cách nào nhanh nhất để trở thành người của Thẩm Mục Phạm. Như vậy thì anh mới có thể giúp cô mang Tiểu Thiên ra khỏi nhà họ Bạch.

Xem ra chỉ có nước nghe theo biện pháp của Nghiên Hi, ngủ với anh ta...

21. Chương 21

Từ phòng khách lên lầu, Bạch Chi Âm đi vào phòng của Tiểu Thiên, nhìn chần chừ nhìn hỗn độn trên giường, cô dường như có thể tưởng tượng được lúc ấy Tiểu Thiên bị bắt đi một cách vội vàng thế nào.

Nhặt mô hình xe hơi rơi dưới đất lên, Bạch Chi Âm thấy sống mũi cay xè, nước mắt lập tức trào ra như thác đổ. Đây là món quà đầu tiên cô mua tặng Tiểu Thiên sau khi đi làm, nó đã rất cũ rồi nhưng cậu vẫn yêu thích không rời tay, ngay cả khi đi ngủ cũng ôm nó theo. Thế mà bây giờ nó lại rơi trong nhà, không biết cậu có vì chuyện này mà cáu kỉnh, không chịu ngủ, không chịu ăn cơm hay không? Người trong trại điều dưỡng có kiên nhẫn dỗ dành cậu không hay là lại giống như lần trước, quát mắng cậu một cách dữ dội, thậm chí là nhốt cậu vào trong phòng tối, khiến cậu sợ tối nổi không dám khóc la nữa.

Nhớ tới chuyện trải qua lần trước, Bạch Chi Âm lại thấy kinh hoàng. Đó là bài học mà Bạch Phi Dương đã dành cho cô lúc cô vừa tốt nghiệp đại học, muốn rời khỏi nhà họ Bạch. Chỉ một câu “chị ơi, em sợ lắm. Chị đừng bỏ mặc em!” của Tiểu Thiên qua điện thoại đã khiến cô từ bỏ ước mơ được tự do, ngoan ngoãn quay về nhà họ Bạch, ngoan ngoãn buôn lậu cho Bạch Phi Dương.

Lúc ấy, nhìn đứa em trai gầy trơ xương, cổ tay và hai chân vẫn còn những vết hằn do bị dây thừng trói lại, Bạch Chi Âm đã thề rằng cho dù mình có phải chịu bao nhiêu cay đắng đi nữa thì cũng sẽ không để Tiểu Thiên phải trải qua nỗi sợ hãi là đau đớn ấy. Nhưng hôm nay, bởi vì sự không cam tâm của cô, bởi vì sự tự tôn nhất thời của cô mà cô lại đẩy Tiểu Thiên vào trong nguy hiểm lần nữa. Nghĩ đến chuyện em trai phải chịu khổ vì mình, tim Bạch Chi Âm như bị ai đó bóp nát, nỗi đau từ từ lan ra toàn thân.

Cô ngồi phịch xuống bên chân giường, ôm chặt chiếc xe hơi vào lòng, nước mắt lại chảy dài trên gương mặt...

Không biết khóc bao lâu, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, Bạch Chi Âm vội vàng dùng mu bàn tay lau khô nước mắt. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy người vừa đến chính là Bạch Vi Đức.

Cô khịt khịt mũi, chống thành giường đứng lên. Ai ngờ ngồi quá lâu nên hai chân cô tê rần như bị hàng ngàn mũi kim châm chích, khiến cô vừa đứng dậy đã muốn té ngã. May mà Bạch Vi Đức nhanh tay đỡ lấy cô, cô mới không bị ngã xuống.

Sau khi đứng vững, Bạch Chi Âm hắng giọng: “Cảm ơn anh.”

Bạch Vi Đức liếc nhìn chiếc xe hơi trong lòng cô: “Của Tiểu Thiên à?”

Bạch Chi Âm gật đầu, cổ họng như bị thắt chặt. Có điều cô không quen để người khác nhìn thấy cảm xúc thật của mình nên nhanh chóng ép nước mắt vào trong.

Vẻ mặt kiềm nén cùng đôi mắt sưng đỏ của cô khiến tim Bạch Vi Đức như se thắt lại, đau đến nỗi anh ta không nghĩ ngợi nhiều liền đưa lên vuốt nhẹ đôi mắt cô. “Em khóc sao?”

Người Bạch Chi Âm cứng đờ, lòng nảy sinh một cảm giác kỳ lạ: mất tự nhiên, chán ghét, thậm chí có chút ghê tởm. Cô vô thức nghiêng đầu qua để tránh thoát sự tiếp xúc của anh ta, điều này cũng khiến cho Bạch Vi Đức phát hiện ra hành vi của mình là không thỏa đáng.

Ngượng ngập rút tay về, Bạch Vi Đức lùi ra sau một bước, hỏi cô: “Tiểu Thiên bị đưa đi rồi sao?”

Bạch Chi Âm gật đầu, không lên tiếng.

Bạch Vi Đức khẽ nhướn mày. “Là ý của ông nội à? Tại sao?”

Đương nhiên Bạch Chi Âm sẽ không ngốc đến nỗi nói ra chuyện của Thẩm Mục Phạm. Hơn nữa từ khi anh ta bỗng nhiên chạm vào cô, cô cảm thấy không khí giữa hai người cứ là lạ. Vì muốn nhanh chóng được rời khỏi đó nên cô đành phải cân nhắc, nói: “Không có gì, là do em không nghe lời nên ông nội mới dạy bảo em.”

Chân mày của Bạch Vi Đức càng nhíu chặt, sắc mặt âm trầm. “Ông ấy bảo em làm những chuyện em không muốn làm ư?”

Hai người đứng cách nhau không quá gần nhưng Bạch Chi Âm vẫn có thể cảm giác được lửa giận của anh ta. Còn chưa nghĩ ra lý do khiến anh ta tức giận thì đột nhiên tay của cô đã bị Bạch Vi Đức nắm chặt.

“Có phải ông ấy ép em phải đi coi mắt không?” Bạch Vi Đức giận đến nỗi tròng mắt lên.

Sức của anh ta rất mạnh, siết chặt tay Bạch Chi Âm làm cô thấy đau nên vội dùng tay còn lại gỡ tay anh ta ra. “Anh hai, anh làm em đau.”

Bạch Vi Đức nghe thế thì lập tức thả tay cô ra, cứ như là bị phỏng, rồi không ngừng nói: “Xin lỗi, anh xin lỗi, em có sao không, có phải rất đau không?”

“Không sao.” Bạch Chi Âm lùi ra sau một bước dài, muốn cách xa anh ta thêm chút nữa.

Nhận thấy sự né tránh của cô, Bạch Vi Đức thở dài một hơi, cố nén cảm xúc đang dâng lên trong lòng, khi anh ta lên tiếng nói chuyện thì đã khôi phục vẻ lạnh lùng như xưa. “Mặc kệ ông ấy bảo em làm gì, nếu không thích thì đừng làm.”

Đứng một chút, anh ta nói tiếp. “Em không cần lo lắng chuyện Tiểu Thiên, anh sẽ tìm nó về giúp em.” Nói xong, anh ta ra khỏi phòng, không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng hơi gầy của Bạch Vi Đức, Bạch Chi Âm ngẩn ngơ tại chỗ, lòng rối như tơ vò, không cách nào hiểu rõ được. Khác với Bạch Tiêu Vi, trước nay Bạch Vi Đức vẫn tránh cô như tránh tà, né được là cứ né, nhưng hôm nay hành vi của anh ta quá bất thường, chẳng những quan tâm tới cô mà còn nói là sẽ giúp cô tìm Tiểu Thiên, hơn nữa... nhớ lại khi nãy anh ta sờ mặt mình, Bạch Chi Âm lập tức cảm thấy sống lưng tê dại, rung mình một cái.

Cả nhà ai nấy đều quái lạ, xem ra cô phải nhanh chóng rời khỏi nhà họ Bạch mới được.

Mặc dù Bạch Vi Đức đã nói là sẽ giúp cô tìm Tiểu Thiên nhưng Bạch Chi Âm vẫn không dám ôm quá nhiều hy vọng. Ra khỏi phòng của Tiểu Thiên, cô lập tức liên lạc với Liên Hi, nói cho anh biết chuyện Tiểu Thiên bị đưa đi, nhờ anh điều tra nơi Tiểu Thiên bị bắt nhốt.

nghe những câu nói đặc sệt giọng mũi của cô, Liên Hi an ủi: “Cô đừng lo lắng quá. Hiện nay ông ta còn muốn lợi dụng cô nên sẽ không làm gì quá đáng với Tiểu Thiên đâu.”

“Chỉ mong là thế.” Bạch Chi Âm cười miễn cưỡng. Bây giờ chưa rõ đường đi nước bước tiếp theo, cô chỉ có thể hy vọng vào điều này.

Sau khi gọi điện thoại cho Liên Hi xong, Bạch Chi Âm vào nhà tắm tắm rửa một phen. Nhân lúc những người khác vẫn chưa thức dậy, cô không ăn sáng mà vội vàng rời khỏi nhà họ Bạch. Tuy lão già kia đã tin những gì cô nói nhưng một khi tin Thẩm Mục Phạm muốn cưới cô bị tung ra thì chắc chắn những người trong nhà họ Bạch sẽ không chịu ngồi yên, nhất là Bạch Tiêu Vi, thế nào cô ta cũng sẽ nói móc mỗ một trận.

Bây giờ cô đã không còn hơi sức nào mà tranh cãi với họ, cô phải nhanh chóng bắt giữ được Thẩm Mục Phạm trong thời gian ngắn nhất, khiến anh cam tâm tình nguyện giúp đỡ cô. Nếu cần thiết, cô không ngại dùng thân báo đáp. Có điều, với những gì cô hiểu biết về Thẩm Mục Phạm thì anh không phải là người dễ dàng bị dụ lên giường. Muốn lên giường với anh, e là một chuyện rất khó.

Bạch Chi Âm suy nghĩ suốt trên đường đi, cuối cùng đã định ra sách lược. Đầu tiên phải lấy được sự tin tưởng của anh, nghĩ cách tiếp cận, gần gũi với anh, sau đó thì gần quan được ban lộc.

Bạch Chi Âm lái xe đến thẳng trụ sở của tập đoàn Thẩm Thị. Cô tính thời gian, đoán anh sắp đến công ty thì gọi cho anh, anh vừa nghe máy thì dữ dằn hỏi “Anh đang ở đâu?”

“Trên xe”. Giọng Thẩm Mục Phạm có vẻ tươi cười. “Thế nào? Nhớ tôi rồi sao?”

“Nhớ cái đầu anh.” Bạch Chi Âm giả vờ như đang bưng bưng tức giận. “Anh nói bậy nói bạ gì với phóng viên đó? Chúng ta yêu nhau từ bao giờ? Sao anh có thể nói là chúng ta sắp kết hôn?”

“Tôi có nói sao?” Thẩm Mục Phạm hỏi ngược lại, giọng rất vô tội. “Rõ ràng tôi không hề nói gì cả.”

Lúc này Bạch Chi Âm giả vờ tức giận, bởi vì qua một buổi sáng suy nghĩ, cô phát hiện dường như Thẩm Mục Phạm rất thích chọc giận cô, cho nên cô phối hợp diễn trò với anh. nhưng bây giờ nghe những lời tỉnh bơ ấy, cô đã thật sự tức giận.

“Đúng là anh không nói gì cả, nhưng những lời anh nói còn khiến người ta suy nghĩ sâu xa hơn.” Bạch Chi Âm chỉ trích.

“Thế sao? Tôi chỉ nói thật thôi mà.” Thẩm Mục Phạm tiếp tục giả vờ không biết gì.

Nói thật? Bạch Chi Âm nhớ lại những gì anh nói, lúc ấy không thể không khâm phục khả năng ăn nói của anh.

Không nghe cô bản bác, Thẩm Mục Phạm khẽ mỉm cười rồi lảng sang chuyện khác. “Em đang ở đâu?”

“Dưới công ty của anh.” Bạch Chi Âm tức giận trả lời.

Thẩm Mục Phạm nhướn mày, miệng khẽ nhếch lên. “Đến tính sổ với tôi à?”

Bạch Chi Âm hừ một cái. “Chứ anh tưởng sao? Lẽ nào đến tìm anh ăn sáng?”

“Sao em biết là tôi còn chưa ăn sáng?” Nụ cười của Thẩm Mục Phạm càng tươi hơn, sau đó đưa điện thoại ra xa, nói nhỏ với tài xế phía trước. “Đến cổng chính của công ty.”

Tài xế lặng lẽ gật đầu, chuyển hướng từ cửa vào bãi đỗ xe sang hướng khác, chưa đầy một phút sau đã đến cửa chính của tập đoàn.

Thẩm Mục Phạm nhìn từ xa là đã thấy xe của Bạch Chi Âm, sau đó khi cô vừa tức tối nói ‘anh chưa ăn, chứ tôi đã ăn chắc’ thì đẩy cửa xe bước xuống, mỉm cười hỏi: “Em cũng chưa ăn sao? Đúng lúc chúng ta có thể cùng đi ăn.”

Bạch Chi Âm bĩu môi. Câu “Ai thêm đi...” còn chưa nói xong thì cửa phía bên kia của xe đã bị ai đó giật ra. Cô giật mình, quay đầu qua nhìn thì thấy Thẩm Mục Phạm đang cầm điện thoại và cười.

Bạch Chi Âm ngắt điện thoại, lườm anh một cái đầy trách móc. “Sao anh lại tự nhiên xuất hiện thế?”

“Lần sau đừng xe thì phải nhớ khóa cửa.” Thẩm Mục Phạm không trả lời câu hỏi của cô mà nghiêm túc răn đe. “Em làm thế này là rất nguy hiểm, lỡ như gặp phải người xấu...”

“Xấu bằng anh sao?” Bạch Chi Âm cắt đứt chương trình giáo dục an toàn của anh, đáp trả một cách mỉa mai. “Người xấu nhất tôi cũng gặp phải rồi, còn sợ gì nữa?”

Nghe ra vẻ oán trách trong lời nói của cô, môi Thẩm Mục Phạm khẽ cong lên. “Tôi qua em mắng tôi là đồ khốn nạn, hôm nay lại nói tôi là kẻ xấu, rốt cuộc thì tôi đã làm gì mà khiến em hiểu lầm tôi sâu đến thế?”

“Hiểu lầm?” Bạch Chi Âm cười khúc khích vài tiếng. “Chủ tịch Thẩm thông minh như thế, làm chuyện gì cần tôi phải nhắc nhở anh sao?”

Thẩm Mục Phạm nghiêng đầu qua, giả vờ như nghiêm túc suy nghĩ, một lát sau vẫn lắc đầu. “Tôi thật sự không nghĩ ra được, hay là em nhắc một chút đi.”

Bạch Chi Âm thăm thở dài một hơi, xác định cứ nói năng bộp chộp chất thế này thì có thể xúc tiến tình cảm thật. nhưng bây giờ cô rảnh đến thế, cho nên quyết định dùng một phương pháp khác.

“Tôi lười tranh cãi với anh.” Cô liếc xéo anh một cái. “Hôm nay tôi tới là có chuyện muốn nói với anh.”

“Xin chăm chú lắng nghe.” Thẩm Mộc Phạm khiêm tốn trả lời.

“Tôi muốn nhờ anh hãy giải thích rõ ràng với báo chí là chúng ta không hề yêu đương, cũng không sắp kết hôn.”

Thẩm Mộc Phạm nhướn mày, không phản đối cũng không đồng ý, mà chỉ nhắc lại. “Chẳng phải trước kia em bảo tôi theo đuổi em sao?”

“Là giả vờ theo đuổi chứ không bảo anh ám chỉ chúng ta sắp kết hôn.” Bạch Chi Âm sửa lại cho đúng.

“Có gì khác nhau à?” Thẩm Mộc Phạm cười hỏi.

“Đương nhiên là khác chứ.” Bạch Chi Âm lại lờ anh. “Anh theo đuổi tôi, chứng tỏ tôi đáng để người ta thích, vì thế người ta sẽ chú ý đến tôi. Nhưng bây giờ anh nói muốn kết hôn với tôi thì còn ai dám theo đuổi tôi nữa?”

“Vậy ý của em là tôi có thể theo đuổi nhưng sẽ không thể của được em?” Thẩm Mộc Phạm chỉ ra trọng điểm của vấn đề.

Bạch Chi Âm gật đầu. “Đúng vậy, không của được mới chứng tỏ tôi có giá, người ta sẽ nghĩ tôi là người mà ngay cả Thẩm Mộc Phạm cũng không theo đuổi được, rất oách.”

Thẩm Mộc Phạm khẽ nhướn mày lên, như cười như không mà nhìn cô. “Thế chẳng phải tôi sẽ rất mất mặt sao?”

Không đợi Bạch Chi Âm trả lời, anh vuốt cằm, nghiêm túc nói: “Xem ra, vì giữ được thể diện, tôi nhất định phải của được em.”

Bạch Chi Âm đang đợi những lời này nhưng trên mặt thì vẫn bày ra vẻ chán ghét. “Đừng, tôi không muốn bị cấp đôi với anh đâu.”

Thẩm Mộc Phạm nhìn cô từ đầu xuống chân. “Tôi tệ đến thế sao?”

“Không phải tệ, mà là vì quá tốt.” Bạch Chi Âm bĩu môi. “Nhờ phúc của anh, bây giờ tôi ở nhà thì bị mắng mỏ, ra ngoài thì bị theo dõi, đi làm thì bị phóng viên chặn lại, đến nỗi không còn biết đi đâu, ước gì có một cái động mà chui vào cho rồi.”

Thẩm Mộc Phạm có thể đoán được sức ảnh hưởng của tin tức sáng nay nên mỉm cười. “Quá đến thế sao?”

“Sự thật còn khủng bố hơn ấy chứ.” Bạch Chi Âm xin anh tha ình. “Vậy nên cầu xin anh mau giải thích rõ đi, hãy cứu tôi khỏi cơn nước sôi lửa bỏng, nếu không tôi không thể ở nhà được nữa rồi. Anh có biết chị hai tôi tưởng anh muốn cưới tôi thật nên xúi ông nội đuổi tôi ra khỏi nhà, nói là dù sao thì tôi đã câu được anh rồi, còn lo không có chỗ đi sao.”

Cô vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Thẩm Mộc Phạm. Thấy chân mày anh khẽ nhướn lên, liền tiếp tục giả vờ đáng thương. “Tôi đã sớm muốn dọn ra ngoài nhưng lúc trước anh ép giá của tôi, vì có tiền mua nhà, tôi đành phải dùng tiền đó để đầu tư, bây giờ ngay cả tiền đặt cọc thuê phòng còn không đủ nữa là. Cho nên xin anh đó, mau giải thích với mọi người đi.”

Thẩm Mộc Phạm nghe thế thì im lặng một lúc rồi trầm ngâm nói. “Tôi chưa bao giờ làm chuyện tự tát vào mặt mình, nhưng tôi có thể giải quyết những khó khăn của em hiện nay.”

“Giải quyết thế nào?” Bạch Chi Âm hỏi.

Môi Thẩm Mộc Phạm cong lên thành một nụ cười nhẹ. “Rất đơn giản, em dọn đến nhà tôi là được.”

22. Chương 22

Thẩm Mục Phạm nói vài ba câu đã thuyết phục Bạch Chi Âm, làm cho cô phải đồng ý tạm thời rời khỏi nhà họ Bạch.

Thẩm Mục Phạm đưa ra lí do rất đơn giản, một là cô bị chèn ép nhiều năm như vậy, nên cần phải phản kháng, lần này bỏ nhà trốn đi, vừa lúc có thể chứng minh với Bạch Phi Dương rằng sự ra đi của cô là một tổn thất lớn cho nhà họ Bạch. Hai là ở bên ngoài, không có ông lão khổng chế, cô càng dễ dàng tìm được đối tượng để kết hôn.

Mặc dù Thẩm Mục Phạm nói là dọn đến nhà anh, Bạch Chi Âm cũng tuyệt đối không ảo tưởng anh sẽ ở cùng với cô. Cho nên, khi Thẩm Mục Phạm đưa cô đến căn hộ ở Chiếm Sá Chui, cô rất thức thời nhận lấy chìa khóa từ tay anh, xua tay: “Cám ơn anh, chờ tôi tìm được nhà, thì sẽ nhanh chóng dọn đi.”

Nói xong cô định đóng cửa lại, Thẩm Mục Phạm vội đưa tay chặn cửa, khước miệng khẽ nhếch lên: “Em đang đuổi tôi đi đấy ư?”

“Anh còn có việc gì sao?” Bạch Chi Âm không đáp, hỏi lại.

Thẩm Mục Phạm đưa tay lên vuốt môi, nhìn cô cười. “Đây là nhà của tôi.”

“Tôi biết.” Bạch Chi Âm giả vờ không biết ngơ ngác nhìn Thẩm Mục Phạm. “Có vấn đề gì sao?”

Bộ dáng ngơ ngác của cô làm Thẩm Mục Phạm bật cười: “Để chủ nhà đứng ngoài cửa, em nói thử xem có vấn đề hay không?”

“Vậy ý anh là muốn vào nhà uống trà?” Bạch Chi Âm chép miệng. “Tôi mệt chết đi được, để dịp khác đi, hôm nào tôi sẽ mời anh một bữa cơm, coi như cảm ơn anh đã cho tôi chỗ ở miễn phí.”

“Ai nói tôi cho em ở miễn phí?” Thẩm Mục Phạm cong môi cười khê, nhắc nhở cô, “Em đã quên là tôi không bao giờ làm chuyện lỗ vốn à.”

“Lẽ nào anh muốn tôi đưa tiền thuê nhà?” Bạch Chi Âm cảnh giác trừng mắt nhìn Thẩm Mục Phạm, nghiêm mặt nói. “Trước tiên tôi xin nói rõ, tôi không có tiền, hơn nữa anh...”

“Không có tiền?” Thẩm Mục Phạm cắt ngang lời cô, không cho cô nói ra là anh hại cô không có nhà để về.

“Đúng vậy, tôi không có tiền.” Cô giải thích rõ, “Tiền của tôi đều đem đi đầu tư rồi.”

“Tôi không cần tiền.” Thẩm Mục Phạm cười gian xảo.

Bạch Chi Âm kinh ngạc ngẩng đầu, đang định hỏi Thẩm Mục Phạm không cần tiền thì muốn cái gì, đột nhiên bên hông bị kéo chặt, cả người bị một lực kéo cô ngã vào lồng ngực anh. Không chờ cô giãy giụa, anh đã cúi đầu khóa chặt đôi môi đỏ mọng của cô.

Anh mạnh mẽ tách hàm răng của cô ra, chiếc lưỡi ngang ngược len lỏi vào khoang miệng, không chút khách khí đảo quanh ở bên trong, bàn tay đặt sau lưng cô kéo cô áp sát vào thân mình anh, tùy ý thưởng thức hương vị ngọt ngào.

“Ừm...” Bạch Chi Âm thấp giọng kêu, mắt trừng lớn, bản năng muốn phản kháng, nhưng tay vừa chạm vào bờ vai Thẩm Mục Phạm, nghĩ đến điều gì đó lại đổi thành ôm lấy thắt lưng anh. Sau đó trong đầu cô nhanh chóng tìm kiếm mấy bí quyết trong quyển sách xuân cung, dùng cách thức ngây thơ để quán quýt lấy đầu lưỡi anh, cùng nhau chìm đắm vào nụ hôn.

Nhận thấy cô đáp lại, con người Thẩm Mục Phạm lóe sáng, càng hôn sâu hơn. Anh ôm cô chặt hơn, buộc thân hình nhỏ bé của cô hơi ngửa lên, hai người dính sát vào nhau, không chừa một khe hở. Đang lúc cô còn ngẩn ngơ trong cái ôm của anh, đôi mắt trong veo ngập nước dường như khiến anh hăm sâu vào, chỉ hận không thể đem cô thu nhỏ cất vào trong lồng ngực.

Thân phận chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị làm anh hiểu rõ bản thân rất có duyên với phụ nữ. Tuy mấy năm nay phụ nữ theo đuổi anh nhiều nhưng không có một ai gọi nên hứng thú nơi anh, ngay cả việc gặp dịp thì chơi anh cũng không thích thú gì.

Trước kia Thẩm Mục Phạm ít khi nghĩ đến ham muốn của bản thân bởi trong trái tim đã bị Đường Đường chiếm giữ toàn bộ. Cho đến tối hôm qua, anh mới hiểu được, sống “thanh đạm” nhiều năm như vậy là do chưa tìm được người phụ nữ chạm tới dục vọng của anh.

Bây giờ, thật không dễ gì mới xuất hiện người phụ nữ khiến anh không kiềm lòng được, làm sao anh có thể bỏ qua, chấp tay dâng cho người khác, còn để cô ấy dựa vào địa vị của mình, đi tìm người đàn ông khác?

Đến khi Bạch Chi Âm gần như không thể thở được, Thẩm Mục Phạm mới luyến tiếc buông cô ra, nhìn cô há miệng thở dốc, toàn thân mềm nhũn dựa vào ngực mình, anh vươn tay, yêu mến vỗ về khuôn mặt đỏ bừng của cô, “Lần này có tiến bộ, biết đáp lại.”

Bạch Chi Âm thở dốc được một lúc, sau khi hơi thở bình ổn, ba chữ theo hơi thở tràn ra. “Tiền thuê nhà.”

Thẩm Mục Phạm giật mình, hiểu được ý của cô, cười cười nói. “Tiền thuê nhà của tôi rất đắt, chỉ một nụ hôn sợ không đủ.”

“Vậy anh còn muốn gì nữa?” Bạch Chi Âm giả bộ tức giận.

“Em nói thử xem?” Bờ môi Thẩm Mục Phạm cong lên, trông rất gian tà.

Nghe cách nói của Thẩm Mục Phạm, bàn tay nhỏ bé để trên ác khóa ngoài của Bạch Chi Âm bỗng dưng khê vân vệt, hàng mi dài che khuất ánh mắt không ngừng lóe sáng vì hưng phấn.

Không thể nào? Nhanh vậy ư? Chẳng lẽ không cần dành thời gian để bồi dưỡng tình cảm, anh muốn nhanh chóng “xử lý” cô luôn ư?

Ban này cô chủ động hôn anh là muốn ban chút kẹo ngọt, mặc dù không dám chắc có thể mê hoặc được anh hay không nhưng ít ra có thể xúc tiến tình cảm, bây giờ anh muốn đánh nhanh thắng nhanh, cô cầu còn không kịp nữa là.

Để che giấu ánh mắt phát ra tia hưng phấn, Bạch Chi Âm đem mặt quay qua phía bên kia. “Anh nói gì tôi không hiểu.”

“Không hiểu?” Thẩm Mục Phạm nheo mắt lại, bàn tay lại nắm lấy cằm của cô, khuôn mặt anh tuần từ từ áp sát gần cô. “Bằng sự thông minh của em, lẽ nào lại nghe không hiểu lời nói của tôi?”

Hơi thở nóng rực phả vào mặt khiến Bạch Chi Âm vừa sợ hãi vừa có chút mong đợi, muốn quay đầu đi thì cứ bị anh nắm chặt, cô có giãy giụa thế nào cũng không tránh ra được.

Biểu hiện bối rối của cô khiến Thẩm Mục Phạm rất hài lòng, ngón tay khê vuốt ve khuôn cằm mềm mại của cô, chậm rãi nói nhỏ. “Thật ra cái tôi muốn rất đơn giản.”

Nơi bị anh sờ qua xuất hiện cảm giác tê dại, Bạch Chi Âm nuốt nước bọt, trừng mắt nhìn. “Rốt cuộc anh muốn cái gì?”

“Tôi muốn...” Thẩm Mục Phạm cố ý kéo dài giọng, chậm rãi nói. “Ăn...”

Bạch Chi Âm cắn môi dưới, nín thở chờ đợi anh nói muốn “ăn” cô, đồng thời trong đầu cũng nhanh chóng suy nghĩ, sau khi anh nói như vậy, cô phải giả vờ tức giận từ chối, hay là dứt khoát trả tiền thuê nhà. Nhưng không biết làm như vậy có đủ dè dặt hay chưa. Ngay lúc cô còn đang do dự, trên đầu bỗng truyền đến giọng nói trầm thấp.

“Ăn cơm em nấu.” Anh nói.

Bạch Chi Âm ngẩn ra, không dám tin mà ngẩng đầu lên. “Anh nói cái gì cơ?”

Bởi vì sự thật và tưởng tượng cách nhau quá xa nên đáy mắt cô không giấu được sự thất vọng và khiếp sợ, khiến giọng nói của Thẩm Mục Phạm thêm vài phần hứng thú. “Để em nấu ăn cho tôi thay tiền thuê nhà, em còn không hài lòng sao?”

Không hài lòng, đương nhiên là không hài lòng. Bạch Chi Âm trong lòng thầm dùng răng cắn xé anh, nhưng ngoài miệng vẫn cậm mạnh. “Lý nào lại vậy, tại tôi sợ anh cảm thấy mấy món tôi nấu khó ăn quá, không ăn được.”

“Tôi không kén ăn.” Thẩm Mục Phạm cười khê.

Bạch Chi Âm cố giấu vẻ mặt thất vọng, gượng ép nặn ra một nụ cười. “Khi nào anh rảnh, với lại anh muốn ăn cái gì, để tôi chuẩn bị.”

“Đừng nói em chỉ làm một bữa mà muốn đuổi tôi đi rồi chứ?”

“Anh còn muốn ăn thêm nữa?” Bạch Chi Âm lời vừa nói ra đã muốn cắn lưỡi. Thật là ngốc, thỉnh thoảng anh đến ăn không phải rất tốt sao, hai người có cơ hội gặp mặt nhiều hơn, sắc dụ hay gì gì đó cũng dễ hơn.

May mắn là Thẩm Mục Phạm thức thơi hơn cô nhiều, đưa ra câu trả lời đúng ý cô.

“Em dọn dẹp nhanh lên đi.” Thẩm Mục Phạm khê nhếch môi, không nhanh không chậm nói. “Tôi sẽ ở sát bên, sau này mỗi ngày tôi sẽ qua đây ăn cơm.”

Sát bên? Thì ra bọn họ ở gần nhau như vậy, sau này chẳng phải cô có thể vô tình bị đứt cầu chì, bóng đèn bị hư, hoặc trong phòng tắm bị té ngã... Ha ha ha, xem ra chiêu mỹ nhân kế của cô xác suất thành công sẽ rất cao.

Bên kia, để đối phó với Bạch Phi Dương, ngay cái hôm chuyển nhà, cô trở lại công ty cãi nhau một trận với ông ta, uy hiếp ông ta phải đón Tiểu Thiên từ viện điều dưỡng về, nếu không cô sẽ không đi làm ở công ty. Đương nhiên lão ta không bằng lòng, cho nên cô tức giận thu dọn quần áo rời khỏi nhà họ Bạch.

Sau khi cho người đi điều tra được khách sạn Bạch Chi Âm đang ở, ông ta cười nói như đã định liệu trước. “Yên tâm đi, nó không có nhiều tiền, ở đó không được vài ngày đâu. Nó có thái độ như vậy chẳng qua muốn ta mang thẳng nó về, không bao lâu nó sẽ ngoan ngoãn trở về thôi.”

Thu xếp đâu vào đấy, Bạch Chi Âm lại trở về nhà, cũng theo như lời đã hứa trở thành nữ đầu bếp của Thẩm Mục Phạm. Tuy cô không tin việc muốn giữ được trái tim người đàn ông thì phải thông qua con đường dạ dày, nhưng vì phải đúng hẹn về nhà nấu cơm cho anh, liên tiếp bảy ngày, cô vẫn thay đổi đa dạng các món trong bữa tối. Vốn tưởng rằng có thể phát sinh chuyện gì đó, nhưng Thẩm Mục Phạm thật sự chỉ đến để ăn cơm.

Để tạo cơ hội thân mật hơn, Bạch Chi Âm cố ý biểu diễn màn không cẩn thận bị đứt tay, bị dầu bắn trúng mu bàn tay, làm vỡ bát cùng một loạt các tiết mục khác, thậm chí ngay cả một màn đáng thổ huyết là té ngã nằm sấp trong lòng của anh cô cũng đã làm, nhưng anh vẫn g không hề bắn loạn, chỉ như cười như không nhìn cô, dịu dàng dặn dò. “Em cẩn thận một chút.”

Nhưng nói Thẩm Mục Phạm hoàn toàn không có phản ứng gì cũng không đúng. Mặc dù bọn họ chưa tiến triển đến bước then chốt, nhưng một vòng một tuần này, Thẩm Mục Phạm vừa được ăn ngon vừa được “nhắm nháp” Bạch Chi Âm không ít. Không phải đưa ngón tay bị thương của cô ngậm trong miệng thì cũng nhân lúc khước miệng cô dính hạt cơm mà thừa cơ hôn cô đến đầu óc choáng váng. Đến cuối cùng, chính cô cũng đang nghi hoặc, rốt cuộc là ai mê hoặc ai đây?

Sau lần thứ n bị ăn đậu hũ nhưng không giữ được anh ở lại, rốt cuộc Bạch Chi Âm không nhịn được nữa, phải đi thỉnh giáo quân sư.

Nghe cô trình bày xong, Doãn Nghiên Hi đưa ra kết luận. “Mình cảm nhận được anh ta chắc chắn có tình ý với cậu, bây giờ không động vào cậu, có thể là muốn từ từ bồi dưỡng tình cảm.”

“Chuyện này mình cũng đoán được.” Bạch Chi Âm phì cười. “Nhưng bây giờ mình không còn thời gian từ từ bên anh ta nữa.” Bên này cô càng kéo dài thì ở bên kia Tiểu Thiên có thể càng gặp nguy hiểm, cho nên cô chỉ mong nhanh chóng gạo nấu thành cơm, đến lúc đó có thể nhờ vả dễ dàng. Nhưng việc “nấu cơm” không phải một mình cô quyết định được, cô chỉ sợ tiến độ càng nhanh thì sẽ càng loạn hơn, đến lúc đó không lừa được anh, ngược lại còn phá vỡ kế hoạch, làm cho những cố gắng trước đây thất bại trong gang tấc.

Doãn Nghiên Hi biết điều cô đang lo lắng, cau mày lại nghĩ ngợi. “Nếu không thì thử đòn mạnh hơn?”

“Cái gì mạnh hơn?” Bạch Chi Âm hỏi.

“Trước tiên cậu có thể... Sau đó... Nếu... Thì...”

Doãn Nghiên Hi ở đầu bên kia điện thoại chỉ dẫn từng bước một, bên này khuôn mặt Bạch Chi Âm ngày càng hồng lên. Bên tai nóng lên, cô khó khăn mở miệng hỏi. “Làm như vậy có được không?”

“Chắc trăm phần trăm” Doãn Nghiên Hi vỗ ngực cam đoan. “Chỉ là cậu có dám làm hay không?”

“Vì Tiểu Thiên, cái gì mình cũng dám.” Bạch Chi Âm nghiêm túc nói.

Tối thứ sáu, Bạch Chi Âm cùng Thẩm Mục Phạm ăn cơm tối như bình thường. Rửa chén xong, cô tựa như nhớ tới cái gì rồi kêu lên. “Đúng rồi, anh vào xem thử bình nước nóng giúp tôi. Buổi chiều khi gội đầu, vừa mới mở nó liền cháy điện. Tôi đã hỏi bên bảo trì, bọn họ nói không liên quan gì đến hệ thống nước, có thể bình nước nóng có vấn đề.”

“Tôi đi xem đi xem thử.” Thẩm Mục Phạm lấy dụng cụ sửa chữa từ ngăn tủ nhỏ, xắn tay áo lên đi vào phòng tắm, mở bình nước nóng, quả nhiên “phụp” một tiếng, cả căn phòng tối đen.

“Ừm, buổi chiều cũng y như vậy.” Bạch Chi Âm lấy đèn pin chiếu đưa cho Thẩm Mục Phạm soi, để anh kiểm tra mạch điện. Sau một hồi xem xét xung quanh, anh nhăn mày. “Có chỗ bị rò rỉ điện.”

“Rò rỉ điện?” Bạch Chi Âm kinh ngạc kêu lên. “Cái này không phải rất nguy hiểm sao? May là buổi sáng tôi không tắm, nếu không đã bị giật điện chết.”

Thẩm Mục Phạm ngắt nguồn điện của bình nước nóng, thật tự nhiên dắt tay cô ra khỏi phòng tắm, chờ sau khi mở công tắc nguồn điện xong mới cười nói với cô. “Sẽ không bị giật điện chết đâu, trong nhà có thiết bị chống rò rỉ điện, cho nên mới bị đứt cầu chì.”

“Như vậy ư, vậy là tôi yên tâm.” Bạch Chi Âm ngừng một chút, như nhớ tới việc gì đó. “Nếu bị rò rỉ điện thì không thể dùng nước nóng được à? Tôi muốn tắm rửa thì phải làm sao? Tôi còn muốn gội đầu nữa.”

Không đợi Thẩm Mục Phạm lên tiếng, cô lại nói tiếp. “Hôm qua tôi đã không tắm, hôm nay nếu không tắm nữa thì hôi chết, khắp người toàn mùi dầu gội.”

Nhìn cô cào cào mái tóc mình với vẻ ghét bỏ, Thẩm Mục Phạm buồn cười giữ lấy tay cô. “Được rồi, đừng bứt tóc nữa, qua bên căn hộ của tôi tắm đi.”

Cô chờ chính là câu nói này. Bạch Chi Âm thầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng lại miễn cưỡng nói. “Vậy cũng được.”

Để giả bộ giống hơn một chút, cô còn hỏi thêm vài chi tiết. “Dầu gội bên kia là loại gì vậy? Có cần phải đem ở bên nhà tôi qua không?”

“Không cần đâu. Phòng tắm của hai nhà đều giống nhau.” Thẩm Mục Phạm cười nói. “Chỉ cần mang bản thân em qua là được.”

Bạch Chi Âm vô cùng nghe lời, chỉ mang chính mình qua. Sau khi rửa mặt xong, cô đứng trước gương, nhìn hai gò má ửng đỏ, mái tóc còn ướt nước nhỏ giọt của cô gái trong gương, trong lòng có bất an, có chờ mong, ngoài ra vô tình còn có chút kích thích.

Hít một hơi thật sâu, cô nhìn gương nắm tay lại làm động tác cổ lên, sau đó mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Thẩm Mục Phạm đang ở phòng khách xem tin tức, nghe được tiếng bước chân thì ngẩng đầu. Khi tầm mắt dừng trên người Bạch Chi Âm thì giật mình, hầu kết không kiềm chế được nuốt ực một cái.

“Anh bảo tôi không cần mang theo cái gì cả cho nên tôi cũng quên mang quần áo theo. Cái này cho tôi mượn mặc tạm, không sao chứ?” Cô chỉ chỉ cái áo sơ mi trắng trên người, chiều dài chưa phủ tới đầu gối, chiều ngang thì rộng thùng thình khoác trên người cô, giống cái túi lớn, tôn lên vóc dáng nhỏ nhắn, mảnh mai của cô.

Cô đã tẩy trang, hai nhúm tóc ướt sũng dán trước ngực làm thấm ướt một mảng áo sơ mi, làm những đường cong bên trong như ẩn như hiện. Thân dưới Thẩm Mục Phạm căng trướng, gian nan lắm mới lên tiếng được. “Sao em không sấy tóc?”

Bạch Chi Âm chớp chớp mắt. “Tôi không tìm thấy máy sấy.”

“Ngay tại phía dưới cái tủ trong phòng tắm.” Thẩm Mục Phạm đứng lên, không biến sắc kéo kéo cái quần đang căng chặt, vào phòng tắm lấy máy sấy, đưa cho cô.

Bạch Chi Âm cầm máy sấy, ngồi trên ghế sofa sấy khô tóc. Bởi vì tay nâng lên đưa xuống, áo sơ mi trắng bị cuốn lên trên chân một khoảng lớn, cổ áo rộng thùng thình bị buong lơi hai nút áo trên cùng không gài, nhìn thấy cảnh xuân bên trong không sót một thứ gì.

Thẩm Mục Phạm đứng bên cạnh, đôi mắt âm u nhìn chăm chú Bạch Chi Âm, bề ngoài thì bình tĩnh, nhưng thực tế là đang tỉ mỉ quan sát. Đúng vậy, chính là tỉ mỉ không bỏ lỡ bất kì cảnh đẹp nào, mọi cảnh xuân đều nhìn thỏa thích.

Bạch Chi Âm nhàn nhã sấy tóc, trong đầu nghĩ đến lời nói của Nghiên Hi. Cậu ấy nói đúng, Thẩm Mục Phạm là đàn ông đã nhìn quen sắc đẹp, khóa thân hay sắc dụ chỉ gây thêm phản cảm, chỉ có vô tình toát ra vẻ quyến rũ, gợi cảm mới có thể khơi dậy phản ứng chân thật nơi anh.

Cô cố ý kêu người làm hư bình nước nóng, nhân cơ hội này đến nhà anh tắm, lại mặc trên người trang phục đậm sắc dục vọng trong lời đồn – áo sơ mi nam... Trước mắt xem ra hiệu quả không tệ, chỉ là ánh mắt nóng rực của anh làm cô bất giác tim đập nhanh hơn, miệng khô lưỡi đắng.

Bởi vì quá mức khấn trương, động tác của Bạch Chi Âm bị rối loạn, không chú ý một cái thì tóc đã bị cuốn vào máy, cô nhỏ giọng kêu đau, vội vã tắt máy sấy.

Đang định kéo nhúm tóc bị cuốn ra, bỗng nhiên trước mặt duỗi ra một cánh tay, giữ tay đang kéo tóc của cô. “Đừng cử động.”

Bạch Chi Âm dạ một tiếng, ngoan ngoãn đưa máy sấy cho Thẩm Mục Phạm. Chỉ thấy anh bắt chéo chân ngồi trên ghế sofa, kiên nhẫn cẩn thận giúp cô gỡ tóc ra. Hai người cách nhau rất gần, hơi thở mang theo độ ẩm phả vào mặt cả hai, như có như không mà vờn quanh – nảy sinh tình huống mờ ám, dần dần ngay cả nhiệt độ không khí xung quanh cũng dần tăng lên.

Sau khi Thẩm Mục Phạm gỡ xong phần tóc bị dính trong máy sấy một cách hoàn hảo, mặt Bạch Chi Âm đã đỏ rực như tôm luộc, đôi mắt sáng trong như phủ lớp sương mờ ảo.

Tuy rằng đã quyết tâm phải quyến rũ Thẩm Mục Phạm, nhưng ở mặt này cô hoàn toàn chỉ là một tân binh, giờ phút này trái tim cô như muốn nhảy vọt ra ngoài, bản năng đã muốn né tránh. Nhưng vừa mới đứng lên, cánh tay đã bị nắm chặt, một lực kéo không dùng mấy sức nhưng mạnh mẽ nhanh chóng kéo cô lại. Bạch Chi Âm khẽ kêu một tiếng, cả người đã ngã vào trong lồng ngực anh.

“Em định đi đâu?” Thẩm Mục Phạm ôm chặt thắt lưng cô, con ngươi đen tuyền phát sáng.

“Tôi...” Bạch Chi Âm tay chống lên bờ vai của anh ta, ánh mắt mập mờ. “Tôi phải trở về.”

“Trở về?” Khóe miệng Thẩm Mục Phạm khẽ nhếch lên, trong mắt tràn đầy ý cười. “Em ăn mặc như vậy không phải là vì dụ dỗ tôi sao?”

“Tôi không có...” Bạch Chi Âm phản bác.

“Không có?” Thẩm Mục Phạm cười cười nhìn cô. “Vậy tại sao em lại cố ý làm hỏng bình nước nóng?”

23. Chương 23

Bạch Chi Âm giật mình. Hổng rồi, sao anh lại biết nhỉ?

Hình như đọc được ý nghĩ của cô, Thẩm Mục Phạm cúi đầu liếm cánh môi mềm mọng kia, từ tốn nói: “Tôi là thạc sĩ ngành cơ khí điện tử.”

Tối nay, anh vừa mở bình nước nóng ra, chỉ nhìn thoáng qua cái ốc vít thôi là biết ngay đã có người động tay động chân vào. Khi cô nhấn mạnh rằng mình phải tắm rửa gội đầu thì anh liền hiểu ra là cô giả trò tình quái. Cộng thêm bây giờ, cô bày ra dáng vẻ mê người như vậy, nếu anh còn không đoán được ý đồ của cô thì đúng là uống công lẫn lộn bao nhiêu năm nay.

Thật ra, kể từ lúc cô vừa dọn vào ở thì anh đã phát hiện tuy cô gái này luôn giả vờ như không có hứng thú với anh, mỗi lần bị anh sàm sỡ thì xấu hổ và giận dữ, làm như rất hậm hực nhưng trên thực tế thì lại quyến rũ anh mọi lúc mọi nơi. Mà sở dĩ anh không vạch trần âm mưu đằng sau những tiểu xảo nhỏ ấy là bởi vì anh cũng rất thích thú. Huống chi, còn có gì vui hơn là con mồi tự dâng mình lên tận miệng.

Âm mưu được thiết kế tỉ mỉ bị vạch trần, Bạch Chi Âm không tức giận, cũng không biện hộ mà lại nhiệt tình ôm lấy cổ anh, nói một cách lơ đãng. “Anh nói đúng, đúng là do tôi cố tình làm hư đấy, hơn nữa quả thật là tôi muốn dụ dỗ anh.”

Thẩm Mục Phạm không ngờ là cô lại thẳng thắn thừa nhận như vậy nên cảm thấy cô còn thú vị hơn anh tưởng tượng, đáng để anh cùng diễn vở kịch này với cô.

Môi anh nhếch lên càng cao, anh ung dung hỏi. “Tại sao lại muốn quyến rũ tôi. Chẳng phải trước kia em nói là không có hứng thú với tôi sao?”

“Nhưng sau đó tôi đã nghĩ thông suốt rồi, ngồi chờ người khác đến theo đuổi tôi, chi bằng tóm được anh trong tay.” Bạch Chi Âm nửa thật nửa giả.

“Tự tin thế cơ à?” Thẩm Mục Phạm nhướn đôi mày rậm. “Sao em lại chắc là tôi sẽ có hứng thú với em?”

“không chắc lắm, nhưng mà...” Bạch Chi Âm bĩu môi, bàn tay lướt dọc theo gương mặt điển trai của anh, cách một lớp áo, vuốt ve lồng ngực vững chãi của anh. “Tôi vẫn muốn thử xem.”

Kỹ năng khiêu khích của cô rất non nớt, thế mà lại khiến anh cảm thấy nóng bừng. Không lâu sau, chỗ ấy liền bị kích thích.

Thẩm Mục Phạm hít sâu một hơi, sau đó xoay người lại đè cô xuống sofa, một tay bắt lấy bàn tay đang làm loạn của cô đặt lên đỉnh đầu, mỉm cười gian xảo. “Đây là do em tự tìm đấy.” Sau đó, đôi môi nóng cháy liền áp xuống, phong kín môi cô, không cho cô nói gì nữa.

Nụ hôn này mãnh liệt, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, không cho cô lùi bước hay kháng cự. Bàn tay còn lại của anh lại không an phận, nắm lấy bầu ngực đầy đặn của cô, cách lớp áo sơ mi, xoa bóp nó. Khi ngón cái của anh vôn về nụ hoa nhỏ của cô, Bạch Chi Âm không kiềm được mà rùng mình một cái, cổ họng bật ra một âm thanh mà cô không ngờ được.

Như anh đã nói, cô làm nhiều việc như vậy chính là vì quyến rũ anh, dâng lên cho anh ‘hưởng dụng’. Nhưng khi tay của anh mò vào trong áo cô, trực tiếp nâng bầu ngực mềm mại kia lên thì cô lại muốn chạy trốn. Nhưng anh đè cô càng chặt hơn. ‘Rẹt’ một tiếng, những chiếc nút trước ngực cô bị bứt đứt, cổ áo mở rộng ra, khiến anh có thể ngắm rõ ràng cảnh đẹp bên dưới.

Ánh mắt nóng cháy lướt qua đó, Thẩm Mục Phạm không kiềm được phải xuýt xoa một tiếng. Không ngờ bình thường nhìn cô mảnh mai gầy gò là thế mà phía dưới quần áo lại ẩn chứa một vẻ đẹp đầy đặn như vậy. Da thịt trắng như tuyết, nõn nà mềm mịn như lụa, đầu ngực màu hồng nhìn thật ngon mắt khiến anh không kiềm lòng được, cúi đầu ngậm vào trong miệng.

Bạch Chi Âm thở hổn hển, sự kích thích từ bầu ngực từ từ lan ra toàn thân. Cô bầu chặt lấy vai anh, đôi môi mọng rên khe khẽ, bộc lộ sự khát vọng.

Nghe thấy tiếng rên vừa mềm mại vừa ngân nga của cô, Thẩm Mục Phạm liền thay đổi mục tiêu, ngậm lấy môi cô lần nữa, chiếc lưỡi linh hoạt bắt đầu khiêu khích dục vọng của cô.

Thẩm Mục Phạm vừa hôn cô vừa đưa tay thăm dò xuống phía dưới. Khi cảm nhận được dục vọng của cô, anh mới ngẩng đầu lên, nhìn cô không hề chớp mắt, thờ dõc. “Em chắc là mình muốn thử?”

Bị hôn tới nỗi đầu óc choáng váng, Bạch Chi Âm ngớ người ra một lát mới hiểu được anh đang nói gì. Cô thâm thít sâu một hơi, cố nén cảm xúc căng thẳng kia xuống, nắm lấy dây thắt lưng của anh, run rẩy tháo nó ra, sau đó, thò tay vào trong...

Cả người Thẩm Mục Phạm run lên, chút lí trí còn lại lập tức tan biến mất. Nhưng cho dù là thế, anh vẫn nhớ đây là lần đầu tiên của cô nên không trực tiếp đi vào trong mà tách hai chân cô ra, nhẹ nhàng xoa nắn.

Sự kích thích mãnh liệt khiến Bạch Chi Âm thét lên một tiếng nho nhỏ, cong người lên, run khẽ. Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Cô nhắm mắt lại, mặt đỏ bừng, không dám nhìn thẳng vào anh.

Áp lực tăng dần giữa hai chân khiến cho người Bạch Chi Âm cứng đờ, vừa mong đợi kế hoạch sắp thành hiện thực, vừa sợ hãi con quái vật to lớn kia sẽ xé nát cô ra. Ngay lúc cô thấp thỏm bất an, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Bạch Chi Âm giật mình, Thẩm Mục Phạm ở phía trên người cô cũng khựng lại, lập tức buông cô ra giống như là nghe thấy quân lệnh, định đưa tay qua lấy điện thoại để nghe.

Cảm nhận ra anh sắp rút lui, Bạch Chi Âm quýnh lên, vội vàng ôm lấy hông anh, đôi mắt mông lung mờ hơi sương nhìn anh không chớp mắt, lặng lẽ năn nỉ anh ở lại.

Dáng vẻ gợi cảm chết người của cô khiến anh làm gì còn tâm trạng nào mà nghe điện thoại, chỉ vội vàng cởi quần của mình ra. Nhưng khi vừa đề lên người cô lần nữa, điện thoại đã ngừng reo kia lại tiếp tục vang lên, như là nếu không nghe thì không chịu thôi vậy. Thẩm Mục Phạm thầm mắng một tiếng shit, nhào người gục xuống cổ cô, thở hồng hộc. “Đợi anh nghe điện thoại xong thì chúng ta làm tiếp.”

Nói xong, không đợi cô đồng ý, anh ngồi dậy quơ lấy điện thoại, giọng khàn khàn khác hẳn. “Alo?”

Là điện thoại do Thẩm Mục Sinh – em trai anh gọi tới. Nghe thấy giọng nói khác hẳn với thường ngày, Thẩm Mục Sinh thử dò hỏi: “Anh hai?”

“Có chuyện gì?” Đang làm việc mà bị phá đám nên Thẩm Mục Phạm lạnh lùng hỏi.

Giọng của anh rất hần học, như là đang kiềm nén điều gì khiến cho Thẩm Mục Sinh chột dạ. “Ừm, không phải em, là Đường Đường có việc.”

Thẩm Mục Phạm ngẩn ra, người bật dậy. “Đường Đường?”

Bạch Chi Âm ở bên cạnh, vừa nghe thấy hai từ này liền cứng đờ người. Cô biết rất rõ cái tên này, đây chính là người con gái mà Thẩm Mục Phạm yêu. Theo như tư liệu điều tra được, anh vẫn luôn lặng lẽ ở bên cạnh cô ấy, một khi Đường Đường có việc thì anh luôn là người đầu tiên chạy tới. Lo là kế hoạch của mình bị cái cô Đường Đường kia quấy rối, Bạch Chi Âm hạ quyết tâm, nhanh chóng bỏ qua, dùng chiêu sát thủ mà Nghiên Hi dạy.

Thẩm Mục Phạm đang bị cái tên Đường Đường thu hút sự chú ý nên không biết cô đang đến gần. Nhưng khi nơi ấy bị vây trong cảm giác ấm áp và ướt át thì anh hít hà một cái... Trời ạ, cô gái này đang ngậm lấy bảo bối của anh.

Khoái cảm mãnh liệt này suýt nữa là khiến Thẩm Mục Phạm lên đỉnh. Anh nghiêng rằng, quảng lại một câu “lát nữa anh gọi lại cho em” xong thì lập tức cúp máy.

Ném điện thoại sang một bên, anh kéo đầu cô ra, cảm nghiêng lại, giọng hết sức nguy hiểm. “Ai dạy em cái này?”

” Matsushima.” Bạch Chi Âm cười gian xảo.

Thẩm Mục Phạm ngẩn ra trong giây lát, khi hiểu ra đó là tên của diễn viên phim AV nổi tiếng của Nhật thì sự ghen tuông và tức tối trong lòng bỗng tan biến. Chỉ cần nghĩ tới việc cô từng làm điều này cho người khác, anh liền có cảm giác muốn giết người, muốn lôi đầu người đó ra, xé thành trăm mảnh. Anh thở phào, bật cười. “Thì ra em thích xem những thứ đó?”

“Không thích.” Bạch Chi Âm lắc đầu, dùng lưỡi liếm môi một cách ma quái. “Em xem nó là để học cách quyến rũ anh.”

Nhìn chiếc lưỡi hồng hồng kia, đôi mắt đen thẳm của Thẩm Mục Phạm sáng đến kinh người, lập tức kéo chân cô vắt qua eo mình, nhấc người lên, đi vào trong cô. “Em thành công rồi đấy.”

Cơn đau như xé rách người lan dần trong cơ thể cô, khiến Bạch Chi Âm phải cong người lên, xuýt xoa.

Thẩm Mục Phạm bị cảm giác ấm nóng bao vây, rất muốn nhanh chóng đi vào trong, nhanh chóng vận động nhưng nhìn đôi mày đang chau lại của cô, anh chu đáo hỏi. “Đau lắm à?”

Bạch Chi Âm gật đầu, rồi lại lắc đầu. Cô sợ anh sẽ rút lui lần nữa nên đành phải nhịn đau, ôm chặt lấy eo anh, nâng người mình lên như dâng hiến.

Anh vốn thương cô bị đau nên cố kiềm nén dục vọng, để cho cô thích ứng một chút. nhưng không ngờ cô chủ động đáp trả, khiến cho toàn bộ sự thương tiếc và trân trọng của anh đều bị ném lên chín tầng mây. Không quản đến việc đây là lần đầu tiên của cô, anh nâng eo của cô lên, dùng hết sức xâm nhập thật sâu...

Bạch Chi Âm Bạch Chi Âm ôm chặt cổ anh, hơi ngửa người ra sau, đáp lại mỗi lần di chuyển của anh. Cảm giác đau đớn dần tan biến, cô chỉ cảm thấy cả người tê dại, chỉ có thể bầu chặt lấy cánh tay anh, gọi tên anh trong khát vọng. “Thẩm Mục Phạm...”

“Xuýt, đừng sợ.” Anh dịu dàng dỗ dành cô, động tác vẫn hết sức dững mãnh, dẫn cô lên đỉnh...

Nói ra chắc các sắc nữ tức ta lắm, nhưng thú thật là có vài chỗ ta tự động tỉnh lược bớt vì nó quá chi là...

24. Chương 24

Vì đã quen thức dậy sớm theo đồng hồ sinh học nên khi bình minh mới ló dạng, Thẩm Mục Phạm đã tỉnh ngủ. Chỉ vừa mở mắt đã ngửi được hương thơm thoang thoảng của cơ thể bên cạnh, những ký ức nóng bỏng tối qua lại hiện về.

Đôi môi mỏng khê cong lên, Thẩm Mục Phạm cúi xuống ngắm khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đang ngủ say trong lòng mình mà kim lòng không được, đặt lên môi hồng đang hé mở của cô một nụ hôn.

Giống như là không hài lòng với việc bị quấy rầy trong lúc đang ngủ, Bạch Chi Âm lừ lừ vài tiếng, quệt môi rồi lại dựa vào trong ngực anh ngủ tiếp. Bộ dáng giống với trẻ con khi tức giận vì bị gọi dậy này của cô làm Thẩm Mục Phạm không khỏi nở một nụ cười.

Siết chặt tay cô, anh nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô rất dịu dàng như đang dỗ dành giấc ngủ của cô. Đến khi cô thả lỏng người trở lại, hơi thở cũng bắt đầu đều đều anh mới nhẹ nhàng chống cằm lên đỉnh đầu của cô, muốn ngủ cùng cô thêm một chút nữa. Nhưng chỉ mới nhắm mắt lại, trong đầu anh lại nhớ đến cuộc điện thoại bị gián đoạn tối qua của Mục Sinh, nói đến chuyện của Đường Đường, chẳng lẽ là...

Nghĩ đến khả năng đó, Thẩm Mục Phạm chợt giật mình mở mắt ra, định bật người dậy bước xuống giường theo bản năng. Nhưng ngay lập tức, ý định này liền bị một mối quan tâm khác đè nén lại. Vì không muốn đánh thức cô gái trong lòng mình nên động tác đứng dậy của anh lại trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thậm chí còn có chút cẩn thận.

Rón rén bước xuống giường, Thẩm Mục Phạm đi đến phòng khách để gọi điện thoại. Điện thoại kết nối rất lâu mới có người nhận, không đợi anh mở miệng đã nghe Mục Sinh vội vàng nói một câu: “Lát nữa em sẽ gọi lại cho anh”, sau đó liền vội vã cúp máy.

Điện thoại vẫn cầm trên tay, nhớ tới những âm thanh ám muội và tiếng thở dốc gấp gáp truyền vào trong điện thoại, khóe môi Thẩm Mục Phạm nở một nụ cười. Xem ra là tối hôm qua em trai cũng bận rộn giống mình, nhưng không biết là cô gái nào lại có thể khiến cho đứa em trai 28 tuổi vẫn còn là ‘trai tân’ của mình lại có thể nổi thú tính nhỉ?

Tắt điện thoại, Thẩm Mục Phạm trở lại phòng ngủ. Khi bắt gặp thân thể mềm mại ở trên giường, trong mắt chợt xẹt qua một tia u tối. Hít lấy một hơi thật sâu, anh đến bên giường, nhẹ nhàng rút cái chăn mà

cô đang ôm vào trong ngực rồi che lại cảnh xuân mê người của cô, sau đó nằm xuống giường ôm lấy cô vào trong lòng mình.

Thật ra thì anh không có thói quen ngủ nướng, chỉ muốn ôm cô thêm một lát nữa nhưng khi cảm nhận được hơi thở ấm áp trên người cô, mí mắt anh càng lúc càng nặng xuống rồi sau đó cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lần này Bạch Chi Âm là người thức dậy trước.

Hàng mi dài khê chớp, Bạch Chi Âm vừa mở mắt ra thì đã nhìn thấy một khuôn mặt điển trai, tuấn tú ngay trước mắt cô.

Chớp chớp đôi mắt vẫn còn nhập nhèm vì vẫn chưa tỉnh hẳn nhưng chỉ trong phút chốc, trong lòng cô lại có một chút hoảng hốt, những hình ảnh tối qua cứ từng chút từng chút hiện lên trong đầu cô. Tuy đúng là cô chủ động quyến rũ anh nhưng cứ nhớ đến hình ảnh nóng bỏng, kích thích tối qua, cô không khỏi đỏ mặt.

Khê dịch chuyển thân thể, Bạch Chi Âm muốn thoát khỏi hơi ấm đang ở trong lòng mình kia, nhưng cô chỉ mới nhích một cái toàn thân liền truyền đến một cơn đau mãnh liệt, làm cô không khỏi kêu khê một tiếng.

Chỉ sau một lúc, trên đỉnh đầu cô lập tức truyền đến một câu hỏi trầm khàn. “Làm sao vậy?”

Cả người Bạch Chi Âm đờ đẫn. Nghiên Hi đã dạy cô làm thế nào để quyến rũ anh nhưng lại không nói cho cô biết sang ngày hôm sau phải dùng thái độ gì để đối mặt với anh. Cô thực sự không biết là nên tỏ ra ngưỡng nùng (thực ra thì cô cũng không cần phải giả bộ vì cô thực sự cảm thấy rất xấu hổ) hay là chủ động lên tiếng đòi anh phải chịu trách nhiệm nữa, vì vậy cô cứ luống ca luống cuống, không biết nên làm gì hơn là cúi đầu khê đáp lại. “Không có gì”.

Ngược lại thì đối với ‘nam chính’, sau một đêm mê loạn, cuồng nhiệt lại tự nhiên hơn hẳn. Thẩm Mục Phạm dụi dụi đôi mắt vẫn còn buồn ngủ của mình rồi lại giờ tay lên đầu giường lấy đồng hồ đeo tay của mình xem giờ, bàn tay to lại tự nhiên ôm lấy cô. “Đói bụng chưa?”

Nhìn anh tự nhiên, vui vẻ giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, Bạch Chi Âm cười một cái tự giễu. Đã đều là người trưởng thành nên chẳng việc gì phải tỏ ra lúng túng. Hơn nữa tối hôm qua, tuy cô là người chủ động dụ dỗ anh trước nhưng ngoại trừ là người khởi đầu trước thì mọi chuyện diễn ra sau đó anh mới là người kiểm soát tất cả, còn cô thì chỉ biết để mặc anh ngang ngược mà giữ lấy thất lung của mình ra sức chạy nước rút. Hơn nữa cô còn nhớ rõ là tinh lực của người đàn ông này đúng là cực kỳ tốt. Tối qua cô phải liên tục cầu xin, anh mới có chút từ bi mà tha cho cô, nhưng sau đó không để cô kịp nghỉ ngơi thì anh lại tiếp tục, không những thế anh còn không ngừng thay đổi các tư thế xấu hổ, rồi cứ tiếp tục như thế... Nhớ tới những hình ảnh đó, cô không thể mở miệng trả lời, trên gương mặt nhỏ nhắn của Bạch Chi Âm lại hiện lên một mảng hồng đỏ rực.

Sau một hồi lâu vẫn chưa nghe được câu trả lời của cô, Thẩm Mục Phạm hơi nghi ngờ cúi đầu xuống, thấy mặt cô đã đỏ như một con tôm bị luộc chín thì không khỏi có chút buồn cười. Anh xoay người một cái, kéo cô lên trên đối diện với mình, nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt, trêu ghẹo: “Làm thế nào mà lại đỏ mặt thế này? Xấu hổ ư?”

Một luồng hơi thở nam tính quen thuộc phả vào mặt cô, khuôn mặt đang nóng bừng của Bạch Chi Âm càng đỏ hơn, cô vội vàng cúi đầu không dám nhìn vào anh.

Đáng tiếc Thẩm Mục Phạm không cho cô cơ hội để né tránh, bàn tay to lớn của anh đã giữ chặt cằm của cô, ép cô phải nhìn mình. “Bây giờ mới thấy xấu hổ sao? Thế sao anh lại nhớ rất rõ là tối qua em là người rất nhiệt tình mà.”

Biết là anh đang cố tình trêu chọc mình, Bạch Chi Âm then quá hóa giận. ” Đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ, làm như anh chịu uất ức lắm vậy.”

“Không uất ức đâu.” Thẩm Mục Phạm cúi xuống giữ lấy môi cô, mập mờ nói, “Được người đẹp chủ động yêu thương, anh mừng còn không kịp ấy chứ.”

Bạch Chi Âm càng xấu hổ, đẩy đẩy vai của anh ra. “Còn không mau đi đánh răng đi.”

“Không sao.” Thẩm Mục Phạm khẽ cắn nhẹ lên môi cô một cái. “Anh không chê em bẩn đâu.”

Bạch Chi Âm liếc anh, anh không chê nhưng cô chê anh bẩn, được chưa! Nhưng bởi vì còn đang phải nhờ cậy vào anh nên cô chỉ giận mà không dám nói gì, không thể làm gì khác là phải để mặc anh hôn. Cứ như vậy, cái người này đã được một tác lại muốn tiến lên một bước, không hài lòng với biểu hiện của cô, anh cạy mở hàm răng của cô, cuốn lấy lưỡi cô, buộc cô phải dây dưa với mình. Vì thế, từ một nụ hôn nhẹ nhàng chào buổi sáng đã dần dần trở thành một nụ hôn nồng nhiệt, nóng bỏng.

Cảm nhận được thứ gì đó đang ngày càng cứng rắn và bắt đầu rục rịch ở dưới đùi mình, Bạch Chi Âm vội vã mở miệng cầu xin. “Chờ, chờ một chút đã.”

Có điều người nào đó lại giả vờ như không nghe thấy, bàn tay mạnh mẽ tách đầu gối của cô ra. Mất thấy con quái vật nào đó sắp sửa chen vào giữa hai chân mình, Bạch Chi Âm khéo léo đưa bàn tay nhỏ bé của mình xuống phía dưới giữ lấy vật nóng rục rục đó của anh, nũng nịu nói, “Em đói bụng rồi, mình ăn cơm trước đã, được không?”

Dù biết rõ là cô đang cố tình kéo dài thời gian, Thẩm Mục Phạm vẫn không đành lòng để cô đói bụng. Hít một hơi thật sâu, anh bắt lấy tay cô muốn cô cầm lấy nó, thấp giọng ra lệnh. “Muốn ăn cơm cũng được nhưng trước hết em phải giúp anh đã.”

Thấy cô chần chừ không muốn, Thẩm Mục Phạm ngậm lấy tai cô uy hiếp nói, “Không muốn dùng tay? Vậy dùng miệng nhé?”

Nghe anh uy hiếp, Bạch Chi Âm thầm mắng trong lòng, cô hung hăng lấy tay nhéo anh một cái, lập tức liền có người khẽ rên lên vì đau.

Thẩm Mục Phạm cắn nhẹ lên cổ cô một cái. “Em không muốn ăn cơm nữa đúng không?”

“Em không phải là cố ý nhéo anh đâu nha.” Bạch Chi Âm le lưỡi, giả bộ vô tội, “Em không biết cách làm mà!”

“Xem ra là em vẫn chưa học được sự thành thật.” Thẩm Mục Phạm cầm lấy tay cô, bắt cô cầm lấy nó cùng chuyển động, “Em nhất định phải giúp anh việc này.”

Bạch Chi Âm bị anh dẫn dắt, mới di chuyển được vài lần cô cũng đã từ từ theo kịp tiết tấu của anh. Dần dần cái vật trong tay cô càng lúc càng trở nên cứng rắn và nóng đến nỗi phồng cả tay, nghe được tiếng rít lên đầy thỏa mãn của anh, tự nhiên trong cô lại nảy sinh một cảm giác thành tựu, động tác trên tay cũng thêm hăng say.

Ở trên đỉnh đầu cô, hơi thở của anh mỗi lúc một nặng nề, ngay sau đó tay cô liền bị anh nắm chặt hơn đồng thời anh cũng cúi người xuống, cuồng nhiệt hôn lấy đôi môi cô. Anh dùng lực, ra sức gặm nhấm môi lưỡi của cô, bàn tay to lớn bắt lấy tay cô cùng nhau di chuyển, ngay lúc cô tưởng như mình đã bị hôn đến sắp không hít thở được thì cái vật trong tay cô lại chuyển động rất nhanh thêm vài lần nữa rồi một thứ chất lỏng nóng hổi trong nháy mắt phun ra, bắn lên cả trên tay và trên bụng của cô.

Cao trào qua đi, Thẩm Mục Phạm ghé sát vào cổ cô, hơi thở vẫn còn gấp gáp. Chờ đến khi hơi thở đã bình ổn trở lại, anh chống người lên rồi lại một lần nữa cúi xuống hôn cô. “Anh ôm em đi tắm nhé?”

Bạch Chi Âm thở hổn hển lắc đầu. “Không cần đâu, anh cứ đi tắm trước đi.”

Thẩm Mục Phạm biết là cô đang xấu hổ nên rất dịu dàng, chu đáo nói. “Anh đi ra phòng khách, em dùng phòng trong này đi.”

Đợi anh đi khỏi, Bạch Chi Âm vén chăn lên bước xuống giường, chân vừa chạm xuống đất. thiếu chút nữa là không thể đứng vững được, giống như mỗi bộ phận trên thân thể đều đang chống lại cô vì đã vượt quá sức chịu đựng của chúng. Cô cố gắng lê tấm thân mệt mỏi, đau nhức đến phòng tắm, nhìn thân thể đầy những vết xanh tím của mình ở trong gương, cô không khỏi khẽ cất tiếng than.

Trời ạ, người đàn ông này không phải cầm tinh con chó đực ư? Cổ, vai và cả trước ngực của cô nữa đều có dấu vết của anh để lại, ngay cả đùi trong của cô cũng không thể thoát khỏi đầy những vết thâm tím.

Haiz, đúng là cái giá cho việc chủ động dụ dỗ thật là quá lớn. Bạch Chi Âm thở dài, đổ đầy nước nóng vào bồn tắm lớn rồi thả mình vào đó, dần dần những đau nhức trên thân thể cũng vơi bớt, không còn mỗi một nữa, những dấu vết đó cũng mờ đi không ít, đôi mắt của cô cũng không biết là từ lúc nào cũng đã dần dần khép lại.

Qua một lúc cũng đã lâu, Thẩm Mục Phạm rửa mặt xong nhưng vẫn không thấy cô đi ra, liền bước vào gõ cửa. Gõ cửa vài lần nhưng vẫn không nghe thấy tiếng cô trả lời, chân mày không nhịn được khẽ chau lại, anh lập tức vặn nắm cửa bước vào.

Thấy hai gò má của cô đỏ ửng, mắt nhắm chặt tựa trên bồn tắm, ngực Thẩm Mục Phạm run lên giống như có vậy gì đó đập vào. Trong người anh có một nỗi hoang mang, sợ hãi mà từ trước đến nay anh chưa từng trải qua. Anh giống như một mũi tên lao đến, nắm chặt bả vai cô ra sức lay động, giọng nói cũng trở nên khẩn trương, run rẩy. “Âm Âm! Âm Âm...”

Đang ngủ rất thoải mái, Bạch Chi Âm đột nhiên cảm giác được người mình đang bị lắc lư rất mạnh, trong lúc vẫn còn mơ màng cô dường như nghe được có ai đó đang gọi tên mình, cô đành phải miễn cưỡng mở đôi mắt vẫn còn nặng trĩu của mình, trừng mắt nhìn người đã phá đám này, giọng nói có chút bất mãn. “Làm gì vậy?”

Biết được là cô không bị ngắt, Thẩm Mục Phạm thở phào nhẹ nhõm, xắn tay áo cao đến khuỷu tay, đưa tay vào bồn tắm trực tiếp bế cô ra ngoài.

Bạch Chi Âm kinh hãi, cuống quýt lấy hai tay ôm lấy ngực mình. “Anh muốn làm gì vậy?”

“Không nên tắm quá lâu, đầu sẽ dễ bị choáng váng.” Thẩm Mục Phạm cúi đầu nhìn qua bộ ngực đã bị cô che lấy, sau đó lại nhìn xuống phía dưới.

Bị anh nhìn xuống với ánh mắt thích thú, Bạch Chi Âm mới nhận ra là hiện tại cả người cô đang không mặc gì cả, cô vội vàng lấy tay che xuống phía dưới nhưng rồi lại làm lộ ra bộ ngực nãy giờ mình vẫn đang che lấy. Không biết phải làm thế nào, gấp quá cô chỉ có thể giơ tay lên che đi cặp mắt đầy hứng thú của Thẩm Mục Phạm, giận dữ ra lệnh cho anh. “Không được nhìn.”

Thẩm Mục Phạm vốn định trêu cô một câu: “Làm thì cũng đã làm rồi, còn sợ bị nhìn thấy gì nữa”, nhưng nghĩ lại, lo cô sẽ bị cảm lạnh nên lại dịu dàng dỗ cô. “Được rồi, được rồi, anh sẽ không nhìn đâu.”

Nghe được lời hứa của anh, Bạch Chi Âm lúc này mới chịu buông tay ra, Thẩm Mục Phạm cũng rất tuân thủ lời hứa của mình, một đường đi thẳng ra ngoài, mắt cũng không liếc ngang liếc dọc một lần. Chờ anh đặt cô lên giường xong, cô liền lui tới phía cuối giường, vội vội vàng vàng đem chăn cuốn lấy thân thể đang trần truồng của mình. Nhưng vẫn chưa làm xong cái việc che che lấp lấp này thì lại bị Thẩm Mục Phạm kéo qua, anh lấy tay kéo cái chăn ra, một tay khác lại cầm lấy cái khăn bông cần thận lau sạch nước còn đọng trên người cô.

Động tác của anh rất dịu dàng, nhẹ nhàng. Khăn bông lướt qua lướt lại trên người cô vừa nhột lại vừa ngứa, cái cảm giác này không khác với việc đang bị cù lét là mấy, đặc biệt là khi anh lau qua trước ngực cô thì cô lại nhịn không được mà khẽ run rẩy, chỉ còn biết cắn chặt lấy môi mới không để bật ra tiếng rên.

Động tác của Thẩm Mục Phạm không nhanh không chậm, anh dường như cũng không nhận ra được sự khác thường này của cô, nên khi ngón tay của anh rất tự nhiên mà lướt qua ngực của cô thì Bạch Chi Âm không thể giả bộ bình tĩnh được nữa. Đang muốn quay đầu lại để mắng anh thì lại thấy anh đang rất nhẹ nhàng dùng tay chạm vào một nơi nào đó, trong mắt anh lại có chút áy náy, đau lòng. Cô nghi hoặc cúi đầu xuống mới phát hiện ra là anh đang sờ vào một nơi trên người cô đã bị thâm tím một mảng lớn.

Không lẽ người đàn ông này đang áy náy vì đã làm cho cô cả người thâm tím ư? Bất lấy cơ hội này, Bạch Chi Âm rất tự nhiên giả bộ trở nên đáng thương, mở miệng nói. “Anh cầm tinh con chó phải không?”

Thẩm Mục Phạm khẽ nhú mày, nghiêm túc đáp lại. “Anh tuổi rồng.”

“Vậy sao anh lại cắn người khác loạn cả lên thế?” Bạch Chi Âm hỏi lại.

Thẩm Mục Phạm với qua đầu giường lấy cái áo thun giúp cô mặc vào. “Chớ lại đi chê mèo lắm lông sao, nói người khác mà lại không nghĩ mình cũng phải tự xấu hổ sao.”

Bạch Chi Âm thò đầu ra khỏi cái áo thun rộng thùng thình, phản bác lại anh. “Em thế nào mà lại phải tự xấu hổ chứ? Em đâu có giống như anh đi cần bậy người khác đâu.”

Thẩm Mục Phạm như đã đoán trước được cô sẽ phản bác lại mình, chỉ âm ừ một tiếng rồi rất tự nhiên mà đứng trước mặt cô cởi cái áo lót đang mặc trên người mình. Trên cơ thể cường tráng, khỏe mạnh, xuất hiện rất nhiều vết cào cả trên lưng và vai nữa, mỗi nơi đều có những dấu răng hồng hồng. Bạch Chi Âm mới vừa rồi còn rất hùng hồn cãi lại anh giờ im lặng như tờ, không thể nói ra một lời bào chữa nào nữa.

Gì chứ, xem ra là tối qua không phải chỉ có mình anh là người làm loạn.

Thấy cô đỏ mặt không lên tiếng, Thẩm Mục Phạm mỉm cười mặc quần áo vào, lấy tay xoa tóc của cô. “Này, con mèo hoang, mau dậy đi, anh dẫn em đi ăn.”

Thẩm Mục Phạm dẫn cô đến nhà hàng cơm Tây của mình. Lúc này Bạch Chi Âm thực sự là rất đói bụng, món ăn vừa được mang lên liền miệt mài vùi đầu xuống ăn, chờ đến khi ăn xong đến món tráng miệng cô mới thỏa mãn để đưa xuống, vừa lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện ra là Thẩm Mục Phạm này giờ vẫn đang nhìn mình.

“Ăn no chưa? Có cần phải gọi cả món ăn cung đình lên cho em không?”

“Không cần đâu, no lắm rồi.” Cô lấy tay cầm khăn ăn lau miệng, nhớ tới lúc này cách người quản lý nhà hàng xưng hô với anh, không khỏi có chút hiếu kỳ hỏi. “Đúng rồi, nhà hàng này cũng là sản nghiệp của Thẩm Thị sao?”

“Nói đúng hơn thì nó là sản nghiệp của riêng anh.” Thẩm Mục Phạm sửa lại. “Là tư nhân đầu tư.”

“Là chính anh ư?” Bạch Chi Âm lém lỉnh nói. “Vậy sau này em sẽ được tới đây ăn cơm miễn phí rồi.”

“Mục tiêu của em chỉ thấp như vậy thôi sao?” Khóe miệng Thẩm Mục Phạm khẽ cười. “Chẳng lẽ em không muốn làm bà chủ của Thẩm Thị sao?”

“Muốn, chỉ có điều là em tự biết thân phận của mình.” Bạch chi Âm nhún nhún vai. “Tuy là đã lên giường với anh nhưng mà có rất nhiều người phụ nữ khác cũng muốn leo lên chiếc giường đó không phải sao? Anh cũng đâu phải là người cứ lên giường với ai là sẽ cưới người đó đâu.”

Thẩm Mục Phạm gật đầu, chậm rãi nói. “Em nói không sai, quả thật là có rất nhiều phụ nữ muốn leo lên giường của anh, nhưng...” Anh đem tay nâng cằm của cô lên, bắt cô nhìn mình sau đó mở miệng nói rõ từng chữ. “Có thể thành công thì chỉ có mình em thôi.”

25. Chương 25

Ha ha, Bạch Chi Âm nhìn Thẩm Mục Phạm và cười gượng. “Anh đừng nói với em tối hôm qua cũng là lần đầu tiên của anh nha?”

“Em nghĩ sao?” Thẩm Mục Phạm dùng ngón tay nhẹ vuốt ve bờ môi non mềm của cô, khóe miệng khẽ mỉm cười. “Nếu đúng là vậy, em có định chịu trách nhiệm với anh không?”

Bạch Chi Âm nghi ngờ nhìn ánh mắt tràn ngập ý cười của anh, thầm oán: anh mà lần đầu tiên, lừa ai chứ! Tuy không có cách nào để phân biệt, nhưng nói về cả thể lực lẫn kỹ thuật, anh tuyệt đối có thể nói là số một, hơn nữa cho dù không có thân phận hay địa vị giám đốc, đàn ông 30 tuổi mà vẫn còn rín, có đánh chết cô cũng không tin.

Làm như nhìn thấu ý nghĩ trong lòng cô, Thẩm Mục Phạm nắm cằm cô lắc lắc. “Không tin?”

“Không tin!” Bạch Chi Âm hất hàm, mạnh miệng nói.

Cô còn tưởng rằng Thẩm Mục Phạm sẽ lại nói dối, nào biết anh lại buông cô ra, ngón tay khẽ chạm vào bờ môi cô. “Không tệ, em không mù quáng, cũng rất thành thật.”

Thẩm Mục Phạm nói lời này chính là thừa nhận đã cùng những người phụ nữ khác lên giường, làm trong ngực Bạch Chi Âm nổi lên cảm giác chua xót. Thật ra, vì cô vẫn còn là trinh nữ, nên khi nghe anh nói đã cùng người phụ nữ khác làm chuyện đó khiến cô cảm thấy khó chịu. Mặc dù thuyết phục bản thân là cô chỉ coi trọng thân phận của anh, nhưng lời nói ra vẫn ẩn chứa chút mùi vị chua chua. “Đã qua tay người phụ nữ khác sao còn nói em là người đầu tiên?”

“Anh kiểm chế rất tốt. Hơn nữa, anh không thích phụ nữ chủ động.” Thẩm Mục Phạm không đưa ra câu trả lời rõ ràng.

Bạch Chi Âm khẽ nhú mày. Theo như ý của Thẩm Mục Phạm, trước kia đều là anh chủ động với phụ nữ, hoặc vừa mất lẫn nhau? Hay là tình đầu ý hợp? Không biết sao, nghĩ đến điều đó, lòng cô lại giống như bị một cục bột nhét vào, lên men vừa chua xót lại vừa trương phồng lên.

Trong lòng không thoải mái, sắc mặt đương nhiên không được tốt, lời nói ra lại mang thêm một chút oán giận. “Nếu đã như vậy, tại sao tối hôm qua anh không đá em xuống giường cho rồi?”

Ngửi ra mùi vị ghen tuông trong lời nói của cô, trong lòng Thẩm Mục Phạm vui sướng. Xem ra người phụ nữ này cũng có tình ý với anh, không hoàn toàn chỉ là lợi dụng.

Ngăn lại niềm vui sướng trong lòng, trên mặt Thẩm Mục Phạm chỉ giữ nụ cười nhạt như cũ. “Thật ra anh cũng đang tò mò, nếu anh hất em xuống giường thì em sẽ thế nào đây?”

Bị Thẩm Mục Phạm hỏi, Bạch Chi Âm cũng bắt đầu nghiêm túc tự suy xét chuyện này. Nếu tối hôm qua anh thật sự cương quyết từ chối cô, thì cô phải làm sao đây? Buông tha cho anh ư? Điều đó là không thể. Cô đã mưu tính nhiều năm như vậy, tuy rằng trước đó bị thái độ ồm ồm của anh làm nhụt ý chí chiến đấu, nhưng từ lúc anh mạnh mẽ hôn cô ở bên ngoài quán bar thì cô lại dấy lên ngọn lửa hi vọng một lần nữa.

Bây giờ tiểu Thiên đang ở đâu còn không rõ, cô bị bức tới sát vách núi, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho cái phao cứu sinh này? Vì vậy cho dù anh có thật sự đá cô xuống giường, vì cuộc sống, có lẽ cô cũng sẽ phải bụm vai cái – rồi đứng lên, tiếp tục nỗ lực.

Không có tự trọng, niềm kiêu hãnh ư? Haiz, đối với một con kiến đang giãy giụa giữa khi kề cận với cái chết mà nói, cái đó rất là xa xỉ.

Lặng lặng nhìn Bạch Chi Âm nhú mày suy nghĩ, đáy lòng Thẩm Mục Phạm thầm thở dài. Anh tin rằng cô có tình cảm với anh, nhưng cái tình cảm này rất nhỏ bé không đáng kể, thậm chí ngay cả thích cũng chưa tới. Nếu anh đoán không sai thì lí do tối hôm qua cô chủ động như vậy, nhất định là muốn mau chóng kéo gần quan hệ của hai người, thực hiện mục đích giúp cô thoát khỏi nhà họ Bạch.

Mặc dù cô chưa bao giờ che dấu tâm tư lợi dụng đàn ông để rời khỏi nhà họ Bạch, nhưng cứ tưởng tượng đến việc cô vì đạt được mục đích mà có thể chủ động dâng hiến bản thân ột người đàn ông không hề có tình cảm, lòng Thẩm Mục Phạm liền tức giận, con người lập tức tối lại.

Chờ Bạch Chi Âm suy nghĩ xong, ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt u ám cùng cái nhìn chăm chăm vào khoảng không trước bàn của Thẩm Mục Phạm. Cô không khỏi kinh ngạc. Anh làm sao vậy? Vừa nãy mặt mày còn tươi cười, sao chỉ chớp mắt một cái sắc mặt liền trở nên hung dữ, khiến người khác không lạnh mà run.

Cẩn thận một lần nữa, nhớ lại cuộc nói chuyện của hai người, chắc chắn bản thân chưa nói câu nói gì khiến anh tức giận, cô cầm lấy chiếc đĩa quơ qua quơ lại trước mặt anh, định nói đôi câu nhẹ nhàng phá vỡ sự trầm mặc, nào ngờ chưa đợi cô mở miệng, cổ tay đã bị bắt lấy, đầu gối làm tay cô mềm nhũn, chiếc đĩa rơi trên bàn kêu lạch cạch, phát ra tiếng kêu trong trẻo.

Bạch Chi Âm thu lại giọng điệu bông đùa, không hiểu gì, nhìn chăm chăm Thẩm Mục Phạm. “Anh làm sao vậy?”

Thẩm Mục Phạm buông cổ tay cô ra, lạnh lùng hỏi. “Ăn no chưa?”

Thật là kì cục. Chuyện trước đó không phải cô đã trả lời rồi sao? Bạch Chi Âm khó hiểu nhìn vẻ mặt của anh, muốn từ khuôn mặt nhìn ra chút dấu vết gì. Đáng tiếc rõ ràng là Thẩm Mục Phạm không muốn cho cô thấy. Không chờ cô tìm ra manh mối, Thẩm Mục Phạm đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường như trước, thản nhiên cười cười, dịu dàng ôn hòa, làm cho người khác nghi ngờ vẻ mặt âm trầm, hung dữ ban nãy chỉ là ảo giác.

Thực ra, so với khuôn mặt đeo mặt nạ tươi cười này thì cô càng thích bộ dáng tức giận của anh hơn. Cho dù có làm cho người khác sợ hãi, nhưng ít ra làm cho cô cảm thấy được anh là con người, bản thân cô có thể gần anh thêm một chút.

Bữa môi, Bạch Chi Âm thầm cười khở. Liên Hi nói đúng, người đàn ông như Thẩm Mục Phạm không đơn giản, chút chiêu trò mánh lới của cô ở trước mặt anh căn bản chỉ là múa rìu qua mắt thợ. Giống như tối hôm qua, cô rất vui vẻ, cứ nghĩ rằng anh đã trúng kế của mình, ai ngờ cái gì anh cũng biết rõ, chỉ là đứng bên ngoài, nhìn cô tự biên tự diễn mà thôi. Kết quả, nhìn lướt qua có vẻ cô đang mưu toan đưa anh lên giường, nhưng ai biết được thực chất có phải anh đã muốn nuốt chửng cô từ trước, chỉ chờ cô tự động đưa đến cửa hay không?

Giả nai để ăn thịt sói, Thẩm Mục Phạm mới đúng là cao thủ. Chẳng trách anh sống được trong cả hai giới hắc bạch, nhắc tới con người nham hiểm này ai cũng phải kiêng nể ba phần. Anh chịu kiên nhẫn theo cô đùa giỡn như vậy, rốt cuộc thì như lời Liên Hi nói, anh thật sự có tình cảm với cô, hay vẫn chỉ là thấy cô thú vị nên lấy việc vui đùa với cô để giết thời gian?

Thật ra, tự sâu trong lòng, cô không cần Thẩm Mục Phạm yêu cô, thậm chí chỉ muốn anh có hứng thú với mình, cho dù chỉ là cảm giác thích thú mới mẻ đối với thân thể cô, thì cô có thể mượn ảnh hưởng của anh để đưa tiểu Thiên rời khỏi nhà họ Bạch. Cho nên, bây giờ cô cần phải cố gắng giữ được sự hứng thú của anh nơi cô.

Nói vậy, cô cũng không có nhiều sự lựa chọn tự do hay tình yêu. Mạng sống quý giá, cái giá của tình yêu càng đắt, nếu cứ cố chấp thì có thể sẽ mất đi cả hai.

Âm thầm tự giễu, trong lòng Bạch Chi Âm có chút cay đắng, nhìn Thẩm Mục Phạm rồi cười nói. “Em ăn no rồi, còn anh? Em thấy có vẻ anh cũng chưa ăn gì nhiều.”

“Anh không thích cơm Tây.” Thẩm Mục Phạm trả lời.

“Vậy sao anh còn gọi cơm Tây?” Bạch Chi Âm khó hiểu.

Câu hỏi này khiến Thẩm Mục Phạm nhớ lại một kí ức ngọt ngào, khóe miệng khẽ cười. “Có người thích.”

Nghe câu trả lời như vậy, người đầu tiên xuất hiện trong đầu Bạch Chi Âm là cô gái tên Đường Đường. Cô không khỏi buột miệng, “Là phụ nữ?”

Thẩm Mục Phạm ừ một tiếng, như cười như không nói. “Âm Âm nhà chúng ta thật là thông minh.”

Thông minh cái đầu anh. Bạch Chi Âm ngậm chữ một câu, liếc anh một cái, “Ai là người một nhà với anh?”

Suy bụng ta ra bụng người, Bạch Chi Âm không thích một Thẩm Mục Phạm đeo mặt nạ giả dối thì Thẩm Mục Phạm cũng không thích nhìn Bạch Chi Âm dối lòng. Thấy cô uất ức nhưng không bộc phát ra được, Thẩm Mục Phạm cười thầm trong bụng, chủ động nắm tay cô. “Ngủ thì cũng ngủ chung rồi, không lẽ còn không phải người một nhà?”

Lí Bích Hoa từng nói, có người dễ dàng nổi đau của bạn thì bạn sẽ càng đau. Không có ai, bạn sẽ bớt kiên cường nhưng sẽ thêm kiên cười. Thẩm Mục Phạm dỗ cô thì Bạch Chi Âm càng nghĩ càng uất ức. “Ai biết anh đã ngủ với bao nhiêu người.”

“Cái này...” Thẩm Mục Phạm còn nghiêm túc suy nghĩ. “Để anh tính thử xem nào.”

Biết được anh đang trêu chọc mình, Bạch Chi Âm vẫn không thể không tức giận, vút cho anh ánh mắt sắc lẹm. Cô tức tối muốn rút bàn tay đang bị anh nắm về, đáng tiếc lại bị anh nhanh tay bắt lại.

“Em tức giận?” Thẩm Mục Phạm cười hỏi.

“Đúng, em tức giận.” Bạch Chi Âm thẳng thắn thừa nhận.

Thẩm Mục Phạm nắm tay cô ngấm ngấm trong chốc lát, cẩn thận dò xét. “Ghen ư?”

Bạch Chi Âm ngẩn người, bị câu hỏi này làm hoảng sợ. Trong lòng cô có chút không thoải mái, hoàn toàn là vì để tâm đến việc trước đây Thẩm Mục Phạm có nhiều phụ nữ, không sạch sẽ. Không phải là ghen, càng không được phép ghen. Anh chỉ là người giúp cô đạt được mục đích, không thể đi tới tình yêu.

Vứt bỏ mấy cái suy nghĩ rối loạn trong đầu, cô thấp giọng, ra vẻ nghịch ngợm nở một nụ cười. “Nếu em trả lời là không, vậy có thể nào em đã đả kích lòng tự tôn đàn ông của anh không?”

Nhìn ra được Bạch Chi Âm đang cố lẩn tránh, Thẩm Mục Phạm cũng không định ép buộc cô thêm, mọi việc vội vàng quá cũng không tốt. Anh kéo tay cô đặt lên miệng cắn một cái trừng phạt. “Có, cực kì bị đả kích.”

Bạch Chi Âm bị cắn đau, không biết làm sao để rút tay ra, chỉ có thể bày ra bộ dáng miễn cưỡng. “Thôi được rồi, để không khiến anh bị tổn thương, em thừa nhận em đã ghen. Còn nữa...”

Cô dừng lại một chút, nở nụ cười, nghiêm túc cảnh báo. “Em có bệnh ưa sạch sẽ, nếu anh cùng những người phụ nữ khác dây dưa không rõ ràng thì sẽ không được cùng em... làm cái đó.”

“Cái đó là cái gì?” Thẩm Mục Phạm cố ý hỏi.

Bạch Chi Âm liếc xéo anh một cái. “Anh nói thử xem?”

Thẩm Mục Phạm lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Đối với hành động giả bộ hồ đồ của Thẩm Mục Phạm, Bạch Chi Âm chỉ giương mắt nhìn anh, ngoài ra không làm gì cả. Anh vẫn còn muốn trêu chọc cô, thấp giọng ư một tiếng ý hỏi cô phải không, làm Bạch Chi Âm tức giận hét một tiếng. “Chính là đừng hồng treo lên giường của em.”

Thẩm Mục Phạm có chút trầm tư mà kêu ừ một tiếng, trịnh trọng nói. “Thật ra, không ở trên giường càng thú vị.”

Bạch Chi Âm: “...”

Sau ngày hôm đó, quan hệ giữa hai người có sự thay đổi vượt bậc. Dù Thẩm Mục Phạm chưa bày tỏ thái độ họ là một đôi tình nhân, cũng không có ý bảo cô dọn sang sống chung nhưng những gì nên làm thì lại làm không thiếu sót.

Bạch Chi Âm vẫn phải nấu cơm để trả tiền thuê nhà, mà ăn cơm xong, Thẩm Mục Phạm lại chiếm giữ nhà “của cô” không đi, hoặc kéo cô về nhà anh làm đủ trò để chứng minh câu nói “không ở trên giường càng thú vị”. Bàn ăn trong nhà cô, chỗ quầy bếp, cánh cửa ra vào nhà anh, phòng khách... đều để lại dấu vết hoan ái của hai người. Vì thế không đến một tuần, mà cô đã bị vắt kiệt đến mức xuất hiện quần thâm ở dưới mi mắt.

Chính vì vậy, khi đi gặp Doãn Nghiên Hi, cô lại mang một đôi mắt thâm quầng, vừa ngồi xuống đã bị trêu chọc. “Xem ra mấy ngày vừa qua cậu ‘cuộc sống ban đêm’ của cậu khá tốt nhỉ.”

Bạch Chi Âm uống một ngụm cà phê, trong lòng so với cà phê đen còn đắng hơn, “Đừng nói nữa, mình bị vắt kiệt sức rồi đây.”

Doãn Nghiên Hi bật cười ra tiếng. “Cậu lo lắng cái gì chứ, chỉ có trâu mới mệt, chứ ruộng thì có sao bao giờ.”

Bạch Chi Âm xí một cái, trợn mắt nhìn bạn mình. “Cậu thì biết gì, cậu làm như cậu có nhiều kinh nghiệm lắm không bằng.”

“Chắc chắc, đừng vậy nữa mà.” Doãn Nghiên Hi cười chế nhạo. “Nhưng có điều mấy cái này đều chỉ là lý luận suông của mình, bây giờ chính bản thân cậu đã trải qua trăm trận chiến.”

Không đợi Bạch Chi Âm bác bỏ, ánh mắt Doãn Nghiên Hi bỗng sáng lên, đầu vươn tới phía trước cười hề hề hỏi. “Thẩm Mục Phạm rất lợi hại phải không, có phải một đêm bảy lần như trong sách không vậy?”

“Cậu cho rằng trâu bò sao hả?” Bạch Chi Âm khinh khỉnh nhìn, thầm nghĩ nếu thực sự một đêm bảy lần, chưa tới ba ngày, thất lưng cô không biết có gãy không?

“Vậy thì mấy lần?” Doãn Nghiên Hi tỏ ra cực kì tò mò đối với vấn đề này. “Năm lần phải không?”

Bạch Chi Âm bị cô kì kèo nên khoa chân múa tay một vài kí hiệu. Thấy Doãn Nghiên Hi vẫn có vẻ mặt không hiểu gì thì vô thức mà nói đỡ bản lĩnh đàn ông của Thẩm Mục Phạm. “Cậu đừng nghe tiểu thuyết nói bừa, một tối ba lần đã nhiều lắm rồi, rất nhiều đàn ông những ba ngày mà còn không được một lần. Hơn nữa loại chuyện này tính theo số lần thì cũng không đúng, cái chính là việc kéo dài thời gian, mỗi lần anh ta đều có thể làm...”

Bạch Chi Âm bỗng dừng ngừng lại, cảm thấy có chỗ không đúng, lại nhìn Doãn Nghiên Hi đang cầm ly cà phê lên quan sát cô, cô liền hiểu được cô ấy đang thả cần câu chờ cô cắn câu.

Cái người này tuy không có kinh nghiệm thực tiễn, nhưng tục ngữ có câu chưa ăn thịt heo thì cũng phải thấy heo chạy, hướng chỉ vì giúp cô đạt được mục đích, đã nghiên cứu mấy cái này không ít, còn cần cô phổ cập lớp “giáo dục giới tính” cho sao. Bây giờ giả bộ không biết, tám phần là cố ý lừa cô, trêu chọc cô.

Hung hăng trừng mắt nhìn bạn tốt liếc một cái, Bạch Chi Âm cầm tách cà phê lên uống, quyết định không cùng Doãn Nghiên Hi bàn luận chuyện phòng the này nữa, chuyển qua chuyện chính. “Chuyện ở bên Đài Loan cậu xử lý xong hết rồi chứ?”

“Thẩm Kiều Phê ỉnghỉ phép ba tháng.”

“Ba tháng?” Bạch Chi Âm khẽ nhướn mày. “Cậu chắc chắn trong ba tháng có thể thu phục được Nghiêm Chinh không?”

Doãn Nghiên Hi cầm cái tách, ngón tay như vô thức sờ sờ thân cốc, qua một lúc sau mới hé ra nụ cười lạnh. “Không cần phải thu phục anh ta, mục đích của mình chỉ có một, chính là phải cho cô ta nếm thử, mùi vị không chiếm được là gì.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nhân vật nữ Nghiên Hi xuất hiện, có thể lúc đầu mọi người chỉ thấy cô ấy là một kẻ đáng ghét vì dây dưa với người đã có bạn gái là Nghiêm Chinh, không thích kẻ thứ ba. Nhưng tôi lại rất thích Doãn Nghiên Hi, tôi tin rằng càng đọc về sau, cho dù không thích, nhưng mọi người cũng sẽ không cảm ghét cô ấy, bởi cô ấy và Chi Âm giống nhau, đều là những cô gái khiến cho bất kì ai cũng không thể ghét được.

Được rồi, tôi phải đi viết bài đã.

Thẩm Mục Phạm: “Chờ chút...”

Tác giả. “Cái gì? Có chuyện gì sao?”

Thẩm Mục Phạm hít sâu, cắn răng hỏi, “Món thịt lần trước mà chị đã hứa đâu ? Còn nói sẽ thay đổi nhiều phương thức nữa mà?”

Tác giả cười ha ha, “Bé ngoan, không phải đã làm rồi sao.”

“Ở đâu?”

“Kia kia, hai người không phải ở bàn ăn, phòng bếp, trước cửa, sofa đều đã ăn rồi sao.”

Thẩm Mục Phạm nghiêng răng nghiêng lợi. “Cái đó mà cũng tính?”

“Sao lại không tính?” Tác giả chớp chớp mắt, có chút dăm chiêu. “Nếu không tính, sao Âm Âm lại khẳng định một đêm ba lần. Vậy chẳng lẽ cậu giống đàn ông bình thường, hay là ba ngày một lần?”

“Phi, tối hôm qua tôi còn một đêm bốn lần.” Thẩm Mục Phạm kiên trì bảo vệ năng lực đàn ông của bản thân.

“Có vậy nữa sao?” Tác giả tỏ vẻ hoài nghi. “Nói nghe một chút thử xem nào, bốn lần?”

“Ăn cơm nửa chừng trên ghế một lần, khi ôm cô ấy vào phòng tắm vòi sen một lần, sau lại giúp sấy tóc ở bàn trang điểm...” Thẩm Mộc Phạm càng nói càng thấy không đúng, cuối cùng cắn răng nói. “Được rồi, đều tính hết. Nhưng lần sau phải đầy đủ hơn, không được qua loa, đại khái.”

Tác giả gật đầu. “Được, lần này tôi cũng muốn đi Nhật Bản một thời gian để học tập về mảng này sau đó trở về. Có điều... Haiz, nghe nói để đi đến đó tốn rất nhiều tiền, cái này...”

Thẩm Mộc Phạm trầm nghĩ: gian thương, sau đó cảm tâm tình nguyện đưa ra một ít đô la. “Vầy đủ chưa? Nếu chưa đủ thì ngày mai gặp thư kí để lấy thêm.”

Tác giả nhận tiền, mặt mày hớn hở. “Con trai, càng nhiều càng tốt.”

Thẩm Mộc Phạm tóm tắt lại những điểm chính. “Nhiều thời gian, tư thế, mấy thứ góp vui gì đấy, càng nhiều càng tốt, tốt nhất là tìm vai diễn để đóng luôn.”

Bạch nữ vương lạnh lùng cười, đưa cho tác giả một xấp chi phiếu. “Đóng kịch tôi cũng thích, nhưng tôi muốn vở công chúa và người hầu.”

Tác giả đếm chi phiếu, ôm trong người cười nói. “Ok, thứ hai tư sáu đóng ông chủ và hầu gái, ba năm bảy công chúa và người hầu.”

26. Chương 26

Sau khi sống chung với Thẩm Mộc Phạm, Bạch Chi Âm từ chối tham gia tất cả các bữa tiệc, đồng dạng tuyên bố: “Người đàn ông có giá nhất đã bị em câu được, em không cần phải xuất đầu lộ diện nữa.”

“Thì ra là vậy ư?” Thẩm Mộc Phạm nheo mắt, nói không chút nể mặt. “Nghe cứ như là đang kiểm soát ấy?”

Ha ha, Bạch Chi Âm cười hậm hực, đổi sang lý do khác. “Chủ yếu là em lo sẽ bị paparazzi bám theo. Em không muốn sau này chỉ tới siêu thị mua rau thôi mà cũng được lên báo. Hơn nữa nếu bị bại lộ, em sẽ bị buộc phải trở thành người công chúng, đi tới đâu cũng bị người ta dòm ngó, mọi lúc mọi nơi đều phải chú ý đến lời ăn tiếng nói của mình chứ đừng hòng được như bây giờ, khoác đại cái áo là có thể ung dung ra ngoài.”

“Chuyện này em không cần phải lo.” Thẩm Mộc Phạm tự tin bảo đảm. “Bộ phận quan hệ xã hội của Thẩm thị làm việc rất hiệu quả, bọn họ sẽ bám nhổ với báo chí trước, không để cho họ đăng lung tung đâu.”

“Thôi quên đi.” Bạch Chi Âm vẫn lắc đầu. “Tiệc rượu hay những cái tương tự em vẫn thấy không thích.” Lời nói của cô là thật, việc tụ họp trong giới thượng lưu nói thẳng ra là một loại cách thức xã giao, mọi người ham thích nó là bởi cái gọi là tụ họp này chính là nơi tập hợp những nổi tiếng. Bất luận là bạn muốn làm thân với những người tai to mắt lớn hay muốn săn gái đẹp, hoặc tìm một chú ‘rùa vàng’ để có thể cho bạn địa vị, cơ hội để đạt được mong muốn.

Theo như lời cô nói, cô đã câu được người đàn ông có giá nhất xứ Cảng Thơm này. So với việc mang giày cao gót, bưng ly rượu tươi cười gượng gạo thì chỉ bằng nằm ở nhà, ôm bóng ngô, xem phim. Hơn nữa, bây giờ chưa phải là thời gian tốt để công khai quan hệ giữa họ. Phía Bạch Phi Dương vẫn cho rằng cô đang giận dữ nên mới không dùng những thủ đoạn hắc với Tiểu Thiên. Một khi lão già đó biết cô và Thẩm Mộc Phạm đang qua lại với nhau thật thì Tiểu Thiên sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm. Cho nên cô muốn giấu thêm một thời gian nữa, đợi khi nào quan hệ của hai người vững chắc, anh dành tình cảm sâu đậm cho cô thì mới công khai.

Bạch Chi Âm tỏ rõ không hứng thú nên Thẩm Mộc Phạm cũng không miễn cưỡng cô, từ chối rất nhiều lời mời, ở nhà xem ti vi với cô. Đương nhiên, cũng có mấy lần giống như hôm nay, xem một lúc rồi lại kéo lên giường.

Giày vò một thôi một hồi, Bạch Chi Âm mệt đến mức hai chân như nhũn ra, nằm sấp trên lòng ngực Thẩm Mục Phạm thở hổn hển, ngằm búi ngùi làm chuyện này thật là mất sức, thảo nào có người từng nói làm một lần tương đương với chạy 1000 mét.

Cô thật sự kiệt sức, Thẩm Mục Phạm được ăn no, tinh thần lại tràn đầy, vỗ vỗ lưng cô hỏi, “Ồ trên thoải mái lắm đúng không?”

Bạch Chi Âm thầm khinh bỉ trong lòng, thoải mái cái con khỉ ấy. Cô xoay đến nỗi thắt lưng đau như muốn đứt cả ra, vừa mới ngồi xổm xuống, chân còn phát run nữa là.

Không nghe thấy cô trả lời, Thẩm Mục Phạm khẽ nhếch khóe miệng lên, cố ý nói. “Em không thoải mái sao? Vậy anh sẽ cố gắng hơn.”

Dứt lời, bàn tay to lớn của Thẩm Mục Phạm đặt ở thắt lưng của cô, thúc mạnh thứ còn đang ở trong cơ thể cô vào sâu hơn. Bạch Chi Âm sợ tới mức vội vàng ngăn chặn tay anh ta lại, nhẹ giọng cầu xin tha thứ. “Đừng, em mệt quá rồi.”

Thẩm Mục Phạm nghe cô nói, bàn tay vuốt ve bờ hông mượt mà của cô, cười trêu chọc. “Như vậy không được, mới có một lần mà đã mệt.”

Bạch Chi Âm nghiêng răng, oán thầm nói, một lần là thế nào, anh làm một lần nhưng tôi chết ba lần rồi cũng nên.

Như nhìn thấu được tâm tư của cô, tay Thẩm Mục Phạm lần theo hông của cô chuyển đến phía trước, nắm lấy hai bầu ngực đang run rẩy, chậm rãi vuốt ve. “Có vẻ hôm nay em rất nhạy cảm.”

Bạch Chi Âm không lên tiếng, để anh tự do vuốt ve ngực mình. Không phải cô không ngăn cản, mà là cô hiểu quá rõ tính tình của người đàn ông này. Càng chống đối anh thì chỉ càng phản tác dụng, kết quả chịu thiệt vẫn là bản thân mình. Cứ tưởng anh vãn về một lúc rồi sẽ thả ra, ai biết anh từ xoa nắn lại biến thành trêu chọc, còn cố ý đụng vào đầu ngực phẫn hồng, làm cô vừa ngứa ngáy vừa đau trướng, chưa được bao lâu cô khiến cô không nhịn được phải rên rỉ.

Ngăn lại bàn tay đang làm loạn của anh lại, Bạch Chi Âm gắt giọng. “Đừng quậy nữa, em khó chịu muốn chết.” Có thể là do sắp đến kì sinh lý, trong khoảng thời gian này bộ ngực vô cùng mẫn cảm, khi cởi quần áo bị chạm lướt qua thì đều dấy lên cảm giác kì quái.

“Sao lại khó chịu?” Thẩm Mục Phạm để tay ở vai cô kéo cô ngồi dậy, nhưng ngón tay vẫn còn chọc ghẹo đỉnh chóp phẫn hồng, xấu xa cười. “Âm Âm, chỗ này của em cứng như hòn đá nhỏ vậy.”

Mấy ngày này Bạch Chi Âm đã hiểu rõ về sự tưởng phản của Thẩm Mục Phạm lúc trên giường và khi xuống giường. Nhưng khi nghe những lời nói nhuộm đầy màu sắc tình dục này, cô vẫn thẹn đỏ cả mặt, che ngực mắng. “Lưu manh.”

Thẩm Mục Phạm không màng đến sỉ diện, được nước lấn tới, lấy tay bao bọc tay của cô, dùng sức xoa nắn. “Ăn uống, tình dục là bản năng của con người, là việc hết sức bình thường, sao có thể gọi là lưu manh?”

Bạch Chi Âm e rằng càng nói thêm chỉ càng tức giận hơn, vội vàng hất tay Thẩm Mục Phạm ra, nâng người thoát khỏi cơ thể anh ta trở mình xuống giường. Đang định đi tắm rửa thì đã bị anh từ phía sau nắm lấy thắt lưng, kéo trở lại đặt dưới người anh.

“Làm gì vậy?” Bạch Chi Âm hờn giận mở miệng nói. “Phía dưới nhóp nhóp rất khó chịu, em phải đi tắm cái đã.”

“Nhóp nhóp?” Thẩm Mục Phạm mỗ nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của cô, chế nhạo nói. “Ai bảo em ra nhiều dịch như vậy?”

Bạch Chi Âm liếc anh một cái. “Anh còn nói nữa là em sẽ giận thật đấy.”

Thấy Bạch Chi Âm có vẻ thật sự tức giận, Thẩm Mục Phạm cũng không chọc ghẹo cô nữa, chuyển qua nói chuyện nghiêm túc với cô. “Chủ nhật có một bữa tiệc, em đi cùng anh đi.”

“Em không đi.” Bạch Chi Âm liền cự tuyệt không chút do dự. Ngày một lát lại giải thích. “Anh cũng biết, em không thích tham gia yến tiệc.”

Thẩm Mục Phạm liếm liếm cánh môi của cô. “Tiệc lần này không giống với những lần trước, lần này không phải buổi tiệc bình thường.”

Bạch Chi Âm bị Thẩm Mục Phạm liếm láp đến ngứa ngáy, lấy tay che miệng, tránh cho anh ta lại giày vò đôi môi cô lần nữa. “Đó là tiệc gì? Sinh nhật của anh?”

Thẩm Mục Phạm khẽ nhướn mi, trong lời nói hàm ý hờn giận. “Em không biết sinh nhật anh?”

“Em biết sinh nhật trên chứng minh nhân dân của anh, nhưng chưa chắc đã đúng.” Bạch Chi Âm lấy bản thân làm ví dụ nói. “Giống như em chỉ có năm sinh đúng, còn ngày tháng sinh thì không đúng.”

Nghe Bạch Chi Âm nói như vậy, Thẩm Mục Phạm nhất thời quên mất cơn hờn giận vừa rồi, ngược lại quan tâm hỏi. “Vậy ngày sinh thật sự của em là ngày mấy?”

“Em không biết.” Bạch Chi Âm nhún nhún vai. “Em không sinh ra tại bệnh viện, cho nên không có chứng sinh.”

“Cho dù không có giấy chứng sinh, mẹ em chắc cũng phải nhớ chứ?” Thẩm Mục Phạm không hiểu hỏi.

“Mẹ em ư?” Bạch Chi Âm bĩu môi. “Nếu anh hỏi bà ấy năm đó có cái gì nổi tiếng thì bà ấy còn có thể nhớ.”

“Khi em được vài tháng tuổi đã được bị giao ột người bà ở nông thôn, bà không biết chữ, lại là người đã lớn tuổi mắc chứng đãng trí nhẹ, khi đăng kí hộ khẩu chỉ nhớ đại khái, cho nên...”

Cô chỉ kể lại một cách qua loa nhưng Thẩm Mục Phạm lại cảm thấy lòng ngổn ngang cảm xúc. Cứ nghĩ đến việc cô còn nhỏ mà phải chịu đựng nỗi đau bị mẹ ruột vứt bỏ, trong lòng anh làm càng thêm thương xót. Trán kẻ trán, Thẩm Mục Phạm khẽ hôn lên chóp mũi cô, dịu dàng an ủi. “Tất cả đã là quá khứ, sau này đã có anh.”

Sự việc đã trải qua nhiều năm, thật sự Bạch Chi Âm đã không còn cảm thấy gì, nhưng nghe lời hứa hẹn đầy dịu dàng của Thẩm Mục Phạm, mắt cô đột nhiên cay xè, đáy mắt trở nên mờ mịt.

Cô không muốn để Thẩm Mục Phạm thấy mình khóc nên vội vàng muốn quay đầu sang chỗ khác, nhưng lại bị anh kéo trở lại, trịnh trọng hôn cô, nụ hôn mang đi giọt nước mắt vương trên bờ mi. “Sau này em muốn sinh nhật mình là khi nào, thì ngày đó anh sẽ tổ chức cho em.”

Bạch Chi Âm cố gắng kiềm nén cảm xúc đau thương, cố gắng thay đổi bầu không khí. “Có phải sinh nhật thì em sẽ được nhận quà không? Vậy thì em phải làm nhiều lần mới được.”

Thẩm Mục Phạm vuốt cằm. “Làm mỗi ngày cũng được.”

Bạch Chi Âm nhếch miệng cười, lập tức lắc đầu. “Không được, mỗi ngày thì nhiều quá, làm vậy không phải càng nhanh già hơn sao.”

“Già nhưng vẫn xinh đẹp.” Thẩm Mục Phạm vuốt nhẹ chóp mũi cô. “Em yên tâm, anh sẽ không chê em đâu.”

“Hừ, câu này bị liệt vào một trong mười lời nói dối kinh điển nhất.” Bạch Chi Âm khinh thường bĩu môi. “Các chuyên gia tình yêu đều nói, bản tính đàn ông là có mới nới cũ, đừng nói chờ tới khi em già đi, không chừng chủ nhật đi đến buổi tiệc nhìn thấy người đẹp, liền xao động rồi lập tức vứt bỏ em cũng nên.”

Khóe miệng Thẩm Mục Phạm méo xệch. “Nếu sợ anh bị những người phụ nữ khác cướp mất, sao em không cùng đi đến buổi tiệc với anh, trông coi anh?”

“Em sợ sự tự tin bị đá kích.” Bạch Chi Âm thở dài.

Thẩm Mục Phạm phút chốc run lên, hiểu được hàm ý của Bạch Chi Âm. Giữ lấy khuôn mặt của cô, anh than thở. “Bé ngọc, em vừa xuất hiện, chỉ có những người đó mới chịu đá kích.”

Không chờ cô mở miệng, Thẩm Mục Phạm nói tiếp. “Chủ nhật là tiệc đính hôn của Nghiêm Chính, khách được mời đều là...”

Nghe thấy tên gọi quen thuộc, cả người Bạch Chi Âm chấn động. “Anh nói là tiệc đính hôn của ai?”

“Nghiêm Chính.” Thẩm Mục Phạm không hiểu vì sao cô lại có hứng thú với việc này đến vậy.

Bạch Chi Âm càng nói càng kích động. “Nghiêm Chính? Nghiêm Chính của tập đoàn UK?”

Bạch Chi Âm hưng phấn khác hẳn ngày thường khiếm Thẩm Mục Phạm nhú mày. Trong đầu bỗng chốc nhớ đến chuyện lần trước ở quán bar, khi lần đầu cô nhìn thấy Nghiêm Chính cũng như vậy, mày không khỏi càng nhú chặt. “Em có vẻ rất có hứng thú với cậu ta nhỉ?”

Bạch Chi Âm đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, không nhận thấy sự tức giận trong giọng nói của Thẩm Mục Phạm, vô thức trả lời. “Đúng là rất có hứng thú.” Đùa hoài, anh ta là mục tiêu của Nghiên Hi, cũng là kế hoạch chung của hai người, cô đương nhiên là có hứng thú.

Lần này đến đây, Nghiên Hi nhận được tin tức anh ta sẽ đính hôn với Lâm Nhân. Nhưng mấy ngày nay bên ngoài không có tin đồn gì, các cô còn tưởng rằng tin tức không đúng, không ngờ đó lại là sự thật, hai người bọn họ thật sự sẽ đính hôn.

Bạch Chi Âm còn đang trong suy nghĩ, Thẩm Mục Phạm bên cạnh thì tức giận cũng càng tích tụ trong lòng. Anh đưa tay xoay cho cô một cái cổ thật mạnh, giọng nói lạnh lạnh dọa người. “Âm Âm, em nói xem anh nên phạt em thế nào đây?”

Phạt? Bạch Chi Âm ôm cái đầu bị cốc đau. vẻ mặt ngơ ngác hỏi. “Em đã làm sai cái gì? Vì sao phải bị phạt?”

Thẩm Mục Phạm nghiêng người tới, cắn cánh môi của cô, lời nói tức giận tiết qua kẽ răng. “Ồ trên giường của anh dám nghĩ đến người đàn ông khác, vậy có tính là sai...”

Bạch Chi Âm bị đau, thụ động thừa nhận nụ hôn ác liệt của Thẩm Mục Phạm, cho đến khi đôi môi bị dày vò đến vừa đỏ vừa sưng lên mới được thả ra thở dốc, trong đầu mờ mịt có suy nghĩ, anh tức giận như vậy chẳng lẽ là đang ghen...

Tuy Thẩm Mục Phạm có chút ghen khi Bạch Chi Âm thể hiện cực kỳ có hứng thú với Nghiêm Chính, nhưng vẫn chuẩn bị mang cô đi tham dự buổi tiệc đính hôn ngày chủ nhật. Ngoài ra, Bạch Chi Âm lấy được thêm một thiệp mời cho Doãn Nghiên Hi từ chỗ của anh.

“Cậu chắc chắn ngày mốt sẽ đến đó hả?” Bạch Chi Âm nghĩ nghĩ, vẫn là lo lắng. “Có khi nào bọn họ có nhận ra cậu không?”

“Yên tâm đi, mình sẽ cố gắng tránh mặt bọn họ, hơn nữa...” Doãn Nghiên Hi cười tự giễu nói. “Có lẽ hai người bọn họ đã sớm quên có một người như vậy rồi.”

“Quên rồi cũng tốt.” Bạch Chi Âm cầm tay Doãn Nghiên Hi, căn dặn. “Mình sẽ nói với Thẩm Mục Phạm cậu là bạn học đại học với mình, lần này đi xem cho biết, lúc đó cậu đi cùng với mình. Anh ta với Nghiên Chính là chỗ bạn bè thân thiết, chắc chắn sẽ có cơ hội gặp mặt.”

“Cảm ơn cậu.” Doãn Nghiên Hi cầm tay cô, chân thành nói lời cảm ơn. “Âm Âm, cảm ơn cậu đã giúp mình.”

“Giữa hai chúng ta mà còn nói những lời này sao?” Bạch Chi Âm liếc mắt một cái, nói. “Hơn nữa, hai chúng ta chưa biết được ai giúp ai, bọn mình đã nói phải đem hai anh chàng có giá nhất xứ Cảng đập dưới chân.”

Bạch Chi Âm nói vậy, Doãn Nghiên Hi cũng nhớ lại sự hào hứng khi lập ra kế hoạch lúc trước, không khỏi bật cười. “Đúng, phải giẫm đạp dưới chân.”

Nhưng giẫm xong rồi phải làm gì? Bản thân các cô còn có thể thành công mà rút lui sao? Đang cầm li cà phê, hai người đang thân thiết không ai bảo ai cùng rơi vào trầm tư...

27. Chương 27

Chủ nhật, Bạch Chi Âm trang điểm, ăn mặc lộng lẫy, theo Thẩm Mục Phạm đến khách sạn Tứ Quý để tham gia lễ đính hôn của Nghiêm Chính.

Đây là lần đầu tiên bọn họ công khai trước mọi người từ khi chính thức quen với nhau. Trước khi đi cô còn thấp thỏm bất an, sợ bị phóng viên chụp lung tung, biết bấy bạ. Nhưng khi đến sách sạn thì mới biết công tác bảo mật trong hội trường được thực hiện rất nghiêm ngặt, đừng nói là phóng viên, ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt vào.

Thẩm Mục Phạm giải thích cho sự sắp xếp chặt chẽ này. “Lâm Nhân rất hướng nội, Nghiêm Chính sợ người đông lộn xộn quá sẽ làm cô ấy không thoải mái.”

Bạch Chi Âm nhìn bức hình đặt trước cửa hội trường. Cô gái trong ảnh mặc bộ váy ngang đầu gối màu hồng phấn nhạt, bàn tay nhỏ nhắn vòng lên cổ Nghiêm Chính, trán chạm vào trán anh, đôi mắt dịu dàng như nước, vừa nhìn là thấy đáng yêu. Thảo nào mà Nghiêm Chính lại nâng niu chiều chuộng cô nhiều năm như vậy. Có điều, trái tim bên trong cái vỏ bọc tựa như thiên thần ấy cũng thuần khiết như thế chứ?

Nhớ tới những chuyện Nghiê Hi đã kể, Bạch Chi Âm không khỏi cười lạnh. Tuy nó nhỏ đến nỗi gần như không thể nghe thấy nhưng Thẩm Mục Phạm lại tinh tế nhận ra, hỏi cô: “Sao thế?” Không đợi cô trả lời, mày trái của anh đã nhướng lên, giọng có vẻ không vui. “Đừng nói em thật sự có hứng thú với Nghiêm Chính chứ?”

“Làm gì có.” Đã bị một bài học nhớ đời vì chuyện này nên Bạch Chi Âm vội vàng phủ nhận. “Em chỉ cảm thấy bức ảnh này rất bình thường, chúng ta mà chụp thì còn đẹp hơn bọn họ.”

Biết rõ là cô chỉ nói cho có lệ nhưng Thẩm Mục Phạm vẫn rất hài lòng với câu trả lời của cô. “Chứ sao, Âm Âm của chúng ta đẹp hơn cô ấy nhiều.”

“Em cũng thấy như thế.” Bạch Chi Âm đáp lại mà không chút đỏ mặt.

Anh không trêu chọc cô tự kỷ, không biết xấu hổ mà chỉ ngắt lấy cằm cô, cười nói: “Bé ngọc.”

Không biết có phải vì sợ dọa tới công chúa nhỏ hay không mà Nghiêm Chính hạn chế quy mô của buổi tiệc, những khách khứa được mời đều là bạn bè thân thiết của hai bên gia đình. Nhưng cũng vì thế, sự xuất hiện của cô đã khiến cho hội trường xôn xao. Nghĩ lại thì cũng phải thôi, những người được tham dự buổi tiệc hôm nay chắc chắn không thể có thân phận thấp kém như cô, cộng thêm những lời nửa vờ của Thẩm Mục Phạm hôm trước nên cả hội trường đều lập tức liên tưởng tới chuyện vui của bọn họ cũng sắp tới rồi.

Vì thế, trong quá trình cô theo Thẩm Mục Phạm đi chào khách khứa đã xuất hiện những câu hỏi thế này: “Nghiêm Chính coi như là đã ổn định rồi, ông thì sao? Khi nào thì mời bọn tôi uống rượu mừng?”

Bạch Chi Âm mím môi cười, giả vờ thẹn thùng cúi đầu xuống, ném vấn đề lại cho Thẩm Mục Phạm.

“Tôi cũng muốn làm cho nhanh nhưng cô ấy vẫn chưa chịu gặt đầu.” Thẩm Mục Phạm ôm eo cô, giả vờ thở dài một hơi. “Tôi đang rầu gần chết đầu.”

Người kia cười ha hả trên nỗi đau của người khác. “Ông mà cũng có lúc gặp vấn đề nan giải sao?” Ngay sau đó, đề tài chuyển sang cho Bạch Chi Âm. “Cô Bạch, cái gã này rất có giá, cô phải giữ chặt lấy, không cẩn thận chút thôi là sẽ bị người ta giật mất đấy.”

“Thì ra anh ấy được chào đón thế à?” Bạch Chi Âm liếc xéo Thẩm Mục Phạm một cái, giả vờ nghiêm túc nói. “Vậy thì tôi càng phải nghĩ thêm một chút, tôi không thích chồng mình bị người ta nhử nhung suốt ngày đâu.”

Thẩm Mục Phạm nháy mắt với người kia. “Người anh em, ông tới giúp đỡ hay phá đám vậy?”

Hai người kẻ xướng người họa rất tự nhiên khiến cho người kia cứ tưởng là mình đã chọc gậy bánh xe nên vội vàng giải thích. “Cô Bạch, tôi không có ý đó. Tôi chỉ định nói Thẩm Mục Phạm rất tốt, hơn nữa cô có

thể yên tâm, con người cậu ấy rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm, bao nhiêu năm nay cô là người con gái đầu tiên cậu ấy dẫn tới trước mặt bọn tôi đấy.”

Bạch Chi Âm không dám tin. “Thật không?”

Người kia vội vàng gật đầu. “Thật 100%”

Bạch Chi Âm nhìn Thẩm Mục Phạm với ánh mắt nghi ngờ cùng nghi hoặc. Cô biết những tin đồn ong bướm của Thẩm Mục Phạm rất ít, nhưng nói bao nhiêu năm nay anh không hề có một người phụ nữ nào thì cô vẫn không dám tin. Huống chi theo như cô biết, anh yêu thương và trân trọng Đường Đường – hồng nhan tri kỷ của mình – rất nhiều.

Dường như nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng Bạch Chi Âm, Thẩm Mục Phạm cúi đầu thì thầm vào tai cô. “Cậu ta nói không sai, em là người đầu tiên.”

Thôi được, phải thừa nhận là tuy nói không hy vọng xa vời rằng sẽ chiếm được tình yêu của anh nhưng khi nghe được những lời này, Bạch Chi Âm vẫn không nén được phải cong môi lên cười, ngay cả mắt cũng cong theo. Cô thầm cảm thán, đúng là phụ nữ, ai cũng thích mình là độc nhất vô nhị.

Người đối diện thấy Bạch Chi Âm nở nụ cười thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm theo. Tuy lúc này Thẩm Mục Phạm thể hiện có hơi lố nhưng anh ta vẫn có thể nhận ra được địa vị Bạch Chi Âm trong lòng anh là không tầm thường. Nếu thật sự chỉ vì một câu nói của anh ta mà làm hỏng mối duyên này thì cái gã kia sẽ xé xác anh ta mất. Anh ta thở dài một hơi, lảng sang chuyện khác, bàn chuyện làm ăn.

Bạch Chi Âm không thể nói chen vào nên lấy cớ là đi tìm thức uống, nhân cơ hội đó ra ban công gọi điện thoại cho Nghiên Hi. Bọn họ vốn hẹn là cùng đi nhưng chiều nay, khi vừa ra khỏi cửa thì Nghiên Hi gọi điện thoại tới nói là đột nhiên có chuyện, sẽ tới trễ một chút. Nhưng bây giờ đã gần 7 giờ rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng cô ấy đâu, Bạch Chi Âm lo là cô ấy đã xảy ra chuyện gì đó.

Điện thoại đổ chuông mãi mà không thấy ai nghe máy, Bạch Chi Âm vội vàng gọi cho Liên Hi. “Nghiên Hi đã đi chưa?”

“Cô ấy chưa tới sao?” Liên Hi ngạc nhiên. “A Lãng đã đưa cô ấy đi từ sớm rồi mà?”

“Không phải chứ?” Bạch Chi Âm nhíu mày. “Đến giờ cậu ấy vẫn chưa tới, gọi điện thoại thì không nghe máy, đừng nói là có chuyện gì nha.”

“Không đâu, có A Lãng đi với cô ấy mà, nếu có chuyện gì thì nó đã gọi cho tôi.” Liên Hi an ủi. “Cô đừng sốt ruột, tôi gọi cho A Lãng ngay đây.”

Bạch Chi Âm biết có Liên Lãng đi cùng thì chắc sẽ không có chuyện nhưng vẫn hồi thúc Liên Hi. “Vậy anh mau gọi đi, có tin tức thì gọi cho tôi ngay.”

Bạch Chi Âm ngắt máy, cầm điện thoại đứng bên ban công suy nghĩ mông lung. Khi thì lo là xảy ra tai nạn xe cộ; khi thì sợ Nghiên Hi sẽ rút lui trước giờ ra trận, nhưng nghĩ lại thì không thể có khả năng này. Sau đó cô lại lo là có khi nào cha con họ Lâm phát hiện và nhốt cô ấy lại không? Cứ nghĩ lung tung như thế, vừa quay người lại thì phát hiện sau lưng mình có người khiến Bạch Chi Âm giật mình, suýt nữa là hét toáng lên. Nhưng khi nhìn rõ người kia là ai thì nỗi khủng hoảng trong cô càng dữ dội.

Bạch Chi Âm không ngờ là sẽ gặp phải Bạch Vi Đức tại nơi này.

Trước khi tới tham dự bữa tiệc, cô còn nhờ Thẩm Mục Phạm lấy danh sách khách mời tham gia bữa tiệc, xác định nhà họ Bạch và những người có quan hệ với nhà họ Bạch – chẳng hạn như nhà chồng của Bạch Tiêu Vi – đều không được mời tham dự thì mới yên tâm tới đây. Hơn nữa theo như cô biết, Nghiêm Chính đã bao trọn khách sạn Tứ Quý này, nếu không có thiệp mời, đừng nói là vào hội trường, ngay cả cửa chính cũng đừng mong tiến bước. Cho nên sự xuất hiện của Bạch Vi Đức khiến cô hết sức bất ngờ.

Cố nén cảm giác căng thẳng, Bạch Chi Âm cố gắng làm cho giọng của mình trở nên bình tĩnh. “Anh hai, sao anh lại ở đây?”

Bạch Vi Đức không trả lời, chỉ nhìn cô chằm chằm không chớp mắt. ánh mắt ấy cứ như là ánh hào quang từ mắt Phật, lạnh và sắc, giống như là muốn nhìn xuyên thấu cô.

Bạch Chi Âm bị anh ta nhìn đến nỗi cả người cảm thấy không thoải mái, cô vén những sợi tóc rơi trên trán, lên tiếng phá vỡ tình thế căng thẳng này. “Anh cũng tới tham dự lễ đính hôn sao?”

Cô nghĩ nếu Bạch Vi Đức vẫn không trả lời thì cô sẽ trực tiếp bỏ đi. Từ sau lần anh ta tự nhiên đối xử tốt với cô hôm trước, giờ gặp lại anh ta là Bạch Chi Âm lại cảm thấy khó chịu.

Không biết có phải là nhìn thấu ý nghĩ trong lòng của cô, lần này Bạch Vi Đức trả lời rất nhanh, cũng giải thích nguyên nhân anh ta xuất hiện ở trong này. “Lâm Nhân là đàn em của anh ở trường.”

Nghe được lời của anh ta, Bạch Chi Âm mới giật mình nhớ tới lời Nghiên Hi đã từng nói, Lâm Nhân học tạo hình mỹ thuật, Bạch Vi Đức cũng vậy, xem ra hai người họ cùng được một giáo sư chỉ dạy. Nghĩ thế, tâm trạng cô bỗng thả lỏng, tối nay hẳn là sẽ không phải gặp ông ta. Về phần Bạch Vi Đức, trực giác cho cô thấy anh ta sẽ không đem chuyện nhìn thấy tối nay mà nói cho Bạch Phi Dương.

Có loại cảm giác chắc chắn này, Bạch Chi Âm âm thầm thở phào, nghĩ hai người chỉ tình cờ gặp gỡ tán gẫu vài câu rồi đi, không ngờ Bạch Vi Đức lại không hỏi một câu không đầu không đuôi. “Em thực sự đang quen với anh ta sao?”

28. Chương 28

Bạch Chi Âm giật mình, khi nhận ra anh ta đang nói đến Thẩm Mục Phạm liền nhẹ nhàng dạ một tiếng, xem như thừa nhận.

Đôi mắt Bạch Vi Đức tối sầm lại. “Thì ra chuyện bọn họ nói đều là sự thật.”

“Anh hai, tạm thời em chưa muốn cho ông nội biết, anh có thể giữ bí mật này giúp em không?” Cô thử dò hỏi anh ta.

Bạch Vi Đức ngẩng đầu, không nói đồng ý nhưng cũng không hề nói cự tuyệt, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cô đầy phức tạp. “Em yêu anh ta sao?”

“Em yêu anh ấy.” Bạch Chi Âm không nghĩ ngợi gì mà trả lời ngay, sợ nếu đáp chậm nửa nhịp sẽ khiến anh ta hiểu lầm.

Bàn tay đặt ở hai bên người siết chặt lại, ánh mắt Bạch Vi Đức lạnh tanh. “Vậy anh ta thì sao, cũng yêu em ư?”

Bạch Chi Âm còn chưa kịp trả lời thì một giọng nam trong trẻo chợt vang lên. “Vấn đề này anh nên hỏi tôi mới phải.”

Thẩm Mục Phạm bước đi mạnh mẽ, tiến lại bên người cô, trong giọng nói có vài phần bất mãn. “Không phải nói đi lấy thức ăn sao? Sao lại chạy đến đây?”

Bạch Chi Âm giơ chiếc di động lên. “Em thấy Nghiên Hi còn chưa tới, nên ra đây gọi điện thoại cho cậu ấy.”

Thẩm Mục Phạm đã nghe cô nói về Doãn Nghiên Hi, biết đó là bạn tốt của cô, nay cô nói vậy thì thuận miệng quan tâm hỏi. “Cô ấy mới từ Đài Loan trở về, hay là không biết đường?”

“Em có kêu A Lãng đi đón cô ấy rồi.” Bạch Chi Âm nói.

“Vậy chắc là không có việc gì đâu. “Ánh mắt Thẩm Mục Phạm thoáng lướt sang một bên, làm như là giờ mới nhìn thấy Bạch Vi Đức.” Vị này là...?”

“Anh hai của em, Bạch Vi Đức.” Bạch Chi Âm giới thiệu. “Anh ấy với Lâm Nhân cùng học về hội họa.”

“Xin chào!” Thẩm Mục Phạm phun ra hai chữ ngắn gọn, hiển nhiên là không có ý định nói chuyện tiếp.

Bạch Vi Đức không thèm để ý đến sự khinh thường đó, hai mắt sắc bén hướng thẳng tới bàn tay đang đặt trên eo của Bạch Chi Âm, khẽ châm chọc: “Anh Thẩm và Chi Âm thân lắm sao?”

Thẩm Mục Phạm tỉ mỉ đánh giá Bạch Vi Đức, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, từ từ nói. “Chúng tôi đang yêu nhau.”

Đây là lần đầu tiên anh trực tiếp thừa nhận mối quan hệ của bọn họ, hơn nữa là trước mặt người nhà họ Bạch, Bạch Chi Âm thật không biết là lên vui vẻ hay là phát sầu đây. Song, điều làm cô thấy kì quái chính là phản ứng của Bạch Vi Đức, anh ta giống như rất tức giận, lời nói như muốn gây sự với người khác. “Anh chỉ muốn chơi đùa hay là dự định lấy con bé?”

Mày kiếm khe nhướn lên, ánh mắt Thẩm Mục Phạm lại thâm sâu u tối vài phần. “Xem ra anh Bạch rất quan tâm đến em gái.”

Chân mày Bạch Vi Đức cau chặt lại, cả người phóng ra lửa giận. “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Đối với sự ép hỏi vô lễ của anh ta, Thẩm Mục Phạm dường như không lưu tâm mà chỉ cụp mắt xuống chăm chú nhìn vào Bạch Chi Âm, gần từng từ nói. “Tôi sẽ không lấy tình cảm ra để chơi đùa.”

Một câu nói rất nhẹ nhàng bằng quơ nhưng vừa trả lời được câu hỏi của Bạch Vi Đức, lại có thể tuyên bố thái độ cùng nguyên tắc của mình với Bạch Chi Âm. Bạch Chi Âm bị anh nhìn như vậy trong nháy mắt có chút thất thần, trong lòng bỗng ấm áp ngọt ngào, nhưng còn có một chút tội lỗi. Anh nghiêm túc như vậy, thế nhưng cô lại...

Mất thấy hai người đối diện không coi ai ra gì, Bạch Vi Đức chỉ thấy trong đầu có một cơn lửa giận đang thiêu đốt, anh ta níu chặt ống quần, một lúc lâu mới dần dần trừng mắt nhìn thẳng vào Thẩm Mục Phạm, ném ra một câu. “Hy vọng anh nói được làm được, nếu không...” Những lời uy hiếp vẫn chưa nói xong, anh ta liếc mắt về phía Bạch Chi Âm, ngay cả lời chào tạm biệt cũng chưa nói thì đã mạnh mẽ xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng đã đi xa, Bạch Chi Âm nhú mày lại, trong lòng chưa kịp lo lắng về biểu hiện của Bạch Vi Đức, trên đầu lại truyền đến giọng nói trầm thấp của Thẩm Mục Phạm. “Về sau cách xa anh ta một chút.”

Cô ừ một tiếng đồng ý. Kỳ thật cô vốn dĩ đã cố gắng cách xa anh ta, bắt quá sau chuyện hôm nay, cô hẳn là cần phải cách xa anh ta hơn nữa.

Nhìn cô đáp lại thẳng thắn như vậy, Thẩm Mục Phạm biết ngay có lẽ cô cũng nhìn ra được Bạch Vi Đức có điểm khác thường. Dù hiểu được có thể đây là lần đầu tiên cô phát hiện anh ta khác thường nhưng vẫn lo lắng hỏi. “Anh ta có làm gì quá đáng với em không?”

“Không có.” Bạch Chi Âm vội vàng phủ nhận. “Trước kia anh ta rất ít khi nói chuyện với em.”

Thẩm Mục Phạm mím môi. Có lẽ Bạch Vi Đức cũng biết tình cảm mình dành cho Bạch Chi Âm là trái với luân thường cho lên trong suốt thời gian qua mới chịu đựng, quyết tránh né. Hôm nay, đại khái là nhìn thấy bọn họ thân mật không giấu nổi cảm xúc mới để lộ ra bên ngoài.

Trong lòng nổi lên một cơn phiền não, anh khẽ vuốt mái tóc Bạch Chi Âm, lặp lại. “Mặc kệ như thế nào, về sau em không được gặp anh ta một mình.”

Bạch Chi Âm bĩu môi, vừa định tỏ thái độ không muốn gặp bất cứ ai trong nhà họ Bạch thì điện thoại trong tay bỗng rung lên. Cô quét mắt lên màn hình điện thoại, lập tức bắt máy. “Nghiên Hi, cậu đang ở đâu?”

“Mình đang ở chỗ lấy thức ăn, cậu đâu? Mình không thấy cậu.”

“Mình ở bên ngoài, lập tức tới ngay.” Bạch Chi Âm nói. “Cậu đứng nguyên đó đừng có nhúc nhích.”

Nhìn cô gác máy điện thoại, Thẩm Mục Phạm hỏi. “Bạn em à.”

Bạch Chi Âm gật đầu, thật tự nhiên mà dắt tay anh. “Cô ấy tới rồi, chúng mình đi ra ngoài đi.”

Từ xa Bạch Chi Âm đã thấy Doãn Nghiên Hi đứng bên cạnh mép bàn ăn. Cách ăn mặc của cô hôm nay thực mê người. Mái tóc xoăn được búi cao để lộ ra chiếc cổ thon dài; chiếc váy đuôi cá màu vàng bao bọc

lấy dáng người cực nóng bỏng, cổ áo hình chữ v để lộ ra khe ngực sâu, làm cho cả phụ nữ như Bạch Chi Âm mà cũng nảy sinh đôi chút thèm thuồng.

Giới thiệu hai người với nhau xong, cô trộm liếc mắt về phía Thẩm Mục Phạm, muốn nhìn xem là anh có chút phản ứng gì không thì vẻ mặt anh bình tĩnh lạnh nhạt, không hề giống đàn ông nhìn thấy được cảnh xuân sắc thì hai mắt sáng tỏa.

Như là nhận thấy tâm tư của cô, thừa dịp Doãn Nghiên Hi xoay người lấy rượu sâm panh, Thẩm Mục Phạm cúi đầu, tiến sát xuống tai cô thì thầm. “Em xinh đẹp hơn cô ấy nhiều.”

Bản thân hiểu được có thể là anh đang nịnh nọt mình nhưng trong lòng Bạch Chi Âm vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Anh nói rất nhỏ nhưng vẫn bị đôi tai thính của Doãn Nghiên Hi nghe được, cô lấy rượu từ phía nhân viên phục vụ mang tới, mỉm cười nhìn khuôn mặt đỏ bừng của bạn thân, giả vờ ho khan vài tiếng. “Haiz, tôi nói hai người, hai người đừng ở trước mặt tôi mà ân ái có được không?”

Bạch Chi Âm liếc mắt về phía cô một cái đầy trách móc. “Mình nào có?”

Doãn Nghiên Hi hất cằm, chỉ về hướng đôi bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Lúc này Bạch Chi Âm mới phát hiện mười ngón tay của bọn họ vẫn đan vào nhau, vừa định rút về thì bị Thẩm Mục Phạm dùng sức túm lại, ánh mắt còn truyền đến tia bất mãn, làm cho cô chỉ còn cách ngoan ngoãn để cho anh nắm lấy.

Doãn Nghiên Hi nhìn thấy hai người họ làm chuyện mờ ám, ý cười trong mắt càng sâu. Xem ra, người đàn ông này thích Chi Âm hơn cả trong tưởng tượng của cô.

Thẩm Mục Phạm rất biết cách ăn nói, hơn nữa anh đã từng ở Đài loan một thời gian dài nên ba người hăng say nói chuyện các món ăn vật ở Đài Loan.

Đang trò chuyện, Doãn Nghiên Hi bỗng nhiên không nói nữa, kinh ngạc mà nhìn chăm chú về phía sau họ.

Bạch Chi Âm lập tức phản ứng lại ngay, theo hướng tầm mắt của cô mà nhìn tới, quả nhiên nhìn thấy Nghiêm Chính cùng Lâm Nhân đang chậm rãi đi tới. Cô bất giác cảm thấy căng thẳng, nắm chặt tay Thẩm Mục Phạm lại. Rồi sau giả vờ như không có gì khác thường, trên mặt vẫn tươi cười như cũ, vỗ vỗ tay bạn thân an.

Vừa rồi Nghiêm Chính đã nhìn thấy Thẩm Mục Phạm nhưng vẫn phải bận rộn chào hỏi những người khác, lúc này rảnh rồi thì tiến lại đây, xin lỗi Bạch Chi Âm. “Cô Bạch, thật ngại quá, tiếp đãi không chu đáo rồi, không biết những thứ này có hợp khẩu vị cô không?”

Bạch Chi Âm cười rất lịch sự. “Đều rất tuyệt, bánh ngọt rất ngon.”

“Cô Bạch quả là biết thưởng thức, bánh ngọt của tối nay đều là do chính tay Tiểu Nhân làm.” Nghiêm Chính thoáng nghiêng người, làm cho Lâm Nhân xuất hiện trước mặt mọi người. “Đúng rồi, tôi xin giới thiệu với mọi người, cô ấy là Lâm Nhân, vị hôn thê của tôi.”

Anh dừng lại một chút, chỉ vào Bạch Chi Âm nói. “Vị này chính là Bạch Chi Âm, bạn gái Thẩm Mục Phạm.” Tầm mắt hướng sang một bên, nhìn đến Doãn Nghiên Hi, anh khựng lại. “Vị này là...”

“Đây là bạn đại học của tôi, Doãn Nghiên Hi.” Bạch Chi Âm tiếp lời. “Hôm qua cậu ấy mới từ Đài Loan qua đây, buổi tối không biết đi đâu nên tôi bảo Mục Phạm cho cậu ấy cùng tham gia bữa tiệc, hai người sẽ không để ý chứ?”

“Đương nhiên sẽ không.” Nghiêm Chính tự nhiên vươn tay ra. “Cô Doãn đúng không, rất hân hạnh.”

Doãn Nghiên Hi cười tươi tắn, tự nhiên mà trang nhã nắm lấy bàn tay thon dài của anh. “Chủ tịch Nghiêm, rất vui khi gặp được người thật như anh.”

Nghiêm Chính hơi ngẩn ra, cười nói. “Lời này là có ý gì, cô gặp qua người giả mạo tôi sao?”

“Trên báo và tạp trí đưa rất nhiều tin về anh.” Doãn Nghiên Hi thu tay, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Nhân. “Tôi cũng thường xuyên nhìn thấy tin tức về việc làm từ thiện của cô Lâm.”

Lâm Nhân ở đằng sau lưng Nghiêm Chinh ngẩng đầu lên, cười nhẹ. “Đều là do báo chí quá lời, so với những nhà thiện nguyện chân chính khác, những gì tôi làm chưa là gì cả.”

“Cô bé ngốc, em đã làm rất nhiều.” Nghiêm Chinh vỗ vỗ cánh tay cô, đột nhiên nói. “Em nếu thích làm từ thiện, chờ sau khi đính hôn xong thì lấy danh nghĩa chúng ta thành lập một quỹ công ích, như vậy em sẽ không còn phải lo lắng về vấn đề tài chính nữa.”

“Thật sao?” Hai mắt Lâm Nhân tỏa sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà ửng hồng. “Anh đồng ý giúp em làm từ thiện sao?” Dừng một chút, cô lại cúi đầu xuống, lo lắng hỏi. “Việc này không vì mục đích kiếm tiền, hoạt động không tốt còn có thể bị lỗ, như vậy có thể ảnh hưởng tới việc làm ăn của anh không?”

“Đương nhiên sẽ không.” Nghiêm Chinh nâng cằm cô lên, như là sợ dọa đến cô, giọng nói thật sự dịu dàng. “Anh là vị hôn phu của em, chút tiền đó vẫn phải có.”

“Nhưng mà, em sợ...”

Nghiêm Chinh cắt ngang sự do dự của cô. “Nếu em lo lắng hoạt động không tốt, anh sẽ giúp em tìm một quản lý, em chỉ cần nêu ra những điều trọng điểm trong các hạng mục, còn phần chuẩn bị cụ thể sẽ để cho người đó lo.”

Lâm Nhân hoài nghi nhìn anh. “Có người như vậy sao?”

Lần này không đợi Nghiêm Chinh trả lời, Bạch Chi Âm vội cướp lời. “Đương nhiên là có, tôi và Nghiên Hi học về cái này mà.”

“Em học ngành quản lý công sao?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

Bạch Chi Âm gật đầu, kéo Doãn Nghiên Hi lên phía trước. “Bọn em có hai bằng thạc sĩ quản lý công và thạc sĩ quản lý kinh tế của Durtmuth mà.”

Sợ sức nặng không đủ, Bạch Chi Âm lại thêm mấy cái. “Chúng tôi đều có giấy phép về quản lý ngân sách, từng làm quản lý ngân sách bên giao thông vận tải.”

Thẩm Mục Phạm thấy cô tích cực như thế thì không khỏi bật cười. “Sao nghe có vẻ giống như em đang tự đề cử mình thế nhỉ?”

Bạch Chi Âm then thùng cười cười. “Anh biết mà, em muốn đổi công việc.”

Thẩm Mục Phạm nhíu chặt chân mày, cười bất đắc dĩ. “Cô Bạch à, lời nói này có phải làm mất mặt tôi không. Bạn trai em có một công ty lớn như vậy, chẳng lẽ còn không đủ cho em làm ư?”

“Em không muốn đến Thẩm Thị.” Bạch Chi Âm bĩu môi. “Em không thích anh làm ông chủ của em.”

Nghiêm Chinh đấm Thẩm Mục Phạm một cái. “Yên tâm tôi sẽ không bạc đãi nhân viên.”

Một câu xác định Bạch Chi Âm đã được mời đảm nhiệm chức vụ mới. Bạch Chi Âm vừa định rên sất khi còn nóng, làm cho Nghiên Hi cùng đi thì nhìn thấy vẻ mặt làm khó dễ của Thẩm Mục Phạm. “Em đi thì ai chăm sóc anh.”

“Đâu phải anh thiếu tay thiếu chân, không lo được ỉnh.” Bạch Chi Âm khinh thường nói.

“Anh có thói quen ăn đồ ăn em nấu.” Thẩm Mục Phạm đáp.

Nhìn ra Thẩm Mục Phạm không có ý thả người, Nghiêm Chinh vừa vui mừng lại vừa cảm thấy buồn bã mất mát. Vui mừng là vì cuối cùng anh cũng buông Đường Đường để nếm thử một lại cảm tình mới; mất mát là vì bản thân mình vừa đính hôn xong nhưng lại không hề cảm thấy vui vẻ, ngược lại cảm thấy thật trống trải và khó chịu. Anh không biết việc mình kiên trì với Lâm Nhân liệu là đúng hay sai.

Thầm thở dài, Nghiêm Chinh liếc qua, nhìn về phía nụ cười của Doãn Nghiên Hi, nảy ra một ý hay cho bạn mình. “Không biết cô Doãn có đồng ý đến để giúp tôi không?”

29. Chương 29

Dĩ nhiên là Bạch Chi Âm không thực sự muốn giúp đỡ Nghiêm Chính xử lý chuyện quỹ từ thiện, sở dĩ tự đề cử chính mình là muốn cho anh ta thấy rằng, không phải là cô đang làm việc cho Thẩm Mục Phạm, hơn nữa đến lúc đó cô còn có thể dẫn Nghiê Hi đi cùng, như vậy mới có thể làm cho Nghiê Hi có thêm nhiều cơ hội tiếp xúc với Nghiêm Chính.

Lần này đúng là quá tốt rồi, chính anh đã chủ động đề nghị Doãn Nghiê Hi giúp đỡ thì cô là người ở giữa đương nhiên là phải bắt lấy cơ hội này. Vì thế không đợi cho Nghiê Hi kịp mở miệng, cô đã vội vàng trả lời. “Sẵn lòng thôi, hôm qua cô ấy vẫn còn nói là đang tìm việc mà.”

Nghiê Chính đương nhiên là biết cô muốn giúp bạn tốt của mình, hơn nữa Thẩm Mục Phạm cũng đã nói là không muốn ‘thả người’, vì vậy anh cũng không có ý định để Bạch Chi Âm giúp mình nữa. Giờ lại nghe được Doãn Nghiê Hi sẵn lòng làm việc, anh liền tỏ ra khách sáo nói. “Hy vọng cô Doãn sẽ không chê bai dự án nhỏ này.”

“Sao có thể chứ?” Doãn Nghiê Hi nở một nụ cười xinh đẹp. “Phải nói là được chủ tịch Nghiê đánh giá cao, quả là vinh hạnh cho tôi.”

“Cô Doãn đừng quá khiêm tốn.” Nghiê Chính lấy ra danh thiếp của mình, “Trên đây có số điện thoại của tôi, cô xem thử lúc nào rảnh thì chúng ta hẹn nhau để bàn bạc cụ thể hơn về công việc này.”

Doãn Nghiê Hi nhận lấy tấm danh thiếp, nhìn tỉ mỉ, sau đó lại lấy ra một cây bút viết lại một dãy số trên tấm danh thiếp rồi lại trả lại cho Nghiê Chính.

“Đây là?” Nghiê Chính khẽ nhíu mày.

“Là số điện thoại của tôi.” Doãn Nghiê Hi mỉm cười giải thích. “Chủ tịch Nghiê là người lúc nào cũng bận rộn, nên vẫn là để tôi theo thời gian của anh thì hợp lý hơn.”

Nghiê Chính nhìn vào dãy số được viết ngay ngắn trên đó, trong mắt ánh lên chút hứng thú. “Vậy theo như cô nói thì lẽ như tôi quá bận rộn đến nỗi không có thời gian liên lạc với cô thì sao?”

“Anh sẽ không đâu!” Doãn Nghiê Hi quét mắt nhìn qua Lâm Nhân, từ tốn nói. “Đã là chuyện của cô Lâm, anh sao có thể quên được?”

Nghiê Chính cười ha ha một tiếng, ôm lấy Lâm Nhân vào lòng, nói. “Nói không sai, đúng là chỉ cần là chuyện của Tiểu Nhân thì tôi nhất định phải đặt toàn bộ tâm trí vào đó rồi.”

Lâm Nhân đẩy cái đầu đang tiến lại gần của anh ra, thẹn thùng nói. “Miệng lưỡi trơn tru.”

Doãn Nghiê Hi đã tạo ấn tượng thành công, lại mỉm cười nhìn về bộ dáng thiếu nữ, hiền thực của Lâm Nhân, bàn tay đang cầm túi cũng đã dần trắng bệch vì dùng quá nhiều sức để nắm, mà tất cả cảnh này đã rơi vào tầm mắt của Thẩm Mục Phạm.

Kết thúc buổi tiệc, trên đường về nhà Thẩm Mục Phạm làm như vô ý mà hỏi Bạch Chi Âm. “Anh thấy Nghiê Hi nói tiếng Quảng Đông rất tốt, không thấy giống người Đài Loan chút nào?”

“Cô ấy vốn không phải là người Đài Loan.” Bạch Chi Âm trả lời. “Chỉ là lớn lên ở Đài Loan mà thôi. Mẹ cô ấy là người Hồng Kông, trước đây từ nhỏ cho đến lúc lên 7 tuổi cô ấy đã sống ở Hồng Kông.”

“Ra là vậy.” Thẩm Mục Phạm nghiêng đầu, liếc mắt nhìn cô, thuận miệng hỏi. “Lần này cô ấy trở về đây là muốn định cư luôn sao?”

Bạch Chi Âm hơi trầm mặc một lát. “Chắc là vậy.”

Thẩm Mục Phạm thấy trong mắt cô có vẻ hơi chần chừ, lại tiếp tục thăm dò. “Đúng rồi, cô ấy đang ở bên đó, vậy bên này cũng có người thân chứ?”

Người thân? Bạch Chi Âm nhăn mày, nhớ tới thân thể của Nghiê Hi, khóe miệng không khỏi nhếch lên một tia châm biếm, người thân như thế không có cũng được. Cười xong cô đột nhiên mới phản ứng lại, nhìn chăm chăm vào Thẩm Mục Phạm, cảnh giác. “Anh định làm gì mà lại đi hỏi về cô ấy vậy?”

“Sao nào, ghen ư?” Thẩm Mục Phạm không trả lời câu hỏi của cô mà lại cầm lấy tay của cô đưa lên trên môi. “Yên tâm đi, anh không có hứng thú gì với cô ấy đâu.”

Anh quả thực là có chút hứng thú đối với suy tính của hai cô, Doãn Nghiên Hi đột nhiên xuất hiện, Bạch Chi Âm nhiệt tình đến mức khác thường đối với dự án quỹ từ thiện này, hai cô còn len lén trao đổi ánh mắt với nhau... Mọi chuyện đúng là rất bí ẩn.

Nếu như anh đoán không sai thì mục đích của Nghiên Hi là muốn tiếp cận Nghiêm Chính, tuy không rõ cô muốn tiếp cận Nghiêm Chính để làm gì, hay là cô đang có toan tính gì khác, nhưng anh tin chắc là dù thế nào thì Nghiêm Chính cũng sẽ xử lý tốt. Hơn nữa lại nghĩ đến cuộc nói chuyện mà mấy ngày trước của anh và Nghiêm Chính thì anh thậm chí lại có chút mong đợi việc xuất hiện một Doãn Nghiên Hi sẽ có thể là một tác động gì đó đến chuyện của Nghiêm Chính và Lâm Nhân, thúc đẩy thêm cho chuyện tình cảm của hai người hoặc ít nhất cũng sẽ khiến cho Nghiêm Chính hiểu rõ được trái tim của mình muốn gì.

Mơ hồ nghe thấy tiếng thở dài khẽ của anh, Bạch Chi Âm có chút nghi ngờ, quay đầu lại hỏi. “Sao anh lại thở dài?”

“Không có gì.” Thẩm Mục Phạm khéo léo chuyển sang chủ đề khác. “Đúng rồi, em thật sự là muốn đi giúp Nghiêm Chính xử lý chuyện quỹ từ thiện đấy ư?”

Bạch Chi Âm nhướn mày lên. “Nếu anh không muốn em đi thì em sẽ không đi nữa.” Dù sao thì cô cũng không thực sự muốn đi.

“Nghe lời vậy sao?” Thẩm Mục Phạm lại hôn một cái lên tay cô. “Không phải em nói là muốn đổi việc sao?”

Xúc cảm nhẹ nhàng từ những ngón tay truyền vào trong tim, nhồn nhột giống như là có một cánh lông chim nhẹ nhàng quét qua, tựa như là cả người cô đều đang được hôn, cô liền dứt khoát rút khỏi tay anh, rồi lại như đang giận hờn mà lấy tay che đi mũi miệng của anh, khỏi cho anh lại làm rộn nữa.

Thẩm Mục Phạm bị che lại, quả thật là không có cách nào hôn cô được nữa nên chỉ còn biết cắn lên tay cô một cái, bị đau cô kêu lên một tiếng. “Am làm gì thế, sao lại cắn em?”

“Em để tay lên miệng anh không phải là bảo anh cắn sao?” Thẩm Mục Phạm lý lẽ trả lời lại.

Đối với việc anh già mồm cãi lý thế này, Bạch Chi Âm chỉ còn biết giương mắt lên nhìn, rồi lại xoay đầu qua một bên, nhất định không thèm để ý tới anh nữa, nhưng chưa được mấy phút cô đã chủ động đầu hàng. Tại sao ư?

Bởi vì người nào đó lại giở trò lưu manh, thấy cô không để ý tới mình nữa, anh trực tiếp dừng xe lại ở giữa đường, ép cô phải quay người lại, mạnh bạo hôn lấy cô một hồi, cho đến khi cả môi lưỡi cô đều đã tê dại đi, ngực cũng như sắp nổ tung vì thiếu dưỡng khí, hại cô phải gờ cờ trắng đầu hàng anh.

Vừa được tự do, Bạch Chi Âm liền sờ lên đôi môi đang tê rần của mình, hửn hửn thở lấy hơi, trách móc anh. “Lần này em cũng đâu có cắn anh, sao anh lại cắn em chứ?”

“Em dụ dỗ anh.” Thẩm Mục Phạm dùng ngón tay sờ lên đôi môi hồng hồng của cô, trong con ngươi đen nháy đã dần dần nổi lửa. “Âm Âm, em như vậy thật làm anh rất muốn ăn em.”

Cô đã quá quen với việc khi thấy mắt anh sáng lên thế này thì lại sắp có chuyện chẳng lành xảy ra, vì mỗi lần anh muốn làm gì đó với cô thì đều có vẻ mặt giống như thế này. Bạch Chi Âm nuốt một ngụm nước miếng, nghiêm mặt lại nói. “Anh mau lái xe đi, nếu không di chuyển thì sẽ làm cản trở giao thông đấy.”

Quay lại nhìn đường phố không một bóng người, Thẩm Mục Phạm dùng ngón trỏ ngắt lấy cằm cô. “Trên con đường này, vào giờ này, mọi khi vẫn không có ai qua lại cả.”

Bạch Chi Âm càng quỳnh lên nhưng cố gắng làm ình bình thản. “Không có ai thì cũng không thể đứng ở giữa đường như thế được, lỡ như để cảnh sát giao thông thấy thì sẽ bị viết hóa đơn phạt đấy.”

Nhìn vẻ mặt cứng ngắt của cô, Thẩm Mục Phạm mím môi cười, từ từ nghiêng người qua, trêu chọc hỏi cô. “Âm Âm, dường như em đang rất căng thẳng?”

Nghe anh gọi tên mình, giọng nói mềm mại, hai chữ kia tuôn ra từ miệng của anh dường như là được bọc trong kẹo bông vậy, làm cả người cô cũng mềm nhũn theo. Vừa nhìn lên lại phát hiện ra anh đang ở rất gần mình, cô quỳnh đến nỗi phải lấy tay chặn trước ngực anh, hoảng sợ nói. “Anh đang làm gì vậy?”

“Em nói thử xem?” Thắm Mực Phạm nắm lấy tay cô đang chặn trước ngực mình, ôm cả người cô vào trong lòng, gian ác ngậm lấy vành tai cô, đầu lưỡi linh hoạt chậm rãi liếm quanh.

“Thắm... Mực Phạm!” Giọng nói đứt quãng của Bạch Chi Âm từ trong ngực anh truyền đến. “Đừng làm rộn nữa, nhột chết đi được, rốt cuộc là anh muốn làm gì hả?”

Khẽ cắn nhẹ vào tai cô, giọng nói mờ ám của anh từ từ rót vào tai cô. “Anh muốn...”

Đến khi nghe rõ ràng chữ cuối cùng anh nói ra thì cả người Bạch Chi Âm hoàn toàn bị chấn động, thật sự là không dám tin rằng anh lại nói như vậy. Ngay lập tức cô lại nghĩ đến một vấn đề quan trọng hơn, anh sẽ không thể nào mà muốn giải quyết cô luôn tại đây đây chứ?

Giống như là hiểu rõ được cô đang lo sợ điều gì, Thắm Mực Phạm hôn xuống cổ cô, cười gian tà. “Yên tâm, xe của anh cũng khá lớn, không cần phải ra phía sau đâu.”

Cười cái gì chứ, đó mới chính là điều này giờ cô đang lo lắng đấy! Chặn lấy bàn tay của anh đang muốn luồn vào trong áo cô, Bạch Chi Âm khó khăn mở miệng. “Thắm Mực Phạm, ở đây không được, sẽ bị người khác nhìn thấy đấy.”

“Xe anh là kính màu tối, bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy gì cả.” Thắm Mực Phạm ngắt nhẹ một cái vào ‘chú thỏ con’ của cô.

Thấy không thể nói lý lẽ với anh được, Bạch Chi Âm nhanh trí nghĩ ra một ý khác, chủ động quàng tay qua cổ anh van xin, “Mực Phạm, ở chỗ này em rất sợ, chúng ta về nhà trước đã, được không?”

Thắm Mực Phạm dừng lại hành động của mình, kinh ngạc nhìn vào mắt cô, “Em gọi anh là gì?”

Bạch Chi Âm không phải là kẻ ngốc, đương nhiên là cô có thể nhìn ra được anh thích cô gọi anh như thế. Vì vậy, cô lặp lại, giọng nói còn có chút nhõng nhẽo. “Mực Phạm, chúng ta về nhà trước đã, lúc này em ăn vẫn chưa thấy no, em muốn về nhà nấu ít mì ăn thêm, được không?”

Không biết có phải là đã được cô làm cho thích thú hay không mà Thắm Mực Phạm lại buông người cô ra, còn rất cẩn thận, tỉ mỉ giúp cô chỉnh đốn lại trang phục, sau đó còn vuốt tóc cô nói. “Buổi tối ăn mì sẽ không dễ tiêu đâu, anh chở em đi ăn chút cháo.”

Bạch Chi Âm giống như nhận được lệnh đại xá, không kìm nổi chút hứng khởi nói, “Được đó! Vậy chúng ta đi ăn cháo Sán Đầu[1] đi!”

[1] Sán Đầu thuộc đông bắc tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

Thắm Mực Phạm cúi về khởi động lại xe chở cô đi ăn cháo, ăn xong cô lại nói muốn đi đến Vịnh Đồng La mua ‘bánh bà xã[2]’, nói xong lại lặng lẽ kéo kéo quần anh với vẻ căng thẳng, chờ đợi.

[2] Là một loại bánh đặc trưng cho ngày trọng đại của Người Quảng Đông tương tự như bánh phu thê của người Việt. Bánh bà xã theo gu Hong Kong thường làm nhân thập cẩm gồm Lạp Xưởng, mít bí, mè, đậu phộng, vỏ quýt... Nhân bánh có vị ngọt thể hiện sự ngọt ngào của người vợ; è có tính ẩm thể hiện sự ẩm áp; Lạp Xưởng thể hiện sự mặn mà; vỏ quýt tượng trưng cho sự nồng ấm... Nói chung bánh bà xã thể hiện các tính cách của người vợ đối với chồng lúc nào cũng ngọt ngào, ẩm áp, mặn nồng.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu, nũng nịu vừa rồi của cô, anh thực sự là đã bị kích thích, nhất là lúc nghe được cô yếu ớt gọi tên anh, mỗi tế bào trên cơ thể đều như bị kích động, phía dưới lại thấy căng lên đau trướng, hận không thể lập tức đè cô ở dưới thân, yêu cô một phen. Nhưng lại nghĩ đến câu ‘đói bụng’ của cô thì khát vọng trong anh đã nháy mắt bị nén xuống, anh tạm gác ý muốn đó của mình sang một bên, chiều theo cô tiếp tục lái xe. Anh thực sự là lo cho cái bụng đang đói của cô vì trong buổi tiệc tối nay cô chỉ lo cùng Nghiên Hi nói chuyện, không ăn được gì nhiều.

Thắm Mực Phạm khẽ thở dài, cầm tay lái. Quả thực là càng ngày anh lại càng quan tâm, để ý đến cô hơn, nhưng cô thì dường như vẫn cứ đối với anh như cũ. Cho dù hai người bọn họ đã làm chuyện đó với nhau

hay ngay cả khi cô thẳng thắn thừa nhận là đang quyến rũ anh thì anh vẫn biết đó không phải là vì cô yêu anh, thậm chí là chưa thể nói đến chữ thích. Hơn nữa... nhìn sang bên cạnh, bắt gặp khuôn mặt đang mỉm cười của cô, chân mày Thẩm Mục Phạm khẽ nhíu lại. Âm Âm của anh, đến khi nào nào mới bằng lòng nói ra ‘bí mật’ của cô đây?

Cuối cùng, lấy lý do là vì sợ Thẩm Mục Phạm sẽ không vui nên Bạch Chi Âm đã từ chối lời mời của Nghiêm Chinh, may là Nghiêm Chinh cũng đang thực sự muốn tìm một người để giúp Lâm Nhân xử lý công việc, cô không thể đi được càng tạo điều kiện cho Nghiêm Chinh quyết định mời Doãn Nghiên Hi về làm việc.

Sau khi nghe được điều kiện làm việc mà anh ta đưa ra, Bạch Chi Âm thật sự không thể nói lên lời. “Anh ta thật đúng là hào phóng, vẫn chưa nói rõ tiền lương lại có thể ứng trước cho cậ cả xe lẫn nhà.”

Doãn Nghiên Hi nhìn chằm chằm vào chiếc chìa khóa xe ở trên bàn, lại nhớ tới cuộc nói chuyện với Nghiêm Chinh. Khuya ngày hôm trước, lúc cô nhận được điện thoại của Nghiêm Chinh, vừa mới mở máy cô đã kêu lên ‘chủ tịch Nghiêm, đầu dây bên kia rõ ràng đã được một phen giặt mình.

“Làm sao cô biết được là tôi?” Nghiêm Chinh hỏi. “Tôi nhớ là cô đã trả lại danh thiếp cho tôi mà.”

Doãn Nghiên Hi khẽ cười, không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh mà chỉ qua loa nói. “Tôi nhớ số đuôi là số Pi.”

“Vậy sao?” Nghiêm Chinh dường như cảm thấy hứng thú, “Vậy cô có thể nhớ được mấy số lẻ phía sau dấu phẩy?”

“34195.”

“Vậy tôi nhớ nhiều hơn cô một chút.” Nghiêm Chinh nói ra mấy con số. “37897.”

“Vậy ra này là tôi đang múa rìu qua mắt thợ mất rồi.” Doãn Nghiên Hi tự giễu.

Nghiêm chinh lắc đầu cười, nói. “Tôi chỉ thuận miệng nói ra thôi, cô cũng tin ư?”

“Chẳng phải anh đã tin lời tôi nói đấy sao?” Doãn Nghiên Hi hỏi ngược lại.

Nghe cô hỏi lại, Nghiêm Chinh lập tức cười thành tiếng. “Cô Doãn không những có trí nhớ tốt mà ứng đối cũng rất nhanh, xem ra là tôi đã mời đúng người rồi.” Không đợi cô lên tiếng, anh liền đi thẳng vào vấn đề. “Không biết là cô Doãn có ý kiến gì với dự án này hay không?”

“Tôi đã làm xong một bản kế hoạch rồi, nếu anh cần gấp tôi có thể gửi qua cho anh.”

Nghiêm Chinh có chút bất ngờ. “Cô đã chuẩn bị sẵn một bản kế hoạch rồi ư?”

Doãn Nghiên Hi cười cười. “Đương nhiên là nếu tôi đã muốn nhận công việc này thì hẳn là phải nên bỏ công sức ra, để chuẩn bị trước một số thứ.”

Nghiêm Chinh lại gật đầu cười, thở dài. “Xem ra tôi đã không chọn lầm người rồi.” Hai ngày sau đó, anh cũng lặp lại những lời này không dưới ba lần, tiếp đó là vấn đề về tiền lương trong vòng một năm cũng như là thư bổ nhiệm chức vụ và cuối cùng là hai cái chìa khóa này đây.

“Chiếc xe này tôi chuẩn bị cho cô Doãn như là quà ra mắt, mong là chúng ta sẽ hợp tác làm việc thành công, còn về vấn đề nhà ở...” Nghiêm Chinh dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp. “Sau một năm, nếu như dự án vẫn hoạt động bình thường, nó sẽ là tiền thưởng cuối năm của cô.”

Nhìn hai chiếc chìa khóa mà trợ lý mang tới tận nơi ỉnh, Doãn Nghiên Hi hỏi lại Nghiêm Chinh ở đầu bên kia điện thoại với một thâm ý khác,. “Nếu như những thứ tôi muốn không phải là những thứ này thì sao?”

Nghiêm Chinh hơi ngạc nhiên. “Vậy cô muốn những thứ gì?”

Doãn Nghiên Hi cười nhạt, đổi chủ đề. “Khi nào tôi sẽ bắt đầu đi làm?”

“Tuần sau đi, đợi khi tôi đi Châu Âu về sẽ trực tiếp gặp cô để bàn bạc chi tiết công việc cụ thể.” Nghiêm Chinh nói xong, nhưng vẫn nhớ tới câu hỏi lúc nãy của cô. “Cô còn chưa nói với tôi là cô muốn gì thứ gì?”

Đối với việc anh cứ cố chấp hỏi cô muốn gì, Nghiên Hi chỉ còn biết cười ha ha một tiếng rồi nói. “Sau này anh sẽ biết.”

Thứ cô muốn có, chính là anh...

30. Chương 30

Thẩm Mục Phạm có thói quen chạy bộ buổi sáng, nhưng từ sau khi Bạch Chi Âm dọn đến sống chung, thói quen chạy bộ mỗi sáng đổi thành “vận động” trên giường, còn nói năng đầy lý lẽ. “Theo nghiên cứu, một lần vận động kịch liệt bằng chạy chậm mười ngàn mét.”

Bạch Chi Âm bắt lực liếc cho anh một cái. “Anh cũng biết là rất kịch liệt à.” Cứ như vậy, thời gian không đến một tháng, thắt lưng của cô bị tra tấn, đau gần như đứt ra. Điều khiến cho cô uất ức nhất chính là, cùng chạy mười ngàn mét, Thẩm Mục Phạm chạy xong thì tinh thần khoan khoái, vui sướng, tắm rửa xong còn có thể đến công ty đi làm, còn cô cùng lắm thì cũng tính là đi bộ, vậy sao sau khi kết thúc cô chỉ có thể ngồi phịch trên giường thở hổn hển, cử động một ngón tay thôi cũng mất sức?

Bất công, thật sự là rất bất công.

Sáng sớm hôm thứ tư, Thẩm Mục Phạm từ phòng tắm đi ra, thấy Bạch Chi Âm không còn mê man chìm vào giấc ngủ như bình thường mà ai oán nhìn chằm chằm vào mình, anh không khỏi tò mò. “Sao em không ngủ? Không phải nói mệt chết đi được sao?”

Bạch Chi Âm trừng mắt nhìn Thẩm Mục Phạm một cái, kéo cái gối kê ở dưới thắt lưng. “Đúng là mệt chết được, nhưng eo đau quá.”

Dường như nghĩ đến điều gì đó, Thẩm Mục Phạm mỉm cười. Anh vừa cài nút áo sơ mi vừa đi về phía cô, ngồi xuống bên giường, bàn tay tiến về phía thắt lưng của cô. “Ai bảo vừa rồi em cử động mạnh quá làm gì?”

Vừa nghe những lời này, mặt mày Bạch Chi Âm sa sầm lại, thở phò phò đẩy Thẩm Mục Phạm ra. “Ai cử động?” Rõ ràng là anh ghì chặt thắt lưng cô, phải trái trước sau đều chạm, bây giờ còn nói ngược lại.

Thấy cô tức giận, Thẩm Mục Phạm chẳng những không sợ mà còn cười hi hi, nắm lấy tay cô, hỏi: “Vậy có cần đến bác sĩ không?”

Bạch Chi Âm bĩu môi. Lỡ như bác sĩ hỏi cô cử động như thế nào, chẳng lẽ cô lại nói cho người ta là do làm tình quá độ, thắt lưng vất vả nên bị đau?

“Hay là anh mát xa cho em?” Thẩm Mục Phạm lại hỏi.

Bạch Chi Âm liếc xéo một cái, từng chữ từng chữ nói. “Không cần.” Với bản tính háo sắc của anh, xoa nắn một hồi mát công lại xảy ra chuyện gì nữa.

Như là nhìn thấu ý nghĩ của Bạch Chi Âm, Thẩm Mục Phạm mỉm cười khê vuốt nhẹ chóp mũi cô. “Vậy em ngủ tiếp thêm một chút nữa đi, lát nữa anh sẽ cho lái xe đưa em đi spa.”

Thấy Chi Âm gật đầu, Thẩm Mục Phạm giúp cô đắp chăn, cúi người hôn lên trán cô. “Hôm nay em không cần nấu bữa tối, đi spa xong anh sẽ tới đón em, chúng ta ra ngoài dùng bữa.”

Bạch Chi Âm dạ một tiếng, nhắm mắt lại hồi tưởng về cảm giác vừa rồi. Không biết tại sao, khi Thẩm Mục Phạm đứng dậy chuẩn bị đi, cô phớt lờ cảm thấy hoảng hốt, không suy nghĩ gì liền kéo lấy tay áo anh.

Thẩm Mục Phạm sững sốt trong giây lát, lập tức trở tay lại cầm lấy tay cô, lại ngồi xuống, dịu dàng dỗ dành nói. “Được rồi em ngủ đi, anh không đi đâu.”

Nghe được lời nói của Thẩm Mục Phạm, Bạch Chi Âm bỗng nhiên bình tĩnh, không ngờ hành động vừa rồi của cô chính là muốn giữ anh lại. Cô không khỏi hốt hoảng. Bạch Chi Âm đỏ mặt tía tai quay đầu về bên

kia, nhắm mắt giả vờ ngủ. Cứ nghĩ rằng sẽ rất khó đi vào giấc ngủ, nhưng một mùi hương nhàn nhạt vương vấn quanh mũi, cảm giác ấm áp nơi đầu ngón tay cùng với những cái vỗ về êm dịu sau lưng, thân quen mà lại êm ả, làm cô cảm thấy bình yên, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đặn vang lên, Thẩm Mục Phạm rút tay Bạch Chi Âm ra, cúi đầu khẽ đặt một nụ hôn lên tóc mai của cô.

Nghĩ tới bộ dạng then thùng vừa rồi của cô, Thẩm Mục Phạm buồn cười lắc đầu. Cô nhóc này chắc chắn không biết khi ngủ, cô bám người tới mức nào. Cho dù anh chỉ nhẹ nhàng xoay người trở mình, cô cũng khẽ cau mày bất mãn lắm lắm, sau đó giống như bạch tuột ôm chặt anh. Nhưng lần này cô thể hiện sự nũng nịu với anh khi tỉnh táo, coi như là một bước tiến lớn.

Trước khi đi Thẩm Mục Phạm còn đặc biệt kéo rèm cửa, căn phòng càng thêm mờ tối làm Bạch Chi Âm ngủ sâu hơn, cho đến khi chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô mới thức giấc.

Bạch Chi Âm mơ mơ màng màng mở mắt, với tay lấy máy. Thấy màn hình hiển thị một dãy số máy điện thoại cố định, còn tưởng rằng là của Thẩm Mục Phạm, ngồi dậy lồm cồm nói. “Em buồn ngủ muốn chết...”

Cô chưa nói xong, đầu bên kia truyền đến tiếng kêu gào khóc lóc. “Chị, chị...”

Giọng nói chẳng hề xa lạ gì với cô, chính là giọng của Tiểu Thiên. Con buồn ngủ bị xua tan, cô giật bắn người lên. “Tiểu Thiên, là em phải không, Tiểu Thiên?”

Đầu dây bên kia dường như không nghe thấy lời nói của Bạch Chi Âm, chỉ lo khóc, “Chị, chị không cần em nữa sao? Tiểu Thiên sẽ ngoan ngoãn, chị đừng bỏ rơi Tiểu Thiên mà.”

Nghe tiếng khóc lóc kể lể của em trai, trái tim Bạch Chi Âm như bị người ta bóp nát, đến hít thở cũng cảm thấy đau đớn. Hít một hơi thật sâu, giọng nói cô không nén được nghẹn ngào. “Sao chị lại không cần em được? Em quên chúng ta đã móc ngoéo, nói sẽ ở bên nhau suốt đời rồi sao?”

“Vậy sao chị không đến thăm em?” Bạch Thiên khóc thút thút nói. “Bọn họ đều nói chị vứt bỏ em mà đi.”

“Bọn họ nói vậy.” Bạch Chi Âm dịu dàng dỗ dành nói. “Chị phải đi công tác ở nước ngoài.”

“Thật ư?” Bạch Thiên vẫn còn không tin.

“Đương nhiên là thật rồi.” Bạch Chi Âm quả quyết nói. “Vài ngày nữa chị sẽ về, sau đó sẽ đến đón Tiểu Thiên, em phải ngoan ngoãn chờ chị, biết chưa?”

Xác định cảm xúc của Tiểu Thiên đã ổn định trở lại, Bạch Chi Âm mới từ từ dò hỏi. “Tiểu Thiên, bây giờ bên cạnh em có ai không?”

Bạch Thiên Tâm nhìn nhìn người đàn ông ngồi trước giường, gật đầu. “Có.”

Trống ngực Bạch Chi Âm đập thành thịch vài tiếng, cuộc gọi này quả nhiên là “có ý đồ”, nhưng người này là ai? Là lão già ư? Không đúng, với tính cách của ông ta, từ lúc Tiểu Thiên kêu chị ơi thì sẽ giật lấy điện thoại ngay lập tức, sau đó sẽ nói những lời khó nghe, tuyệt đối không thể có chuyện tốt bụng để để hai chị em cô nói chuyện cả buổi. Không thể là ông lão được, rốt cuộc là ai?

Bạch Chi Âm quyết định không đoán mò nữa, trực tiếp nói với Tiểu Thiên, “Tiểu Thiên, em đưa máy cho người bên cạnh em đi, chị có chuyện cần nói với người đó.”

Tiểu Thiên cầm điện thoại, sợ hãi nhìn người đàn ông bên giường. “Chị muốn nói chuyện với anh.”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, tiếp theo là một chuỗi tiếng sột soạt, Bạch Chi Âm đoán chắc người đó đang nhận máy. Quả nhiên, ngay sau đó, trong điện thoại vang lên giọng nói. “A lô.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cơ thể Bạch Chi Âm cứng đờ, không dám tin hỏi. “Anh hai?” Sao lại là Bạch Vi Đức?

Dường như hiểu rõ nỗi nghi hoặc của cô, Bạch Vi Đức thần nhiên nói. “Anh nói rồi, anh sẽ tìm Tiểu Thiên giúp em.”

Được anh ta nhắc, Bạch Chi Âm nhớ lại ngày hôm đó Tiểu Thiên bị bắt đi, quả thật lúc đó anh ta có nói như vậy. Lúc ấy cô nghĩ anh ta đang an ủi cô mà thôi, hơn nữa mấy năm nay Bạch Vi Đức chỉ đắm chìm trong nghệ thuật, phớt lờ mọi chuyện trên đời, cô cũng không tin anh ta có thể tìm được Tiểu Thiên trong khi cô cùng Nghiên Hi tìm khắp mọi góc ngách nhưng cũng không tìm được. Xem ra, là cô quá khinh thường anh ta.

Nhưng nếu Bạch Vi Đức đã tìm được Tiểu Thiên thì thời cơ của cô cũng đã đến. Cô cắn môi, hỏi: “Anh hai, Tiểu Thiên có khỏe không?”

Bạch Vi Đức quét mắt nhìn Bạch Chi Âm đang ngồi ở góc giường, kể lại sự việc: “Bị làm cho sợ hãi, y tá nói nó chỉ trốn trong phòng không chịu nói chuyện với ai.”

Tim Bạch Chi Âm như bị bóp chặt, càng thêm khổ sở. “Tiểu Thiên không bị gầy đi chứ?”

Nghe thấy giọng mũi đặc sệt của cô, ngực Bạch Vi Đức như bị người ta đâm một đâm, vội vàng an ủi cô. “Tiểu Thiên rất khỏe.”

Câu trả lời úp úp mở mở như thế, càng làm Bạch Chi Âm đau đớn thêm. Cô khóc lóc cầu xin. “Anh hai, anh cho em gặp Tiểu Thiên được không?”

Cô khóc liên làm Bạch Vi Đức luống cuống. “Tiểu Âm, em đừng khóc nữa...” Nghe tiếng khóc thút thút không thành tiếng của Bạch Chi Âm, Bạch Vi Đức đành phải đồng ý. “Được rồi.”

Bạch Chi Âm mừng rỡ nhưng chưa kịp vui vẻ thì đã nghe thấy Bạch Vi Đức nói tiếp. “Anh cho em gặp Tiểu Thiên thì được, nhưng...” Anh ta dừng lại một chút, khó xử nói. “Anh không có cách nào để dẫn Tiểu Thiên ra ngoài.”

Sợ Bạch Chi Âm nghĩ anh không muốn giúp cô, Bạch Vi Đức vội vàng giải thích, “Tiểu Thiên là do ông nội đưa tới đây, ở trại an dưỡng này nếu không có sự đồng ý của ông nội thì sẽ không thả người ra.”

“Em biết.” Bạch Chi Âm cam đoan. “Anh yên tâm, em chỉ nhìn Tiểu Thiên một chút thôi, sẽ không làm điều dại dột. Em sẽ lén lút đến, người khác sẽ không biết, tuyệt đối không làm anh khó xử.” Năm đó cô hành động theo cảm tính muốn ở lại nước Mỹ, ngây thơ nghĩ rằng cho dù Tiểu Thiên có bị đưa vào trại an dưỡng, lấy tư cách là chị như cô cũng có thể đón em mình ra. Nhưng sau mới hiểu được, vì Tiểu Thiên có trở ngại về tâm lý, không có năng lực hành xử nên bình thường khi đi thăm Tiểu Thiên cũng phải thông qua sự cho phép của người giám hộ. Cái này cũng là nguyên nhân cho đến ngày nay cô không dám làm trở mặt với Bạch Phi Dương. Cô có thể bỏ đi, nhưng không có cô che chở thì Tiểu Thiên biết làm sao bây giờ?

“Không có gì phải khó xử.” Bạch Vi Đức thở dài, chân thành nói. “Chỉ cần em lên tiếng, cái gì anh cũng dám làm.”

Bạch Chi Âm sao lại không biết tình cảm khác thường của Bạch Vi Đức đối với cô, nhưng lại không thể không lợi dụng tình cảm khác thường này của anh ta để đạt được mục đích của chính mình.

“Vậy anh có thể nói cho em biết hai người đang ở đâu không?” Cô thử hỏi.

“Thôi để anh đến đón em.” Bạch Vi Đức nói.

“Không cần.” Bạch Chi Âm vội vàng lên tiếng. “Em muốn nhanh chóng được nhìn thấy Tiểu Thiên, để em đến tìm anh.” Đây cũng là một nguyên nhân, nhưng quan trọng hơn là cô không muốn để Bạch Vi Đức biết cô đang ở nhà Thẩm Mục Phạm.

Bạch Vi Đức suy nghĩ một lát, trầm ngâm nói. “Vậy cũng được, anh đưa địa chỉ cho em.”

Bạch Chi Âm cuống quýt cảm ơn, vùng người đứng dậy, chạy vọt vào nhà vệ sinh, vội vàng rửa mặt, tiện tay lấy một cái váy mặc vào, rồi vội vàng vàng ra ngoài. Khi ra khỏi nhà, đúng lúc nhận được tin nhắn của Bạch Vi Đức, cô chỉ lo cúi đầu nhìn di động, không chú ý đến một người đang bước xuống khỏi chiếc xe đậu bên cạnh.

Bên trong tòa cao ốc Thẩm Thị, Thẩm Mục Phạm đang cùng giám đốc tài chính bàn bạc công việc, nghiêng đầu liếc mắt nhìn khi di động trên bàn đột nhiên rung.

Thẩm Mục Phạm liếc nhìn dãy số trên màn hình di động, thấy số của tài xế, anh liền vươn tay bảo giám đốc tài chính tạm ngừng một lát, sau đó nhận điện thoại, “Tiểu Mạnh?”

“Xin lỗi đã làm phiền chủ tịch Thẩm.” Tiểu Mạnh vừa lên tiếng là xin lỗi ngay.

“Có chuyện gì?” Thẩm Mục Phạm nói thẳng. Tiểu Mạnh đi theo anh nhiều năm, không phải chuyện khẩn cấp, tuyệt đối sẽ không tùy tiện gọi điện thoại cho anh.

Tiểu Mạnh hít sâu, báo cáo chi tiết tình hình. “Cô Bạch, cô ấy đã ra ngoài.”

Thẩm Mục Phạm xoa mày, ngữ điệu mang vẻ nghi hoặc. “Đi ra ngoài? Đi đâu?”

Tiểu Mạnh mím môi. “Tôi không biết.” Thấy ông chủ trước sau vẫn im lặng, Tiểu Mạnh thấp thỏm giải thích sự việc. “Tôi ở dưới lầu chờ cô ấy theo lời dặn của anh. Nửa tiếng trước, cô ấy đột nhiên vội vã đi xuống, sau đó liền lên taxi.”

Thẩm Mục Phạm rớt cuộc mở miệng, hỏi đúng điểm then chốt. “Nửa tiếng trước?”

Tiểu Mạnh biết ông chủ trách anh sự việc xảy ra lâu như vậy mà bây giờ mới gọi, nhưng mà anh đây cũng có nỗi khổ. “Lúc đầu tôi nghĩ cô ấy muốn lên xe của tôi, cho nên xuống xe mở cửa cho cô ấy, sau đó lại thấy có gì đó không ổn, tôi nhanh chóng lái xe đuổi theo, nhưng...” Tiểu Mạnh ngừng một chút, tiếp tục nói, “Chạy theo tới Tây Cống liền mất dấu.”

“Thành thật xin lỗi, tôi đã không trông coi cô Bạch cho tốt.” Lý do coi như cho qua, nhưng cho dù thế nào đi nữa, anh không báo lại ngay lập tức thì vẫn là mắc sai sót lớn.

Thẩm Mục Phạm vẫn chưa quở trách, chỉ tự nhiên nói một câu. “Lấy tiền lương hai tháng quyền góp cho quỹ từ thiện.”

Tiểu Mạnh cảm thấy may mắn, đáp. “Dạ.” Không hề oán trách đối với việc bị trừ hai tháng tiền lương. Phải biết rằng chủ tịch Thẩm luôn thưởng phạt công minh, việc xử phạt hôm nay đã rất nhân từ rồi. Nhưng Tiểu Mạnh vẫn còn việc muốn hỏi. “Anh có muốn tôi tiếp tục tìm cô Bạch nữa không?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, sau đó truyền đến câu trả lời hờ hững của Thẩm Mục Phạm. “Không cần, cô ấy sẽ biết tự quay về.”

31. Chương 31

Bạch Thiên bị nhốt tại một viện điều dưỡng tư nhân ở trên đảo Nam Nha. Nói là viện điều dưỡng nhưng cũng không hẳn là thế, bởi vì nơi này tiếp nhận phần lớn những bệnh nhân có vấn đề về thần kinh. Có điều thấy Tiểu Thiên được ở tại phòng bệnh đơn, Bạch Chi Âm cũng yên tâm phần nào, cảm thấy Bạch Phi Dương coi như vẫn còn chút tình nghĩa, không để Tiểu Thiên ở cùng phòng với bệnh nhân tâm thần. Nhưng cho dù vậy, thấy em trai co người ngồi bó gối ở góc giường, nước mắt cô vẫn không nhịn được mà tuôn rơi ào ạt.

“Thiên Thiên, là chị đây.” Cô quỳ gối trên giường, nâng đầu em trai lên, giọng nói run rẩy. “Chị đến thăm em đây.”

Sau khi nói chuyện điện thoại với Bạch Chi Âm xong, Tiểu Thiên cứ khóc mãi, khóc đến cả người vô thức chìm vào giấc ngủ. Lúc này bị nâng đầu dậy, ý thức vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn cô.

Bạch Chi Âm thấy vậy thì lập tức nghĩ theo chiều hướng xấu, cho rằng em trai cô đã bị kích động đến mức ngay cả cô mà cũng không nhận ra. Cô quỳnh đến mức nắm lấy cánh tay của em trai lắc qua lắc lại. “Tiểu Thiên, là chị đây, em không nhận ra chị sao?”

Bị Bạch Chi Âm hét một tiếng như vậy, rốt cục Tiểu Thiên tỉnh táo lại, lập tức bỏ nhào về phía trước, ôm chặt lấy cô, khóc rưng rức thành tiếng. “Chị, chị ơi...”

Xác định Tiểu Thiên nhận ra mình, Bạch Chi Âm mới thở phào, bàn tay xoa đầu em trai, vỗ về nói. “Ngốc quá, em khóc cái gì, chẳng phải chị đến thăm em đây sao.”

Nhìn thấy hai người ôm nhau khóc một trận, Bạch Vi Đức tế nhị đi ra ngoài, dành không gian riêng cho hai chị em. Viện trưởng thấy anh đi ra, vội chào đón. “Anh Bạch, anh phải đi rồi sao?”

Bạch Vi Đức lắc đầu, lấy một tấm chi phiếu từ trong túi ra. “Viện trưởng Phó, đây là chi phí chăm sóc của Tiểu Thiên, sau này ông hãy để cho em ấy ở phòng này một mình. Ngoài ra, nếu có người giám hộ của Bạch Thiên đến đây, chắc ông biết phải làm thế nào rồi chứ?”

Viện trưởng nhận chi phiếu, ngẫm hiểu. “Nếu bọn họ đến đây, tôi sẽ dẫn bọn họ đến phòng bệnh trước đây, rồi để bọn họ gặp mặt ở phòng chung.”

Bạch Vi Đức liếc mắt đến cửa phòng đang đóng chặt, nhỏ giọng căn dặn. “Tôi không hi vọng cô gái ở trong phòng biết được chuyện trước kia Tiểu Thiên phải ở chung phòng với một người mắc chứng tự kỷ. Ngoài ra, chuyện cô ấy tới hôm nay, tôi lại càng không muốn có bất kì ai biết, nhất là người giám hộ Bạch Thiên.”

Viện trưởng gật đầu, thành thực nói. “Anh yên tâm, chúng tôi biết nên nói như thế nào.”

Bạch Vi Đức hài lòng gật đầu. “Viện trưởng Phó, đã thêm phiền toái cho ông rồi, cảm ơn ông.”

“Anh Bạch không cần phải khách sáo với chúng tôi, anh và cô Lâm là bạn thân, mọi năm cô Lâm đều quyên góp tiền cho viện an dưỡng chúng tôi.” Viện trưởng nhìn thời gian, đoán hai người trong phòng chắc nói chuyện một lúc cũng chưa xong, liền thân mật đề nghị. “Nếu anh Bạch không chê thì vào văn phòng tôi ngồi nghỉ một lát.”

“Không cần, tôi đứng đây chờ một chút là được.” Cho dù không thể tiến đến lau đi những giọt nước mắt của cô thì ít ra anh cũng muốn được gần cô hơn một chút.

Trí tuệ của Bạch Thiên chỉ bằng một đứa trẻ 7 tuổi, Bạch Chi Âm dỗ dành em trai, cậu dần dần nín khóc, thút thít ngẩng lên từ hõm vai của chị. “Chị, chị sẽ không bỏ rơi em chứ?”

“Làm gì có chuyện đó?” Bạch Chi Âm dùng mu bàn tay giúp cậu lau nước mắt trên mặt. “Tiểu Thiên là người chị thương yêu nhất, chị sẽ không bỏ rơi em đâu.”

Bạch Thiên tin tưởng vào lời của cô, lại hỏi. “Vậy bây giờ là chị đến đón em sao?”

Động tác chà lau bị ngưng lại, Bạch Chi Âm vô thức quay đầu nhìn cánh cửa đang khép kín, sau đó quay đầu lại, vuốt mái tóc của em trai, lắng sang chuyện khác. “Em ở trong này có ngoan không? Các chị y tá nói em không chịu ngoan ngoãn ăn cơm.”

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, Bạch Thiên không biết gì đã bị cô dẫn dắt qua chuyện khác. Hai chị em nói chuyện một lúc lâu, Bạch Chi Âm còn cùng em trai vẽ tranh, xếp mô hình, cùng nhau ăn bữa tối, đến khi màn đêm buông xuống, Bạch Vi Đức không thể không gõ cửa nhắc cô thời gian thăm hỏi đã qua. “Chúng ta phải đi thôi.”

Bạch Chi Âm đáp lại một tiếng được. “Anh chờ ở bên ngoài một chút, em lập tức ra liền.”

Bạch Thiên vui vẻ được nửa ngày, nay nghe Bạch Chi Âm phải đi thì bỏ mô hình xuống, sống chết không chịu buông tay cô ra. “Chị, chị phải đi sao, mang em theo với, em phải về nhà cùng với chị.”

Sự sợ hãi hiện rõ trong mắt em trai như một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua trái tim Bạch Chi Âm. Cô hít sâu, dịu dàng xoa đầu cậu. “Tiểu Thiên ngoan nào, ngày mai chị lại đến thăm em được không?”

“Không được.” Bạch Thiên phản bác không chút do dự. “Em phải về nhà với chị, chị đã nói là sẽ không bỏ rơi em rồi mà.”

“Chị không có bỏ rơi em, chị chỉ...” Bạch Chi Âm cắn môi, không biết nên giải thích như thế nào cho em trai, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục lừa dối. “Thiên Thiên nghe lời chị, qua vài ngày nữa, chờ chị xong việc, nhất định sẽ...”

“Không đâu, chị gạt em.” Bạch Thiên tức giận đem bút vẽ, mô hình lắp ráp trên giường ném xuống đất, tiếp tục chỉ trích. “Chị gạt em, chị là kẻ lừa đảo...”

Bạch Chi Âm thấy Bạch Thiên không khống chế được cảm xúc, lấy tay tự đánh vào đầu chính mình, cô vội vàng ngăn cản. Cô quên rằng em trai mình tuy trí tuệ chỉ dừng ở 7 tuổi, nhưng thân thể vẫn mang hình hài cao lớn của người 20 tuổi, hơn nữa bây giờ Bạch Thiên đang ở trong tình trạng tức giận, sức lực của cô sao có thể so lại với em trai mình. Vừa định tiến tới ngăn lại liền bị cậu hất tay một cái, tiếp theo không đợi cô bắt lấy tay cậu thì cô đã bị Bạch Thiên hung dữ đẩy ra, cơ thể bị hất ngã ra sau, gáy đập vào đầu ghế cứng chắc ở cạnh giường. Cô nghe ‘cốp’ một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó không còn biết gì nữa.

Chờ Bạch Chi Âm tỉnh lại, đập vào tầm mắt đầu tiên là một luồng sáng không quá chói từ chiếc đèn trần cũ kĩ. Tiếp đó cô hơi nghiêng đầu liền thấy túi nước biển treo phía trên bên phải. Cô nhìn khung cảnh bốn phía xung quanh, đoán rằng bản thân chắc đang ở bệnh viện, nhưng tại sao cô lại vào bệnh viện?

Khe khẽ cử động cơ thể, Bạch Chi Âm vừa định trở người, bên tai chợt vang lên một giọng nam vừa xa xôi vừa mơ hồ. “Em tỉnh rồi à?”

Bạch Chi Âm từ từ đưa mắt qua thì thấy khuôn mặt căng thẳng của Bạch Vi Đức. Trong ánh mắt anh ta tràn ngập lo lắng cùng sự vui mừng, còn có tình cảm không thể che giấu, làm cho cô không có can đảm nhìn tiếp nữa, đành phải chuyển tầm mắt, khó khăn cất tiếng nói. “Em bị sao vậy?”

Bạch Vi Đức tinh ý nhận ra sự tránh né của cô, trong lòng nổi lên sự chua xót khó tả, nhưng vẫn tận tình trả lời. “Em bị đụng vào đầu, dẫn đến hôn mê bất tỉnh.”

Được Bạch Vi Đức nhắc nhở, Bạch Chi Âm mới nhớ ra, trước khi mất đi ý thức, quả thực cô đã bị đụng phải. Là Tiểu Thiên... Tiểu Thiên? Cô mở to hai mắt, lo lắng hỏi. “Tiểu Thiên thế nào rồi?” Cô nhớ rõ là em trai mình đang giận dữ, giống như trước kia, lấy đồ vật thứ này thứ kia tự đập vào đầu mình. Cô bị đưa đến bệnh viện, vậy Tiểu Thiên ở đâu? Có phải bị làm hoảng sợ không? Có phải cũng bị thương không?

Như hiểu được sự lo lắng của Bạch Chi Âm, Bạch Vi Đức vội trấn an. “Tiểu Thiên không có chuyện gì, bác sĩ đã tiêm cho nó một mũi thuốc an thần, sau đó liền chìm vào giấc ngủ.”

“Thuốc an thần? Sao bọn họ có thể tiêm cho Tiểu Thiên cái thứ đó?” Bạch Chi Âm cau mày. “Không được, em muốn gặp Tiểu Thiên.”

Bạch Chi Âm nói xong liền giãy giụa đòi đứng lên. Còn chưa kịp nhắc người lên thì một cơn chóng mặt hoa mắt liền ập đến, người ngã lại về giường, cảm giác buồn nôn trào dâng trong ngực. Cô nấc một tiếng, liền phun toàn bộ lên người Bạch Vi Đức.

Bị ói trúng lên người nhưng Bạch Vi Đức không ngại bẩn mà về mặt lại lo lắng, lớn tiếng gọi bác sĩ, giúp Bạch Chi Âm nằm lên giường. Bác sĩ nhanh chóng có mặt, sau khi kiểm tra một lượt, xác định không có gì đáng lo ngại, chỉ dặn dò. “Bệnh nhân bị đụng vào đầu, có thể nào bị chấn động nhẹ, tốt nhất không nên di chuyển nhiều.”

“Sao lại là có thể?” Bạch Vi Đức bất mãn nhíu đôi mày. “Các người không thể chẩn đoán chính xác được sao?”

Bác sĩ nhún vai. “Chỗ chúng tôi là khu bệnh viện thị xã, chỉ có thể chụp X-quang, trường hợp của cô gái này có lẽ phải chụp cắt lớp não mới có thể biết rõ được.”

Thấy Bạch Vi Đức nhíu mày lại vì lo lắng, bác sĩ vội nói vài câu để làm dịu không khí. “Tôi vừa mới kiểm tra xong, ý thức của bệnh nhân rất minh mẫn, các phương diện phản ứng khác cũng rất tốt, ắt hẳn không có vấn đề gì to tát. Trước mắt tối nay hai người hãy ở đây một đêm để theo dõi tình hình, chờ sáng mai bệnh nhân có thể di chuyển được thì sẽ ngồi thuyền quay trở về Hongkong kiểm tra kĩ càng lại một lần.”

Bạch Vi Đức liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Bạch Chi Âm, lại tính toán bây giờ đã không bắt kịp chuyến tàu cuối cùng rồi, nên đành nhờ vả bác sĩ. “Vay đêm nay làm phiền bác sĩ chăm sóc cho cô ấy.”

“Đó là điều đương nhiên.” Bác sĩ lướt mắt qua mảnh dính bẩn trên vạt áo Bạch Vi Đức, đắn đo nói. “Anh có muốn đi tẩy rửa một chút không? Tôi sẽ bảo y tá mang cho anh một bộ đồ bệnh nhân.”

Bạch Vi Đức nhìn chố dơ ở vạt áo trước, tầm mắt lại chuyển qua giường bệnh, dường như lo lắng bản thân vừa đi ra thì cô sẽ xảy ra chuyện.

Bác sĩ thấy Bạch Vi Đức nhìn Bạch Chi Âm với vẻ mặt vô cùng khẩn trương, trong mắt là tình cảm nồng nàn không thể che giấu được nên liền khẳng định quan hệ giữa hai người là người yêu. Thấy Bạch Vi Đức khó xử, đáng vẻ không nở rời đi liền nhiệt tình khuyên nhủ. “Anh yên tâm đi, bạn gái anh còn đang ngủ, sẽ không tỉnh lại ngay đâu, hơn nữa ở đây còn có y tá trông coi.”

Bạn gái? Bạch Vi Đức cứng đờ cả người, gần như ngẩn ngơ mà nhìn chăm chăm vào bác sĩ. Ánh mắt ấy như là muốn nhìn xuyên thấu vị bác sĩ, làm cho vị bác sĩ không hiểu được bản thân ông đã nói sai chỗ nào, trong lòng liến hoảng hốt.

Qua một lúc, Bạch Vi Đức mới chua xót lắc đầu, miệng không biết đang nói gì, rồi đi ra ngoài. Cho đến khi bóng dáng anh mất hút ở hành lang, bác sĩ mới hiểu ra và thở dài. “Haiz, cũng là một người đàn ông đáng thương.”

Như lời bác sĩ nói, Bạch Chi Âm thật sự ngủ rất sâu, nhưng vì bị thương, nên hơi thở của cô cũng không thông thuận, sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy. Bạch Vi Đức thay quần áo xong vẫn ở bên cạnh trông nom cô, y tá sợ anh không chịu nổi cả đêm dài nên đặc biệt mang cho anh một chiếc giường đơn giản, khuyên anh nên ngủ một giấc. Nhưng anh không chịu nằm trên đó, chỉ mở ghế dựa ra rồi lẳng lặng ngồi bên giường, không hề chớp mắt nhìn người con gái trên giường bệnh, cứ như nếu anh nháy mắt thì cô ấy sẽ lập tức biết mất.

Đây là lần thứ hai anh chăm chú nhìn Bạch Chi Âm một cách gần gũi như vậy. Lần đầu tiên là mười năm trước, cô trốn ở phòng cất đồ dưới cầu thang khóc một trận rồi ngủ đi, vừa lúc anh đi vào tìm mấy đĩa phim cũ, cứ như vậy thấy khuôn mặt còn đọng nước mắt cùng đôi mắt sưng đỏ của cô.

Đối với sự mất cô cùng Bạch Thiên, tâm trạng Bạch Vi Đức cũng có mâu thuẫn, nhưng không giống như Bạch Tiểu Vi, xem bọn họ như kẻ thù. Bởi anh đã sớm hiểu được, với sự phong lưu thành tính của ba mình, không biết ở bên ngoài còn có bao nhiêu đứa em trai em gái. Chẳng qua mẹ của Bạch Chi Âm có bản lĩnh hơn so với những người đàn bà khác, thủ đoạn lấy lòng đàn ông cao hơn một chút nên mới làm cho người cha này sẵn lòng rước bọn họ vào nhà họ Bạch sau khi mẹ anh mất không lâu. Nhưng... Với sự hiểu biết của Bạch Vi Đức về ông nội mình thì cho dù người đàn bà đó hay là nhóm anh chị em của anh cũng không thể thật sự trở thành người nhà họ Bạch.

Vì vậy, thái độ của Bạch Vi Đức đối với hai người họ là làm như không thấy, thờ ơ nhìn hai người bọn họ bị các anh chị em bắt nạt, nhìn các cô nhần nhục chịu đựng, đợi hai người bọn họ cũn giống như những người muốn âm mưu muốn tiến vào nhà họ Bạch khác, bởi vì không chịu nổi nữa liền ngoan ngoãn cuốn xéo. Có điều... Dần dần về sau, Bạch Vi Đức phát hiện ra anh ta đã quá xem thường bọn họ, đặc biệt là con nhóc tuổi còn nhỏ này. Cô có sức chịu đựng tốt hơn những người bình thường, cho dù Bạch Tiểu Vi có khiêu khích bắt nạt thế nào đi nữa thì cô vẫn có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Bạch Vi Đức đã nghĩ Bạch Chi Âm sẽ không khóc. Nhưng khoảnh khắc ấy, anh ta mới hiểu được, cô không muốn khóc trước mặt bọn họ. Nhìn hàng mi của cô còn đọng những giọt nước mắt trong suốt, trong lòng Bạch Vi Đức như có sợi dây đàn nhẹ nhàng rung lên, những giọt nước mắt kia như một hạt mầm, ươm vào trong lòng anh, chờ khi anh phát hiện ra, thì nó như cây tầm xuân, quần chằng chịt khắp cả trái tim anh, ăn mòn gan ruột.

Tiểu Âm, tại sao chúng ta lại là anh em? Bạch Vi Đức thì thảo tự hỏi, ngón tay dè dặt vươn tới khuôn mặt tái nhợt của cô, vừa run rẩy, giãy giụa, rồi rầm... Chạm rãi buông tay, ngay lúc chạm vào khuôn mặt của cô, căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại chói tai.

Bạch Vi Đức ngẩn ra, hoảng hốt thu hồi bàn tay, phát hiện âm thanh này phát ra từ túi xách của Bạch Chi Âm. Thấy cô vẫn còn đang ngủ say, anh ta suy nghĩ một lát liền tự ý mở túi của cô ra, lấy điện thoại từ bên trong ra, nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình, chân mày dần nhú chặt lại...

32. Chương 32

Ba chữ “Thẩm Mục Phạm” hiện trên màn hình di động như một luồng sáng cực mạnh, khiến Bạch Vi Đức cảm thấy cực kì gai mắt, nhưng trong lòng lại có chút hả hê, bởi Bạch Chi Âm cũng không gọi Thẩm Mục Phạm bằng tên thân mật hoặc có cách xưng hô thân thiết hơn. Lúc này Bạch Vi Đức đáng thương tới nỗi phải nhờ vào những chi tiết nhỏ nhất này để tìm chút niềm an ủi. Nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy buồn cười, cho dù cô không lưu số, cho dù Thẩm Mục Phạm không tồn tại đi chăng nữa thì người bên cạnh cô mãi mãi không phải anh.

Nở một nụ cười tự giễu, Bạch Vi Đức nhấn nút màu đỏ kết thúc cuộc gọi, không để điện thoại có cơ hội reo lần nữa, trực tiếp tắt máy.

Đúng vậy, anh không có cách nào khác đường đường chính chính để ở bên cạnh cô, vậy nên chỉ có thể tham luyến khoảng thời gian ngắn ngủi này cô mà thôi. Cho dù cô có nhắm mắt không nói bất kì cái gì, nhưng ít nhất anh còn có thể ở bên cô, không cần lo lắng cô sẽ nhận ra thứ tình cảm cấm kỵ của anh, không cần phải khổ sở bởi cô hoàn toàn không nhìn thấy anh, cho dù điều đó chỉ có một đêm, cũng đủ để chôn sâu trong lòng, từ từ mà hưởng thụ.

Nghe điện thoại truyền đến lời báo tắt máy, mày trái của Thẩm Mục Phạm hơi nhướng lên. Với hiểu biết của anh về Bạch Chi Âm, cô không phải là người làm việc không có trách nhiệm. Buổi sáng trước khi ra ngoài, hai người đã hẹn cùng nhau ăn cơm tối. Cho dù cô không thể đến đúng hẹn thì cô cũng sẽ báo cho anh một tiếng. Bây giờ cô không nói một tiếng mà vội vã đi, hẳn là có chuyện xảy ra cần phải giải quyết. Cho nên anh mới dặn Tiểu Mạnh không cần đi tìm cô, tin rằng cô xong việc là sẽ trở về. Nhưng đã gần 12 giờ đêm, cô vẫn chưa về nhà, đến một chút tin tức cũng không có, còn cố tình tắt di động. Lẽ nào cô gặp phải chuyện gì phiền toái, hay cô đang trong tình cảnh bất tiện không thể nhận điện thoại?

Ánh mắt nhìn lên đồng hồ treo tường, Thẩm Mục Phạm trầm mặc một lát, cảm điện thoại trên tay ấn dây số của trợ lý riêng của mình. Điện thoại reo ba lần liên có người bắt máy, giọng nói của Lý Khả hơi khàn do vừa mới thức dậy. “Chủ tịch Thẩm?”

“Thật ngại quá, trễ như vậy mà còn đánh thức cậu dậy.” Thẩm Mục Phạm khách sáo nói.

Lý Khả vừa nói không sao, vừa nhanh chóng rời khỏi ổ chăn, ngồi dậy, hắng giọng rồi nói. “Anh có chuyện gì cần sai bảo sao?” Đêm hôm ông chủ gọi điện thoại chắc chắn là có việc gấp, hơn nữa nhân viên trong Thẩm Thị đều biết, Thẩm Mục Phạm là một ông chủ tốt tính, bình thường sẽ không chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi của nhân viên, không như một số người sai khiến nhân viên không khác gì súc vật.

“Hôm nay những người theo dõi nhà họ Bạch có báo cáo gì không?” Thẩm Mục Phạm càng nghĩ càng cảm thấy cái có thể khiến Bạch Chi Âm rơi vào tình cảnh bất tiện không thể nhận điện thoại ắt hẳn phải có liên quan đến nhà họ Bạch.

Lý Khả vừa nghe đến nhà họ Bạch liền hiểu rõ cuộc gọi này ắt có liên quan đến Bạch Chi Âm. Anh là trợ lý riêng của Thẩm Mục Phạm, đương nhiên sẽ hiểu rõ quan hệ giữa Thẩm Mục Phạm và Bạch Chi Âm hơn những người khác nên, vội lấy lại tinh thần, đáp: “So với bình thường không có gì khác lạ, cũng không có gì đặc biệt xảy ra.”

Thẩm Mục Phạm khẽ nhướng mi, “Bạch tiểu thư có quay về đó không?”

“Dạ không.” Lý Khả khẳng định nói.

“Người nhà họ Bạch có có tìm gặp cô ấy không?” Thẩm Mục Phạm hỏi lại.

Lý Khả lắc đầu. “Bạch Phi Dương còn đang ở Bắc Kinh.”

“Còn những người khác thì sao?” Thẩm Mục Phạm gặng hỏi.

Câu hỏi này thật là làm khó Lý Khải, sếp chỉ dặn phải chú ý đến nhà họ Bạch, anh liền cử người canh giữ nhà họ Bạch và tập đoàn Bách Diệp 24/24, cũng cho người theo dõi nhất cử nhất động của Bạch Phi Dương, nhưng những người khác của nhà họ Bạch không nằm trong phạm vi theo dõi, vì thế anh chỉ có thể do dự nói. “Hình như là không có.”

“Hình như?” Thẩm Mục Phạm cao giọng, không giận mà uy.

Nghe ra sự bất mãn trong lời nói của ông chủ, Lý Khả lập tức nhận sai. “Xin lỗi chủ tịch, là sai sót của tôi.”

Thẩm Mục Phạm cũng không trách móc gì thêm, chỉ lạnh giọng căn dặn. “Cậu hãy nhớ số máy này, sau đó tra vị trí của nó.”

Lý Khả đáp vâng, vội vàng lấy giấy bút trên tủ đầu giường, ghi lại dãy số Thẩm Mục Phạm đọc, sau đó cam đoan. “Tôi sẽ tra tìm ngay lập tức.”

Kết thúc cuộc gọi, không có thời gian đâu mà lau đi tầng mồ hôi phủ đầy trên trán, Lý Khả nhanh chóng liên hệ với công ty bảo an tra vị trí của Bạch Chi Âm và nhanh chóng tra ra được tín hiệu trước khi tắt máy của Bạch Chi Âm là ở bệnh viện xã nằm ngoài đảo Nam Nha. Để không bị gặng hỏi đến rồi rả như lúc trước, Lý Khả không lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Mục Phạm ngay mà gọi đến bệnh viện, hỏi rõ hết thấy mọi chuyện, sau đó mới gọi cho Thẩm Mục Phạm. “Chủ tịch Thẩm, cô Bạch hiện tại đang ở bệnh viện xã nằm trên đảo Nam Nha.”

“Bệnh viện?” Thẩm Mục Phạm kinh ngạc. “Sao cô ấy lại ở bệnh viện?”

Lý Khả thầm thở phào, may mắn là lúc này anh đã đối chiếu thông tin mấy lần. “Tôi gọi điện thoại đến hỏi, họ nói cô Bạch bị thương sau gáy, bây giờ đang ở bệnh viện để theo dõi, theo như bên phía bệnh viện nói...” Lý Khả ngừng lại một chút, đắn đo dùng từ. “Là một người đàn ông đưa cô Bạch đến, bây giờ đang trông nom cô ấy.”

Thật ra, nhân viên trực ban nói cho anh biết là “bạn trai đưa cô ấy tới” nhưng anh không có ngốc nghếch đến như vậy, nào dám đem nguyên văn những lời đó nói cho ông chủ nghe.

Nghe thấy Bạch Chi Âm bị thương ở đầu, tim Thẩm Mục Phạm đột nhiên nảy lên. “Bị thương có nghiêm trọng lắm không?”

Lý Khả lắc đầu, đem tin tức thẩm dò được trình báo lại toàn bộ. “Không bị thương bên ngoài, tình hình cũng xem như ổn định, nhưng bác sĩ nói não bị chấn động nhẹ, phải đợi đến sáng hôm sau đưa về HongKong mới biết cụ thể.”

“Não bị chấn động?” Nghe thấy từ này, trái tim Thẩm Mục Phạm như bị giật bắn lên, gần như không nghĩ ngợi gì mà đưa ra quyết định ngay. “Lý Khả, hãy đặt vé tàu cho tôi, tôi muốn đi đảo Nam Nha.”

“Bây giờ?” Lý Khả bối rối nói. “Nhưng chuyến tàu cuối cùng trong đêm nay đã ngừng rồi mà.”

“Tôi tin cậu có thể tìm ra cách đưa tôi ra đảo.” Thẩm Mục Phạm không cho Lý Khả có cơ hội chen vào.

Câu này nói dễ nghe thì có vẻ là sự tín nhiệm, nhưng nói thẳng ra thì mặc kệ anh dùng biện pháp gì cũng phải nghĩ cách đưa tôi đến đảo. Lý Khả hít sâu, cắn răng nói. “Chủ tịch Thẩm, cho tôi chút thời gian, tôi sắp xếp đâu vào đó rồi sẽ báo lại với anh.”

“Mau lên.” Ném lại hai chữ, Thẩm Mục Phạm liền ngắt điện thoại.

Cầm di động đi đến ban công, Thẩm Mục Phạm nhìn ánh đèn nê ông nhập nhòa bên ngoài, tâm tình không xác định. Một cảm giác lo sợ đã lâu chưa từng xuất hiện nay bỗng tràn ngập trong cnh. Anh nhớ rõ từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên xuất hiện cảm giác này là khi mẹ anh bị đẩy vào phòng cấp cứu, cái cảm giác rét lạnh thấu tâm can này làm anh chỉ có thể co rúm ở góc tường, cắn răng không để bản thân bị suy sụp thêm.

Từ đó đến nay, Thẩm Mục Phạm cho rằng đời này anh sẽ không phải trải qua cái cảm giác sợ hãi này nữa, ngay cả cái ngày chờ Đường Đường ra khỏi phòng phẫu thuật anh cũng không có cảm giác này, nhưng khi nghe tin Bạch Chi Âm bị chấn thương ở đầu, không rõ bị thương thế nào, nhưng anh chỉ cảm thấy đầu đó có tiếng kêu gào khô khốc, nỗi sợ hãi cứ như một loại dây leo, từ sâu trong tim phá rào mọc tràn lan.

Đúng vậy, anh sợ hãi, sợ cô xảy ra chuyện, sợ mất đi cô.

Từ buổi tối gặp nhau ở quán bar, Thẩm Mục Phạm biết rằng trong lòng anh đã sớm có cô, nhưng cho đến thời khắc này anh mới hiểu rõ, hóa ra cô còn quan trọng hơn so với trong suy nghĩ của mình rất nhiều. Chỉ tiếc rằng, bây giờ anh đã nhận ra mình không thể thiếu cô, còn cô thì vẫn còn tự do bay nhảy bên ngoài. Cô đến với anh phần lớn là vì mục đích, thủ đoạn. Về phần tình cảm, có lẽ cũng có, nhưng nói là vì thói quen thì đúng hơn là thích.

Khóe miệng Thẩm Mục Phạm khẽ nhếch lên, nở một nụ cười khổ. Anh giữ cô lại bên người là muốn lâu ngày sinh tình, hiện tại xem ra, anh phải nhanh chóng khiến cho cô hiểu được, cái anh muốn không chỉ là thân thể của cô, mà còn cả tấm chân tình của cô.

Mặc dù tàu đi đảo Nam Nha đã ngừng hoạt động, nhưng Lý Khả vẫn có cách khiến công ty vận chuyển đường thủy phá lệ tăng thêm một chuyến tàu.

Thẩm Mục Phạm lái xe thẳng đến bến tàu, tốc độ nhanh đến nỗi khiến Lý Khả phải chắc lưỡi, trong lòng thì âm thầm nâng địa vị của Bạch Chi Âm lên một bậc, từ bạn gái của ông chủ trực tiếp bay lên thành ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí bà Thẩm.

Vì là chuyến tàu tăng thêm, hơn nữa lại chạy ban đêm nên tàu chạy cũng không nhanh. Lý Khả sợ Thẩm Mục Phạm sốt ruột, vội vàng không ngừng giải thích. “Lộ tuyến của con tàu này là tạm thời, không dám đi quá nhanh, để tránh va chạm với các tàu khác.”

Thẩm Mục Phạm gật đầu, đứng trên boong tàu chăm chú nhìn biển khơi trầm lắng. Ban đêm biển cả như một cơn lốc xoáy sâu không thấy đáy, khiến con người sinh ra nỗi sợ sẽ bị nuốt chửng. Nhưng sự sâu thẳm như cái động lớn ấy đã khiến cho anh cảm thấy bình tĩnh trở lại. Bộ óc rối loạn vì quan tâm đến thương tích của Bạch Chi Âm nay cũng đã khôi phục lại lí trí, nghĩ đến một vấn đề khác, đó chính là vì sao cô không nghe điện thoại của anh mà còn tắt máy? Hay là không muốn để anh biết cô bị thương? Còn người đàn ông đang trông cô mà Lý Khả nói là ai? Là bạn của cô, hay chỉ là một người xa lạ tốt bụng?

Thẩm Mục Phạm tới bệnh viện xã ở đảo Nam Nha với tâm trạng đầy ắp nghi vấn. Y tá trực ca đêm thấy có người đẩy cửa, cứ tưởng rằng người dân trên đảo đến khám gấp. Nhưng nhìn kĩ thì người tới bước đi vững vàng, không có vẻ gì là giống với người bị bệnh. Khi bọn họ đến gần, y tá mới thấy rõ Thẩm Mục Phạm, hai mắt liền sáng lên. Woa, người đàn ông này thật đẹp trai!

Kiểm chế lại trái tim đang phấn khích, cô y tá điềm đạm hỏi. “Chào anh, xin hỏi anh cần gì?”

“Chúng tôi đến tìm một bệnh nhân.” Lý Khả tranh lời đáp. “Cô ấy tên là Bạch Chi Âm.”

“Bạch Chi Âm?” Y tá bèn nhớ lại. “A, chính là nữ bệnh nhân bị chấn thương ở đầu được đưa vào đúng không?”

Lý Khả liên tục gật đầu. “Đúng rồi, chính là cô ấy, cho hỏi bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Cô ấy đang ở phòng theo dõi.” Cô y tá đáp, nghi hoặc nhìn Lý Khả. “Hai người là gì của cô ấy?”

Lần này, không đợi Lý Khả trả lời, Thẩm Mục Phạm ở phía sau nãy giờ không lên tiếng liền nói. “Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy.”

Lý Khả cùng y tá đều ngẩn ra, Lý Khả kinh ngạc là vì Thẩm Mục Phạm khẳng định thân phận của Bạch Chi Âm, còn cô y tá thì thở dài oán thán vì người đàn ông đẹp trai này hoa đã có chủ. Nhưng cô ta bỗng nhớ lại, nghi hoặc hỏi. “Anh là chồng chưa cưới của cô ấy? Nhưng bọn họ nói người trong kia chính là bạn trai cô ấy?”

Mày Thẩm Mục Phạm nhú lại. “Bạn trai?”

Giọng nói Thẩm Mục Phạm rất lãnh đạm băng quơ nhưng cô y tá nhạy cảm nhận thấy sự tức giận trong đó, vừa hối hận vì bản thân lỡ lời, vừa cảm thấy hả hê vì Bạch Chi Âm một chân đạp hai thuyền sắp bị vạch trần. Vốn là thế mà, cô không thích loại người ỷ vào bản thân có chút nhan sắc chuyên đùa giỡn tình

cảm người khác. Vì loại phụ nữ đó nên mới khiến cho những người phụ nữ có vẻ đẹp tâm hồn chứa chan lại lọt vào mắt những người đàn ông đẹp trai.

Ôm tâm lý ghen tị và được xem kịch vui, cô y tá này cũng không theo quy tắc thăm hỏi bệnh viện, chủ động nói. “Hai người muốn tìm cô ấy sao? Tôi dẫn hai người đi.”

Lý Khả đương nhiên không biết tâm lý đen tối của phụ nữ, còn rất cảm kích cô y tá hiểu chuyện, phá vỡ quy tắc cho phép bọn họ vào thăm.

“Không có gì đâu, quy tắc cũng là của con người thôi.” Y tá cười hì hì nói. Ha ha ha, thật ra cô muốn xem vở kịch 8 giờ: cuộc gặp mặt của chồng sắp cưới với bạn trai.

Bệnh viện xã cũng không lớn, bọn họ đi xuyên qua hành lang, vòng qua chỗ ngoặt đến phòng theo dõi, y tá cực kì “nhiệt tình” thay Thẩm Mục Phạm mở cửa, chỉ chiếc giường kê sát vào tường. “Đó, cô ấy đang ngủ ở đó.”

Thẩm Mục Phạm nhón vào trong theo hướng tay chỉ của y tá, tầm mắt đúng lúc chạm phải ánh mắt của Bạch Vi Đức đang ngẩng đầu lên nhìn về phía bên này, hai người đồng thanh kêu lên. “Là anh...”

33. Chương 33

Sau vài giây ngẩn người, Thẩm Mục Phạm xóc lại tinh thần trước. Anh bước đến trước giường bệnh, vẻ mặt không nhìn ra biểu cảm gì, cho đến khi ánh mắt dời đến khuôn mặt tái nhợt của cô gái trên giường, sắc mặt bình tĩnh mới có chút thay đổi, trong giọng nói nhẹ nhàng lại hàm chứa sức mạnh không cho phép người ta xem nhẹ. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không cần thận bị đẩy ngã, không may lại trúng ngay đầu.” Bạch Vi Đức cố ý che giấu chuyện của Bạch Thiên.

Đối với câu trả lời mập mờ của anh ta, Thẩm Mục Phạm cũng không truy cứu gì thêm, chỉ nghiêng đầu nhìn về phía Lý Khả. “Đi mời bác sĩ chữa trị lại đây, mặt khác giúp tôi liên hệ với Dr. Vương.”

Bạch Vi Đức đứng bên giường, thấy Thẩm Mục Phạm cúi người như sắp tiến gần đến bên tai Bạch Chi Âm thì trong lòng liền cuống lên, đưa tay che trước mặt Thẩm Mục Phạm. “Con bé mới vừa ngủ, cậu đừng đánh thức nó.”

Thẩm Mục Phạm đứng thẳng lưng dậy, nhìn lướt qua Bạch Vi Đức. “Chào anh, có vẻ như anh rất quan tâm đến Âm Âm thì phải?”

Bạch Vi Đức hiểu rõ bản thân đã quá khẩn trương, nhưng lại nói rất hợp tình hợp lý. “Nó là em gái tôi, đương nhiên tôi phải quan tâm đến nó.”

“Phải vậy không?” Thẩm Mục Phạm khẽ nhíu mày, nhàn nhã nhìn vào Bạch Vi Đức. “Nhưng theo tôi được biết, tình cảm giữa cô ấy và anh trai cũng không mặn mà mấy.”

Bạch Vi Đức không nghĩ rằng Thẩm Mục Phạm sẽ nói thẳng ra như vậy, im lặng một lát mới phủ nhận. “Cho dù tình cảm không sâu đậm thì chúng tôi vẫn là anh em.”

Điều bất ngờ chính là Thẩm Mục Phạm không nói lại Bạch Vi Đức, còn lộ ra nụ cười hài lòng. “Đúng vậy, tôi cũng hi vọng anh Bạch luôn nhớ kỹ, hai người chính là anh em.”

Thẩm Mục Phạm cố ý nhấn mạnh hai chữ anh em, ý nghĩa muốn nhấn mạnh không cần nói cũng biết, làm Bạch Vi Đức không khỏi chột dạ. “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Anh không hiểu?” Thẩm Mục Phạm hỏi lại.

“Anh không nói rõ ràng đương nhiên là tôi không hiểu?” Bạch Vi Đức gặm nhẹ.

Thấy đôi mắt đỏ ngầu của Bạch Vi Đức, Thẩm Mộc Phạm từ từ thu lại nụ cười, gần từng tiếng. “Anh đối với cô ấy là tình cảm của đàn ông đối với phụ nữ, không phải là của anh trai đối với em gái.”

Bí mật ẩn sâu trong lòng bị người ta lôi ra không chút kiêng dè, làm Bạch Vi Đức thẹn quá hóa giận. “Anh nói bậy bạ gì đó?”

So với vẻ toàn thân đang xù lông nhím của Bạch Vi Đức thì Thẩm Mộc Phạm lại bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng khuôn mặt bình tĩnh lại làm cho người khác không khỏi run sợ. “Tôi có nói xằng bậy không, anh phải là người rõ hơn ai hết.”

Không đợi Bạch Vi Đức nói lại, anh tiếp tục nói. “Anh yêu hay không yêu cô ấy tôi không quan tâm, nhưng tôi không hi vọng anh sẽ gần gũi với cô ấy, cho dù với thân phận nào đi chăng nữa.”

“Anh muốn ngăn cản chúng tôi gặp mặt?” Bạch Vi Đức trợn trừng mắt.

“Cô ấy cũng không muốn gặp anh.” Thẩm Mộc Phạm nói trúng tim đen. “Mấy năm nay các người đối xử với cô ấy như thế nào, ắt hẳn không cần tôi phải nhắc nhỉ?”

“Đó là chuyện giữa tôi và em ấy, không cần anh quan tâm.”

Làm như nghe phải câu chuyện cười ấu trĩ, Thẩm Mộc Phạm bĩu môi. “Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, là bà Thẩm tương lai, chuyện của cô ấy tôi đương nhiên phải quan tâm.”

“Cho dù là vậy, chúng tôi có gặp mặt hay không, cũng không phải do anh nói là được.” Bạch Vi Đức nắm chặt tay thành nắm đấm, vẫn cật lực.

“Vậy sao?” Thẩm Mộc Phạm dừng lại một chút, nghiêm mặt nói. “Nếu anh muốn thử, tôi cũng không ngại đối đầu với nhà họ Bạch, thậm chí ngay cả những người có quan hệ với anh cũng phải trả giá vì sai lầm của anh.”

Mặc dù không ở trong giới kinh doanh nhưng Bạch Vi Đức cũng biết Thẩm Mộc Phạm thật sự là người có thực lực. Có người từng nói chỉ cần anh ta hắt xì một cái, kinh tế Hồng Kong sẽ mắc phải một cơn cảm mạo. Nếu Bạch Vi Đức đối đầu với anh chính là lấy trứng chọi đá. Mà theo như lời Thẩm Mộc Phạm nói, một khi Bạch Chi Âm gả cho anh ta, thì mãi mãi không cần phải gặp lại người nhà họ Bạch.

Anh cũng biết đây là mong ước của Bạch Chi Âm. Cô ẩn mình nhiều năm, cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa cho nhà họ Bạch không phải là vì tìm kiếm cơ hội, thoát khỏi đây sao? Chính vì nhận thấy ý muốn chạy trốn của Bạch Chi Âm nên mấy năm nay anh ta mới làm bộ không quan tâm đến việc kinh doanh, khiến ông nội không thể không xem trọng cô, cũng không thể trả tự do cho cô.

Có đôi khi, anh căm ghét sự ích kỷ ác độc của bản thân, vì một đoạn tình cảm loạn luân mà đem cô gian cầm trong nhà họ Bạch đây đau khổ. Anh cũng từng tự thuyết phục mình yêu cô thì nên để cô được hạnh phúc nhưng cứ nghĩ đến việc cô phải rời khỏi nhà họ Bạch thì trái tim anh lại quặn thắt vì luyến tiếc. Cho nên, sau khi biết ông nội muốn mai mối cho cô, anh chủ động yêu cầu được quay về đi làm trợ giúp công ty, cũng lấy lí do muốn giữ cô lại làm thêm vài năm nữa, thuyết phục ông nội khoan định đoạt hôn nhân của cô, chỉ mong rằng cho dù không thể làm vợ chồng thì cũng không để cô rời khỏi tầm mắt của mình.

Nhưng Bạch Chi Đức không nghĩ tới cô ít giao lưu với bên ngoài vậy mà lại quen biết với Thẩm Mộc Phạm, còn đến mức đã bàn chuyện hôn nhân.

Suy đi nghĩ lại, Bạch Vi Đức quyết định tạm thời không gây hấn với Thẩm Mộc Phạm. Anh hoàn toàn có thể kiềm chế bản thân không gặp cô, nhưng một khi quyền giám hộ Bạch Thiên còn ở trong tay nhà họ Bạch thì cho dù cô có chạy xa tới đâu thì cũng phải ngoan ngoãn quay về tìm bọn họ. Về phần Thẩm Mộc Phạm, nếu anh ta thật lòng yêu Bạch Chi Âm thì sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, đi hủy hoại nhà họ Bạch, bởi người liên lụy chỉ có Bạch Thiên.

Lý Khả dẫn bác sĩ tiến vào liền thấy vẻ mặt cau có của Bạch Chi Đức. Biểu hiện như vậy khiến người khác hết sức khó chịu, bất giác nhăn mày lại, Lý Khả ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở. “Chủ tịch Thẩm, đây là bác sĩ phụ trách của cô Bạch, bác sĩ Trần.”

Thẩm Mục Phạm lịch sự gật đầu. “Bác sĩ Trần, vợ chưa cưới của tôi thế nào rồi?”

Vợ chưa cưới? Bác sĩ Trần cẩn thận đánh giá người đàn ông khí chất bất phàm trước mặt, lại liếc mắt qua khuôn mặt trắng bệch của Bạch Vi Đức. So sánh hai người với nhau thì người sau đúng là đẹp trai nhưng không đủ nam tính, thậm chí còn thoáng lộ vẻ nữ tính. Nếu ông ta mà là phụ nữ thì cũng sẽ chọn người có khí chất ngời ngời như Thẩm Mục Phạm.

Được Bạch Vi Đức ngầm cho phép, bác sĩ Trần kể lại sự việc. “Bệnh nhân bị va chạm ở đầu, chẩn đoán ban đầu cho thấy não bị chấn động nhẹ, tạm thời không nguy hiểm gì, cần tiến hành thêm một bước kiểm tra nữa mới biết được tình hình cụ thể. Có điều trang thiết bị trên đảo không được đầy đủ nên chúng tôi đã liên hệ với bệnh viện ở đảo chính, chuyển tàu xuất phát sáng mai sẽ đưa bệnh nhân đi kiểm tra.”

“Bây giờ cô ấy có thể chuyển viện được không?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

Lần này không đợi bác sĩ trả lời, Bạch Vi Đức đã tranh đáp lại. “Không được, cô ấy bây giờ không thể di chuyển.”

Giống như không nghe thấy Bạch Vi Đức đang nói gì, Thẩm Mục Phạm nghiêng đầu nhìn Lý Khả. “Đã liên lạc với Dr. Vương chưa?”

Lý Khả gật đầu, hiểu ý liền nhấn phím một dãy số, đợi máy đã kết nối rồi đưa máy cho ông chủ. Nhận điện thoại, Thẩm Mục Phạm đem tình hình Bạch Chi Âm giải thích đơn giản, sau đó đưa điện thoại cho bác sĩ Trần. “Dr. Vương muốn biết rõ hơn về bệnh tình, mong ông giảng giải đôi chút.”

Dr. Vương? Bác sĩ Trần nghi hoặc nhận điện thoại, vừa mới alo một tiếng thì đột nhiên cứng ngắc, đứng thẳng người. “Giáo sư Vương...”

Sau khi hỏi thăm sơ qua tình hình, bác sĩ Trần đem điện thoại trả lại Thẩm Mục Phạm, thái độ rõ ràng đã thay đổi. “Tôi sẽ đi làm thủ tục xuất viện, mặt khác...” Bác sĩ Trần dừng một chút. “Vì để cho an toàn... tôi nghĩ mọi người nên đi cùng nhau.”

“Tôi mong còn không được, đã gây thêm phiền toái cho ông.” Thẩm Mục Phạm khách sáo nói cảm ơn.

“Không phiền toái, không phiền toái, đây là trách nhiệm của tôi.” Bác sĩ Trần mặt tươi cười như nở hoa. “Tôi đây xin đi trước tiến hành thủ tục xuất viện.”

Bạch Vi Đức bị gạt sang một bên, trong lòng đủ mọi tư vị khó tả. Từ thái độ của bác sĩ Trần có thể đoán ra vị Dr. Vương đó hẳn là một nhân vật nổi tiếng. Có ông ta ở đây, thương tích của Bạch Chi Âm không còn đáng lo ngại. Nhìn cảnh Thẩm Mục Phạm ôm cô, lòng anh ta như bị bàn là ủi phẳng, bỏng rát đau nhức. Cho dù yêu cô thì cuối cùng anh ta vẫn không có cách nào trở thành người đàn ông bên cạnh cô.

Trên đường đi cẩn thận che chở, Bạch Chi Âm được đưa đến bệnh viện Nhân Ái. Bệnh viện nhận được tin báo nên đã sớm bố trí việc xét nghiệm kiểm tra, không đến một giờ đồng hồ đã có kết quả.

“Não bị chấn động nhẹ, không nghiêm trọng lắm, nằm viện theo dõi một thời gian là được.” Dr. Vương nói.

Nghe thấy cô không có việc gì, cuối cùng Thẩm Mục Phạm mới thấy lòng nhẹ nhõm. “Chú Vương, cảm ơn chú, đã tối rồi mà còn gọi chú đến đây, làm phiền chú nghỉ ngơi.”

“Với chú mà còn khách sao cái gì chứ.” Quét mắt qua Bạch Chi Âm đang ngủ say, Dr. Vương quan tâm hỏi anh. “Cô gái này chính là bạn gái trong truyền thuyết của cháu đó hả?”

Thẩm Mục Phạm tự nhiên gật đầu. “Chúng cháu chuẩn bị đính hôn.”

Trước lời nói của Thẩm Mục Phạm, Dr. Vương cũng không kinh ngạc, còn khuyên nhủ. “Nếu thấy hợp thì kết hôn luôn là được rồi, còn đính hôn làm cái gì? Bác Thẩm một mực đang chờ chén trà của cháu dâu đây.”

Thẩm Mục Phạm gượng cười. “Ông ấy đã ôm chặt trai rồi, cháu là người khác họ, không quan trọng.”

“Cháu ấy à...” Bác sĩ Vương thở dài. “Một chút cũng không chịu hiểu cho tấm lòng của ông ngoại cháu. Trong mấy đứa cháu, ông ấy thương cháu nhất mà.”

Thẩm Mục Phạm cười khẽ, không nói gì thêm.

“Trong lòng cháu vẫn không buông bỏ được chuyện ông ấy đã làm với mẹ và bà ngoại cháu à?” Bác sĩ Vương than thở. “Thật ra chuyện này cũng là nỗi áy náy lớn nhất của ông ngoại cháu. Hai năm qua, trí nhớ của ông ấy sụt giảm trầm trọng, có rất nhiều chuyện đã quên, nhưng người thường nhắc tới cũng chỉ có mẹ cháu, bà ngoại cháu với cháu mà thôi.”

Nhìn Thẩm Mục Phạm trước sau vẫn im lặng, bác sĩ Vương đắn đo, quyết định lại ném ra một quả bom. “Ông ngoại của cháu đã lập di chúc, sau ông ấy chết, 80% cổ phần công ty và tài sản đều để lại cho cháu.”

Thẩm Mục Phạm chấn động. “Để lại cho cháu?”

Dr. Vương vuốt cằm, lời nói đầy ẩn ý. “Chú Thẩm rất nhớ cháu, có thời gian thì mang theo cô bé đi thăm ông ấy đi.”

Thẩm Mục Phạm vẫn không nói gì, hai người rơi vào im lặng, không ai chú ý đến người bệnh nằm trên giường hơi giãn gập mắt...

Bạch Chi Âm tỉnh lại thì đã là sáng sớm ngày hôm sau. Vừa liếc mắt liền thấy Thẩm Mục Phạm đang nghiêng người tựa vào ghế sofa. Sofa hơi nhỏ, nửa thân người anh đều trượt ra bên ngoài. Nghĩ đến đường đường là chủ tịch Thẩm Thị mà lại chịu ngủ như thế, Bạch Chi Âm hơi cong môi lên cười, lòng nổi lên cảm giác ngọt ngào như mật.

Như cảm nhận được tầm mắt của cô, Thẩm Mục Phạm bỗng mở mắt, cầu nhàu đứng lên, đi đến bên giường, giọng nói mới tỉnh ngủ có chút trầm ấm. “Sao không gọi anh?”

“Em vừa mới tỉnh dậy.” Bạch Chi Âm định nâng tay lên vuốt mái tóc hơi rối của Thẩm Mục Phạm lại bị anh bắt được, nắm trong lòng bàn tay.

“Có chỗ nào không thoải mái không? Có choáng váng đầu hay buồn nôn không?”

Tay anh ấm áp, làm cho lòng cô cũng ấm áp theo. “Không, chỉ hơi khát nước thôi.”

“Anh đỡ em dậy uống nước.” Thẩm Mục Phạm thay cô nâng giường cao lên, đem nước đến bên miệng. “Từ từ thôi, cẩn thận đồ.”

Uống nước xong, Thẩm Mục Phạm gọi bác sĩ tới. Chờ Dr. Vương kiểm tra xong thì không ngừng hỏi thăm. “Chú Vương, cô ấy có việc gì không ạ?”

“Không có việc gì.” Dr. Vương thu chiếc đèn pin nhỏ lại, nhìn Bạch Chi Âm cười tủm tỉm. “Trở về nghỉ ngơi cho tốt, bảo Mục Phạm làm vài món ngon ngon cho cháu.”

Bạch Chi Âm liếc mắt Thẩm Mục Phạm. “Anh ấy biết nấu ăn?”

“Sắc – hương – vị đều đủ cả.” Dr. Vương cười nói.

“Thật sao?” Bạch Chi Âm hoài nghi. “Cháu phải nếm thử một chút mới được.”

Trời nhá nhem tối, nhìn bốn món mặn và một món canh được bày khéo léo trên bàn, Bạch Chi Âm không thể không tin lời của bác sĩ Vương. Thức ăn mà Thẩm Mục nấu tuyệt đối có đủ sắc – hương. Về phần mùi vị thì...

Thử một muỗng canh gà đầu tiên, cô suýt nữa đem thìa nuốt luôn. Hương vị này quả thật vượt ngoài tiêu chuẩn.

Nếm qua một lượt bốn món, Bạch Chi Âm lại lấy đũa gấp một miếng thịt xào măng bỏ vào miệng. “Nếu em không nhìn thấy toàn bộ quá trình anh làm, có khi em còn nghi mấy món này là anh đặt nhà hàng đem đến.”

Thẩm Mục Phạm khẽ mỉm cười, múc cho cô một muỗng nghêu chưng trứng. “Thích thì ăn nhiều một chút.”

Bạch Chi Âm không từ chối, ăn đến quên trời quên đất, hơn nữa còn cực kì nể mặt càn quét hết thức ăn trên bàn. Ăn uống no nê, cô oa một tiếng rồi ngồi ở sofa xem TV. Xem chưa được bao lâu liền mệt mỗi muốn ngủ.

Thẩm Mục Phạm rửa bát xong đi ra, thấy cô đang ôm gối đầu gật gà ngủ liền đến kéo cô dậy. “Sao mới ăn xong lại nằm liền thế này?”

Bạch Chi Âm dang hai tay ôm cổ anh, kéo dài giọng. “Em buồn ngủ, em muốn đi ngủ.”

Thẩm Mục Phạm thuận tay ôm cô vào lòng. “Ngủ liền như thế này không tốt cho tiêu hóa.”

Bạch Chi Âm miệng đáp ừ một tiếng nhưng đầu lại dựa vào vai anh. Thấy mí mắt cô sắp sụp xuống, Thẩm Mục Phạm thở dài. “Buồn ngủ lắm hả em?”

“Ừm.” Bạch Chi Âm gật đầu, còn rất phối hợp ngáp mấy cái. Không biết có phải buổi tối bị giày vò nhiều quá hay không mà gần đây cô rất dễ buồn ngủ, cứ luôn có cảm giác ngủ không đủ.

Cô ngáp mấy cái liền, Thẩm Mục Phạm cho dù có đầy bụng nghi vấn nhưng cũng quyết định để nói sau. “Thôi được rồi, anh đi ngủ với em.”

34. Chương 34: Vạch Trần Bí Mật

Đêm khuya yên tĩnh, phòng ngủ tối om chỉ nghe tiếng hít thở rất khẽ. Bạch Chi Âm cẩn thận xoay người lại, đưa lưng về phía Thẩm Mục Phạm, từ từ mở mắt ra.

Bạch Chi Âm cảm thấy có chút mệt mỏi nhưng cô không phải người vô tâm đến mức quên đi tình hình trước mắt, nằm xuống liền khò khò vào giấc ngủ. Vừa rồi sở dĩ nháo nhào đòi ngủ là vì không muốn để Thẩm Mục Phạm có cơ hội tra hỏi, cô không nghĩ ra lí do tới đảo Nam Nha, cũng không biết nên giải thích như thế nào về việc lên gặp Bạch Vi Đức...

Gối đầu lên tay, bên tai truyền đến cuộc nói chuyện của Thẩm Mục Phạm và Dr. Vương. Anh nói cô là vợ chưa cưới, điều đó có phải chứng minh anh thật sự muốn kết hôn với cô? Nếu như vậy, phải chăng bây giờ cô có thể đem tình hình của Tiểu Thiên nói với anh? Nhưng với sự thông minh của anh, liệu có thể vì vậy mà sẽ nghĩ lại những chuyện trước đây đều là do cô dày công bày mưu tính kế? Nếu như anh biết rõ mọi chuyện, liệu anh còn có thể đồng ý kết hôn với cô nữa không? Rốt cuộc tình cảm của anh đối với cô sâu sắc đến mức độ nào?

Thở dài vài tiếng nhỏ đến nỗi gần như không thể nghe thấy, Bạch Chi Âm cúi kính xoay người trở mình, vừa quay đầu lại liền đối mặt với đôi mắt sáng tỏ đang mở, cô sợ tới mức hét lên một tiếng sợ hãi. “Anh, sao anh lại thức dậy?”

Thẩm Mục Phạm chăm chú nhìn cô, không trả lời mà hỏi lại. “Vì sao lại không ngủ?”

Cổ nén trái tim đang đập nhanh, ánh mắt Bạch Chi Âm lóe sáng. “Em khát nước, đang định đi uống nước.”

Nói xong, cô liền xốc chăn lên, làm bộ phải xuống giường để uống nước. Nào biết vừa chống người dậy thì đã bị một sức mạnh kéo ngược trở về, một lần nữa ngã ở trên nệm. Tiếp theo, không đợi cô kêu lên tiếng, một bóng đen bao trùm trước mặt cô.

Tay trái Thẩm Mục Phạm chống ở bên hông cô, tay phải gạt đi những giọt mồ hôi trên trán cô. “Anh đã bao giờ nói với em là anh không thích bị người khác lừa gạt chưa?”

Giọng điệu của Thẩm Mục Phạm rất nhẹ nhàng nhưng lại tựa như lưỡi dao sắc bén được bao bọc trong lớp vải nhung lụa, đẹp nhưng nguy hiểm, làm tâm trạng Bạch Chi Âm càng lo lắng. Thẩm Mục Phạm lại làm như không cảm thấy sự căng thẳng của cô, thấp giọng hỏi. “Hử?”, giục cô trả lời.

Bạch Chi Âm nuốt nước miếng, định đem vấn đề này vứt trả cho anh. “Anh cảm thấy em lừa gạt anh?”

Đáng tiếc Thẩm Mộc Phạm không tiếp chiêu. Anh chỉ hơi nhếch khóe miệng, đem quả bóng này ném trả lại cô. “Anh cũng đang muốn biết, em có phải vậy hay không?”

Bạch Chi Âm nhú mày nhanh chóng suy xét hàm ý trong lời nói của anh. Nghe giọng điệu của Thẩm Mộc Phạm, giống như đã khẳng định rằng cô có việc lừa gạt anh, nhưng cô không biết thì rốt cuộc anh đang chỉ chuyện gì?

Lại cân nhắc một phen, Bạch Chi Âm quyết định nói từ cái nhỏ nhất. “Giả bộ ngủ cũng coi là lừa anh sao?”

Tiếc rằng Thẩm Mộc Phạm vẫn không chịu buông tha, tiếp tục truy hỏi. “Vì sao lại giả bộ ngủ?”

“Sợ anh mắng em.” Bạch Chi Âm nhỏ giọng nói.

Cứ tưởng rằng giả vờ có vẻ đáng thương thì ít nhiều gì Thẩm Mộc Phạm cũng sẽ mềm lòng, ai biết được anh vẫn khế cười đậm mạc như trước. “Em đã làm gì để anh phải la mắng?”

Bạch Chi Âm cắn răng, chậm rãi nói. “Em đã hứa với anh là sẽ không gặp Bạch Vi Đức, nhưng...”

“Vì sao em lại đi gặp anh ta?”

Nhận thấy được đôi mắt Thẩm Mộc Phạm như đã hiểu rõ, Bạch Chi Âm mới lớn mật đoán rằng đại khái anh cũng đã điều tra ra hết thấy mọi chuyện, hỏi nhiều như vậy chẳng qua là đang cho cô cơ hội để nói. Bạch Chi Âm chậm rãi ngẩng đầu, nhỏ giọng nói. “Em đi gặp em trai em.”

Thẩm Mộc Phạm ừ một tiếng, tỏ ý cô hãy nói tiếp.

Tay nắm chặt tám chân, Bạch Chi Âm cố gắng khiến bản thân phải giữ được bình tĩnh. “Em trai em thật ra là một người bị thiếu năng trí tuệ, ông lão vẫn dùng nó để buộc em ở lại nhà họ Bạch. Lần này, em đã làm mất lòng đối tượng xem mặt, lại cùng anh quan hệ không rõ ràng, vì trừng phạt em không nghe lời, ông lão đã mang nốt Tiểu Thiên ở một viện điều dưỡng ở đảo Nam Nha, không cho em gặp mặt nó.”

Thấy Thẩm Mộc Phạm không lên tiếng, Bạch Chi Âm biết cô đã đoán đúng, quả nhiên anh đã biết mọi chuyện của Bạch Thiên. Cô mừng thầm, lại tiếp tục nói. “Từ trước đến giờ, mong muốn lớn nhất của em là mang Tiểu Thiên rời khỏi nhà họ Bạch để em ấy không bị bọn người Bạch Tiểu Vi bắt nạt. Nhưng Tiểu Thiên bị thiếu năng trí tuệ, người giám hộ mà pháp luật quy định là cha mẹ em. Chỉ cần ông lão không đồng ý, cho dù em có bản lĩnh lớn thế nào đi nữa cũng không có cách nào đưa nó rời khỏi. Cho nên...” Cô ngừng lại một chút, lấy dũng khí nói. “Em định tìm một người có thực lực, mang em cùng em trai rời khỏi nhà họ Bạch.”

Lần này, cuối cùng Thẩm Mộc Phạm cũng có phản ứng. “Em cho rằng anh có thể làm được điều đó?”

Bạch Chi Âm gật đầu không chút do dự. “Nhà họ Bạch có gốc cội là xã hội đen, chỉ có tìm được một người có bối cảnh tương tự, thì mới có thể khiến ông lão kiêng dè.”

Thẩm Mộc Phạm nhú mày, cân nhắc nói. “Cho nên, mục tiêu ngay từ đầu của em chính là anh, phải không?”

Bạch Chi Âm siết chặt nắm tay. Cô biết đây là một vấn đề khó giải quyết. Nếu trả lời thật, Thẩm Mộc Phạm sẽ cảm thấy cô là một người đầy mưu mô, anh bị gài bẫy nhất định sẽ rất tức giận. Nhưng nói đến đây ắt hẳn trong lòng anh sẽ nghi ngờ, cho dù cô không thừa nhận thì chưa chắc anh đã tin. Hơn nữa sau khi nói ra nhiều bí mật như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy thật nhẹ nhõm, cũng không định lại lừa anh nữa, cho dù sự thật sẽ làm anh không được vui.

Cắn môi dưới, Bạch Chi Âm nghiêm túc mà từ tốn gật đầu. “Đúng vậy, từ đầu tới cuối người em mong muốn tìm kiếm là anh.”

Nói xong những lời này, Bạch Chi Âm nín thở chờ đợi phản ứng của Thẩm Mộc Phạm. Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy anh có dấu hiệu tức giận, cô không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, cho rằng cô đã kể ra mọi chuyện khiến anh cảm động, vì thế cần thận dò hỏi. “Anh sẽ giúp em chứ?”

Bạch Chi Âm thấp thỏm nhìn chằm chằm Thẩm Mộc Phạm, mong đợi câu trả lời của anh. Nhưng anh chỉ nâng cằm cô lên, khóe miệng mỉm cười. “Em có yêu anh không?”

Bạch Chi Âm sững sốt, vô thức định trả lời có, lại bị anh dùng ngón tay chặn môi lại. “Tự hỏi rõ bản thân rồi trả lời anh, chuyện này không được nói dối.”

Thẩm Mục Phạm cười nhưng sắc thái của đôi mắt cũng rất nghiêm túc, thành công ngăn chặn lại lời “nói dối” của Bạch Chi Âm.

Bạch Chi Âm ngược mắt nhìn anh, suy đoán ẩn ý trong lời nói của Thẩm Mục Phạm, cũng tự hỏi chính mình, rốt cuộc cô có yêu anh hay không? Có một khoảnh khắc, cô muốn mạnh dạn nói lời yêu nhưng lại cảm thấy sợ hãi, cô có trực giác rằng chỉ cần nói sai thì mối quan hệ của hai người sẽ bị sụp đổ.

Ngay lúc còn đang do dự, Thẩm Mục Phạm đột nhiên cười lắc đầu. “Âm Âm, em không yêu anh.” Tim Bạch Chi Âm đập thình thịch, mở miệng muốn giải thích. “Không phải, em...”

“Xuyt.” Thẩm Mục Phạm chặn lại môi cô. “Đừng căng thẳng, em không yêu anh là chuyện bình thường. Anh chẳng qua chỉ là công cụ giúp em rời khỏi nhà họ Bạch, làm sao em có thể đi yêu một thứ công cụ được chứ?”

Bạch Chi Âm thừa nhận lời Thẩm Mục Phạm là đúng, nhưng trong thâm tâm lại không khỏi tức giận. Đúng, cô tìm đủ mọi cách tiếp cận anh là rất hèn hạ, nói khó nghe một chút thì đâu phải cô không trả giá chút gì. Cô cũng đã phải trả giá bằng cái thân quý nhất của một người con gái. Hơn nữa anh đã sớm biết rõ cô có mưu toan riêng lại không vạch trần, không phải càng hèn hạ hơn sao. Lại nói, anh có yêu cô không?

“Còn anh?” Bạch Chi Âm hất cằm, bắt chước giọng điệu Thẩm Mục Phạm, lạnh lùng cười, “Không phải anh cũng giống như em, đời nào đi yêu một thứ công cụ làm ấm giường?”

Con người bỗng dưng co rút lại, Thẩm Mục Phạm nhìn chằm chằm cô thật lâu không nói lời nào, chút ý cười trên mặt vụt tắt. Bạch Chi Âm bị ánh mắt lạnh lẽo của anh làm cho hoảng sợ, muốn lãng sang chuyện khác, lại bị anh bóp chặt quai hàm. “Em cảm thấy bản thân là công cụ làm ấm giường?”

Thấy Bạch Chi Âm cắn chặt môi không chịu lên tiếng. Thẩm Mục Phạm không khỏi mạnh tay thêm, muốn ép cô phải nói ra. Nào biết làm cô đau đến nỗi chau mày, nhưng vẫn như cũ cắn chặt môi, không hé một lời.

Nhìn hai má cô bị ửng đỏ lên, Thẩm Mục Phạm nhắm chặt hai mắt, lại chậm rãi mở ra, cùng lúc đó, Bạch Chi Âm cũng cảm thấy sự đau nhức trên mặt được giảm bớt.

Nâng mắt nhìn về mặt đã khôi phục lại như bình thường của Thẩm Mục Phạm, cô không hiểu vì sao anh lại thả cô ra. Chợt nghe anh hỏi tiếp. “Em muốn anh giúp em?”

Mặc dù không hiểu vì sao Thẩm Mục Phạm lại đột nhiên chuyển chủ đề, nhưng Bạch Chi Âm vẫn khẽ dạ một tiếng.

“Giúp như thế nào?”

Bạch Chi Âm trầm mặc một lát rồi nói. “Anh có đồng ý đính hôn với em không?” Trước kia cô suy nghĩ thật ngây thơ, cứ tưởng chỉ cần làm tình nhân của Thẩm Mục Phạm thì Bạch Phi Dương sẽ kiêng kị ba phần, sẽ để cô mang Bạch Thiên đi. Nhưng lần này, Bạch Phi Dương nghi ngờ cô có thể trói chặt Thẩm Mục Phạm mà vẫn mang Tiểu Thiên đi khiến cô hiểu được tuy quả thực nhà họ Bạch kiêng kị bối cảnh của Thẩm Mục Phạm, nhưng bọn họ cũng biết rõ, nếu không có một danh phận thỏa đáng thì cô hoàn toàn không thể hợp tình hợp lý mang Tiểu Thiên đi được.

Nếu như cô đoán không sai, sở dĩ Bạch Phi Dương chưa tới tìm cô, một mặt là do có con át chủ bài là Tiểu Thiên chưa dùng, mặt khác cũng muốn nhìn Thẩm Mục Phạm chỉ muốn đùa giỡn cô hay thật tình muốn kết hôn với cô.

Cho nên, cô cần phải có một danh phận nhất định để tranh quyền giám hộ Tiểu Thiên, cho dù không phải là bà Thẩm nhưng thân phận vợ chưa cưới của chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị có lẽ sẽ làm mẹ cô thay đổi lập trường.

Nhưng chuyện đến nước này, sau khi nói rõ mọi chuyện thì Thẩm Mục Phạm còn có thể coi cô là vợ chưa cưới sao?

Bạch Chi Âm bắt an vặn vẹo ngón tay, chờ đợi, chờ đợi... Đáng tiếc, cho dù là Thẩm Mục Phạm thì vận mệnh dường như vẫn không buông tha cô.

Cô nghe thấy anh từng chữ từng chữ một nói. “Không, đồng, ý.”

Móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, cô run giọng hỏi. “Vì sao?”

Thẩm Mục Phạm nhún nhún vai. “Anh không muốn cưới một người phụ nữ không yêu anh về làm vợ.”

“Em không phải muốn gả cho anh.” Bạch Chi Âm gấp đến độ nói không kịp suy nghĩ. “Anh chỉ cần đính hôn với em, chờ em mang được Tiểu Thiên đi, chúng ta có thể giải trừ hôn ước bất cứ lúc nào.”

“Nếu vậy, anh đây lại càng không đồng ý.” Thẩm Mục Phạm nhướng mày cười. “Anh sẽ không lấy hôn nhân làm trò đùa.”

Một câu nói đã đập tan hoàn toàn mộng tưởng của Bạch Chi Âm. Cô vẫn thua cuộc, tình cảm của anh đối với cô chưa sâu sắc đến mức có thể tha thứ ưu mô tính toán của cô, không so đo chuyện quá khứ.

Nghe Bạch Chi Âm kể xong hết thảy mọi chuyện, Doãn Nghiên Hi đau lòng trách cứ. “Cậu đấy, đúng là kẻ ngốc nghếch mà. Cậu cho rằng ai cũng có thể chấp nhận sự thật tàn nhẫn chứ không thích nghe những lời nói dối mỹ miều sao? Những lời có thể nói, những lời cậu không thể nói không lẽ cậu không biết phân biệt sao?”

Bạch Chi Âm nằm xoài lên mặt bàn, cánh tay chống đầu, giọng nói lí nhí. “Mình cũng không biết sao lại ngốc như vậy?” Nhưng khoảnh khắc đó, đối mặt với Thẩm Mục Phạm, cô không thể nói nên lời dối trá.

Nhìn thân hình tiều tụy của bạn tốt, Nghiên Hi không lòng đành mà thở dài. “Thôi quên đi, chuyện cũng đã xảy ra rồi, hối hận cũng vô dụng, tốt hơn hết nên nghĩ cách cứu vãn tình thế đi.”

“Cứu vãn?” Bạch Chi Âm cười buồn. “Làm gì còn cách nào.”

Sau khi nói rõ vào đêm hôm đó, Thẩm Mục Phạm liền rời khỏi nhà, cả đêm không về. Ngày hôm sau, Lý Khả khéo léo báo cho cô biết, “Chủ tịch Thẩm mong cô Bạch chuyển sang căn hộ bên cạnh.”

Mới đầu trong đầu Bạch Chi Âm còn chút ảo tưởng, cảm thấy Thẩm Mục Phạm không đuổi cô đi, có lẽ vẫn còn có cơ hội. Nhưng sau ngày hôm đó cô không một lần thấy anh quay về căn hộ, cho đến khi hỏi Lý Khả mới biết được, anh đã chuyển về biệt thự nhà họ Thẩm. Cô đoán, anh đang đợi cô tự động rời khỏi đây.

“Vậy cậu chuẩn bị dọn đi sao?” Doãn Nghiên Hi hỏi.

Bạch Chi Âm cười khổ, “Không lẽ còn chờ anh ta đến đuổi mình đi?”

“Anh ta sẽ không làm vậy.” Dù Doãn Nghiên Hi mới chỉ gặp mặt Thẩm Mục Phạm vài lần nhưng trực giác cho biết Thẩm Mục Phạm không phải là một người lòng dạ hẹp hòi như vậy, hơn nữa cô cảm nhận được Thẩm Mục Phạm có yêu Bạch Chi Âm. Một người đàn ông yêu một người phụ nữ, cho dù anh ta có che giấu thế nào đi chăng nữa thì khóe mắt chân mày vẫn cứ thể hiện ra.

“Nếu không thì cậu ráng chờ một chút, có lẽ anh ta đang tức giận, chờ hết giận thì sẽ trở lại thôi.” Doãn Nghiên Hi an ủi.

Bạch Chi Âm bĩu môi, vừa định nói không có khả năng thì đúng lúc nhân viên phục vụ mang bánh ngọt đến,. Vị bơ béo ngậy bay tới làm cho cô cảm thấy buồn nôn, che miệng liền nôn ra một trận.

“Sao vậy?” Doãn Nghiên Hi vội vàng chạy đến bên cô, vội vã hỏi. “Có phải dạ dày cảm thấy khó chịu?”

Bạch Chi Âm xua tay. “Mình...” Mới vừa mở miệng lại là một trận nôn khan.

Doãn Nghiên Hi vội vàng không ngừng vỗ nhẹ lưng của cô, đang vỗ trong đầu đột nhiên lóe ra một suy nghĩ, động tác bỗng dừng ngừng lại. “Chi Âm, đừng nói là cậu mang thai nha?”

35. Chương 35: Mang Thai?

Bạch Chi Âm che miệng, trống ngực như lạc đi một nhịp. Sau một lát, cô chắc chắn lắc đầu, không biết là đang giải thích với cô bạn thân hay đang tự thuyết phục mình. “Không thể, lần nào chúng mình cũng dùng biện pháp tránh thai.”

“Mỗi lần đều sử dụng? Không có sơ sót nào chứ?” Doãn Nghiên Hi không tin.

“Vậy thì không phải...” Bạch Chi Âm hơi lo lắng. “Cũng không phải lần nào cũng dùng biện pháp.” Mấy ngày nay hai người dính chặt nhau như keo, không khỏi sẽ có lúc tình cảm dâng trào không kịp dùng đồ bảo hộ. Nhưng Thẩm Mộc Phạm rất cẩn thận, mỗi lần quên mang bao cũng sẽ không xuất bên trong. Mấy lần gần đây cũng trong thời kì an toàn, thông thường sẽ không bị mang thai.

Doãn Nghiên Hi liếc cô một cái. “Bao cũng không thể chắc chắn được một trăm phần trăm, huống chi có lúc hai người lại không dùng. Hơn nữa xuất ra bên ngoài và kì an toàn cũng có khi mang thai ngoài ý muốn nhất. Kinh nguyệt lần trước của cậu là khi nào?”

“Lần trước?” Bạch Chi Âm nhíu mày, nghĩ kĩ lại, kết quả suy nghĩ nửa ngày nhưng cũng không nhớ ra được.

Thấy bạn mình như vậy, Doãn Nghiên Hi thở dài nói. “Mình thấy 80% là đã mang thai. Đi thôi, mình cùng cậu đến bệnh viện kiểm tra.”

Bác sĩ nghe cô đến xét nghiệm có mang thai hay không thì viết một chút rồi đưa cho cô một tờ đơn. “Đi xét nghiệm nước tiểu đi.”

Doãn Nghiên Hi nhận tờ đơn, đi đến phòng nhận cốc đựng mẫu thử nhét vào tay cô. “Đi thôi.” Thấy Bạch Chi Âm dờ người ngơ ngác, cô lại lo lắng hỏi. “Cậu biết dùng như thế nào chưa?”

Bạch Chi Âm gật đầu, cầm lấy cốc đi vào phòng vệ sinh. Nghiên Hi ở bên ngoài đợi hơn mười phút đồng hồ, thấy cô còn chưa ra, lo lắng gõ cửa. “Chi Âm, cậu không sao chứ?”

“Không có gì, mọi chuyện đều tốt cả.” Bạch Chi Âm ngượng ngừng đáp.

Doãn Nghiên Hi tránh sang một bên lại chờ thêm một lúc, thấy có vài người vào đấy rồi ra nhưng chỉ riêng Bạch Chi Âm vẫn không thấy động tĩnh gì, đành lại phải gõ cửa. “Chi Âm...”

“Không có gì đâu.” Bạch Chi Âm cắt ngang câu hỏi của cửa bạn, từ bên trong phòng vệ sinh đi ra.

Liếc qua vật trên tay Chi Âm, Doãn Nghiên Hi biết vừa rồi cô chắc chắn đã rất khẩn trương, liền tiến tới vỗ nhẹ lưng cô. “Không có việc gì đâu, mọi chuyện đã có mình lo.”

Đem cốc đựng mẫu thử giao cho phòng xét nghiệm, y tá nhìn lướt qua hai cô rồi lấy giấy thử ra, thả vào trong cốc. Nhìn vạch đỏ dần dần hiện ra, Bạch Chi Âm tựa như thí sinh chờ đợi kết quả cuộc thi toàn quốc, trống ngực đập thình thịch không ngừng. Chờ vạch đỏ dần không còn thay đổi, tay cô nắm lấy cánh tay Nghiên Hi đã ướt đầm một mảng.

Ánh mắt rời khỏi giấy thử, Doãn Nghiên Hi ngẩng đầu nhìn y tá. “Cho hỏi cái này có chính xác không ạ?”

“Chính xác đến 90%.” Y tá đóng dấu bằng xét nghiệm rồi đưa cho Nghiên Hi. “Nếu muốn chắc chắn hơn thì có thể đi xét nghiệm máu.”

“Vậy nếu xét nghiệm máu thì khi nào sẽ có kết quả?” Doãn Nghiên Hi hỏi.

Y tá liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường. “Nếu bây giờ làm xét nghiệm, bốn giờ chiều sẽ có kết quả, trễ nhất là chờ đến sáng mai sẽ có.”

Doãn Nghiên Hi nhìn qua Bạch Chi Âm ở bên cạnh, không chờ cô mở lời, Chi Âm đã nói. “Vậy hãy thử xét nghiệm máu đi.”

Lấy máu xét nghiệm xong, hai người ngồi ở một quán trà sữa gần bệnh viện chờ kết quả.

Trà sữa đưa đến, bên trong có đá, Doãn Nghiên Hi vội ngăn Bạch Chi Âm lại. “Cậu bây giờ không nên uống đồ lạnh, không tốt đâu.”

Bạch Chi Âm cắn ống hút, liếc xéo bạn mình. “Có phải hay không còn chưa chắc chắn, vậy mà cậu đã xem mình là phụ nữ có thai rồi sao?”

“Cẩn thận một chút vẫn hơn.” Doãn Nghiên Hi vẫy tay gọi phục vụ mang một li nước ấm đến rồi, trêu ghẹo. “Trong bụng cậu đang có người thừa kế Thẩm Thị, lỡ có chuyện gì không may xảy ra, Thẩm Mục Phạm có mà chém mình làm đôi.”

“Sẽ vậy sao?” Bạch Chi Âm mím môi. “Cậu nói nếu anh ấy biết mình mang thai thì sẽ phản ứng thế nào?”

Doãn Nghiên Hi nắm lấy ly trà sữa, cân nhắc một hồi lâu rồi chậm rãi nói. “Mình nghĩ, anh ta sẽ lấy cậu.”

“Là vì đứa bé?” Không biết vì sao, nhưng nghĩ đến nhờ đứa bé nên Thẩm Mục Phạm mới lấy cô, khiến lòng cô lại có phần khó chịu, ê chề.

Doãn Nghiên Hi vuốt cằm, chậm rãi thở dài một hơi. “Cậu cũng biết thân phận của anh ta rồi đấy, anh ta sẽ không để đứa bé giống mình, trở thành một đứa con riêng.”

“Có thể anh ấy sẽ không muốn đứa bé.”

“Không đâu. Mình nghe một người hầu đã già trong nhà họ Thẩm có nói qua, lúc trước mẹ Thẩm Mục Phạm vì kiên quyết muốn giữ lại anh ta nên mới bị ông Thẩm đuổi khỏi nhà họ Thẩm. Bây giờ thời thế đã thay đổi, sao anh ta có thể nỡ để cậu bỏ đứa bé được. Hơn nữa...” Nghiên Hi ngừng một chút, tiếp tục nói. “Anh ta vốn dĩ có tình cảm với cậu, hiện tại là do cậu dùng mưu kế lừa anh ta nên anh ta mới xa lánh cậu, nếu biết cậu đang mang thai, không chừng Thẩm Mục Phạm sẽ không còn tức giận với cậu nữa.”

“Ý cậu là Thẩm Mục Phạm vì muốn đứa bé có một gia đình hoàn chỉnh mà sẽ bỏ qua chuyện cũ để cưới mình?”

“Hẳn là vậy.”

Bạch Chi Âm có chút đăm chiêu, nheo mắt lại, tay nhẹ xoa lên bụng, “Nếu nói như vậy, đứa bé này nhất định phải có.”

Bốn giờ chiều, bệnh viện phụ sản.

Doãn Nghiên Hi nhìn hai tờ giấy xét nghiệm trên tay Chi Âm, mày hơi cau lại. “Cậu chắc là phải làm như vậy sao?”

“Chắc chắn.” Bạch Chi Âm giao hoạt cười. “Không làm như vậy, làm sao anh ấy chịu ngoan ngoãn mà quay về.”

“Nhưng lỡ như cậu bị anh ta phát hiện...” Doãn Nghiên Hi muốn nói lại thôi.

“Cậu yên tâm, mình biết nên làm như thế nào.” Bạch Chi Âm đưa tờ giấy xét nghiệm cho Nghiên Hi. “Cậu sẽ giúp mình chứ?”

“Tất nhiên rồi, nhưng...” Nghiên Hi thở dài. “Haiz, thôi quên đi, cho dù cậu quyết định thế nào thì mình cũng sẽ ủng hộ cậu.”

“Quả là bạn tốt.” Bạch Chi Âm cười hì hì ôm Nghiên Hi trở lại xe. “Đi thôi, về nhà mình suy tính lại kế hoạch cụ thể.”

Lập ra kế sách, hai người phụ nữ thông minh bắt đầu thảo luận phải thực hiện như thế nào. Đang bàn luận hết sức hăng say, bỗng một hồi chuông điện thoại vang lên cắt ngang.

Hai người đều ngẩn ra, Doãn Nghiên Hi phản ứng trước, trườn người tới, với tay cầm lấy di động trên bàn trà. “A lô.”

Thấy Doãn Nghiên Hi nói chuyện điện thoại, Bạch Chi Âm liền đi vào phòng bếp rót hai ly nước ấm. Vừa đi ra thì nghe được Nghiên Hi nói. “Tối nay tôi ở nhà của bạn, sẽ không đến nhà anh.”

Phổng chừng người đầu dây bên kia đang hỏi giới tính người bạn đó, chỉ thấy Nghiên Hi nhếch miệng lên cười. “Không phải nam thì là nữ thôi.”

Ngừng một lát, nụ cười trên mặt cô bạn càng tươi, nhưng giọng nói lại không nghe ra một chút vui mừng nào. “Phải không? Cảm ơn anh đã quan tâm. Nếu không còn việc gì, tôi cúp máy trước đây, bạn tôi còn đang chờ tôi.”

Lúc này, không biết đầu bên kia nói gì, chỉ thấy Doãn Nghiên Hi bỗng chốc nhú mày, đáy mắt phát ra tia giận dữ. “Chủ tịch Nghiêm, tôi leo lên giường của ai là quyền tự do của tôi, không phiền anh phải quản. Tôi cũng đâu phải là vợ chưa cưới bé nhỏ của anh.” Nói xong, không để đối phương có cơ hội đáp trả, Doãn Nghiên Hi đã cúp điện thoại.

Nhìn thấy cả người bạn thân bị bao phủ bởi cơn giận dữ, Bạch Chi Âm chậm rãi lại gần, xác nhận. “Nghiêm Chính?”

Doãn Nghiên Hi ừ một tiếng, di động vừa tắt lại vang lên tiếng chuông gọi, cô liền ném lên ghế sofa, “Anh ta xem mình là cái gì? Gọi đến là đến bảo đi là đi hả.”

Bạch Chi Âm đem ly nước đưa cho Nghiên Hi, cẩn thận dò hỏi. “Hai người thế nào rồi?”

“Thì như vậy chứ sao.” Doãn Nghiên Hi uống một ngụm nước.

“Kế hoạch có thuận lợi không?”

“Cũng bình thường.”

Nghe cô bạn trả lời không rõ ràng, Bạch Chi Âm cũng đoán được phần nào. “Hai người đã quan hệ đúng không?”

Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Doãn Nghiên Hi, Bạch Chi Âm biết là mình đã đoán đúng, trong đầu phút chốc nhớ lại chuyện Nghiên Hi hỏi cô trước kia, không khỏi nhiều chuyện hỏi. “Này, anh ta làm được mấy lần?”

“Cái gì mà mấy lần?” Ánh mắt Doãn Nghiên Hi né tránh.

Bạch Chi Âm xì một tiếng, lấy cánh tay kẹp lấy cô. “Bớt giả bộ không biết gì đi, thành thật khai báo mau, anh ta một đêm làm được mấy lần.”

“Cái này có gì để mà nói chứ, cứ thế mà làm thôi.”

“Cứ thế mà làm là thế nào?” Bạch Chi Âm không chịu buông tha. “Một đêm bảy lần?”

Biết cô bạn thân đang nhớ đến những lời chọc ghẹo trước kia mình đã nói, Doãn Nghiên Hi tức giận trợn mắt một cái. “Thẩm Mục Phạm nhà cậu còn làm không được thì sao tên mặt trắng kia làm được?”

Cô vốn định cười nhạo đối phương, ai ngờ Bạch Chi Âm lại không bắt đúng trọng điểm. “Vì sao lại gọi là tên mặt trắng?”

Doãn Nghiên Hi hết cách, trợn tròn mắt. “Không phải mình ở đây để giúp cậu vạch ra kế hoạch sao? Rốt cuộc cậu có còn muốn thảo luận nữa không, không bàn nữa thì mình đi về.”

Đối với cách đánh trống lảng vụng về của Nghiên Hi, Bạch Chi Âm cũng không vạch trần. “Thảo luận, đương nhiên phải thảo luận, nhưng trước tiên chúng ta phải thảo luận xem chủ tịch Nghiêm rốt cuộc là da trắng, hay là sinh lý yếu mà lại bị cậu gọi là tên mặt trắng?”

Doãn Nghiên Hi bị vây hỏi không còn cách nào khác, đành đáp. “Vì da anh ta rất trắng.”

“Không phải vì yếu sinh lý?”

Yếu sinh lý? Nghĩ đến sự mạnh mẽ đủ kiểu của người đàn ông đó trên giường, Doãn Nghiên Hi nhú mày, “Mình lại mong anh ta yếu bớt đi.”

Bạch Chi Âm hiểu ý cười, cười xong bỗng lại nhớ tới một chuyện. “Cậu nói xem chúng ta làm như vậy rốt cuộc có đáng không?”

“Mình không biết.” Doãn Nghiên Hi cầm ly nước đưa lên môi. “Mình chỉ biết nếu không làm như vậy, mình sẽ hối hận cả đời.”

“Nhưng đến mức này thì sẽ không hối hận sao?” Bạch Chi Âm hỏi lại.

“Có lẽ mình sẽ có, còn cậu chắc không.” Doãn Nghiên Hi nở nụ cười nhạt. “Nếu cậu thực hiện được mục tiêu, như mong muốn gả cho Thẩm Mục Phạm, cũng coi như gả cho người đàn ông yêu cậu.”

“Vậy còn cậu?” Bạch Chi Âm hỏi. “Sao cậu chắc chắn Nghiêm Chính sẽ không yêu cậu?”

“Cho dù anh ta có, thì hai người bọn mình cũng sẽ không có kết quả.” Doãn Nghiên Hi cười khổ. “Cậu khiến Thẩm Mục Phạm yêu cậu là vì để gả cho anh ta, mà mình tiếp cận Nghiêm Chính chỉ vì trả thù cho Lâm Nhân. Sau khi mọi chuyện kết thúc, mình sẽ rời khỏi Hồng Kông, từ nay về sau sẽ không có liên quan gì đến anh ta.”

Bộ dạng thê nguyên son sắt của Nghiên Hi làm Bạch Chi Âm nhớ đến một câu nói kinh điển trong ‘Sắc giới’ của Trương Ái Linh – con đường đi đến con tim của người phụ nữ phải thông qua thân xác. Cô không khỏi cảm thấy đau lòng. Cho dù xuất phát từ nguyên nhân gì, sau khi các cô phải trả giá bằng thân thể thì người đàn ông tiến vào cơ thể ấy đã để lại vết tích trong lòng, cho dù cuối cùng có đạt được mục đích hay không thì đoạn kí ức này cũng đã khắc sâu vào trong lòng, khó phai nhòa.

Khi Nghiên Hi nói cho cô biết Nghiêm Chính đã “vô tình” phát hiện ra tờ giấy xét nghiệm, Bạch Chi Âm liền thư thả, thoải mái nằm ở nhà, ngồi chờ con cá mắc lưới. Đúng như dự đoán, tin tức đã lọt ra ngoài, Thẩm Mục Phạm quay trở về, câu đầu tiên liền đi thẳng vào vấn đề. “Em mang thai?”

“Làm sao anh biết?” Bạch Chi Âm không đáp mà hỏi lại.

Thẩm Mục Phạm nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của cô, lại hỏi lần nữa. “Em thật sự đã mang thai?”

“Anh không muốn nó, phải không?” Bạch Chi Âm trước sau vẫn không trả lời, chỉ gục đầu xuống nhỏ giọng nỉ non. “Anh yên tâm, em sẽ xử lí.”

Thẩm Mục Phạm hừm một tiếng. “Em định xử lí như thế nào?”

Bạch Chi Âm hít sâu một hơi, như là dùng hết toàn bộ sức lực mới nói ra. “Em sẽ đi phá thai.”

“Em muốn phá thai?” Thẩm Mục Phạm dường như không tin.

Bạch Chi Âm cúi đầu nên không thấy biểu tình của Thẩm Mục Phạm, nghe giọng điệu lại đoán không ra được thái độ của anh. Suy nghĩ một hồi cô quyết định đánh cược một phen. “Đương nhiên em không muốn phá thai nhưng em lại càng không muốn đứa bé giống em, vừa sinh ra đã là một đứa con riêng.”

Thẩm Mục Phạm khê nhướng mày. “Em nói đúng, con của anh sao có thể là con riêng, cho nên...”

Bạch Chi Âm cắn môi nín thở chờ Thẩm Mục Phạm nói ra lời nói kết hôn. Nhưng khi âm thầm vui sướng trong lòng vì giấc mộng đẹp sắp trở thành sự thật thì lời nói kế tiếp của anh lại khiến cô rơi xuống vực sâu.

Anh nói. “Phá thai đi.”

36. Chương 36

“Anh nói cái gì?” Bạch Chi Âm khiếp sợ ngẩng đầu, không thể tin được những lời cô vừa nghe. “Anh bảo em bỏ đứa bé?”

“Chẳng phải em cũng đã sớm biết anh sẽ không muốn có đứa bé sao?” Thẩm Mục Phạm quan sát vẻ mặt Bạch Chi Âm, trong đôi mắt đen nhánh chứa đựng ý cười như có như không.

Bạch Chi Âm nắm chặt hai tay, kiềm chế cơn giận dữ đang bốc lên trong lồng ngực, giả bộ uất ức. “Đúng, em đã biết trước, nhưng em vẫn nghĩ anh sẽ có một chút không nữ, không ngờ...”

“Đúng là có một chút không nữ.” Thẩm Mục Phạm cắt ngang lời nói của cô. “Dù sao cũng là máu mủ ruột thịt của anh, nhưng em nói đúng, anh không thể để đứa bé trở thành con riêng.”

Lời nói của Thẩm Mục Phạm phảng phất như rất khó xử, nhưng giọng điệu thì không một chút đau buồn, cứ như mèo khóc chuột. Bạch Chi Âm tức giận môi trắng bệch, móng tay đâm vào lòng bàn tay tạo ra những vết khắc sâu hình trăng khuyết. Hít một hơi thật sâu, cô cố gắng khiến giọng điệu của mình thật điềm đạm, “Anh thật sự không muốn đứa bé?”

Thẩm Mục Phạm thở dài. “Không phải không muốn, mà là không thể muốn.”

Bộ dạng làm bộ làm tịch của anh khiến Bạch Chi Âm nổi giận đùng đùng, rốt cuộc không nhịn được nữa. “Cái gì mà không thể, tên chết tiệt nhà anh không muốn thì có.”

Nhưng khiến Bạch Chi Âm không ngờ hơn chính là đối mặt với sự chỉ trích của cô, Thẩm Mục Phạm vẫn không giải thích gì, chỉ nhún mày, thẳng thắn thừa nhận. “Đúng là không muốn.”

Thái độ thẳng thắn của anh làm Bạch Chi Âm cảm thấy như đang đâm vào bông gòn, nhẹ hều, đã không giải tỏa được chút sức lực nào, ngược lại còn mang thêm một bụng bực bội.

Nhắm mắt lại liên tục hít thở sâu mấy lần, Bạch Chi Âm chậm rãi mở mắt, chăm chú nhìn anh. “Thẩm Mục Phạm, em hỏi anh lần cuối cùng. Anh chắc chắn không muốn đứa bé này chứ?”

“Chắc chắn.” Thẩm Mục Phạm không nghĩ ngợi liền trả lời.

Mặc dù đã đoán trước được câu trả lời, nhưng nghe anh thẳng thắn đáp trả như vậy, Bạch Chi Âm vẫn cảm thấy trái tim mình đau nhói, nỗi đau như bị kim đâm từng mũi tràn khắp trong lòng.

Thì ra, cô và Nghiên Hi đã đoán sai. Thẩm Mục Phạm quả thật kiêng kỵ việc con của mình là con riêng, nhưng anh không hề nhắc tới mong muốn sẽ kết hôn với cô vì đứa bé. Nghiên Hi khẳng định anh có yêu cô, cô cũng hiểu được rằng dù anh cũng từng có suy nghĩ muốn cưới cô nhưng khi anh biết được cô đã dày công bày mưu tính kế mọi chuyện trước đó, liệu tình yêu đó còn có thể tiếp tục duy trì nữa hay không?

Câu trả lời là, anh sẽ không như vậy. Nhưng vì sao cảm giác của cô lúc này đây lại không buồn phiền khó chịu như những lần kế hoạch bị thất bại trước đây, mà giống như bị người ta vứt bỏ ngoài trời đông giá rét, cả trái tim và cơ thể đều buốt giá.

Khẽ nhắc cảm lên, Bạch Chi Âm cố nuốt xuống cổ họng nỗi chua xót đang trào dâng, cố gắng hết sức nở một nụ cười gượng gạo. “Được, em sẽ làm như anh mong muốn.”

“Khi nào thì đi?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

Cơ thể Bạch Chi Âm thoáng chao đảo, ngay cả cười cũng không gượng nổi nữa. “Thế nào? Anh sợ em không giữ lời hứa?”

“Ai biết được.” Thẩm Mục Phạm bĩu môi. “Tốt hơn hết là anh đi cùng em thì hơn.”

Người đàn ông bình thản trước mặt đây, Bạch Chi Âm bỗng cảm thấy anh ta thật xa lạ. Người đàn ông này có yêu cô không, nói chính xác hơn là anh ta từng yêu cô sao? Tình nồng ý mật những ngày qua có bao nhiêu là thật? Cũng có thể thứ gọi là tình yêu đó cũng chỉ là sự trao đổi ngang giá. Dưới danh nghĩa tình yêu nhưng lại tính toán chi li, cho đi một nhưng muốn được hồi đáp lại mười. Giống như mẹ cô vậy, luôn miệng nói yêu, nhưng chẳng phải vẫn lập mưu tính kế sao?

Đau xót mà lắc đầu, Bạch Chi Âm nắm chặt lòng bàn tay, đứng thẳng lưng dậy, lớn tiếng bảo đảm. “Anh yên tâm, em sẽ không thất hứa.”

Không để Thẩm Mục Phạm có cơ hội nói ra những lời gây tổn thương mình, cô nói tiếp. “Nếu anh sợ em lừa thì hãy cử người đi theo em, còn anh... em không muốn gặp lại anh nữa.”

Nói xong, Bạch Chi Âm thông dong xoay người, nước mắt rơi xuống khi đi lướt ngang qua...

Nhìn giọt nước mắt đọng trên cằm cô, tim Thẩm Mục Phạm như bị bóp chặt, hận không thể kéo cô vào lòng, dịu dàng che chở, an ủi. Nhưng nghĩ đến tương lai, nh chỉ có thể bất động đứng một bên, nắm chặt bàn tay, kiềm lại nỗi đau thương cười cười. “Em muốn giữ lại đứa bé này, cũng không phải là không được.”

Bạch Chi Âm ngẩn người, quay đầu lại, đôi mắt đắm lệ nhìn Thẩm Mục Phạm, không hiểu vì sao anh lại đột nhiên thay đổi thái độ.

Như nhìn thấu được nỗi nghi hoặc của cô, Thẩm Mục Phạm không nhanh không chậm giải thích. “Như lời em nói, anh không cho phép con của anh là con riêng, nhưng anh cũng tuyệt đối không vì đứa bé mà kết hôn. Lí do để anh kết hôn chỉ có một, đó là đôi bên phải yêu nhau.”

Bạch Chi Âm nhú mày cố gắng lí giải lời nói của Thẩm Mục Phạm. Để đứa bé không phải là con riêng thì điều kiện đầu tiên là hai người bọn họ phải kết hôn, nhưng anh lại nói chỉ kết hôn với điều kiện tiên quyết là hai người yêu nhau... Càng suy ngẫm, đó phải chăng là có hàm ý anh yêu cô?

Lông mày giãn ra, cô cẩn thận dò xét. “Anh yêu em sao?”

“Em nói thử xem?” Thẩm Mục Phạm đưa tay lau nước mắt lần hai bên má cô.

Động tác thân mật này làm Bạch Chi Âm mừng thầm trong bụng, tâm tình tựa như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, một giây trước còn ở đáy thấp nhất, nháy mắt cái đã cao tận trời xanh, kích động trái tim cô đập thình thịch. Tiếc rằng sự hưng phấn còn chưa kéo dài được bao lâu, cô đã ý thức được vấn đề mấu chốt. “Nếu anh yêu em, vậy vì sao lại bảo em bỏ đứa bé?”

Thẩm Mục Phạm không trả lời cô, mà nhẹ nhàng hôn lên mái tóc mềm mại của cô, hỏi ngược lại. “Vậy em có yêu anh không?”

Đây là lần thứ hai anh hỏi cô. Về câu trả lời, Nghiên Hi cũng đã rất hiểu kì, cô nhớ rõ bản thân đã suy nghĩ rất lâu, nhưng kết quả vẫn như cũ. “Mình không biết.”

Nhưng giờ phút này, nhận thấy được sự chờ mong ẩn chứa trong mắt Thẩm Mục Phạm, cô lại thay đổi. “Có lẽ là em yêu anh rồi.”

“Có lẽ?” Thẩm Mục Phạm nhú mày.

Cầm tay Thẩm Mục Phạm đặt bên sườn mặt mình, Bạch Chi Âm thẳng thắn thành khẩn nói. “Ngoài Tiểu Thiên ra, em không yêu bất kì người nào, nên em không hiểu rõ tình yêu nam nữ là như thế nào. Em chỉ biết, em thích ở bên cạnh anh, đồng ý ở bên cạnh anh, và cũng muốn ở bên cạnh anh.”

Lời bộc bạch thành tâm, so với lời thề non hẹn biển càng khiến con người dễ cảm động hơn, nhưng Thẩm Mục Phạm vẫn cứ ý chí sắt đá, nhất mực theo quy củ đáp. “Điều này chỉ có thể nói hai chúng ta sống chung rất hòa hợp, nhưng cũng không có nghĩa là em yêu anh.”

“Vậy cái gì mới tính là yêu?” Bạch Chi Âm cũng muốn biết.

“Yêu chính là cất giấu một người ở trong lòng, ai cũng không thể đi vào, ai cũng không thể thay thế.” Thẩm Mục Phạm nắm tay cô đặt vào vị trí trái tim anh. “Nơi đây của em có anh không?”

Bàn tay cảm nhận được tiếng trống ngực truyền đến, Bạch Chi Âm nghiêm túc gật đầu. “Có.”

“Có thật ư?”

“Có.” Bạch Chi Âm khẳng định lặp lại.

Thẩm Mục Phạm nhếch môi lên, thở dài rồi phun ra ba chữ. “Anh không tin.”

“Em biết anh sẽ không tin.” Bạch Chi Âm quật cường ngẩng đầu lên. “Trước kia em trăm phương ngàn kế tiếp cận anh, lợi dụng anh cho nên anh đã mất hết lòng tin ở em. Nhưng em chỉ muốn nói một điều, con người thì có tình cảm, anh ở bên cạnh em lâu dài sẽ nảy sinh tình cảm, vậy thì vì cớ gì em lại không yêu anh?”

Bạch Chi Âm ngẩng đầu, túi thân thút thít. “Em nói nhiều cũng vô ích. Dù sao anh cũng đã tự cho rằng em không phải thật lòng, nói thêm nữa thì anh cũng không tin.”

“Muốn anh tin cũng không khó gì.” Thẩm Mục Phạm nâng cằm cô lên, giọng nói đầy dụ hoặc. “Hãy chứng minh cho anh xem, khiến anh cảm nhận được em yêu anh.”

Đêm khuya, là thời điểm sôi động nhất trong ngày của Happy Hour. Trái ngược với bầu không khí hừng hực, náo nhiệt dưới đèn, phòng dành cho khách quý ở lầu hai lại im phăng phắc đến cả một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy được.

Nghiêm Chinh liếc mắt nhìn người đàn ông nghiêng mình tựa người vào ghế sofa, thăm thở dài. Những ngày trước Thẩm Mục Phạm liên tiếp rủ anh đi uống rượu giải sầu, tuy không nói rõ có chuyện gì nhưng nghe phong phanh mấy tin đồn anh cũng có thể mang máng biết được Bạch Chi Âm trăm phương ngàn kế tiếp cận Thẩm Mục Phạm, mưu tính lợi dụng anh để rời khỏi nhà họ Bạch.

Nghiêm Chinh thấy được Mục Phạm rất tức giận, cũng có thể nhận ra anh vẫn chưa buông bỏ được đoạn tình cảm này. Cho nên sau khi biết Bạch Chi Âm mang thai, anh ta gần như không suy xét gì liền báo tin này cho Thẩm Mục Phạm. Thứ nhất là anh ta biết rõ hoàn cảnh của Thẩm Mục Phạm, anh sẽ không để đứa bé lặp lại bi kịch như mình; thứ hai là muốn tác hợp cho hai người bọn họ. Làm anh em tốt của nhau, anh thật sự mừng thay cho Thẩm Mục Phạm khi có thể buông bỏ đoạn tình cảm nhiều năm với Đường Đường, một lần nữa chịu tiếp nhận một người phụ nữ khác. Hơn nữa anh còn nhìn ra, Thẩm Mục Phạm rất vui vẻ khi ở bên Bạch Chi Âm. Nếu có thể, anh hy vọng hai người bọn họ có thể ở bên nhau.

Ngước mắt nhìn Thẩm Mục Phạm buồn rầu không nói lời nào, Nghiêm Chinh thuận miệng hỏi về chuyện đó. “Có phải Bạch Chi Âm không muốn đứa bé?”

“Không, cô ấy muốn.” Thẩm Mục Phạm thở dài, “Là tôi kêu cô ấy bỏ đứa bé.”

“Cái gì?” Nghiêm Chinh không dám tin. “Ông kêu cô ấy bỏ đứa bé?”

Nghe Thẩm Mục Phạm khẽ ừ một tiếng, Nghiêm Chinh bỗng đứng phắt dậy, từ trên cao nhìn xuống, trừng mắt. “Thẩm Mục Phạm, con mẹ nó, ông bị điên rồi hả, đó chính là máu mủ của ông đấy.”

Máng xong Nghiêm Chinh lập tức cảm thấy có điểm không thích hợp. “Không đúng.” Anh ta lẩm bẩm nói. “Buổi sáng lúc ông biết Bạch Chi Âm mang thai, rõ ràng đã rất vui vẻ, chỉ thiếu điều không nhảy cẫng lên mà thôi, vậy sao có thể nói Bạch Chi Âm bỏ đứa bé?”

“Không đúng, không đúng.” Nghiêm Chinh liên tục vò đầu, khẳng định nói. “Chắc chắn là ông sẽ không nỡ.”

“Đương nhiên không nỡ.” Thẩm Mục Phạm nhấp một ngụm rượu. “Nhưng dù có không nỡ thì đứa bé cũng không thể giữ được.”

“Ông có ý gì?” Nghiêm Chinh hỏi.

“Tôi không chỉ muốn đứa bé mà còn muốn cả mẹ nó. Nhưng tôi muốn cô ấy phải một lòng một dạ gả cho tôi.”

Thấy vẻ mặt của bạn vẫn không hiểu gì, Thẩm Mục Phạm cười cười gợi ý. “Ông cho rằng Doãn Nghiên Hi thật sự bất cần, vừa khéo để ông nhìn thấy tờ giấy xét nghiệm kia sao?”

Nghiêm Chinh sửng sốt. “Ý ông, đây là Bạch Chi Âm cố tình bày mưu.”

“Việc này rất đúng với phong cách thường thấy của cô ấy.” Thẩm Mục Phạm nói.

Nghiêm Chinh liếc mắt khinh bỉ. “Ông đang khen ngợi cô ta đa mưu túc trí?”

“Tôi không thích phụ nữ ngu ngốc.”

Nghiêm Chinh à một tiếng, cố ý rùng mình. “Ông chịu đựng được ư? Nhưng ông đã biết Bạch Chi Âm cố ý để lộ tin tức cho ông biết thì cũng nên thấy được cô ta muốn lợi dụng đứa bé để níu giữ ông, vậy sao ông còn muốn bỏ đứa bé? Thế khác nào bức cô ta phải bỏ đi.”

“Tôi chỉ muốn ép cô ấy nhìn rõ sự thật.” Anh muốn cô hiểu được, cách duy nhất có thể níu giữ anh chính là phải yêu anh.

“Nhưng mà...” Nghiêm Chinh ngừng lại, dè dặt hỏi. “Lỡ như cô ta không yêu ông thì sao?”

“Không.” Thẩm Mục Phạm tràn đầy tự tin. “Cô ấy nhất định sẽ yêu tôi.”

Chẳng phải cô đã nói chưa từng yêu ai nên không biết tình yêu là gì sao? Không vấn đề gì cả, chỉ cần cô bằng lòng bày tỏ sự thành tâm của mình cho anh, anh sẽ dạy cô thế nào là yêu.

37. Chương 37

Rạng sáng, bên ngoài Happy Hour vẫn đèn đóm mờ ảo.

Hai bên đường tụ tập không ít người. Có người thì cầm chai rượu tựa vào tường nói chuyện phiếm, hoặc đứng tùm năm tùm ba lớn tiếng nói chuyện, hay sâu trong những góc đường ánh sáng mờ mờ là nơi tâm tình của các cặp đôi, đương nhiên cũng không thiếu những đôi ôm hôn nhau đắm đuối bên đường.

Đối với loại hành vi không coi ai ra gì này, Nghiêm Chinh luôn luôn khinh thường. “Không biết tìm chỗ nào rồi mới làm sao? Đúng là vô văn hóa mà.”

Theo tầm mắt của Nghiêm Chinh, liếc thấy một cặp đang hôn nhau say đắm ở đầu phố, Thẩm Mục Phạm nhếch môi lên. “Ông chê người ta vô văn hóa, biết đâu người ta lại nói ông không ăn được nho thì chê nho xanh?”

“Tôi không ăn được nho?” Nghiêm Chinh xí một tiếng. “Chỉ cần tôi nói một câu muốn ăn, ở Chiếm Sá Chủi sẽ sắp xếp thành hàng, tự động dâng lên tới miệng cho tôi.”

“Còn phải xem có hợp khẩu vị ông không nữa.” Thẩm Mục Phạm liếc nhìn Nghiêm Chinh một cái, làm như lơ đãng nói. “Có thể gặp được người hợp ý mình không phải dễ dàng gì, gặp được thì đừng có để người ta chạy mất.”

Bước đi của Nghiêm Chinh dừng lại, đề phòng hỏi. “Có ý gì? Có phải Bạch Chi Âm nói gì với ông không?”

“Cô ấy không nói gì với tôi cả.” Thẩm Mục Phạm vẫn không dừng bước, tiếp tục đi về phía trước.

Nghiêm Chinh bưng tỉnh, thấy bản thân hơi phản ứng hơi quá, vội điều chỉnh lại cảm xúc, nhưng chưa được một lúc liền không nhịn được thở dài. “Ông nhìn ra hử?”

Thẩm Mục Phạm ừ, xem như trả lời.

Nghiêm Chinh nhíu mày. “Rõ ràng đến vậy sao?” Nghiêm Chinh tự thấy bản thân che giấu rất tốt, không nghĩ rằng bị Thẩm Mục Phạm nhìn ra. Nếu như vậy không phải Lâm Nhân cũng có thể đã biết rồi sao?

Thẩm Mục Phạm nhìn Nghiêm Chinh cau mày, cũng không vòng vo với anh ta nữa. Anh đứng lại, chỉ vào phía sau cổ Nghiêm Chinh. “Là cô ấy để lại dấu vết quá rõ ràng.”

Nghiêm Chinh sửng sốt, phản ứng lại liền vội vàng lấy di động đưa Thẩm Mục Phạm. “Chụp cho tôi xem.”

Thẩm Mục Phạm giật cổ áo Nghiêm Chinh ra, nhìn nhìn sau lưng anh ta, không khỏi tấm tắc khen. “Cô gái này cầm tinh mèo hay chó vậy trời?”

Nghiêm Chinh không hiểu, ngơ ngác hỏi. “Cái gì?”

Thẩm Mục Phạm lắc đầu, đưa di động kề sát, chụp một bức, rồi đưa trả lại cho Nghiêm Chinh. “Tự ông xem đi.”

Nhìn trên màn hình hàng loạt dấu hôn phủ khắp sau lưng, Nghiêm Chinh nghiêng răng mắng. “Cái bà điên này.” Dám để lại đủ loại vết ‘dấu tây’ ở chỗ anh không thấy, chẳng trách hôm qua khi đến cửa hàng quần áo thử áo sơ mi, người thiết kế lại nhìn lưng anh rồi cười đầy ám muội, trước khi rời khỏi, không hiểu tại sao lại quăng ột câu: “Không ngờ Tiểu Nhân (Lâm Nhân) lại thích như vậy.” Chắc chắn là Nghiê Hi giờ trò quỷ quái.

Nhìn cậu bạn thân thờ phì phò xóa tấm ảnh, Thẩm Mục Phạm cười cười, còn hỏi. “Không phải ông thích cô ấy đấy chứ?”

“Không thể nào?” Nghiêm Chính không cần nghĩ ngợi liền phủ nhận. “Sao tôi lại đi thích cô ta.”

Thẩm Mục Phạm thở dài. “Không thích còn lên giường với người ta, ông trở nên tùy tiện như thế từ khi nào vậy?”

“Sao lại gọi là tùy tiện. Tôi chỉ tìm một người để luyện tập kỹ thuật thôi mà.” Nghiêm Chính giả vờ đùa bất cần. “Dù sao cũng không thể để em tận hôn mà vẫn là một kẻ tay mơ, tìm không đúng cửa đi vào.”

Thẩm Mục Phạm nghiêng đầu liếc nhìn cậu bạn thân một cách ý nhị. Nghiêm Chính bị Thẩm Mục Phạm nhìn đến nổi cả người không được tự nhiên, vươn tay sửa sang lại cổ áo sơ mi, ngượng ngùng nói. “Đúng rồi, ông định mặc kệ Bạch Chi Âm thật sao?”

Đối với hành vi cố ý lái sang chuyện khác của cậu bạn, Thẩm Mục Phạm chỉ cười nhạt, không vạch trần, cũng nường theo lời nói của Nghiêm Chính đáp. “Không phải mặc kệ, tôi đang đợi cô ấy suy nghĩ cẩn thận lại, chủ động tới tìm tôi.”

“Cũng đừng lên giá quá như thế.” Nghiêm Chính nhắc nhở. “Nếu không Bạch Chi Âm mất kiên nhẫn, ôm bụng bỏ chạy, ông sẽ phải đi khắp nơi tìm kiếm đấy.”

“Yên tâm, tôi tự có chừng mực.” Thẩm Mục Phạm đã dự tính trước. “Cô ấy có tình cảm với tôi, chỉ là vẫn chưa nhận ra. Tôi chỉ định dẫn dắt cô ấy hiểu rõ hơn mà thôi, sẽ không khiến cô ấy khó xử.”

Thẩm Mục Phạm cũng không ngốc nghếch làm cuộc mua bán lỗ vốn. Khiến Bạch Chi Âm nói yêu đương nhiên là việc quan trọng, nhưng vợ con càng quan trọng hơn. Huống chi giữ cô bên người, ngày tháng trôi qua, còn lo cô sẽ không biết mình yêu anh sao?

Thẩm Mục Phạm suy nghĩ thấu đáo, Nghiêm Chính vẫn còn rất hồ đồ.

Bên trong căn hộ chung cư của Nghiêm Chính ở Tân Giới, một đôi nam nữ nằm trên chiếc giường lớn, hôn nhau cuồng nhiệt. Người đàn ông ôm chặt lấy thắt lưng người phụ nữ, hút sâu lấy mật ngọt của cô gái.

Doãn Nghiên Hi nhu thuận mặc cho Nghiêm Chính muốn làm gì thì làm, nhưng thuận theo như vậy lại không thể đổi lấy một chút thương hoa tiếc ngọc, ngược lại còn như kích thích anh ta càng thêm mãnh liệt, như là phải phát tiết hết một lần ngọn lửa khó chịu trong cơ thể, dùng hết sức – cắn cô.

Đôi môi vừa sưng lại còn hơi tê nhức nhưng Doãn Nghiên Hi không làm nũng kêu đau như những người phụ nữ khác, ngay cả một chút bất mãn cũng không thể hiện, mà chỉ vòng tay ra sau ót Nghiêm Chính, giữ chặt, sau đó há miệng cắn môi trên của anh ta. Mùi máu tươi ngập tràn khắp khoang miệng.

Nghiêm Chính bị đau, theo bản năng muốn đẩy Doãn Nghiên Hi ra nhưng lại bị cô ôm chặt, mùi máu nhàn nhạt pha lẫn trong miệng mang lại cảm giác càng kích thích hơn, máu trong cơ thể như càng sục sôi.

Nghiêm Chính dùng sức hôn cô, mạnh mẽ tách môi cô ra, ngậm chặt đầu lưỡi, không chịu thua. “Doãn Nghiên Hi, em muốn chết.”

Vừa nói, Nghiêm Chính đã nhanh chóng giữ chặt hai tay của cô, tay phải xé toang áo sơ mi của cô, lộ ra nội y màu đen. Lốp nội y ren màu đen tôn lên phần da thịt trắng nõn, càng kích thích thị giác.

Nhìn chằm chằm đôi gò bồng đảo không chớp mắt, Nghiêm Chính không chút ngần ngại xốc lốp nội y đang cất giấu hai đỉnh núi lên, gặm cắn, khiến nó nhanh chóng hóa cứng như viên đá hồng ngọc.

Mặc dù không phải là lần đầu bị đối xử như vậy nhưng Doãn Nghiên Hi vẫn bị đầu lưỡi anh ta kích thích ngọn lửa tình bùng cháy. Cô không ngừng thở gấp, cứ như trong cơ thể có ngọn lửa kích động nào đó.

“Thật thơm.” Nghiêm Chính mạnh mẽ cắn mút, như thể đang thưởng thức một món sơn hào hải vị, còn tay lại không ngừng nắm lấy đỉnh nhọn bên kia, nắn, vân vê, cho đến khi Doãn Nghiên Hi khó chịu kêu lên thành tiếng.

Nhìn những dấu hôn phủ khắp da thịt trắng nõn do bị gặm cắn, trong cơ thể Nghiêm Chinh nháy mắt bùng nổ sự đòi hỏi mãnh liệt. Bàn tay to lớn mạnh mẽ tách hai chân cô ra, ngón tay hướng vào khu rùng rậm ẩm ướt dò xét, miệng nhếch lên, giọng điệu mỉa mai, cười nhạt nói. “Chắc, chắc, ướt đầm thế này...”

Doãn NghiêN Hi hung dữ trừng mắt liếc anh ta một cái. “Muốn làm thì làm nhanh lên, còn nói nhảm nhiều vậy làm gì?”

Nghiêm Chinh cười gian tà, đưa hai ngón tay vào trong hang động ẩm ướt. “Đừng vội, tôi sẽ khiến em thấy thoải mái.” Ngón tay anh ta như con rắn, càn rỡ vuốt ve qua lại vùng ướt át, thỉnh thoảng nắm lấy hạt châu ở giữa, cười xấu xa rồi bóp mạnh.

Cảm giác mãnh liệt này khiến Doãn NghiêN Hi cuộn các đầu ngón chân lại. Thấy cô cắn môi, bờ mi run rẩy, Nghiêm Chinh cúi đầu kề sát bên tai cô nhỏ giọng hỏi. “Thoải mái không?” Anh ta vừa hỏi, ngón tay không ngừng chơi đùa cánh hoa mẩn cảm của cô.

“Khốn kiếp, rốt cuộc anh có vào hay không?” Doãn NghiêN Hi đã ngân ngán nước mắt, nhưng giọng nói vẫn rất cứng rắn.

“Em nói xem?” Nghiêm Chinh giữ chặt chiếc eo thon đang vặn vẹo, mãi mê chăm chú nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, nhìn cô ra sức há miệng thổ dốc, ngón tay đâm mạnh vào, thăm dò sự nóng cháy bên trong, lặp đi lặp lại sự ra vào, hưởng thụ sự cắn, mút tràn đầy ở bên trong.

“Nghiêm Chinh...” Doãn NghiêN Hi bị tên đàn ông này trêu chọc đến sắp khóc. “Nếu anh không làm thì tôi sẽ đi tìm...”

Tên người nào đó còn chưa nói ra đã bị một tiếng gầm cắt đứt. “Em dám!”

“Chờ không được nữa rồi sao? Được, tôi cho em.” Nghiêm Chinh kéo khóa quần xuống, lập tức để lộ ra tiểu huynh đệ đã chờ từ lâu, vật thô lớn ấy mạnh mẽ tiến vào, không chút thương xót.

Mặc dù đã làm nhiều lần, nhưng Doãn NghiêN hi vẫn bị bị tình thế bất ngờ này làm đau, phải hít sâu một hơi. Nhận thấy cô không kịp thích ứng, Nghiêm Chinh tạm ngừng động tác của mình, trán phủ đầy mồ hôi trũng mắt nhìn người phụ nữ nằm dưới thân mình. “Cho em...” Nơi đó của cô vừa non mềm vừa hút chặt, mỗi lần làm đều giống như lần đầu tiên, không làm những bước dạo đầu, sẽ khiến cô rất đau.

Nén giận lườm Doãn NghiêN Hi một cái, Nghiêm Chinh đưa tay xuống tìm hạt mầm non mềm ở giữa, nhẹ xoa nắn, môi lại nhẹ nhàng hôn cô để kích thích, cho đến khi cả người Doãn NghiêN Hi thả lỏng, anh mới thẳng tiến, đâm vào chỗ sâu nhất, cả hai người hoàn toàn gắn kết trọn vẹn.

Cảm giác căng đầy lan tỏa khắp cơ thể, NghiêN Hi muốn hét lên nhưng miệng bị anh ta ngăn lại... NghiêN Chinh ra sức hôn cô, đói khát tàn bạo, xâm chiếm toàn bộ, chuyển động thân dưới cũng nhanh hơn, đâm xuyên, giữ chặt bờ mông cô, khiến cô không thể thoát ra, bản thân phải tiếp nhận toàn bộ tiết tấu di chuyển.

Doãn NghiêN Hi giữ chặt hai bả vai NghiêN Chinh, móng tay vẽ lên lưng anh ta một hàng vết bầu hồng hồng .

“Không được bầu.” NghiêN Chinh kéo tay cô ra đặt hai bên đầu. “Lưng tôi sẽ bị em để lại dấu.”

“Đáng đời!” Doãn NghiêN Hi không sợ chết ngắc dầu lên, kề sát vào cổ anh ta để lại một quả dấu tây.

“Em...” NghiêN Chinh lấy tay kéo miệng cô ra, không ngờ bị cô cắn một phát.

Anh bị đau phải thu tay lại, vừa mắng ‘mụ điên’ vừa ngang ngược tiến vào ác liệt hơn, đâm xuyên không chút thương tình, cứ như phải lấy đi hết thấy mọi khoảng không của cô, càng nghĩ càng muốn có nhiều hơn...

38. Chương 38

Gần giữa trưa, Nghiêm Chinh từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh dậy. Cúi đầu nhìn người phụ nữ nằm sấp trên ngực anh ngủ, khóe miệng bắt gặp nhếch lên thành nụ cười.

Tư thế ngủ của Doãn Nghiên Hi thật xấu, giống bạch tuột quấn lấy đồ vật rồi ngủ không nói, còn rất thích cuốn chăn, bình thường khi ngủ lại đem toàn bộ chăn ôm vào trong ngực còn cánh tay, phía sau lưng thì để lộ ra ngoài, bị lạnh cóng.

Lần đầu khi qua đêm với cô, anh bị lạnh cóng nên phải tỉnh giấc. Đưa mắt nhìn thì thấy chăn đều bị cô đặt dưới người, vừa mới định lấy tay kéo chăn, cô liền cau mày lẩm bẩm, hại anh hơn nửa đêm phải gọi khách sạn mang chăn lên, sau lại chưa ngủ được bao lâu, cô lại kéo chăn, anh giận dữ nhưng chỉ có thể kéo cô ôm chặt trong ngực, mới may mắn tránh khỏi bị cảm lạnh.

Đó là lần đầu tiên Nghiêm Chinh ôm một cô gái ngủ, cứ nghĩ rằng sẽ không quen, không ngờ lại ngủ rất ngon giấc, cơ thể vừa nhỏ, vừa mềm của cô, so với anh thì mảnh mai hơn rất nhiều, cảm giác làn da hơi lạnh lạnh áp vào người thật dễ chịu, mùi hương nhàn nhạt càng khiến anh có được cảm giác bình yên trước nay chưa từng có, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nghiêm Chinh vẫn một mực cho rằng đây chỉ là hành động tránh không bị cảm lạnh, cho đến khi có một lần hai người bọn họ quan hệ, ngủ qua đêm ở khách sạn, anh nửa đêm tỉnh dậy nhìn lên trần nhà thấy bóng hai cơ thể đang ôm lấy nhau, anh mới giật mình phát hiện bộ dáng hai người ôm nhau, hòa hợp đến mức nào. Anh nhảy bèn nhận ra một cảnh báo nguy hiểm, nên từ ngày hôm đó anh bắt đầu cố ý lảng tránh cô.

Nghiêm Chinh vừa nhắc nhở bản thân, anh với Doãn Nghiên Hi chỉ là đàn ông gặp dịp thì chơi, vừa cố gắng thuyết phục mình cô chỉ là bạn tình, có điều do kĩ thuật quá tốt, lại phóng khoáng khiến người cầm dục lâu ngày như anh bị nghiện. Anh còn tự anh ủi mình một khi ở bên Lâm Nhân thì tất cả ong bướm sẽ bị vứt ra sau.

Nhưng khi Lâm Nhân gần như là khỏa thân, nói bóng gió với anh có thể quan hệ trước khi kết hôn thì anh lại không cương nổi, ngay cả khi Lâm Nhân mạnh dạn lấy tay chạm vào tiểu huynh đệ, anh cũng không có phản ứng.

Tiểu huynh đệ của Nghiêm Chinh được đôi tay mềm mại của Lâm Nhân vuốt ve, trên mặt Lâm Nhân đầy xấu hổ, bất lực, “Anh Nghiêm Chinh, có phải em làm không tốt?”

“Không phải.” Nghiêm Chinh vội vàng phủ nhận. Thật tâm mà nói, động tác của Lâm Nhân tuy còn ngây ngô, nhưng liên tục làm như vậy lại mang đến cảm giác quyến rũ đầy mị hoặc, đối lại là trước kia anh đã sớm không kiềm chế được dựng đứng lên, vậy mà hôm nay trong đầu anh chỉ hiện ra một vài đoạn kí ức vụn vặt, quấy nhiễu anh, khiến anh không có hứng thú, thậm chí còn cảm thấy có chút phiền hà.

Nhìn chăm chú vẻ mặt ủ rũ của Nghiêm Chinh, Lâm Nhân ngưng ngừng nói. “Sao cái đó của anh không... Em nghe người ta nói, đàn ông rất thích được làm như vậy.”

Nghiêm Chinh nhướn mày, cân nhắc lựa lời giải thích. “Anh gần đây bận quá nên hơi mệt.”

“Vậy à.” Lâm Nhân lo lắng khẳng định lại. “Thật sự không phải là vì em làm không tốt?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Nghiêm Chinh gắng gượng nở nụ cười. “Em đừng nóng vội, thời gian còn nhiều mà.”

“Ghét anh quá, ai nóng vội chứ?” Lâm Nhân hờn dỗi đẩy Nghiêm Chinh một cái. “Người ta đây là lo lắng cho anh mà thôi.”

“Lo lắng cho anh cái gì? Không có khả năng thực hiện nghĩa vụ vợ chồng?” Nghiêm Chinh vẻ mặt cợt nhả, mở miệng bông đùa. “Em yên tâm, chờ anh nghỉ ngơi tốt, sẵn sàng đâu vào đó, đảm bảo bắt em phải cầu xin tha mới thôi.”

“Anh...” Lâm Nhân trừng mắt liếc Nghiêm Chinh một cái, mặt đỏ rực. “Em không thèm nói chuyện với anh nữa, anh toàn nói bậy bạ.”

Nếu là trước kia, Lâm Nhân then thùng như thế này sẽ khiến tâm tình Nghiêm Chính nhộn nhạo. Nhưng ngày hôm đó khi nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lâm Nhân, anh lại chỉ thấy cực kì khó chịu, trong đầu đột nhiên lại xuất hiện một ý nghĩ... Nếu Doãn Nghiên Hi nghe anh nói như vậy, nhất định sẽ xoay người nằm đè lên anh, kiêu ngạo, mỉa mai nói, “Mặt dày vừa thôi, có giỏi thì bây giờ anh khiến tôi phải cầu xin anh đi...”

Cũng chính khoảnh khắc đó, anh lơ mơ nhận thấy Doãn Nghiên Hi vô thức đã ảnh hưởng đến cuộc sống của anh đến nhường nào. Giữa bọn họ không đơn giản chỉ là bạn tình trên giường, anh cũng không biết cảm giác của mình và định nghĩa quan hệ này như thế nào, cứ thuận theo con tim của mình, đi gặp cô, cùng cô trầm luân vào vòng xoáy tình cảm, không thể tự kiềm chế được.

Đáng tiếc, anh đã lún quá sâu, nhưng vẫn chưa hiểu rõ lòng mình.

Đã có lúc, anh cho rằng Doãn Nghiên Hi toan tính muốn dụ dỗ anh để trèo cao, nhưng mấy ngày nay, cô vẫn không biểu hiện ra một chút suy nghĩ không an phận. Mỗi lần làm xong chuyện xong cô còn dứt khoát hơn cả anh, nhiều lúc còn khiến anh cảm thấy mình mới là một công cụ ẩm giường của cô.

Anh cũng đã từng nghĩ cô định chơi trò lạc mềm buộc chặt, anh cũng thử dùng trang sức đắt tiền dò xét lòng tham, dã tâm của cô. Khi thấy vẻ mặt cô trong lần đầu tiên nhận lấy sợi dây chuyền kim cương anh tặng, đáy lòng Nghiêm Chính mâu thuẫn không thôi. Một mặt khinh thường cô cũng chỉ là một phụ nữ tầm thường yêu tiền, một mặt lại thở phào. Nếu cô đòi tiền, thì anh lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Từ đó về sau, mỗi lần Nghiêm Chính xong chuyện với cô đều bảo thư ký chọn một món quà tương tự đưa cho Doãn Nghiên Hi. Cô nhận vui vẻ nhận tất cả mọi món quà. Nhưng rất nhanh Nghiêm Chính phát hiện ra, sợi dây chuyền kim cương đó cô không mang dù chỉ một lần, ngay cả những bộ quần áo cùng giày dép anh đặt ở các cửa hàng tặng cho cũng bị cô bỏ xó. Mới đầu, anh hiểu lầm tưởng cô tham tiền đem những cái đó đi bán, tức giận ra lệnh cô lấy ra cho anh xem. Cô nhún mày, dẫn anh tới phòng trọ của cô, giật mở cửa tủ quần áo, bên trong là những vật anh đã tặng cô.

“Vì sao lại không mặc?” Nghiêm Chính khó hiểu.

Doãn Nghiên Hi nhún vai. “Tôi không thích dùng mấy thứ đồ quá xa hoa.”

“Nếu không thích, sao lần nào cũng nhận?”

“Không muốn làm gánh nặng cho anh.” Doãn Nghiên Hi bĩu môi. “Mỗi lần xong chuyện anh đưa tôi nhận, như gái bán hoa với khách làng chơi, đôi bên tiền trao cháo múc.”

Doãn Nghiên Hi khinh miệt tự hạ thấp bản thân khiến trong lòng Nghiêm Chính nổi lên cơn giận dữ, tay giữ chặt cánh tay cô, tức giận trừng mắt. “Ý của em là tôi đã coi em là gái bán hoa?”

“Không phải ý của tôi.” Doãn Nghiên Hi cười nhạt, “Là anh coi tôi như gái bán hoa, nếu không sao mỗi lần xong chuyện anh đều sai người mang đủ thứ đồ này nọ đến.”

“Tôi...” Nghiêm Chính á khẩu không trả lời được. Mặc dù anh khó chịu việc cô lấy ví dụ kì cục, nhưng việc anh muốn dùng tiền bạc để trả sòng phẳng là thật. Nhẹ thở ra, Nghiêm Chính buông cánh tay cô ra, thấp giọng nói. “Xin lỗi, tôi...”

“Không cần phải xin lỗi.” Doãn Nghiên Hi lạnh lùng ngắt lời Nghiêm Chính. “Anh không làm gì sai, tôi không cần những thứ đó. Không phải tôi làm bộ thanh cao gì, chẳng qua thứ anh tặng không phải là thứ tôi muốn mà thôi.”

“Vậy em muốn cái gì?” Nghiêm Chính cam đoan. “Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi sẽ làm cho em.” Nói xong lời này, trong lòng anh có chút hi vọng cô nói ra mong muốn của bản thân, cho dù thật sự anh vẫn chưa nghĩ đến phải thực hiện việc đó như thế nào.

Thế nhưng, cô lại suy nghĩ một chút, liền nghiêm túc đáp, “Tôi muốn anh dạy tôi làm thế nào để kéo sập một công ti có mặt trên sàn chứng khoán.”

Nghiêm Chính sững sốt, “Em muốn đánh sập ai?”

“Trước mắt còn chưa có đối tượng.” Cô lơ đãng đáp.

“Vì sao lại muốn học cái đó?” Nghiêm Chinh cảnh giác nhìn Doãn Nghiên Hi.

“Nghề nghiệp mơ ước của tôi là được bước vào quỹ đầu tư tài chính.” Doãn Nghiên Hi giải thích. “Tôi cũng không gạt gì anh, trước kia tôi đã nộp hồ sơ cho rất nhiều lần, bọn họ hài lòng với các phương diện khác của tôi, nhưng cái không được nhất là tôi thiếu kinh nghiệm đầu tư nguồn vốn, hay nói cách khác là tôi không biết làm thế nào để kéo sập một công ti cổ phần.”

“Cho nên em muốn học rồi sau đó đi ứng tuyển tiếp?” Nghiêm Chinh nhú mày. “Nghề đó không rõ ràng, em đi theo con đường đó phát triển không được tốt. Nếu em muốn đổi sang nghề đầu tư, tôi có thể giới thiệu cho em một vài nhà đầu tư lớn...”

“Tôi không có hứng thú với những quỹ đầu tư bình thường.” Doãn Nghiên Hi cắt ngang lời anh ta. “Anh có khuyên nhủ tôi cũng vô ích, tôi biết chính mình đang làm gì, anh thích dạy thì dạy, không dạy thì tôi cũng từ từ mày mò, dù sao vừa rồi tôi cũng chỉ thuận miệng nói, không đặt hi vọng anh sẽ giúp.”

Nghiêm Chinh bị Doãn Nghiên Hi khiến cho ghen hờn, sau một lúc lâu nói không nên lời, qua một lát anh mới cắn răng nói. “Tôi đã nói thì sẽ giữ lời với em, ngày mai tôi sẽ bảo chuyên viên chứng khoán trưởng chỉ dạy cho em trước, chờ sau khi cơ bản đã quen việc, tôi sẽ tự mình hướng dẫn em.”

Nghiêm Chinh không ngờ được rằng cô học rất nghiêm túc, tư chất cũng rất tốt, ngay cả chuyên viên trưởng cũng khen cô tiến bộ rất nhanh, cứ đòi muốn giữ cô lại cùng làm. Nhưng Doãn Nghiên Hi càng nỗ lực Nghiêm Chinh càng tức giận, chết tiệt, cả một hồi lâu, cô tiếp cận anh chỉ vì mục đích muốn học đầu tư.

Nghĩ đến mấy ngày nay Doãn Nghiên Hi học tập quên ăn quên ngủ, thậm chí tới gặp mặt anh cũng từ chối, anh lại càng tức giận không đánh vào đâu được, cúi đầu tức tối cắn vào vai cô một cái.

Doãn Nghiên Hi đang ngủ say thì bị cắn đau. “Gì vậy?”

Nhìn đôi môi đỏ mọng của Doãn Nghiên Hi vưỡn lên, bụng Nghiêm Chinh bỗng căng cứng, giữ chặt gáy cô, dán môi lên môi cô, hàm hồ nói, “Yêu tinh, mau thức dậy.”

“Ừm.” Doãn Nghiên Hi ngẩng đầu dậy, bực mình nhú mày. “Tránh ra, tôi buồn ngủ gần chết.”

Khi Doãn Nghiên Hi nửa mê nửa tỉnh, tỉnh tỉnh thường hay cáu kỉnh, thế nhưng Nghiêm Chinh thích nhất chọc ghẹo cô vào lúc này, đặc biệt là vẻ mặt vưỡn môi lằm bằm của cô thực sự rất đáng yêu, làm anh hận không thể cắn cô mấy cái.

“Ngoan, dậy ăn cơm nào. Tôi rất đói bụng, em không đói bụng sao?” Nghiêm Chinh vói tay vào trong áo ngủ rộng thùng thình, vuốt ve bầu ngực no đủ của cô. “Cứ bị bỏ đói mãi thì chỗ này sẽ nhỏ đi đấy.”

Bị Nghiêm Chinh quấy phá mãi, Doãn Nghiên Hi làm sao ngủ tiếp được. Tức giận mở mắt ra, cô hung dữ kéo bàn tay đang làm loạn của anh ra, xốc chân lên ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường. Nhưng một chân vừa mới chạm đất đã bị kéo trở lại, ngã mạnh xuống giường.

“Anh...” Lời trách mắng chưa kịp nói ra, thì môi đã bị khóa lại, quần quýt không rời. Đoạn đang thở dốc, cô bị Nghiêm Chinh nằm đè phía trên, thở hổn hển. “Không phải anh đói bụng sao?”

Nghiêm Chinh ừ một tiếng, kéo hai chân cô vòng ngang thắt lưng. “Vì vậy tôi phải ăn thật nhanh.”

Mưa gió rít gào, kích tình vẫn như những lúc trước, cô nức nở tiếp nhận từng cú xâm nhập của anh, cho đến khi mệt đến mức sức cùng lực kiệt, anh ta mới phóng thích ở chỗ sâu nhất trong cơ thể cô...

Cơn kích tình đi qua, Nghiêm Chinh gọi người mang cơm lên phòng, bắt cô ăn cơm rồi lại ôm cô trở lại giường.

“Em ngủ thêm nữa đi, tôi phải đến công ti một chút.” Nghiêm Chinh cài cúc áo sơ mi. “Chờ tôi xong việc, buổi tối trở về dùng cơm với em.”

“Không cần.” Doãn Nghiên Hi miễn cưỡng trở người. “Buổi tối tôi đã có hẹn trước với Chi Âm rồi.”

Nghiêm Chinh đã quen việc cô từ chối, dù sao cô vẫn chưa thể hiện ra sự quan tâm quá mức đối với anh, nhưng thật ra anh muốn đối tốt với cô một chút, gần gũi hơn một chút.

“Vậy ăn cơm xong tôi sẽ đến đón em.” Không để Doãn Nghiên Hi có cơ hội từ chối, anh lại nói tiếp. “Cứ như vậy đi, đến lúc đó sẽ nói lại sau.”

Doãn Nghiên Hi à một tiếng coi như đồng ý.

Nghiêm Chinh bắt đầu dĩ nhiên mày, cúi người hôn lên trán cô. “Tôi đi đây, em ngủ tiếp đi.”

“Ừm.” Doãn Nghiên Hi kéo chăn, sau đó bỗng đột nhiên mở mắt, nhớ tới một chuyện. “Khoan đã, hôm qua anh đi gặp Thẩm Mục Phạm phải không?”

Nghiêm Chinh khẽ vén tóc mái của cô. “Có phải em muốn hỏi thái độ của cậu ta đối với Bạch Chi Âm?”

Thấy Doãn Nghiên Hi gật đầu, Nghiêm Chinh suy nghĩ một chút, quyết định giúp đỡ bạn thân một lần. “Tôi cảm thấy không phải cậu ta không cần đưa bé, mà là muốn biết Bạch Chi Âm có tình cảm thật sự với cậu ta hay không.”

Thấy Doãn Nghiên Hi cái hiểu cái không, Nghiêm Chinh giải thích thêm cho cô. “Bạch Chi Âm muốn cứu vãn đoạn tình cảm này thì phải cho Thẩm Mục Phạm thấy được sự chân thành của cô.”

“Chân thành?” Bạch Chi Âm nghe bạn thân kể lại, có chút dăm chiêu. “Không sao cả, mình sẽ chứng minh cho anh ta thấy.”

39. Chương 39

10 giờ, tại tòa cao ốc Thẩm Thị.

Thẩm Mục Phạm đang xem bảng báo cáo thì di động nằm trên bàn rung nên anh cầm lên. Khi liếc thấy tên người gửi, khóe môi anh khẽ nhếch lên.

“Anh có đang ở công ty không? Vừa lúc em đang ở gần đây, buổi trưa chúng ta cùng nhau dùng bữa nhé.”
– Bạch Chi Âm.

Thẩm Mục Phạm thoáng suy nghĩ, không nói đồng ý nhưng cũng không từ chối mà nhắn hỏi ngược lại. “Sao lại ở gần đây?”

Tin nhắn của Bạch Chi Âm khoảng một phút sau gửi lại. “Sắp tới sinh nhật Liên Hi, em đến để mua quà cho anh ấy.”

Thẩm Mục Phạm cầm di động, đáy mắt ẩn chứa hứng thú. Dám ngang nhiên nói với anh là chọn quà cho người đàn ông khác, tám phần là muốn làm cho anh ghen. Biết là thế, nhưng trong lòng anh vẫn vì vậy mà có chút không thoải mái.

“Ừm, vậy hả? Vậy em cứ từ từ lựa quà.” Anh nhấn nút gửi đi, ngẫm lại lại bổ sung thêm một câu. “Anh phải đi gặp khách hàng gấp.”

Mặc dù không có được câu trả lời rõ ràng, nhưng cái này đã nằm trong dự đoán của Bạch Chi Âm. Người có thân phận như Thẩm Mục Phạm, bị một người phụ nữ tính kế, không trả thù là tốt lắm rồi. Bây giờ tức giận nên đùa giỡn cô, cô cũng chỉ có thể cắn răng tiếp nhận, ai bảo cô là người sai trước, hơn nữa còn có việc nhờ vả người ta?

Sau khi tự thuyết phục bản thân và đã thông suốt, Bạch Chi Âm giẫm bước giày cao gót vào quầy hàng hiệu bên cạnh.

Nhân viên bán hàng thấy có khách đến, khuôn mặt tươi cười chào đón. “Xin chào quý khách, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho quý khách không ạ?”

“Tôi muốn mua một món quà tặng bạn trai.” Bạch Chi Âm khiêm tốn nhờ tư vấn. “Cô có đề xuất nào không? Bình thường thì nên tặng cái gì là được?”

Nhân viên bán hàng âm thầm đánh giá Bạch Chi Âm từ đầu đến cuối một lượt, rất nhanh trong đầu đã phán đoán ra sức mua của cô. Mặc dù nhìn ra được Bạch Chi Âm không phải người giàu có gì, nhưng vẫn rất chuyên nghiệp giữ nguyên nụ cười. “Nếu bạn trai chị mặc âu phục, chị có thể tặng cà vạt.”

“Cà vạt?” Bạch Chi Âm do dự. “Cái này có phải hàm chứa lời nói bóng gió quá rõ ràng không?” Theo như Doãn Nghiên Hi nói, dây nịt hay đại loại những cái như vậy đều có nghĩa là trời buộc, ngụ ý là phải buộc chặt đối phương.

Đây không phải là lần đầu nhân viên bán hàng nghe thấy những lời thế này nên chỉ cười cười, cực kì chân thành hỏi. “Chẳng lẽ chị không muốn trời chặt đối phương sao?”

Đương nhiên là muốn, Bạch Chi Âm gật đầu, chẳng qua cô sợ...

Nhân viên bán hàng là người tinh ý, thấy cô do dự liền biết được quan hệ của hai người tám phần là vẫn chưa chắc chắn, chỉ có tình cảm chưa chắc chắn mới có thể lo lắng mỗi một việc làm của bản thân sẽ là một ám hiệu nào đó, có khi nào sẽ khiến đối phương không thoải mái.

Trên mặt vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp, nhân viên bán hàng đưa ra lời đề nghị hợp lí. “Hay là tặng một cặp ghim cài tay áo, cửa hàng chúng tôi mới nhập về một lượng hàng mới, chị có thể xem thử.”

“Cũng được.” Bạch Chi Âm gật đầu, những cái ghim cài tay áo này rất tinh xảo đẹp đẽ, cũng không hàm ý gì đặc biệt, nếu tặng cũng không quá giới hạn.

Nhân viên bán hàng dẫn Bạch Chi Âm đến khu trưng bày phụ kiện. Nhưng khi nhân viên bán hàng vừa dẫn cô đi xem quầy chuyên bán phụ kiện, vừa giới thiệu cho cô nhiều mẫu nhưng vẫn không làm cô hài lòng. Cô nhân viên thoáng nhíu mày, thầm nghĩ chẳng lẽ lại ngại giá cả quá đắt nên đang định giới thiệu một kiểu có chất liệu gỗ và giá cả cũng thuộc loại bình dân, chợt nghe Bạch Chi Âm hỏi. “Có cái nào được hơn không?” Cô nhớ rõ ghim cài tay áo của Thẩm Mục Phạm đều rất đặc biệt, vừa nhìn là biết thuộc loại đắt tiền, nếu thể hiện sự chân thành thì cô phải làm như thế nào để không bị chê cười đây?

Nhân viên bán hàng nghe cô nói như vậy, chuẩn bị lấy ra vài cặp có chất liệu bạch kim, nào biết chưa kịp lấy ra khỏi kệ lại nghe Bạch Chi Âm nói. “Tốt nhất là lấy loại số lượng có hạn.”

Nhân viên bán hàng trong nháy mắt sợ run, lại đánh giá Bạch Chi Âm một phen, thầm nghĩ người đẹp này thật không biết tự lượng sức mình, mở miệng là đòi loại số lượng có hạn, cũng không tự xem xét những thứ từ trên xuống dưới người mình có gì đáng giá. Hơn nữa cô ta tưởng hàng giới hạn thì có tiền là mua được sao? Nếu thế thì sao lại gọi là số lượng có hạn nữa chứ?

Không kìm được cái bĩu môi, nhân viên bán hàng cảm thấy cần phải phổ cập kiến thức về hàng hiệu cho Bạch Chi Âm. Nhưng còn chưa kịp mở miệng đã thấy quản lí vội vã chạy về hướng cô. Không đúng, chính xác là chạy về hướng Bạch Chi Âm, vừa đứng lại liền khom người chào hỏi. “Cô Bạch, tôi là quản lý cửa hàng, xin hỏi cô có cần tôi phục vụ gì không ạ?”

Thái độ khách sáo của quản lí làm nhân viên bán hàng rất kinh ngạc. Cửa hàng các cô gồm các sản phẩm cao cấp đắt tiền, những khách hàng có thể khiến quản lí đích thân phục vụ cô nhắm mắt lại cũng có thể vẽ ra, nhưng trong ẩn tượng thì Bạch Chi Âm này cũng không phải nhân vật nổi tiếng gì, hơn nữa dường như ở xứ Cảng này cũng không có nhà họ Bạch nào là quá hiển hách.

Nhân viên bán hàng cẩn thận đánh giá Bạch Chi Âm đến lần thứ ba, lúc này đây càng nhìn càng thấy quen. Bạch? Bạch! Cô ta bỗng tròn tròn mắt, một đoạn thông tin giật gân oanh tạc toàn bộ tin tức bất quá hiện lên rõ ràng trong đầu cô. Là cô ta! Bạch Chi Âm, vợ chưa cưới được đồn đãi của chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị, là nhân vật chính trong phim sẽ hóa phượng hoàng phiên bản mới.

Chẳng trách vừa bước vào cửa hàng cô đã cảm thấy cô gái này có phần quen quen. Đều do cô đang trí, một khách hàng đầy tiềm năng như vậy lại đi xem nhẹ.

Tự trách mà thở dài, cô lùi về một bên nhìn quản lí đưa ra một vài mẫu ghim cài tay áo loại cao cấp. “Cô Bạch, mấy mẫu này tuy không phải là loại số lượng có hạn, nhưng sản xuất với số lượng cũng rất ít.”

Thật ra vừa rồi khi quản lí chủ động tiến lại đây chào hỏi, Bạch Chi Âm cũng giống như cô nhân viên bán hàng có chút nghi hoặc, nhưng rất nhanh hiểu được bản thân là nhờ hưởng chút ánh hào quang của Thẩm

Mục Phạm. Cáo mượn oai hùm chắc là thế này đây.

Bạch Chi Âm cười tự giễu, cô liếc nhìn những chiếc khay áo trên khay đựng, trực tiếp hỏi. “Bình thường anh Thẩm thích kiểu dáng nào?” Trong cửa hàng có nhiều loại ghim cài như vậy, sở dĩ cô chọn cửa hàng này cũng không hẳn là vì nó đủ sang trọng, còn là vì nó cửa hàng Thẩm Mục Phạm hay đi. Nếu quản lý có thể chu đáo mà nhận ra cô, thì nhất định sẽ đặc biệt lưu ý đến sở thích của Thẩm Mục Phạm.

Quả nhiên, quản lý nhanh chóng lấy từ trong tủ trưng bày ra ba cặp khay. “Những mẫu này có thể anh Thẩm sẽ thích.”

Bạch Chi Âm nhìn kĩ, quả thật đúng là rất hợp với phong cách của Thẩm Mục Phạm. So sánh một hồi, cô cầm lấy một cặp chất liệu bằng bạch ngọc. “Cái này đi, có lẽ anh ấy chưa có kiểu này.”

“Ắt hẳn là chưa có.” Quản lý giải thích “Đây là mẫu mới vừa nhập ngày hôm qua, chúng tôi vẫn chưa kịp gửi catalogue đến cho anh Thẩm.”

Nghe quản lý nói vậy, Bạch Chi Âm càng chắc chắn. “Vậy cái này đi, giúp tôi gói lại.”

“Vâng.” Quản lý tự mình gói lại, lại dẫn Bạch Chi Âm đến quầy thu ngân để tính tiền. Nói chuyện đùa vui một lát, Bạch Chi Âm bỗng nhớ tới. “À, đúng rồi, tôi còn phải chọn một vài thứ nữa.” Cô đã nói là mua quà sinh nhật cho Liên Hi, kết quả chưa mua gì cả, như thế này nếu Thẩm Mục Phạm hỏi không phải sẽ lộ hết sao.

“Cô Bạch định chọn cái nào?” Quản lý hỏi.

Bạch Chi Âm quét mắt khắp cửa hàng, cuối cùng dừng lại ở khu cà vạt. “Cà vạt đi, kiểu dáng đơn giản một chút, không cần quá đắt tiền.”

Quản lý ngầm hiểu, chọn mấy cái đưa cho cô xem. Bạch Chi Âm nhìn nhìn, cầm lấy một cái màu bạc. “Cái này đi, cũng gói lại giúp tôi.”

Thu được một khoản lợi ưng ý, quản lý cung kính tiễn Bạch Chi Âm ra cửa, cho đến khi cô đi xa mới thở phào. May là ông tinh mắt nhận ra cô, nếu không chỉ vì sự thất lễ của nhân viên thì cửa hàng không đơn giản chỉ là chuyện mất đi một khách hàng.

Bạch Chi Âm cho xe dừng lại dưới tòa cao ốc Thẩm Thị, xem giờ rồi tiến vào tòa nhà. Cứ tưởng rằng sẽ phải đấu trí so đũa với cô gái ở quầy lễ tân mới có thể thuận lợi tiến vào, nào biết người ta vừa liếc mắt một cái liền nhận ra cô, thái độ cực kì nhiệt tình. “Cô Bạch, cô tới tìm chủ tịch Thẩm phải không?”

“Đúng vậy, tôi có hẹn dùng bữa trưa với anh ấy.” Bạch Chi Âm cười mỉm, giả vờ ngượng ngùng. “Nhưng hình như tôi đến hơi sớm, còn chưa đến giờ.”

“Nếu không thì cô có thể lên trên lầu đứng đợi một lát, còn nửa tiếng nữa chúng tôi sẽ nghỉ trưa.”

“Cũng được.”

Lễ tân cười cười dẫn Bạch Chi Âm vào thang máy, nhưng khi chuẩn bị ấn số tầng thì ngăn người. Thì ra thang máy trong tòa nhà đều phải quét thẻ, cấp bậc khác nhau thì được cấp thẻ vào các tầng khác nhau. Chỗ của Thẩm Mục Phạm là tầng cao nhất, lễ tân chỉ là một nhân viên còn con không thể nào lên tầng trên được.

“Thật ngại quá, trước mắt cô vẫn phải chờ một chút, tôi gọi điện báo thư kí một tiếng để họ đến dẫn cô đi.” Nhân viên lễ tân ngại ngùng nói.

Bạch Chi Âm cắn môi dưới, cô cứ tưởng có thể trực tiếp qua ải, đến lúc đó Thẩm Mục Phạm muốn từ chối cũng không được. Nhưng bây giờ phải thông qua thư kí, chắc chắn thư kí phải hỏi anh một tiếng, lỡ anh không muốn gặp cô...

Nhưng không đợi cô kịp rút lui, nhân viên lễ tân đã gọi điện thông báo cho thư kí, báo cáo lại việc Bạch Chi Âm tới.

Nhận điện thoại là thư kí thứ nhất, cô nhìn qua lịch trình của sếp, xác định buổi trưa không có làm gì, nhưng lại không chắc thân phận của Bạch Chi Âm, không biết làm sao đành phải gọi điện hỏi trợ lí đặc biệt của Thẩm Mục Phạm.

Lí Khả vừa nghe đến tên Bạch Chi Âm, gần như không suy nghĩ gì liền dặn dò. “Trước tiên cô hãy dặn lễ tân tiếp đón cho tốt, tôi sẽ đi xuống ngay lập tức.” Người khác không biết thân phận Bạch Chi Âm nhưng anh đã thấy ông chủ hành động một cách điên cuồng, đi tàu suốt đêm đến đảo Nam Nha, anh biết cho dù không hẹn trước thì ông chủ cũng sẽ bỏ qua hết thảy để cùng Bạch Chi Âm dùng cơm.

Ban đầu Bạch Chi Âm còn có chút thấp thỏm, sau nghe thấy có người sẽ đến tiếp đãi cô thì liền nhẹ nhõm thở phào, ít nhất cô không bị đuổi.

Nhưng khi Lí Khả dẫn cô đến phòng khách tầng cao nhất, cô mới biết Thẩm Mục Phạm đang tiếp một vị khách quan trọng, chưa biết cô đến đây.

“Không cần quấy rầy anh ấy, tôi ở đây chờ là được rồi.” Bạch Chi Âm ‘biết điều’ nói.

Lí Khả cân nhắc một chút rồi gật đầu đáp ứng. “Vậy đi, tôi bảo thư kí mang cho cô chút đồ uống, cô dùng cà phê hay trà?”

“Cho tôi cà phê đi.”

Thư kí nhanh chóng mang cà phê tới, Lí Khả dặn dò thư kí phải tiếp đãi cho tốt sau đó mới rời đi nhưng quay về văn phòng, cẩn thận nghĩ lại, quyết định vẫn là báo trước cho Thẩm Mục Phạm một tiếng. “Chủ tịch Thẩm, cô Bạch có đến đây, đang ở phòng khách.”

Thẩm Mục Phạm đang nói chuyện nhưng mắt lóe sáng liếc qua màn hình, khóe môi nhếch lên. Anh chỉ biết cô gái này sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, Thẩm Mục Phạm bước vội vào phòng khách, gần đến trước cửa anh đột nhiên dừng bước. Anh vội vã chạy tới như vậy không phải có vẻ quá gấp gáp muốn gặp cô sao? Không được, phải để cô đợi một lát.

Xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt, Thẩm Mục Phạm liếc mắt vào bên trong, lông mày phút chốc nhíu lại, sau đó liền đẩy cửa, bước vài bước đến trước mặt cô, giật lấy ly cà phê trên tay cô. “Em đang có thai sao còn uống cà phê?”

Giọng điệu hung dữ của Thẩm Mục Phạm, Bạch Chi Âm nghe được cũng phải tức lộn ruột, anh ta đã để ý đến cà phê không tốt cho đứa bé, sao trước đó lại đòi bỏ nó.

Thẩm Mục Phạm cũng thấy bản thân hơi mất khống chế, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, lạnh lùng nghiêm mặt hỏi. “Em tới đây làm gì?”

“Rủ anh cùng dùng bữa.” Bạch Chi Âm sờ sờ bụng. “Gần đây em rất hay đói bụng.”

Đáng tiếc Thẩm Mục Phạm không tiếp nhận tín hiệu của cô. “Đói bụng thì đi ăn, ở đây anh còn việc, em không cần chờ anh.”

Thái độ lãnh đạm của Thẩm Mục Phạm khiến Bạch Chi Âm hoài nghi, chẳng lẽ do cô suy nghĩ nhiều, thật ra anh không hề để tâm?

Siết chặt bàn tay, cô hơi dối nói. “Em đến đây là vì muốn dùng cơm với anh, nếu anh bận thì em sẽ ngồi đây chờ.”

Thẩm Mục Phạm liếc nhìn cô một cái. “Nếu muốn ăn cơm với em thì em phải hẹn trước.”

Bạch Chi Âm biết anh đang cố ý làm khó cô nên tức giận đến nghiến chặt răng. “Được, bây giờ em đi ra ngoài đặt hẹn trước với thư kí của anh.”

Nói xong liền cầm túi xách, thở hổn hển đi ra ngoài. Không biết vì đi quá nhanh hay là bị tức đến choáng váng mà chân cô vấp phải bàn, người bị mất thăng bằng liền té xuống.

Ngay khi thân thể Bạch Chi Âm vừa nghiêng qua, Thẩm Mục Phạm như bị bóp chặt cổ họng, mắt mở to, ngay cả thở cũng quên mất.

“Cẩn thận...”

40. Chương 40

Không ngờ, cơ thể Bạch Chi Âm rõ ràng nghiêng một bên nhưng vẫn chưa ngã trên mặt đất. Cô thực hiện một động tác giống như một điệu múa, sau khi xoay vòng một cái lại vững vàng đứng thẳng.

May là cô đã từng học nhảy Latinh, cơ thể mềm dẻo cũng như sự linh hoạt đều rất tốt, nếu không bây giờ chắc đang nằm úp sấp trên mặt đất. Bạch Chi Âm vỗ ngực thầm cảm thấy may mắn. Nhưng cô còn chưa kịp thở phào, cơ thể đã rơi vào một vòng tay ấm áp, mùi hương quen thuộc xộc vào mũi.

Bạch Chi Âm ngẩng đầu, định nở một nụ cười thật tươi với Thẩm Mục Phạm thì lại thấy sắc mặt anh xanh mét, đôi mắt đen tuyền ngập tràn sự sợ hãi, như là bị cái gì đó dọa cho kinh sợ.

Cô cảm thấy bất ngờ, nhớ lại câu: “Cẩn thận” đầy lo lắng vừa rồi của anh thì lập tức hiểu ra vừa nãy anh rất lo lắng cho cô nên không nén được vui mừng mà như thế này. “À, em không...”

“Im miệng.” Thẩm Mục Phạm lớn tiếng quát cắt ngang lời Bạch Chi Âm, hai cánh tay như gọng sắt giữ chặt cô, sức lực cứ như phải ép cạn không khí trong phổi cô.

Bạch Chi Âm bị ôm đến khó chịu, ra sức muốn thoát khỏi ngực anh. “Thẩm Mục Phạm, anh ôm em đến không thở được rồi đây này.”

“Đáng đời.” Thẩm Mục Phạm tức giận nói. “Anh thật muốn ôm chết em.” Ban nãy, khoảnh khắc thấy cô té ngã, người luôn tự xưng đầu đội trời chân đạp đất, gặp chuyện không hoảng sợ là anh đây lần đầu tiên biết đến cái gì là sợ hãi, cũng hiểu được thế nào là tim muốn nảy vọt ra ngoài. Nhất là khi nghĩ cô ngã xuống ngay chỗ đối diện góc bàn trà, anh cảm thấy không lạnh mà rét run. May là khả năng thăng bằng của cô tốt, mới không bị thương, nếu không anh cũng không biết nếu xảy ra chuyện gì, anh phải làm thế nào đây.

Tuy nói rằng muốn ôm chết cô, nhưng Bạch Chi Âm vẫn cảm nhận được Thẩm Mục Phạm giảm lực ôm cô một chút. Không biết đây là ảo giác hay là do cô nhạy cảm mà Bạch Chi Âm cảm nhận được bàn tay đặt trên lưng cô khẽ run rẩy.

Thẩm Mục Phạm từ từ nhắm hai mắt lại, trấn tĩnh lại cảm xúc hoảng sợ quá mức, trong lòng thầm thở dài một hồi. Không nhất thiết phải cùng cô chơi đùa trò thể hiện thật lòng gì đó nữa, hai người còn nhiều thời gian để bồi dưỡng tình cảm, anh cũng có thể từ từ chỉ dẫn cô để cô hiểu được tình cảm của anh.

Hiểu rõ điểm này, anh mau chóng kiềm nén lại sự sốt ruột trong lòng, nhưng khi đưa mắt nhìn dưới chân cô, trên mặt lại bao táp cuộn cuộn. “Em còn dám mang giày cao gót à?”

Giày cao gót? Tầm mắt Bạch Chi Âm dừng ở gót giày thấp bé của cô. “Cái này chỉ có 3 cm, làm sao gọi là giày cao gót?” Cô cũng không thích mang giày quá cao, bởi ngại chân bị đau. Nhưng vì để hợp với quần áo, phần lớn giày cô mua đều là giày da cao ba bốn cm, trong mắt phần lớn các chị em phụ nữ, độ cao của kiểu giày này thuộc loại thấp nhất rồi.

Đáng tiếc Thẩm Mục Phạm không đồng ý với quan điểm này, chỉ nghe anh ta nghiêm túc dạy bảo. “3 cm cũng không được, chính là vì mang cái này mà em vừa mới này suýt té ngã đấy.”

“Em biết rồi.” Bạch Chi Âm bĩu môi. “Sau này em sẽ chỉ mang giày đế bằng, được chưa?” Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại thầm nói. “Rõ ràng là bị anh làm tức giận, bây giờ lại đi trách do giày. Hừ...”

Thẩm Mục Phạm không nghe được lời nói trong lòng cô nhưng lại có thể thấy được trong đôi mắt đen láy lóe lên tia nhìn không cam lòng. Khẽ thở dài, giọng anh cũng dịu xuống. “Bây giờ em là phụ nữ có thai, làm việc gì cũng phải cẩn thận, em cũng nghĩ thử xem có đúng không?”

Bạch Chi Âm chăm chú nhìn đường nét khuôn mặt nhu hòa của Thẩm Mục Phạm, khẽ gật đầu. Thật là, đột nhiên dịu dàng giảng đạo lý, bảo cô làm thế nào nói không?

Thấy cô chịu nghe lời, Thẩm Mộc Phạm mới dìu cô ra ngồi ghế sofa, sau đó sai thư kí mang lại đây một ly nước lọc, tự mình đưa cô. “Sau này chỉ có thể uống nước lọc và nước trái cây, cà phê với trà đều không được.”

Bạch Chi Âm ừ một tiếng, nhận ly nước cầm lên uống, không ai chú ý đến khóe miệng cô ở mép ly nhếch lên cao. Ha ha ha, đúng là ông trời giúp cô mà, suýt bị ngã nhưng lại không ngã không nói, lại còn thúc đẩy Thẩm Mộc Phạm thay đổi thái độ, không bài xích hay làm khó cô nữa.

Tự cổ vũ bản thân phải kiên cường, Bạch Chi Âm liền cười, trong tay cầm ly nước đã hết, nhẹ giọng nói. “Vậy có phải sau này ăn cái gì cũng nên cẩn thận không?”

“Đương nhiên.” Thẩm Mộc Phạm nói chắc như đinh đóng cột nói. “Không thể tùy tiện ăn bất cứ thứ gì bên ngoài.”

Bạch Chi Âm à một tiếng, làm ra vẻ muốn đứng lên. “Vậy bây giờ em về nhà nấu cơm ăn.”

Thẩm Mộc Phạm kéo cô lại. “Về nhà nấu ăn cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ, vừa này không phải em nói đói bụng sao?”

“Nhưng anh nói là không được ăn ở bên ngoài mà.”

Thẩm Mộc Phạm trợn mắt liếc cô một cái, cười nhạo. “Em trở nên nghe lời như thế từ khi nào vậy?”

Mấy tiểu xảo lừa bịp của Bạch Chi Âm anh còn không hiểu sao, không phải là muốn anh phải chủ động tiếp lời, mời cô đi ăn cơm sao? Đã biết là vậy, nhưng anh vẫn bị trúng kế, ai bảo là tại anh không muốn cô bị đói chứ? Đành thở dài, anh nắm tay cô kéo cô đứng dậy. “Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, anh quyết định đi.” Bạch Chi Âm liền nắm lấy tay anh, niềm vui thích bộc lộ trong lời nói.

Thẩm Mộc Phạm liếc mắt nhìn mười ngón tay hai người lồng vào nhau, một chút bất đắc dĩ cùng không cam lòng ban này cũng dần tiêu tan. Thôi quên đi, nếu yêu cô, còn có gì quan trọng hơn việc nắm chặt tay cô chứ?

Dùng sức nắm lại tay cô, anh mỉm cười nói. “Ăn ở gần đây đi, ăn xong anh dẫn em đi mua giày.”

Bạch Chi Âm ngồi trên ghế sofa nhìn Thẩm Mộc Phạm vì thử giày giúp cô mà nửa quỳ trên mặt đất, trong lòng tràn ngập cảm giác ngọt ngào. Theo như sự chuyển biến thái độ của anh, anh đối xử với cô rất tốt, thậm chí so với ‘tình yêu cuồng nhiệt’ ban đầu của hai người lúc đó còn tốt hơn. Cái cảm giác được anh nâng niu trên tay thật dễ chịu, tốt đến mức khiến vành mắt cô cay cay, cổ họng nghẹn ngào.

“Đôi này...” Thẩm Mộc Phạm ngẩng đầu lên, thấy mắt cô ửng đỏ, không khỏi ngại người. “Sao vậy? Có phải giày mang không thoải mái?”

Một câu hỏi đơn giản như vậy nhưng lại làm cho hai cô nhân viên bên cạnh cả người căng cứng. Cửa hàng giày bọn họ lấy sự thoải mái làm danh tiếng, làm sao lại không thoải mái? Tự tin thì tự tin, nhưng cũng không người nào dám đứng ra giải thích, cuối cùng vẫn là người quản lí đứng đầu cẩn thận giải thích. “Nếu cô Bạch cảm thấy đôi này không thoải mái, tôi đổi đôi khác cho cô nhé.”

“Không cần.” Bạch Chi Âm vội lắc đầu không ngừng. “Đôi này rất tốt, rất êm, mang vào cũng rất thoải mái.”

Nghe Bạch Chi Âm khen, quản lí nhẹ thở phào. Nếu không phải ngại cấp dưới còn ở đây thì anh ta đã lấy khăn tay ra lau mồ hôi. Đừng trách anh ta nhát gan chưa trải đời, đổi lại là người khác lần đầu phục vụ ông chủ với vợ ông chủ, ai cũng đều hồi hộp đổ mồ hôi lạnh thôi.

Buổi trưa, anh ta ở trên lầu nghỉ ngơi, nghe nhân viên trong cửa hàng hoảng hốt báo ông chủ sẽ đến đây, anh ta còn không tin. Dù sao anh ta cũng được coi là một người có thâm niên trong cửa hàng, từ khi thương hiệu tiến vào HongKong liền làm việc ở đây. Những năm qua, đừng nói ông chủ, ngay cả tên của chủ cửa hàng anh ta còn chưa nghe qua. Cho nên, anh ta chắc chắn tin rằng nhân viên cửa hàng nhận sai người. Khi cô nhân viên vỗ ngực thề nói không nhận sai, anh ta thấy cô ấy đĩnh ninh như vậy nên mới rề rà đi xuống. Rốt cục vừa nhìn thấy, suýt nữa nhũn cả chân...

Ông chủ trước nay chưa từng tới cửa hàng, lúc này không chỉ có ở đây, còn mang theo người đẹp, còn đích thân nửa ngồi nửa quỳ giúp người đẹp thử giày. Tin đồn về người đẹp này đang đồn ầm giữa các nhân viên trong cửa hàng, anh ta biết cô gái xinh đẹp này chính là bạn gái trong tin đồn của ông chủ, tên là Bạch Chi Âm. Nhưng bộ dáng của ông chủ thì người bạn gái này không phải là tin đồn nữa, mà thật sự chính là bà chủ tương lai.

“Thoải mái là được.” Thẩm Mục Phạm nghiêng đầu nhìn quản lí. “Lấy hết tất cả các màu cùng số đo này cho tôi.”

Bạch Chi Âm ngập ngừng. “Không cần đâu.”

“Không sao đâu, cả thầy chỉ có ba màu thôi.” Thẩm Mục Phạm cầm lấy mấy kiểu nhân viên cửa hàng giới thiệu. “Thử đôi này nữa xem...”

“Vẫn thử nữa sao?” Bạch Chi Âm liếc nhìn mấy hộp giày chất đống như núi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi. “Mua nhiều vậy, làm sao mang cho hết?”

“Không đâu.” Thẩm Mục Phạm khẳng định. “Mỗi ngày đổi một đôi, một tháng là mang hết.”

Bạch Chi Âm tức điên, thầm oán Thẩm Mục Phạm đúng là phung phí, một ngày đổi một đôi, không lẽ định cho cô đi trình diễn giày sao?

Từ cửa hàng giày đi ra, Bạch Chi Âm đã thay một đôi giày đế bằng mới, về phần đôi giày cao gót ‘suýt nữa hại cô té sấp’ hồi nãy, dĩ nhiên bị Thẩm Mục Phạm ném đi. Sau đó, anh dẫn cô đi mua quần áo, tất cả đều là loại nhẹ nhàng, thoải mái, chất liệu lại càng chọn lựa tỉ mỉ hơn, sợ gây kích ứng hoặc không thoải mái cho cô.

Đi dạo các cửa hàng quần áo xong hai người đến cửa hàng mỹ phẩm, Bạch Chi Âm thấy Thẩm Mục Phạm kiên nhẫn nghe nhân viên cửa hàng giải thích về tác dụng và thành phần của sản phẩm, trong lòng cô lại nổi lên cảm giác ngậm ngùi. Cô tự giễu nghĩ, bây giờ không phải gọi là mẹ nhờ phúc con sao? Vì có đứa bé nên anh mới tha thứ cho những lỗi lầm trước đây của cô, lại quan tâm cô nhiều như thế, nếu không có đứa bé thì sao đây? Anh còn có thể đối xử tốt với cô như vậy không?

Thẩm Mục Phạm vừa quay đầu lại, thấy Bạch Chi Âm ngẩn người, hốc mắt cô ửng đỏ, bất giác nhíu mày, đùa vui hỏi. “Làm sao vậy?”

“Không có gì đâu.” Bạch Chi Âm ngừng một lát, điều chỉnh lại cảm xúc. “Chọn được gì chưa? Em hơi mệt, muốn đi về.”

Thẩm Mục Phạm biết cô nói dối, nhưng không định truy hỏi, chỉ ôm thắt lưng cô. “Được rồi, tối nay bọn họ sẽ mang đồ đến, chúng ta đi về trước.”

Bạch Chi Âm gật đầu, anh ôm cô rời khỏi đó. Lên xe, cô tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, Thẩm Mục Phạm cũng không nói chuyện. Trên đường đi hai người cũng không nói gì, cho đến khi xe dừng lại, cô mới mở mắt, giọng nói có chút gấp gáp. “Tối rồi sao?”

Thẩm Mục Phạm ừ, giúp cô cởi dây an toàn, “Buổi tối em muốn ăn gì? Để anh gọi nhà hàng mang đồ ăn đến đây.”

Bạch Chi Âm sững sốt, thử dò xét. “Đừng nói là anh định theo em đi lên đấy nhé?”

“Không, buổi chiều anh còn có một cuộc họp.”

Bạch Chi Âm cắn môi, sắc mặt trắng bệch, anh vừa quan tâm chu đáo lại vừa chăm sóc tận tình, tất cả những việc đó chỉ vì nghĩ đến đứa bé, chỉ cần có thể đảm bảo đứa bé không xảy ra chuyện gì, anh sẽ làm tất cả. Còn cô, chẳng là gì cả.

Thấy mặt cô đột nhiên trở nên xanh xao nhợt nhạt, Thẩm Mục Phạm khản trương lại gần hỏi. “Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không có.” Bạch Chi Âm ngửa người ra sau, né tránh bàn tay Thẩm Mục Phạm vươn tới, sau đó giật mở cửa xe nhảy xuống.

Thẩm Mục Phạm thấy Bạch Chi Âm không ý tứ nhảy xuống xe, vừa lo lắng sợ cô ngã, vừa trách cô sao lại vô ý vô tứ. “Sao em lại không nghe lời vậy, anh đã nói, bây giờ em là phụ nữ có thai, lỗ như...”

“Không có lỗ như.” Bạch Chi Âm không kiên nhẫn cắt lời Thẩm Mục Phạm, mở miệng nói. “Bởi vì em vốn dĩ...” Trong nháy mắt, ngay lúc cô sắp thốt ra, trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh Tiểu Thiên ở đảo Nam Nha. Lời chưa nói ra đã bị tắc nghẽn ở cổ họng, nuốt trở lại.

Thấy cô muốn nói lại thôi, vẻ mặt còn lộ vẻ lo sợ, Thẩm Mục Phạm nhíu mày trầm tĩnh. “Vì em vốn dĩ cái gì?”

41. Chương 41

Bạch Chi Âm đan mạnh những ngón tay đang đặt ở sau lưng vào nhau. Cô biết bản thân không nên suy nghĩ nhiều, để tránh Thẩm Mục Phạm nghi ngờ nhưng vào thời điểm mấu chốt này, bộ óc từ trước đến nay vẫn tự xưng là thông minh lại trở nên rối rắm như tơ vò.

Thẩm Mục Phạm tiến lên vài bước, rút ngắn khoảng cách với cô, cúi người hử một tiếng. “Vốn dĩ cái gì?”

“Không có gì?” Bạch Chi Âm hoảng sợ lui từng bước ra sau, chỉ muốn bỏ chạy, bởi anh tới tiến lại gần khiến cô có cảm giác ngột thở, bức bối.

Đáng tiếc Thẩm Mục Phạm không cho cô cơ hội, anh dùng tay giữ lấy thắt lưng cô, kéo cô lại gần hơn nữa. “Không có gì?” Anh hơi cao giọng, rõ ràng là không tin.

Bạch Chi Âm nuốt xuống cổ một ngụm nước bọt, cẩn thận sắp xếp lại lời nói. “Chỉ là câu nói giận dỗi thôi.”

“Giận dỗi cái gì?” Thẩm Mục Phạm truy hỏi đến cùng.

“Ý em là... em muốn nói vốn dĩ em không muốn đứa bé này.” Bạch Chi Âm ấp úng trả lời.

Thấy mày anh nhíu chặt lại, cô vội giải thích. “Chỉ là một câu nói khi tức giận thôi, không phải em thật sự muốn vậy đâu.”

Thẩm Mục Phạm ngạc nhiên đưa mắt nhìn cô, không nhanh không chậm hỏi. “Vì sao lại tức giận?”

Bạch Chi Âm giật mình, không nghĩ anh không tranh cãi với cô vì lời nói xằng bậy không cần đứa bé, ngược lại còn lo lắng cho cô vì sao lại tức giận. Vậy thì cô có thể dốc hết sự tử thân. “Anh chỉ quan tâm đứa bé, vốn dĩ không để ý gì tới em.”

“Em suy nghĩ như vậy ư?” Mày Thẩm Mục Phạm nhăn càng chặt hơn.

Bạch Chi Âm chậm rãi cúi đầu, than thở. “Vốn dĩ là vậy mà.”

Thẩm Mục Phạm đỡ khóc đỡ cười, đưa tay nâng cằm cô lên. “Anh không để ý đến em thì dành thời gian buổi trưa cùng em đi mua đủ thứ đồ làm gì?”

“Vì anh sợ em mang giày cao gót sẽ bị ngã làm tổn thương đứa bé, dùng đồ trang điểm không tốt cũng sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.” Bạch Chi Âm tức giận lên án. “Anh làm nhiều việc, xét cho cùng cũng chỉ vì đứa bé mà thôi.”

Thẩm Mục Phạm bị chỉ trích, khóc không ra nước mắt. “Cho nên em vừa lên xe liền tức giận?”

Bạch Chi Âm quay mặt đi, không trả lời.

Thẩm Mục Phạm cười cười, xoay đầu cô lại, bàn tay to lớn nhẹ vuốt ve hai má cô, vừa yêu chiều vừa bắt đầu dĩ hốt ra hai chữ. “Ngốc nghếch.”

“Đúng vậy, em ngốc nghếch thế đấy.” Bạch Chi Âm ra sức xoay mặt đi, thở hỏn hển nói. “Cho nên anh cách xa em một chút, mắt công lại bị em làm cho ngốc nghếch theo.”

“Không có gì.” Thẩm Mục Phạm cười khanh khách, ôm lấy thắt lưng cô, để cô tùy ý ở trong lòng anh quay qua quay lại. “Có ngốc thì anh vẫn yêu.”

Bạch Chi Âm đang giãy giụa bỗng ngưng lại. Anh vừa nói cái gì? Là yêu sao? Cô có nghe lầm không? Hay là anh nói nhầm?

“Anh mới nói cái gì?” Cô cẩn thận hỏi lại.

Thẩm Mục Phạm vòng tay qua thắt lưng cô, vẻ mặt mặt mỉm cười. “Cái gì?”

Bạch Chi Âm cẩn thận nhớ lại, xác định bản thân mình không nghe nhầm, nhưng nhìn vẻ mặt mơ hồ của anh thì lại đoán chẳng lẽ là anh thuận miệng nói, cho nên nói xong liền quên? Từ từ ngẩng đầu lên, cô đang suy nghĩ có nên nhắc nhở anh một chút hay không thì Thẩm Mục Phạm lại nói. “Được rồi, ngơ ngẩn đứng đây làm gì? Đi lên đi.”

Bạch Chi Âm đang đắm chìm trong suy nghĩ thì bỗng sột, hỏi lại lần nữa câu hỏi lúc nãy.” Anh không cùng em đi lên sao?”

Thẩm Mục Phạm khoa trương thở dài. “Haiz, ngốc như vậy thì làm thế nào đây. Mới này không phải anh đã nói là có việc sao?”

Bạch Chi Âm ngơ ngác, à một tiếng.

Thấy cô ngẩn ngơ, Thẩm Mục Phạm nghĩ đến trước đó khi cô bắt đầu đột nhiên giận dữ dường như là do anh nói có việc phải đi, cùng với việc cô chỉ trích, anh suy nghĩ một hồi, liền hiểu được. “Em nghĩ rằng buổi tối anh sẽ không trở lại đây?”

Sau khi nghe anh nói, Bạch Chi Âm phản ứng lại, khẽ gật đầu.

“Em thật là ngốc nghếch.” Thẩm Mục Phạm thì lên trán cô, khẽ thì thầm. “Em ở đây, anh có thể đi chỗ khác được sao?”

Tim Bạch Chi Âm thoáng rung lên, chút ương ngạnh cũng bị làm mềm nhũn. Cô thích những lời này, so với câu anh yêu em càng cảm động hơn.

Bên trong một quán cà phê được tranh trí rất độc đáo ở Chiếm Sá Chũ, hai cô gái có ngoại hình rất xinh đẹp đang cuộn mình nép vào trong sofa dựa vào góc tường, khẽ nói chuyện.

“Vì vậy, anh ta không tính toán những chuyện trước đây, vẫn chuyển đến ở với cậu, nhưng cậu vẫn không nói cho anh ta biết chuyện.” Doãn Nghiên Hi tổng kết lại.

“Mình không dám nói.” Bạch Chi Âm, thở dài. “Tuy rằng ngoài miệng anh ấy nói càng quan tâm mình nhiều hơn nhưng cậu nghĩ thử xem, nếu không có đứa bé anh ấy có tha thứ ỉn không? Với lại, cậu không biết anh ấy lo lắng cho đứa bé này chừng nào đâu.”

Vì để chăm sóc chu đáo cho Bạch Chi Âm, Thẩm Mục Phạm mang đầu bếp và quản gia ở nhà cũ đến đây, mỗi ngày thay đổi nhiều món, làm những thứ ngon cho cô. Để trở thành người cha tốt, Thẩm Mục Phạm đã đăng kí khóa học dạy người lần đầu làm cha, đúng giờ đi học, còn viết bài hẩn hoi. Không chỉ như thế, anh còn bảo trợ lí bỏ hết tất cả các bữa tiệc xã giao sau giờ tan tầm, vì để mỗi tối có thể cùng cô ăn cơm, tản bộ.

Thấy anh làm những điều đó, tâm trạng Bạch Chi Âm như đang đi lác lác trên dây, cứ nghĩ đến hậu quả khi anh biết được chân tướng sự việc, cô không khỏi rùng mình.

Nhìn vẻ mặt sầu não của Bạch Chi Âm, Doãn Nghiên Hi không khỏi thở dài. “Nhưng cũng không thể lừa gạt mãi được.”

Bạch Chi Âm mấp má môi, điểm ấy cô đương nhiên biết, qua mấy tháng nữa bụng lớn lên, đến lúc đó muốn giấu cũng giấu không được. Nhưng bây giờ cô không thể nói. Thẩm Mục Phạm tức giận chưa tính, vì Tiểu Thiên cô càng không thể nói.

“Vậy bây giờ cậu định làm thế nào?” Doãn Nghiên Hi hỏi.

“Chỉ có thể giữ nguyên kế hoạch.” Bạch Chi Âm hít một hơi nói. “Nắm chắc thời gian để thật sự mang thai.” Lúc trước cô nói dối mình mang thai để có thể níu giữ Thẩm Mục Phạm, sau đó sẽ tìm cơ hội khiến cô có thai. Nhưng mấy ngày này, cô bắt đầu hoài nghi kế hoạch này không thể thực hiện.

“Vì sao?” Doãn Nghiên Hi hỏi.

“Vì...” Bạch Chi Âm đỏ mặt. “Anh ấy không chịu chạm vào mình.”

Doãn Nghiên Hi đang uống cà phê bị lời nói đó làm cho phát sắc, ho khan hỏi. “Cái, cái gì? Anh ta không chạm vào cậu?”

Bạch Chi Âm gật đầu, thủ thủ nói ra đầu đuôi sự việc. “Các chuyên gia khóa học nói với anh ta, ba tháng đầu là thời điểm thai nhi yếu nhất, không nên quan hệ.”

“Còn có cái này nữa à?”

Bạch Chi Âm rên rỉ. “Mình cũng là lần đầu nghe nói.”

Doãn Nghiên Hi có chút dăm chiêu, suy nghĩ đầu đầu. “Nhưng nhịn lâu như vậy, có khi nào ghen đến tít luôn không?”

Lần này đến phiên Bạch Chi Âm bị sắc. Cô trừng mắt nhìn cô bạn thân liếc một cái. “Cậu trở về hỏi Nghiên Chinh thử, có khi nào ghen đến tít luôn không?”

“Hỏi anh ta.” Doãn Nghiên Hi bĩu môi. “Đáp án của anh ta chắc chắn là có.” Ngay cả mấy ngày cô có kinh nguyệt, anh ta nhẫn nhịn mà lòng như lửa đốt, dụ dỗ đủ điều, buộc cô phải dùng biện pháp khác giúp anh ta giải tỏa. Nếu bắt anh ta nhịn ba tháng, còn không phải là lấy mạng anh ta. Thật sự không biết sau này cô mang thai, anh ta phải làm sao?

Không đúng, mang thai cái gì? Cô đang suy nghĩ đi đâu vậy. Mục đích của cô là làm cho Lâm Nhân đau đớn, khiến cho cô ta ném thử cái gì gọi là mất đi, muốn cho cô ta vì hành động ác độc đối với Lâm Trung Viễn năm đó mà phải trả cái giá thật đắt. Một khi đạt được mục đích, cô liền phải mông chạy lấy người, quan tâm Nghiên Chinh làm cái gì. Ai cần biết anh ta yêu ai, cùng ai sinh con. Anh ta nhịn hay không nhịn, một chút cũng không liên quan đến cô.

Doãn Nghiên Hi uống một ngụm cà phê, cà phê đen không bỏ đường chạy xuống cổ, lưu lại một nỗi cay đắng, còn có chút mùi vị chua xót khó nhận ra.

Thấy cô đột nhiên trở nên im lặng, Bạch Chi Âm lo lắng hỏi. “Sao vậy? Ngờ ngẩn cái gì thế?”

“Không có gì, đang nghĩ cách làm sao để cậu có thể nhanh chóng mang thai.” Doãn Nghiên Hi nói dối.

“Có thể có cách gì nữa chứ.” Bạch Chi Âm thở dài. “Mấu chốt là phải gieo trồng thì mới có thu hoạch.”

“Anh ta không chủ động thì cậu chủ động.”

Một câu nói đánh thức người trong mộng. Bạch Chi Âm vỗ đầu. Đúng rồi, anh ta sợ làm tổn thương đến đứa bé không chịu chủ động, nhưng cô có thể chủ động mà.

Vì thế, hai người từ quán cà phê đi ra liền trực tiếp lao đến mấy cửa hàng mua vài đồ ngủ gợi cảm. Buổi tối tắm xong, Bạch Chi Âm thay cái váy ngủ tơ tằm mới mua, lại dựa theo đề nghị của nhân viên cửa hàng đem dây đeo thắt lưng áo kéo thấp xuống, lộ ra một khoảng lớn da thịt trắng nõn, mà thiết kế che chắn nụ hoa trước ngực làm cho cảnh xuân bên trong nửa lộ ra ngoài.

Cô đứng trước gương nở ra một nụ cười, nhỏ giọng tự cổ vũ chính mình: Cố lên, Bạch Chi Âm.

Thẩm Mục Phạm đã đi tắm trước cô, lúc này đang ngồi trên giường đọc sách, nghe được tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên, sau đó tay cầm sách khẽ run rẩy.

“Tắm xong rồi sao?” Thẩm Mục Phạm cảm thấy giọng nói của mình có chút khàn khàn.

Bạch Chi Âm dạ một tiếng, cởi bỏ khăn tắm quấn trên đầu, vừa đi đến bàn trang điểm, vừa giả vờ thuận miệng nói. “Tóc em đang ướt, anh giúp em sấy tóc đi.”

Thẩm Mục Phạm bỏ sách xuống, đi đến bên cạnh Bạch Chi Âm, cầm lấy máy sấy trên bàn giúp cô sấy tóc. Vị trí từ trên cao nhìn xuống khiến anh có thể thấy rõ ràng đôi thỏ ngọc xinh đẹp bên dưới áo ngủ của cô. Trái cổ trượt lên trượt xuống một cách nhọc nhằn, tay sấy tóc cho cô cũng dùng sức nhiều hơn.

“Bên này cũng cần phải sấy nữa.” Bạch Chi Âm cố ý nghiêng đầu, đưa một bên mặt về phía Thẩm Mục Phạm. Trước kia anh có nói sườn mặt của cô rất gợi cảm, chỉ nhìn thôi cũng làm cho anh rung động, không biết bây giờ có thể có tác dụng không.

Đáp án là rất có tác dụng. Bạch Chi Âm trộm liếc mắt nhìn quần ngủ của Thẩm Mục Phạm nổi cộm lên như cột buồm, trong lòng hưng phấn không thôi. Đang nghĩ ngợi làm thế nào để quyến rũ thêm một bước nữa, máy sấy đột nhiên ngừng lại.

“Cũng gần khô rồi đấy, em tự sấy tiếp đi.” Thẩm Mục Phạm đem máy sấy đưa cho Bạch Chi Âm, không đợi cô đồng ý, giống như bỏ chạy khỏi phòng ngủ, vọt vào phòng tắm. Một lúc sau, tiếng nước ào ào bên trong truyền đến.

Bạch Chi Âm trong nháy mắt sững sốt, lập tức hiểu được Thẩm Mục Phạm đang dùng nước lạnh hạ hỏa. Cô không cam lòng dậm chân một cái, hừ nhẹ. “Anh định nhin à, may mà em còn có chiêu khác.”

Thời gian Thẩm Mục Phạm ở trong phòng tắm rất lâu, Bạch Chi Âm nằm trong ổ chăn chờ đợi thực hiện bước hai của kế hoạch, sắp ngủ đến nơi thì tiếng nước mới ngừng chảy.

Nghe tiếng kéo cửa phòng tắm, mấy con sâu ngủ trong Bạch Chi Âm bị xua tan hết, nhưng vẫn giả vờ bộ dáng buồn ngủ.

Thẩm Mục Phạm đi ra, thấy ánh đèn trong phòng đã tắt liền nhanh chóng chui vào ổ chăn, cũng giống như bình thường giữ khoảng cách nhất định với cô. Đã khá là xa, nhưng anh vẫn có thể ngửi được mùi thơm ngát của sữa tắm trên người cô, trong đầu không biết sao lại hiện lên bộ dáng bốc lửa của cô khi mặc áo ngủ, nơi nào đó trong cơ thể vất vả làm cho yên tĩnh dường như đã sống lại.

Thẩm Mục Phạm nắm chặt tay, lẩm bẩm. “Xá Lợi Tử, sắc tức thị không, không tức...”

Bịch, một bàn tay áp lên ngực anh, ngay sau đó thân thể mềm mại nhích lại gần. Thẩm Mục Phạm hít sâu, nhẹ nhàng gỡ tay cô để sang bên, nhưng vừa động một chút chợt nghe cô khó chịu lều bều, anh chỉ đành bỏ cuộc, trong đầu không ngừng niệm kinh.

Nào biết được, vừa mới niệm đến “thị sắc” thì lại nảy ra suy nghĩ bậy bạ. Anh cúi đầu, nhìn chỗ tay cô đang đặt dưới lớp chăn mỏng, trên trán phủ một lớp mồ hôi...

Cô cầm lấy tiểu huynh đệ của anh, điều này khiến anh không biết làm thế nào.

42. Chương 42

Đêm mùa hè, chiếc điều hòa phả ra những làn gió dịu dịu, nhưng trên giường, Thẩm Mục Phạm lại nóng đến mức người toát cả mồ hôi.

Thế mà dường như cô gái trong lòng không hề cảm nhận được sự nóng bức của anh, cứ dán sát vào lồng ngực anh, bàn tay dưới lớp chăn cứ đặt trên tiểu huynh đệ của anh, cách chiếc quần ngủ mỏng manh, mang lại cảm giác khi có khi không, khiến cho ngọn lửa hừng hực trong người anh bốc lên ngàn ngọn.

“Yêu cô ấy đi, cẩn thận một chút, có lẽ sẽ không sao đâu.” Thẩm Mục Phạm an ủi mình như thế. Nhưng một âm thanh khác lập tức vang lên phản bác. “Không được, không thể lấy cơ thể của cô ấy ra làm trò đùa được.” Tuy bác sĩ nói sẽ ảnh hưởng tới đứa bé nhưng lỡ như có chuyện gì, người bị tổn thương nhất vẫn là cô.

Liếm đôi môi khô, anh nhẹ nhàng xốc tấm chăn trên người lên, cẩn thận dời đôi bàn tay đang đặt trên ngực và trên quần của mình ra chỗ khác, sau đó rón rén chân tay ngồi dậy, đi chân trần về phía nhà tắm.

Mãi đến khi trong nhà tắm vọng ra tiếng nước nhỏ nhỏ, Bạch Chi Âm mới từ từ mở mắt ra và than thở: sức chịu đựng của người đàn ông này đúng là quá tốt! Mặc dù cách hai lớp vải nhưng vừa rồi cô vẫn cảm nhận được sự cương cứng và nóng bỏng của nơi đó. Hơn nữa, hơi thở ồ ồ nặng nề của anh càng bộc lộ sự khao khát của anh, thế mà... anh vẫn có thể cố gắng nhẫn nhịn được. Lần sau phải dùng chiêu quyến rũ nặng đô hơn nữa mới được!

Những ngày sau đó, dường như hôm nào Thẩm Mục Phạm cũng được nhìn thấy những chiếc váy ngủ gợi cảm mê người: lụa mỏng như sương như khói khiến cho cả người anh nóng bừng lên, máu thì đỏ dồn xuống nơi ấy. Hơn nữa, anh còn phát hiện Bạch Chi Âm càng ngày càng thích ôm ấp anh. Khi xem tivi thì nằm trong lòng anh, ngủ thì phải đè lên người anh... Nhưng đây chưa phải là điều khó khăn nhất, mà khó khăn nhất chính là hình như gần đây cô rất có hứng thú với tiểu huynh đệ của anh. Trước đây cô chỉ đặt tay bên ngoài quần thì bây giờ còn thò tay vào trong, đùa nghịch nó nữa.

Lời giải thích của cô là: “Lâu rồi không làm anh sẽ bị nghẹn luôn đó, để em mát xa cho anh.”

Thẩm Mục Phạm vội vã đè tay của cô lại, khóc không ra nước mắt. “Em yêu, em mà còn ần nữa thì chắc nó sẽ nhịn đến tịt luôn đó.”

“Vậy thì đừng có nhịn.” Bạch Chi Âm dùng ngón cái quẹt qua đỉnh đầu nơi đó, khiến cho người anh phải run lên, ước gì có thể lập tức xoay người qua đè cô xuống, đi vào thật mạnh. Nhưng lí trí lại giành được thắng lợi. Cho dù có ham muốn đến đâu, tiểu huynh đệ có nghẹn đến tím lên thì anh vẫn có thể cắn răng, kéo tay của cô ra, không biết nói với cô hay nói với mình. “Không được, bây giờ không được.”

Vì thế, kế hoạch quyến rũ của Bạch Chi Âm lại bị thất bại vì đến cuối cùng, anh không nhịn nổi nữa thì đành phải kéo tay của cô qua giải quyết giúp mình. Sau mỗi lần anh xuất tinh, Bạch Chi Âm nhìn chất dịch dính ướt trên tay mình mà thấy đau lòng xót dạ, thầm nghĩ nếu nó được bắn bên trong mình thì tốt biết mấy.

Thấy cô tiếc rẻ những con nòng nọc nhỏ ấy, Doãn Nghiên Hi cười trêu chọc cô. “Nếu không thì cậu lấy nó quẹt vào đi, nói không chừng có thai thật đấy.”

Mắt Bạch Chi Âm sáng rực lên. “Thế cũng được à?”

Doãn Nghiên Hi chỉ thuận miệng nói chơi, thấy cô cho là thật thì vội giải thích. “Mình nói đùa đấy, cậu đừng có tin.”

“Biết đâu được thật thì sao.” Bạch Chi Âm trầm ngâm suy nghĩ. “Chẳng phải nói xuất tinh bên ngoài cũng có thể có thai sao? Mình cho nó vào, có khi khả năng lớn hơn một chút.”

“Nhưng mình vẫn cảm thấy không chắc lắm, cơ hội quá mong manh.”

“Dù sao vẫn hơn là không có cơ hội.” Bạch Chi Âm thở dài. “Chẳng lẽ là hết cách thật rồi sao? Ai bảo anh ấy là Liễu Hạ Huệ đầu thai chuyển thế, sức chịu đựng số một, mình đâu thể cho anh ấy uống xuân dược được chứ?”

Xuân dược? Mắt Doãn Nghiên Hi bỗng sáng lên. Cách này cũng hay đấy chứ! Tuy rằng không có loại thuốc khiến cho đàn ông uống vào là hưng phấn tới nỗi không thể phân biệt được gái đẹp và heo nái nhưng thuốc có thành phần có tác dụng kích thích, khiến đàn ông không kiềm chế được thì vẫn có. Lúc trước, cô từng nhờ Liên Hi tìm mua giúp, định dùng với Nghiêm Chính nhưng ai ngờ còn chưa lấy được thì đã bị anh ta làm thịt, không cần thuốc kích thích thì cũng có thể khiến cô không xuống giường được.

Bạch Chi Âm vừa nghe thuốc này chỉ có thể làm cho đàn ông dễ mất tự chủ chứ không khiến cho anh ta hưng phấn tới mức phải làm mấy ngày mấy đêm mới hết tác dụng thì liền mừng rỡ nói: “Mình đi tìm Liên Hi.”

Nhưng không ngờ, Liên Hi – người vẫn luôn ủng hộ cô – lại nói: “Cô điên rồi à, tự nhiên muốn dùng thuốc với Thẩm Mục Phạm.”

“Nghiên Hi nói thuốc này chỉ...”

“Chỉ cái gì cũng không được.” Liên Hi ngắt lời cô ngay. “Cô tưởng Thẩm Mục Phạm là thằng gốc, bị bỏ thuốc mà còn không biết sao? Cô nghĩ tới hậu quả chưa?”

Không đợi cô trả lời, Liên Hi liền chỉ ra tính nghiêm trọng của vấn đề. “Tôi nói cho cô biết, nếu đàn ông bị bỏ thuốc để kích thích thì sau đó, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, sẽ cảm thấy nhục nhã vì bị thiết kế.”

“Nghiêm trọng đến thế sao?”

“Còn nghiêm trọng hơn được nữa đó. Tôi thì hận không thể xẻ thịt cô ta ra được ấy chứ.” Liên Hi buột miệng nói.

Cô ta? Bạch Chi Âm vừa nghe thế thì dò hỏi. “Anh từng bị người ta bỏ thuốc à?”

Phát hiện mình lỡ lời, Liên Hi vội va quay đầu đi, tai đỏ hồng. “Cho dù chuyện có thế nào thì cô cũng không được dùng thuốc.”

Có vấn đề. Chắc chắn có vấn đề. Bạch Chi Âm nhìn vẻ đỏ bừng đáng nghi trên mặt anh, quyết định chờ sau khi giải quyết xong chuyện của mình rồi thì sẽ moi bí mật của Liên Hi ra.

Thấy cô nhìn mình với ánh mắt cười cười, Liên Hi cố tình tăng hàng vái cái. “Hay là... cô nói sự thật với Thẩm Mục Phạm đi.”

“Không được.” Bạch Chi Âm nói như đinh đóng cột. “Nói với anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ nổi giận.”

“Nhưng cô giấu càng lâu thì anh ta sẽ càng tức giận hơn nữa.” Có đôi khi Liên Hi không thể nào hiểu được cách tư duy của phụ nữ. Trong mắt anh, khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ thì sẽ bao dung mọi lỗi lầm của cô ta. Giống như Thẩm Mục Phạm tha thứ cho cô đã đặt bẫy mình trước đây là vì yêu cô, chứ không phải vì cô đã có thai.

Đáng tiếc Bạch Chi Âm lại không cho là thế. “Nếu anh ấy biết tôi không hề có thai mà còn gạt anh ấy thì chắc chắn anh ấy sẽ không tha thứ cho tôi.”

“Không đâu.” Liên Hi thở dài, thì thào như là nói ra tiếng lòng của mình. “Có lẽ lúc đầu sẽ tức giận nhưng từ từ, tình yêu đối với cô, ý muốn được ở bên cạnh cô sẽ lấn át tất cả, cho dù cô có sai nhiều hơn nữa thì anh ta cũng sẽ tìm lí do bao biện cho sai lầm của cô, thuyết phục mình tha thứ cho cô. Tình yêu sẽ làm cho con người ta bất chấp tất cả mà.”

“Những gì anh nói đều thành lập trên cơ sở anh ấy yêu tôi, nhưng...” Bạch Chi Âm dừng lại, nói với giọng yếu ớt. “Tôi không biết anh ấy yêu tôi đến đâu.”

Nhìn cô cúi đầu ủ rũ, Liên Hi lắc đầu bất đắc dĩ. Tình yêu giữa hai người, người ngoài không thể nào phân tích rõ ràng được. Cả thế giới đều nhận ra anh ta yêu cô, nhưng cô lại không nhận ra, kết quả cũng chỉ là uống công.

Thôi vậy, chuyện giúp cho cái đầu gỗ của cô được khai thông phải nhờ cả vào Thẩm Mục Phạm rồi. Thân là bạn tốt, anh chỉ có thể tìm thời cơ thích hợp để ám chỉ với Thẩm Mục Phạm vài điều. Tin rằng với trí thông minh của anh, anh sẽ hiểu được.

Không lấy được thuốc, ít nhiều gì Bạch Chi Âm cũng không vui. Nhưng dù sao Liên Hi nói cũng phải, hậu quả của việc bỏ thuốc Thẩm Mục Phạm là quá nguy hiểm, cô không nên khiêu chiến với nó thì hơn. Nhưng điều đáng mừng là ý tưởng viễn vông quệt tinh dịch vào người của cô lại có thể sử dụng được. Dựa theo tư liệu tra được, cô phát hiện có nhiều cặp vợ chồng không thể quan hệ được đã dùng cách này để tạo ra những sinh mệnh mới.

Nhưng đáng tiếc, chưa vui được bao lâu thì cô đã phải đau đầu, bởi vì tính ngày, kinh nguyệt của tháng này lại sắp tới nữa, không biết khi đó phải làm sao để giấu được anh. Lúc trước cô nghĩ rất ngây thơ, cứ tưởng uống thuốc giữ cho kinh nguyệt tới trễ là được nhưng sau đó mới biết như thế là đồng nghĩa với việc không cho trứng rụng. Mà theo như tư liệu nói, trứng không rụng thì làm sao có cơ hội thụ thai, cho nên cô phải để cho kinh nguyệt đến.

Vì chuyện này, Bạch Chi Âm rầu rĩ đến nỗi không thiết ăn uống gì. Nhưng không biết ông trời thương cô hay số cô quá may mắn mà khi cô đang gờ tay lên đếm ngày kinh nguyệt tới thì Thẩm Mục Phạm lại nói với cô. “Tuần sau anh phải đi Thượng Hải công tác, có thể phải rời khỏi Hongkong một thời gian.”

Mắt Bạch Chi Âm sáng lên. “Đi bao lâu?”

“Nhanh thì một tuần, chậm thì mười ngày. nhưng anh sẽ cố gắng về nhanh.”

“Không cần phải về ngay đâu.” Bạch Chi Âm giành nói trước.

Thẩm Mục Phạm nheo mắt lại. “Đường như em rất vui với việc anh phải đi.”

Vừa rồi Bạch Chi Âm thể hiện quá lộ liễu nên giờ đành phải cố nén sự phản kích trong lòng, từ tốn nói: “Làm gì có, ý của em là công việc quan trọng hơn.”

“Thật sao?” Thẩm Mục Phạm nửa tin nửa ngờ. “Sao anh cứ cảm thấy hình như em có kế hoạch nào đó?”

Bạch Chi Âm giả vờ như bực bội, lườm anh một cái rồi quay người sang chỗ khác. “Giả đấy. Cho nên anh đừng có đi, coi chừng trúng kế của em.”

“Quả thật là anh không muốn đi.” Thẩm Mục Phạm hòa theo.

“Vậy thì đừng có đi mà.” Bạch Chi Âm không quay đầu lại, giọng thì hơi cao lên.

Thẩm Mục Phạm xoay người cô qua, mỉm cười hỏi. “Em giận rồi à?”

“Không có.”

“Không giận sao vẩu môi cao thế?” Thẩm Mục Phạm đưa tay điểm nhẹ đôi môi đang bĩu lên của cô. “Anh không muốn đi là do không yên tâm khi để em ở đây có một mình.”

“Chẳng phải còn có thím Trương sao?”

“Nhưng anh vẫn không yên tâm.” Thẩm Mục Phạm bế cô lên, đặt trên đùi mình. “Em ngủ không ngoan, không có anh thì ai đắp chăn cho em?”

“Em sẽ tự chăm sóc cho bản thân được mà.” Bạch Chi Âm ôm cổ anh. “không có anh thì em mặc quần dài, không được nữa thì dùng túi ngủ, đảm bảo sẽ không bị cảm.”

Thẩm Mục Phạm ừ một tiếng nhưng vẫn chưa yên tâm. “Nếu không thì em đi với anh đi.”

Người Bạch Chi Âm cứng lại, lòng thầm nghĩ ngàn lần không thể được nhưng cô nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, cân nhắc dùng từ. “Thật ra thì em cũng muốn đi với anh lắm, hơn nữa em còn chưa được tới Thượng Hải bao giờ mà. Nhưng chẳng phải bác sĩ đã nói là trong ba tháng đầu tiên phôi thai chưa ổn định sao? Đi máy bay xe cộ có bị ảnh hưởng gì không đây? Còn nữa, trong sách có nói chỗ cửa an ninh có lượng bức xạ rất lớn, không tốt cho sự phát triển của thai nhi.”

Cô vừa nói thế, Thẩm Mục Phạm lập tức đánh mất ý nghĩ dẫn cô theo. “Vậy thì đừng đi, em cứ ngoan ngoan ở nhà, anh sẽ về sớm nhất có thể.”

Thấy đã thuyết phục được anh, Bạch Chi Âm thở phào nhẹ nhõm. Cô dựa vào vai anh, nhõng nhẽo. “Anh phải nhớ em đó.”

“Bé ngốc!” Thẩm Mục Phạm xoa đầu cô. “Mỗi ngày anh sẽ gọi điện thoại cho em, được chưa?”

Đúng là trùng hợp may mắn, Thẩm Mục Phạm vừa đi buổi sáng thì tối ấy kinh nguyệt của Bạch Chi Âm đến. Vì sợ thím Trương nhận ra điều gì sơ hở, cô giấu những thứ đã dùng xong vào một cái túi riêng, mượn cơ hội tản bộ mỗi ngày để ném nó đi.

Phía bên kia, Thẩm Mục Phạm nói được thì làm được. Mỗi ngày anh đều gọi điện thoại cho cô báo tiến độ công tác, hỏi cô tình hình trong ngày. Rõ ràng là những chuyện giống nhau, lại hết sức vụn vặt nhưng cô nghe không chán, cũng nói không chán. Mỗi ngày, lúc nói chuyện với anh là lúc cô vui vẻ nhất. Nghe được giọng nói dịu dàng ấm áp từ trong ống nghe, cô cảm thấy rất an tâm.

Hơn nữa, từ ngày thứ ba, cô bắt đầu cảm thấy nhớ anh, cứ cảm thấy trong lòng trống vắng. Lúc đầu cô cứ tưởng là ngủ một mình không quen nhưng dần dần phát hiện ra những thứ không quen quá nhiều... không quen với việc trên bàn ăn không có bóng anh, không quen trên gối không có hơi thở của anh, không quen chăn mền không có hơi ấm của anh...

Ngày thứ sáu từ khi anh đi, cuối cùng thì cảm giác không quen này lên tới đỉnh điểm, nên khi nghe được giọng của anh, cô đã bật thốt ngay. “Thẩm Mục Phạm, rốt cuộc thì khi nào anh mới về đây?”

Cô cầm điện thoại mà nước mắt tuôn rơi.

43. Chương 43

“Thẩm Mục Phạm, rốt cuộc khi nào anh mới về?” Cô cầm điện thoại, nước mắt tuôn rơi.

Nhớ nhưng quả là một căn bệnh.

Bạch Chi Âm không hiểu bản thân cô khi nào lại đi mắc phải tật xấu này. Hình như là khi xoay người không cảm giác được cái ôm ấm áp. Hình như là khi tỉnh lại thì không nghe thấy giọng nói trầm ấm. Hay khi ăn cơm đột nhiên ngẩng đầu lên lại không nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc ấy...

Nước mắt chảy dài đến bên khóe môi, mùi vị mằn mặn phủ khắp bờ môi, đôi mắt Bạch Chi Âm đang đắm lệt bóng sự tĩnh. Thì ra từ lúc nào không biết, nỗi nhớ Thẩm Mục Phạm đã khắc sâu tận xương tủy.

Nước mắt cứ như chuỗi hạt trân châu bị đứt rơi tí tách, mà Thẩm Mục Phạm ở bên kia vì câu nói mang ý làm nũng này mà dấy lên niềm hưng phấn nho nhỏ. Cô đang nhớ anh sao?

Kiểm lại sự hưng phấn trong lòng, anh cố ý hỏi. “Sao vậy? Có phải nhớ anh rồi không?”

“Ừm.” Bạch Chi Âm nức nở nói. “Em nhớ anh.”

Chính cô cũng không hiểu sao bản thân lại có thể thẳng thắn thừa nhận nỗi nhớ của mình với Thẩm Mục Phạm như vậy. Nhưng thời khắc này, cô chỉ muốn làm theo con tim mách bảo để bày tỏ ý nghĩ chân thật với anh.

“Anh có thể về sớm một chút được không?” Cô đáng thương hỏi.

Đầu bên kia điện thoại, Thẩm Mục Phạm bị sự thẳng thắn bày tỏ của cô làm chấn động, một cảm giác vui mừng khôn xiết lan tỏa khắp toàn thân. Nhưng ngay sau đó, nghe được tiếng nức nở của cô ngày càng nhiều, niềm vui đó lại chuyển thành nỗi lo lắng tận đáy lòng, trở nên luống cuống. “Nhóc con của anh, đừng khóc, anh sẽ lập tức trở về.”

“Lập tức là khi nào?” Cô ngang bướng hỏi. “Tối nay ư?”

“Cái này...” Thẩm Mục Phạm liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, khó xử nói. “Tối nay có thể không kịp.”

“Vậy mà anh nói là lập tức?” Bạch Chi Âm chế giễu. “Nếu là nói suông thì tốt nhất anh đừng nói.”

Đối với việc chỉ trích mà không chịu nói lí lẽ của cô, Thẩm Mục Phạm chẳng những không tức giận, còn kiên nhẫn dỗ dành. “Đúng vậy, là anh nói mà không làm. Điều là anh không đúng, em đừng tức giận.”

Nghe cô lạnh lùng hừ một tiếng, Thẩm Mục Phạm còn nói. “Em ở nhà ngoan, sáng mai anh sẽ trở về.”

Thật ra giọng điệu lúc này chỉ là thuận miệng nói, Bạch Chi Âm cũng hiểu bản thân cô vừa rồi rất không hiểu chuyện, mũi liền hít hà vài cái, rồi nói. “Cũng không cần vội vàng, chờ xong việc rồi anh hãy về.”

“Em không sao đấy chứ?” Thẩm Mục Phạm lo lắng.

“Em không sao.” Bạch Chi Âm lau nước mắt. “Vừa nãy em hơi nhạy cảm, anh đừng để ý.”

“Ngốc ạ.” Thẩm Mục Phạm thở dài. “Em nhớ anh, anh vui mừng còn không kịp nữa là.”

Đối với hành động nhớ nhung đến anh của mình, Bạch Chi Âm tỉnh táo lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, nghe Thẩm Mục Phạm nói như vậy thì nhanh chóng chuyển đề tài. “Tiền độ của dự án thế nào rồi anh?”

Lần này Thẩm Mục Phạm đi bàn bạc với các cấp chính quyền chuyển thành lập công ty trong khu vực kinh doanh tự do. Một khi thương lượng xong, công ty không chỉ được hưởng nhiều chính sách ưu đãi về thuế,

về phương diện khoa học kỹ thuật mà còn là một bàn đạp để Thẩm Thị tiến quân vào thị trường đại lục. Có thể nói dự án này liên quan đến những chiến lược kinh doanh sau này của Thẩm Thị, vì vậy anh mới phải đích thân đến đây.

“Cũng khá suông sẻ, nhưng có vài chỗ cần phải bàn bạc thêm.” Thẩm Mục Phạm nói sơ lược cho cô biết về tiến triển hiện tại. Hai người lại nói chuyện thêm một chút chuyện khác, Bạch Chi Âm thấy đã sắp 10 giờ, liền chủ động kết thúc cuộc trò chuyện. “Đã trễ rồi, anh cũng đã mệt mỗi cả ngày, đi nghỉ sớm một chút, không phải anh nói ngày mai còn phải đi thị sát với lãnh đạo thành phố sao?”

“Không sao cả, bây giờ còn sớm, để anh nói chuyện với em một chút nữa.”

Bạch Chi Âm biết Thẩm Mục Phạm sợ cô một mình buồn chán. “Không cần đâu, em cũng mệt, muốn ngủ rồi.”

“Thế à.” Thẩm Mục Phạm ngừng một chút. “Vậy được rồi, em đi ngủ sớm đi.”

Bạch Chi Âm dạ, nói khẽ. “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, em yêu.”

Ngắt điện thoại, tâm trạng Thẩm Mục Phạm một lúc lâu vẫn chưa thể bình tĩnh lại,. Anh cảm nhận được cảm xúc của cô vẫn không tốt lên, cứ nghĩ đến buổi tối cô một mình cuộn người trong chăn, trong lòng anh lại như bị kim châm, đau âm ỉ.

Nắm chặt di động, tay kia Thẩm Mục Phạm bấm số máy nội bộ của khách sạn. “Lí Khả...”

Hai giờ sáng, tại Hồng Kong.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra, Thẩm Mục Phạm toàn thân gió bụi rón ra rón rén tiến lại cạnh giường ngủ, chậm rãi cởi áo sơ mi tiến vào ổ chăn.

Cảm giác phần giường bên cạnh lõm xuống, Bạch Chi Âm liền mở to mắt, nhìn qua liền đối diện với một đôi mắt đen lóe sáng. Vừa định sợ hãi hét lên thì đã bị một cái ôm ấm áp quen thuộc kéo sát lại, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai. “Xuyt, đừng sợ, là anh.”

Cho dù Thẩm Mục Phạm không lên tiếng, nhưng khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc đó, cô đã nhận ra anh, chỉ là cô có chút mơ màng có phải mình đang nằm mộng...

Như đoán được suy nghĩ của cô, Thẩm Mục Phạm kéo cô ôm vào trong lồng ngực, nhỏ giọng nói. “Em không nằm mơ, anh đã về rồi đây.”

Bên tai là tiếng tim đập nhịp nhàng của anh, cái cảm giác an lành này đã lâu mới trở lại, nhưng Bạch Chi Âm không hiểu được. “Sao anh lại đột nhiên trở về?”

“Vì anh nhớ em.” Thẩm Mục Phạm vỗ vỗ bả vai cô. “Được rồi, bây giờ anh đã quay về, em mau mau ngủ đi.”

Thẩm Mục Phạm vì một câu nói bốc đồng của cô mà gấp gáp đi suốt đêm để trở về, tấm chân tình này làm cô cảm động, sao còn ngủ được. Ôm thắt lưng Thẩm Mục Phạm, cô dựa sát vào người anh, không khỏi lo lắng hỏi. “Anh không cảm thấy em thật tùy hứng sao?”

“Không đâu.” Thẩm Mục Phạm vỗ về lưng cô. “Ngược lại, anh còn thích sự tùy hứng này của em.”

“Vì sao?” Bạch Chi Âm từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt tò mò.

Thẩm Mục Phạm cười cười hôn nhẹ lên trán cô. “Bởi vì hành động này mới có thể chứng tỏ trong lòng em có anh.”

Lời nói của Thẩm Mục Phạm làm Bạch Chi Âm nhớ tới yêu cầu trước đó của anh: ‘chứng minh sự thật lòng’. Cô không khỏi mở miệng nói. “Trong lòng em vẫn luôn có anh.”

Vốn tưởng rằng Thẩm Mục Phạm sẽ nói lại, nào biết anh chỉ cười gật đầu, vẻ mặt thỏa mãn. “Đúng, trong lòng Âm Âm nhà anh vẫn luôn có anh.”

Một mỗi phong trần nơi đáy mắt anh bị đánh bay đi, không kiềm được sự vui sướng nồng nàn, đôi mắt thâm tình ngăm nhìn cô. Lòng Bạch Chi Âm như nghẹn lại, sợi dây nào đó trong lòng bị khẽ kéo gảy, nổi áy náy về bí mật mang theo cùng sự hối hận ngập tràn. Anh đối với cô tốt như vậy, sao cô có thể liên tục lừa anh như thế?

Nói với Thẩm Mục Phạm, cô tin anh sẽ tha thứ cho cô giống như trước đây, dù không thể chỉ trong chốc lát, cô cũng sẽ cố gắng tranh thủ sự thông cảm của anh.

Móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay, Bạch Chi Âm cắn cắn môi.

“Mục Phạm...”

“Âm Âm...”

Hai giọng nói không hẹn mà cùng cất lên. Hai người đều sững sốt, Thẩm Mục Phạm cười rộ lên trước. “Sao vậy? Em muốn nói gì?”

“Không có gì?” Thật vất vả mới lấy hết can đảm thì đúng lúc bị xua tan, Bạch Chi Âm lắc đầu. “Em muốn hỏi là anh trở về đây, vậy chuyện ở Thượng Hải thì làm sao?”

“Lí Khả ở lại bên đó, mặt khác anh gọi phó giám đốc công ty đi qua.” Thẩm Mục Phạm giải thích.

Bạch Chi Âm à một tiếng, nhớ tới một chuyện, “Không phải ngày mai anh hẹn đi thị sát với lãnh đạo thành phố sao? Đi về đây rồi không có chuyện gì chứ?”

“Không có việc gì cả, anh xử lí được.” Thẩm Mục Phạm vuốt ve tóc cô. “Việc này em không cần quan tâm, em nên để thời gian nghĩ đến chuyện khác quan trọng hơn.”

“Quan trọng hơn?” Bạch Chi Âm khó hiểu.

Thẩm Mục Phạm gật đầu, “Chẳng hạn như chuyện kết hôn.”

“Kết hôn?” Bạch Chi Âm bỗng mở to hai mắt. “Ai kết hôn? Chúng ta?”

“Nói nhảm, người khác kết hôn thì cần em quan tâm sao?”

Bạch Chi Âm bị tin tức này làm cho cả kinh, nửa ngày không nói nên lời, bộ não thật lâu mới hoạt động lại. Thấy cô ngơ ngác nhìn mình, Thẩm Mục Phạm không khỏi bật cười. “Sắc mặt em kém vậy, lẽ nào không muốn kết hôn với anh?”

“Làm gì có.” Bạch Chi Âm vội vàng phủ nhận, “Em đương nhiên muốn kết hôn với anh rồi.”

“Thật sự?” Thẩm Mục Phạm lấy ngón tay vuốt trán cô. “Nếu muốn, sao còn cau mày, vẽ mặt rõ ràng không vui.”

Bạch Chi Âm chặn tay Thẩm Mục Phạm lại, ngượng ngùng giải thích. “Không phải không vui, chỉ là cảm thấy bất ngờ quá.”

“Chẳng lẽ là trách anh không có chính thức cầu hôn?” Thẩm Mục Phạm xuyên tạc ý của cô.

“Em không cần những hình thức này nọ, chỉ là cảm thấy...” Cô ngừng một chút, lựa lời nói. “Trước kia anh chưa từng đề cập qua, em nghĩ anh còn chưa nghĩ có muốn cưới em hay không.”

“Trước kia là chưa nghĩ đến.” Thẩm Mục Phạm thẳng thắn nói. “Vì anh không xác định được trong lòng em rốt cuộc có anh không.”

Không đợi cô đáp, anh tiếp tục nói. “Em có nhớ anh đã từng nói, anh chỉ cưới người con gái yêu anh.”

Nhìn cô gật đầu, Thẩm Mục Phạm cầm tay cô đặt lên môi. “Bây giờ anh đã biết được em yêu anh.”

Bạch Chi Âm mờ mịt nhìn Thẩm Mục Phạm, cô rất muốn hỏi anh làm sao xác định được, bởi ngay cả chính cô cũng chưa biết rõ tình cảm của cô đối với anh rốt cuộc là yêu, hay vẫn chỉ là vì có việc nhờ vả anh nên mới bằng lòng ở bên anh, hoặc cũng có thể ở bên anh lâu quá, anh trở thành thói quen của cô.

Từ hồi lâu đến bây giờ, cô vất óc tính kế, thận trọng từng bước là vì muốn gả cho anh. Bây giờ anh muốn kết hôn với cô, cô hẳn là phải vui mừng mới đúng, nhưng... vì sao trong lòng lại hoảng sợ chứ? Nhắm mắt

lại, cô thấy chính mình như đang đi trên sợi dây thép, đích đến đã gần trong gang tấc, cơ thể lại lảo đảo dữ dội, tựa như nếu có một cơn gió to thổi đến, có thể cuốn cô rơi xuống vực sâu nghìn mét.

Nhưng chuyện đã tới bước này, sợi dây thép treo lơ lửng tính mạng cô giờ đã không còn đường lui, trước kia từng bước tiến tới là ước mơ thắng lợi tha thiết của cô, nhưng ngoài tiến về phía trước, cô không còn cách nào khác.

Tin tức Thẩm Mục Phạm kết hôn với Bạch Chi Âm được công bố liền kích động nghìn cơn sóng. Các công ty truyền thông báo chí đều cùng đưa tin hôn sự của hai người. Ngày đầu tiên, tờ Tuần san mới đăng khách sạn họ chuẩn bị bữa tiệc, ngày tiếp theo đăng hai người đã chọn nhà thiết kế nổi tiếng may áo cưới...

Đương nhiên, toàn bộ đều xoay quanh câu chuyện cổ tích cô bé Lọ Lem gả cho hoàng tử, nhưng lại có người cực kì tức giận, trong đó căm giận nhất là Bạch Phi Dương.

Mới đầu nhìn thấy giới truyền thông công bố chuyện hôn sự của bọn họ, Bạch Phi Dương còn không thèm đoái hoài đến, nghĩ rằng chẳng qua giống trước kia chỉ được vài ngày, chỉ là mấy tin tức giải trí. Nhưng khi Thẩm Mục Phạm công khai thông báo hôn lễ tổ chức vào cuối năm, ông ta mới giật mình phát giác tất cả đều là sự thật, con chó ông nuôi bên cạnh nhiều năm như vậy cứ nhiên dám ở sau lưng ông đi theo một chủ nhân mới, từ nay về sau hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ.

Con tiểu tiện nhân này dám lừa ông, cánh đã cứng muốn bay đi ư, đừng hòng nghĩ đến.

Bạch Phi Dương vứt tờ báo xuống đất, tức giận dùng dũa gọi điện cho Bạch Chi Âm. “Cô lập tức về đây cho tôi.”

44. Chương 44

Đứng trước cổng chính nhà họ Bạch, Bạch Chi Âm xúc động vạn phần. Bắt đầu từ ngày giấu hết nanh vuốt trên người mình để làm trâu làm ngựa cho Bạch Phi Dương, cô đã vô số lần tưởng tượng rằng có một ngày mình có thể đứng thẳng người, đỉnh đạc đi vào cửa nhà họ Bạch, nhìn những người trong nhà ấy bằng nửa con mắt.

Nhờ phúc của Thẩm Mục Phạm, ngày ấy cũng đã đến rồi đây!

Môi nhếch thành một nụ cười thắng lợi, cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho Liên Hi. “Nếu nửa tiếng nữa mà tôi chưa đi ra thì dẫn người xông thẳng vào, đương nhiên đừng quên báo cho anh ấy.”

Nhắn tin xong, cô cất di động đi, nhấn chuông cửa. Người mở cửa chính là thím Lí, bà vừa thấy Bạch Chi Âm là vội vàng kéo cô lại, nói thật nhỏ: “Cô ba, sao cô lại về đây. Mau đi đi, ông chủ ông ấy...”

“Thím Lí.” Bạch Chi Âm ngắt lời cảnh báo của thím ấy. “Yên tâm, cháu sẽ không có chuyện gì đâu.” Nói xong, cô vòng qua người thím Lí để đi thẳng vào trong.

Vừa bước vào phòng khách, một ly trà liền được ném thẳng về phía cô. Bạch Phi Dương ra oai phủ đầu trước để áp chế cô. “Cô quỳ xuống cho tôi.”

Nếu là trước kia, Bạch Chi Âm đã sớm quỳ phịch xuống đất ngay. Có điều lần này cô chỉ nhích sang một bước, né đi những mảnh vỡ thủy tinh dưới đất, sau đó ung dung lên tiếng. “Ông gọi con về có chuyện gì không?”

Bạch Phi Dương không ngờ cô lại dám ngang nhiên chống lại mệnh lệnh của mình nên tức giận đến mức mày xách ngược lên. “A ha, cô càng ngày càng to gan lớn mật nhỉ, dám coi thường những lời của tôi rồi.”

Bạch Chi Âm mím môi, không nói gì, dáng vẻ như có chuyện thì mau nói, không nói là tôi đi khiến cho Bạch Phi Dương tức tối đến nổi quăng cây ba-toong trên tay sang một bên. “Cô có thái độ gì đó? Cô cho rằng dựa vào một thằng đàn ông là có thể giương oai giễu võ trước mặt tôi sao? Tôi nói cho cô biết, cô sinh

là người của nhà họ Bạch, chết cũng là người nhà họ Bạch. Đừng nói cô chưa gả cho anh ta, cho dù gả rồi thì tôi vẫn có cách khiến cô chết dở.”

Bạch Chi Âm thoáng chau mày, cười mỉa mai. “Ông tốn công gọi con về đây không phải chỉ để nói bao nhiêu đây chứ?”

“Cô...” Bạch Phi Dương biết rằng Bạch Chi Âm cố ý chọc tức mình nên hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc xong thì cười lạnh. “Xem ra cô đã đủ lông đủ cánh rồi nhỉ?”

“Là nhờ ông biết cách dạy dỗ.” Bạch Chi Âm châm chọc.

“Ha ha ha...” Bạch Phi Dương bật cười, rồi nụ cười dần thay đổi, vẻ mặt chuyển sang độc ác. “Vậy tôi có từng dạy cô là khi chưa nhìn thấy con át chủ bài của đối phương thì trăm ngàn lần đừng tự chặt đứt đường lui của mình hay chưa?”

Đương nhiên Bạch Chi Âm hiểu con át chủ bài của ông ta là gì, có điều từ khi Thẩm Mục Phạm tuyên bố chuyện kết hôn tới nay thì cô đã nghĩ được đối sách ứng phó với con át chủ bài ấy. Cô vẫn luôn chờ ngày này, chờ Bạch Phi Dương chủ động tìm tới mình, như vậy cô mới có thể đánh ra quân bài đã dự tính từ lâu.

Muốn kiêu ngạo là cần phải có vốn liếng để kiêu ngạo. Nhờ có Thẩm Mục Phạm mà hiện nay cô đã có bản lĩnh ấy.

Khẽ liếc mắt một cái, Bạch Chi Âm nói thẳng vào vấn đề. “Ông định dùng quyền giám hộ Tiểu Thiên để uy hiếp tôi sao?”

“Thì ra cô còn nhớ tới.” Bạch Phi Dương cười lạnh. Đánh rần đập đầu, chỉ cần ông ta còn nắm giữ điểm yếu của cô thì cho dù cô có đủ lông đủ cánh thì cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ông ta.

Bạch Chi Âm khoanh hai tay trước ngực, khẽ nhếch môi lên cười. “Ông cảm thấy lần này tôi sẽ chịu khuất phục sao?”

“Cô có thể không khuất phục.” Bạch Phi Dương bước thẳng về phía sô pha, ngồi xuống, từ tốn nói. “Chỉ cần cô không sợ nó bị đối xử như bệnh nhân tâm thần, chỉ cần cô không sợ nó phát bệnh nặng tới mức tự làm tổn hại tới mình...”

Tiểu Thiên chỉ gặp vấn đề về trí tuệ chứ chắc chắn không bị mắc bệnh thần kinh, càng không tự làm tổn hại tới mình. Ông ta đang ám chỉ với cô rằng nếu dám không nghe lời thì Tiểu Thiên sẽ phải nguy hiểm tới tính mạng.

Sự uy hiếp và dọa dẫm tràn ngập. Nếu đổi là trước kia, Bạch Chi Âm đã sớm hoảng loạn nhưng bây giờ, cô hết sức trấn tĩnh, trấn tĩnh đến độ trong lòng Bạch Phi Dương bắt đầu cảm thấy chột dạ, không khỏi hoài nghi. “Lẽ nào vì gả vào nhà giàu, cô không thêm để ý đến sự sống chết của thằng khờ đó?”

“Rất lâu về trước, tôi đã nói với cô là vận mạng của em trai cô phụ thuộc vào cô. Nó sống hay chết, sống tốt hay không tốt đều dựa vào quyết định của cô.” Bạch Phi Dương nói thẳng không vòng vo. “Nếu cô tiếp tục ngoan ngoãn nghe lời, gả cho Mã Thụy Bình thì tôi sẽ cho đón Tiểu Thiên về đây.”

“Cô muốn đón nó về ở chung cũng được, muốn đưa nó vào một viện điều dưỡng có điều kiện tốt cũng được, tôi sẽ không can thiệp. Nhưng... nếu cô vẫn khăng khăng làm theo ý mình thì cứ đợi nó sống không thấy người, chết không thấy xác đi.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lí nhưng nghe đến đây, người Bạch Chi Âm vẫn cứng đờ, lòng không khỏi hoảng hốt. Chỉ một động tác rất nhỏ này thôi nhưng đã đủ để khiến cho Bạch Phi Dương chắc chắn rằng trên tay mình vẫn nắm được con át chủ bài.

Ông ta bưng ly trà lên bàn lên với vẻ mặt ung dung, nhấp một hớp trà rồi từ tốn nói. “Cô cũng không cần phải trả lời tôi ngay, tôi có thể cho cô thời gian để suy nghĩ xem mình sẽ đi hưởng phúc hay là để em trai mình chịu tội.”

“À, đúng rồi.” Ông ta lấy ly trà ra khỏi miệng, như là vừa nhớ tới chuyện gì. “Đây đâu phải lần đầu tiên em trai cô chịu tội thay cô. Sở dĩ nó trở thành ngu đần đều là do cô mà ra.”

Lời nói có vẻ vô tâm nhưng lại giống như một lưỡi dao sắc đâm thẳng vào tim Bạch Chi Âm.

Không sai, Tiểu Thiên trở nên như thế này đều là do cô mà ra. Năm ấy, mẹ cô được bao nuôi, nghiện cờ bạc nên cả ngày chỉ vui mặt vào sòng bạc ở Macao, để hai chị em cô ở nhà với nhau.

Lúc ấy, Bạch Chi Âm mới lên tiểu học mà vừa phải học bài vừa phải chăm sóc cậu em không được gửi vào nhà trẻ. Bà Ba hàng xóm thấy hai chị em cô đáng thương nên không chỉ giữ chị em cô ở nhà bà ấy ăn cơm mà còn giúp cô chăm sóc Tiểu Thiên. Tiểu Thiên cũng rất ngoan, ở nhà bà Ba chơi mà không khóc không quấy, vừa tới giờ tan là chạy xuống canh ở dưới lầu, nhìn thấy cô từ trên xe đưa rước của trường bước xuống là liền chạy ủa tới, níu lấy tay cô nói. “Chị ơi, để em cầm cặp sách cho chị.”

Có một người cha không trách nhiệm, một bà mẹ ích kỉ chỉ biết nghĩ mình mà ông trời vẫn chê bọn họ chưa đủ phẩm nên số mệnh cứ trêu đùa chị em họ.

Bạch Chi Âm vĩnh viễn cũng không thể quên được mùa hè năm đó, khi cô lên 9 tuổi, còn Tiểu Thiên 5 tuổi. Bởi vì lúc giặt đồ bị cảm lạnh nên cô đã sốt cao. Sau khi mẹ cô biết chuyện thì nhét cho cô vài viên thuốc rồi vội vàng sang Macao. Cô nằm trong nhà sốt li bì một ngày một đêm, càng ngày càng nặng, cuối cùng thì đến nỗi miệng sùi bọt mép, cả người co giật.

Tiểu Thiên vẫn trông chừng bên cạnh cô thấy thế thì rất hoảng sợ, cứ níu chặt tay cô mà khóc. “Chị ơi, chị tỉnh lại đi chị, nói chuyện với Thiên Thiên đi chị.”

Có lẽ vì chưa tới số chết, nghe thấy tiếng gọi, Bạch Chi Âm mơ mơ màng màng mở mắt ra, cố gắng thốt lên vài tiếng. “Bà Ba... Bà Ba...”

Bạch Thiên rất thông minh nên lập tức hiểu ra ngay, vì thế chạy vụt đến đường Miếu gọi bà Ba đang bán hàng. Khi mấy người chú Trần chạy tới thì cô đã hôn mê bất tỉnh, không còn biết những chuyện sau đó nữa. Khi tỉnh lại, cô cũng không nhìn thấy Tiểu Thiên đâu.

Mấy ngày sau, người mẹ vừa từ Macao trở về của cô xông vào phòng bệnh như một bà điên, nắm lấy đầu tóc cô mà lắc. “Cái đồ sao chổi này, mày hại chết Tiểu Thiên rồi, trả con trai lại cho tao...”

Y tá nghe thấy tiếng ồn liền chạy tới ngăn cản hành vi bạo lực của mẹ cô. Nhưng từ tiếng khóc lóc chửi bới của bà ta, Bạch Chi Âm đã biết được chuyện xảy ra sau khi mình hôn mê.

Ngày hôm đó, khi xe cứu thương chạy tới đón cô đi. Bởi vì tình hình của cô quá nguy cấp nên tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào cô mà không để tâm đến Tiểu Thiên luôn chạy theo sau xe. Đến một chỗ ngoặt, bị kịch đã xảy ra... Một chiếc xe tải nhỏ đang chạy nhanh đã đâm thẳng vào Tiểu Thiên. Trải qua cứu chữa, tuy Tiểu Thiên thoát khỏi nguy hiểm tới tính mạng nhưng vì bộ não bị chấn động mạnh mà trí thông minh của cậu đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Là Tiểu Thiên đã cứu mạng cô. Nếu không nhờ cậu kịp thời đi gọi bà Ba thì có thể cô đã chết vì lên cơn sốt. Thế nhưng cô lại nợ Tiểu Thiên một cuộc sống tốt đẹp. Nếu không có cô thì Tiểu Thiên sẽ không bị đụng xe, càng không trở nên ngốc nghếch như hôm nay.

Bao nhiêu năm nay, mỗi lần nghĩ đến đứa em trai từng rất thông minh lanh lợi ấy, lòng Bạch Chi Âm lại giống như bị quất bởi một cây roi da có tẩm muối ớt.

Những gì cô nợ Tiểu Thiên, cả đời này cũng không thể trả hết được.

Bạch Phi Dương hiểu rõ điều này nên mới dùng nó để khống chế cô.

Chuyện xưa hiện rõ trước mắt, Bạch Chi Âm hít sâu một hơi, cố gắng khiến cho giọng của mình không quá căng thẳng. “Nếu mục đích của ông là làm cho tôi rời xa Thẩm Mục Phạm thì tôi sẽ không đồng ý.”

Bạch Phi Dương ngẩn ra, hết sức ngạc nhiên. “Cô không thèm để ý đến chuyện sống chết của em trai mình à?”

“Đương nhiên là không phải.” Bạch Chi Âm thong thả nói. “Ông nói đúng lắm, Tiểu Thiên rất quan trọng với tôi nhưng tôi không cảm thấy nó có gì mâu thuẫn với việc tôi gả cho Thẩm Mục Phạm.”

“Ông nghe tôi nói trước đã.” Bạch Chi Âm giơ tay lên, ngăn cản những lời Bạch Phi Dương sắp nói.

“Ông muốn tôi gả cho Mã Thụy Bình cũng chỉ vì hai lí do này thôi. Một là nhìn trúng con đường vận tải trong tay nhà họ Mã. Nếu trở thành thông gia thì sẽ có lợi cho việc làm ăn của ông. Thứ hai là muốn tiếp tục khống chế tôi, bắt tôi phải bán mạng cho nhà họ Bạch.”

Thấy ông ta không phủ nhận, Bạch Chi Âm nhún vai, nói với giọng khinh miệt. “Đáng tiếc, ông tính toán quá hay nhưng lại không đủ tinh tế.”

“Tôi tin không cần tôi nói thì ông cũng biết được tiền thân của Thẩm Thị là gì? Chút tài nguyên trong tay nhà họ Mã hoàn toàn không thể nào so được một góc của nhà họ Thẩm. Nếu tôi gả cho Thẩm Mục Phạm, ông chẳng những có cơ hội thông qua tất cả các con đường vận tải mà còn có thể lợi dụng thực lực của tập đoàn Thẩm Thị để rửa tiền cho nhà họ Bạch. Tôi nghĩ ông rất muốn việc làm ăn của nhà họ Bạch được hợp pháp hóa đúng không?” Bạch Chi Âm ngừng một chút, sau đó tiếp tục nói. “Về phần bán mạng cho ông, ông xác định là sau khi tôi gả cho nhà họ Mã thì bọn họ sẽ để cho con dâu nhà họ tiếp tục làm việc cho ông, mà không phải là giành giật việc làm ăn với ông sao?”

Hai điểm mà cô nói đều trúng vào chỗ yếu của Bạch Phi Dương. Trước nay ông ta luôn cố gắng tìm kiếm cơ hội để hợp pháp hóa việc làm ăn của nhà họ Bạch nhưng hoàn toàn không thể thành công rửa sạch được tiền buôn lậu các văn vật. Mỗi lần trả hoa hồng rửa tiền cho người ta là lại thấy đau lòng.

Nếu có thể dựa vào con thuyền lớn Thẩm Thị thì ông ta không cần chịu sự bóc lột của phía rửa tiền lậu nữa. Mặt khác, như Bạch Chi Âm đã nói, cha con nhà họ Mã nham hiểm xảo trá, khó tránh khỏi việc cô gả qua đó rồi thì sẽ bị qua cầu rút ván, lợi dụng cô để giành việc làm ăn với ông ta, đến lúc đó thì tiền mất tật mang cũng nên.

Trước đây ông ta cứ nghĩ Mã Thụy Bình không chê thân phận con gái riêng của Bạch Chi Âm là vì bị sắc đẹp của cô mê hoặc, bây giờ nghĩ lại thì nói không chừng là do nhìn trúng nguồn lợi trong tay cô. Ngược lại, Thẩm Mục Phạm sẽ không thèm đếm xỉa đến chút lợi lộc nhỏ nhoi ấy. Nhưng dù đã động lòng thì Bạch Phi Dương vẫn hết sức trấn tĩnh, không tỏ vẻ gì cả. “Dựa vào đâu để tôi tin rằng Thẩm Mục Phạm sẽ hợp tác với chúng ta?”

“Bởi vì anh ấy yêu tôi.” Bạch Chi Âm khẽ mỉm cười, tay đặt trên bụng. “Và bởi vì trong bụng của tôi đã có người thừa kế của Thẩm Thị.”

“Cô có thai rồi?” Bạch Phi Dương kinh ngạc nhìn đứa cháu nội đang đứng trước mặt mình với nụ cười hết sức tự tin. Rõ ràng là dung nhan vẫn như trước nhưng khí chất lại hoàn toàn khác nhau. Cô gái nhu nhược yếu đuối, thấp hèn nhút nhát, bị ông ta khống chế trong tay đã không còn nữa mà thay vào đó là một cô gái mạnh mẽ, kiêu ngạo. Ha ha, đứa cháu nội này của ông ta đúng là có bản lĩnh, chẳng những thu phục được Thẩm Mục Phạm mà còn nhanh chóng có thai. Xem ra trước kia ông ta đã quá coi thường cô.

Bạch Chi Âm gật đầu, đi thẳng vào vấn đề. “Tôi có thể thuyết phục anh ấy giúp nhà họ Bạch nhưng ông phải giao quyền giám hộ Tiểu Thiên cho tôi.”

Bạch Phi Dương cân nhắc độ đáng tin trong lời nói của cô. Trầm ngâm một lát, ông ta gật đầu. “Được, tôi đồng ý với cô, có điều sau khi nhìn thấy hợp đồng thì tôi mới có thể giao quyền giám hộ Tiểu Thiên cho cô.”

Quả nhiên là con cáo già. Bạch Chi Âm nhướng mày. “Nói lời giữ lời.”

“Nói lời giữ lời.”

Khi rời khỏi nhà họ Bạch, Bạch Chi Âm nói với Bạch Phi Dương. “Tôi không hi vọng lần sau khi nhìn thấy Tiểu Thiên, nó khóc kể với tôi là mình bị họ lí đánh mắng.”

“Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc nó cẩn thận.”

Có được sự bảo đảm, Bạch Chi Âm mới hài lòng rời khỏi nhà họ Bạch.

Bên này, cô vừa ra khỏi nhà thì bên kia, Bạch Vi Đức vừa từ lầu hai đi xuống. Anh ta liếc ra phía cửa, sau đó lại nhìn về phía Bạch Phi Dương đang chìm đắm trong tâm trạng vui vẻ.

“Ông nội, ông tin những lời cô ấy nói sao?”

45. Chương 45

Bạch Phi Dương quay đầu lại, không vui khi nhìn thấy Bạch Vi Đức từ trên lầu đi xuống. “Sao con lại ở đây?”

Có liên quan đến việc buôn lậu của nhà họ Bạch, ngoài Bạch Chi Âm ra, những người còn lại lão ta đều giấu. Thứ nhất là không muốn người nhà họ Bạch gặp phải phiền toái, về mặt khác thì lão ta sợ càng nhiều người biết thì sẽ bị rò rỉ thông tin. Vì vậy, trước khi gọi Bạch Chi Âm về, ông ta đã dặn dò bảo toàn bộ người nhà cho đi ra ngoài hết, chỉ sợ bọn họ nghe được những gì không nên nghe. Nhưng không ngờ người không nên nghe thấy nhất lại nghe được.

Thực ra Bạch Vi Đức không phải cố ý nghe lén, anh chỉ muốn gặp Bạch Chi Âm. Từ sau khi tạm biệt ở đảo Nam Nha, rốt cuộc anh vẫn chưa gặp lại cô, gọi điện thoại thì trước sau đều không nhận, ngay cả lấy Tiểu Thiên làm lí do để gửi tin nhắn cho cô, cô vẫn chưa từng trả lời lại. Ban đầu anh tưởng cô ngại Thẩm Mục Phạm, nhưng từ cuộc nói chuyện của cô và ông nội thì có thể thấy, có lẽ Thẩm Mục Phạm đồng ý cho cô và nhà họ Bạch kí kết thỏa thuận, lấy việc thỏa thuận này đổi lấy quyền giám định Bạch Thiên, cô không còn phải buồn phiền nữa, nên mới không trả lời anh.

Nhưng anh không thể vui vẻ được như ông nội, tin tưởng Thẩm Mục Phạm sẽ giúp nhà họ Bạch như thỏa thuận. Quan trọng hơn là, anh biết rõ một khi Bạch Chi Âm có được quyền giám hộ Bạch Thiên thì cô sẽ lập tức cắt đứt mọi quan hệ với nhà họ Bạch, nếu anh muốn gặp lại cô, còn khó hơn lên trời.

Bạch Thiên chính là ràng buộc duy nhất giữa anh và cô, anh không thể dễ dàng buông tha được.

“Ông nội, ông thật sự trao trả quyền giám hộ cho em ấy ư?” Bạch Vi Đức hỏi.

“Chuyện này con không cần phải xen vào, ông tự lo liệu được.” Bạch Phi Dương không kiên nhẫn nhíu mày.

Bạch Vi Đức nghe vậy vẫn chưa bỏ cuộc, mà lại vặn hỏi. “Với tính cách của Thẩm Mục Phạm, ông cho rằng anh ta sẽ để nhà họ Bạch lợi dụng sao? Nếu anh ta đổi ý, chúng ta có khả năng xử lý được anh ta không?”

Một câu đánh thức người trong mộng. Vừa nãy Bạch Phi Dương chỉ nghĩ đến cái lợi khi thỏa thuận mà không lo lắng đến mặt này. Cháu nội ông nói đúng, lấy thế lực của nhà họ Thẩm, nhà họ Bạch đấu với anh ta chẳng khác gì trứng chọi đá, đến lúc đó quyền giám hộ đã trả lại, Bạch Chi Âm không bị ông ta sai khiến nữa, càng không thể nói giúp nhà họ Bạch.

Thấy ông đã hiểu, Bạch Vi Đức tiếp tục nói. “Mặt khác ông có nghĩ tới, vì sao Thẩm Mục Phạm không đích thân đến bàn bạc việc này với ông mà lại để Chi Âm đến?”

Bạch Phi Dương bị hỏi ngược lại, ngập ngừng nói. “Ý của con là đến lúc đó anh ta có thể phủ nhận, không làm theo thỏa thuận?”

Không đợi Bạch Vi Đức trả lời, ông ta lập tức lắc đầu, “Không thể nào, ông đã cùng Chi Âm có nói qua phải có kí kết hợp đồng mới có thể trả lại quyền giám hộ.”

“Chẳng lẽ em ấy sẽ không nói dối?” Bạch Vi Đức hỏi.

Bạch Phi Dương trầm ngâm một lát, không tin lắc đầu. “Không, nó không có lá gan đó đâu.”

“Vậy sao?” Bạch Vi Đức nhếch miệng lên cười châm chọc. “Chuyện tới nước này, ông vẫn cho rằng em ấy vẫn là Bạch Chi Âm chịu nghe ông sai khiến mọi chuyện sao?”

“Con có ý gì?”

“Ông nội.” Bạch Vi Đức thở dài. “Em ấy gạt ông việc gặp gỡ Thẩm Mục Phạm, ngay cả kết hôn cũng không thông báo, ông còn không thấy rõ mục đích của em ấy sao? Em ấy đang trăm phương ngàn kế muốn rời khỏi nhà họ Bạch, muốn cắt đứt mọi quan hệ với nhà họ Bạch.”

Bạch Phi Dương suy nghĩ một hồi, phát hiện mọi chuyện đúng là như vậy. Trước kia Bạch Chi Âm luôn miệng nói không có dính dáng gì đến Thẩm Mục Phạm, chỉ là do dư luận đồn bậy. Con tiện nhân này, dám đùa giỡn ngay trước mắt lão à.

Mặc dù lời nói của đứa cháu làm lão hiểu ra, nhưng Bạch Phi Dương vẫn luyến tiếc cơ hội dựa vào nhà họ Thẩm. “Nếu khiến cho Thẩm Mục Phạm đích thân đến kí hợp đồng, có lẽ sẽ không ăn quỵt đâu?”

Thấy ông nội vẫn chưa từ bỏ ý định đối với việc này, trong lòng Bạch Vi Đức sôi ruột, ngoài miệng cũng kiềm được nói. “Ai biết được? Dù sao chúng ta cũng không có con át chủ bài trong tay, cho dù anh ta có quỵt nợ, thì chúng ta có thể làm được gì?”

Bạch Phi Dương cân nhắc lại lần nữa. Bọn họ chuyển giao lại quyền giám hộ là theo trình tự pháp luật, nhưng kí kết hợp tác giữa nhà họ Bạch và nhà họ Thẩm chỉ là một tờ giấy trắng, việc làm của ông ta chính là hoạt động phi pháp, cho dù có kí tên giấy trắng mực đen đi nữa, nhưng nếu Thẩm Mục Phạm trở mặt, lão cũng không có can đảm ra tòa tố cáo. Càng nghĩ ông ta càng hiểu rõ dựa vào nhà họ Thẩm không phải là một việc làm sáng suốt. Dù sao đối phó với bọn đầu trâu mặt ngựa, giặc cỏ gì đó thì không đáng kể, nhưng đối lại là Thẩm Mục Phạm, ông ta tự hỏi không biết có đáng tin hay không.

Suy xét một hồi, lão ta quyết định. “Gọi điện thoại cho ba con, bảo nó với Loana lập tức quay lại đây.”

Khi Bạch Mộc Phong nhận được điện thoại, Loana đang làm spa ở thẩm mỹ viện, nghe được ông lão kêu bà trực tiếp trở về, trong lòng không khỏi hồi hộp. “Sao vội vã gọi em trở về, không lẽ đã xảy ra chuyện gì?”

“Làm sao anh biết được?” Giọng điệu Bạch Mộc Phong rất bức bối. “Không phải em gây chuyện gì ở bên ngoài làm ông lão tức giận đấy chứ?”

“Em thì có thể gây ra chuyện gì?” Loana giơ tay ý bảo thợ mát xa nam đang mát xa trên lưng ngừng lại, chế giễu nói. “Tám phần là chuyện của anh với con nhỏ người mẫu lẳng lơ bị ông lão phát hiện?”

Bị đâm chọt chuyện xấu của bản thân, Bạch Mộc Phong vội chuyển đề tài. “Anh không nói nhảm với em nữa, em đang ở đâu? Có cần anh tới đón em không?”

“Không cần. Anh đến chuẩn bị đến đây sẽ tốn không ít thời gian, để em tự về thì hơn.”

“Nhanh lên đấy, đừng để ông lão chờ sốt ruột.” Bạch Mộc Phong nói.

“Biết rồi.” Loana đáp.

Thấy bà ngắt điện thoại, thợ mát xa nam trẻ tuổi mang quần áo lại. “Cưng phải đi sao?”

“Có việc gấp.” Loana vươn tay. “Đem quần áo lại đây cho em.”

“Không.” Người thợ mát xa túm chặt quần áo, vầu miệng. “Rõ ràng cưng đã nói buổi tối sẽ cùng anh đi ăn bữa tiệc Pháp rồi mà?”

Một người đàn ông to lớn lại có bộ dáng nũng nịu thực khiến người ta buồn nôn, nhưng Loana lại rất thích thú đối với hành vi của người tình bao nuôi này. Bà vỗ vỗ mặt anh ta, dịu dàng dỗ dành. “Ngoan, hôm nay thật sự có việc gấp, bữa tiệc để lần sau ăn.”

Thấy người tình trẻ môi, râu rậm không vui. lại rất hưởng thụ bất đắc dĩ cười cười. “Được rồi, được rồi, lần sau em dẫn cưng đi mua cái đồng hồ cưng chăm ngày hôm nay để đền tội, được không?”

Nghe nói như thế, người đàn ông lúc này mới vui vẻ ra mặt, hôn mấy cái lên mặt cô. “Cưng thật tốt.”

“Cưng biết thế là được.” La An Na sờ soạng cơ bụng rắn chắc của anh ta một phen. “Lần sau đối tư thế khác.”

“Tiểu yêu tinh, lần sau anh sẽ làm ưng không xuống giường nổi.” Người đàn ông ôm thất lưng bà ta rồi hôn cuồng nhiệt. Hai người dây dưa một hồi, Loana được anh ta săn sóc mặc quần áo cho, trước khi đi không quên dặn dò. “Đúng rồi, buổi tối đừng liên lạc với em.” Bạch Mộc Phong dám công khai thừa nhận anh ta có dây dưa với tình nhân, nhưng bà đây không dám để ông ta biết bà nuôi trai bao, nếu biết chuyện có khi bị chặt làm hai khúc.

Khi Loana vừa tiến vào cửa thì đúng lúc nhìn thấy Bạch Mộc Phong đang xuống xe, bà vội tiến lên phía trước kéo tay ông ta. “Đồ vô lương tâm, bao lâu rồi không gặp em?”

Bạch Mộc Phong liếc xéo bà ta một cái. “Gặp hay không thì cũng có sao đâu. Dù sao anh vẫn cho em tiền xài là được.”

“Anh...” Loana tức giận đến líu lưỡi, định mắng trả lại nhưng bị Bạch Mộc Phong ngăn cản. “Được rồi, anh đến đây không phải để cãi nhau với em. Nhanh vào đi, muộn lại bị ông lão tức giận mắng giở.”

Nhắc tới ông lão, La An Na nuốt cục tức xuống. Vào phòng, nhìn thấy Bạch Phi Dương đang ngồi trên sofa, bà định cười hi hi chào hỏi, nhưng vừa thấy sắc mặt sa sầm của ông ta thì vội thu lại ý cười, thấp giọng gọi. “Ba.”

Bạch Mộc Phong nhìn sắc mặt bình tĩnh, không hé nửa lời của ba mình, trong lòng không khỏi bồn chồn, suy nghĩ không biết bản thân đã làm sai cái gì khiến ông lão tức giận, liền dò hỏi. “Ba, ba gọi chúng ta trở về có việc gì không?”

“Không có việc gì thì không gọi về à?” Bạch Phi Dương đem gậy ba toong đập xuống đất. “Mấy người ở bên ngoài tự do tự tại, trong nhà xảy ra chuyện cũng không thèm quan tâm là sao?”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy ba?” Bạch Mộc Phong hỏi.

“Chuyện gì ư?” Bạch Phi Dương hừ lạnh một tiếng, đưa tay ném một xấp tạp chí đến trước mặt hai người. “Hai người tự xem đi?”

Bạch Mộc Phong thầm kêu không xong rồi, không phải là chuyện hoang dã vô độ bị phơi bày ra ánh sáng đấy chứ. Ông ta khẩn trương nhặt tờ báo trên mặt đất lên, vội vàng xem, sau đó không hiểu. Tờ báo này tất cả đều là tin tức về hôn lễ của chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị, không có tin tức nào của ông ta, vậy sao ông lão lại tức giận?

Suy nghĩ đủ đường nhưng vẫn không hiểu, bỗng nghe Loana bên cạnh sợ hãi kêu một tiếng. “A, đây không phải là Chi Âm sao?”

Ông ta nghiêng đầu, nhìn tờ báo đang mở trên tay Loana, giở qua trang kia cũng là tin tức của Thẩm Mục Phạm, nhưng mấy bức ảnh đính kèm, trong đó có một bức ảnh người phụ nữ của Thẩm Mục Phạm. Người phụ nữ trong ảnh che mặt, chỉ chụp được một bên sườn mặt, không thể nhìn ra dáng vẻ chính xác.

“Em nói đây là Chi Âm?” Ông ta chỉ vào tạp chí hỏi.

Loana kích động vội gật đầu. “Chắc chắn.” Tuy không chụp rõ mặt, nhưng nhìn dáng người chắc chắn không sai.

Trời ơi, mấy ngày nay truyền nhau đồn ầm hết cả lên cô bé lộ lem ở ngoài đời, hóa ra chính là nó, chuyện này thật khiến người ta hứng thú. Loana cầm tạp chí nghiền ngẫm đọc, càng xem càng nhìn rõ người phụ nữ này thật quen mắt, càng xác định Chi Âm chính là vợ chưa cưới của Thẩm Mục Phạm.

Ha ha ha, trước kia bà cảm thấy nó chính là một nha đầu ngốc nghếch, bị ông lão áp bức bóc lột, hiện tại xem ra coi như cũng kế thừa genes thông minh của bà, rất biết chọn đàn ông. Nghĩ đến bản thân sắp trở thành mẹ vợ của tập đoàn Thẩm thị, Loana giống như nhìn thấy châu báu và một đồng tiền lớn trước mắt, hưng phấn muốn hét lên.

Mà bên kia, Bạch Phi Dương đánh giá biểu tình vui sướng của lớn, cơn giận dữ lại kéo đến. “Chị vui mừng cái gì? Chị cho là nó tiến vào nhà họ Thẩm thì chị có thể mở mày mở mặt sao?”

Bị hắt một gáo nước lạnh, lớn bắt mẫn mở chép miệng. “Con gái tìm được tấm chồng tốt, con là mẹ nó đương nhiên phải vui mừng rồi.”

“Tôi thấy chị vui mừng hơi sớm rồi đấy.” Bạch Phi Dương tức giận nói. “Con gái chị tìm được chồng tốt nhưng chưa chắc chị có con rể tốt.”

Thấy vẻ mặt bà ta còn mê man, Bạch Phi Dương giải thích rõ ràng. “Ngày cưới của nó đang đến gần, chị là mẹ nó nhưng lại không hay biết gì, nói thẳng ra là nó không muốn cho chị biết, không muốn dính dáng quan hệ gì với chị.”

“Chị thử dùng đầu nghĩ thử xem, bối cảnh của nhà họ Thẩm là thế nào, thân phận con gái riêng bị đưa ra ánh sáng làm sao có thể trở thành chủ trong gia đình đó? Chị xem trên báo, tạp chí có ai nói đến thân phận của Chi Âm không? Bọn họ là muốn cắt đứt sạch sẽ quan hệ với chúng ta, cả đời không qua lại với nhau.”

Loana ngẩn ra. “Nó không muốn nhận con?”

“Nếu tôi là nó, tôi cũng không nhận chị.” Bạch Phi Dương hét xong liền nuốt ngụm nước bọt, nhuận giọng, tiếp tục cùng Loana phân tích mối quan hệ gay go này. “Thẩm Mục Phạm cũng không phải là kẻ đơn giản, không hề qua nhà chúng ta, chứ đừng nói tới sinh lễ v.v... Chi Âm nếu gả qua bên đó, đối với chị, đối với nhà họ Bạch không có một chút lợi ích gì.”

“Thật ra tôi đã sớm tìm cho nó một mối rất tốt, cũng là một người có tiền, mặt mày sáng sủa. Đối phương nói, chỉ cần nó đồng ý kết hôn, sẽ đưa cho chị một căn nhà, coi như làm quà tặng mẹ vợ.”

Loana là một người xinh đẹp nhưng đầu óc lại đơn giản, bị ông lta lừa một phen, lập tức quay phát thái độ. “Vẫn là ba chu đáo, con nên làm gì đây?”

“Rất đơn giản, chị đi thuyết phục nó, bảo nó đừng có gả cho Thẩm Mục Phạm là được.” Ông ta ngừng một chút, chậm rãi ném ra một câu. “Nếu nó không chịu thì chị cũng đừng có trở về đây. Nhà họ Bạch chúng ta không nuôi một kẻ vô dụng.”

46. Chương 46

Khi nhìn thấy Bạch Chi Âm, thứ Loana chú ý đến đầu tiên chính là chiếc váy mà cô mặc. Đó là hàng có hạn trong bộ sưu tập mùa thu năm nay của Dior. Mấy ngày trước, bà ta còn nhìn thấy nó trên tạp chí thời trang, cả xứ Cảng này chỉ có 4 chiếc, mỗi chiếc có giá hơn 80 ngàn đô la Hongkong.

Từ khi đi theo Bạch Mộc Phong, bà ta cũng được mặc không ít hàng hiệu nhưng chưa từng được mặc hàng số lượng có hạn. Con quỷ nhỏ này đúng là tốt số, thế mà cũng có thể đu bám được người đàn ông vừa giàu có vừa rộng rãi như Thẩm Mục Phạm, cậu ta còn chịu hạ mình cưới nó, không như bà ta, theo Bạch Mộc Phong bao nhiêu năm nay mà vẫn không thể nhập hộ tịch vào nhà họ Bạch.

Nghĩ đến đây, Loana cảm thấy hơi căm ghét Bạch Chi Âm. Dựa được cái cây rụng tiền to như thế mà không cho bà mẹ này một chút lợi lộc gì, không chịu nghĩ lại xem nếu cô không thừa hưởng gen tốt đẹp của bà ta thì liệu cô có được đàn ông thích đến thế hay không? Bây giờ tìm được đàn ông có tiền, ăn sung mặc sướng, sống trong lụa là thì quên sạch bà mẹ này, ngay cả chuyện trọng đại như kết hôn mà cũng không cho bà ta biết chứ đừng nói gì tới sinh lễ. Đúng là con quỷ sứ, ăn cây táo rào cây sung mà!

Ông cụ nói đúng lắm, thứ không biết tốt xấu như Bạch Chi Âm không thể gả vào nhà họ Thẩm, nên gả vào nhà họ Mã thì tốt hơn. Tuy nhà họ Mã không giàu có bằng nhà họ Thẩm nhưng cũng coi như là thượng lưu. Bà ta cũng từng gặp Mã Thụy Bình, tuy hơi bỉ ổi một tí nhưng dù sao thì cũng tốt với bà mẹ vợ này hơn. Lúc trước anh ta theo đuổi Bạch Chi Âm thì có biểu cho bà ta mấy cái thẻ mua sắm, nếu sau này Bạch Chi Âm gả cho anh ta thì chắc chắn bà ta sẽ có được giờ thứ tốt lành.

Thấy Bạch Chi Âm ngồi xuống, Loana vội vã mỉm cười một cách hiền lành. “Con yêu à, con muốn uống gì? Cà phê hay trà?”

Bạch Chi Âm bị câu ‘con yêu’ khiến cho nổi cả da gà. với những gì cô hiểu biết về mẹ, khi bà ta làm bộ hiền từ thì chắc chắn đang định giở trò quỷ quái.

Khẽ cau đôi mày liễu, cô nói với nhân viên phục vụ. “Cho tôi một ly nước lọc.”

“Sao lại uống nước lọc?” Loana ngạc nhiên.

“Cổ họng con không được thoải mái lắm.” Bạch Chi Âm thuận miệng lấy cốc.

“Cổ họng bị đau ư?” Loana nắm tay cô đầy quan tâm lo lắng. “Có phải bị cảm rồi không? Hay là mẹ đi khám bác sĩ với con?”

“Không cần đâu.” Bạch Chi Âm giật tay về, nói thẳng vào vấn đề. “Hôm nay mẹ tìm con có chuyện gì không?”

“Không có chuyện thì không thể tìm con sao?” Loana ngượng ngùng rút tay về, uống một hớp hồng trà. “Đã lâu mẹ không gặp con nên nhớ con ấy mà.”

Bạch Chi Âm cố gắng không đếm xỉa đến giọng nói nghe rùng mình ấy, trả lời không chút khách sáo. “Đúng là lâu lắm rồi, lần trước gặp nhau là vào mùa xuân, chớp mắt một cái mà đã mười tháng rồi.”

Nghe được vẻ mỉa mai trong giọng nói của cô, Loana sa sầm mặt lại, suýt nữa là trở mặt nhưng nghĩ tới nhiệm vụ hôm nay, bà ta lại cố nuốt cơn giận xuống, thở dài một hơi. “Haiz, chẳng phải tại ba con sao, lằng nhằng với một con nhỏ người mẫu nên dạo này mẹ cứ phải trông chừng ông ấy suốt.”

Bạch Chi Âm không có lòng dạ nào để nghe những chuyện xấu xa của cha mẹ mình nên bực bội thúc giục. “Rốt cuộc thì mẹ tìm con có việc gì không? Nếu không có việc gì thì con đi trước đây, lát nữa con có hẹn ăn tối với người khác.”

Thái độ lạnh nhạt này khiến Loana tức giận đến nghiêng rằng nên càng thêm tin những gì Bạch Phi Dương nói. Còn chưa gả vào nhà họ Thẩm mà đã kiêu căng ngạo mạn như thế, nếu cô thật sự trở thành bà Thẩm thì trong mắt còn có bà mẹ này sao chứ?

Cổ nén cơn giận xuống, Loana thôi không cười nữa. “Nghe nói con sắp kết hôn với Thẩm Mục Phạm?”

“Phải.” Bạch Chi Âm trả lời rất thẳng thắn.

“Chuyện lớn như thế, sao không nói ẹ biết?”

Bạch Chi Âm khoanh hai tay lên trước ngực, cười nhạt. “Tại sao không nói ẹ biết? Chẳng phải mẹ đã nói sau này chuyện của chúng con không được làm phiền đến mẹ sao?”

“Mẹ nói câu này khi nào chứ?”

“Khi Tiểu Thiên bị Bạch Tiêu Vi đốt tóc, khi con bị Bạch Vi lâm nhốt trong hầm hai ngày không được uống một hớp nước, khi con khóc lóc van xin mẹ dẫn chúng con rời khỏi nhà họ Bạch...” Bạch Chi Âm cắn răng nói. “Và khi tụi con bị ức hiếp nhưng mẹ lại đánh tụi con để hả giận ấy chị em nhà họ Bạch.”

“Con tưởng là mẹ không đau lòng khi thấy các con bị ức hiếp sao chứ?” Loana giả vờ như rất đau lòng. “Nhưng mẹ đâu còn cách nào khác. Con cũng biết địa vị của mẹ trong nhà họ Bạch rồi đó, tự thân mình còn khó giữ huống chi là có khả năng bảo vệ các con?”

“Tự thân mình còn khó giữ?” Bạch Chi Âm cười lạnh. “Cũng phải, nhần nhịn bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới có thể bước vào nhà họ Bạch, được hưởng cuộc sống giàu sang sung sướng, sao mẹ có thể vì hai chị em con mà đắc tội với chị em nhà họ Bạch, đánh mất cái lòng son?”

“Con...” Loana tức đến nổi run cả người, không thể diễn vai mẹ hiền được nữa mà lộ bộ mặt thật ra. “Được rồi, mẹ không muốn nói nhiều với con nữa, hôm nay mẹ đến là để nhận lời của ông cụ với con.”

Bạch Chi Âm ngẩn ra? Bạch Phi Dương nhần với cô? Hôm qua nhận được điện thoại của mẹ mình, cô chỉ nghĩ là bà ta đã biết chuyện kết hôn của cô nên muốn đến kiểm chút tiền, không ngờ Bạch Phi Dương muốn tìm cô, có chuyện gì sao? Một dự cảm không lành dần dâng lên trong lòng cô.

“Nhần gì?”

Loana liếc cô một cái. “Ông cụ không đồng ý con gả cho Thẩm Mục Phạm.”

Không ngờ Bạch Phi Dương lại đổi ý, lẽ nào ông ta đã phát hiện ra ý đồ dùng hợp đồng giả để lấy quyền giám hộ Tiểu Thiên của cô rồi sao? Hay là sau đó ông ta mới nghĩ lại, thủy chung không nỡ để mất quân

cờ như cô, không cho cô rời khỏi nhà họ Bạch? Có điều xuất phát từ bất kì lí do gì thì lần này cô cũng sẽ không để mặc cho ông ta sắp đặt.

Bạch Chi Âm khẽ gõ nhẹ những ngón tay lên mặt bàn làm bằng đá cẩm thạch bóng đến nỗi soi gương được, sau đó nhẹ nhàng hỏi. “Ông ấy bảo mẹ đến làm thuyết khách à?”

“Đừng nói khó nghe như thế, chúng ta cũng chỉ muốn tốt cho con thôi.”

Bạch Chi Âm à một tiếng thật dài. “Tốt cho con?”

Loana gật đầu, giọng điệu rất sâu xa. “Có câu nời nào úp vung này, hôn nhân là phải nói tới chuyện môn đăng hộ đối. Con và Thẩm Mục Phạm chênh nhau quá nhiều, gả qua đó con sẽ rất khổ đấy.”

“Bây giờ cậu ta động lòng trước con nên muốn cưới con. Nhưng người đàn ông như cậu ta, có loại phụ nữ nào mà chưa gặp chứ. Cho dù cậu ta không lăng nhăng với người khác thì người khác cũng tới đeo bám lấy cậu ta. Hôm nay cậu ta vừa ý với con, nói không chừng ngày mai sẽ vừa ý với người khác.” Loana lấy chính bản thân để làm ví dụ. “Đâu cần nói chi xa xôi, con cứ nhìn mẹ đây này. Lúc trước ba con thích mẹ, cứ khăng khăng đòi li hôn để cưới mẹ, nhưng bây giờ thì sao? Chẳng phải vẫn dây dưa với mấy con hồ li tinh khác ư?”

“Bây giờ mẹ rất hối hận, nếu sớm biết thế thì chi bằng lúc đầu tìm một người đàn ông bình thường, sống những ngày êm đềm thì con và Tiểu Thiên cũng không phải khổ sở như thế...” Loana dùng khăn giấy lau nước mắt. “Âm Âm à, mẹ chính là ví dụ sống sờ sờ, con không được đi vào vết xe đổ của mẹ, mẹ...”

“Được rồi.” Bạch Chi Âm ngắt lời kịch của mẹ mình, gằn giọng nói. “Mẹ không cần ngồi đây giả vờ làm mẹ hiền gì cả. Con có gả hay không, gả cho ai cũng không cần mẹ phải bận tâm, cũng không tới lượt mẹ bận tâm. Mẹ về nói với ông lão con đồng ý hợp tác với ông ấy là đã nghĩ chút tình xưa, nếu ông ấy không muốn thì cũng đừng trách con vô tình.”

Thấy kiểu gì Bạch Chi Âm cũng không chịu nghe theo, Loana tức giận đập bàn. “Con nhỏ chết tiệt này, mày không chịu theo tao về thì ông ta sẽ đuổi tao ra khỏi nhà họ Bạch.”

“Thế thì sao?” Bạch Chi Âm hỏi ngược lại. “Liên quan gì đến con?”

“Mày...” Loana tức giận đến nói lắp, tay chỉ thẳng vào cô. “Mày không quan tâm tới tao, vậy sự sống chết của Tiểu Thiên mày cũng không quan tâm luôn à?”

Đây là điểm yếu của cô trong bao nhiêu năm nay, chỉ cần nhắc tới Tiểu Thiên là cô sẽ khua miệng nhưng lần này, kết quả lại ngoài dự tính của Loana.

“Mẹ không cần mang Tiểu Thiên ra dọa con, con sẽ có cách đưa nó theo con.”

“Đợi mày nghĩ được cách thì nó đã bị ông lão chơi chết rồi.” Loana hét lớn lên.

Bạch Chi Âm siết chặt túi xách, nghiêng răng nói ra vài từ. “Nếu Tiểu Thiên mất đi một sợi tóc thì tôi sẽ bắt ông ta chôn cùng.”

Giọng của cô lạnh như gió bắc thảng giềng, mang theo vẻ giá rét khiến Loana cảm thấy lạnh người. “Mày... mày bớt khoác lác đi.”

Bạch Chi Âm không muốn nói nhiều với bà ta nên xách túi đứng dậy, chậm rãi nói. “Nếu mẹ đã có nhiệm vụ nhần tin thì hãy về nói với Bạch Phi Dương, nếu ông ta dám động vào Tiểu Thiên thì tôi không sợ cá chết lưới rách.”

Thấy cô định đi mà mình chưa hoàn thành nhiệm vụ, Loana vội vã đứng dậy kéo cô lại. “Mày định cứ thế mà đi sao?”

“Nếu không thì sao? Tiếp tục nghe mẹ diễn kịch à?” Bạch Chi Âm gạt tay bà ta ra.

Nhớ tới những lời Bạch Phi Dương đã căn dặn, Loana tóm chặt lấy cô. “Tao không quan tâm mày với ông lão làm gì nhưng mày phải theo tao về nhà.”

Bạch Chi Âm bị bà ta kéo nên đau tay, nhúu mày định giãy ra. Nhưng không ngờ vừa gỡ được tay Loana ra thì bên cạnh đã có hai người đàn ông xuất hiện, một giữ tay bên trái, một giữ tay bên phải khiến cô không thể nhúc nhích được.

Thì ra Loana lo là không thể thuyết phục được Bạch Chi Âm nên cố ý tìm gã tình nhân của mình xin giúp đỡ, muốn mang Bạch Chi Âm về trước rồi khuyên nhủ sau.

Bạch Chi Âm bị tình huống bất ngờ này làm ngỡ ngàng, khi hoàn hồn lại thì lập tức kêu cứu mạng rồi vừa đâm vừa đá để tìm cách thoát khỏi sự kiềm chế này. Nhưng đáng tiếc, Loana sớm đã có chuẩn bị nên đã bao cả quán cà phê này, bên trong quán chỉ có bốn người khách là bọn họ, nhân viên phục vụ nghe thấy tiếng kêu cũng không dám đến cứu, chỉ có thể trốn trong góc nhìn sang.

Khi Bạch Chi Âm phát hiện tình hình khác thường thì thầm kêu không ổn. Tài xế kiêm vệ sĩ mà Thẩm Mục Phạm phái theo cô đã bị cô sai đi mua thịt, lúc này có lẽ vẫn chưa về, xem ra hôm nay bị bắt về là cái chắc rồi. Ngay lúc cô đang nghĩ cách làm sao thoát khỏi đây thì sau lưng bỗng vang lên một tiếng gầm đầy giận dữ. “Thả cô ấy ra.”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Bạch Chi Âm cảm thấy mắt cay cay, suýt nữa là rơi nước mắt.

Loana nghe tiếng thì nhìn về phía người đàn ông đang chạy vội tới. Không đợi bà ta kịp nhìn rõ tướng mạo của người kia thì đã bà ta nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết. Khi Loana hoàn hồn lại thì người tình trẻ của bà ta đã nằm dưới đất, ôm cánh tay rên rỉ. Ngay sau đó, một tiếng hét càng thê thảm vang lên, người được người tình của Loana tìm đến giúp đỡ cũng ôm cổ tay, quỳ phịch dưới đất trong một tư thế rất khó coi.

Thoát khỏi sự kiềm chế, Bạch Chi Âm lập tức rơi vào một vòng tay ấm áp. Cô ngẩng đầu lên thì bắt gặp một ánh mắt lo âu. “Bọn họ có làm em bị thương không?”

“Không có.” Bạch Chi Âm lắc đầu, tay bắt giác ôm lấy cánh tay anh, những cơ bắp căng cứng ẩn chứa sự phẫn nộ của anh.

Sau cơn chấn kinh, người tình trẻ của Loana nhận ra thân phận của người vừa xuất hiện. Nuốt một ngụm nước bọt, anh ta đứng thẳng lưng, giả vờ kiêu ngạo hỏi. “Anh chính là Thẩm Mục Phạm?”

Đáng tiếc Thẩm Mục Phạm làm như không nghe thấy, không thèm liếc anh ta một cái mà tất cả sự chú ý đều tập trung vào cô gái trong lòng mình. “Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Không có.” Bạch Chi Âm tiếp tục lắc đầu.

“Không có thật không?” Thẩm Mục Phạm vuốt lại mái tóc hơi rối của cô. “Vậy sao bọn họ lại bắt em?”

Năm lần bảy lượt bị gạt sang một bên nên Loana rất tức tối. Bộ dạng yêu thương che chở của Thẩm Mục Phạm dành cho Bạch Chi Âm khiến bà ta giận mà không biết xả vào đâu. “Tôi bắt con gái mình về, liên quan gì tới cậu?”

Thẩm Mục Phạm nghiêng đầu qua, liếc nhìn Loana một cái, sắc mặt rất lạnh. “Chưa có ai dám động vào người của tôi.”

Loana bị ánh mắt của Thẩm Mục Phạm làm run lên nhưng vẫn cố giả vờ cứng cỏi, cười lạnh. “Ha ha, tôi động vào đó, cậu có thể làm gì nào?”

“Làm gì à?” Thẩm Mục Phạm nhếch miệng lên. “Bà sẽ sớm biết ngay thôi...”

47. Chương 47

Không cần quan sát về mặt Thẩm Mục Phạm, Bạch Chi Âm cũng có thể nhận thấy được cơn tức giận toát ra từ trong mắt anh, giống như gợn sóng thủy triều ừ ừ kéo đến đánh tới tấp, khiến kẻ khác phát lạnh đến ngệt thở.

Cô biết anh không vui, có điều không dám xác định là do bản thân mình hay là do Loana.

Im lặng. Sự im lặng đến nỗi khiến người ta thấy áp lực.

Cánh tay ở trên lưng cô buộc chặt như sắt, cô có chút đau nhưng không dám lộn xộn, chỉ có thể tùy ý anh nắm chặt tay bước về phía trước.

Lên xe, anh đóng mạnh cửa xe một cái. Tiếng rầm chấn tai vang lên khiến cô giật bắn cả mình, bất giác nuốt một ngụm nước bọt. Đang cân nhắc xem nên làm gì để phá vỡ không khí trầm mặc này, chợt nghe anh lạnh giọng hỏi: “A Uy đâu?”

A Uy chính là tài xế kiêm vệ sĩ của cô, Bạch Chi Âm biết anh muốn quở trách A Uy bảo vệ không tốt nên vội vàng giải thích: “Là em bảo cậu ta đi mua một ít đồ”.

Thấy sắc mặt anh vẫn âm trầm như cũ, cô nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của anh. “Không phải anh đang giận em đó chứ?”

“Đúng vậy.” Thẩm Mục Phạm bắt lấy tay cô, hơi thở có chút nặng nề: “Anh chỉ xa em một chút em cũng không bảo vệ được bản thân mình!”

Bạch Chi Âm cúi đầu, bộ dạng áy náy biết sai. Đáng tiếc lúc này đây, Thẩm Mục Phạm không nghĩ sẽ dừng lại mà tiếp tục truy hỏi: “Nói cho anh biết, tại sao lại tới gặp bà ta?”

“Bà ấy hẹn em ra để nói chuyện”

“Nói chuyện gì mà phải động tay động chân?”

Bạch Chi Âm cắn cánh môi, suy nghĩ một lát, thấp giọng nói ra mọi chuyện: “Trước kia, em cùng ông nội thỏa thuận một điều kiện, anh giúp đỡ ông ta, ông ta đem quyền giám hộ Tiểu Thiên cho em. Nhưng bây giờ ông ta đột nhiên đổi ý, bảo mẹ em đến thuyết phục em đừng gả cho anh. Em không chịu, cho nên....”

“Cho nên bà ta muốn mang em về?” Thẩm Mục Phạm nói tiếp lời cô.

“Đại khái là vậy”. Bạch Chi Âm bĩu môi. Nói ho cùng thì chỉ số thông minh của mẹ cô thật sự làm người ta lo lắng. Trước không nói với thân phận và địa vị của Thẩm Mục Phạm, không thấy vợ chưa cưới thì sẽ gây ra chuyện gì, mà dù cô có bị trời trở về, sao có thể chịu khuất phục mà đáp ứng yêu cầu của bọn họ?

Cô không lý giải được chỉ số thông minh của mẹ, Thẩm Mục Phạm lại tỏ vẻ khó hiểu vì hành vi của cô. “Việc này tại sao không nói cho anh biết?”

Bạch Chi Âm sững sốt, đắn đo nói: “Em không muốn làm phiền đến anh”.

“Làm phiền?” Thẩm Mục Phạm nhướng mày. “Em là người phụ nữ của anh, thay em giải quyết rắc rối là chuyện anh nên làm, như thế nào lại gọi là làm phiền?”

Tuy là như thế. “Nhưng mà...” Bạch Chi Âm mấp máy môi, không nói ra miệng câu “em không muốn nợ anh nhiều như vậy”. Nói ra thì cũng mâu thuẫn, cô tiếp cận Thẩm Mục Phạm mục đích là vì lợi dụng thế lực của anh để giành quyền giám hộ Tiểu Thiên, nhưng khi đến ngày đó, cô lại không muốn làm vậy, không muốn quan hệ của bọn họ trở thành trao đổi lợi ích.

Hiện tại mối quan hệ này đã chất đầy sự lừa gạt, cô không muốn sẽ trở thành người mắc nợ.

“Em đó...” Thẩm Mục Phạm nắm lấy tay cô, thở dài một hơi. “Em là bà xã của anh, chuyện của em chính là chuyện của anh, làm gì có chuyện mắc nợ?”

Thấy cô giống như còn muốn nói gì, Thẩm Mục Phạm xoa nhẹ lên đầu cô: “Được rồi, em không cần phải nghĩ ngợi gì cả, việc này giao cho anh, em chỉ cần yên tâm làm cô dâu của anh là tốt rồi”.

Cảm giác được người khác nâng niu che chở trên tay khiến cho Bạch Chi Âm – người luôn tự lập – cảm thấy khóe mắt cay cay. Cô nhẹ nhàng hỏi ra nghi vấn trong lòng. “Thẩm Mục Phạm, anh sẽ luôn luôn tốt với em sao?”

“Anh không đối tốt với em thì đối tốt với ai?” Thẩm Mục Phạm nhẹ nhàng vuốt tóc cô, vẻ mặt cương chiêu. “Thật là ngốc.”

Anh nói cô ngốc, nhưng cô cũng thực ngốc khi đi tìm một câu hứa hẹn. “Bất luận là em làm sai cái gì, anh cũng sẽ đối tốt với em sao?”.

Thẩm Mục Phạm nhìn vào ánh mắt lo lắng bất an cùng chờ mong của cô, chậm rãi thu hồi nụ cười nơi khóe miệng. Ngón tay khẽ vuốt ve trên mặt cô, anh từ tốn mà nghiêm túc đồng ý. “Sẽ như thế. Bất luận em làm sai điều gì, anh vẫn sẽ luôn đối tốt với em”.

“Cám ơn anh.” Bạch Chi Âm nhào người qua, mặt vùi vào trong ngực anh. Một hồi sau Thẩm Mục Phạm liền cảm giác được ngực bị ướt một mảng.

Phát hiện cô lặng lẽ khóc đến nước mắt đầm đìa, Thẩm Mục Phạm hơi giật mình. “Sao em lại khóc?”

“Không có gì.” Bạch Chi Âm ngồi thẳng thân mình dậy, lấy tay che mắt lại, ngượng ngùng khi để anh trông thấy bản thân rơi nước mắt.

Thẩm Mục Phạm xoa đầu của cô, dịu dàng trêu chọc cô. “Không phải bị làm cho cảm động mà khóc chứ?”

Bạch Chi Âm thành thực ừ một tiếng. Từ nhỏ đến lớn, cô có thói quen làm gì cũng dựa vào chính bản thân mình, quen với việc dù gặp chuyện khó khăn thế nào cũng cắn răng nhịn xuống, quen với việc tự mình chịu đựng thương tích nhưng hiện tại có một người đàn ông nói mọi thứ đã có anh, nói cho cô bất cứ lúc nào cũng đều đối tốt với cô, còn dịu dàng và nhỏ nhẹ dỗ dành cô như thế...

Cảm động, tràn đầy sự cảm động.

Thẩm Mục Phạm bắt đắc dĩ mà thở dài, cúi đầu xuống hôn lên khóe mắt còn vương nước mắt của cô. Haiz, phải làm sao bây giờ? Dường như cô gái của anh càng ngày càng đa sầu đa cảm rồi?

Thẩm Mục Phạm ôm cô, vừa hôn vừa dỗ dành cô, cả buổi trời mới làm cho cô ổn định lại cảm xúc, suy nghĩ cũng hoạt động lại bình thường, sau đó mới nhờ mà hỏi anh: “Đúng rồi, sao anh lại tới đây?” Nếu anh không kịp lúc chạy tới, nói không chừng cô đã bị mẹ mang đi thật.

“Tới tìm em ăn cơm tối.”

Bạch Chi Âm à một tiếng, vẫn cảm thấy kỳ quái. “Không đúng, chẳng phải chúng ta đã hẹn nhau là sẽ về nhà nấu cơm sao? ” Cho nên cô mới bảo A Uy đi mua thêm thịt nướng, thêm đồ ăn. Hơn nữa. “Làm sao anh biết em ở chỗ này?”

Mắt Thẩm Mục Phạm ánh lên, không đầu không đuôi hỏi một câu. “Không phải em đang đói bụng sao ?”

Lời này nói ra quá mức không tự nhiên, Bạch Chi Âm hoài nghi mà nhìn anh, thử nói. “Chẳng lẽ anh phái người theo dõi em?”

“Ai theo dõi em, anh chỉ muốn...” sắc mặt Thẩm Mục Phạm hiện lên một chút hồng, hai tai cũng ửng đỏ.

“Chỉ muốn cái gì?”

“Không có gì.” Thẩm Mục Phạm quay đầu không để ý tới cô.

Bạch Chi Âm chu miệng, làm bộ khổ sở thất vọng. “Không ngờ anh lại phái người theo dõi em”

“Đã nói là không phải theo dõi mà.” Thẩm Mục Phạm bực bội đánh chính lại. “Anh chỉ tưởng em đến đây để gặp người không nên gặp thôi.”

“Không nên gặp?”

Thẩm Mục Phạm trừng mắt nhìn Bạch Chi Âm, liếc mắt một cái, nghiêng răng thốt ra ba tiếng. “Bạch Vi Đức.”

Bạch Chi Âm sửng sốt trong phút chốc, sau đó lập tức nở nụ cười. “Anh ghen à?”

“Anh không thèm ghen với một kẻ quái gở.” Thẩm Mục Phạm khởi động xe.

Bạch Chi Âm liếc xéo anh, cố ý hỏi. “Vậy người bình thường thì sao? Tỷ như bạn trai trước, bạn trai trước trước nữa...?”

Thẩm Mục Phạm bắn cho cô một ánh mắt ám chỉ ‘em muốn chết’, gần từng tiếng nói. “Sẽ không ghen, bởi vì bọn họ không còn cơ hội gặp mặt em nữa.”

Uy hiếp cực độ, Bạch Chi Âm thề lười. “Đồ nhỏ mọn.”

“Là đàn ông thì không rộng lượng nổi trong chuyện này.”

Vài ngày sau, cuối cùng Bạch Chi Âm cũng hiểu được ý nghĩa lời này của anh.

Ngày đó Bạch Chi Âm chỉ thuận miệng nói đùa, không ngờ anh lại cho là thật, thỉnh thoảng lại hỏi cô: “Trước anh, em thật sự có rất nhiều bạn trai phải không?”

Bạch Chi Âm bị anh hỏi đến phiền, lại không muốn để anh đắc ý nên liền gạt anh. “Cũng tạm, có mấy người à.”

Mấy người? Thẩm Mục Phạm nheo mắt, xoay người để cô xuống dưới. “Đó là người thế nào?”

Bạch Chi Âm lấy tay vòng qua bờ vai của anh, trầm tư suy nghĩ. “Có bạn học đại học, có người gặp khi họp hội đồng hương người Hoa, có đàn anh trong câu lạc bộ còn có...”

Bạch Chi Âm nói một người, Thẩm Mục Phạm mày nhãn lại một chút, đến cuối cùng cả lòng mày nhú lại một hàng, ánh mắt như tóe ra lửa. “Còn nữa?”

Giọng của anh có vẻ hết sức nguy hiểm, thế mà Bạch Chi Âm vẫn muốn vuốt râu hùm, gật đầu một cách nghiêm túc. “Đúng rồi, còn có vài người chưa được liệt vào hàng ngũ bạn trai chính thức.”

Thẩm Mục Phạm à một tiếng thật dài, lặp lại với ý sâu xa. “Còn chưa được liệt vào hàng ngũ?”

“Có chứ.” Bạch Chi Âm giải thích. “Chính là người hẹn hò một hai lần, cùng ăn cơm, tặng hoa... Nhưng bạn trai chính thức sẽ không chỉ như vậy, tỷ như phải...”

Không chỉ như vậy? Lời này là có ý tứ gì? Lẽ nào đám nhóc kia còn có quan hệ thân mật hơn với cô? Tuy rằng biết lần đầu tiên của cô là cho chính mình nhưng tưởng tượng đến việc có người đàn ông khác từng chạm vào cô, cho dù chỉ là cầm tay thì cũng đủ khiến cho Thẩm Mục Phạm tức giận đến bùng nổ.

Tức giận mà kéo cao tay cô đặt ở đỉnh đầu, anh cắn nát đôi môi cô thay cho sự trừng phạt, như muốn nuốt những lời khiến mình tức giận vào trong. Ban đầu Bạch Chi Âm bị kiềm chế, sau liền chủ động đáp lại anh.

Mấy ngày này là thời kỳ rụng trứng của cô, theo như lời bác sĩ nói, là thời điểm tốt nhất để thụ thai. Một ngày hôm trước, cô chủ động quyến rũ nhưng anh lại vững như núi Thái Sơn, đến độ ngay cả câu ‘khi mang thai tự nhiên rất muốn làm chuyện đó’ mà cô cũng phải nuốt mất nói ra. Thế mà anh lại chỉ lấy tay cùng miệng giúp cô giải quyết ‘nhu cầu’.

Hôm nay, hiếm khi anh chủ động, nếu Bạch Chi Âm không bắt lấy cơ hội thì phải đợi một tháng nữa, mà thời gian kéo dài càng lâu, thì khả năng bị lộ càng cao.

Ôm quyết tâm không thành công thì cũng thành nhân, Bạch Chi Âm hòa theo một cách lớn mật hơn nữa, quần lấy đầu lười của anh để khiêu khích. Nhận thấy được nơi ấy của anh căng cứng, cô giãy tay ra, vuốt ve dọc theo sống lưng trơn bóng của anh, cuối cùng cho vào trong quần.

Khi người anh em của mình được bàn tay nhỏ nhắn của cô vây lấy, Thẩm Mục Phạm hít vào một hơi, lý trí ra lệnh cho anh phải dừng lại nhưng phản ứng chân thật của cơ thể lại làm cho anh mê đắm.

Thẩm Mục Phạm uốn lưng, dán sát vật nóng về phía trước, hưởng thụ khoái cảm do cô mang lại. Mỗi anh cũng dời tới trước ngực cô, nhấp nhấp hai đóa hoa mai trên đó.

Vì khiến cho anh càng cảm thấy ham muốn hơn, Bạch Chi Âm nhớ lại phương pháp mà trong sách đã miêu tả, ngón cái nhẹ nhàng gảy cái nắm trên đầu cậu nhỏ, kích thích Thẩm Mục Phạm rên lên thành tiếng, động tác cũng càng mạnh mẽ, như là muốn ăn cô sạch sành sanh.

Tuy là dụ hoặc đối phương nhưng Bạch Chi Âm cũng bị anh làm cho cả người mềm nhũn, làn da cũng trở nên ửng hồng, miệng thì thảo gọi tên anh. “Thẩm Mục Phạm, Mục Phạm...”

Giọng nói ngọt ngào mềm mại ấy khiến Thẩm Mộc Phạm thấy sống lưng như bị điện giật. Trong nháy mắt, bản khoả suy nghĩ gì đó đều bị vứt lên chín tầng mây. Anh đưa tay xé nát bộ quần áo vướng víu, tách hai chân của cô ra, đi vào trong một cách mạnh mẽ.

Đã lâu không làm chuyện ấy nên mặc dù phía dưới đã ướt đầm nhưng Bạch Chi Âm vẫn chịu không nổi, cả người co rụt lại. Sự né tránh nho nhỏ này như một chậu nước lạnh, dội tỉnh Thẩm Mộc Phạm.

Trong nháy mắt, mọi động tác đều dừng lại, anh nhìn cô gái đang khẽ cau mày dưới thân mình, tiếp theo liền chuẩn bị rút quần.

Đáng tiếc khi anh sắp rút ra, Bạch Chi Âm đã dùng chân kẹp lấy thắt lưng anh, cũng ngăn chặn chiếc mông rắn chắc của anh, nhìn anh dụ dỗ. “Ông xã, tiến vào đi...”

Tiếng ông xã khiến cho phía dưới của Thẩm Mộc Phạm lại cương cứng lên, nhưng lý trí còn sót lại vẫn tra tấn anh. “Em yêu, anh sợ làm tổn thương đến con, chúng ta dùng tay được không?”

“Không được.” Bạch Chi Âm nâng người mình lên, đầu lưỡi liếm láp đầu ngực anh, đỏ mặt, chậm rãi nói. “Em muốn nó to hơn nữa, em muốn anh tiến mạnh vào.”

Nghiên Hi từng nói, trên giường thỉnh thoảng dùng dâm ngữ thô ngôn sẽ làm đàn ông càng điên cuồng.

Kết quả đúng là như thế. Thẩm Mộc Phạm liền giống như bị cô bức điên lên, kiềm chặt thắt lưng của cô, nhích người một cái, đâm sâu vào trong.

Vi phòng Thẩm Mộc Phạm nửa đường rút lui, Bạch Chi Âm đem các kiểu kỹ năng sách dạy sử dụng hết, kích thích đến nỗi Thẩm Mộc Phạm không quan tâm đến việc gì khác, véo mạnh vào mông của cô, vừa cắn vào cổ, thở hổn hển. “Những thứ này em học ở đâu vậy?”

“Trong sách.” Bạch Chi Âm bị anh làm cho không nói nên lời, cuối cùng ngay cả hít thở cũng không thuận, móng tay bầu thật chặt vào lưng Thẩm Mộc Phạm, cuối cùng lên đỉnh khi anh tiến thật mạnh vào.

Nơi ấy của cô co thắt thật mạnh, một luồng dịch nóng ấm phun thẳng vào trong. Thẩm Mộc Phạm đã nhin quá lâu nên không kiềm chế được mình, bắn toàn bộ vào trong cô.

48. Chương 48

Rốt cuộc Bạch Chi Âm sử dụng mỹ nhân kế thành công, cảm thấy hài lòng thở phào, không tự chủ lại xoa lên bụng, lặng lẽ cầu nguyện tiểu nòng nọc chiến đấu hết mình để đánh bại em gái trứng nhỏ.

Thẩm Mộc Phạm chống tay nửa nằm đè bên góc người cô, nhẹ nhàng dịch chuyển người. “Anh đi tắm một cái.”

“Em hơi mệt, muốn nằm nghỉ một lát.” Dựa theo những lời được hướng dẫn, sau khi làm xong tốt nhất phải nằm nghỉ nửa tiếng, tránh để dịch chảy ra.

“Em mệt thì không phải dậy.” Thẩm Mộc Phạm vuốt nhẹ cái trán thẩm ướt mồ hôi của cô, dịu dàng nói. “Để anh tắm xong rồi lấy khăn lau sạch người cho em nhé.”

Bạch Chi Âm gật đầu.

Thẩm Mộc Phạm vào phòng tắm nhanh chóng tắm sạch, lại vắt một cái khăn ấm đi ra. Nhìn thấy cô đang vuốt bụng thì nhất thời rung mình một cái, chạy vội đến bên giường. “Làm sao vậy? Bụng em không thoải mái sao?”

Bạch Chi Âm đang nhắm mắt nghỉ ngơi bị Thẩm Mộc Phạm hỏi thề thì sửng sốt. Thấy anh đang nhìn chằm chằm bụng mình, cô biết là anh hiểu lầm nên vội xoa tay giải thích. “Không có, không phải không thoải mái, anh đừng căng thẳng quá.”

“Không có thật sao?” Anh không tin.

“Thật.” Bạch Chi Âm định lấy tay kéo Thẩm Mộc Phạm ngồi xuống, còn chưa chạm đến cánh tay anh thì đã thấy anh bò lên giường... Cô vã cả mồ hôi. Thẩm Mộc Phạm lại giữ chặt chân cô, chui đầu vào giữa hai chân.

Mặt Bạch Chi Âm lập tức đỏ rần lên, xấu hổ muốn khép chân lại. “Anh... Anh làm gì vậy.”

Thẩm Mộc Phạm không trả lời, ngón tay thật cẩn thận thăm dò vào trong, lấy ra một chút chất lỏng, sau khi cẩn thận nghiên cứu thì thở phào một hơi. “May quá, không có bị chảy máu.”

Cái này là kiểm tra sao? Bạch Chi Âm xấu hổ đến muốn chết, chờ Thẩm Mộc Phạm buông ra, cô vội vàng lấy chăn che lấy người.

Tâm trạng lo sợ của Thẩm Mộc Phạm cũng được nói lỏng, anh nằm xuống giường, ôm lấy chăn mềm cùng cô, giọng tự trách. “Anh xin lỗi, là anh không kiểm chế tốt.”

Ai muốn anh kiểm chế hả! Đáy lòng Bạch Chi Âm kêu gào.

Không nghe thấy cô lên tiếng, Thẩm Mộc Phạm ôm chặt tay, nói. “Xem ra, có lẽ anh phải cân nhắc việc ngủ riêng với em.”

“Đừng như vậy.” Bạch Chi Âm đưa tay từ trong chăn nắm lấy bờ vai Thẩm Mộc Phạm. “Anh không ở đây, em ngủ không được.”

Thì ra cảm giác được cô ỷ lại tuyệt vời thế này. Thẩm Mộc Phạm hôn lên trán cô, khóe miệng mỉm cười. “Được rồi, vậy sau này em phải ngoan ngoãn cho anh, không được làm loạn nữa đấy.”

Bạch Chi Âm bĩu môi, ầm ức trừng mắt. “Em nào có làm loạn, rõ ràng bác sĩ nói có thể làm được mà.”

“Nói khi nào?” Thẩm Mộc Phạm kinh ngạc.

“Là lần trước em đi kiểm tra đấy.” Bạch Chi Âm tùy tiện bịa chuyện. “Bác sĩ nói cái thai đã ổn định, có sinh hoạt vợ chồng cũng không sao, chỉ cần đừng làm quá mạnh thì sẽ không làm con bị thương.”

“Thật sao?” Thẩm Mộc Phạm nghi ngờ. “Không phải nói trước ba tháng đều không được sao?”

“Cái này không có khoa học. Anh thử nghĩ xem, rất nhiều người ngay từ đầu không biết mình mang thai, không làm theo chỉ dẫn đó, cũng đâu có vấn đề gì.”

Thẩm Mộc Phạm ngẫm lại cũng thấy rất có lý, nhưng vẫn cơ bản vẫn là cẩn thận chăm sóc. Con có hay không thì cũng được nhưng nếu vì hành động lỗ mãng của anh mà khiến cô bị thương thì anh sẽ tự trách mình rất nhiều. Đối với anh, cô mới là người quan trọng nhất.

Nghĩ thấu đáo, anh vẫn quyết tâm nhắc lại. “Không được.” Thẩm Mộc Phạm bật người dậy. “Vẫn là nên đi kiểm tra. “

Đổi lại khiến Bạch Chi Âm sốt ruột. “Không cần đâu, em thật sự không có việc gì mà.”

“Chắc chắn vẫn hơn...” Thẩm Mộc Phạm vừa nói vừa với tay lấy di động trên tủ đầu giường, định gọi cho Lí Khả liên hệ với bệnh viện.

Bạch Chi Âm vừa thấy liền gấp đến độ ngồi dậy, tay vén chăn. “Cái gì cũng không bị, vậy đi bệnh viện để bị kiểm tra làm gì?”

“Cẩn thận vẫn hơn.” Thẩm Mộc Phạm khẳng khái.

“Lại hơn nữa đêm, để sau...” Bạch Chi Âm nhanh trí nói. “Trong sách đều nói siêu âm nhiều không tốt cho con, là vì có phóng xạ.”

“Vậy sao?” Thẩm Mộc Phạm ngạc nhiên.

Thấy anh không tin, Bạch Chi Âm giận dỗi bĩu môi. “Không tin anh lên mạng tra thử, rất nhiều chuyên gia cũng khuyên không nên thường xuyên đi siêu âm.”

Cô nói đúng, Thẩm Mộc Phạm có chút dao động nhưng vẫn lo lắng nên gọi điện đến một bác sĩ quen biết, đáp án ở đầu dây bên kia giống với lời cô nói làm anh mới thả lỏng.

“Không có xuất huyết hoặc đau bụng thì không cần phải kiểm tra, trước ba tháng phải cố gắng hạn chế tiếp xúc sóng siêu âm.” Bác sĩ khuyên.

Thẩm Mục Phạm luôn miệng tỏ lời cảm ơn, đột nhiên nhớ tới một vấn đề. “Đúng rồi, bác sĩ Trần, cho cháu hỏi chuyện này. Mấy ngày nay chúng cháu có thể sinh hoạt vợ chồng được không?”

Bác sĩ có vẻ đã nghe nhiều chuyện thế này nên cười nhẹ. “Không làm thường xuyên và không quá kịch liệt thì không sao. Việc suy trì thành dục trong thời gian mang thai có thể giảm bớt chứng lo lắng khi có thai, cân bằng hooc môn.”

Khi Thẩm Mục Phạm đem lời bác sĩ nhắc lại với Bạch Chi Âm, cô cười khúc khích rồi nhịn không được cười ra tiếng, trong đầu phút chốc hiện ra câu nói, lấy dương bổ âm.

Có được ý kiến của chuyên gia, tảng đá trong lòng Thẩm Mục Phạm cuối cùng mới thật sự được bỏ xuống, cầm lấy chiếc khăn bên cạnh giúp cô lau người, lại chui vào ổ chăn, đem cô kéo vào trong lồng ngực.

Tránh được một kiếp, Bạch Chi Âm cũng thở phào, ngoan ngoãn tựa vào ngực Thẩm Mục Phạm. Không biết có phải là vì tiếng tim đập nhịp nhàng của anh khiến người khác an tâm hay sau một hồi vận động mệt mỏi mà không lâu sau, cô liền buồn ngủ. Hai tay ôm cổ anh, thân mình trong ngực anh ngo ngoáy không ngừng, như là muốn tìm một tư thế thoải mái để ngủ.

Thẩm Mục Phạm đã lâu mới được ăn mặn, nếu không nghĩ đến cô đang mang thai thì anh sẽ ăn cô thêm mấy lần cũng được nữa. Chỉ ôm thân thể mềm mại của cô cũng đủ khiến người anh nóng lên, bị cô cọ cọ một hồi lại làm cho ngọn lửa dục vọng bốc cháy không thể dập tắt.

Anh vội cúi đầu xuống, muốn hôn cô, sau đó... bất đắc dĩ nở nụ cười. Người phụ nữ nằm trong ngực anh hai mắt nhắm nghiền, mày giãn ra, vừa nhìn là biết đang ngủ.

Cô nhóc này thật đúng là do ông trời phái đến thu thập anh đây mà, chỉ ngủ thôi mà ngo ngoáy đến mức khiến anh muốn chết, bản thân thì lại ngủ ngon lành, chỉ khổ cây gậy của anh, vừa nóng lại vừa đau.

Nhớ đến những lời nói nóng bỏng cô thầm thì lúc tối, bên dưới Thẩm Mục Phạm lại càng căng trướng, nhịn không được véo ngắt bầu ngực no tròn của cô một cái, cắn răng nói nhỏ. “Yêu tinh, xem sau này anh trừng trị em thế nào.”

Thẩm Mục Phạm bảo chuyện nhà họ Bạch hãy giao cho anh nên Bạch Chi Âm không quan tâm đến nữa. Cô chọn người đàn ông này, cô tin tưởng năng lực của anh.

Một tuần sau, Bạch Chi Âm đang làm bánh ở nhà thì nhận được điện thoại của Nghiên Hi. “Lần này nhà họ Bạch xong đời rồi.”

Nói chuyện một hồi, cô mới biết được thì ra chỉ ngắn ngủi trong một tuần, Bách Diệp đã trải qua một chuyến tàu lượn đầy hấp dẫn. Đầu tiên là có người bí mật thu mua cổ phiếu của Bách Diệp, sau đó lại có người tung tin vợ sắp cưới của Thẩm Mục Phạm chính là cô ba của tập đoàn Bách Diệp, Thẩm Thị đầu tư vốn vào Bách Diệp. Tin tốt này vừa xuất hiện, thêm vào đó là những hành động làm ăn trong bóng tối trước kia, các nhà đầu tư điên cuồng đầu tư, cổ phiếu Bách Diệp tăng nhanh như tên lửa, dường như không có điểm dừng.

Nhưng sau sáu ngày cổ phiếu liên tục tăng thì bộ phận quan hệ xã hội của Thẩm Thị lại chính thức tuyên bố, phu nhân tương lai của Thẩm Thị không có quan hệ gì với Bách Diệp, Thẩm thị cũng tuyệt đối không đầu tư vào Bách Diệp. Ngay lúc các nhà đầu tư còn đang do dự không biết có nên tiếp tục giữ cổ phiếu lại không thì đột nhiên thị trường lại tung ra một lượng lớn cổ phiếu Bách Diệp, đồng thời có vài nhà phân tích bí mật trăm miệng một lời, chỉ trích Bách Diệp tạo tin tức giả, nâng giá cổ phiếu lên trời xanh, may nhờ có lời khuyên của chuyên gia chỉ ra các thiệt hại.

Các nhà đầu tư lo sợ nên cuống quýt bán rẻ lại cổ phiếu, ngay cả các cổ đông cũng ngồi không yên. Chỉ trong một đêm hôm đó, cổ phiếu Bách Diệp từ trên đỉnh núi rớt xuống đáy thung lũng, còn không có giá bằng phế liệu.

“Người đàn ông của cậu thật là pro. Gia nghiệp Bạch Phi Dương khổ cực nhiều năm gây dựng nên lại bị Thẩm Mục Phạm phá đổ trong một tuần.” Giọng Doãn Nghiên Hi lộ vẻ khâm phục. “Không hổ danh là thương gia nổi tiếng trên Phố Wall năm đó, ván này anh ta chơi đẹp lắm.”

Rõ ràng là Thẩm Mục Phạm được khen, vậy mà Bạch Chi Âm thấy còn vui hơn so với khi cô được khen. Cái này không phải gọi là thơm lây sao? Nhưng cô có chút tò mò. “Chuyện xảy ra lớn như vậy, lão già bên đó lại không hề gọi điện đến mắng mình, cũng không lấy Tiểu Thiên ra uy hiếp mình.”

“Có thể ông ta còn không biết đó là kiệt tác của Thẩm Mục Phạm đấy chứ.” Doãn Nghiên Hi suy đoán.

“Không thể nào.” Bạch Chi Âm lắc đầu. “Ông ta không có ngốc như vậy.”

Bạch Phi Dương đương nhiên không ngốc như vậy, nhưng đáng tiếc là do Thẩm Mục Phạm quá thông minh.

Ban đầu giá cổ phiếu tăng lên, Bạch Phi Dương thật sự cứ tưởng rằng nhờ phúc của Bạch Chi Âm. Khi đang vui sướng vì giá cổ phiếu của lão tăng lên, nhân viên chứng khoán của công tình yêu lại nhận thấy được có một tổ chức bí mật âm thầm thu mua một lượng lớn cổ phiếu của Bách Diệp, vừa nhìn là biết có người muốn nhân cơ hội này để nuốt trọn Bách Diệp. Vì bảo vệ tâm huyết nhiều năm, lão lập tức tổ chức tài chính tiến hành phản thu mua, không ngờ lại là nhảy vào hố đối phương đào sẵn.

Khi lão tiếp nhận cổ phiếu ở mức cao nhất, đối phương lại dùng chiêu rút củi đáy nồi, giá cổ phiếu một đêm liền đóng băng, toàn bộ tài sản của lão giờ chỉ bằng một đồng phế liệu.

Đối mặt với biến cố này, các chuyên viên phụ trách hoạt động cổ phiếu của Bách Diệp liên tục lắc đầu. “Đối phương quá lợi hại, chọn thời điểm quá chuẩn xác, khiến chúng ta căn bản trở tay không kịp.”

Chuyện tới nước này, nếu Bạch Phi Dương còn không biết là ai giở trò thì thật phí hoài mấy chục năm lăn lộn của lão.

Cơ nghiệp mấy chục năm sụp đổ, nhà họ Bạch tan đàn sẻ nghé, nghe thấy một đám đàn bà trong nhà khóc lóc lo lắng cho tương lai sau này, Bạch Phi Dương quăng cây gậy ba toong, quát. “Khóc cái gì, ta đây còn chưa chết.”

Ánh mắt lão hung ác quét một lượt khắp tất cả, giọng nói kiên định. “Cho dù Bách Diệp có sụp đổ thì nhà họ Bạch chúng ta cũng không phá sản.”

Nói cho người trong nhà nghe và cũng là tự an ủi chính mình. Bách Diệp là việc làm ăn ngoài sáng, nhưng lợi nhuận lớn nhất của nhà họ Bạch lại chính là việc buôn lậu đã trải qua ba đời. Thẩm Mục Phạm nghĩ làm sụp đổ Bách Diệp thì sẽ khiến lão bị phá sản ư, nằm mơ đi.

Nhưng đó chỉ là một màn khua môi múa mép, Bạch Phi Dương quyết định thu lại những lời nói này.

Nghe thuộc hạ đến đưa tin, chiếc thìa trong tay Bạch Phi Dương rơi vào trong bát choang một tiếng, làm canh bắn tung tóe.

Thẩm Mục Phạm lại tiếp nhận toàn bộ mạng lưới buôn lậu bên nhà họ Mã, chặt đứt tất cả đường vận chuyển trên biển và đường hàng không của nhà họ Bạch. Nói cách khác cho dù lão có muốn bán thì cũng không có cách nào đưa hàng ra ngoài.

Mã Thụy Bình cũng coi như có nhiều năm qua lại với lão, tận tình kể lại. “Lão Bạch, không phải tôi muốn bán, nhưng nhà họ Thẩm ... Chúng ta không thể trêu vào.”

“Không phải nhà họ Thẩm đã sớm tẩy trắng rồi sao, không liên quan đến xã hội đen nữa mà?” Bạch Phi Dương khó hiểu, vì sao lại có nhiều bang phái ngoan ngoãn giao ra con đường vận chuyển như vậy.

Lão Mã thở dài. “Vốn dĩ là của bọn họ, trước đó ban tặng cho chúng ta, bây giờ lấy lại, ai dám nói không?” Không còn cách nào khác, chỉ riêng quan hệ của nhà họ Thẩm với các bang phái lớn ở Trung Đông, Nga thôi, đừng nói mua của bọn họ một hai đường hàng không, dù một phân tiền không trả, nhưng bọn họ vẫn phải hai tay dâng lên.

Thế giới này là thế giới cá lớn nuốt cá bé, kẻ thua cuộc luôn là kẻ yếu.

49. Chương 49

Thẩm Mục Phạm công kích nhà họ Bạch bằng thủ đoạn quá mức tàn nhẫn, Bạch Chi Âm lo lắng Bạch Phi Dương chó cùng rứt giậu sẽ gây tổn thương cho Tiểu Thiên, Thẩm Mục Phạm lại cười trêu, vuốt nhẹ sống mũi cô. “Ngốc ạ, anh sao có thể để Tiểu Thiên gặp chuyện không may.”

Bạch Thiên gặp chuyện không may, em đau lòng, anh cũng sẽ đau lòng.

Có được lời hứa này, Bạch Chi Âm không hỏi nhiều nữa, yên tâm đem sự chú ý quay trở về trong bụng, chờ đợi Thẩm Mục Phạm giải quyết xong chuyện nhà họ Bạch sẽ đưa Tiểu Thiên về.

Chiều hôm thứ tư, Bạch Chi Âm hẹn Doãn Nghiên Hi đi dạo phố. Hai người từ trong xe đi ra, không biết là may mắn hay là xui xẻo mà lại gặp Bạch Tiêu Vi.

Nhìn thấy Bạch Chi Âm, Bạch Tiêu Vi lập tức mắt long lên sòng sọc, xông đến chửi ầm lên. “Bạch Chi Âm, mày đứng lại cho tao. Mày đúng là đồ vô ơn, nhà họ Bạch gia mày hại thảm, mày cho rằng không nhận điện thoại thì có thể trốn được sao?”

Không tiếp điện thoại là sao? Bạch Chi Âm nghe không hiểu cái gì, suy nghĩ một chút cũng không muốn cùng cô ta nói lời thừa thãi nên kéo Nghiên Hi định bỏ đi.

Thấy Bạch Chi Âm sắp đi, Bạch Tiêu Vi định xông lên giữ Bạch Chi Âm lại. Nhưng còn chưa kịp đến gần, bỗng nhiên bên cạnh nhảy ra hai gã vệ sĩ, một trái một phải giữ Bạch Tiêu Vi lại, khiến cô ta đau quá hét lên. “Á, các người là ai, mau thả tôi ra.”

Bạch Chi Âm cũng bị một màn này làm cho hồ đồ, sau đó liền hiểu được. Nhìn cách ăn mặc quần áo của hai người này, hẳn là vệ sĩ Thẩm Mục Phạm ngầm sắp xếp, bình thường không lộ mặt, nhưng có chuyện gì phát sinh thì sẽ lập tức xuất hiện. Có lẽ chuyện ở quán cà phê lần trước đã cảnh báo anh.

Doãn Nghiên Hi quét mắt nhìn Bạch Tiêu Vi đang bị giữ chặt, quay đầu trêu ghẹo cô bạn thân. “Chắc chắc, may mắn là cậu không giống người nhà họ Bạch, nếu không thì thật là xấu.”

Khuôn mặt chính là nỗi đau trí mạng của Bạch Tiêu Vi, bị đối phương cười nhạo như thế, Bạch Tiêu Vi tức giận đến mặt xanh lét. “Tao xấu thì làm sao, so với hai ả đàn mặt hồ ly, tướng đảm phụ chúng mày thì tao đây còn tốt chán.”

Mấy lời mắng chửi này tương đối khó nghe, đối là người phụ nữ khác chắc đã sớm tức giận đến nhảy dựng lên, đáng tiếc hôm nay Bạch Tiêu Vi lại gặp phải hai người cũng không phải tay vừa. Doãn Nghiên Hi hơi nhún mày, khéo miệng nhếch lên một nụ cười nhạt. “Nhìn cái mồm đang há này mà xem, đối đáp thật là liến thoắng đó mà. Cậu nói thử xem nếu không cẩn thận uống phải axit đậm đặc thì còn có thể mắng chửi lưu loát vậy nữa không?”

“Không biết nữa, hay là thử xem sao?” Bạch Chi Âm cười phụ họa.

“Các người...” Bạch Tiêu Vi mở mồm quát. “Các người dám...”

“Cô có thể thử xem.” Doãn Nghiên Hi cười nhạt. “Đừng nói cô hai nhà họ Bạch đây vẫn nghĩ trên đời này thật sự có pháp luật công minh đấy chứ?”

Rõ ràng là đáng vẻ tươi cười rất thuần khiết, xinh đẹp nhưng lại như bông hoa ăn thịt người, đầy vẻ uy hiếp. Bạch Tiêu Vi sống nhiều năm như vậy, đương nhiên biết thứ mang danh công bằng chính nghĩa kia chỉ là trò chơi của người có tiền, Bạch Vi Lâm và chồng sắp cưới của cô ta Vương Bằng đã cùng cường bức một cô gái, cha mẹ của cô gái còn không phải là bị chèn ép bởi hai nhà có thế lực xã hội đen, chỉ có thể cầm nín cằm tiền thôi sao. Hai nhà Vương, Bạch còn có thể coi thường pháp luật, huống chi là Thẩm Thị quyền thế đây mình.

Nhà họ Bạch đã ném trái kết cục khi đắc tội với Thẩm Mục Phạm, Bách Diệp rơi vào bước đường cùng, nhà họ Bạch đứng trước tình trạng phá sản, ngay cả nhà họ Vương cũng tìm lí do hủy bỏ hôn sự của cô ta

với Vương Bàng. Còn ông nội, một người luôn mạnh mẽ ngoan cố như thế cứ như một quả cà bị hư, bỗng chốc già đi mấy chục tuổi.

Tất cả những cái này đều do ả tiện nhân Bạch Chi Âm ban tặng. Cứ nghĩ đến việc bọn họ có thể phải dọn ra khỏi căn phòng to lớn, phải bán đi những túi xách hàng hiệu, cô ta liền hận không thể xé nát bản mặt Bạch Chi Âm ra nên vừa rồi nhìn thấy Bạch Chi Âm, cô ta mới kích động xông lên như vậy. Mà giờ phút này, bị Doãn Nghiên Hi đe dọa, rốt cuộc lấy lại lý trí, cô ta biết bản thân tuyệt đối không thể trêu vào nhà họ Thẩm.

Bạch Chi Âm cũng không muốn cùng Bạch Tiêu Vi dây dưa, thấy cô ta ngoan ngoãn ngậm miệng liền phất tay nói, “Thả cô ta đi đi.”

Vệ sĩ nghe lệnh, mặc dù thả Bạch Tiêu Vi đang bị kiểm giữ ra nhưng một tắc cũng không rời khỏi vị trí canh giữ, dùng ánh mắt uy hiếp cô ta rời đi.

Chuyện đột ngột xảy ra nhưng không làm ảnh hưởng đến hứng thú đi mua sắm của các cô, hai người đi dạo mấy cửa hàng, mang theo cả đồng hồ đến nhà hàng của nhà họ Thẩm dùng cơm chiều.

Chờ món ăn bày lên, Bạch Chi Âm mới lấy di động định gọi cho Thẩm Mục Phạm thông báo tình hình, nhưng lại đột nhiên nhớ tới lời nói của Bạch Tiêu Vi, hình như cô ta nói cái gì mà không nhận điện thoại thì phải? Như nghĩ đến điều gì đó, cô nói với Nghiên Hi. “Cậu gọi điện thoại ỉn thử.”

“Để làm gì?” Doãn Nghiên Hi mù mờ.

“Cậu gọi đi.”

Doãn Nghiên Hi cầm lấy di động gọi qua số của Chi Âm, nhạc chuông quen thuộc bắt chợt vang lên.

Không phải chứ, vẫn có thể gọi được mà.

Lúc này, quản lý nhà hàng tự mình đưa thức ăn lên. Bạch Chi Âm gọi ông ta lại, “P, cho tôi mượn di động của ông một lát.”

P không hiểu gì nhưng vẫn đưa điện thoại. Bạch Chi Âm nhận lấy, ấn số điện thoại của cô, không có tiếng chuông, trong điện thoại chỉ có tiếng tút tút báo máy bận.

Nghiên Hi dường như cũng hiểu ra điều gì đó, lấy ra di động chuyên dùng ở Đài Loan ra, lại gọi vào số của Chi Âm, quả nhiên không gọi được.

Doãn Nghiên Hi chợt hiểu ra, chẳng trách nhiều ngày trước đó Liên Hi nói là gọi điện vào di động Chi Âm thì toàn nghe tiếng đường dây bận. Cô còn nói đùa. “Có lẽ là đang tranh thủ tình cảm mặn nồng nấu cháo điện thoại, anh bớt đi quấy rầy thế giới của hai người đi.” Bấy giờ nghĩ lại, hẳn là có người động vào điện thoại, về phần là ai thì không cần nói cũng biết.

Bạch Chi Âm cầm di động trả lại cho P, chờ ông ta đi ra mới khẽ nhếch khóe miệng. “Mình tự hỏi là sao ông lão không làm phiền mình, thì ra là do ông ấy không có cơ hội.”

“Đúng vậy, người ta bảo vệ cậu cẩn thận như thế, ông ta làm sao có cơ hội.” Doãn Nghiên Hi uống một ngụm nước trái cây, cười khanh khách chọc ghẹo. “Anh ta cũng thật tình quan tâm đến cậu, vô cùng yêu thương.”

Khóe miệng Bạch Chi Âm mỉm cười, màu hồng nhạt phủ lên hai má. Ở bên nhau lâu như vậy, cô không thể không nhận ra tình cảm của Thẩm Mục Phạm đối với cô, cũng không hiểu lắm hết thấy những việc anh làm là vì đứa bé, điều khiến cô lo lắng chính là. “Không biết anh ấy có chịu tha thứ ỉn vì đã lừa dối anh ấy không.”

Doãn Nghiên Hi cắn ống hút, cô tự liên tưởng đến chính mình. Đợi đến ngày chân tướng được phơi bày, Nghiêm Chính có tha thứ cho sự lừa gạt của cô không? Sẽ rất tức giận, hay cực kỳ thất vọng, hoặc có đau đớn bức bối hay không?

Lắc đầu, cô tự ra lệnh bản thân không được suy nghĩ nữa. “Cậu định khi nào thì nói cho anh ta biết?” Doãn Nghiên Hi ngừng một chút, nói: “Nếu được thì nên nói sớm một chút, chẳng phải anh ta đã nói là cho dù cậu làm gì sai thì cũng sẽ không để bụng sao?”

Bạch Chi Âm nắm chặt nĩa ăn, do dự nói. “Chờ qua một thời gian nữa đi.” Cô bây giờ đã đắc tội với nhà họ Bạch, Tiểu Thiên có thể an toàn đi ra ngoài hay không toàn bộ dựa vào Thẩm Mục Phạm, cô không muốn vào thời khắc mấu chốt nói rõ mọi chuyện. Hơn nữa... tay trái phủ lên bụng của mình, cô cầu nguyện nơi này có thể thành công hình thành nên một sinh mệnh.

Ăn cơm xong, Bạch Chi Âm được tài xế lái xe đưa về nhà. Vào phòng, cô không thấy đôi dép đi trong nhà của Thẩm Mục Phạm, ngạc nhiên hỏi thím Trương. “Anh ấy đã về rồi sao?”

“Vâng, cậu chủ ở thư phòng.” Thím Trương cầm lấy túi xách của cô, cười tủm tỉm trả lời.

Còn sớm vậy mà đã về, thế mà cũng không nói cho cô biết. Bạch Chi Âm thầm nghĩ rồi thay dép, đi dọc theo hành lang đến phòng làm việc trên lầu hai. Cửa phòng làm việc đang đóng, mơ hồ nghe được giọng Thẩm Mục Phạm đang nói chuyện. Xuất phát từ phép lịch sự, cô vừa định gõ cửa, chợt nghe tiếng gầm nhẹ tức giận ở trong phòng truyền đến. “Cô ấy nói không chữa trị là không chữa sao? Tổng Bác Ngạn anh đang làm cái gì vậy hả?”

Cô sợ tới mức động tác bị đơ một chỗ, đang do dự không biết có nên vào hay không thì lại nghe Thẩm Mục Phạm thở hổn hển nói. “Tình hình Đường Đường vốn bướng bỉnh, nhưng đây là chuyện hệ trọng, sao có thể chịu theo của cô ấy được?”

Là một cái tên rất quen thuộc, Bạch Chi Âm cau mày nhớ lại, cả người cứng đờ. Là cô gái đó, chính là cô gái mà Thẩm Mục Phạm đã lặng lẽ chờ đợi nhiều năm.

Ngực thoáng chốc như bị đâm một cái, cảm giác chua xót, nhói đau ngập tràn khắp con tim.

Bạch Chi Âm cắn chặt cánh môi, nghe Thẩm Mục Phạm nói. “Ngày mai tôi sẽ bay qua đó”. Lại nghe anh dặn dò trợ lý. “Giúp tôi đặt vé máy bay đi Houston ngay ngày mai, càng sớm càng tốt.”

Giọng nói vội vàng, cho dù không thấy được vẻ mặt của anh, cô cũng có thể tưởng tượng ra anh sốt ruột đến chừng nào. Bạch Chi Âm gắng gượng nở một nụ cười, lặng lẽ xoay người bỏ đi.

Làm sao bây giờ, sự đau đớn của con tim giống như tiến vào trong máu, lan truyền khắp cơ thể, len lỏi vào từng bộ phận.

Thẩm Mục Phạm nói chuyện điện thoại xong, nhìn ra ngoài cửa sổ yên lặng suy nghĩ. Khi biết được khối u của Đường Đường tái phát anh đã đi xem cô thế nào, thấy có Tổng Bác Ngạn ở bên cạnh hết lòng chăm sóc lo toan, lòng anh cũng được buông bỏ, cũng mừng thay cho cô vì tìm được bến đỗ hạnh phúc. Nhưng vừa rồi Mục Sanh nói với anh, cô không muốn điều trị nữa mà đòi xuất viện, kinh ngạc nhất chính là Tổng Bác Ngạn lại không phản đối.

Trong đầu cô có khối u, bất cứ lúc nào cũng có thể bị vỡ, dù ở bệnh viện còn sợ nguy hiểm chứ đừng nói tới đi loay quanh, thật không biết Tổng Bác Ngạn đang nghĩ cái gì nữa? Cho dù có yêu Đường Đường thì cũng không thể mặc cho cô làm loạn được.

Sau khi xúc động một chập, anh lấy lại tinh thần, nhìn lên đồng hồ treo tường, vậy mà đã 8 giờ hơn. Bạch Chi Âm cùng Nghiên Hi đi ăn cơm sao giờ còn chưa về?

Nhắn số điện thoại của cô, điện thoại kêu một hồi lâu mà không ai nghe máy. Anh nhíu mày, cầm lấy di động đi ra khỏi phòng làm việc, đang định gọi lại cho cô lần nữa liền thấy thím Trương từ dưới lầu đi lên, vừa thấy anh liền nói lại. “Cô chủ đã trở về rồi, đang ở trong phòng ngủ.”

Đã trở về? Vậy sao không đến tìm anh. Thẩm Mục Phạm hơi bất mãn đi đến phòng ngủ, đẩy cửa vào. Cả phòng tối đen, nương theo ánh đèn của hành lang, anh thấy cơ thể nhỏ bé nằm cong mình trên giường.

Sớm vậy mà đã ngủ? Không phải có chỗ nào không thoải mái đấy chứ? Chút bực bội trong ngực bỗng chốc tan biến, anh bước nhanh đến bên giường, vịn mở đèn bàn lên, hơi cúi nửa người xuống, ghé đầu lại, khấn trương hỏi. “Em yêu, em làm sao vậy?”

Bạch Chi Âm liếc anh một cái, quay đầu sang hướng bên kia. “Không có gì, có chút mệt thôi.”

Thẩm Mục Phạm ngồi bên giường, thay cô đắp lại chăn, kiên nhẫn hỏi. “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Với Nghiên Hi hả?” Thẩm Mục Phạm biết rồi vẫn hỏi.

Bạch Chi Âm nhú mày, thúc giục. “Nhanh nhanh đi tắm đi, em muốn ngủ.”

Thẩm Mục Phạm thấy cô bực bội, cho rằng cô đang mệt nên cũng không hỏi gì thêm, đặt một nụ hôn lên trán cô. “Anh đi tắm đây.”

Nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm truyền ra, Bạch Chi Âm cuộn chăn lăn qua lăn lại, khắp người cứ có cảm giác khó chịu, bức bối không nói nên lời.

Tắm xong, Thẩm Mục Phạm nằm lên giường, theo thói quen định đưa tay sang ôm lấy cô, chẳng ngờ cô lại né người sang bên cạnh. Gì đây, anh có ngờ ngẩn mấy cũng nhận ra điểm khác thường.

Cơ thể hướng sát vào người cô, anh xoay vai cô lại, vừa ép hỏi vừa kéo cô lại gần. “Rốt cuộc em làm sao vậy?”

Bạch Chi Âm từ từ nhắm hai mắt lại, miệng mím chặt.

Thẩm Mục Phạm thầm thở dài, đầu kê lên trán cô, giọng nói nhẹ nhàng như nước. “Em yêu... Nói cho anh biết được không?”

Anh dùng đầu chậm rãi cọ cọ cô, cực kì kiên nhẫn, Bạch Chi Âm bị ép buộc, không còn cách nào khác, lại không muốn thẳng thắn nói ra nguyên nhân cảm xúc của cô thay đổi đột ngột, đành thuận miệng nói. “Không có việc gì cả, chỉ là đột nhiên tâm trạng em không tốt.”

Cô vừa mở miệng nói chuyện, Thẩm Mục Phạm thuận theo hỏi. “Vì chuyện hồi chiều sao?” Anh thử hỏi.

Bạch Chi Âm hơi ngớ người, khi hiểu được anh đang chỉ Bạch Tiểu Vi thì nói qua loa cho xong chuyện. “Cô ta thật phiền phức.”

“Được rồi, không phiền, không phiền.” Thẩm Mục Phạm sờ sờ đầu cô, giống như dỗ dành con nít, hứa: “Chồng em sẽ giúp em báo thù.”

Mắt dừng lại ở vẻ mặt chuyên chú của anh, nơi mềm yếu nhất trong tim Bạch Chi Âm như bị chạm phải, cô rất cảm động. Anh quan tâm đến cảm xúc của cô như thế, vậy mà cô còn so đo chuyện bé như hạt vừng đó làm gì?

“Anh nói đúng.” Cô ôm lấy cổ anh, giọng trẻ con nói. “Về sai ai bắt nạt em, anh phải giúp em trừng trị kẻ đó.”

“Được.” Thẩm Mục Phạm nhẹ đặt một nụ hôn lên môi cô. “Có anh ở đây, không ai có thể bắt nạt em.”

Bạch Chi Âm ngẩng đầu lên, đón nhận đôi môi anh, nhẹ giữ lấy, chậm rãi nhắm nháp vị kem đánh răng trong miệng anh.

Thẩm Mục Phạm bị sự nhiệt tình đột ngột của cô làm cho ngẩn người ra, nháy mắt lại mút lấy đầu lưỡi cô, cùng cô dây dưa.

Hôn đến choáng váng đầu óc, anh mới tiến lại gần tai cô, nói. “Em muốn à?”

Cô dùng đôi mắt mọng nước nhìn anh, bàn tay thon thả mà kiên định nắm lấy vật nóng bỏng, dùng hành động thay cho lời đáp câu hỏi của anh.

Một màn mưa hôn ập đến, hơi thở bị chặn lại, sự tấn công mạnh mẽ khiến cô giống như trôi bồng bềnh theo dòng nước, phải nắm chặt lấy cánh tay anh.

Kích tình qua đi, Thẩm Mục Phạm kéo cả người cô ôm vào ngực, tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng trơn nhẵn của cô, sau đó như lơ đãng nói. “À đúng rồi, ngày mai anh phải đi Mỹ một chuyến.”

50. Chương 50

Bạch Chi Âm biết không nên bới móc tới cùng nhưng con quái vật ‘ganh tị’ đang thét gào trong lòng khiến cô không kiềm được phải mở miệng hỏi. “Đi Mỹ làm gì vậy anh?”

“Một người bạn của anh bị bệnh, anh phải đi thăm cô ấy.” Thẩm Mục Phạm nhẹ nhàng bình thản trả lời.

Được rồi, câu chuyện đến đây chấm dứt vậy. Bạch Chi Âm ra lệnh cho bản thân, nhưng đầu lưỡi cứ như không nghe lời cô, cô nghe được cả đồng câu hỏi thăm dò của bản thân. “Bạn nào vậy? Em có biết người đó không? Là nam hay nữ?”

Thẩm Mục Phạm dừng động tác vuốt ve lưng cô lại, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đôi mắt đen tuyền đầy mị hoặc chăm chú nhìn Bạch Chi Âm không hề chớp mắt.

Bạch Chi Âm bị Thẩm Mục Phạm khiến cho chột dạ, hoảng hốt quay mặt đi, cơ thể từ trong ngực anh xoay người lại, đưa lưng về phía Thẩm Mục Phạm, lầu bầu. “Ngủ đi, em mệt rồi.”

Thẩm Mục Phạm không nói gì, trong phòng yên lặng đến mức chỉ còn tiếng hít thở của hai người.

Lưng nằm cứng ngắc nên cảm thấy hơi mỏi, Bạch Chi Âm khẽ cử động. Vừa định xê dịch cơ thể một chút thì đã bị Thẩm Mục Phạm ở phía sau ôm chặt lấy.

Bạch Chi Âm sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng lại, chợt nghe Thẩm Mục Phạm nói nhỏ bên tai. “Anh đi gặp một người tên là Đường Đường, là người con gái mà anh thích trong nhiều năm.”

Những lời này như chiếc dùi trống đánh vào lòng Bạch Chi Âm, rất đau, cứ nghĩ đến lại khiến vành mắt cô cũng cay xè. Nhưng con người thật là một sinh vật kì lạ, càng đau đớn thì lại càng buộc bản thân phải vờ như thật bình tĩnh. “Ngày mai khi nào anh đi, có muốn em tiễn anh không?”

Đưa bạn trai của mình đi gặp người thầm thương trộm nhớ, thật sự là rất rộng lượng, rộng lượng đến mức muốn tự vỗ tay khen chính mình.

Thẩm Mục Phạm nắm chặt tay cô, nhỏ giọng dò hỏi. “Em sẽ không bực mình chứ?”

Bực mình, đương nhiên là bực mình rồi. Nhưng câu trả lời lại là. “Em thì có gì mà phải bực mình chứ.”

Thật ra, nếu Bạch Chi Âm có thể nghe lại lần nữa câu nói vừa nãy, có lẽ sẽ nghe thấy giọng điệu của mình chua lết. Nhưng giấm chua này lại khiến Thẩm Mục Phạm rất thích. Khóe miệng chậm rãi kéo thành hình cung, anh cọ cọ bên tai cô. “Em ghen à?”

“Ai thèm ghen.” Bạch Chi Âm không chịu thừa nhận.

Thẩm Mục Phạm xốc lưng cô lên, kéo cô quay người lại, cùng cô trán kề trán, giọng nói thêm chút tươi cười. “Ngoan nào, anh biết là em ghen mà.”

“Đã nói là em không có ghen.” Bạch Chi Âm giãy giụa muốn thoát khỏi Thẩm Mục Phạm, lại bị anh ôm chặt thắt lưng, ra lệnh: “Em đừng loay hoay nữa, ngoan nghe anh lời nói đã.”

Thẩm Mục Phạm nhìn vào mắt cô, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc. “Năm năm trước, anh gặp Đường Đường ở Mỹ rồi yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng cô ấy chỉ xem anh là một người bạn, anh cũng không thổ lộ tình cảm nên quan hệ giữa anh và cô ấy là quan hệ bạn bè mà thôi. Đương nhiên, anh thừa nhận anh vẫn thích Đường Đường, cũng từng nghĩ có lẽ sẽ không gặp được người nào khiến anh rung động nữa, cho đến khi... anh gặp em.”

Gặp phải tiểu hồ ly quỷ kế đa đoan, cho dù biết cô trong lòng có tính toán riêng, anh vẫn vui vẻ cam tâm tình nguyện nhảy vào cái bẫy cô bày ra, còn vất óc suy nghĩ tìm cách khiến cô phải thật sự yêu anh. Cái gọi là số phận đã định, đại khái là như thế.

Hiếm khi anh thổ lộ tình cảm nhưng người được thổ lộ lại đơ người nhìn anh, ngơ ngác hỏi. “Anh nói vậy là có ý gì?”

Môi Thẩm Mục Phạm khẽ mấp máy, dở khóc dở cười. “Anh nói rõ ràng như vậy, sao em lại không hiểu.”

Anh nói thế mà rõ ràng hả? Bạch Chi Âm nghi hoặc trừng mắt nhìn Thẩm Mục Phạm.

Thẩm Mục Phạm đỡ trán, cười bất lực. Người phụ nữ này thông minh như Gia Cát, thế mà khi gặp chuyện tình cảm thì đầu óc lại trì trệ. Thở dài một tiếng, anh nói trắng ra. “Anh đã từng thích cô ấy, nhưng bây giờ người anh yêu là em.”

Lúc này Bạch Chi Âm đã hiểu ra. Cô ngơ ngác ngẩng đầu lên, không hề chớp mắt, chăm chú nhìn anh, ánh mắt như đang cố nâng đỡ vật nặng, trong nháy mắt nước mắt từng hạt từng hạt tuôn rơi.

“Sao lại khóc?” Thẩm Mục Phạm nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi cô. “Bị anh làm cho cảm động rồi sao?”

Bạch Chi Âm không lên tiếng, nước mắt cứ lăn chả rơi.

Thấy cô càng khóc nhiều hơn, Thẩm Mục Phạm thở dài hôn đi những giọt nước mắt của cô, còn đôi tay to khỏe nhẹ vuốt tóc cô, yên lặng an ủi cô.

Những nụ hôn dịu dàng của anh khiến Bạch Chi Âm dần dần ngừng khóc, cô nằm trong ngực anh một chỗc lại khóc thút thít, hơi thở cũng dần thông thuận, nhưng động tác vuốt tóc cô vẫn không ngừng.

Căn phòng vẫn rất yên tĩnh, giống như đã trôi qua một thế kỉ, Bạch Chi Âm đột nhiên nao nao trong lòng. Có một chuyện trong đầu cô vẫn giằng co không ngừng, nhiều lần đấu tranh, cô buột miệng hỏi.

“Thẩm Mục Phạm...” Cô kéo nút thắt áo ngủ của Thẩm Mục Phạm, vì khấn trương nên lắp bắp nói. “Nếu em và cô ấy cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai?”

Cô biết vấn đề này rất ấu trĩ, ngu ngốc, không có nghĩa lí gì. Nhưng cô vẫn muốn biết, muốn biết sự so sánh trong lòng anh, ai quan trọng hơn.

Động tác vỗ về trên lưng chợt ngưng lại, Bạch Chi Âm vênh tai lên, chuẩn bị tâm lí sẽ bị cười nhạo. Nhưng mà sau đó, Thẩm Mục Phạm chậm rãi nâng khuôn mặt cô lên, trong mắt ánh lên sự nghiêm túc. “Với anh, em là quan trọng nhất.”

Không phải là đáp án “quan trọng hơn” mà cô mong muốn, nhưng lại đủ để cô phải rơi lệ. Không có cân đo đong đếm, anh trực tiếp nói ra lời khẳng định.

Thật vất vả mới ngừng được nước mắt, bây giờ lại trào dâng lần nữa... Cô đưa tay nâng khuôn mặt anh, chủ động hôn lên. “Thẩm Mục Phạm, em cũng đã yêu anh mất rồi.”

Chỉ một câu nói nhưng đủ làm cho tim Thẩm Mục Phạm đập thành thịch, ý cười từ môi ngập tràn đến trong ánh mắt. Anh hôn lên môi cô, giọng nói ấm áp, trong veo. “Anh biết.”

Anh đã nói sẽ dạy cô thế nào là yêu, nhưng giờ phút này anh mới thấy, việc học cách yêu, còn có cả anh nữa.

Sau một hồi triển miên dây dưa, Thẩm Mục Phạm kể lại với cô sơ lược về bệnh tình và tình hình bây giờ của Đường Đường, cuối cùng cười hỏi cô. “Nếu em không muốn anh đi, anh sẽ không đi.”

“Không cần đâu, em cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi như vậy.”

“Phải không?” Thẩm Mục Phạm cười nhìn cô.

Nhìn thấy nụ cười trêu ghẹo trên mặt Thẩm Mục Phạm, Bạch Chi Âm lập tức nhớ đến vẻ mặt lúc nãy, chỉ muốn tự vả vào mặt mình nên chỉ có thể khụt khịt, nhỏ giọng nói. “Có gì đâu, em thật sự không sao cả, mà sau này không phải cô ấy cũng đã có bạn trai rồi sao, anh đi thì cũng không sao.”

“Ý em là nếu cô ấy không có bạn trai thì anh đi sẽ có sao à?” Thẩm Mục Phạm trêu cô.

Bạch Chi Âm trừng mắt liếc anh một cái. “Em mặc kệ anh.”

Thẩm Mục Phạm bật cười, nhẹ cắn chóp mũi cô. “Hay là em đi cùng anh đi? Tiện thể đi gặp mặt Mục Sanh luôn.”

“Không được, ngồi máy bay lâu như vậy, em sợ mình ăn uống không ngon miệng.” Thật ra là cô lo lắng ngày có kinh nguyệt đang gần đến, căn cứ theo kinh nghiệm hồi xưa, ngồi máy bay đường dài sẽ đến sớm hơn. Vả lại vốn dĩ cô còn định mấy ngày này tìm cơ trốn qua bên chỗ Nghiên Hi, bây giờ vừa vặn Thẩm Mục Phạm phải đi ra ngoài, trái lại cô đã có được lí do chính đáng.

Thẩm Mục Phạm cũng lo ngại cho cơ thể của cô nên không thuyết phục thêm, chỉ bắt phải hứa. “Anh đi hai ngày rồi sẽ về, em ở nhà phải ngoan ngoãn. Mặt khác chuyện Tiểu Thiên em không cần phải vội, anh đã tìm người chăm sóc em ấy, Bạch Phi Dương không có cơ hội làm bậy đâu.”

Nghĩ nghĩ một lúc, anh lại lo lắng dằn dò. “Lúc anh không có ở đây, em không được lén liên lạc với nhà họ Bạch, anh sẽ sai Lí Khả theo dõi bên đó, nếu ra khỏi nhà hay làm gì đó, sẽ mang theo hai người, còn có...”

“Được rồi, em đã biết.” Bạch Chi Âm cắt ngang mấy lời nói dong dài của anh. “Em sẽ nghe lời, không đi bất cứ đâu, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về.”

Thẩm Mục Phạm sờ sờ mũi, cũng biết bản thân hơi dong dài. Có lẽ đây là vẻ mặt khác của anh, cho nên làm sao cũng không yên tâm được.

Không đi mấy bay đường dài, vậy mà kinh nguyệt lại đến sớm mấy ngày. Nhìn thấy màu đỏ sậm dính trên quần, Bạch Chi Âm mệt mỏi ngồi sụp xuống, khóc không ra nước mắt. Ông trời thật tàn nhẫn, cô chỉ muốn một đứa con, vì sao lại khó khăn đến vậy?

Bác sĩ an ủi cô. “Thời kì trứng rụng tương đối dễ dàng thụ thai, nhưng không phải chắc chắn sẽ được. Cô còn trẻ, đừng nóng vội.”

Sao lại không vội cho được? Theo lời nói dối của cô về chu kì mang thai, thì bây giờ cũng đã ba tháng, trước đó vài ngày Thẩm Mục Phạm còn vuốt vuốt vòng eo mảnh khảnh của cô nói. “Em yêu, không phải là em ăn quá ít đấy chứ, sao không mập lên chút nào vậy?”

Trong lòng cô hoảng lên, qua quýt trách cứ. “Ba tháng đầu sẽ không thấy rõ, qua đoạn thời gian này sẽ mập ra.” Trơ mắt nhìn tia hi vọng bị dập tắt, lại một tháng trôi qua nữa, cô dù muốn giấu cũng không giấu được.

Bạch Chi Âm buồn bã hai ba ngày liền ăn uống không ngon miệng, chu kì kinh nguyệt cũng bị rối loạn. Hai ngày đầu chỉ có vài vệt đỏ, cô nghĩ qua hai ngày sẽ bình thường, nào biết ngày thứ ba lại không có.

Bác sĩ giải thích. “Có thể cô bị áp lực quá lớn, ảnh hưởng đến việc điều hòa bài tiết hooc môn, không có vấn đề gì. Cô lại theo dõi một thời gian, nếu kinh nguyệt còn như vậy, sẽ kiểm tra một lần.”

Cô không có tâm trạng ăn cơm, người làm tưởng cô ốm nghén, làm tròn bốn phần gọi điện báo cáo cho Thẩm Mục Phạm. Buổi tối, khi anh gọi điện về, giọng điệu gấp đến độ không biết làm sao. “Thím Trương nói hai ngày này em không chịu ăn gì cả, có phải có chỗ nào không thoải mái?”

“Không có gì đâu, chỉ là không muốn ăn gì cả.”

“Có nôn không?” Thẩm Mục Phạm lại hỏi.

Bạch Chi Âm lắc đầu. “Không có.”

Thẩm Mục Phạm nghe cô trả lời miễn cưỡng, đoán là tâm trạng cô không tốt, dịu dàng dỗ dành. “Muốn ăn cái gì thì nói với thím Trương. Trong nhà không có thì bảo tài xế chở em đi ăn, nếu còn thật sự không muốn ăn, thì cũng không nhất thiết phải ép uống bản thân.”

Cô còn tưởng rằng anh sẽ giống như mọi người với thím Trương, vất vả khuyên cô nên vì đứa bé, không muốn ăn cũng phải ăn. Nào biết anh làm mọi chuyện đều vì cô đầu tiên, khiến cổ họng cô trào dâng một cảm giác nóng bỏng, dưng khí trước nay chưa từng có. Hãy nói đi, anh ấy sẽ tha thứ ầy.

Cắn chặt răng, Bạch Chi Âm hít sâu một hơi. “Mục Phạm, có một chuyện em muốn nói với anh, thật ra...”

“Anh, thì ra anh ở đây.” Đầu bên kia điện thoại đột nhiên truyền đến tiếng gọi trầm ấm, đánh gãy lời cô. Sau đó Thẩm Mục Phạm dường như đem điện thoại dời ra một chút, cuộc nói chuyện của bọn họ loáng thoáng truyền tới, hình như là đang nói chuyện Đường Đường xuất viện.

Bạch Chi Âm nắm chặt ống nghe, câu nói “Em không mang thai” chực chờ trong cổ, ngăn cô hít thở không thông. Thời gian một giây rồi một giây trôi qua, dưng khí thật vất vả muốn nói dần dần cũng biến mất không còn.

Qua một hồi lâu, trong ống nghe lại truyền đến giọng nói của Thẩm Mộc Phạm, “Xin lỗi em, vừa nãy Mục Sanh lại đây. Đúng rồi hồi này em muốn nói gì với anh?”

“Không có gì.” Co cắn môi, cười khổ. “Anh về rồi nói sau.” Chuyện này vẫn là nói trước tiếp là tốt nhất.

Cho dù không nhìn thấy cô, nhưng Thẩm Mộc Phạm vẫn rất tinh ý cảm nhận ra cô có tâm sự, cẩn thận hỏi. “Thật sự không có chuyện gì sao?”

“Thật sự không có gì mà, chỉ muốn hỏi khi nào thì anh về?”

Thẩm Mộc Phạm nở nụ cười. “Em nhớ anh.”

Bạch Chi Âm ừ một tiếng, chạm rai nói. “Rất nhớ, rất nhớ anh.”

Thẩm Mộc Phạm cười càng sâu. “Ngày mai anh sẽ trở về.”

“Chuyện Đường Đường đã đầu vào đây rồi à?” Cô kinh ngạc. Anh đi chỉ có ba ngày, trừ thời gian đi trên đường, thời gian anh ở lại Houston rất ngắn.

“Chuyện của cô ấy đã có người khác lo, bây giờ anh chỉ cần có trách nhiệm với em thôi.” Đây là kết quả Thẩm Mộc Phạm nghiệm được khi đến Mỹ. Thời điểm mà máy bay rời khỏi Hồng Kong, trong trái tim, tâm trí anh chỉ toàn là Bạch Chi Âm, lo lắng cô ăn có ngon miệng không, lo cô ở nhà một mình có xảy ra chuyện gì không, ngay cả khi nhìn thấy Đường Đường ở trên giường bệnh, anh cũng chỉ lo cô ngủ một mình có ngon hay không.

Trong nháy mắt, anh giật mình hiểu ra, tình cảm của anh đối với Đường Đường đã trở thành quá khứ. Cuộc sống, sinh mệnh của anh đã bị người con gái tên Bạch Chi Âm bắt mất, gấn bó mật thiết.

51. Chương 51

Bạch Chi Âm tự nói với chính mình, chờ Thẩm Mộc Phạm trở về, cô liền nói thật hết mọi thứ. Nhưng mà, một ngày trước khi anh trở về, cuộc điện thoại của Liên Hi đã làm dao động quyết định của cô.

“Tôi mới thu được tin tức, chú Quyền tới cục cảnh sát tự thú, chỉ tội Bạch Phi Dương mua bán văn vật trái phép.”

Bạch Chi Âm rung mình, không dám tin mà trừng to mắt: “Chú Quyền? Tự thú?”

Liên Hi cũng không dám tin, chú Quyền ở nhà họ Bạch đã vài chục năm, từ một tài xế nhỏ bé trở thành một nhân vật quan trọng nắm đường dây mua bán văn vật của nhà họ Bạch, ngay cả hai đứa con cũng làm việc ở Bách Diệp, có một đứa còn quản lý việc buôn lậu. Có thể nói số mệnh và tương lai cả nhà bọn họ đều phụ thuộc vào Bách Diệp, sao chú ấy lại ngu ngốc mà đi đầu thú, đẩy cả nhà mình gặp tai ương vào nhà tù?

Điều duy nhất có thể giải thích chính là nhất định có người khiến chú ấy không thể không đi. Mà ngoại trừ Thẩm Mộc Phạm, Liên Hi không thể nghĩ ra được người thứ hai.

Cổ phiếu Bách Diệp chịu sự phong tỏa, con đường vận chuyển đường bộ nhà họ Bạch bị thâm tóm, có thể nhìn ra được anh muốn chèn ép nhà họ Bạch, nhưng bọn họ không ngờ tới mục đích thật sự của anh là đem nhà họ Bạch nhỏ cổ tận gốc.

Bọn họ sẽ không lương thiện tới mức cảm thương cho nhà họ Bạch, điều bọn họ lo lắng là: “Chó cùng rứt giậu. Thẩm Mộc Phạm làm như vậy, có khi nào lão già kia lòi cô xuống nước chung hay không?”

“Chắc là sẽ thế.” Nếu là cô, cô cũng làm vậy.

Chân mày Liên Hi cau lại. “Trên tay ông ta chắc chắn là có chứng cứ cô tham gia buôn lậu.”

Bạch Chi Âm nhẹ nhàng ừ một tiếng. Với phong cách làm việc đê tiện của Bạch Phi Dương, điều này không thể nghi ngờ. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân cô không dám rời khỏi nhà họ Bạch.

Liên Hi nhẹ nhàng xoa bóp đôi mày đang nhứt mỗi, an ủi cô. “Cô cũng đừng quá lo lắng, Thẩm Mục Phạm chắc hẳn đã sớm an bài, anh ta tuyệt đối sẽ không đưa cô vào chuyện nguy hiểm này.”

Bạch Chi Âm tất nhiên tin tưởng anh sẽ không, nhưng nếu như anh biết chuyện cô giả mang thai? Khi đó còn bảo vệ cô nữa không? Hay là sẽ dứt khoát làm cho cô bị cảnh sát bắt đi để trừng phạt?

Về điểm này, Liên Hi cũng không dám khẳng định, bởi vì anh không thể tưởng tượng một người đang vì người yêu tranh đấu bỗng nhiên phát hiện ra bị lừa dối, hẳn là rất tức giận? Anh không dám để Bạch Chi Âm tự mình mạo hiểm

“Nếu không, cứ chờ cho sóng gió này qua đi rồi nói sau”. Anh chần chờ nói.

Chờ xong việc này rồi hãy nói, có lẽ tốt hơn nhiều.

Bên kia, nhà họ Bạch.

Nhận được tin chú Quyền đến cục cảnh sát tự thú, người luôn luôn mạnh mẽ như Bạch Phi Dương cũng phải ngã ngồi xuống ghế, xanh cả mặt, toàn thân run rẩy, thật lâu cũng không đứng dậy được.

A Quyền, người đàn ông này đã theo ông 35 năm, sao có thể phản bội ông?

Trong phòng sách là một mảng im lặng đến chết người, ông ta nắm lấy cây ba-toong, trên mu bàn tay già nua nổi đầy gân xanh. Ông nhớ tới lời nói của lão Mã. “Ông không đấu lại nhà họ Thẩm, vẫn nên nhận thua đi, ngoan ngoãn giao ra thứ cậu ta muốn đi.”

Quả thật, ông ta đã thua, thua bởi một Thẩm Mục Phạm có gia thế tài sản hùng hậu, nhưng dù có thua, ông ta cũng phải bắt Thẩm Mục Phạm thắng trong đau đớn.

Bọn chúng muốn quyền giám hộ Bạch Thiên. Được, ông sẽ cho.

Thẩm Mục Phạm chuẩn bị lên máy bay thì nhận được điện thoại “Chủ tịch Thẩm, Bạch Phi Dương muốn gặp anh.”

“Ông ta có nói gì không?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

“Ông ta nói có thể cho anh thứ anh cần, nhưng phải đích thân gặp với anh”. Lí Khả báo cáo lại. “Ngoài ra, ông ta phải thuộc hạ đến đảo Nam Nha mang Bạch Thiên đi rồi.”

Thẩm Mục Phạm à lên một tiếng “Không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

“Không có, chúng tôi đã sớm hành động trước theo chỉ thị của anh rồi.”

Thẩm Mục Phạm gật gù đầu, khước miệng nhếch lên. “Nếu như vậy, để cho ông ta chờ thêm vài ngày đi.”

Với con mồi mà nói, sự thống khổ thật sự không phải là chết, mà là rơi vào cảnh mọi thứ đều loạn lên, không biết phải làm gì mà trở nên vô vô cùng hoảng sợ. Anh muốn cho Bạch Phi Dương ném đủ loại giày vò này.

Đường bay dài mười mấy tiếng đồng hồ, cả thân thể Thẩm Mục Phạm rất mệt mỏi, nhưng vừa đến nhà, nhìn thấy Bạch Chi Âm đứng ở cổng, cả người bỗng quên sạch hết mệt mỏi.

Anh đi tới cửa ôm chầm lấy Bạch Chi Âm đang đợi ở đó, môi như có như không chạm vào môi cô. “Nhớ anh không?”

Hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của anh, Bạch Chi Âm tự nhiên thừa nhận. “Nhớ, rất nhớ.”

“Nhớ bao nhiêu?” Thẩm Mục Phạm nhẹ nhàng cắn xuống cánh môi của cô.

Sự ầm ập ầm ướt cùng hơi thở dày đặc trên môi, toàn thân Bạch Chi Âm như nhũn ra, trong đầu liền nghĩ đến câu thơ nổi tiếng: “Y đại tiệm khoan chung bất hối, vì y tiêu đắc nhân tiền tụy.” (Áo rộng dần đi nhưng vẫn không hối hận. Chỉ vì nhớ nhung người ấy mà tiêu tụy)

Không ngờ câu trả lời của cô là như vậy, Thẩm Mục Phạm đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó cả khóe mắt lẫn đuôi lông mày đều tràn đầy ý cười, trong con mắt đen lấp lánh một chút ánh sáng. Sau đó, anh khom người xuống, bế thốc cô lên, nhanh chóng đi vào bên trong.

Cơ thể bỗng nhiên bị nhấc bổng lên, Bạch Chi Âm cuống quýt lấy tay vòng qua cổ anh, thấy anh định đi lên lầu thì vội vàng kêu lên. “ Anh còn chưa ăn cơm mà?”

“Để lát nữa ăn.” Hắn khẽ cắn vành tai của cô, thấp giọng nói. “Anh phải kiểm tra xem em có nói dối hay không.”

Kiểm tra là một quá trình ôn nhu mà hại người. Khoảng nửa giờ sau, anh thở hổn hển xuất ra. Sợ đè nặng cô, anh xoay người muốn xuống, nhưng vì cô ôm chặt lấy bờ vai của anh không chịu buông ra nên anh buộc phải lấy khủy tay chống người mình lên, để tùy ý cô ôm.

“Thẩm Mục Phạm...” Cô vô cùng thân mật mà cọ cọ cổ anh. “Em yêu anh.”

Anh thì thâm vào tai cô. “ I love you too.”

Bạch Chi Âm ôm anh càng chặt hơn, như là một thanh kẹo kéo, cả người đều dán chặt vào, miệng nỉ non lặp đi lặp lại. “ Em thật sự yêu anh.”

Anh mỉm cười, hơi thở nóng hổi phun ở lỗ tai của cô. “One love, one lifetime.”

Trong năm ngày phải bay mấy chục giờ, trở về lại là một phen vận động kịch liệt, mặc dù bình thường Thẩm Mục Phạm có khỏe mạnh như thế nào thì cũng mệt mỏi đến mức rã rời, không biết khi nào liền ôm cô ngủ.

Nhìn anh nhắm mắt ngủ, Bạch Chi Âm đau lòng nhíu mày, cẩn thận kéo chăn qua đắp lên người hai người.

Lời thổ lộ của anh có nguồn gốc từ vở kịch Bóng ma trong nhà hát, bình thường sẽ dịch là “tình này không thay đổi” nhưng cô càng thích cách giải thích của một nữ thi sĩ hơn: Cả đời chỉ một tình yêu, một tình yêu dài cả đời.

Hắn là quá mệt, Thẩm Mục Phạm vừa nằm xuống liền ngủ thẳng đến ngày hôm sau. Nguyên nhân làm anh thức giấc là khi xoay người muốn ôm cô thì đụng phải khoảng không nên giật mình tỉnh lại.

Đưa mắt nhìn vị trí trống không ở bên cạnh, anh hơi bực mình bước xuống giường, ngay cả răng cũng không đánh liền đi tới mở cửa phòng rồi ra ngoài.

Trong phòng làm việc không có ai, ban công không có ai, phòng khách cũng không có ai... Đôi mày xoắn lại, anh vừa định lớn tiếng gọi người giúp việc thì bỗng nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân. Anh quay đầu, người anh tìm cả nửa ngày đang bưng một cái nồi đứng ở cửa phòng ăn.

“Dậy rồi à?” Cô đặt chiếc nồi trên tay xuống, gỡ gang tay cách nhiệt ra, cười hì hì đi tới bên cạnh anh, ngửa đầu lên như tranh công. “Em nấu cháo đó nha.”

Về bực bội khó chịu vì bị cô bỏ lại ngủ một mình bỗng tan biến khi nhìn thấy nụ cười xinh xắn của cô, anh nắm lấy thắt lưng của cô, hỏi. “ Sao lại dậy sớm như vậy?”

“Thức dậy rồi ngủ không được”. Tối hôm qua chưa tới 7 giờ họ đã đi ngủ, ngủ sớm đương nhiên dậy sớm.

Thẩm Mục Phạm liếc mắt nhìn bữa sáng trên bàn. “Sao lại tự mình làm? Thím Trương đâu?”

“Dù sao thức dậy cũng không có việc gì, nghĩ lại cũng lâu rồi chưa nấu cơm cho anh.” Cô ngửa đầu nhìn anh, từ tốn lên tiếng. “Sao vậy, anh không thích những thứ em nấu sao?”

Thẩm Mục Phạm cười cười, bắt lấy tay cô, hôn lên môi cô một cái. “Anh sợ em quá mệt thôi.”

“Em không yếu ớt như vậy”. Bạch Chi Âm đẩy đẩy anh. “ Anh chưa rửa mặt sao?”

Thấy Thẩm Mục Phạm lắc đầu, cô giả bộ ghét bỏ mà bĩu môi. “A, anh đi đánh răng đi, đánh xong thì ra ăn cơm.”

Thẩm Mục Phạm búng nhẹ cái mũi của cô, vui vẻ đáp. “Tuân lệnh.”

Lát sau xuống ăn cơm, Thẩm Mục Phạm phát hiện khẩu vị Bạch Chi âm rất tốt, không giống như người giúp việc nói “cái gì cũng ăn không vào”. Bạch Chi Âm bèn giải thích “ Anh trở về rồi, em ăn cái gì cũng đều thấy ngon.”

Thẩm Mục Phạm mỉm cười, ôm cô đặt ở trên đùi. “Vây đúng lúc, anh gọi thím Trương bồi bổ cho em, để cho thím ấy khỏi chê em gầy.”

Bạch Chi Âm sợ đến nỗi ôm bụng, vội vàng ngăn đề tài này lại. “ Đúng rồi, em nghe Nghiên Hi nói, chú Quyền đi tự thú rồi.”

“Không phải nói việc này giao cho anh sao, em không cần phải xen vào?”

“Nhưng mà...” Bạch Chi Âm vờ vờ ngón tay anh, đắn đo nói. “ Em có chút lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?” Anh nắm lấy tay cô. “ Em sợ ông ta sẽ khai ra em?”

Môi mím lại thành một đường, cô vô ý thức vẽ vòng trên tay anh. “ Ông nội hẳn là có chứng cứ em có tham dự vào chuyện buôn lậu.”

“Anh biết, là một số ảnh chụp và băng ghi hình”. Anh nói với vẻ lơ đãng.

Bạch Chi Âm khiếp sợ mà nhìn anh “Anh đều biết hết.”

Thẩm Mục Phạm gật đầu. “Toàn bộ chứng cứ của ông ta anh đã xem qua.”

“Vây...” Bạch Chi Âm ngập ngừng. “Không có việc gì chứ?”

Thẩm Mục Phạm nheo mắt lại, cười mà như không cười nhìn cô, chế nhạo nói. “Không tin tưởng chồng em sao?”

“Không phải, em chỉ...” Bạch Chi Âm không giải thích rõ được, đành phải cúi đầu, nín nọt mà vờ vờ lòng bàn tay anh.

Bộ dáng này của cô vợ nhỏ khiến Thẩm Mục Phạm dở khóc dở cười. Nâng gương mặt cúi gằm của cô lên, anh khẳng định. “Nhớ kỹ, anh sẽ không làm khi không nắm chắc phần thắng.”

Thẩm Mục Phạm xác định nắm chắc thắng mới đánh. Không chỉ như thế, khả năng bày mưu tính kế của anh còn đủ để bức đối phương phát điên.

Khi Bạch Phi Dương nhìn thấy “Bạch Thiên” mà thuộc hạ đón về từ đảo Nam Nha thì cũng sắp điên lên.

“Ai vậy?” Ông ta chỉ vào cậu bé xa lạ trên mặt đất, nổi giận đùng đùng. “Các người đưa thằng ngốc này về đây làm gì?”

Tên thuộc hạ bị mắng chửi không hiểu ra sao. “ Không phải ngài bảo chúng tôi đưa tới sao?”

“Ta gọi các người đưa Bạch Thiên đến”. Ông ta giơ tay giáng cho thuộc hạ một cái tát, giận dữ hét. “Ngu xuẩn, đi đón một người thôi mà cũng lầm được, các người còn có ích gì chứ.”

Tên thuộc hạ bị đánh ôm mặt, oan ức gần chết. “Nó chính là Bạch Thiên mà.”

Bạch Phi Dương trừng mắt ta. “Cậu nói cái gì? Nó là Bạch Thiên? Ý của cậu là ta không biết nhìn người sao?”

Tên thuộc hạ mặc dù sợ lại bị đánh, nhưng mà cũng không biết mình làm sai gì, đành cố lấy dũng khí nói. “Ông chủ, nó đúng là Bạch Thiên.”

Bốp! Lại là một cái tát. Bạch Phi Dương dùng gậy ba-toong chỉ vào đứa trẻ nói. “ Bạch Thiên là do con ta ở bên ngoài sinh ra, cùng ta chung sống mười mấy năm, ta lẽ nào lại nhận sai người.”

Việc này... Tên thuộc hạ mơ hồ, nghi nghi do dự rồi nói “Nhưng mà, nó thật sự là Bạch Thiên.”

Nhìn tên thuộc hạ sống chết tranh cãi, ánh mắt Bạch Phi Dương đột nhiên lóe lên, hỏi “Là ai nói nó là Bạch Thiên?”

“Người của trại an dưỡng.” Thuộc hạ nhớ lại nói. “ Chúng tôi báo tên của ngài, nói đến đón người, bọn họ liền mang cậu ta ra cho chúng tôi, còn làm thủ tục.”

Bạch Phi Dương cau mày, có chút dăm chiêu, một lát sau, cười một cách kỳ dị... Ha ha ha...

Khá lắm Thẩm Mục Phạm, cứ nhiên chơi trò treo đầu dê bán thịt chó với ông đây.

52. Chương 52

Biết được tin Tiểu Thiên được đưa khỏi viện điều dưỡng từ Nghiên Hi, Bạch Chi Âm sợ ngây người. “Thẩm Mục Phạm làm như vậy, không sợ ông ta sẽ báo cảnh sát sao?”

“Con cáo già đó bây giờ trốn cảnh sát còn không kịp, làm sao còn dám báo cảnh sát.” Nghiên Hi bốc một quả mơ bỏ vào miệng nói. “Hơn nữa về mặt pháp lí, người giám hộ Tiểu Thiên là Loana. Mà nói đúng ra thì bà ấy không có quan hệ gì với nhà họ Bạch.”

“Không phải bà ấy rất nghe lời ông ta sao.”

“Đó là trước kia, bây giờ bà ấy cần phải xem xét lại thời thế, coi thử xem rốt cuộc theo ai thì mới có lợi nhất.” Nghiên Hi phun hạt mơ trong miệng ra rồi nói. “Có thể thấy nhà họ Bạch sắp sụp đổ, Tiểu Thiên là tài sản lớn nhất để bà có thể đưa cho hai người, với tính cách của bà ấy, sẽ không ngu ngốc mà cùng sống chết với nhà họ Bạch.”

Đây là sự thật. Loana là điển hình cho loại người chỉ biết có tiền. Dù bà luôn miệng nói yêu Bạch Mộc Phong nhưng sẽ không dại gì đi theo ông ấy chịu khổ mà chắc chắn sẽ bỏ chạy còn nhanh hơn bất kì ai khác. Nhưng cứ nghĩ đến việc bà ta có thể lợi dụng Tiểu Thiên để chuộc lợi, Bạch Chi Âm lại thấy khó chịu trong lòng.

Nghiên Hi hiểu được tâm trạng của cô. “Cho dù bà ấy có muốn bàn điều kiện chia chác với Thẩm Mục Phạm thì vẫn chưa đủ tư cách.”

Thật ra, đừng nói Loana không đủ tư cách, ngay cả Bạch Phi Dương cũng chỉ có thể như cá nằm trên thớt.

Sau khi bị dày vò một tuần, Bạch Phi Dương rốt cuộc chờ đến cơ hội gặp mặt Thẩm Mục Phạm. Nói đúng ra, đây là lần đầu tiên Bạch Phi Dương gặp Thẩm Mục Phạm. Trước mặt ông ta là một chàng trai trẻ anh tuấn, bên dưới đôi mày kiếm sắc như dao là con ngươi đen thẳm sâu hun hút không thấy đáy.

Người này chính là lưỡi gươm sắc chưa rút ra khỏi vỏ, chỉ có tiếp xúc qua thì mới biết có bao nhiêu nguy hiểm.

Lấy lại tinh thần, Bạch Phi Dương đi thẳng vào vấn đề. “Những chuyện nhà họ Bạch gặp phải gần đây đều do cậu gây ra đúng không?”

Thẩm Mục Phạm cười nhưng không đáp, coi như thừa nhận.

“Vì sao cậu lại làm vậy? Có phải vì muốn giành lấy quyền giám hộ Bạch Thiên?”

Thẩm Mục Phạm lắc đầu, gần từng tiếng. “Tôi đang báo thù cho người phụ nữ của tôi.”

Quả nhiên là con khốn đó. Mặc dù trong lòng Bạch Phi Dương hận không thể băm vằm Bạch Chi Âm thành từng khúc nhưng ngoài miệng vẫn khách sáo nói. “Tôi không hề bạc đãi nó. Cậu biết đó, nó chính là đứa con riêng của nhà họ Bạch, theo lý tôi hoàn toàn có thể mặc kệ nó sống chết ra sao, nhưng mấy năm nay tôi vẫn cho nó ăn nó uống đầy đủ, đưa nó đi nước ngoài du học, hết lòng bồi dưỡng nó, còn cho nó đảm nhận vị trí quan trọng, đến cả cháu trai cháu gái đều bảo tôi bất công, tôi đối với nó tốt...”

“Tốt hay không không phải do ông nói là được.” Thẩm Mục Phạm cắt ngang lời nói của ông ta, khẽ nhếch khóe miệng. “Ông cũng không cần phải làm bộ làm tịch, giả tình giả nghĩa với tôi.”

“Cậu...” Bạch Phi Dương chán nản, hít một hơi thật sâu, hỏi lại: “Chuyện A Quyền cũng là cậu giở trò?”

“Chẳng lẽ chuyện ông ta nói không phải là sự thật?” Thẩm Mục Phạm hỏi lại.

“Cậu ép A Quyền đi tự thú, là muốn lão ấy khai ra tôi, khiến tôi bị liên lụy?”

“Ông ta đi tự thú là do lưới trời tuy thưa mà khó thoát, không liên quan gì đến tôi, lại càng không thể nói là do tôi ép buộc.” Thẩm Mục Phạm đỉnh chính.

“Vậy sao?” Bạch Phi Dương cười lạnh. “Vậy ông ta có khai ra Bạch Chi Âm không? Bạch Chi Âm mới thật sự là nhân vật chủ chốt trong đường dây buôn bán phi pháp của chúng tôi, tất cả việc làm ăn đều qua tay nó.” Bạch Phi Dương khiêu khích nhìn Thẩm Mục Phạm. “Cậu nói tất cả chúng tôi đều phải vào tù thì nó có thể giữ được thân mình không?”

Thật ra Bạch Phi Dương muốn xem thử Thẩm Mục Phạm có nỡ để con khốn đó cùng ngồi tù với ông không.

Nhưng đối mặt với uy hiếp của ông, Thẩm Mục Phạm vẫn không hề có một chút bối rối. Không những thế, khoe môi anh còn nhếch lên thành nụ cười nhạt, khiến cho Bạch Phi Dương trải qua bao nhiêu sóng gió cũng phải run sợ.

Nhẹ vuốt hàng lông mày, Thẩm Mục Phạm lấy làm tiếc lắc đầu. “Thật không ngờ ông lại muốn hãm hại Chi Âm.”

“Hãm hại?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Thẩm Mục Phạm nhìn ông ta, giọng thờ ơ thuật lại. “Ông muốn vu oan cho Chi Âm, uy hiếp tôi giúp ông xóa sạch mọi tội danh.”

Bạch Phi Dương giật mình, tiếp đó cười to. “Cái này là Bạch Chi Âm nói với cậu sao?”

“Đây là sự thật.” Thẩm Mục Phạm không thêm nói lại.

“Được, tôi sẽ cho cậu thấy cái gì mới là sự thật?” Bạch Phi Dương lấy ra một xấp ảnh trong cái cặp da mang theo bên người, vứt lên bàn. “Tất cả cái này đều là bằng chứng xác thật Bạch Chi Âm tham gia việc làm ăn phi pháp.”

Thẩm Mục Phạm liếc nhìn một cái, vẻ mặt không thay đổi, hỏi. “Chỉ những thứ này thôi sao?”

Bạch Phi Dương giật mình. Thế này mà bảo là ‘chỉ thế thôi sao’ ư. Tất cả những cái này đủ để chứng minh Bạch Chi Âm tham gia làm ăn phi pháp, vì sao Thẩm Mục Phạm lại có điệu bộ không hề lo sợ.

Đúng rồi, là đang giả bộ bình tĩnh, nhất định là như vậy. Cẩn chặt rằng, Bạch Phi Dương tự nhủ với chính mình không thể bị Thẩm Mục Phạm hù dọa. “Đều là người thông minh, mấy thứ này có tác dụng hay không, cậu hẳn là rõ hơn ai hết. Nếu cậu còn nghi ngờ công dụng của những thứ này, tôi đây lập tức gọi người giao cho cảnh sát.”

Hừ, định cùng anh chơi trò được ăn cả ngã về không sao, không có cửa đâu.

Lông mày thoáng nhướng lên, Thẩm Mục Phạm nhặt ảnh chụp trên bàn lên xem. Bên trong đúng là Bạch Chi Âm đang cùng con trai của chú Quyền đứng ở bến tàu đón thuyền, nếu dính dáng đến việc tố tụng, quả thật chính là bằng chứng quan trọng chủ chốt. Tiếc là...

Nhẹ buông tay, bức ảnh từ từ bay trở lại trên bàn. Anh nhấc tay lên, trong nháy mắt, sáu người đàn ông cao lớn trong bộ đồ vest giống bắt ngờ xuất hiện, không ngần ngại áp chặt Bạch Phi Dương lên mặt bàn.

Mặt bị áp lên đá cẩm thạch lạnh như băng, Bạch Phi Dương ra sức giãy dụa. “Thẩm Mục Phạm, mày muốn làm gì hả? Mày muốn giết người diệt khẩu? Đừng có mơ, trước cửa nhà lão đây luôn có người đi theo bảo vệ lão, nếu lão đây có mệnh hệ gì, mày cũng đừng hòng chạy thoát...”

Thẩm Mục Phạm cười nhạt. “Đừng lo, ông sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, tôi chỉ muốn trò chuyện vui đùa với ông một chút thôi.”

Khi đang nói, vệ sĩ kéo Bạch Phi Dương đứng thẳng lên, tìm kiếm trên người ông ta một lúc, cuối cùng lấy ra được trong áo sơ mi ông ta một cái máy ghi âm loại nhỏ. Công tắc đang bật, chứng tỏ đang ghi âm.

Giờ phút này, Bạch Phi Dương cả người đều vã mồ hôi, đầu óc cũng chưa bao giờ trống rỗng như thế này. Thì ra Thẩm Mục Phạm đã sớm biết ông ghi âm, cho nên khi nói chuyện mới cẩn thận, phải sạch mọi chuyện của Bạch Chi Âm, khiến ông không thể không đưa ra con át chủ bài cuối cùng, đưa ra loạt bằng chứng này.

Người này, quả nhiên rất lợi hại, suy tính tỉ mỉ khiến người khác phải sợ hãi. Lão Mã nói đúng, ông không nên cùng Thẩm Mục Phạm lấy cứng chọi cứng.

Bạch Phi Dương vô cùng hối hận, nhưng chuyện tới nước này, ông chỉ có thể kiên trì tới cùng.

Tự cổ vũ bản thân, Bạch Phi Dương cam đảm nói. “Có thể thấy cậu rất yêu Chi Âm, cậu cũng không muốn nó gặp chuyện không may đúng không?”

“Cô ấy nhất định sẽ không gặp chuyện gì.” Thẩm Mục Phạm đùa nghịch cái máy ghi âm trên tay. “Tất cả bằng chứng trong tay ông, tôi đều có.”

Bạch Phi Dương ngẩn ra, hiểu được ẩn ý trong lời nói của Thẩm Mục Phạm, sắc mặt xám như tro. Ông sao lại quên, tất cả những gì trên tay mình đều do A Quyền thu thập, bây giờ A Quyền thành quân cờ của Thẩm Mục Phạm, mấy thứ đó đương nhiên cũng đã sớm rơi vào tay Thẩm Mục Phạm.

Nhìn sắc mặt Bạch Phi Dương, Thẩm Mục Phạm đoán ông ta đang đắn đo cân nhắc, cũng không cùng ông ta dài dòng nữa. “Tôi có trong tay tất cả các luật sư giỏi nhất Hồng Kong, đã sớm cho tiến hành nghiên cứu mọi chứng cứ, cho dù đưa mấy thứ này lên tòa án, cũng không chắc chắn có thể buộc tội Chi Âm.”

“Chú Quyền và thuộc hạ của ông là người làm chứng chuyện xảy ra, Chi Âm là người không biết sự tình mà dính dáng đến làm ăn phi pháp. Mà ông lại không cho con trai và cháu trai ra mặt, đi dùng thân phận đứa con gái riêng không ai thừa nhận phải nhận nhiệm vụ quan trọng, bản thân tôi cũng thấy kì lạ, nên thẩm phán và quan toàn cũng sẽ cảm thấy ông có ý đồ bất chính, vu oan giá họa.”

Không đến xỉa đến vẻ mặt khó coi của Bạch Phi Dương, Thẩm Mục Phạm tiếp tục nói. “Chi Âm trong cả quá trình giao dịch không có một chút lợi lộc nào, mỗi năm ông đưa tiền cho cô ấy ít đến thảm thương, rốt cuộc Chi Âm giúp ông phạm tội là vì cái gì?”

“Vì em trai của nó.” Bạch Phi Dương thốt lên. Ông biết với lí do này luật sư biện hộ sẽ nói là vì nó bị cưỡng ép, nhưng ít ra cũng chứng minh nó biết rõ mọi chuyện nhưng vẫn tham gia vào phạm tội. Con khốn đó muốn thoát thân ư, lão sẽ không để nó được như ý muốn.

Đáng tiếc, ma ột thước đạo ột trượng.

“Ý ông là dùng Bạch Thiên uy hiếp Chi Âm phạm tội.” Thẩm Mục Phạm khinh miệt bĩu môi. “Ông lấy cái gì uy hiếp cô ấy? Quyền giám hộ Bạch Thiên? Hay là vì sự an toàn?”

Không đợi ông ta trả lời, Thẩm Mục Phạm nói tiếp. “Nhà họ Bạch chưa bao giờ thừa nhận thân phận của bọn họ, quyền giám hộ ở trong tay Loana, nhưng ông chắc chắn bà ấy đứng về phe ông sao?”

Bạch Phi Dương đương nhiên không dám chắc chắn. Loana là ai, ông biết rất rõ. Thẩm Mục Phạm có thể treo đầu dê bán thịt chó tráo đổi cái thẳng góc đó, nói không chừng ả đàn bà khốn đó còn nhúng tay vào giúp không ít.

Ngón tay siết chặt, Bạch Phi Dương hơi tàn giấy giữa. “Cho dù mày có giỏi đủ trò, nhưng mày có dám chắc nó có thể an toàn trở ra không? Mày có dám cam đoan lão đây không có chứng cứ khác không?”

Miệng Thẩm Mục Phạm mỉm cười nhưng ánh mắt cũng nghiêm lại. “Tôi sẽ không đánh khi không nắm chắc vũ khí trong tay, càng không khiến người phụ nữ của mình phải mạo hiểm dù chỉ một chút.”

Nói xong, Thẩm Mục Phạm đứng lên. Đôi mắt đen như mực lóe lên ánh nhìn đùa cợt. “Ông đừng lo lắng cho chúng tôi làm gì, không bằng lo tìm một luật sư giỏi, xem thử có thể giảm bớt vài năm tù giam không.”

Trên thực tế, đừng nói là luật sư giỏi, ngay cả luật sư có chút danh tiếng cũng không dám nhận vụ tố tụng của Bạch Phi Dương.

Liên tục bị năm luật sư từ chối, Bạch Phi Dương tức giận đến phát run, gân xanh trên trán hiện rõ.

“Ba, ba cũng đừng sốt ruột, không phải cảnh sát còn chưa tìm tới cửa sao, nói không chừng chú Quyền không khai ra ba đâu.” Con trai nhỏ của ông an ủi.

Bạch Phi Dương không lạc quan như con trai. A Quyền không khai ra ông không phải xuất phát từ lòng trung thành, cũng không phải là Thẩm Mục Phạm nhân từ thả cho ông một con đường sống, chẳng qua là

anh ta chơi chưa đã, muốn khiến ông phải hoảng loạn, lo lắng đề phòng, tốt nhất là sợ hãi tới mức bỏ trốn, bắt ông lúc chỉ mới rục rịch hành động, tội ông sẽ càng thêm nặng.

Người này chính là một con sói thâm độc, dồn con mồi từng bước từng bước vào đường cùng.

Thấy cha mình cau mày lo lắng, đứa con lớn Bạch Mộc Phong cũng lên tiếng. “Em trai con nói đúng đây ba, chú Quyền theo ba nhiều năm như vậy, sẽ không phản bội ba đâu. Nếu không thừa dịp bây giờ chú ấy còn chưa khai ra ba, chúng ta chạy ra nước ngoài...”

“Đồ ngu.” Bạch Phi Dương trừng mắt nhìn Bạch Mộc Phong, không hiểu tại sao có thể sinh ra thứ vô dụng này. Nếu không phải tại nó chơi bời trắng hoa mang Loana về đây, sinh ra con khốn Bạch Chi Âm thì làm sao nhà họ Bạch lại gặp phải Thẩm Mục Phạm, gánh chịu loạt tai ương ngập đầu thế này?

“Con làm gì ả đàn bà khốn đó rồi?” Ngày đó Bạch Phi Dương trở về liền đem chuyện Loana nói giáo cho giặc nói với con trai, Bạch Mộc Phong lập tức đánh đập một trận rồi cho người nhốt bà ta lại.

“Ba yên tâm, con sẽ không để cô ta có cơ hội ra tòa làm chứng đâu.” Bạch Mộc Phong nghiêng răng nghiêng lợi mắng. “Con đàn bà thói tha, đã ăn đồ của ông đây mà còn dám giúp người ngoài đối phó với ông, ông sẽ không để ả sống yên thân.”

Bạch Phi Dương sức cùng lực kiệt không còn tâm tư đi quản con mình giải quyết Loana thế nào, thậm chí cũng không biết nên đối phó như thế nào với tình huống phát sinh tiếp theo đây. Ông thua, thua một cách triệt để, chỉ tiếc bây giờ cho dù ông giờ cờ trắng đầu hàng, Thẩm Mục Phạm cũng sẽ không rộng lòng tha thứ.

Đời ông vậy là hết, nhà họ Bạch cũng tiêu tùng.

Tin tức Loana bị giam giữ rất nhanh truyền đến tai Thẩm Mục Phạm, Lí Khả thử thăm dò. “Sếp, có phải người đi cứu bà ta không?”

Quét mắt qua mấy tấm hình Loana mặt mũi bầm dập, Thẩm Mục Phạm cười khê. “Không vội, để bà ta bị dạy dỗ thêm chút nữa.”

Bọn họ khiến cho Âm Âm chịu khổ, anh phải đòi lại gấp đôi.

Chẳng qua sau khi dọn dẹp sạch sẽ mọi trở ngại, có phải đã đến lúc cô nên nói rõ mọi chuyện với anh rồi không?

53. Chương 53

Trải qua chồng chất chèn ép, nhà họ Bạch liền sụp đổ.

Bạch Mộc Phong nổi điên hành hạ Loana đến không ra hình người, khi Lí Khả dẫn người đi xem bà ta thì bà ta làm sao còn dám mở miệng đòi điều kiện, không nói hai lời liền kí tên lên văn kiện từ bỏ quyền giám hộ Bạch Thiên, cũng cam đoan từ nay về sau tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của Bạch Chi Âm.

Làm xong xuôi hết tất cả mọi thủ tục, Bạch Thiên được đón về nhà họ Thẩm. Thẩm Mục Phạm đối xử với cậu rất tốt, ăn mặc ngủ nghỉ đều đặc biệt phân phó người chăm sóc chu đáo, cũng đưa cậu đến trung tâm giáo dục đặc biệt tốt nhất xứ Cảng, tiếp thu một số kỹ năng đào tạo.

Bạch Chi Âm rất biết ơn sự chu đáo của Thẩm Mục Phạm, anh lại mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. “Ngốc ạ, chuyện của em chính là chuyện của anh.”

“Anh đối với em thật tốt quá.” Đầu tựa vào bờ vai của anh, cô cảm kích từ tận đáy lòng. “Em không biết phải làm sao để cảm ơn anh.”

“Không phải là đã lấy thân báo đáp rồi sao, còn muốn cảm ơn như thế nào nữa?” Tay anh từ từ bao phủ bụng của cô, cười nhẹ: “Hơn nữa, nơi này còn có một món quà quý giá mà.”

Ngực nhói lên, Bạch Chi Âm giống như bị điểm huyệt, cơ thể đột nhiên cứng ngắc.

Làm như không nhận thấy sự khác thường của cô, Thẩm Mục Phạm tiếp tục nói. “Mọi người đều nói một người phụ nữ mang thai là phải hy sinh rất lớn, vì thế nên cảm ơn phải là anh mới đúng.”

Thanh âm của anh nhẹ nhàng ôn nhu, đối với Bạch Chi Âm mà nói lại như sét đánh ngang tai. Tay đặt ở bên hông cố gắng bám trụ lấy sô pha, cô chần chừ mở miệng. “Mục Phạm, nếu.... nếu em....”

“Nếu em làm sao?” Thẩm Mục Phạm bình tĩnh mà nói.

“Em....” Bạch Chi Âm cắn môi dưới, sự thật cứ nghẹn ở trong cổ họng, cơ thể cô run rẩy.

Lòng thầm thở dài một tiếng, Thẩm Mục Phạm yêu thương mà vuốt lên cánh môi đã bị cô cắn đến trắng bệch, thanh âm càng dịu dàng hơn vài phần. “Làm sao vậy? Có phải có chuyện gì muốn nói với anh không?”

Phải, Bạch Chi Âm thầm gật đầu lia lịa, tiếc rằng miệng giống như bị keo dính lấy, làm cách nào cũng không mở ra được. Cô kinh ngạc mà nhìn vào mắt anh. Là nhìn nhầm hay sao? Đôi mắt đen thẳm của anh tựa hồ lóe ra ánh sáng chờ đợi. Chút ánh sáng ấy làm cho tim cô trở nên mềm nhũn, một cảm giác chua chát trào lên cổ họng.

“Thẩm Mục Phạm.” Giọng cô run nhè nhẹ. “Thực xin lỗi, em...”

Ting.... Tiếng chuông điện thoại chói tai chọt vang lên khiến cả người cô bị chấn động, câu chuẩn bị nói bị dọa cho rút lại.

Thẩm Mục Phạm nhìn thấy hết vẻ mặt hoảng hốt thất thố của cô, trong lòng hiểu rõ hôm nay cô sẽ không có dũng khí nói ra sự thật. Thầm than nhẹ, anh vỗ vỗ bờ vai cô, ý bảo cô đi nghe điện thoại.

Bạch Chi Âm hoàn hồn lại, đứng dậy sờ vào chiếc di động trên bàn, tim vẫn đang đập thình thịch. Điện thoại được kết nối, trong ống nghe truyền đến âm thanh của Liên Hi. “Cô ở đâu? Có tiện nói chuyện không?”

“Tiện, anh nói đi.” Bạch Chi Âm thở dài thật thấp đến nỗi không thể nghe thấy. Thật không hiểu nên cảm ơn cú điện thoại của anh làm mình thở ra, hay là nên trách anh đã cắt ngang dũng khí mà bản thân vất vả lắm mới lấy được.

Liên Hi vẫn chưa nhận ra sự khác biệt của cô, vào thẳng nội dung. “Là chuyện của Nghiên Hi. Tôi vừa mới phát hiện ra hình như có người bí mật giúp đỡ Lâm Thị. Tôi không tra ra được nguồn gốc của số vốn đầu tư ấy nên lo là...”

Gặp phải việc lớn, trái tim vừa thấp thỏm bất an nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Cô liếc mắt nhìn Thẩm Mục Phạm đang trở mình đọc sách, giả vờ nói. “Anh chờ một chút, tôi lên lầu xem giúp anh.”

Nói xong, cô nắm lấy di động, đi lên lầu với vẻ mặt rất tự nhiên, đến lúc xác định Thẩm Mục Phạm không nghe được, cô mở miệng nói tiếp. “Anh nghĩ là Hồng Thái?”

“Tôi cũng không xác định, nhưng tôi cảm thấy việc này rất kỳ lạ.” Liên Hi cau mày, nói ra sự ngờ vực của mình. “Chúng ta thâm nhập vào chuyện làm ăn của Lâm Thị rất bí mật, theo lý sẽ không bị phát hiện, nhưng mà nguồn vốn như một mực chờ chúng ta, chúng ta di chuyển nó di chuyển, chúng ta dùng nó cũng dùng.”

Lúc đầu Liên Hi còn tưởng rằng là vốn bí mật của Lâm Thị, nhưng càng về sau càng cảm thấy không bình thường. Nếu là vốn của Lâm Thị thì đã sớm theo chân bọn họ giành giật cổ phiếu, làm sao có thể chờ bọn họ cùng hành động.

Bạch Chi Âm cũng cảm thấy việc này rất kỳ lạ. “Nghiên Hi biết không?”

“Còn chưa nói với cô ấy.” Liên Hi liền nhú mày. “Hiện nay cô ấy một lòng muốn kéo Lâm Thị xuống, cho dù nói cô ấy cũng nhất định không nghe.”

Bạch Chi Âm gật đầu đồng ý. Hiện tại thì Nghiên Hi như một con trâu đực đầu đến đỏ mắt, ai cũng không thể ngăn cản tự tin chiến đấu của cô ấy. Nhưng nếu có người đã sớm biết kế hoạch của bọn họ, vậy thì bọn họ phải xem xét kỹ một lần nữa trận này nên đánh như thế nào.

Chỉ tiếc, bây giờ vẫn không biết được ý đồ của đối phương, không rõ là địch hay là bạn.

“Anh tìm cách tra ra nguồn tài chính, tôi sẽ nói chuyện với Nghiên Hi.” Bất luận đối phương là địch hay là bạn, cũng nhất định phải làm cho cô ấy tỉnh táo.

Trong lòng có chuyện, buổi tối Bạch Chi Âm nằm ở trên giường, trần trọc không ngủ được

Lần thứ n cô ở phía sau trở mình, Thẩm Mục Phạm mở đèn đầu giường lên, từ phía sau ôm lấy cô. “Làm sao vậy? Ngủ không được sao?”

“Làm ồn đến anh hả?” Cô không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Không có.” Thẩm Mục Phạm xoay người cô lại, đối mặt với mình. “ Có chuyện gì phải không?”

Bạch Chi Âm nhìn anh, đôi mày lá liễu nhíu chặt lại, cuối cùng lắc đầu. “Không có việc gì?”

Thẩm Mục Phạm à lên một tiếng, đáy mắt hiện lên một chút thất vọng. Cô vẫn có ý định gạt anh sao? Im lặng mà liếc cô sau một hồi, anh cố tình nói cho rõ chuyện. “Anh thấy em buổi chiều nghe xong điện thoại thì trong lòng không yên, là ai gọi điện tới?”

“Liên Hi”. Cô thành thật đáp.

“Nói cái gì?”

Mày lại nhíu lại, cô cụp mắt xuống, đắn đo mở miệng. “ Cũng không có gì, chính là việc đầu tư gặp chút vấn đề.”

“Đầu tư cái gì?”

Thấy anh không chịu bỏ qua, Bạch Chi Âm phải tránh nặng tìm nhẹ mà nói. “ Anh ấy mua cổ phiếu một công ty, gặp phải chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Anh từng bước ép sát, làm cho cô bịa không ra lời nói dối, đành phải mơ hồ nói. “Anh ấy dự định mua lại một công ty cổ phần, nhưng phát hiện một nguồn tài chính bí mật cũng theo vào...”

Nghe cô kể sơ lược sự tình từ đầu đến cuối, Thẩm Mục Phạm im lặng một lát, rút ra kết luận. “ Người này hẳn là muốn giúp bọn em.”

“Làm sao có thể kết luận như vậy?” Cô tò mò.

“Đầu tiên người đó không tranh đoạt với bọn em, hiển nhiên không phải đang bảo vệ Lâm Thị. Mà anh ta theo sát bọn em từng bước, thực ra là vì không muốn nâng giá cổ phiếu, đồng thời cũng để phòng bị thị trường phát hiện, tạo thành việc giành nhau mua”. Thẩm Mục Phạm phân tích. “Người này làm như vậy là muốn giúp bọn em ổn định giá cổ phiếu, đồng thời đẩy nhanh tốc độ mua vào cổ phần.”

“Quan trọng nhất là, người này lựa chọn đơn độc tiến vào, trở thành mục tiêu thu mua lớn nhất, làm như vậy thì mục đích chỉ có một, chính là làm vật che chắn cho người khác, mà người anh ta che chắn nhất định là bọn em.”

“Nếu anh đoán không sai, người này hẳn là biết bọn em không đủ tiền vốn để mua lại công ty này, cho nên đem chính mình dựng lên thành bia ngắm.”

Lời anh nói làm cho cô được sáng tỏ thông suốt, rồi lại lâm vào mê mẩn, rốt cuộc là ai phải hao hết tâm tư giúp bọn họ chứ?

Thấy cô nhíu chặt mày liễu, Thẩm Mục Phạm vén tóc cô lên, vẽ mặt nghiêm túc. “Được rồi, em đã biết đối phương không có ý xấu. Hiện tại có thể nói cho anh biết bọn em muốn mua lại công ty nhà ai không?”

Bạch Chi Âm mím môi, do dự không chắc. Chuyện này liên quan quan đến Lâm Thị, Nghiêm Chính lại là chồng chưa cưới của Lâm Nhân, nhất định là sẽ không ngồi yên khi nhìn thấy Lâm Thị bị thu mua. Mà thân là bạn tốt, Thẩm Mục Phạm có thể không nhắc nhở Nghiêm Chính sao? Nếu như không đề cập tới, ngày đó chân tướng phơi bày ra, có khi nào Nghiêm Chính sẽ trách cứ anh không có tình nghĩa anh em không?

Cô không dám mạo hiểm như vậy. Nghiê Hi vất vả lên kế hoạch nhiều năm, hy sinh mọi thứ, cho tới ngày hôm nay mới đi từng bước đến đây, quyết không thể để việc sắp thành lại hỏng, hơn nữa cô cũng không muốn anh bị kẹt giữa cô và người anh em tốt của mình.

“Thực xin lỗi, tạm thời em không thể nói cho anh”. Cô áy náy mà nói.

Thẩm Mục Phạm nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, hơi thở nặng nề và chậm rãi thể hiện sự tức giận đang được cố gắng đè nén của anh. “Đến bây giờ, em còn không tin tưởng anh?”

Bạch Chi Âm cắn môi lắc đầu. “Thẩm Mục Phạm, đừng ép em, em không muốn lại nói dối anh.” Cô lừa gạt anh nhiều rồi. Cô nói dối hết lần này đến lần khác giống như một quả cầu tuyết, cuối cùng càng lăn càng lớn, đủ để nhấn chìm cô trong đó.

“Lại?” Thẩm Mục Phạm nhướng đôi mày kiếm lên, mắt sáng như đuốc. “Nói như vậy, em đã nói dối anh rất nhiều lần?”

Anh phóng tầm mắt nóng rực bức người, Bạch Chi Âm bị nhìn chằm chằm nên chột dạ, cuống quýt muốn quay mặt đi. Không ngờ anh nhanh hơn một bước, nắm chặt lấy cằm của cô, hai tròng mắt vốn u ám giờ phút này lóe sáng lên giống như kim cương, trừng cô. “Hừm, nói dối những gì?”

Đầu không động đậy được, Bạch Chi Âm nắm chặt nắm tay, trong lòng loạn cả lên. Cô nên nhân cơ hội này nói ra đi, nhưng sự tức giận bao phủ quanh người anh khiến cho cô không mở miệng được.

Hiện tại không phải là thời cơ tốt để nói thật, vẫn nên chờ tâm tình lắng xuống rồi nói sau. Thở sâu, cô giả bộ không để ý nói. “Còn có cái gì, chẳng phải trước đây dùng kế dụ dỗ anh sao?”

Đáy mắt Thẩm Mục Phạm chứa đựng sự thất vọng, đôi mắt đen trầm khiến cho người ta sợ hãi. “Chỉ có trước đây, không có cái khác ư?”

Bạch Chi Âm siết chặt ngón tay, sau lưng truyền đến cơn lạnh cả người, giọng nói mang theo vài vẻ run run. “Em muốn đi toilet.”

Tay nắm lấy cằm cô chậm rãi buông ra, khóe miệng Thẩm Mục phạm nhếch lên một nụ cười nhạt, giọng lạnh nhạt trước nay chưa từng có. “Em không nghĩ sẽ thăng thấn với anh sao?”

Đầu óc ong lên một cái, cô chỉ cảm thấy máu toàn thân đều đông lại, chờ đợi mà nhìn chăm chú vào anh. Anh muốn cô thăng thấn cái gì? Là chuyện của Nghiê Hi, hay là chuyện bản thân mình giả mang thai? “Anh có ý gì?”

Thẩm Mục Phạm mặt cười, đáy mắt chứa đầy sự thất vọng cùng lửa giận. “Đến hiện tại, em còn muốn giả bộ hồ đồ với anh? Em cho rằng anh thật sự ngốc đến nỗi nhìn không ra em là mang thai thật, hay là giả mang thai?”

Thân mình Bạch Chi Âm hơi lay động một chút. “Anh đã sớm biết?” Vậy tại sao không vạch trần cô? Còn muốn giúp cô trừng trị nhà họ Bạch?

Như nhìn rõ nghi vấn của cô, khóe miệng Thẩm Mục Phạm khinh miệt mà nhếch lên, đáy mắt vẫn lạnh lẽo dữ dội. “Bởi vì anh đang đợi em nói thật.”

54. Chương 54

Thẩm Mục Phạm một mực chờ Bạch Chi Âm nói thật.

Lại nói, mới đầu đối với chuyện mang thai anh cũng không nghi ngờ gì, nhưng ngay cả thím Trương cũng lẩm bầm. “Sao thấy giống như cô chủ không mập lên chút nào vậy cà. Con dâu tôi có sau cô ấy những hai tuần nhưng bụng cũng đã nhô lên.”

Khi đó, anh còn nghĩ là do thể chất cô gầy, an ủi thím Trương. “Bây giờ con sớm, qua hai tháng nữa bụng sẽ lớn lên, trong khoảng thời gian này thím giúp cô ấy bồi bổ nhiều một chút.”

Phát hiện được cô nói dối chỉ là do trùng hợp.

Lần đó, nhịn không được bị dụ dỗ, sau khi cùng cô kịch liệt triển miên, mặc dù cô có nhấn mạnh là không có chuyện gì, anh cũng đã hỏi thì bác sĩ nói không bị chảy máu thì không sao, nhưng ngày hôm sau Thẩm Mục Phạm vẫn đích thân đi đến bệnh viện của vợ cậu bạn tốt Chu Vũ Dương.

Vừa lúc Chu Vũ Dương đến đón bà xã đi ăn cơm, thấy vẻ mặt anh khẩn trương thì không khỏi chặc chặc vài tiếng lấy làm lạ. “Chủ tịch Thẩm oai hùng ngày nào sao lại biến thành thế này, không lẽ là yêu vợ đến phát điên rồi sao?”

Thẩm Mục Phạm không thèm để ý đến lời chế nhạo của cậu ta, chỉ lo hỏi vợ cậu ta. “Sau khi sinh hoạt vợ chồng thì thật sự không xảy ra chuyện gì phải không bác sĩ?”

“Ai bảo không có gì, lúc trước suýt nữa là tôi làm hại con trai mình rồi.” Chu Vũ Dương nói chen vào.

Vợ Chu Vũ Dương trừng mắt nhìn ông chồng mình ăn nói linh tinh, quay đầu an ủi sắc mặt tối sầm của Thẩm Mục Phạm. “Anh đừng lo lắng, đứa bé không yếu ớt như anh nghĩ đâu, có nhiều trường hợp dẫn đến sinh non, không đơn giản chỉ vì sinh hoạt vợ chồng. Giai đoạn đầu mang thai phôi thai đúng là không ổn, nhưng qua tám tuần sẽ không có vấn đề gì.”

Nói đến cái này, vợ Chu Vũ Dương đột nhiên hỏi. “Đúng rồi, vợ anh được mấy tuần rồi?”

“Mấy tuần?” Thẩm Mục Phạm sững sốt. “Mấy tuần gì?”

Phản ứng ngỡ ngàng của anh khiến vợ Chu Vũ Dương rất kinh ngạc. “Anh không biết thai nhi được mấy tuần sao?”

Thẩm Mục Phạm vuốt mày, chậm rãi hỏi. “Ý cô Chu là có phải đã được mấy tháng rồi không? Đã sắp ba tháng rồi.”

“Sắp ba tháng?” Vợ Chu Vũ Dương nhún mày, nghiêm giọng nói. “Thông thường mọi người sẽ dựa vào thời gian là tuần để tính toán chu kỳ sinh trưởng của thai nhi, mấy tháng chính là khái niệm mơ hồ, ngay cả điều này anh cũng không biết rõ thì thật sự không xứng đáng làm một người cha.”

Không đợi Thẩm Mục Phạm giải thích, vợ Chu Vũ Dương tiếp tục nói. “Nếu tính toán như vậy thì dự tính ngày sinh của vợ anh khi nào chắc anh cũng không biết phải không?”

Thấy vẻ mặt Thẩm Mục Phạm quả thật là ngỡ ngàng, Chu Vũ Dương bên cạnh không nhịn được. “Tôi bảo ông này, tôi vừa mới khen yêu vợ đến phát điên, vậy mà ông lại...”

Bị cùng lúc hai người quở trách, Thẩm Mục Phạm bỗng thấy bản thân thật không có trách nhiệm của một người cha. Không để ý đến cậu bạn đang chê cười, anh vội vàng xin được học hỏi làm thế nào để trở thành một người cha chuẩn mực.

Sau khi được vợ của Chu Vũ Dương nhấn nài giảng giải một phen, anh mới biết thì ra chăm sóc phụ nữ có thai lại phải chú ý nhiều như vậy.

“Theo như lời anh thì có lẽ vợ anh mang thai đã hơn 10 tuần, ngày mai anh đưa cô ấy đến kiểm tra, để xem thử tình trạng phôi thai.” Vợ Chu Vũ Dương viết xong giấy hẹn rồi đưa cho anh. “Đến lúc đó tôi sẽ đưa cho cô ấy vài viên vitamin B11 cùng với các loại vitamin khác, tuy hơi trễ, nhưng vẫn tốt hơn là không có.”

Thẩm Mục Phạm nhận lấy, nói lời cảm ơn không ngớt, trong lòng cảm thấy thật may vì đã khẳng khái đến bệnh viện, nếu không lỡ như có chuyện gì ảnh hưởng đến sự phát triển của con, chắc anh sẽ hận bản thân mình đến chết.

“Anh đừng nghĩ như vậy là nói quá lên. Tuy phụ nữ ngày xưa không làm kiểm tra khi mang thai nhưng bây giờ y học phát triển, chúng ta phải chú ý nuôi dưỡng, dạy dỗ đứa bé cho tốt. Nhưng...” Vợ Chu Vũ Dương ngừng một chút. “Vợ anh cũng thật hồ đồ, thông thường khi đi kiểm tra phát hiện có thai, bác sĩ cũng đã nói với cô ấy những điều này rồi chứ.”

Thẩm Mục Phạm ngẩn ra, một vài mẫu chuyện vụn vặt lướt qua trong đầu, vì quá nhanh nên anh không nắm bắt được.

Từ bệnh viện trở về, trong lòng Thẩm Mục Phạm tự kiểm điểm lại bản thân trước giờ không làm tốt, và cũng tự hứa về sau sẽ làm một người cha tốt. Nhưng khi anh muốn dẫn Bạch Chi Âm đi bệnh viện, thì cô ngồi trên đùi anh lại luống cuống. “Không cần phải đi bệnh viện, không phải bác sĩ nói là siêu âm nhiều quá không tốt cho thai nhi rồi sao.”

Anh nghĩ rằng cô sợ vào bệnh viện, nhấn nại dỗ dành. “Đây là một xét nghiệm thông thường, mọi phụ nữ có thai đều phải làm đây.”

“Em và con không có vấn đề gì nên không cần phải kiểm tra.” Bạch Chi Âm khẳng khái.

“Ngoan nào, kiểm tra rồi không phải sẽ càng yên tâm hơn sao?” Thẩm Mục Phạm nắm tay cô, giọng nói dịu dàng như nước. “Hơn nữa con chúng ta lớn như vậy, chúng ta cũng phải xem hình dáng con ra sao chứ.”

Buổi chiều, Chu Vũ Dương nói với anh. “Trước kia, lần đầu tiên tôi dẫn vợ đi kiểm tra, nhìn thấy dấu chấm nhỏ như hạt đậu trên màn hình, xúc động đến suýt rơi nước mắt. Bây giờ tôi còn đang giữ tấm hình siêu âm ấy đây này.”

Thẩm Mục Phạm tiếc nuối vì bỏ lỡ hình dáng con nhỏ như hạt đậu, không muốn lại bỏ mất những giai đoạn khác. Anh đã quyết định, về sau mỗi lần đi kiểm tra đều phải cùng đi với Chi Âm. Như vậy chờ con lớn lên, anh có thể đem ra khoe đầy đủ những bức ảnh chụp con được giữ cho nó xem. “Con xem, con được 10 tuần là thế này, 22 tuần trông thật giống mẹ...”

Thẩm Mục Phạm đang chìm đắm trong nỗi khát khao mong ước, không chú ý tới Bạch Chi Âm đang bức rức không yên, cho đến khi nghe cô nói. “Ngày mai em có hẹn với Nghiên Hi, cô ấy có việc tìm em nói chuyện.”

“Chuyện gì? Không thể để hôm khác được sao?”

“Không thể, em đã đồng ý với cô ấy, là việc gấp.”

“Cần đến những một ngày?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

“Có thể vậy.” Bạch Chi Âm nhỏ giọng nói. “Nếu không thì để bữa khác kiểm tra lại cũng được.”

Thẩm Mục Phạm đang cao hứng, mày nhíu chặt lại, ngẩn ngơ nhìn cô chằm chằm. Có lẽ là anh quá miễn cảm, anh cảm thấy cô rất kháng cự việc đi kiểm tra, lại nghĩ đến ngay cả chuyện mang thai cô cũng không để tâm mấy. Buổi chiều anh hỏi chu kỳ của cô, dự tính ngày sinh v.v... về mặt cô đều mờ mịt, số tuần mang thai cô nói, quả thật là rất mơ hồ. Làm sao giống với người sắp trở thành mẹ?

Cứ như... Những đoạn kí ức vụn vặt buổi chiều bỗng thoáng hiện ra, một mảnh ghép cuối cùng lấp vào, tạo nên một dự đoán khiến người ta phải kinh sợ.

Không, không đâu, sẽ không phải như vậy. Trên tờ giấy xét nghiệm đó rõ ràng là tên của cô, nhưng biểu hiện của cô lại...

Buổi tối, anh nói chuyện điện thoại với vợ Chu Vũ Dương, sau khi trò chuyện đến hơn nửa tiếng đồng hồ, Thẩm Mục Phạm âm thầm ngồi trên giường, tay phủ lên phần bụng mềm mại bằng phẳng của cô, bên tai vang vọng lời nói. “Sau 8 tuần, bụng sẽ nhô lên, sờ vào sẽ cảm giác cứng...”

Ngón tay đặt bên sườn gắt gao siết chặt, anh chết lặng dán mắt vào khuôn mặt đang say ngủ của cô, nghiền răng thì thầm. “Vì sao, vì sao lại gât anh.”

Để biết được nguyên nhân, Thẩm Mục Phạm cho người đi điều tra Bạch Chi Âm, cũng nghe được cuộc nói chuyện của cô với Nghiên Hi về việc vì sao lại giấu giếm sự thật, biết được cô lo ngại không dám thẳng thắn

với anh. Nói thật, ngay cả anh cũng không nghĩ rằng bản thân lại dễ dàng tha thứ cho sự dối gạt của cô, lại còn đứng ở góc độ của cô thông cảm cho sự khó xử của cô.

Anh nói với Nghiêm Chinh. “Nếu cô ấy không định nói cho tôi biết, tôi đây sẽ làm bộ như không biết vậy.”

Nghiêm Chinh nhắc nhở anh. “Ông không sợ Bạch Chi Âm lợi dụng ông báo thù sao?”

“Không sợ.” Anh tràn đầy tự tin. “Cô ấy yêu tôi, là thật lòng.”

Với anh mà nói, chỉ cần cô thích anh thật lòng vậy là được rồi. Nhưng trong tận sâu trong đáy lòng, anh vẫn hi vọng cô có thể tin tưởng anh, có thể nói ra sự thật bản thân xảy ra chuyện, có thể học được cách thổ lộ tình cảm.

Đáng tiếc, anh thay cô dọn sạch mọi dẫn đo e ngại, kiên nhẫn chờ đợi, chờ mãi nhưng vẫn là sự không tin tưởng nơi cô.

“Trong lòng em che giấu nhiều bí mật như vậy, còn có thể chứa anh nữa sao?” Anh thấp giọng hỏi.

Bạch Chi Âm lắc đầu, quýnh đến mắt đỏ lên. “Em xin lỗi, em không cố ý muốn lừa gạt anh, em chỉ...”

“Đủ rồi, em không cần nói gì nữa.” Anh vô tình cắt ngang lời giải thích của cô, bên trong con người sâu thẳm lạnh lẽo nhìn không thấy bất kì sự ấm áp nào của tình cảm. “Anh sẽ không tin lời nói của em nữa.”

Bạch Chi Âm biết giờ phút này có nói nhiều cũng không thể cứu vãn sự tin tưởng đã mất đi, mọi lời muốn nói cuối cùng chỉ có thể thốt lên một câu. “Em xin lỗi.”

Thẩm Mục Phạm không lên tiếng trả lời, chậm rãi đứng lên, đưa lưng về phía cô Bóng dáng anh trở nên cao lớn, nhưng cũng càng lạnh lùng, khó có thể đến gần, lời nói ra lại càng lạnh lẽo hơn. “Em hẳn còn nhớ là anh đã từng nói tuyệt đối sẽ không cưới người phụ nữ không yêu mình.”

Bạch Chi Âm nhìn bóng dáng lạnh lùng xa cách của anh, giờ phút này không nhìn rõ được vẻ mặt anh, nhưng có thể tưởng tượng ra sự thất vọng và quyết đoán nơi đáy mắt anh. “Không phải, em có yêu anh.” Cô biết giờ phút này mọi lời giải thích đều không thuyết phục, nhưng cô vẫn phải nói rõ tình cảm của cô.

“Yêu anh?” Thẩm Mục Phạm im lặng một lát rồi mới nói, dường như là cúi đầu cười tự giễu. “Xin lỗi, tình yêu như vậy anh nhận không nổi.”

Hơi nước nóng bỏng đảo quanh vòng mắt, cuối cùng không chịu nổi chậm rãi buông rơi trên hai gò má. Bạch Chi Âm nức nở nói. “Thẩm Mục Phạm, em biết bây giờ dù em có nói gì thì anh cũng không tin, nhưng em thật sự yêu anh, anh cho em một cơ hội nữa, em có thể...”

“Không.” Thẩm Mục Phạm chậm rãi quay đầu, trong ánh mắt sắc lạnh không có chút độ ấm nóng. “Chúng ta đã kết thúc.”

Về mặt, ánh mắt của Thẩm Mục Phạm rất tuyệt tình, dường như quyết định mãi mãi không muốn lại nhìn thấy cô. Về mặt như vậy khiến trong lòng Bạch Chi Âm càng thêm đau nhói, như bị người ta đâm một nhát.

Cô nghe thấy lời nói lạnh lùng của Thẩm Mục Phạm. “Căn nhà này anh để lại cho em. Anh sẽ cho người giải quyết thủ tục chuyển nhượng sang tên, rồi đưa cho em kí, về sau anh không muốn gặp lại em nữa.”

“Anh nghĩ rằng em tham tiền của anh sao?” Cô chưa từng nghĩ Thẩm Mục Phạm sẽ xem cô là người như vậy.

“Có phải hay không thì có khác gì nhau?” Thẩm Mục Phạm lơ đãng nhún vai đáp.

Bạch Chi Âm cắn chặt môi, cười nhạt tự giễu. Thì ra là vậy, có cái gì khác nhau? Bản thân cô đúng là không rõ ràng, dùng mưu kế tiếp cận anh, lừa anh mình đã mang thai không phải là vì khiến anh phải giúp cô thoát khỏi nhà họ Bạch sao?

Gieo nhân nào gặt quả nấy, có lẽ là như vậy.

Nắm chặt tấm chăn, sắc mặt Bạch Chi Âm trắng bệch, sau đó cô cứ như vậy không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Thẩm Mục Phạm, nhìn anh cầm áo khoác đi ra khỏi phòng, nhìn anh dần dần biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Nghe tiếng xe nổ máy dưới lầu, cô cong gối, cúi đầu xuống, nước mắt như mưa, ào ạt tuôn rơi, cứ như muốn đem toàn bộ nước trong cơ thể ép ra. Trong căn phòng trống trải yên tĩnh chỉ còn lại tiếng khóc thút thít nghẹn ngào của Bạch Chi Âm.

Đêm nay, cô cứ như vậy ôm đầu gối khóc suốt đêm, đến khi trời hửng sáng mới mơ màng thiếp đi.

Tối hôm qua hai người từ đầu đến cuối không hề có khúc nháo hay là cãi cọ, người làm trong nhà không biết đã xảy ra chuyện gì, buổi sáng thím Trương thấy xe Thẩm Mục Phạm không có trong gara tưởng anh đi từ sớm, Bạch Chi Âm không rời giường ăn sáng bà cũng không để ý, cứ nghĩ là cô mệt nên không muốn dậy.

Cho đến buổi trưa, bà lo lắng cô ngủ lâu quá không tốt cho cơ thể nên đi lên lầu. Vừa mới lên đến nơi, phát hiện cửa phòng ngủ mở toang, đèn bàn cũng còn mở, mà Bạch Chi Âm lại nghiêng người dựa vào đầu giường, hai mắt nhắm nghiền.

“Cô chủ.” Thím Trương gọi. “Sao cô lại ngủ như vậy?”

Giọng của bà cũng rất lớn, nhưng người trên giường dường như không nghe thấy, vẫn duy trì tư thế ban đầu. Thím Trương bỗng cảm thấy có điều không thích hợp, vội vàng tiến lại, tay vừa mới chạm vào cánh tay Bạch Chi Âm, nhẹn không được thốt lên. “Trời ơi, sao lại nóng thế này? Không phải là phát sốt chứ?”

“Cô chủ, cô chủ.” Bà vỗ vỗ khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy của Bạch Chi Âm, “Cô tỉnh lại đi, cô có nghe tôi nói gì không?”

Bạch Chi Âm lúc này mơ thấy chính mình bị một màn sương trắng bao phủ, bốn phía không có ánh sáng, không có bất kì ai, cô bị vây ở bên trong, bất lực nhìn quanh, mơ hồ nghe được một giọng nói đàn ông. Cô muốn đuổi theo, nhưng làm thế nào cũng bị bao quanh không đi được, mà giọng nói đó lại càng ngày càng xa...

Cô ôm cánh tay lạnh như băng, ngơ ngác ngồi xồm xuống, nỉ non thốt lời níu kéo. “Đừng đi, đừng đi.”

Thím Trương nghe cô lẩm bẩm, thấy cô không còn ý thức tỉnh táo, liền biết là bị sốt đến mê mang nên sợ tới mức vội vàng lao xuống lầu gọi người chuẩn bị xe đưa Bạch Chi Âm đi bệnh viện, lại run run gọi điện thoại cho Thẩm Mục Phạm. “Cậu chủ, có chuyện không hay rồi, cô chủ phát sốt, bây giờ đã hôn mê bất tỉnh...”

55. Chương 55

Bên ngoài phòng cấp cứu bệnh viện Miriam, thím Trương nhìn chăm chăm vào tấm rèm màu xanh lá, sốt ruột đi qua đi lại.

Dường như đã trôi qua một thế kỉ, người bên trong mới vén tấm rèm ra, một bác sĩ nam trẻ tuổi xuất hiện, tháo khẩu trang xuống, hướng về phía hành lang gọi. “Ai là người nhà của Bạch Chi Âm?”

“Chúng tôi là người làm của cô ấy.” Thím Trương và tài xế đồng thanh đáp.

Bác sĩ nam có vẻ không vừa ý với đáp án này, khẽ nhíu mày. “Người thân của bệnh nhân không đến sao?”

Thím Trương mím môi, nhớ lại lời nói lúc nãy của Thẩm Mục Phạm, mặt lộ vẻ khó xử. Cứ tưởng rằng dựa vào tình cảm của cậu chủ đối với cô chủ, khi nghe tin cô chủ bị bệnh nhất định sẽ lòng nóng như lửa đốt chạy tới, nào biết cậu chủ lại cười cười đầy thâm ý, lạnh lùng nói. “Đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Trên đường đến bệnh viện, ông Thái lái xe mới nói với bà. “Tối hôm qua sau khi cậu chủ rời khỏi nhà vẫn không trở về, có thể là cãi nhau với cô chủ.”

Cứ cho là cãi nhau, nhưng cô chủ bệnh thành như vậy, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, làm thế nào mà cậu chủ có thể vô tình như vậy?

Thầm thở dài, thím Trương lên tiếng hỏi. “Bác sĩ, cô chủ nhà tôi thế nào rồi ạ?”

“Chẩn đoán sơ bộ chỉ là bị sốt dẫn đến hôn mê, bệnh tình cụ thể ra sao thì còn phải kiểm tra thêm nữa.” Bác sĩ lấy giấy bút ra, hỏi theo thường lệ. “Bệnh nhân có tiền sử bị bệnh mãn tính không? Chẳng hạn như bệnh tiểu đường, bệnh tim v.v...”

Thím Trương nghĩ nghĩ. “Chắc là không có.”

“Có dị ứng với thuốc gì không? Dạng như pê-ni-xi-lin?”

“Cái này tôi cũng không rõ lắm.” Thím Trương đáp xong chợt nghĩ đến. “À đúng rồi, cô chủ đang có thai, đã hơn ba tháng rồi.”

“Hơn ba tháng?” Bác sĩ ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn thím Trương. “Không thể nào, chúng tôi vừa mới kiểm tra, không phát hiện bệnh nhân có dấu hiệu mang thai.”

“Do bụng của cô chủ nhỏ quá.” Thím Trương giải thích.

Nghe thấy vậy, bác sĩ đó lập tức trở lại phòng chẩn đoán, đưa cho bác sĩ trưởng khoa tờ giấy xét nghiệm. “Bệnh nhân mang thai ba tháng, không thể siêu âm ngực.”

Bác sĩ trưởng khoa từng sốt một hồi, tầm mắt chuyển hướng đến phần bụng phẳng lì của Bạch Chi Âm, vẻ mặt không tin nổi.

Thấy vẻ mặt trưởng khoa bối rối ngờ vực, bác sĩ nam nhún vai. “Tôi cũng không hiểu được, nhưng người làm của bệnh nhân nói là do bụng của cô ấy nhỏ quá.”

“Gọi bác sĩ khoa phụ sản đến kiểm tra cho bệnh nhân này.” Bác sĩ trưởng khoa thu lại dụng cụ, lại có chút suy ngẫm. “Nếu là hơn ba tháng thì bụng như vậy là hơi nhỏ, có thể có vấn đề về sự phát triển của thai nhi.”

Bác sĩ khoa phụ sản nhanh chóng đến, sau một hồi kiểm tra, đưa ra kết luận, “Cô ấy thật sự có thai, nhưng căn cứ theo tình hình phôi thai thì hẳn là chỉ mới được khoảng 6 tuần.”

Làm xong kiểm tra, bác sĩ khoa phụ sản cầm tờ giấy xét nghiệm đi tìm thím Trương nói chuyện. “Bà chắc chẩn bệnh nhân đã mang thai ba tháng sao?”

Liên tục bị hai bác sĩ hỏi như vậy, thím Trương cũng không chắc chắn. “Tôi cũng không rõ, là cậu chủ nói cô chủ đã có thai ba tháng.”

“Vậy anh ấy đang ở đâu?”

“Cậu ấy...”

Thấy vẻ mặt khó xử của thím Trương, trí tưởng tượng của bác sĩ phụ sản phát huy, chắc hẳn là khó xử với thân phận tình nhân của Bạch Chi Âm, chính là loại người bị mấy tay nhà giàu vớt vớt nên không hỏi gần thêm gì. Bác sĩ thu tâm trí lại, mặt không chút thay đổi nói. “Bệnh nhân phát sốt, cơ thể hơi suy yếu, chúng tôi sẽ sắp xếp cho cô ấy nằm viện hai ngày để quan sát.”

“Vậy đứa bé thì sao? Không có chuyện gì chứ?” Thím Trương hỏi.

“Đứa bé không xảy ra chuyện gì.” Bác sĩ phụ sản bĩu môi, thầm chế nhạo cô tình nhân đúng là mệnh khổ, bệnh như thế ông chủ giàu có không xuất hiện thì thôi, ngay cả người giúp việc cũng chỉ lo lắng, chăm lo cho đứa bé.

Nói đến thì bác sĩ này thật sự đã hiểu lầm thím Trương. Bà hỏi thăm đứa bé, thứ nhất là xuất phát từ sự quan tâm, thứ hai là hi vọng nhờ đứa bé mà Thẩm Mục Phạm trở về. Bà thấy, cho dù cậu chủ có tức giận, nhưng nếu đứa bé có việc gì thì cậu chủ nhất định sẽ không ngại ngần gì mà lập tức trở về.

Nhưng đứa bé không xảy ra chuyện gì là may rồi.

Thở dài một hơi, thím Trương đi theo y tá đưa Bạch Chi Âm đến phòng bệnh. Khi tiến vào, bà liền tròn mắt. “Phòng nhiều người vậy sao?”

Đây là phòng bệnh bình dân, bên trong có 8 giường nằm, đã có 7 người nằm trước đó, chỉ còn lại một giường trống nằm trong góc phòng. Thím Trương cảm thấy đường đường là phu nhân của chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị lại đi ở nơi này, thật sự có chút tủ thân.

Y tá làm như không nghe thấy lời bà, trực tiếp đưa Bạch Chi Âm đến phần giường đó. Thím Trương sốt ruột, liền kéo tay áo cô y tá. “Cô y tá à, ở đây còn có phòng đơn không? Chúng tôi có thể đưa thêm tiền?”

Rốt cuộc y tá cũng có phản ứng lại, nhưng lại là một ánh mắt xem thường. “Bệnh viện chúng tôi là bệnh viện công lập, ngoài trường hợp bệnh nhân đặc biệt, còn lại tất cả các phòng bệnh theo dõi khác đều như vậy. Nếu bà ngại điều kiện không tốt, có thể đến bệnh viện tư nhân.”

Thấy thím Trương bị ức nghẹn nói không nên lời, y tá mới sai các hộ lý giúp chuyển Bạch Chi Âm sang giường bệnh. Nhưng sau đó khi lấy kim tiêm để lấy máu, cũng không biết là vì ven của Bạch Chi Âm quá nhỏ hay là vì nguyên nhân khác mà y tá đã tiêm nhiều lần nhưng vẫn chưa tìm đúng ven, khiến thím Trương đau xót không thôi, muốn nói cô y tá cẩn thận một chút, lại bị ông lái xe đứng bên cạnh giữ lại, ý bảo bà đừng lên tiếng.

Sau khi thử đến lần thứ sáu, rốt cuộc y tá cũng tìm đúng vị trí, nhưng mu bàn tay cũng đã thành một mảng xanh tím.

Chờ y tá đi khỏi, thím Trương nhìn chăm chăm vào mu bàn tay xanh tím lo lắng không thôi. “Nếu cậu chủ nhìn thấy thành ra thế này chắc chắn tức giận cho coi.”

Nhưng bà không đoán được, Thẩm Mục Phạm không nhìn thấy, cũng sẽ không tức giận, bởi vì vốn dĩ anh không đến.

Khi Bạch Chi Âm tỉnh lại từ trong cơn mê thì đã là buổi chiều. Ánh đèn chiếu rọi ở trên trần nhà khiến cô hơi khó mở mắt, nâng cánh tay lên định ngăn lại ánh đèn chói mắt ấy, phát hiện cánh tay ê ẩm, vô cùng đau đớn, khiến cô không khỏi rít vào một hơi.

Ngay lập tức một giọng nói lo lắng quen thuộc truyền đến. “Cô chủ tỉnh rồi sao?”

Thím Trương nghiêng người đến vừa vịn che ánh đèn, bị ngược sáng, khiến Bạch Chi Âm phải nhìn một lúc mới thấy rõ mặt bà. Liếm liếm cánh môi khô khốc, cô khàn giọng hỏi. “Đây là đâu?” Cô nhớ rõ ràng mình đang nằm trên giường trong phòng ngủ, nhưng nơi đây lại hoàn toàn xa lạ.

“Đây là bệnh viện, cô chủ lên cơn sốt.” Thím Trương sẵn sàng hỏi. “Cô chủ có muốn uống nước không?”

Chờ cô gật đầu, thím Trương đỡ lưng nâng cô ngồi dậy, đem nước đặt bên miệng cô. “Cẩn thận một chút.”

Bạch Chi Âm uống từng ngụm, dòng nước ấm lướt qua cổ họng, làm cho cổ họng khô khốc được thông thuận. Uống liên tục nhiều ngụm mới cảm thấy như dòng máu ngưng trệ được lưu thông. Cô chống tay vịn bên giường, chậm rãi ngồi thẳng người lên, tựa vào đầu giường, thở hổn hển hỏi. “Cháu ngủ được bao lâu rồi?”

“Buổi sáng đưa cô đến bệnh viện, bây giờ cũng đã hơn ba giờ chiều rồi.”

Bạch Chi Âm à một tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua khung cảnh xung quanh, không tìm thấy bóng dáng mình muốn gặp, nhin không được hỏi. “Anh ấy đâu rồi?”

Về bối rối trên mặt thím Trương không tránh khỏi ánh mắt Bạch Chi Âm, lòng cô bỗng trở nên trống rỗng, cảm giác đau ê ẩm. Anh thật sự không muốn nhìn thấy cô nữa, ngay cả khi cô bị bệnh cũng không chịu đến.

Không đành lòng thấy cô đau buồn, thím Trương thuận miệng nói dối. “Công ty có việc gấp, cậu chủ vừa mới đi rồi.”

Bạch Chi Âm mệt mỏi nhếch miệng, không vạch trần lời nói dối thiện ý của thím Trương. Thẩm Mục Phạm nhất định không có đến đây vì cho dù không chăm sóc cô thì nhất định cũng sẽ sắp xếp cho cô chuyển viện, đến phòng bệnh có điều kiện tốt hơn.

Đôi mắt cô đọng đầy nước mắt, thì ra anh thật sự không muốn gặp lại cô nữa.

Thím Trương thấy cô như vậy cũng không biết nên khuyên như thế nào, đành mở lời chuyển đề tài. “Cô chủ, cô có đói bụng không? Tôi có nấu cháo cho cô đây.”

“Thím cứ để đó đi.” Bạch Chi Âm ngả người xuống, kéo chăn che mặt. “Cháu mệt rồi, muốn ngủ một lát.”

Vừa mới tỉnh dậy sao lại buồn ngủ nữa? Tuy trong lòng thím Trương nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn nhẫn nại khuyên nhủ. “Ít nhiều cũng phải ăn một chút, cô không ăn, nhưng đứa bé trong bụng phải ăn.”

Đứa bé? Bạch Chi Âm cầm lấy chăn, cười tự giễu, nước mắt lại như hạt châu bị đứt chỉ tuôn rơi, mỗi giọt rơi xuống thấm vào tấm chăn.

Thím Trương khuyên nhủ một lúc lâu, thấy cô không có động tĩnh gì, đành thôi. Để bình giữ nhiệt xuống, bà nhìn bóng lưng Bạch Chi Âm nói. “Vậy cô ngủ tiếp đi, khi nào muốn ăn thì ăn nhé.”

Nhưng cho đến buổi tối, y tá đến đui người nhà về, Bạch Chi Âm vẫn duy trì tư thế cuộn mình, không ăn không uống, thậm chí không cử động.

Trên đường về nhà, thím Trương nhớ lại buổi chiều khi bà gọi điện báo tình hình cho Thẩm Mục Phạm, anh đã gắt gỏng trả lời. “Là cô ấy bảo bà gọi điện cho tôi phải không? Nói với cổ đừng có giở mấy trò lừa bịp trước mặt tôi nữa.”

Từ giọng nói của cậu chủ, bà biết được chắc chắn hai người đã cãi nhau rất kịch liệt, cậu chủ bỏ mặc không để ý tới cô chủ. Nhưng tình huống của Bạch Chi Âm thật sự... dẫn đo suy nghĩ, thím Trương vẫn là cổ lấy dũng khí gọi điện thoại cho Thẩm Mục Phạm.

“Cậu chủ, cậu vẫn nên đến xem cô chủ thế nào đi ạ, cô ấy...”

“Không phải tôi đã nói tôi không muốn lại phải nghe đến những chuyện của cô ấy rồi sao.” Thẩm Mục Phạm không kiên nhẫn ngắt lời bà.

Cách loa nghe, thím Trương cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo từ người Thẩm Mục Phạm, bà biết nếu nói tiếp cũng chỉ rước lấy bức bối của ông chủ, nhưng rốt cuộc sự đồng cảm giữa những người phụ nữ vẫn thắng, bà cắn răng lấy lại tinh thần nói tiếp “Nguyên một ngày trời cô chủ không ăn gì, khuyên thế nào cũng không chịu, cứ tiếp tục như vậy rất không tốt cho đứa bé.”

Khi nghe thím Trương nói cô một ngày trời không ăn gì tim Thẩm Mục Phạm như nhói lên, nhưng nghe đến hai chữ đứa bé, sự đau lòng liền bị lòng phần nộ thay thế.

“Cô ấy muốn đói thì để cho đói.” Anh lấy giọng điệu gần như gào lên ném lại một câu, sau đó tách một tiếng ngắt điện thoại.

Thím Trương cầm di động, sau một lúc lâu nói không nên lời, một nửa là bị dọa, một nửa là không thể tin được. Qua một lúc sau, bà mới mờ mờ nhìn phía trước, miệng lẩm bẩm. “Tại sao lại có thể như vậy?”

Mấy ngày này, cậu chủ yêu thương, chịu đựng cô chủ thế nào, bà có thể thấy điều đó ánh lên trong ánh mắt anh, tại sao chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã biến mất không còn?

Thái độ Thẩm Mục Phạm đối với Bạch Chi Âm không tốt, nhưng là kẻ dưới, thím Trương vẫn kiên trì làm tốt bổn phận của mình. Ngày hôm sau, bà dậy sớm hầm nồi canh gà rồi đem đến bệnh viện. Vừa lên lầu, liền nhìn thấy mấy người y tá đứng bên ngoài phòng bệnh Bạch Chi Âm nằm, trong đó có một người nhìn thấy bà, liền kêu lên: “Bà là người nhà bệnh nhân giường số 8?”

Giường số 8? Giường số 8 không phải là giường bệnh của cô chủ sao?

Không đợi bà hỏi thăm tình hình, cô y tá vội vàng chạy về phía bà, sắc mặt không tốt hỏi. “Bà tới vừa đúng lúc, cô chủ nhà bà đã đi đâu rồi?”

“Cô chủ?” Thím Trương mờ mịt. “Không phải ở trong phòng bệnh sao?”

Y tá sa sầm mặt, hốt hển quát. “Cô ta không có ở đó, khi chúng tôi kiểm tra phòng phát hiện không thấy cô ta.”

56. Chương 56

Lời nói của y tá làm cho thím Trương ngớ ra. Cái gì gọi là không thấy? Tối hôm qua khi bà đi, không phải cô chủ đang nằm trên giường ngủ rất ngon sao?

“Cô ấy sẽ đi đâu?” Bà buột miệng hỏi.

“Bà hỏi tôi, tôi còn muốn hỏi bà đây? Không ở yên trong bệnh viện mà còn chạy lung tung làm gì chứ?” Trong ca trực mà không thấy bệnh nhân, y tá rất bức.

Thím Trương bị cô ta mắng như thế, lại nhớ đến thái độ thờ ơ của y tá ngày hôm qua nên trở nên nóng nảy. “Người đang ở bệnh viện không thấy, tôi không hỏi cô thì hỏi ai?”

Không đợi y tá trách móc, bà ngẩng cổ lên, lớn tiếng nói: “Cô đừng ngang ngạnh như vậy với tôi, cô ấy chính là vợ chưa cưới của chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị, cậu chủ nhà chúng tôi hằng năm đều quyên góp cho bệnh viện các cô rất nhiều tiền, nếu không nhanh chóng tìm người trở về, chờ cậu ấy đến thì các cô sẽ đẹp mặt ra.”

Vừa nghe đến thân phận của Bạch Chi Âm, y tá trưởng vội vàng ra hòa giải. “Bà cũng đừng gấp, chúng tôi đã phái người đi tìm, chỉ là muốn hỏi bà một chút xem cô ấy có nói qua là sẽ đi đâu không?”

“Không có.” Ngày hôm qua cô chủ chỉ toàn ngủ, thậm chí chỉ vài câu cô ấy cũng không nói qua với bà.

Thấy bà không cung cấp được thông tin có ích, dựa theo thân phận Bạch Chi Âm, y tá trưởng đành phải báo cáo với viện trưởng. Viện trưởng vừa nghe là vợ chưa cưới của Thẩm Mục Phạm, một bên thì tăng số lượng nhân viên đi tìm, một bên là tự mình gọi điện thoại cho Thẩm Mục Phạm.

Tối hôm qua Thẩm Mục Phạm ở quán Happy Hour uống rượu cả một đêm, hậu quả của say rượu là đầu đau muốn nứt ra, khi viện trưởng gọi điện đến, anh bị đánh thức nên mày nhăn lại.

“Ai vậy?”

Chỉ cần một chữ đã làm cho viện trưởng cảm nhận được anh đang tức giận. Nuốt nước bọt, viện trưởng tự giới thiệu “Chào anh Thẩm, tôi là viện trưởng bệnh viện Mariam, Trâu Minh.”

Mariam? Không phải là bệnh viện cô ấy đang nằm hay sao? Người phụ nữ này lại làm cái trò gì đây?

Bực bội mà trở mình một cái, anh lấy cánh tay đặt lên cái trán đang đau nhức, giọng nói máy móc hỏi. “Có chuyện gì không?”

Theo như lời thím Trương, Thẩm Thị hằng năm đều quyên góp tiền cho bệnh viện, tuy Trâu Minh và anh chưa đến mức như bạn bè nhưng cũng đã gặp qua rất nhiều lần, trong ấn tượng Thẩm Mục Phạm là một người đàn ông rất lịch sự nên câu hỏi thờ ơ như vậy khiến Trâu Minh rất là kinh ngạc. Hơn nữa, theo lý hần là anh biết vợ chưa cưới đang ở Mariam, chính mình đã báo cho anh mà sao giọng điệu của anh vẫn rất không bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ người nhà của người bệnh kia nói lung tung chỉ vì để phô trương thanh thế? Người bệnh kia cần bản không phải vợ chưa cưới nào đó.

Trâu Minh càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng. Không phải tự coi nhẹ mình chứ vợ chưa cưới của chủ tịch Thẩm thị sao lại đến bệnh viện công lập của bọn họ, cho dù đưa tới dưới tình thế cấp bách thì cũng tuyệt đối sẽ không ở phòng bình thường, đã sớm gọi điện thoại yêu cầu đổi sang phòng bệnh dành cho khách VIP rồi.

Thấy Thẩm Mục Phạm thể hiện sự tức giận, Trâu Minh quyết định không gây phiền hà, thay đổi chủ đề, cười nói. “Tháng sau chúng tôi có một tiệc từ thiện cho bệnh nhi bị bệnh bạch cầu, hy vọng anh có thể tham dự.”

Nghe được chuyện không liên quan đến Bạch Chi Âm, Thẩm Mục Phạm tự nhiên có một chút mất mát. Anh đề lên trán, giọng có vài phần dịu đi. “Ông liên hệ với trợ lý của tôi đi, nếu thời gian cho phép, tôi sẽ đến.”

“Được, được.” Trâu Minh cười khanh khách đáp. “Vậy không quấy rầy anh nữa, hẹn gặp lại.”

Thẩm Mục Phạm ừ một tiếng, cúp điện thoại rồi kéo chăn trùm lên mặt, muốn tiếp tục ngủ lại, nhưng hơn mười phút sau anh bỗng nhiên cau kinh xóc chấn lên, ôm đầu hít thật sâu, lấy điện thoại ấn một dãy số.

Bên kia, thím Trương thẩm đang giận sôi lên vì thái độ của bệnh viện. Bọn họ lại nghi ngờ bà nói dối, không tin cô chủ là vợ chưa cưới của Thẩm Mục Phạm.

“Cô chủ nhà chúng tôi chính là vợ chưa cưới của Thẩm Mục Phạm.” Bà tức giận nhấn mạnh.

Y tá vừa bị bà quát cười khinh miệt, quay sang nói với đồng nghiệp. “Người này thật đúng là buồn cười, cứ thích giả làm kẻ có tiền, ngày hôm qua còn theo tôi nói muốn đổi phòng bệnh, nếu thực sự có tiền, trực tiếp đổi sang bệnh viện tư nhân là được.”

Thím Trương tức quá mà nói không nên lời, xoa ngực cả buổi trời mới có thể thở được. “Tôi không tranh cãi với các người, mặc kệ cô chủ là ai, hiện tại cô ấy bị mất tích trong bệnh viện, các người phải có trách nhiệm tìm.”

“Cô ta tự ý rời khỏi bệnh viện.” Y tá chỉ vào băng ghi hình bên cạnh nói. Trên màn hình rõ ràng Bạch Chi Âm tự đi ra khỏi bệnh viện, thời gian là 4 giờ sáng.

Thím Trương cũng biết cô chủ tự mình rời đi, nhưng bà không chịu được thái độ từ phía bệnh viện, đang muốn cùng bọn họ tranh luận thì điện thoại trong túi đột nhiên vang lên. Bà lấy ra nhìn một cái, lập tức hưng phấn bật cười, đứng lên nghe vừa kêu câu cậu chủ đã bị đối phương cắt ngang.

“Thím đang ở đâu?” Giọng Thẩm Mục Phạm lộ ra vẻ không vui.

Có điều, giờ phút này thím Trương không rảnh mà để tâm đến thái độ của anh. “Cậu chủ, không thấy cô chủ đâu cả.”

Không thấy? Lòng ngực Thẩm Mục Phạm nhói lên, lạnh giọng hỏi. “Cô ấy không phải ở bệnh viện sao? Sao lại bảo không thấy?”

Thím Trương tức tối đem ngọn nguồn mọi chuyện kể lại một lần, cuối cùng than thở. “Người trong bệnh viện còn nói tôi nói dối, nói cô chủ không phải vợ chưa cưới của cậu.”

Thẩm Mục Phạm không để ý sự oan ức cùng lên án của bà, trực tiếp hỏi. “Thím nói trên băng ghi hình thấy rõ là cô ấy tự mình đi ra khỏi bệnh viện.”

“Bọn họ nói như vậy”. Thím Trương dừng một chút rồi nói tiếp. “Nói là đi lúc 4 giờ sáng, tôi cảm thấy là không thể, đêm hôm khuya khoắt cô chủ ra ngoài để làm gì chứ?”

Bà còn muốn nói thêm, điện thoại đột nhiên bị cắt. Trong ống nghe truyền đến âm thanh tút tút, thím Trương cảm thấy mờ mịt, thật lâu mới thở dài. “Đây rốt cuộc là làm sao vậy?”

Thẩm Mục Phạm cúp điện thoại, trực tiếp bấm số của Lí Khả. “Những người đi theo cô ấy đã rút chưa?”

Không cần hỏi, Lí Khả biết “cô ấy” là ai, chỉ là không ngờ ông chủ lại hỏi đến tung tích của cô. Phải biết rằng ngày hôm qua thuộc hạ báo với anh cô phải vào bệnh viện, không đợi nói xong đã bị anh lớn tiếng cắt ngang. “Tôi không muốn nghe tin tức của cô ấy.”

Lí Khả cũng không biết hai người có mâu thuẫn gì, nhưng dựa theo sắc mặt cùng cơn tức của ông chủ, xác thực là tức giận đến không nhẹ. Nhưng càng như thế này càng có thể chứng minh người kia rất có sức ảnh hưởng trong lòng ông chủ.

Thấy chưa, mới một buổi tối, hôm trước vẫn hét ra lời lẽ nghiêm khắc nói không muốn quan tâm giờ lại thăm dò tin tức của cô ấy.

Haiz, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, phỏng chừng cũng chỉ có cô mới có thể làm cho người có sức ảnh hưởng đến hai giới hắc bạch trở nên không kiềm chế được cảm xúc thế này.

Nghĩ thì nghĩ thế, Lí Khả liền trả lời không chút chậm trễ. “Không có, chúng tôi vẫn bí mật bảo vệ cô chủ.”

“Bảo vệ đến cô ấy từ bệnh viện đi ra ngoài các cậu cũng không biết?” Thẩm Mục Phạm hỏi lại.

Đương nhiên là biết, nhưng chẳng phải anh không chịu nghe hay sao. Lí Khả âm thầm kêu oan, thấp giọng báo cáo. “Cô chủ rời khỏi bệnh viện lúc là 4 giờ sáng, đi đến một khu chung cư gần Chiếm Sá Chũ, chủ nhà là bạn của cô chủ, tên là Liên Hi, nhưng anh ta cũng không sống ở đó.”

Dừng một chút, Lí Khả cân nhắc bổ sung thêm. “Ngoài ra, cô chủ đi bộ trở về.”

Thẩm Mục Phạm cắn răng, ngón tay nắm thành nắm đấm. Đi bộ về? Mariam đến tòa nhà Chiếm Sá Chũ lái xe cũng mất nửa tiếng, cô thật có khả năng, thậm chí đi ba bốn tiếng.

Ổng nghe phút chốc trở nên yên tĩnh, cho dù không nhìn thấy, Lí Khả vẫn có thể hình dung được biểu cảm của Thẩm Mục Phạm, nhất định là mặt xanh, mày chau.

Phảng phất yên tĩnh một lát, Lí Khả mới nghe được anh nặng nề nói. “Cô ấy thích đi, tùy cô ấy.”

Không có tạm biệt, điện thoại cứ thế mà bị cắt đứt. Lí Khả nắm di động, đáy mắt kinh ngạc thật lâu không thể mất đi. Thái độ này của ông chủ là đối sao? Hành vi cực kì giống với đứa em họ đang học trung học của anh ta, rất ngây thơ, biết không vậy?

Chiếm Sá Chũ, bên trong chung cư Hạnh Lâm.

Liên Hi bưng một chén cháo hoa đi vào phòng ngủ, ngồi ở bên giường, nói với người trên giường. “Chi Âm, ngồi dậy ăn chút gì đi.”

Bạch Chi Âm lắc đầu. “Tôi không đói bụng.”

“Không đói bụng cũng phải ăn một chút, buổi sáng cô đã bị ngất đấy.” Liên Hi đặt chén cháo lên trên tủ đầu giường, đưa tay nâng cô dậy, giọng nói nghiêm túc. “Cô có nhớ trước kia từng nói rằng bất luận gặp phải khó khăn gì, cũng sẽ không tra tấn chính mình không?”

Bạch Chi Âm ôm chân, đỡ đầu mà vùi mặt vào đầu gối, trong đầu như trải qua một phen chấn động, mọi thứ bị phá hủy, để lại đằng sau một đống đổ nát.

Về mặt đỡ đầu của cô làm cho Liên Hi đau lòng mà thở dài, nhớ tới tình hình buổi sáng.

Sáng sớm, anh tập thể dục trở về, đang tắm trong phòng tắm thì di động trong phòng đột nhiên rung, là một dãy số xa lạ. Lúc đầu anh tưởng là điện thoại tiếp thị nhảm chán, vậy mà đối phương cố chấp gọi liên 3 lần, anh bắt đầu phải nghe, bên kia truyền đến giọng nữ yếu ớt. “Liên Hi, anh có thể tới chung cư Hạnh Lâm một chuyến hay không, tôi không có chìa khóa, không vào được.”

Giọng của cô suy yếu vô lực, giống như tơ nhện, anh sửng sốt trong chốc lát mới chần chừ hỏi. “Chi Âm, là cô sao?”

Cô cúi đầu ừ một tiếng. “Tôi ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu chờ anh.”

Liên Hi không dám hỏi nhiều, đem mặt lau qua quýt rồi lấy chìa khóa. Lúc này cô ấy một mình ở bên ngoài, chắc chắn là xảy ra chuyện.

Trên đường chạy như bay, anh chạy tới Chiếm Sá Chũ. Xe vừa mới vào đầu phố liền trông thấy một người ngồi chồm hổm ở cửa hàng tiện lợi, cô mặc quần áo màu hồng nhạt, như là quần áo bệnh nhân, yếu ớt giống như lá cây điều tàn trong gió. Ngực nhói lên, anh giẫm mạnh chân ga, chạy xe đến cổng cửa hàng tiện lợi.

Nghe được tiếng phanh xe chói tai, Bạch Chi Âm ngẩng đầu, lúng ta lúng túng mà nhìn về phía người đàn ông đang bước tới phía mình, như là dùng hết toàn bộ sức lực mới nói ra một câu. “Anh đã đến rồi?”

Liên Hi bước nhanh đi tới bên người cô, nhìn gương mặt trắng bệch, đôi môi tím tái của cô, vội vàng cởi áo khóa ngoài khoác lên người cô, sau đó nắm bả vai cô muốn đỡ cô đứng lên.

Ngồi chồm hổm quá lâu, chân Bạch Chi Âm đã tê dại, thật vất vả mới miễn cưỡng hơi đứng lên được. Nhưng chân càng ngày càng nhuyển, cuối cùng thực sự chống đỡ không được, thân thể lung lay sắp ngã xuống, may mắn Liên Hi lanh lẹ, vững vàng đem cô đỡ lên.

Thừa dịp lúc cô ngủ mê mết, Liên Hi liền gọi điện cho Nghiên Hi, lúc này mới biết Thẩm Mục Phạm đã biết chuyện giả mang thai, chẳng qua không ngờ Thẩm Mục Phạm biết sớm như vậy, càng không ngờ đến là anh vẫn ần ần không nói, còn tận lực giúp Chi Âm giải quyết chuyện nhà họ Bạch. Sớm biết rằng anh ta thông minh và yêu Bạch Chi Âm như vậy, hẳn là phải khuyên Chi Âm sớm nói thật cho xong.

Công bằng mà nói, anh hiểu rõ thái độ của Thẩm Mục Phạm hiện giờ. Nếu đổi là anh, nói không chừng rất tức giận. Chẳng qua, chứng kiến bộ dáng tiều tụy của Chi Âm, anh lại trách Thẩm Mục Phạm không đủ rộng lượng, nếu trước đó có thể bao dung, vì sao hiện tại phải tính toán.

Thở dài một hơi, anh vỗ vỗ vai Bạch Chi Âm, an ủi. “Đừng lo lắng, anh ta thật sự yêu cô, chờ anh ta hết giận thì sẽ tha thứ cho cô thôi.”

“Sẽ không đâu.” Bạch Chi Âm lắc đầu, tuy rằng cô mệt đến ngay cả hơi sức nói chuyện đều không có nhưng cũng không gây trở ngại đến khả năng suy xét của cô. Cô ở bệnh viện đợi một ngày, Thẩm Mục Phạm cũng không tới thăm cô, mà cô hiện tại đi khỏi bệnh viện lâu như vậy, ngay cả ý nghĩ tìm cô cũng không có, anh thật sự không cần cô.

Sự tuyệt tình của anh giống như chỉ một bàn tay bóp nát trái tim cô thành từng mảnh nhỏ, mỗi một mảnh đều là tình yêu cô dành cho anh.

Đúng vậy, đến lúc anh lạnh lùng mà xoay người, cô mới hiểu được tình yêu dành cho anh đã xâm nhập vào trái tim, xâm nhập vào xương tủy.

Nghĩ đến bọn họ từ nay về sau là người qua đường, cơn đau tan lòng nát dạ lập tức kéo tới, đau đến nỗi cô khóc thất thanh, hối hận xen lẫn tuyệt vọng theo nước mắt chảy ra...

Liên Hi thương tiếc mà ôm cô vào trong lòng, bàn tay hạ xuống vỗ về sau lưng cô. “Khóc đi, khóc ra là tốt rồi.”

Ngày hôm đó, sau một hồi khóc lớn, những cảm xúc dồn nén của Bạch Chi Âm được giảm bớt, Liên Hi khuyên lại bảo cuối cùng cũng ăn được một chút. Nhưng những ngày tiếp theo, con người cô dường như thay đổi toàn bộ, thường ngồi ôm chân trên cửa sổ gỗ mà nhìn ra ngoài, đôi mắt linh động mất đi vẻ rực rỡ vốn có trước đây, như là đối với bất cứ chuyện gì cũng đều mất đi hứng thú. Ngay cả Tiểu Thiên đến thăm, cô cũng chỉ sờ đầu cậu, không nói một câu.

Điều khiến Liên Hi lo lắng chính là việc ăn uống của cô. Cô luôn nói không có cảm giác ngon miệng, mỗi lần đều khuyên bảo mới miễn cưỡng ăn một chút, ăn ít đến mức ngay cả không bằng một con mèo.

Doãn Nghiên Hi sợ cô cứ như vậy sẽ suy sụp, nên đề nghị chuyển đến ở cùng cô, lại bị cô cự tuyệt. “Không cần, hiện tại là thời điểm quan trọng nhất của cậu, không cần bận tâm đến mình. Yên tâm, mình không sao.”

“Không sao?” Doãn Nghiên Hi trừng mắt liếc nhìn cô một cái. “Cậu xem cậu gầy đến thành cái dạng gì rồi? Còn nói không sao?”

Cô nhếch khóe miệng lên nhưng lại không kéo ra nổi một nụ cười bèn lảng sang chuyện khác. “Đúng rồi, kế hoạch thu mua thế nào? Hiện tại có bao nhiêu cổ phần của Lâm Thị?”

“Cậu không cần quan chuyện này, nên suy nghĩ đến việc của bản thân mình đi.” Nghiên Hi giữ chặt tay cô, lời nói rất nghiêm túc. “Đã hơn nửa tháng rồi, chẳng lẽ cậu không muốn níu kéo anh ta sao?”

Bạch Chi Âm nghiêng đầu tựa vào trên gối. “Anh ấy đã không thương mình nữa.”

“Ai nói vậy? Chính anh ta sao?” Doãn Nghiên Hi tức giận hỏi. “Cậu cho rằng tình yêu là cái gì? Dễ đến rồi đi, nói yêu là yêu, nói không yêu là không yêu?”

“Anh ấy chưa nói nhưng mình biết.” Anh hoàn toàn không muốn nhìn thấy cô. Mấy ngày này, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cô vẫn chờ đợi anh đến tìm mình, cho dù là một cuộc điện thoại, một tin nhắn cô đều hi vọng. Nhưng mà, cái gì cũng không có. Anh nói được thì làm được, đoạn tình cảm mới nảy nở này bị cắt đứt, kết thúc quan hệ của bọn họ

Thái độ uể oải cùng chán nản của cô khiến Nghiên Hi vừa đau lòng vừa tức giận. “An ta nói không muốn gặp cậu, cậu không biết đi tìm anh ta hả?”

Không đợi cô mở miệng, Doãn Nghiên Hi liền nói. “Chuyện này nói cho cùng là cậu sai, anh ta tức giận, kiêu ngạo một chút cũng là bình thường, cậu còn muốn để anh ta chủ động mà nói tha thứ cho cậu chắc?”

Thấy cô không lên tiếng, Nghiên Hi oán trách mà xĩa đầu của cô. “Cậu nha, thông minh cả đời, hồ đồ trong chốc lát.”

“Trước đây anh ta không thương cậu, cậu cũng tìm mọi cách tiếp cận anh ta, bây giờ anh ta có tình cảm với cậu, cậu lại đứng yên, do dự không bước tới, thật uổng cho tấm lòng của anh ta. Nếu mình là anh ta, lúc này tám phần là nghi ngờ cậu không yêu anh ta, chỉ là muốn lợi dụng anh ta giúp cậu mà thôi.”

“Không phải, ngay từ đầu là mình muốn lợi dụng anh ấy, nhưng sau này....” Cô dừng một chút, nhỏ giọng như kiên định nói. “Mình yêu anh ấy.”

“Cậu giải thích với mình thì có ích gì, cậu đem những lời này đi nói cho anh ấy đi.” Doãn Nghiên Hi thở dài. “Từ đầu tới cuối Thẩm Mục Phạm không để tâm cậu lừa anh ta, điều anh ta để ý là cậu không tin tưởng, không muốn thổ lộ tâm tình, không chịu đem sự thật nói cho anh ta biết. Bây giờ cậu trốn đi không làm gì sẽ làm anh ta càng thất vọng, như vậy càng tệ, hai người kết thúc thật đấy.”

“Nhưng mà, mình sợ...”

“Sợ cái gì.” Doãn Nghiên Hi lớn tiếng cắt đứt sự do dự của cô. “Kết quả tồi tệ nhất là anh ta không để ý đến cậu, so với hiện giờ có gì khác nhau? Nếu như vậy sao không thử một phen?”

Một hồi giằng giãi khiến Bạch Chi Âm lấy lại một chút niềm tin đã mất. Buổi tối, cô nằm trên giường trần trọc không ngủ được, hình ảnh những ngày bọn họ cùng nhau vui vẻ ngọt ngào như một cuộn phim lướt qua. Nghiên Hi nói đúng, anh yêu cô như vậy, cô làm sao có thể chỉ vì vài câu nói ác ý cùng lạnh lùng của anh mà bỏ cuộc.

Cô phải đi làm cho rõ, để được anh tha thứ, tìm lại hạnh phúc thuộc về mình.

Giống như đang ở trong sương mù dày đặc tìm được phương hướng, Bạch Chi Âm mất ngủ hơn nửa tháng lại thoải mái ngủ một giấc ngon lành.

Tám giờ sáng hôm sau, cô tỉnh dậy sau giấc ngủ ngon, tự làm ỉnh món ăn Trung Quốc rất ngon miệng, lại lấy ra bộ quần áo thích nhất, trang điểm khéo léo cho khuôn mặt, mang theo túi xách ra khỏi nhà. Mở cửa, chân vừa bước ra liền giẫm lên tờ báo nằm dưới đất. Cô cúi đầu vừa thấy, lập tức cứng đờ ngay tại chỗ.

Câu chuyện cô bé lộ lem vớ tan, chủ tịch tập đoàn Thẩm Thị đính hôn với Thạch Vận Nhã – thiên kim tiểu thư của tập đoàn Thiên Dung.

57. Chương 57

Trong trụ sở chính của tập đoàn Thẩm Thị, Nghiêm Chính đọc xong tin tức vô căn cứ về việc đính hôn kia rồi thích chí nhìn anh chàng đang đứng bên cửa sổ. “Ê, ông đùa lớn như thế, lỡ không thu dọn được tàn cục thì làm sao đây?”

“Ai nói tôi đang đùa?” Thẩm Mục Phạm không quay đầu lại, trả lời.

Nghiêm Chinh đặt tờ báo xuống, vắt chéo chân lên. “Không phải đang đùa? Vậy chứ không lẽ ông tính cưới Thạch Vận Nhã thật?”

“Không được sao chứ?” Thẩm Mục Phạm hỏi lại.

“Đương nhiên là được.” Nghiêm Chinh đi guốc vào bụng anh. “Có điều ông nỡ bỏ cô ấy sao?”

Không đợi Thẩm Mục Phạm trả lời, Nghiêm Chinh đã đáp thay anh. “Tôi không tin ông nỡ. Ông còn đang giận cô ấy đúng không?”

Thẩm Mục Phạm không trả lời Nghiêm Chinh ngay mà chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới hỏi nhỏ. “Nếu đổi lại là ông thì ông có tha thứ cho cô ấy không?”

Nghiêm Chinh nhướng mày, nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi đưa ra đáp án thành thật nhất. “Không biết nữa. Có lẽ là có, cũng có thể là không. Quan trọng là phải xem xem tôi yêu cô ấy đến đâu.”

“Vậy nếu Doãn Nghiên Hi lừa ông thì sao?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

Nghiêm Chinh sững sốt, mắt hiện lên vẻ ngượng ngùng. “Tôi và cô ấy thì khác. Cô ấy chỉ là bạn tình của tôi, người tôi yêu là Lâm Nhân.”

“Thế ư?” Thẩm Mục Phạm không vạch trần lời nói trái với lòng mình của anh ta mà dẫn trở về đề tài lúc nãy. “Tôi rất yêu cô ấy, nhưng cũng rất tức giận.”

“Chẳng phải ông đã sớm biết chuyện cô ấy lừa ông sao?” Nghiêm Chinh lấy làm lạ. “Lúc trước ông còn nói nếu cô ấy không muốn nói thì ông sẽ coi như là không biết, sao bây giờ lại tức giận?”

“Tôi không giận cô ấy lừa gạt tôi, giở trò với tôi, tôi giận là vì cô ấy không tin tưởng tôi.”

“Có gì khác nhau sao?” Nghiêm Chinh không hiểu.

“Có chứ?” Thẩm Mục Phạm nở một nụ cười khổ. “Sự khác biệt lớn nhất chính là cô ấy không hề xem tôi là người có thể thổ lộ tâm tư.”

Thấy bạn mình còn ngơ ngác, Thẩm Mục Phạm giải thích tường tận hơn. “Tình yêu là chuyện của hai người. Hai người ở bên nhau không chỉ cùng hưởng vui vẻ hạnh phúc mà còn phải chia sẻ lo âu buồn khổ. Nếu toàn tâm toàn ý yêu một người thì không những thể hiện trước người đó mặt đáng yêu, tốt nhất của mình mà còn phải tin tưởng người đó, nắm tay người đó, đồng cam cộng khổ.”

Tình yêu là thế sao? Vậy tình cảm anh dành cho Lâm Nhân là yêu hay là gì? Nghiêm Chinh lắc đầu, không dám nghĩ nhiều hơn nữa vì sợ sẽ đánh mất quyết tâm mà anh khó khăn lắm mới ru ngủ mình để có được.

“Vậy theo tiêu chuẩn ấy thì ông yêu cô ấy sao?” Nghiêm Chinh hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Thẩm Mục Phạm nói chắc như đinh đóng cột.

“Nếu đã như thế thì sao còn kết hôn với Thạch Vận Nhã?” Lẽ nào trái tim yêu một người nhưng vẫn có thể cưới một người khác.

Thẩm Mục Phạm nhếch môi lên, đôi mắt sâu thẳm lóe lên vẻ gian xảo. “Đây là trừng phạt, cũng là giáo dục cô ấy.”

“Có ý gì đây?” Nghiêm Chinh không hiểu lắm. “Ông định cưới người khác để cô ấy hối hận cả đời à?” Không đến nỗi thế chứ? Vì trừng phạt Bạch Chi Âm mà đánh cuộc hôn nhân và hạnh phúc cả đời mình, cuộc mua bán này quả là lỗ vốn, không hợp với phong cách của anh.

Như nhìn thấu suy nghĩ của bạn mình, Thẩm Mục Phạm bật cười. “Yên tâm đi, tôi không ngốc đến thế đâu. Tôi sẽ không cưới một người mà mình không yêu.”

Nói đến đây, dường như Nghiêm Chinh đã hiểu phần nào? “Kết hôn chỉ là một cái bẫy?”

Thấy anh gật đầu, Nghiêm Chinh cảm thán. “Cái bẫy của ông cũng lớn thật đó, đừng có đùa quá hóa dở. Ông không sợ cô ấy tin là thật rồi bỏ đi mất sao?”

“Cũng hơi sợ.” Thẩm Mục Phạm thành thật trả lời. “Có điều tôi có nội gián nên chắc sẽ không có vấn đề gì.”

“Ai vậy?” Nghiêm Chinh tò mò.

“Doãn Nghiên Hi.”

“Doãn Nghiên Hi?” Nghiêm Chinh ngạc nhiên. “Sao cô ấy lại đồng ý làm nội gián cho ông?”

“Cô ấy nợ tôi một ân tình.” Thẩm Mục Phạm từ tốn nói. “Quan trọng nhất là cô ấy chính là bạn thân của Âm Âm, luôn hi vọng Âm Âm được hạnh phúc.”

Nghiêm Chinh tự động xem nhẹ về sau mà chỉ tập trung vào về đầu. “Cô ấy nợ ông cái gì? Ông giúp cô ấy làm gì mà sao tôi không biết?”

“Muốn biết thì đi hỏi cô ấy đi.” Thẩm Mục Phạm thờ ơ nói. “Cô ấy ở ngay bên cạnh ông, muốn hiểu cô ấy cũng rất dễ mà.”

Anh đã hứa với Doãn Nghiên Hi là sẽ không tiết lộ chuyện này với bất cứ ai, nhưng thân là anh em tốt, anh vẫn nhắc nhở Nghiêm Chinh. “Nghiên Hi và Âm Âm đều là những người phụ nữ rất thông minh, có thời gian thì ông tìm hiểu cô ấy thêm đi.”

Những lời này của Thẩm Mục Phạm đã chạm trúng chỗ đau của Nghiêm Chinh. Anh ta và Nghiên Hi đã làm những chuyện thân mật nhất giữa nam nữ, vô số lần khóa thân trước nhau, quần quýt lấy nhau, anh cũng rất muốn tìm hiểu cô nhưng cô tạo ình một cái vỏ bọc quá dày, hoàn toàn không cho anh có cơ hội làm việc đó. Có đôi khi Nghiêm Chinh nghĩ rằng chỉ có ở trên giường, nhìn cô rên rỉ dưới người mình, nhìn cô lên tiếng cầu xin khi mình ân ái với cô, tiến vào cơ thể cô thì anh mới có cảm giác mình thật sự có được cô.

Nhưng vừa bước xuống giường, cô lập tức biến thành một người khác, anh hoàn toàn không thể biết được cô đang nghĩ những gì. Thở dài một tiếng, Nghiêm Chinh cười bất lực. “Đấu trí với phụ nữ thông minh thật là khổ.”

“Đúng vậy.” Thẩm Mục Phạm càng hiểu được điều đó. “Yêu phải một người phụ nữ thông minh thì càng khổ hơn.”

Nghiêm Chinh bật cười, chế nhạo anh. “Sợ khổ thì hãy buông tay đi, cưới Thạch Vận Nhã luôn cho rồi. Cô ta có tiếng là dịu dàng nho nhã, nghe đầu rất ngoan ngoãn, được mấy cô thiên kim tiểu thư bình chọn là người thích hợp nhất để lấy làm vợ đấy.”

“Cô gái ngoan ngoãn?” Môi Thẩm Mục Phạm nhếch lên, lời chứa đầy ẩn ý. “Đừng trông mặt mà bắt hình dong.”

“Ông có ý gì đây?”

Thẩm Mục Phạm nghĩ ngợi rồi chậm rãi nói. “Tôi không phải là người tuyên bố tin tức đính hôn này.”

“Hả?” Nghiêm Chinh nhướng mày.

“Tôi nợ Thạch Vận Nhã một lần nên bây giờ trả nợ cho cô ta, tiện thể dạy dỗ cô gái của mình một chút.”

“Cô ta biết ông sẽ không cưới cô ta chứ?”

Thẩm Mục Phạm xua tay. “Đương nhiên là biết. Người cô ta muốn gả đâu phải là tôi.”

Nghiêm Chinh nhúu mày, chần chừ hỏi. “Đừng nói cô ta muốn dùng hôn nhân lần này để kích thích người đó nha?”

“Chỉ là một trong số những nguyên nhân thôi.” Thẩm Mục Phạm nhớ tới kế hoạch của Thạch Vận Nhã thì dở khóc dở cười. “Mục đích chủ yếu của cô ta là khiến mình trở thành người bị vứt bỏ.”

“Hả?” Nghiêm Chinh ngạc nhiên. “Cô ta điên rồi à? Tự nhiên lấy danh dự của mình ra đùa?”

“Cũng gần như thế.” Thẩm Mục Phạm thuật lại nguyên văn của Thạch Vận Nhã. “Bị một tên đầu gối làm phát điên.”

Nhưng nghĩ lại thì chính anh cũng bị một cô gái giống hệt đà điểu làm điên lên đấy thôi, cho nên mới bị Thạch Vận Nhã thuyết phục, diễn trò “kẻ phụ tình” đi từ hôn với cô ta.

Sau khi tin tức hai nhà Thẩm – Thạch sắp làm thông gia được tung ra, tất cả báo chí ở xứ Cảng này đều thi nhau chú ý đến mỗi đường đi nước bước của hai người.

Hôm trước báo Quả Táo vừa chụp được ảnh hai người cùng đi ăn tối thì hôm sau tin tức buổi sáng đã có bài viết Thẩm Mục Phạm tặng trang sức kim cương vô giá để đổi lấy nụ cười của giai nhân. Chưa đầy một tuần, báo giấy, báo mạng, tivi, thậm chí là các mạng xã hội đều tung chứng cứ hai người Thẩm – Thạch qua đêm với nhau.

Trong nhất thời, việc hôn nhân giữa hai gia tộc trở thành chủ đề sôi nổi nhất. Có điều mỗi khi nhắc tới cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc này thì người ta cũng không quên nhắc tới cô bé Lọ Lem được sủng ái nhất thời kia, rồi đồng loạt cảm thán rằng câu chuyện cổ tích đã vỡ tan, cuối cùng hoàng tử vẫn cưới công chúa.

Sau khi nhìn thấy tờ báo ấy, lòng tin khó khăn lắm mới lấy lại được của Bạch Chi Âm lại bị bóp vụn trong nháy mắt, người trở nên trống rỗng như bị ai hút mất linh hồn.

Liên Hi sợ cô không chịu không nổi nên đành đích thân đi tìm Thẩm Mục Phạm, định nói chuyện trái phải với anh, cho dù anh có định kết hôn thì cũng phải nói rõ ràng với Bạch Chi Âm, không thể để cô chìm trong sự hối hận và chán nản như thế.

Cứ tưởng rằng khó khăn lắm mới gặp được anh nhưng không ngờ anh lại rất nể mặt Liên Hi, chưa hẹn trước mà đã đồng ý gặp ngay. Vừa gặp mặt, Liên Hi liền nói thẳng vào chuyện. “Tôi biết yêu cầu của tôi rất đường đột nhưng tôi hi vọng anh có thể cho Chi Âm một cơ hội, cũng cho hai người một cơ hội. Nói thật thì tôi không tin anh không yêu cô ấy.”

“Nói thật thì tôi cũng rất yêu cô ấy.” Thẩm Mục Phạm khẽ mỉm cười.

Liên Hi ngẩn ra, không sao hiểu nổi. “Nếu đã yêu cô ấy thì sao không tha thứ cho cô ấy thêm lần nữa?”

“Cô ấy có tới bảo tôi tha thứ sao?” Thẩm Mục Phạm hỏi ngược lại.

Nói tới đây, Liên Hi liền hiểu rằng người đàn ông này vẫn luôn đợi Bạch Chi Âm đến tìm mình, xem ra chuyện kết hôn cũng chỉ là để kích thích Chi Âm mà thôi.

“Tin tức anh sắp kết hôn là giả sao?” Anh thăm dò.

“Tin tức không phải là giả, nhưng tôi có kết hôn hay không thì phải xem sự lựa chọn của Âm Âm.” Thẩm Mục Phạm nhướng mày. “Nếu cô ấy muốn cứu vãn cuộc tình này thì cả đời này, vợ của Thẩm Mục Phạm tôi cũng chỉ có cô ấy. Nếu cô ấy không muốn thì tôi chỉ có thể cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối mà thôi.”

Bây giờ Liên Hi đã hiểu Thẩm Mục Phạm chịu gặp mình là vì muốn mình nhắc lại với Bạch Chi Âm. Nếu người Thẩm Mục Phạm yêu vẫn là Bạch Chi Âm thì đương nhiên anh cũng nguyện làm sứ giả.

Trong chung cư Hạnh Lâm, Doãn Nghiên Hi nghe xong những lời Liên Hi nói thì cũng bắt đầu làm tốt chức trách “nội gián” của mình.

“Thạch Vận Nhã này là cháu nội của Thạch Hiến Hải của tập đoàn Thiên Vinh. Nghe nói người xin đẹp như mì, là người vợ lí tưởng trong lòng đàn ông giới thượng lưu.”

Bạch Chi Âm ôm gối, lẳng lặng ngồi trên giường giống như là một quả cà bị sương muối làm cho khô héo.

Thấy cô không nói tiếng nào, Doãn Nghiên Hi chọc vào cánh tay cô. “Người đã ta nói rõ như vậy mà cậu còn ở đây ngồi thờ như thế, không thích hợp lắm.”

Nói xong, cô nháy mắt với Liên Hi, Liên Hi hiểu ý nên lập tức tiếp lời. “Đúng vậy, chính miệng anh ta đã thừa nhận với tôi là còn yêu cô đấy.”

“Anh ta làm nhiều như vậy thật ra là vì muốn cậu chủ động tới tìm anh ta, cậu cứ xuống nước làm hòa đi mà.” Nghiên Hi sốt ruột. “Rốt cuộc thì sĩ diện quan trọng hay là hạnh phúc cả đời cậu quan trọng hơn.”

Bạch Chi Âm mím môi, một lúc sau mới cúi đầu nói. “Không phải mình không thể xuống nước mà là mình cảm thấy không xứng với anh ấy.”

Doãn Nghiên Hi lườm cô một cái. “Cô hai à, đầu óc của cô bị hỏng rồi sao, tự nhiên nói chuyện xứng với không xứng? Đừng nói tới chuyện cậu có xứng hay không, chỉ với thân phận của Thẩm Mục Phạm thôi thì không cần tìm một người tới để tô vẽ thêm ỉnh.”

“Nhưng mà...” trong đầu Bạch Chi Âm bỗng nhiên lên hình ảnh đôi người ngọc ấy khiến lòng thấy chua xót. “Bọn họ đứng bên nhau trông rất đẹp đôi.”

Doãn Nghiên Hi trở dài một hơi. “Cho nên cậu cảm thấy mình nên rút lui, tác thành cho bọn họ sao?”

Không đợi Bạch Chi Âm trả lời, Doãn Nghiên Hi đã đứng bật dậy, từ trên cao nhìn xuống nói với cô. “Bạch Chi Âm, khi nào thì cậu trở nên lo được lo mất như vậy chứ? Nếu cậu nghĩ mình không xứng với người ta, không dám trèo cao thì trước đây cậu tính kế anh ta, trăm phương ngàn kế quyến rũ anh ta để làm gì? Bây giờ người ta yêu cậu rồi, chỉ cần cậu nói một câu là người ta sẽ từ hôn thì cậu lại đổi ý, bắt đầu coi nhẹ mình, lo lắng không xứng với người ta là sao?”

“Ngay cả đi tranh thủ cũng không dám mà cậu còn luôn miệng nói cậu yêu anh ta, uống cho tấm chân tình Thẩm Mục Phạm dành cho cậu, hi sinh hạnh phúc cả đời mình để đánh cuộc.” Nghiên Hi dừng lại một chút rồi ném ra một quả tạc đạn. “Mình nói cho cậu biết, cậu nghĩ tại sao Thẩm Mục Phạm lại kết hôn với Thạch Vận Nhã? Không phải vì muốn tìm một người đến khích cậu mà là vì cậu, anh ta nợ nhà họ Thạch nên bây giờ bị họ buộc phải cưới con gái họ, làm ba hờ của người ta.”

Ngay cả Liên Hi cũng phải ngạc nhiên trước tin tức này, lập tức hỏi. “Trong bụng Thạch Vận Nhã có con của người khác rồi à?”

Doãn Nghiên Hi ừ một tiếng, coi như trả lời.

“Là của ai vậy?” Bạch Chi Âm hỏi.

“Không biết nữa.” Nghiên Hi lắc đầu. “Mình chỉ biết Thẩm Mục Phạm muốn trả nợ ân tình nên mới bằng lòng kết hôn.”

“Cậu nói vì mình mà anh ta nợ ân tình của họ?” Bạch Chi Âm lại hỏi.

“Cũng có liên quan tới cậu.” Doãn Nghiên Hi bực mình nói. “Cậu còn nhớ chuyện chú Quyền bên cạnh con cáo già đó đi tự thú không?”

Đương nhiên là nhớ rồi. Nếu không nhờ có chú Quyền đi tự thú thì Bạch Phi Dương sẽ không bị lật đổ, quan trọng hơn là nếu không nhờ chú Quyền đưa cho Thẩm Mục Phạm những chứng cứ bất lợi với cô, rồi khẳng khái với cảnh sát là cô tham gia buôn bán văn vật mà không biết gì thì bây giờ cô đã giống với Bạch Phi Dương, ngồi tù ở Xích Thủy rồi. Có điều: “Chuyện chú Quyền tự thú có liên quan tới nhà họ Thạch ư?”

“Nhà họ Thạch có ơn cứu mạng với chú Quyền.” Doãn Nghiên Hi giải thích.

Thảo nào mà lúc đầu bọn họ còn lấy làm lạ. Chú Quyền đi theo lão cáo già đó bao nhiêu năm nay, hai đứa con trai cũng là những trợ thủ đắc lực nhất của nhà họ Bạch thì sao chú ấy lại quy phục Thẩm Mục Phạm, cam tâm kéo người nhà của mình vào để chỉ chứng Bạch Phi Dương, thì ra là vì báo ân.

“Cho nên bây giờ nhà họ Thạch muốn Thẩm Mục Phạm trả nợ ân tình?” Liên Hi cảm phẫn nói. “Nhưng cách trả nợ này cũng thật quá đáng, sao có thể bắt anh ta nuôi con của người khác chứ? Hơn nữa sao Thẩm Mục Phạm lại chịu?”

“Anh ta không chịu cũng đâu còn cách nào khác.” Nghiên Hi than thở. “Hai người đừng quên chú Quyền có thể chỉ chứng Bạch Phi Dương thì cũng có thể chỉ chứng Chi Âm.”

“Anh ấy... làm thế là để bảo vệ mình ư?” Bạch Chi Âm ngạc nhiên, rồi sau đó cảm thấy đau lòng. “Tại sao anh ấy lại ngốc như vậy?”

“Đúng là rất ngọt.” Nghiên Hi nói tiếp. “Làm nhiều việc như thế mà cậu vẫn không biết cảm kích, còn ở đây nói cái gì mà xứng hay không xứng, đúng là không đáng thật.”

Không để ý tới sự xấu hổ của bạn mình, Bạch Chi Âm lập tức đứng bật dậy. “Không được, mình không thể để anh ấy làm vậy.” Nếu Thạch Vận Nhã không có con thì cô cảm thấy họ rất đẹp đôi, tự ti đến nỗi không dám đến phá vỡ việc hôn nhân này nhưng hiện nay, anh vì muốn bảo vệ cô mà bằng lòng vứt bỏ lòng tự tôn của một người đàn ông. Tình yêu anh dành cho cô lớn như thế, sao cô có thể dễ dàng buông tay.

Cô đã hạ quyết tâm nhưng Doãn Nghiên Hi lại dội ột gáo nước lạnh. “Cậu cũng đừng nhất thời xúc động mà phải hiểu rõ rốt cuộc là vì không muốn để anh ta chịu thiệt nên mới đi ngăn cản hay là vì thật lòng yêu anh ta, muốn cùng anh ta đồng cam cộng khổ cả đời, đi cứu vãn cuộc tình này?”

Bạch Chi Âm mím môi lại, một lúc sau mới trịnh trọng và kiên quyết nói: “Mình muốn cứu vãn cuộc tình này.”

Khi đêm tới, sự nóng bức vào ban ngày đã tan biến, gió đêm mang tới cảm giác se se lạnh.

Thế nhưng lòng bàn tay của Bạch Chi Âm thì lại toàn là mồ hôi. Cô rất cảm kích vì Thẩm Mục Phạm không làm khó mình, sẵn sàng gặp mặt cô nhưng lúc này, bị ánh mắt sắc sảo của anh nhìn chằm chằm vào, cô cảm thấy thiếu tự tin hẳn, cảm giác như không thở được vậy.

Trên chiếc ghế sofa đối diện, Thẩm Mục Phạm tỉ mỉ quan sát cô gái đã gần một tháng không gặp, mày nhíu chặt lại. Từ Liên Hi và Nghiên Hi, anh biết dạo này tinh thần cô rất sa sút nhưng không ngờ là cô lại tiêu tụy đến như vậy. Cho dù cô có cố gắng trang điểm thì vẫn không thể che giấu được đôi mắt thâm quầng dưới hàng mi cong. Còn nữa, cô không ăn cơm hay sao mà lại gầy đến như thế? Giống như gió thổi qua một cái lá sẽ bay mất vậy.

Anh nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Anh đã không còn tâm trí đâu mà để ý tới chuyện ép buộc cô phải nói ra những lời thật lòng nữa mà chỉ muốn ôm cô vào lòng, thân mật một phen rồi dẫn cô về nhà bồi bổ.

Ngay khi anh định đứng dậy thì Bạch Chi Âm này giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng. “Anh đừng kết hôn với Thạch Vận Nhã.”

Sống lưng vừa thẳng dậy lại khom xuống, Thẩm Mục Phạm dựa vào sofa, phải hít sâu vài hơi thì mới nén được ý định nhào tới ôm cô vào lòng. “Cho anh một lí do.” Anh giả vờ bình tĩnh, nói.

“Em yêu anh, muốn làm vợ của anh, muốn ở bên cạnh suốt đời này.” Cô lấy hết can đảm để nói.

Lời thổ lộ khá trực tiếp của cô làm lòng anh kích động, niềm vui sướng từ từ lan khắp toàn thân nhưng anh vẫn cố nén cảm xúc, không nói chuyện.

Im lặng.

Một lúc sau, mãi đến khi trái tim đang đập thành thịch của Bạch Chi Âm tạm ngừng đập vì khẩn trương thì anh mới lên tiếng. “Em nói yêu anh nhưng lại không chịu tin tưởng anh, anh không dám tin rằng đó là tình yêu.”

Giọng của anh rất lạnh nhạt khiến ắt Bạch Chi Âm cay cay rồi hơi nước từ từ bao phủ. Cô chậm rãi bóc bạch những lời trong lòng mình. “Từ ngày bước vào nhà họ Bạch, em biết rằng chỉ có dựa vào bản thân thì mình và Tiểu Thiên mới không bị ức hiếp. Để giành được sự coi trọng của ông lão, em đã không ngừng cố gắng, hòa theo những gì ông ta thích, biến mình thành một con ngốc cam tâm tình nguyện làm culi cho nhà họ Bạch mà không cần báo đáp. Trong những ngày ở nhà họ Bạch, em không ngừng phải diễn kịch, không ngừng nguy trang, không ngừng toan tính, thậm trọng bước từng bước. những ngày tháng như thế đã diễn ra quá lâu, lâu đến nỗi em không biết mình phải làm sao để sống một cách thẳng thắn.

“Gặp được anh, đó cũng là do em dày công sắp đặt. Em muốn lợi dụng anh giúp em và Tiểu Thiên rời khỏi nhà họ Bạch, chỉ có điều em không ngờ được rằng mình cũng sẽ động lòng, sẽ yêu anh.” Bạch Chi Âm cố nhếch môi lên, định nở một nụ cười nhưng cuối cùng nước mắt lại tuôn trào, rơi xuống mu bàn tay cô, từng giọt, từng giọt.

“Em thừa nhận giả vờ có thai là để níu kéo anh, nhưng khi thấy dường như không phải vì em có thai mà anh mới tha thứ cho em thì em lại không biết phải mở miệng như thế nào. Em rất sợ. Lúc đầu thì sợ anh biết rồi là sẽ không giúp em cứu Tiểu Thiên ra, sau đó thì sợ anh không cần em nữa, cuối cùng thì trở thành một nỗi sợ rất mơ hồ, không biết là sợ điều gì. Có lẽ là em sợ anh biết được sự thật rồi thì sẽ thất vọng về em.” nước mắt rơi càng dữ dội hơn, Bạch Chi Âm quay đầu đi, hít mũi để nuốt nước mắt vào nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được.

“Anh nói rất đúng. Em không tin tưởng anh, đó là vì em không biết phải tin tưởng thế nào. trong tiềm thức của em luôn sợ hãi rằng nếu giao hết tất cả cho anh rồi, lỡ như có một ngày anh không yêu em nữa thì em biết phải làm sao?” Cô thì thầm, khóc không thành tiếng nữa. “Xin lỗi, em không nên nghi ngờ tình yêu anh dành cho em.”

trong phòng lại yên ắng không tiếng động, sự im lặng lại tiếp diễn.

Thẩm Mục Phạm nhìn gương mặt giàn giụa nước mắt của cô, mắt lóe lên điều gì đó. Từ trước đến nay, anh luôn trách cô không chịu trao hết trái tim của mình ra nhưng lại không nghĩ tới chuyện sống trong hoàn cảnh như vậy, thứ mà cô thiếu nhất chính là cảm giác an toàn. Rõ ràng là do anh không ngừng thăm dò cô, thử thách cô, thế thì làm sao bảo cô có thể trao trọn trái tim mình, không giữ lại điều gì được.

Giữa bọn họ, sai đâu chỉ có mình cô.

Thẩm Mục Phạm từ từ bước tới, đưa tay ra lau những giọt nước mắt trên mặt cô, động tác rất nhẹ nhàng, hoàn toàn khác hẳn với thái độ lạnh lùng khi nãy. “Xin lỗi em.”

Tay của anh mang theo hơi lạnh nhưng Bạch Chi Âm lại cảm thấy tim rất ấm áp, rất nóng. Niềm hi vọng lại bắt đầu dâng lên đầy trái tim cô. Cô nắm lấy tay anh, thút thít. “Mục Phạm, tha thứ cho em được không?”

“EM cũng tha thứ cho anh, được không?” Anh nắm lấy tay cô đưa lên môi mình. “Tha thứ cho gã ngốc như anh, không biết làm thế nào để yêu em.”

Bạch Chi Âm không dám phán đoán lung tung hàm ý trong câu nói của anh nên thăm dò. “Vậy anh đừng kết hôn, được không?”

“Chuyện này à?” Thẩm Mục Phạm nhướn mày, chần chừ nói. “E là không được.”

Mắt Bạch Chi Âm lại thấy cay cay, nước mắt còn chưa dứt nay lại rơi càng nhiều. “Có phải anh sợ bọn họ tố cáo em không?”

“không phải.” Thẩm Mục Phạm nói.

“Vậy thì tại sao chứ?” Bạch Chi Âm cắn môi môi đỏ, dè dặt hỏi. “Nếu đã không sợ thì sao còn phải kết hôn?”

“không kết hôn thì làm sao cưới được em?” Thẩm Mục Phạm bật cười.

Bạch Chi Âm ngớ ra một giây rồi cũng nín khóc, mỉm cười, đưa tay đánh vào vai anh. “Anh cố tình dọa em hả.”

“Lâu như vậy mới chịu tới tìm anh, không dọa em một chút sao được.” Thẩm Mục Phạm kéo tay cô, cắn nhẹ một cái, mắng yêu. “Đồ không có lương tâm.”

Trái tim thấp thỏm bất an nay đã được yên ổn nhưng nghĩ tới chuyện kết hôn, Bạch Chi Âm lại nhúu mày. “Nhà họ Thạch muốn anh cưới Thạch Vận Nhã, anh từ hôn thì có sao không?”

“Có thể sẽ bị nhà họ Thạch chèn ép.” Thẩm Mục Phạm thở dài. “Thiên Vinh và Thẩm Thị hợp tác với nhau rất nhiều, nếu bọn họ cố tình chèn ép thì Thẩm Thị sẽ bị áp chế, đến lúc đó sẽ có một cuộc chiến diễn ra.” Có điều khi nhận lời với Thạch Vận Nhã thì anh đã nghĩ tới, hơn nữa nếu kế hoạch của cô ta thành công thì những tổn thất của Thẩm Thị sẽ được đền bù.

“Xin lỗi anh.” Bạch Chi Âm nắm chặt tay anh, kiên định nói. “Cho dù có xảy ra chuyện gì thì em cũng sẽ ở bên cạnh anh. Em có thể đến công ty đến giúp anh.”

“Em định đến giám thị anh đấy à?” Thẩm Mục Phạm cố tình bẻ cong ý của cô.

Bạch Chi Âm xùy một cái. “Em mà thêm làm mấy chuyện như thế hả?”

“không làm chuyện đó nhưng có thể làm chuyện này.” Nói xong, anh cúi đầu phong kín môi cô. Nụ hôn sau bao ngày gặp lại, hết sức nồng nàn.

Nụ hôn dần trở nên cuồng nhiệt, không khí cũng nóng lên, Thẩm Mục Phạm đưa hai tay ôm chặt, bế bổng cô lên, bước nhanh qua phòng khách, đi vào phòng ngủ chính.

Bạch Chi Âm được đặt xuống chiếc giường mềm mại. không biết là do động tác quá mạnh hay vì nguyên nhân nào khác mà cô bỗng cảm thấy ngực rất khó chịu, dạ dày cuộn lên vị chua chua. Cô vội vã đẩy Thẩm Mục Phạm ra, thậm chí còn chưa kịp nhảy xuống giường thì đã nôn thốc ra.

Thẩm Mục Phạm bị cô đẩy ra, đầu tiên là ngẩn người, sau đó thì hoảng hốt. “Em sao thế? Khó chịu ở đâu à?”

“Em...” Bạch Chi Âm vừa mở miệng thì cơn buồn nôn lại kéo tới khiến cô lại ói ra.

Cơn nôn ọe này kéo dài tới gần mười phút mới dần dần dịu lại. Thẩm Mục Phạm sợ cô nhìn thấy thứ vừa nôn ra thì lại ghê nên vội vàng bế cô lên định ra ngoài. nhưng vừa làm vậy thì cô lại bắt đầu nôn tiếp.

Lần này, Thẩm Mục Phạm hoảng hốt cùng cực, đợi khi cô ngừng ói thì lập tức đưa cô tới bệnh viện.

Trên xe, sắc mặt của Bạch Chi Âm đã tái mét nhưng vẫn an ủi anh. “Em không sao, có lẽ là gần đây không ăn cơm nên dạ dày không được khỏe.”

“Đừng nói chuyện, ngủ một lát trước đi.” Thẩm Mục Phạm đưa tay vuốt tóc cô. “Mặc kệ có bệnh gì hay không, cứ kiểm tra thì mới yên tâm.”

Bởi vì đã gọi điện thoại báo trước nên lúc này, các chuyên gia nổi tiếng nhất của khoa tiêu hóa đã có mặt chờ khám bệnh, sau đó bọn họ nhất trí cho ra kết luận.

“Có lẽ bà Thẩm không bị đau dạ dày mà là có phản ứng khi mang thai.”

“Anh, anh nói gì?” Thẩm Mục Phạm choáng váng. “Anh nói cô ấy có thai?”

“Chúng tôi vừa làm xét nghiệm nước tiểu cho cô ấy, là dương tính. Hơn nữa cũng đã siêu âm, cái thai có lẽ đã được 10 tuần.”

Trời ạ, cô đang mang thai, anh sắp được làm cha rồi. Thẩm Mục Phạm hưng phấn đi qua đi lại ở đó, một lúc sau mới nhớ là phải vào thăm Bạch Chi Âm.

Bạch Chi Âm đã biết tin này nên lúc ấy cũng đang trong quá trình tiếp thu và hoãn sóc. Thật là thần kì, thì ra bé cưng đã ở trong bụng cô hơn 2 tháng rồi. Cô đúng là một bà mẹ ngu ngơ, mang thai mà còn không biết, mấy ngày nay còn ăn uống lung tung không điều độ. May mà bé cưng khỏe mạnh, không xảy ra chuyện gì chứ nếu không cô sẽ áy náy cả đời mất.

“Em yêu, chúng ta có con rồi.” Thẩm Mục Phạm dựa vào bên mép giường, đặt hai tay cô vào lòng bàn tay mình, niềm vui không sao tả xiết.

Bạch Chi Âm gạt đầu, rưng rưng nước mắt. Một lúc sau cô mới từ tốn nói. “Thẩm Mục Phạm, xin anh hãy lấy em.”

Việc cầu hôn đã bị cô giành mất, Thẩm Mục Phạm dở khóc dở cười. Có điều chỉ cần họ yêu nhau, anh hoàn toàn không để tâm chuyện ai chủ động, giống như kế hoạch lúc đầu của cô vậy.

Thẩm Mục Phạm mỉm cười, mau mắn gạt đầu đồng ý, cúi đầu hôn lên môi cô, hứa hẹn. “One love, one lifetime.”

Tình yêu của bọn họ, bắt đầu từ cô, nhờ có cô mà hoàn mĩ.

Hạnh phúc thuộc về bọn họ vừa mới bắt đầu thôi...

Hết.

58. Chương 58: Ngoại Truyện: Chuyện Quá Khứ

Quả nhiên việc Thẩm Mục Phạm hủy bỏ hôn ước đã gây nên phong ba. Thạch Hiến Minh – Chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Thiên Vinh ôm cháu gái đang “khóc lóc kể lể” vào lòng an ủi rồi đi tìm Thẩm Mục Phạm để “nói chuyện”. Ông ta dùng chuyện ngưng hợp tác với Thẩm Thị để uy hiếp, buộc anh phải thực hiện hôn ước. Có điều Thẩm Mục Phạm vẫn chẳng đếm xỉa tới.

Tập đoàn Thiên Vinh bị mất mặt. Trong cơn giận dữ, nhà họ Thạch đã rút lại số vốn đầu tư vào các dự án của Thẩm Thị, còn kêu gọi các tập đoàn lớn bắt tay nhau tẩy chay Thẩm Thị. Trong nhất thời, cổ phiếu của Thẩm Thị gặp rắc rối, những vị chủ bác của nhà họ Thẩm cũng bắt đầu bàn tán phê bình vì tai họa mà Thẩm Mục Phạm gây ra từ việc hủy hôn.

“Mục Phạm, theo lí mà nói thì bọn ta không có quyền hỏi tới chuyện hôn nhân của cháu, nhưng cháu không thể vì chuyện tư mà làm liên lụy tới việc công ti được.” Người thân A nói.

“Đúng thế đấy.” Người thân B hòa theo. “Chúng ta và Thiên Vinh hợp tác với nhau bao nhiêu năm nay, quan hệ rất phức tạp. Bây giờ bọn họ muốn rút vốn lại khiến cho bên ngoài đồn là chúng ta sắp sập rồi.”

“Đúng vậy. Đúng vậy.” Những người khác cũng gật đầu phụ họa.

Thẩm Mục Phạm đưa mắt quét một vòng những vị thân thích đang ôm ý đồ xấu xa kia, khẽ nhếch miệng lên. “Nếu các chú các bác đã sợ công ti sụp đổ thì chi bằng để tôi mua lại số cổ phiếu trong tay các vị theo giá tốt nhất. Thế nào?”

Mọi người im lặng. Sau đó thì xôn xao.

“Cháu nói gì vậy chứ, bọn ta cũng chỉ lo cho an nguy của công ti thôi mà.”

“Đúng thế. Thẩm Thị là tâm huyết của ba cháu, bọn ta cũng không muốn nó xảy ra chuyện gì.”

“Nó sẽ không có chuyện gì cả.” Thẩm Mục Phạm ngắt lời mọi người, từ từ đứng dậy, ánh mắt hung dữ nhìn thẳng vào ông chú họ đang phát ngôn tích cực nhất. “Tôi có thể biến Thẩm Thị từ đen thành trắng thì cũng có thể giữ nó yên ổn cả đời.”

Mọi người đều im bật, lục tục cúi đầu xuống giả vờ bận bịu, chỉ chờ đợi ông chú kia đang run run đối mặt với ánh mắt nguy hiểm của anh. Thế là một cuộc họp “khởi bình hồi tội” đã được sắp đặt sẵn liền bị hủy hoại bởi một ánh mắt lạnh liệt.

Mặc dù Thẩm Mục Phạm chưa bao giờ nhắc tới nhưng Bạch Chi Âm vẫn biết được việc tập đoàn Thiên Vinh chen ép Thẩm Thị từ nhiều nguồn tin khác nhau. Vì thế, cô rất lo lắng: “Công ti sẽ không có việc gì chứ?”

Thẩm Mục Phạm đang làm bánh kem cho cô, tay vừa đánh trứng vừa đáp bằng quơ. “Không sao, em đừng lo.”

“Nhưng...”

“Đưa cái khuôn cho anh.” Thẩm Mục Phạm ngắt lời cô.

Bạch Chi Âm ừ một tiếng, đưa khuôn cho anh rồi hỏi nhỏ: “Hay là chúng ta hoãn chuyện cưới xin của mình lại.”

Thẩm Mục Phạm làm như không nghe thấy, chỉ chăm chú đổ hỗn hợp trứng vào trong khuôn, làm tan bọt khí rồi đặt vào trong lò nướng, nhấn nút hẹn giờ. Sau khi làm xong mọi chuyện, anh mới tháo găng tay cách nhiệt ra, đưa tay vòng qua eo cô, nhìn cô từ trên xuống dưới. “Hỏi em chuyện này nhé. Nếu anh biến thành một kẻ nghèo mạt vận thì em sẽ làm sao?”

Bạch Chi Âm liếc xéo anh một cái. “Anh nghĩ em chỉ yêu tiền của anh à?”

“Anh biết là không phải, nhưng anh vẫn muốn biết em sẽ làm thế nào?”

Bạch Chi Âm mím môi, suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc trả lời. “Nếu anh thật sự trở thành một kẻ nghèo mặt vận thì em sẽ cùng anh gầy dựng lại sự nghiệp. Em tin với năng lực của anh, cho dù bắt đầu từ con số 0 thì anh vẫn có thể làm nên một Thẩm Thị khác.”

“Tin tưởng anh thế cơ à?” Thẩm Mục Phạm thở dài một hơi. “Làm lại từ đầu rất khó. Anh không nỡ để em chịu khổ.”

Bạch Chi Âm xùy một tiếng. “Thế có gì là khổ? Chỉ cần được ở bên cạnh anh thì dù có cơm trắng muối vừng em cũng thấy vui.”

“Được rồi.” Thẩm Mục Phạm hôn thật mạnh lên má cô, cất cao giọng. “Chỉ bằng những lời này của em, anh sẽ để em được hưởng phúc cả đời.”

Đương nhiên Bạch Chi Âm biết với năng lực của bọn họ, cho dù không có Thẩm Thị thì cũng không đến nỗi phải ăn cơm trắng muối vừng thật. Chỉ có điều cô không muốn vì chuyện riêng mà ảnh hưởng tới sự phát triển của công ti.

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Thẩm Mục Phạm ôm cô, cười nói: “Ngốc quá, em quên là trước nay anh chưa từng làm ăn lỗ vốn à? Chẳng phải lúc đầu anh đã nói với em là anh và Thạch Vận Nhã đã lên thỏa thuận với nhau sao? Anh vì cô ta mà mang tiếng xấu thì cô ta phải nhân lúc Thiên Vinh chèn ép Thẩm Thị để giúp anh mua lại số cổ phiếu trong tay mấy vị chú bác không an phận kia. Hơn nữa cô ta là người kế thừa của Thiên Vinh, Thẩm Thị sẽ tiếp tục hợp tác với Thiên Vinh thôi, chút tổn thất lúc này sẽ được bù đắp lại. Cho nên lần mua bán này, anh không lỗ đâu.”

Nghe anh nhắc tới Thạch Vận Nhã đã mấy lần, Bạch Chi Âm không khỏi tò mò: “Cô ta bỏ nhiều công sức, tổn hại danh dự, thua thiệt tiền bạc như vậy là để làm gì chứ?”

Thẩm Mục Phạm cười sang sảng, đưa tay điểm nhẹ lên mũi cô. “Giống như em thôi. Vì muốn câu được một ông chồng tốt.”

Sau khi được Thẩm Mục Phạm giải thích xong, Bạch Chi Âm lại yên tâm lo cho cái bụng mình. Nhưng khi cô đang dưỡng thai thì chợt có một vị khách không mời mà đến.

Bạch Chi Âm lẳng lặng nhìn ông lão ngồi đối diện mình. Tuy đây là lần đầu tiên gặp mặt nhưng cô hoàn toàn không lạ gì ông ta. Thẩm Viễn Dương, chủ tịch tập đoàn Vân Dương ở Đài Loan, nguyên quán ở Ninh Ba, từng là thượng tướng không quân của Quốc Dân Đảng, đồng thời cũng là ông ngoại của Thẩm Mục Phạm.

Khi cô quan sát ông thì ông cũng quan sát cô. Dung mạo còn xinh đẹp hơn cả trong ảnh, khí chất nhã nhặn, tự tin khéo léo, không hề có vẻ rụt rè khép nép của con gái riêng. Đặc biệt là đôi mắt, linh động hoạt bát, vừa nhìn là biết đó là một cô gái trí tuệ, thảo nào mà cháu ngoại của ông lại chung tình với cô thế.

Khẽ tăng hắng vài cái, Thẩm Viễn Dương phá tan cơn im lặng. “Cháu Bạch, mạo muội gọi cháu ra ngoài thế này, hi vọng cháu không trách.”

Bạch Chi Âm lắc đầu.

“Xin tự giới thiệu một chút, ông là Thẩm Viễn Dương, là ông ngoại của Mục Phạm.”

“Chào ông.” Bạch Chi Âm mỉm cười, không hề lên tiếng gọi “ông ngoại” như ông mong muốn.

Mắt Thẩm Viễn Dương ánh lên sự thất vọng nhưng mặt lại không tỏ vẻ gì. “Mục Phạm chưa từng nhắc đến ta với con sao?”

“Không có.” Bạch Chi Âm thành thật trả lời.

Lần này, vẻ thất vọng trong mắt ông đã hiện lên rất rõ ràng, nửa là trả lời, nửa như lẩm bẩm với mình. “Ta cũng nghĩ nó sẽ không nhắc đến ta.”

Về chuyện giữa Thắm Mực Phạm và Thắm Viễn Dương, Bạch Chi Âm chỉ điều tra được đại khái, biết rằng mẹ anh là con gái của Thắm Viễn Dương, được sinh ra trước khi ông ta sang Đài Loan, mãi đến 18 tuổi mới được đón về bên ấy nhưng 20 tuổi thì đột nhiên về lại Thượng Hải, không lâu sau thì sinh Thắm Mực Phạm.

Bạch Chi Âm không dám hỏi rõ nguồn cơn trong ấy, chỉ thăm dò. “Có phải giữa ông và Mực Phạm có hiểu lầm gì không?”

Cô vốn không mong là Thắm Viễn Dương sẽ trả lời, nào ngờ ông ta lại kể rõ. “Nó trách ông làm chuyện có lỗi với bà ngoại và mẹ nó.”

Thắm Viễn Dương thở dài một hơi, từ từ kể lại chuyện xưa: “Bà ngoại nó tên là Vân Vân, là con gái của quán gia nhà ta...”

Cũng giống nhau bao câu chuyện tình yêu khi đó, chuyện tình giữa Thắm Viễn Dương và Vân Vân gặp phải sự phản đối kịch liệt của người nhà. Vì muốn chia rẽ bọn họ, cha của Thắm Viễn Dương đã đuổi cả nhà Vân Vân đi khỏi Từ Khê, còn tìm một người vợ môn đăng hộ đối với ông. Đêm thành thân, đau đớn vì mất người yêu, Thắm Viễn Dương nhân bóng đêm lén chạy khỏi nhà, xuống phía Nam đi lính, gia nhập đội quân chống Nhật.

Có lẽ ông trời đã định, sau khi chiến tranh bùng nổ, Thắm Viễn Dương đóng quân ở Hàng Châu thì gặp lại Vân Vân. Trải qua ly biệt, tình cảm của hai người càng nồng, cho nên tự ý đến với nhau, còn có một đứa con, chính là mẹ của Thắm Mực Phạm, Thắm Khâm.

“Đó là những ngày tháng vui vẻ, hạnh phúc nhất trong đời ta.” Như chìm vào trong hồi ức, gương mặt già nua của Thắm Viễn Dương cũng mang theo vẻ ngọt ngào. “Tiểu Khâm vừa xinh xắn vừa thông minh, mới 7 tháng mà đã biết gọi ba...”

Đáng tiếc, khi ông nghĩ rằng mình sẽ luôn hạnh phúc với vợ đẹp con xinh thì Quốc Dân Đảng gặp thất bại trong cuộc nội chiến. Tưởng Giới Thạch bắt đầu tính toán cho tương lai nên phái tâm phúc tới Đài Loan trước, sau đó lần lượt rút dần quân đi. Đám tướng lĩnh cũng lo lắng cho tương lai nên đồng loạt thu thập đồ đạc, theo Tưởng Giới Thạch sang đài Loan. Và Thắm Viễn Dương cũng đã làm một chuyện khiến bản thân hối hận suốt đời.

Vì sợ liên lụy đến người nhà nên ông ta dẫn cha mẹ, Vân Vân và con gái lên chiến thuyền sang Đài Loan. Nhưng cha mẹ ông ngoan cố không cho dẫn mẹ con Vân Vân theo.

“Vì đứa con gái thấp hèn này mà con bỏ nhà ra đi, vứt bỏ cha mẹ không đoái hoài, ta tuyệt đối không để con dẫn nó sang Đài Loan.” Cha ông có thái độ rất kiên quyết.

Mẹ ông thì không đếm xỉa tới sự van nài của ông mà dùng cái chết để uy hiếp. “Con mà dẫn mẹ con nó lên thì mẹ lập tức đập đầu chết tại đây.”

Thắm Viễn Dương rơi vào thế khó xử. Một bên là cha mẹ có công sinh thành, nuôi nấng mình. Một bên là vợ con mình yêu thương. Giữa lúc cân nhắc, Vân Vân đã thay ông quyết định.

“Trăm thiện hiếu làm đầu. Anh cứ đưa ba mẹ đi trước đi, đợi yên ổn rồi thì sang đón em và Tiểu Khâm.” Cô rất hiểu chuyện.

Thắm Viễn Dương do dự cân nhắc rồi trình trọng hứa hẹn. “Em hãy chăm sóc ình và Tiểu Khâm, đợi anh sang đón em.”

Nhưng bọn họ không thể nào ngờ được rằng từ đây, hai người hai phương trời cách biệt...

Bởi vì sợ có người phản bội cho nên rất nhiều tướng lĩnh vừa sang Đài Loan là đã bị theo dõi sát sao. Trải qua hơn nửa năm cố gắng, Thắm Viễn Dương mới có thể móc nối, nhờ người đi đón mẹ con Vân Vân.

“Người đó không tìm được bọn họ, nơi bọn họ sống đã bị chính phủ tiếp quản rồi.”

“Ông không đi nơi khác tìm họ sao?” Bạch Chi Âm hỏi.

“Có tìm rồi.” Thắm Viễn Dương hồ thẹn cúi đầu. “Nhưng buông xuôi qua sớm.”

Mấy năm đầu, ông luôn nghĩ cách tìm bọn họ nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được sự thử thách của thời gian và hiện thực nên đành cưới vợ sinh con, một tay sáng lập tập đoàn Vân Dương.

“Sau này ông không còn gặp lại bọn họ nữa sao?” Bạch Chi Âm lại hỏi.

Thẩm Viễn Dương lắc đầu. “Năm 73, bọn họ liên lạc với ta.”

Lúc ấy là khoảng thời gian đất nước đang rung chuyển, Vân Văn từng là vợ của quan chức cấp cao trong Quốc Dân Đảng nên bị liệt vào hàng tư bản, chịu sự giày vò rất nhiều. Để bảo vệ con gái, bà cố gắng liên lạc với thuộc hạ cũ của Thẩm Viễn Dương, bỏ số tiền lớn để móc nối quan hệ, đưa Thẩm Khâm sang Đài Loan.

“Tại sao bà ấy lại không đi cùng?” Bạch Chi Âm không hiểu.

“Vì không có tiền.” Trước khi đi, Thẩm Viễn Dương từng để lại một khoản tiền lớn nhưng số tiền ấy và ngôi biệt thự sớm đã bị sung vào công quỹ, chỉ còn lại một cặp đĩa sứ được Vân Văn cố gắng giữ lại.

“Đó là tín vật định tình ta tặng cho bà ấy, cặp đĩa sứ thời Ung Chính.” Thẩm Viễn Dương nói.

Bạch Chi Âm tròn tròn mắt. “Chiếc đĩa Phú quý bình an thời Ung Chính?”

Thẩm Viễn Dương gật đầu. “Đúng vậy, chính là cái đĩa mà lúc trước Mục Phạm đi đấu giá. Năm ấy bà ngoại nó đã bán cặp đĩa này để gom đủ số tiền đưa mẹ nó sang Đài Loan.”

Bạch Chi Âm lập tức hiểu ra. Thảo nào mà anh luôn tìm kiếm chúng trên thị trường, thảo nào mà anh biết Phú quý bình an là có một cặp, còn không tiếc mọi giá để gom cho đủ. Có lẽ anh đã nghe được chuyện này từ mẹ mình.

Bạch Chi Âm còn nhớ Thẩm Mục Phạm từng nói anh từng ở Thượng Hải với bà ngoại một thời gian. Cô rất muốn biết tại sao Thẩm Khâm lại trở về Thượng Hải.

“Ông nói mẹ của Mục Phạm được đưa sang Đài Loan nhưng...” Cô dừng một chút, thăm dò. “Cháu nghe Mục Phạm nói anh ấy lớn lên ở Thượng Hải.”

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt của Thẩm Viễn Dương trở nên ảm đạm, miệng bật thốt lên lời tự trách mình. “Đều tại ta cả...”

Bởi vì cảm thấy có lỗi với mẹ con Vân Văn nên Thẩm Viễn Dương rất yêu thương Thẩm Khâm, ước gì có thể cho cô toàn bộ thể giới này để bù đắp tình thương của người cha trong bao năm qua. Nhưng mặt khác, người sống nội tâm như Thẩm Khâm lại khó có thể hòa nhập vào gia đình mới. Cô mong nhớ người mẹ đang chịu khổ ở đại lục, lại nhạy cảm phát hiện được sự thù ghét của mẹ kế và hai đứa em cho nên tính tình càng thêm hướng nội, thường lén lút một mình.

Thẩm Viễn Dương thấy mà đau lòng, rất muốn cô được vui vẻ nên ra sức khuyến khích cô ra ngoài xã giao, quen biết thêm nhiều bạn bè nhưng cô vẫn cứ lắt đầu, suốt ngày nhốt mình trong phòng đọc sách.

Có lẽ là duyên phận. Vào năm Thẩm Khâm tốt nghiệp đại học, Thẩm Trường Thanh – con trai một người anh họ của Thẩm Viễn Dương từ Hongkong sang Đài Loan chơi, vừa gặp đã thương Thẩm Khâm và nhanh chóng có được trái tim cô.

Thấy nụ cười ngày càng tươi tắn trên mặt con gái, Thẩm Viễn Dương cũng mặc cho bọn họ qua lại với nhau, cũng ám chỉ Thẩm Trường Thanh rằng chỉ cần con gái bằng lòng thì ông sẽ không phản đối cuộc hôn nhân này.

“Chú tư, cảm ơn chú.” Thẩm Trường Thanh hưng phấn xoa tay, trịnh trọng hứa hẹn. “Chú yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, yêu cô ấy cả đời.”

Đáng tiếc, cuối cùng lời hứa hẹn chỉ thực hiện được một nửa.

Đến chết, người Thẩm Trường Thanh yêu vẫn chỉ có Thẩm Khâm, nhưng lại không thực hiện được lời hứa sẽ chăm sóc cô cả đời.

Nhà họ Thẩm là thế lực xã hội đen có tiếng ở Hongkong, quyền lực lớn thì kẻ thù cũng càng nhiều. Lúc Thẩm Trường Thanh vừa về tới Hongkong, chuẩn bị xin phép cha mẹ đến cầu hôn thì cha anh bị huynh đệ trong bang phái phản bội, bị kẻ thù ám sát.

Nhà họ Thẩm rối loạn. Để trấn dẹp nội loạn, bình ổn giang sơn của cha, thân là con trai độc nhất, Thẩm Trường Thanh không thể không bắt tay với một bang phái khác, cưới con gái của đại ca bên đó làm vợ.

“Chú tư, cháu thật sự rất yêu Tiểu Khâm, ngoại trừ cô ấy ra thì cháu sẽ không chạm vào người phụ nữ nào khác. Xin chú hãy cho cháu thêm chút thời gian, đợi cháu ổn định chuyện trong bang xong thì sẽ ly hôn ngay.”

Dưới sự cầu xin van nài, bảo đảm của Thẩm Trường Thanh, Thẩm Viễn Dương đã mềm lòng, đồng ý giúp anh ta che giấu chuyện hôn nhân.

“Cha của Trường Thanh vừa qua đời, bây giờ các con kết hôn thì không thích hợp cho lắm nên hãy đợi thêm một thời gian đã.” Ông nói với con gái mình như thế.

Thẩm Khâm là người hiểu lý lẽ nên đương nhiên không ý kiến, còn an ủi Thẩm Trường Thanh cứ lo chuyện ở Hongkong, chuyện cưới xin không gấp gáp gì. Còn Thẩm Trường Thanh thì cứ chạy tới chạy lui giữa hai nơi để giải mối tương tư.

Nếu Thẩm Khâm không có thai thì có lẽ kết cục đã khác đi.

Được biết con gái đã có thai, Thẩm Viễn Dương không thể ngồi yên được nữa. Ông có thể cho Thẩm Trường Thanh thời gian nhưng tuyệt đối không thể để cho cháu ngoại mình lại rơi vào tình cảnh con riêng nữa.

Trong lúc ông gọi điện thoại thúc ép Thẩm Trường Thanh ly hôn thì Thẩm Khâm ở ngoài cửa đã nghe hết tất cả. Bất ngờ là cô không hề khóc lóc om sòm mà rất bình tĩnh nghe bọn họ giải thích. Bình tĩnh giống như bầu trời bình yên trước cơn bão lớn, khiến người ta lo sợ.

Thẩm Trường Thanh ở bên cạnh bầu bạn với cô suốt một tuần, không ngừng cam đoan sẽ ly hôn trước khi con trai ra đời, dù phải trả bất cứ cái giá nào.

“Bọn ta cứ ngỡ con bé đã bằng lòng, không ngờ nó đã sớm có ý định khác.” Thẩm Viễn Dương nhớ lại. “Sau khi Trường Thanh đi, ta thấy biểu hiện của nó rất bình thường thì còn lấy làm may mắn là nó đã nghĩ thông suốt, không đâm đầu vào ngõ cụt.”

Cho nên khi Thẩm Khâm đề nghị được sang Nhật Bản ngắm hoa anh đào thì Thẩm Viễn Dương lập tức đồng ý ngay mà không do dự. “Cũng được, ra ngoài cho khuây khỏa, muốn mua gì thì mua, đừng sợ tốn tiền của ba.”

Sợ không có ai chăm sóc cô, Thẩm Viễn Dương còn phái một nữ trợ lý trong công ti đi theo. Nhưng một tuần sau khi đến Nhật Bản, nữ trợ lý đột nhiên hoảng hốt báo cáo. “Không thấy cô chủ đâu cả. Hộ chiếu và hành lý của cô ấy cũng biến mất theo.”

Thẩm Viễn Dương giật mình, lập tức phái người bay sang Nhật. sau khi điều tra thì mới biết cô đã rời khỏi Nhật, về lại Đại Lục sau khi quá cảnh sang Hongkong. Mãi đến khi Thẩm Mục Phạm 12 tuổi thì cô mới chủ động liên lạc với Thẩm Viễn Dương, mà lúc đó cô đã bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, muốn gửi gắm con trai lại cho ông.

Thẩm Viễn Dương nói cho Bạch Chi Âm biết Thẩm Trường Thanh chưa bao giờ bỏ ý định tìm kiếm Thẩm Khâm. Nhận được tin tức của cô, anh lập tức sang Thượng Hải, ở bên cạnh cô trong khoảng thời gian sau cùng.

“Mục Phạm và mẹ nó đã phải chịu khổ rất nhiều.” Thẩm Viễn Dương nghẹn ngào nói. “Ta không chăm sóc tốt ẹ con nó, càng phụ bà ngoại nó.”

Hai thế hệ, hai mối tình, khiến người khác phải thổn thức. Ai đúng? Ai sai? Chẳng qua là gặp được người không nên gặp vào lúc không thích hợp mà thôi.

Thẩm Viễn Dương đưa ngón tay cái lên lau giọt nước mắt trên khóe mắt, sau khi ổn định lại cảm xúc thì đưa cho Bạch Chi Âm một tài liệu. “Đây là quà tân hôn ta tặng cho các con.”

Bạch Chi Âm liếc sơ qua tập tài liệu, là một bản chuyển nhượng quyền sở hữu cổ phần, chỗ Người chuyển nhượng đã kí tên Thẩm Viễn Dương. Rõ ràng là ông muốn trao cổ phần của tập đoàn Viễn Dương cho Thẩm Mục Phạm.

“Cháu không thể nhận cái này được.” Cô đẩy nó về lại chỗ cũ.

“Ta có thể gọi con là Tiểu Âm không?” Thẩm Viễn Dương đột nhiên hỏi.

Được sự đồng ý của cô, ông cười khẽ một tiếng. “Tiểu Âm, ta đưa cái này tuyệt đối không phải vì bồi thường cho những sai lầm mà mình đã phạm. Những gì ta nợ bọn họ có trả cả đời cũng không hết được. Ta chỉ muốn được như một ông già bình thường, yêu thương con cháu mình, cho nó những thứ quý nhất. Cho dù nó không thiếu thì ta vẫn muốn cho.”

Giọng nói khàn khàn của ông khiến Bạch Chi Âm mềm lòng, nhưng cuối cùng cô vẫn dằn lòng nói. “Xin lỗi, nhưng ông hãy đích thân đưa cho anh ấy đi.”

Cô biết làm thế sẽ khiến ông buồn lòng nhưng với cô mà nói, cảm xúc của Thẩm Mục Phạm càng quan trọng hơn.

Bởi vì trò chuyện khá lâu nên khi Bạch Chi Âm về tới nhà thì Thẩm Mục Phạm đã tan ca, đang ngồi trên sofa xem TV.

Nhìn gương mặt khô ngô của anh, Bạch Chi Âm nhớ tới những lời Thẩm Viễn Dương đã nói lúc chiều, không khỏi thấy thốn thốn. Nếu Thẩm Viễn Dương kiên trì dẫn Văn Văn lên thuyền, nếu Thẩm Khâm không bỏ đi thì sẽ không để lại nhiều tiếc nuối như hôm nay.

Có đôi khi, chúng ta cho rằng lùi một bước là vì tốt cho đối phương nhưng lại không nghĩ rằng, ở bên nhau mới là kết cục hoàn mỹ nhất của tình yêu.

Cô khụt khịt mũi, tiến lên ôm lấy Thẩm Mục Phạm. “Ông xã, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng phải ở bên nhau.”

Thẩm Mục Phạm lẳng lặng nhìn cô, trong mắt ánh lên vẻ gì đó. Qua một lúc sau, anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. “Có được trái tim em, trọn đời không xa nhau.”

59. Chương 59: Ngoại Truyện: Chuyện Vật Lúc Mang Thai

Bạch Chi Âm nôn nghén rất dữ dội, không chỉ cực kỳ nhạy cảm với mùi vị mà ngay cả đi đứng cũng cảm thấy buồn nôn. Khi biết đó là do lúc mới mang thai không được chăm sóc cẩn thận thì Thẩm Mục Phạm vô cùng áy náy và tự trách.

“Đều tại anh cả, không chăm sóc em chu đáo, còn lạnh nhạt với em, khiến em đau lòng.”

Để làm giả bớt nỗi khổ của cô, Thẩm Mục Phạm sưu tầm một đồng phương pháp, cẩn thận thí nghiệm, cuối cùng bất ngờ tìm được một cách khiến cô không nôn ọe nữa: Ăn kem.

Nhưng cách thức này lại làm cho anh thấy rất băn khoăn. Một mặt anh cảm thấy vui mừng vì cô không buồn nôn nữa nhưng mặt khác lại lo là cô ăn kem quá nhiều sẽ có hại đến cơ thể.

May mà Bạch Chi Âm và cục cưng đều rất khỏe mạnh nên ăn kem suốt ba tháng trời mà chưa lần nào bị đau bụng hay cảm lạnh.

Cứ như thế, cô thuận lợi bước vào giữa thai kỳ.

Tình trạng nôn nghén biến mất nhưng lại xuất hiện vấn đề mới khiến Thẩm Mục Phạm thấy u sầu.

Sau tuần thứ 20, cục cưng phát triển rất nhanh. Tuy hằng ngày Bạch Chi Âm ăn rất nhiều thứ nhưng dường như vẫn không đủ dinh dưỡng để cung cấp cho thai nhi. Khi đi kiểm tra định kỳ, Thẩm Mục Phạm vừa thấy cân nặng của cô lại giảm 2.5 kg so với tháng trước thì lập tức trở nên nóng ruột.

“Bây giờ là thời kỳ thai nhi phát triển nhanh nhất, hấp thu rất nhiều dinh dưỡng nên nếu thai phụ không có biểu hiện thiếu máu thì dù cân nặng sụt một tí cũng không sao.” Bác sĩ an ủi.

Nhưng đáng tiếc, anh Thẩm đầu có nghe lọt tai. Sau khi về nhà, anh trả lương thật cao để mời một đầu bếp Quảng Đông đến, hằng ngày thay đổi món, nấu cho cô những thứ ngon nhất. Mãi đến khi cân nặng của cô tăng trở lại thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng những chuyện này cũng chưa là gì cả. Điều khiến Bạch Chi Âm dở khóc dở cười là anh lại mắc phải chứng trầm cảm kể từ khi tham gia khóa học tiền sản.

Chuyện là thế này:

Hôm ấy, bọn họ cùng nhau đi học buổi học dạy cách sinh nở. Trong buổi học, Bạch Chi Âm nhạy cảm phát hiện ra vẻ mặt của Thẩm Mục Phạm hơi nặng nề. Cô cứ tưởng là anh bị cảnh sinh nở làm cho ghê tởm nên cũng không để ý nhiều.

Đêm ấy, cô bị cơn co rút làm giật mình thức dậy. Vừa mở mắt ra là thấy anh ngồi bên mép giường, nhìn không chớp vào bụng cô, trong mắt đầy vẻ rối rắm và đau khổ.

Cô giật mình, run giọng hỏi. “Đêm hôm khuya khoắt, anh không ngủ mà nhìn vào bụng em làm gì?”

Anh lắc đầu, nằm uống, ôm cô vào lòng rồi trả lời không ăn nhập gì. “Vợ à, anh chỉ yêu mình em thôi.”

Từ sau hôm đó, cô cảm thấy anh cứ là lạ thế nào ấy, nhưng hỏi thì anh lại không chịu nói. Mãi đến khi cô tình cờ nghe được cuộc điện thoại giữa anh và Mục Sanh.

“Khi sinh con rất dễ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn phải không? Có cách gì đảm bảo cô ấy sẽ không sao không?”

Lúc ấy cô mới hiểu ra vẻ sợ hãi lo lắng trong mắt anh là do đâu. Thì ra bị dọa bởi câu “Đối với phụ nữ mà nói, sinh con là một lần mạo hiểm. Mỗi một yếu tố khi mang thai hoặc sinh nở đều có thể dẫn đến nguy hiểm chí mạng” mà giáo viên nói hôm đó.

Thật ra giáo viên nói những lời này không phải muốn dọa dẫm mà chỉ có ý để các đức ông chồng hiểu được nỗi vất vả của phụ nữ khi mang thai, do đó phải trân trọng vợ mình hơn. Ai ngờ lại bị anh hiểu thành thế này.

Người đàn ông này ấy à, thông minh hơn người, nhưng lại ngốc đến buồn cười.

Đợi anh gọi điện thoại xong, cô bước vào phòng, kéo tay anh đặt lên bụng mình, chậm rãi nói: “Sinh con để cái là thiên chức của phụ nữ, không có gì ngoài ý muốn cả. Hơn nữa bây giờ y học rất phát triển, nếu không thể thuận lợi sinh tự nhiên thì có thể sinh mổ mà.”

Anh nhìn cô, thật lâu mà không nói gì, mắt lóe lên điều gì đó.

Một lát sau, anh mới ôm cô vào lòng, hơi ngượng ngùng nói: “Anh cũng biết là mình nghĩ quá nhiều, nhưng vừa nghĩ đến chuyện có thể em sẽ gặp nguy hiểm thì anh lại...”

“Mục Sanh nói anh bị chứng lo lắng thái quá trước khi sinh, anh nghĩ anh cần đi gặp bác sĩ tâm lý một chút.”

Bạch Chi Âm nắm tay anh, đan những ngón tay vào nhau. “Ngốc quá, có anh ở đây thì em và con còn xảy ra chuyện gì được chứ.”

Thẩm Mục Phạm ôm chặt cô hơn, thì thầm. “Vậy sau này mình cứ sinh mổ đi.”

Bạch Chi Âm cười nhẹ. “Để lúc đó xem tình hình rồi tính.”

Và tình hình là thế này:

Dường như cục cưng nhà họ Thẩm biết ba nó có ý định mổ để lôi đầu nó ra nên quính lên, muốn ra ngoài trước thời hạn, muốn báo danh sớm hơn chẩn đoán nửa tháng trời.

Nhớ lại tình cảnh lúc bấy giờ, anh Thẩm vẫn còn thấy sợ hãi.

Hôm đó, bọn họ đang ở Viên Phương mua đồ cho trẻ sơ sinh thì Bạch Chi Âm đột nhiên ôm bụng la đau. Anh chưa kịp phản ứng gì thì một dòng máu đỏ tươi đã chảy dọc theo đùi cô.

Người luôn vững vàng tựa Thái Sơn như Thẩm Mục Phạm mà cũng bị dòng máu đỏ tươi ấy làm cho bị đóng đinh tại chỗ. May mà nhân viên bán hàng bên cạnh bình tĩnh, gọi 999.

Trong lúc đợi xe cứu thương đến, Thẩm Mục Phạm ngơ ngẩn này giờ đã hoàn hồn lại, phôi phục vẻ bình tĩnh trước nay. “Đừng sợ, em sẽ không sao đâu.” Tuy nói thế nhưng bàn tay anh đã ướt đầm mồ hôi.

Tử cung co thắt dữ dội khiến Bạch Chi Âm đau đến độ không nói nên lời, chỉ biết cắn môi, hít thở thật sâu.

“Ngoan, đừng cắn bản thân mình.” Anh đau lòng cạy môi của cô ra, nhét tay mình vào miệng cô.

Tuy Bạch Chi Âm đã đau đến nỗi thấy sao bay đầy trời nhưng vẫn không chịu chịu anh, chỉ bấu chặt tay anh, miệng không kìm được phải rên vài tiếng.

Thẩm Mục Phạm vén lọn tóc ướt đầm, dán trên trán cô ra, hậm hực nói. “Thằng nhỏ này đúng là đáng đánh đòn. Đợi nó ra đời, xem anh trừng trị nó thế nào.”

Bạch Chi Âm hé môi cười. “Anhỡ sao?”

“Đương nhiên rồi, ai bảo nó hành hạ em thế này.” Thẩm Mục Phạm nhìn máu trên chân cô, mặt đầy vẻ tự trách. “Thật ra người đáng đánh nhất phải là anh, đã để em phải chịu khổ.”

“Ngốc ạ.” Bạch Chi Âm đưa tay vuốt gương mặt tái mét của anh. “Ai sinh con mà chẳng như thế. Đứa đầu tiên hơi khó sinh, sinh vài đứa nữa thì dễ thôi.”

Sinh vài đứa nữa? Thẩm Mục Phạm lập tức biến sắc. “Không được!”

Một đứa mà đã khiến anh lo gần chết. Còn muốn thêm vài đứa, đừng có mơ.

60. Chương 60: Ngoại Truyện: Chiếm Hữu

Trong chuyện ở cũ, Thẩm Mục Phạm kiên quyết làm theo truyền thống. Vì thế Bạch Chi Âm phải nằm ổ trong nhà hơn 40 ngày mới được cho ra ngoài.

Lấy lại được tự do, việc đầu tiên cô làm là tìm một nhà tạo mẫu để chỉnh sửa lại mái tóc. Biết làm sao được, khi nằm ổ không được cắt tóc cũng là tục lệ truyền thống mà.

Từ salon tóc bước ra, có được đầu tóc mới nên tâm trạng của Bạch Chi Âm rất tốt. Cô đang ngắm soi mái tóc mới của mình trong chiếc tủ kính tối màu trước cửa hàng thì bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện trong gương.

Cô quay người lại, nhìn Bạch Vi Đức đang đứng sau lưng mình, khẽ nhú mào. Sao anh ta lại ở đây?

“Em có thời gian không? Có thể nói chuyện với anh vài câu không?”

Bạch Chi Âm do dự một lát rồi khéo léo từ chối. “Người đón tôi cũng sắp đến rồi.”

Bạch Vi Đức nở một nụ cười cười chua chát.

Nhìn bộ dạng anh ta như vật, cuối cùng Bạch Chi Âm không đành lòng nhẫn tâm. Dưới sự dả kích dữ dội của Thẩm Mục Phạm, nhà họ Bạch đã hoàn toàn sụp đổ. Bạch Phi Dương bị phán 12 năm tù, có lẽ đời này phải chết trong nhà giam Xích Thủy mất. Còn những người khác trong nhà họ Bạch, tuy không bị liên lụy ở tù theo nhưng vì giành giật chút tài sản còn sót lại mà đấu đá nhau rất dữ dội, người sống ta chết.

Bạch Chi Âm chẳng phải người lương thiện gì, đương nhiên cô sẽ không thấy tội nghiệp cho những kẻ đã từng hiếp đáp cô và Tiểu Thiên, càng không để tâm đến chuyện người ta mắng cô là không có nhân tính, không màng tình thân. Tại sao cô phải nói chuyện nhân tính và tình thân với những người không coi cô là người.

Chỉ có một ngoại lệ, đó chính là Bạch Vi Đức.

Khách quan mà nói, anh ta chưa hề hiếp đáp cô và Tiểu Thiên, thậm chí khi mấy người Bạch Tiêu Vi làm quá đáng thì sẽ lên tiếng ngăn cản.

Haiz! Cô vẫn còn nhân từ lắm! Khê thở dài một hơi, Bạch Chi Âm ngẩng đầu nhìn Bạch Vi Đức. “Anh tìm tôi có chuyện gì không?” Tuy Hongkong không lớn lắm nhưng chạm mặt anh ta đúng lúc tài xế đi lấy xe thì đâu có trùng hợp như thế.

Vẻ mặt đang cứng đờ của Bạch Vi Đức dịu lại đôi chút. “Anh đến từ biệt em.”

“Từ biệt? Anh định đi đâu?”

“Châu Phi. Anh sẽ tham gia một chương trình giáo dục tình nguyện.”

Bạch Chi Âm à một tiếng. “Cũng tốt. Anh vốn mơ ước được đi đây đi đó mà.”

Ánh mắt đang âm thầm sáng rực lên, giọng Bạch Vi Đức không giấu nổi sự hưng phấn. “Em biết đó là ước mơ của anh sao?”

Ặc? Có phải anh ta hiểu lầm điều gì không? Bạch Chi Âm cười gượng một lát, cố gắng làm ra vẻ rất tình cờ. “Trước kia ông lão thường hay nhắc đến.”

Vẻ hưng phấn trên mặt Bạch Vi Đức lập tức bị sự thất vọng thay thế. “Thì ra là thế.”

Cho dù không phải thế thì trước sau chúng ta vẫn là anh em máu mủ ruột thịt, lẽ nào anh cảm thấy tôi có gì đặc biệt với anh sao. Bạch Chi Âm thầm nghĩ.

Đèn xanh vừa bật lên, một chiếc Bentley màu đen từ góc đường từ từ chạy tới gần. Bạch Chi Âm liếc mắt nhìn thấy, quay đầu qua nhìn Bạch Vi Đức. “Người đón tôi đến rồi, tôi phải đi đây.” Cô ngừng một lát rồi khách sáo nói. “Chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

Bạch Vi Đức nhú mày, không lên tiếng.

Chiếc xe dừng lại bên đường, tài xế bước xuống xe, nhìn Bạch Vi Đức, giọng cẩn trọng. “Cô chủ?”

Bạch Chi Âm gạt đầu với tài xế, không tạm biệt Bạch Vi Đức mà cất bước đi thẳng về phía chiếc xe. Ai ngờ vừa bước được một bước thì cổ tay bị nắm lại, Bạch Vi Đức giữ chặt lấy cô. Sau đó, không đợi cô kịp phản ứng, anh ta đã nhào người tới hôn lên trán cô một cái.

Bạch Chi Âm giật mình nên ngẩn người, vài giây sau mới nhớ tới mà đẩy anh ta ra. nhưng có người còn nhanh hơn cô. Tiểu Hà – tài xế kiêm vệ sĩ đã nhanh chóng bước tới, chỉ một chiêu đã tách Bạch Vi Đức ta, đè anh ta lên tủ kính.

Người qua đường hoảng sợ la lên, đồng loạt dạt ra sau.

“Mẹ nó, mày muốn chết à?” Tiểu Hà tăng thêm sức khiến Bạch Vi Đức đau đến nổi nhăn nhó cả mặt.

Bạch Chi Âm hoàn hồn lại, nhìn đám người đang tụ tập lại, sợ làm lớn chuyện nên vội hét lên. “Tiểu Hà, thả anh ta ra đi.”

Tiểu Hà quay đầu lại nhìn cô một cái, không buông tay.

“Tôi bảo anh thả ra.” Cô không cao giọng nhưng khí thế mạnh mẽ đến mức không thể khinh thường.

Tiểu Hà ngập ngừng một chút rồi thả Bạch Vi Đức ra.

Bạch Chi Âm liếc nhìn Bạch Vi Đức đang ngã gục dưới đất, mày nhíu lại, không nói tiếng nào mà bước thẳng lên xe.

Không phải không tức giận, chẳng qua nói cho cùng thì anh ta cũng là người đáng thương...

Lên xe, Bạch Chi Âm lấy khăn giấy từ trong túi xách ra, ra sức chà lau chỗ vừa bị Bạch Vi Đức hôn. Cô lau mạnh đến nỗi suýt nữa là trầy da, không lâu sau chỗ ấy đã đỏ ửng lên.

Tiểu Hà nhìn gương mặt lạnh tanh của cô qua kiếng chiếu hậu, hỏi: “Cô chủ, có cần tìm người...”

“Không cần đâu, anh ta không có ác ý.” Cô vo khăn giấy thành một cục, ném vào thùng rác rồi dặn. “Chuyện này đừng nói cho anh ấy biết.”

Tiểu Hà mím môi, không đồng ý cũng không phản đối.

Bạch Chi Âm biết anh ta rất trung thành với Thẩm Mộc Phạm nên thay đổi cách nói. “Chẳng qua chỉ là một chuyện cỏn con, tôi không muốn anh ấy bức bối, càng không muốn làm lớn chuyện khiến những kẻ có ý đồ xấu bắt được sơ hở không đâu rồi gây nên sóng gió, ảnh hưởng đến thanh danh của Mộc Phạm.”

Tiểu Hà nghĩ ngợi rồi gật đầu. “Tôi biết rồi.”

Về tới nhà, Bạch Chi Âm vội vã đi rửa mặt. Rửa xong, cô không thoa kem dưỡng da mà để mặt mộc xuống lầu, đón con từ tay của bảo mẫu. Hai mẹ con chơi trò “hú hà” với nhau.

Khi che mặt, khi thả ra, trò chơi hết sức nhàm chán nhưng con nít lại rất thích. Tiểu công tử nhà họ Thẩm bị chọc cười sằng sặc, miệng chảy đầy nước miếng.

Lúc Thẩm Mộc Phạm bước vào nhà thì thấy hai mẹ con đang đùa giỡn với nhau rất vui vẻ.

Bạch Chi Âm ẵm con ra cửa, bắt chúc giọng trẻ con. “Ba ba, ba ba.”

Cục cưng đã biết nhận mặt, thấy Thẩm Mộc Phạm đi về phía mình thì hé miệng cười.

“Cục cưng của ba.” Thẩm Mộc Phạm nghiêng người hôn lên má con trai rồi quay đầu qua nhìn Bạch Chi Âm một cái, sau đó không nói gì mà đứng thẳng người lên, đi thẳng vào trong.

Bạch Chi Âm ngẩn người, nhìn bóng anh bước lên lầu, nhíu mày có vẻ không vui.

Làm gì thế chứ? Có con trai thì không cần vợ nữa à?

Cô giao con cho bảo mẫu, tức tối bước lên lầu, chuẩn bị tìm gã vợ ân phụ nghĩa nào đó để tính sổ.

“Này, sao lúc này anh không thêm để ý đến em?” Cô nắm lấy bàn tay đang cởi áo của anh.

Thẩm Mộc Phạm trở tay kéo ngược cô vào lòng, khịt khịt mũi ngửi vài cái rồi ra vẻ ghét bỏ. “Hôi chết được, đi tắm đi.”

“Không phải chứ. Em mới tắm xong mà, sao lại hôi?”

“Tắm chưa sạch.” Thẩm Mộc Phạm sa sầm mặt, không nói không rằng mà kéo cô vào phòng tắm.

Vừa tắm, Bạch Chi Âm vừa phát hiện ra tình hình có vẻ không ổn. Nguyên nhân là anh chỉ chăm chăm ra sức chà lau trán cô. Nghĩ tới nghĩ lui, cô liền hiểu ra.

“Tiểu Hà kể với anh rồi à?” Cô thăm dò.

Thẩm Mộc Phạm cũng không vòng vo nữa. “Không phải cậu ta mà là quản lý chỗ đó gọi điện thoại cho anh.”

Không đợi cô lên tiếng, anh lập tức hỏi. “Tại sao không nói với anh?”

“Em thấy chỉ là chuyện nhỏ, không muốn...”

“Chuyện nhỏ?” Anh nheo mắt lại, tức tối nói. “Sàm sỡ vợ anh mà bảo là chuyện nhỏ à?”

Thấy không khí có vẻ không ổn, Bạch Chi Âm đành phải gỡ tuyệt chiêu ra, cố ý dán sát vào anh, cọ cọ. “Chồng yêu, anh thoa sữa tắm giúp em được không?”

Biết rõ đây là trò vặt của cô nhưng Thẩm Mộc Phạm vẫn ngoan ngoãn giúp cho thoa sữa tắm, miệng thì cầu nhàu. “Sau này cách xa anh ta một chút.”

“Biết rồi.” Bạch Chi Âm gật đầu.

“Không được để ý tới anh ta.”

“Biết rồi mà.”

“Còn nữa...”

Còn nữa? Bạch Chi Âm lườm một cái. Anh Thẩm à, anh có cần khăn trương đến thế không?

Để anh khỏi phải lải nhải như Đường Tăng, Bạch Chi Âm đành phải dùng tuyệt chiêu trăm trận trăm thắng của mình, dùng nụ hôn chặn miệng anh lại.

Có điều, hai người đang khóa thân, cộng thêm xa cách mấy tháng do ở cũ nên nụ hôn càng ngày càng nóng cháy, như lửa lan khắp đồng cỏ, bùng lên là khó mà ngăn lại được.

Khi cảm nhận được vật gì vừa cứng vừa nóng để trên bụng mình, Bạch Chi Âm mới tìm lại được chút lí trí, thở hổn hển, nói: “Không, không được...”

Cô vừa sinh hơn một tháng, còn chưa đi kiểm tra, bây giờ làm chuyện này lỡ như để lại bệnh gì thì sao?

Thẩm Mục Phạm cũng tỉnh ra, nhưng người anh em phía dưới thì đang gào thét dữ dội. Nghĩ ngợi giây lát, anh đưa tay xoay người cô lại, úp mặt vào tường, ra lệnh. “Khép chân lại đi.”

Bạch Chi Âm ngoan ngoãn nghe lời. Ngay sau đó, một vật gì đó cứng rắn từ phía sau xuyên qua, tới tới lui lui. Nhưng dù sao thì làm thế này cũng có sự khác biệt, phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ sau anh mới đề lên người cô, thở hồng hộc.

Tuy không đi vào nhưng Bạch Chi Âm cũng đủ mệt, mặc cho anh giúp cô tắm rửa, bế cô lên giường. Lúc mơ màng, cô nghe anh thì thầm bên tai mình. “Em là của mình anh, không ai được chạm vào cả.”

Sức chiếm hữu ghê thật, có điều cô thích. Bạch Chi Âm mỉm cười, ôm cổ anh, môi chạm vào môi anh. “Có cần làm dấu luôn không?”

61. Chương 61: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (1)

Ngày thứ ba kể từ khi đính hôn, Doãn Nghiên Hi nhận được điện thoại của Nghiêm Chính.

Khi cô gọi “chủ tịch Nghiêm”, rõ ràng đầu bên kia có hơi bất ngờ.

“Làm sao cô biết được là tôi?” Nghiêm Chính hỏi. “Tôi nhớ là cô đã trả lại danh thiếp cho tôi mà.”

Doãn Nghiên Hi khẽ cười, không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh mà chỉ trả lời băng quơ. “Tôi nhớ số đuôi là số Pi.”

“Vậy sao?” Dường như Nghiêm Chính cảm thấy hứng thú. “Vậy cô có thể nhớ được mấy số lẻ phía sau dấu phẩy?”

“34195.”

“Vậy tôi nhớ nhiều hơn cô một chút.” Nghiêm Chính nói ra mấy con số. “37897.”

“Vậy ra này là tôi đang múa rìu qua mắt thợ mất rồi.” Doãn Nghiên Hi tự giễu.

Nghiêm Chính lắc đầu cười, nói. “Tôi chỉ thuận miệng nói ra thôi, cô cũng tin ư?”

“Chẳng phải anh đã tin lời tôi nói đấy sao?” Doãn Nghiên Hi hỏi ngược lại.

Nghe cô hỏi lại, Nghiêm Chính lập tức cười thành tiếng. “Cô Doãn không những có trí nhớ tốt mà ứng đối cũng rất nhanh, xem ra là tôi đã mời đúng người rồi.” Không đợi cô lên tiếng, anh liền đi thẳng vào vấn đề. “Không biết là cô Doãn có ý kiến gì với dự án này hay không?”

“Tôi đã làm xong một bản kế hoạch rồi, nếu anh cần gấp tôi có thể gửi qua cho anh.”

Nghiêm Chính có chút bất ngờ. “Cô đã chuẩn bị sẵn một bản kế hoạch rồi ư?”

Doãn Nghiênn Hi cười cười. “Đương nhiên là nếu tôi đã muốn nhận công việc này thì hẳn là phải nên bỏ công sức ra, để chuẩn bị trước một số thứ.”

Nghiêm Chính lại gật đầu cười, thở dài. “Xem ra tôi đã không chọn lầm người rồi.” Hai ngày sau đó, anh cũng lặp lại những lời này không dưới ba lần, tiếp đó là vấn đề về tiền lương trong vòng một năm cũng như là thư bỏ nhiệm chức vụ và cuối cùng là hai cái chìa khóa này đây.

“Chiếc xe này tôi chuẩn bị cho cô Doãn như là quà ra mắt, mong là chúng ta sẽ hợp tác làm việc thành công, còn về vấn đề nhà ở...” Nghiênn Chính dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp. “Sau một năm, nếu như dự án vẫn hoạt động bình thường, nó sẽ là tiền thưởng cuối năm của cô.”

Nhìn hai chiếc chìa khóa mà trợ lý mang tới tận nơi ỉnh, Doãn Nghiênn Hi hỏi lại Nghiênn Chính ở đầu bên kia điện thoại với một thâm ý khác,. “Nếu như những thứ tôi muốn không phải là những thứ này thì sao?”

Nghiênn Chính hơi ngạc nhiên. “Vậy cô muốn những thứ gì?”

Doãn Nghiênn Hi cười nhạt, đổi chủ đề. “Khi nào tôi sẽ bắt đầu đi làm?”

“Tuần sau đi, đợi khi tôi đi Châu Âu về sẽ trực tiếp gặp cô để bàn bạc chi tiết công việc cụ thể.” Nghiênn Chính nói xong, nhưng vẫn nhớ tới câu hỏi lúc nãy của cô. “Cô còn chưa nói với tôi là cô muốn gì thứ gì?”

Đối với việc anh cứ cố chấp hỏi cô muốn gì, Nghiênn Hi chỉ còn biết cười ha ha một tiếng rồi nói. “Sau này anh sẽ biết.”

Thứ cô muốn có, chính là anh...

62. Chương 62: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (2)

Bão số 4 tràn vào, mưa to gió lớn càn quét cả thành phố.

Doãn Nghiênn Hi bưng ly cà phê, đứng trước khung cửa kính, ngắm đám lá rơi bị gió thổi tung bay bên ngoài, dòng suy nghĩ bất giác trở lại 10 năm trước.

Khi ấy, cô vừa nhận được thông báo trúng tuyển của đại học Dartmouth, kèm theo đó là suất học bổng dành cho sinh viên xuất sắc trị giá 40 ngàn đô la.

Quy trình xét trao học bổng của đại học Dartmouth rất nghiêm ngặt, thường thì phải xem xét thành tích tổng hợp của sinh viên trong năm nhất để trao. Nhưng mặt khác, để khuyến khích những học sinh ưu tú, bọn họ sẽ xem xét thành tích của học sinh sắp nhập học, trao những học bổng có mức độ khác nhau đủ để chi trả học phí và sinh hoạt phí trong năm nhất.

Doãn Nghiênn Hi đã trù tính, trừ những chi phí sinh hoạt cần thiết ra, số tiền còn lại đủ để mua ẹ một cái máy thẩm tách đơn giản.

Năm cô học 11, mẹ cô phát hiện bị nhiễm trùng đường tiểu. Để chữa trị cho bà, cả nhà đã tiêu hết số tiền tích cóp được, còn bán cả ngôi nhà ở Nguyên Lăng. May mắn là ba mẹ cô khá lạc quan, không hề bị bệnh tật và sự nghèo khó làm nản lòng mà ngược lại còn khích lệ cô và em trai phải tích cực đối mặt với khó khăn, ủng hộ bọn họ làm những việc mà mình thích. Vì thế cô mới dám bỏ qua những trường đại học có học phí thấp ở xứ Cảng để xin vào trường Dartmouth mà mình thích từ lâu. Bây giờ, học phí của năm nhất đã đủ, về phần những năm còn lại, cô tin rằng chỉ cần mình cố gắng thì có thể lấy được học bổng toàn phần. Cho dù không lấy được toàn phần thì cô cũng có thể làm thêm để kiếm tiền, không tạo gánh nặng cho gia đình.

Doãn Nghiênn Hi vào được đại học nổi tiếng, người vui nhất chính là ba cô.

“Đã lâu nhà mình không đi du lịch rồi, lần này nhân dịp Hi Hi vào được trường tốt, cả nhà chúng ta cùng đi du lịch đi.” Ông đề nghị.

“Hay quá, hay quá!” Đứa em trai nhỏ hơn Nghiên Hi 10 tuổi vui mừng nhảy cẫng lên, ôm chầm lấy chân của ba mình. “Ba, chúng ta đi đâu đây?”

“Đến đảo Nam Nha đi.” Ông Doãn cười, nói. “Công ty của ba có một căn biệt thự trên đảo, chuyên dành để tiếp khách. Ba đi xin với giám đốc xem có thể ở nhờ tại đó vài đêm được không.”

Ngày hôm sau, ông Doãn mang về một tin tốt lành. “Giám đốc đã đồng ý rồi, cuối tuần này chúng ta sẽ đi.”

Ai ngờ, một ngày trước khi xuất phát, bão số 8 ập đến, tất cả thuyền đều không xuất Cảng. Cô và em trai nhìn đồng hành lý mẹ đã chuẩn bị sẵn ở dưới đất, mắt đầy vẻ thất vọng.

“Không sao, dự báo thời tiết nói tối nay bão sẽ qua, ngày mai giao thông sẽ hoạt động bình thường.” Ông Doãn ôm bọn họ, an ủi.

Đêm đó, bão đổ bộ lên Quảng Đông nhưng vì sức gió quá mạnh nên Hongkong nằm trong tầm ảnh hưởng cũng bị tàn phá nặng nề, tất cả tàu thuyền đều dừng hoạt động thêm 1 ngày.

Kế hoạch du lịch chờ mong nhiều ngày nay bị phá sản, Nghiên Hi và em trai thất vọng khôn kể.

Em trai cô còn nhỏ, mẹ dỗ dành vài câu là không sao nhưng Nghiên Hi thì khác. Cô xem chuyến du lịch này như kỉ niệm tốt nghiệp cấp 3 của mình, tràn ngập chờ mong. Lần này không đi được, tuy ngoài mặt không nói gì nhưng trong lòng cô lại như được nâng lên cao rồi bị ném xuống đất, cực kỳ hụt hẫng.

Ông Doãn hiểu được sự ỉn ỏi của con gái nên vừa an ủi cô, vừa tìm cơ hội bù lại chuyến du lịch này. Nhưng không may biệt thự của công ty đang có khách vào ở, không thể cho bọn họ mượn nữa. Thấy ngày con gái phải rời Hongkong càng gần, ông Doãn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng bàn bạc với vợ mình, quyết định mua cho cô một món quà coi như là bù đắp.

Đã qua nhiều năm nhưng Doãn Nghiên Hi vẫn nhớ như in ngày hôm đó. Trước khi ra khỏi nhà, em trai ôm hông cô và nói với giọng bí mật. “Chị hai, lát nữa chị sẽ rất vui đấy.”

Nghiên Hi xoa cái đầu bé bỏng của cu cậu, hỏi: “Tại sao?”

Cậu bé đưa tay bịt miệng lại, cười. “Bí mật, lát nữa chị sẽ biết.”

Nghiên Hi véo gương mặt bầu bĩnh của cậu. “Được rồi, chị sẽ đợi thêm một lát nữa vậy.”

“Vậy em đi đây.” Thành bé mang giày vào, không quên quay đầu lại nói với cô. “Chắc chắn chị sẽ vui lắm đấy.”

Đó là câu cuối cùng Tiểu Hạo nói với cô. Nhưng nó nói sai rồi, cô không thể nào vui vẻ được, ngược lại còn đau đớn đến đứt ruột đứt gan. Bởi vì ngày hôm đó, cô mất đi người cha và đứa em trai thân yêu, trở thành kẻ mồ côi.

Khi được cảnh sát dẫn vào nhà xác, Doãn Nghiên Hi nghe tiếng mẹ gào khóc. Nhìn gương mặt trắng bệch nằm trên giường, cô lao đảo lùi vài bước rồi nói. “Mẹ, mẹ khóc gì chứ, đó đâu phải ba con.” Cô kéo người mẹ đang khóc không thành tiếng dậy, lôi ra ngoài.

“Hi Hi, đó là ba con đấy.” Bà Doãn kéo cô lại, định lôi cô đến bên giường nhưng cô giống như bị đóng đinh vào đất, không nhúc nhích.

“Không phải.” Cô vung tay mẹ ra, hét lên. “Đó không phải ba con.” Ba của cô có làn da hồng hào khỏe mạnh, có khuôn mặt điển trai sạch sẽ, đâu có giống người đàn ông này, mặt trắng tái như tờ giấy, mặt sưng vù như bánh bao bị vỡ nước. Không phải, đây không phải là ba cô. Mấy tiếng đồng hồ trước, ba cô vừa gọi điện thoại cho cô, nói là đã mua món vịt quay mà cô thích nhất, sao chỉ trong nháy mắt đã nằm trong căn phòng âm u lạnh lẽo này, không hề nhúc nhích.

“Nhất định là bọn họ đã nhầm, đây không phải ba con.” Cô vùng vẫy rồi lui dần, nước mắt thì không ngừng tuôn rơi.

Cảnh sát thụ lý vụ án đã quá quen với những trường hợp thế này nên xua tay bảo một nữ cảnh sát dẫn cô ra ngoài. Một lát sau mẹ cô cũng được đưa ra. Bọn họ được dẫn sang một căn phòng khác, sau đó cảnh sát đưa ra một đồng hồ. “Đây là những thứ tìm được tại hiện trường, hai người xem thử đi.”

Thứ đầu tiên Doãn Nghiên Hi nhìn thấy chính là cái ví tiền màu đen đã bị rách ở mép. Cô run run nhặt nó lên, mở ra. Một bức ảnh chụp cả gia đình đập vào mắt cô.

Mẹ cô lại khóc rống lên lần nữa. Nữ cảnh sát ở bên cạnh vỗ vai an ủi bà. “Xin hãy nén đau thương.”

Trong đồng đồ dính máu ấy, Doãn Nghiên Hi nhìn thấy một hộp đựng đàn, bên trong là một chiếc đàn vi-ô-lông. Mẹ thút thút nói với cô. “Đây là món quà tốt nghiệp ba mẹ tặng cho con.”

Trước khi mẹ bị bệnh, Doãn Nghiên Hi vẫn luôn học đàn vi-ô-lông, còn được tuyển vào dàn nhạc thiếu niên của Hongkong. Sau đó, vì không thể chi trả học phí đắt đỏ nên cô mới thôi tập luyện.

Đưa những ngón tay lướt qua mặt đàn sáng lấp lánh, Nghiên Hi nhớ đến nụ cười trên mặt ba trước khi ra khỏi nhà, cảm xúc cổ kim chế nầy giờ cũng bộc phát. Cô òa khóc rồi lao vào nhà xác lúc nầy như lên cơn điên, nằm xoài lên thi thể của ba mình, thất thanh gọi ba ơi, sau đó ngất đi.

Khi cô tỉnh lại thì mình đã ở trong bệnh viện, bên cạnh là dì và dượng.

Cô nhìn thấy sự thương hại và xót xa trong mắt bọn họ. Cô tưởng rằng là thương cô mất cha nhưng không phải thế. Cô còn mất nhiều hơn nữa.

Khi dì vừa khóc vừa nói với cô: “Em trai con cũng ở trong bệnh viện, bị thương rất nặng, còn chưa qua khỏi cơn nguy hiểm” thì Doãn Nghiên Hi như loáng thoáng nhìn thấy quỷ sa tăng đang đứng ở góc tường cười lạnh với cô. Cô rút kim tiêm trên tay, đi chân trần chạy vọt vào phòng bệnh, nhìn người em trai đang cầm đầy dây nhợ chằng chịt. Lần đầu tiên cô hiểu thì ra khi con người đưa lòng đến cực điểm thì không thể khóc được.

“Mẹ, em con sẽ không sao đúng không?” Cô không ngừng hỏi mẹ mình câu ấy, cũng không ngừng cầu khẩn thần phật, đừng mang người thân của cô đi nữa.

Đáng tiếc thần phật không nghe được lời khẩn cầu của cô. Tám tiếng sau khi phẫu thuật, tim của em trai cô đã ngừng đập, đi theo ba, rời khỏi trần gian.

Dưới sự đả kích quá lớn này, mẹ cô vốn đã không được khỏe nay cũng gục ngã.

Nhìn người mẹ yếu ớt trên giường bệnh, cô gái Doãn Nghiên Hi 18 tuổi lập tức trở nên mạnh mẽ kiên cường, gánh vác chuyện hậu sự của ba và em trai, sau đó việc đầu tiên là tra ra nguyên nhân tai nạn của họ.

Theo như cảnh sát nói, ba và em trai cô bị một chiếc xe đụng trúng. Người có mặt tại hiện trường kể rằng khi ấy ba và em cô đang định qua đường thì đột nhiên có một chiếc xe lao vút đến như phát điên. Trong tình thế cấp bách, ba cô ôm chặt em trai trong lòng. Nhưng do lực va chạm quá lớn, cuối cùng Tiểu Hạo vẫn bay khỏi lòng ba cô. Ông Doãn chết ngay tại chỗ, còn Tiểu Hạo thì bị thương, được đưa vào bệnh viện.

Trước khi ra toàn, luật sư bên khổng nói với cô. “Chúng tôi đã nắm đầy đủ chứng cứ, vụ này không khó lắm.”

Nhưng sau khi ra tòa, luật sư bên khổng vốn tràn đầy tự tin lại bị luật sư bên biện phản bác đến nỗi không còn sức đáp trả.

Đầu tiên, nhân chứng mục kích có sức nặng nhất lại bị nghi ngờ không đáng tin, mất tư cách làm chứng. Sau đó, bên biện lại đưa ra hai nhân chứng khác, đều xác nhận rằng ông Doãn nhìn thấy chiếc xe nhưng vẫn cố ôm con trai lao vào. Điều khiến họ không thể ngờ được là luật sư bên biện lại đưa ra một biên lai bảo hiểm mà ba cô vừa mua ba ngày trước, còn chỉ ra rằng kinh tế gia đình cô khó khăn, hiện rất cần tiền... Tóm lại là ba cô vì muốn lấy tiền bảo hiểm nên cố ý tự sát.

Tình tiết vụ án bị đảo ngược, bên khổng vốn nắm chắc thắng lợi trong tay bị phản bác thê thảm, kết quả thế nào không cần nghĩ cũng biết.

Bồi thẩm đoàn nhất trí bị cáo vô tội, phóng thích ngay tại tòa.

Khi phiên tòa kết thúc, Doãn Nghiên Hi dìu người mẹ yếu ớt của mình ra khỏi tòa thì một đám phóng viên ủa tới, lướt ngang qua bọn họ, vây quanh bị cáo vừa bước ra ở phía sau, không ngừng hỏi: “Chủ tịch Lâm, ông nghĩ thế nào về phán quyết của tòa hôm nay?”

“Phát luật rất công bằng. Con gái tôi không phạm pháp thì đương nhiên pháp luật sẽ trả lại trong sạch cho nó.”

Công bằng? Mua chuộc nhân chứng, ngụy tạo chứng cứ, phủ định báo cáo đo độ cồn lúc trước, thậm chí tạo hóa đơn bảo hiểm giả... Đây chính là chứng cứ công bằng của người có tiền...

Doãn Nghiên Hi quay đầu qua, cảm phần nhìn cô gái và người đàn ông đang cười hớn hở giữa lớp lớp vệ sĩ. Một ngày nào đó, cô nhất định sẽ khiến cho hai cha con nhà họ nếm trải mùi vị mất đi tất cả.

63. Chương 63: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (3)

Bên ngoài là mưa rền gió giạt, thế gian giống như chìm trong một màn nước xám trắng.

Từng có một khoảng thời gian, Doãn Nghiên Hi căm ghét tất cả những ngày có mưa bão. Nếu không có bão, bọn họ đã đến đảo Nam Nha du lịch, ba sẽ không phải đi mua đàn vi-ô-lông để dỗ cô, sẽ không bị xe đụng, sẽ không phải chết, cô sẽ không phải trở thành cô nhi. Giống như là hiệu ứng cánh bướm vậy, chỉ cần một con bướm ở nam bán cầu nhẹ nhàng vỗ cánh thì bắc bán cầu sẽ có bão lớn.

Đương nhiên, trên đời này không có hai chữ “nếu như”. Cô đổ mọi trách nhiệm lên mưa bão chẳng qua là muốn tìm một đối tượng phát tiết trong thế giới dài đằng đẳng mà cô độc này. Tất cả đều là do cô chưa có khả năng trừng trị kẻ gây tội ác thực sự.

Đặt ly cà phê đã nguội xuống, Doãn Nghiên Hi cầm chiếc điện thoại trên bàn lên, mở nhật ký cuộc gọi ra, bên trong chỉ có một dãy số, gửi tới 3 tin nhắn thoại.

“Cô Doãn, tôi là Nghiêm Chính, dự báo thời tiết nói ngày mai sẽ có bão, cuộc hẹn của chúng ta có thể dời lại sau không. Nhận được tin xin hãy trả lời.”

Tin nhắn thứ hai được gửi tới vào sáng nay. “Cô Doãn, trợ lý của tôi nói vẫn không liên lạc được với cô, cô nhận được tin nhắn tối qua tôi gửi cho cô chưa? Bão tới rồi, cuộc hẹn tối nay của chúng ta phải hủy bỏ. Nghe được tin nhắn xin trả lời.”

Tin nhắn thứ ba nhận được vào một tiếng đồng hồ trước, giọng của Nghiêm Chính nghe có vẻ bất đắc dĩ. “Cô Doãn, trợ lý nói cô không ở nhà, tôi hỏi cô Bạch thì cô ấy nói cũng không tìm thấy cô, rốt cuộc cô đã đi đâu vậy? Bên ngoài mưa to gió lớn, chắc cô sẽ không đến chỗ hẹn đâu nhỉ?”

Doãn Nghiên Hi nghe lời tự hỏi tự trả lời của anh, khóe môi hơi nhếch lên. Đương nhiên cô sẽ đến chỗ hẹn, hơn nữa không chỉ cô đi mà anh cũng nhất định sẽ đi.

Mở tủ lấy bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn từ trước ra, sau đó trang điểm tỉ mỉ, Doãn Nghiên Hi xách túi ra khỏi nhà.

Bên ngoài mưa gió rất lớn, Doãn Nghiên Hi cẩn thận lái xe, phải mất một tiếng đồng hồ mới đến được chỗ hẹn.

Cô cố ý không đậu xe dưới bãi đỗ xe ngầm. Vừa xuống xe, chiếc dù trên tay đã bị gió thổi tung, lập tức tróc đi, chỉ chừa lại bộ khung trơn trợt.

Nhân viên trực ở cửa thấy cô đi về phía này nên vội vàng mang một chiếc dù lớn ra đón, che mưa cho cô. Dù vậy, khi vào tới đại sảnh thì người cô cũng đã ướt sũng, mái tóc đầy nước, trông hết sức thảm hại.

Nhân viên phục vụ vội lấy khăn lông tới. “Cô à, cô lau một chút đi.”

Doãn Nghiên Hi nhận lấy, lau qua loa nước trên mặt rồi hỏi. “Chỗ anh Nghiêm đặt trước là ở đâu?”

“Anh Nghiêm?” Nhân viên phục vụ ngẩn ra giây lát rồi hiểu ngay. “Ở khu VIP. Tôi dẫn cô đến đó.”

Đúng như dự đoán, Nghiêm Chính còn chưa tới. Nhân viên phục vụ mang trà nóng lên, nhiệt tình đề nghị. “Cô có cần hong khô quần áo trước không?”

“Không cần đâu.” Nghiên Hi nhấp một hộp trà, cắn dạn. “Chỉnh điều hòa xuống một chút, trong này ngột ngạt quá.”

Đợi sau khi nhân viên phục vụ ra ngoài, Doãn Nghiên Hi cởi dây buộc tóc ra. Mái tóc màu nâu hạt dẻ lập tức xõa tung xuống. Tuy đã bị ướt nhưng chỉ cần vuốt vài cái là đuôi tóc vẫn giữ được độ con bông bênh, có điều người thì... Cô cúi đầu nhìn bộ âu phục dán sát vào người. Bởi vì bị ướt nên có thể loáng thoáng nhìn thấy hoa văn của nội y bên trong.

Lúc ăn lúc hiện, gọi cảm mê hồn. Không biết là người “thưởng thức” có đến không?

Trong tập đoàn Hồng Thái ở khu Trung Hoàn.

Lúc này đã quá thời gian tan ca nhưng trong tòa nhà vẫn cứ bật đèn sáng trưng.

Nghiêm Chinh vừa từ châu Âu trở về 2 ngày trước, mang theo bản dự thảo hợp tác với công ty truyền thông MI. Vì dự án này, các phòng ban đã phải thức trắng mấy đêm liền, bây giờ ai nấy đều thành mắt gấu trúc.

“Chủ tịch, chúng tôi đã sửa lại bản kế hoạch, mời anh xem thử.” Giám đốc kinh doanh Jacket thấp thỏm trình bản kế hoạch lên, sau đó dè dặt quan sát thái độ của đại boss. Khi thấy Nghiêm Chinh dừng động tác lật trang, anh ta giật mình, sau gáy toát mồ hôi lạnh.

Bọn họ đã sửa chữa dự án này mười mấy lần, trước khi trình lên đều mở cuộc họp trong tổ để thảo luận, cân nhắc. Nhưng báo cáo trông có vẻ hoàn hảo ấy hề đến tay đại boss là lại thành phế thải. Bệnh khó tính của Nghiêm Chinh cứ như là tìm xương trong trứng, mấy lần tìm được những sơ hở khiến bọn họ đều phải toát mồ hôi lạnh.

Thấy anh nhìn chằm chằm vào một trang, Jacket đứng ngồi không yên, đến thở cũng không dám thở mạnh, đợi ăn mắng.

Reng... Khi anh ta sắp hồi hộp chết thì điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, khiến anh ta giật mình một cái.

Nghiêm Chinh liếc nhìn dãy số hiển thị, nhặt lên nghe. “Trợ lý Ngô?”

“Chủ tịch, bên phía câu lạc bộ gọi tới báo là cô Doãn đã đến rồi.”

Đến rồi? Nghiên Chinh nhíu mày. Mưa to gió lớn như vậy, thế mà cô còn đến chỗ hẹn?

Không nghe được câu trả lời của anh, trợ lý Ngô thăm dò. “Hay là bảo người chỗ câu lạc bộ báo với cô ấy cuộc hẹn bị hủy, mời cô ấy về trước.”

“Không cần đâu.” Nghiên Chinh đưa tay lên nhìn đồng hồ. “Chuẩn bị xe, tôi sẽ qua đó.” Nếu cô đã không ngại gió mưa thì anh cũng không thể thất hẹn.

Trợ lý Ngô nhìn mưa gió bão bùng bên ngoài cửa sổ, hơi do dự một chút nhưng không nói ra những lời ngăn cản mà chỉ nói: “Dạ.”

Ngắt điện thoại, Nghiên Chinh gấp bản kế hoạch trên tay lại, cười với Jacket. “Các anh cũng đã thức trắng mấy đêm rồi, bảo mọi người về nghỉ trước đi.”

Jacket như được đại xá, mặt không giấu nổi hưng phấn. “Cảm ơn chủ tịch.” Sau đó, như là sợ Nghiên Chinh đổi ý, không kịp nói lời chào tạm biệt mà vội vàng đi ra khỏi phòng làm việc, vừa đi vừa không quên cảm ơn cuộc gọi đó.

Đã 3 ngày anh ta chưa được về nhà, người cũng thôi hoắc rồi...

Hồng Thái cách câu lạc bộ không xa, có điều trời mưa to, đường hơi kẹt xe nên Nghiên Chinh đến hơi trễ một chút.

Không may là, khi anh đẩy cửa bước vào thì vừa vặn nhìn thấy Doãn Nghiên Hi đang che miệng ngáp. Hai người đưa mắt nhìn nhau, ai cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Cuối cùng, Nghiên Chinh phá tan sự gượng gạo này. “Xin lỗi, tôi đến trễ.”

Anh xin lỗi là xuất phát từ phép lịch sự, không ngờ Doãn Nghiên Hi lại nghiêm túc nói. “Chưa tới 10 phút, không tính là quá trễ.”

Anh nhìn cô với vẻ nghiêng ngả, môi bắt giắc cong lên. Kéo chiếc ghế ra, anh mỉm cười. “Thật ra tôi không nghĩ là cô sẽ đến.”

Doãn Nghiên Hi nghiêng đầu qua, như là một chú nai con đối diện với cung tên, mặt ngơ ngác. “Lẽ nào khi ấy tôi không nhận lời anh sao?”

“Ý tôi là...” Nghiêm Chinh chỉ ra bên ngoài. “Hôm nay có bão, hơn nữa trước đó tôi có gửi tin nhắn thoại cho cô, nói là hủy cuộc hẹn.”

“Anh có nhắn cho tôi sao?” Doãn Nghiên Hi móc điện thoại ra, mở hộp tin nhắn thoại, nhìn nhìn rồi đưa đến trước mặt Nghiêm Chinh. “Không có gì cả mà.”

Nghiêm Chinh nhún vai, nói tiếp. “Không chỉ nhắn tin, tôi còn bảo trợ lý đến nhà tìm cô, hơn nữa còn tìm cô Bạch nhưng vẫn không liên lạc được với cô.”

Doãn Nghiên Hi giả vờ nghi hoặc, tròn tròn mắt rồi sau đó à một tiếng. “Tôi dùng sim Đài Loan, ở thôn nhỏ có lẽ không bắt được sóng.”

Sau đó, không đợi Nghiêm Chinh lên tiếng, cô lại tự lầu bầu. “Tôi đã nói mà. Trời mưa lớn thế này sao anh không thông báo cho tôi để dời cuộc hẹn, còn tưởng người bạn rợn như anh đã sắp xếp lịch trình kín mít cho nên ngày mưa cũng phải bàn công chuyện. Không ngờ là không liên lạc được với tôi.”

“Haiz...” Cô thở dài. “Sớm biết thế thì tôi đã mang mặt dày đi hỏi anh, thế thì không cần đợi mưa gió ra đây, làm mình thê thảm thế này.”

Cô nói thế, lúc này Nghiêm Chinh mới để ý người cô ướt hết, nhìn kĩ thì tóc cũng ướt mềm, còn đang nhỏ giọt.

Tuy không phải là lỗi của anh nhưng thấy cô như thế, anh vẫn nói xin lỗi. “Thật ngại quá, làm cô ướt hết cả.”

“Không liên quan tới anh, là do tôi không cẩn thận thôi.”

“Cô mặc đồ ướt không sao đâu chứ? Hay là tôi đưa cô về thay quần áo trước, đừng để bị cảm lạnh...”

Anh vừa nói xong, Doãn Nghiên Hi lập tức hắt xì một cái. Lúc này, Nghiêm Chinh không nói gì nữa mà kéo ghế đứng lên. “Đi thôi, tôi đưa cô về trước.”

“Không cần đâu.” Nghiên Hi xoa mũi. “Nếu đã đợi mưa gió đến đây thì phải bàn công việc trước đã.”

Cô lấy từ trong túi xách ra một bản kế hoạch. “Đây là bản kế hoạch chi tiết được bổ sung từ bản khái quát tôi gửi anh lần trước, anh xem xem còn chỗ nào cần sửa hay không, mặt khác có cần... hắt xì... cần... hắt xì...”

Liên tục hắt xì mấy cái, Doãn Nghiên Hi dùng khăn giấy bịt mũi lại, ngượng ngùng cười. “Thật ngại quá, có lẽ là điều hòa hơi lạnh.”

Ngẩng đầu thấy điều hòa đang phả ra khí lạnh trắng xóa, Nghiêm Chinh nhướng mày rồi bước nhanh đến bên cánh cửa, tắt điều hòa.

“Cảm ơn.” Giọng Doãn Nghiên Hi đã khụt khịt. “Vừa nãy tôi định nói tuy Hồng Thái là chủ đầu tư nhưng người phụ trách quỹ này là cô Lâm, có cần nghe ý kiến của cô ấy không?”

“Không cần đâu, Lâm Nhân làm từ thiện là vì sở thích, hoàn toàn không có kinh nghiệm tài chính, chuyện này có hỏi thì chỉ làm cô ấy đau đầu thêm thôi.”

“Ý của anh là sau này chuyện của quỹ từ thiện tôi đều tìm anh?”

Nghiêm Chinh gật đầu. “Cho nên tôi mới là ông chủ của cô.”

“Hiểu rồi.” Doãn Nghiên Hi nhún vai. “Vậy anh có yêu cầu gì với tôi không?”

“Có.” Nghiêm Chinh rót cho cô một ly trà nóng. “Yêu cầu đầu tiên là uống cái này đi đã.”

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô, tâm trạng Nghiêm Chinh bỗng thấy vui vẻ. Đợi cô uống xong, anh lại rót thêm cho cô một ly nữa. “Uống thêm đi.”

Doãn Nghiê Hi nhướn miệng cười, chuyển tầm mắt từ ly trà lên mặt anh. “Đừng nói anh muốn tôi uống một bụng trà nha. Nói thật thì tôi còn đang chờ được ăn tối đây.”

Sự thẳng thắn của cô khiến Nghiêm Chinh thấy rất thoải mái, anh bật cười thành tiếng. “Ha ha, tôi sợ ý quá.” Nói xong, anh nhấn chuông phục vụ, gọi người vào đưa thực đơn cho cô. “Cô nhìn xem muốn ăn gì thì cứ gọi, đừng khách sáo.”

“Tôi sẽ không khách sáo đâu.” Doãn Nghiê Hi hít cái mũi bị nghẹt, trêu đùa. “Tôi đợi mưa đợi gió đến ăn bữa cơm này, khách sáo thì sẽ rất có lỗi với bộ quần áo của tôi.”

Nghiêm Chinh thuận mắt nhìn qua theo lời của cô, mắt như bị ma quỷ dẫn đường, tự nhiên rơi vào ngực cô, sau đó xuyên qua lớp áo ướt nhìn thấy hoa văn trên áo ngực. Cổ họng như bị thít lại, anh vội vã dời mắt sang chỗ khác nhưng hình ảnh ấy như khắc sâu vào trong đầu, thỉnh thoảng lại hiện lên khiến anh thấy người khô nóng, lòng bứt rứt.

Sau khi uống hết ly trà thứ ba, Nghiêm Chinh đột nhiên đứng dậy. “Xin lỗi, tôi đi rửa tay một chút.”

Nghiê Hi ừ một tiếng cho cô lệ, tiếp tục nghiên cứu thực đơn, không “tốt bụng” nhắc nhở anh thật ra không cần ra ngoài, bởi vì trong phòng cũng có toilet.

Nghiêm Chinh chạy vội ra ngoài, đứng trên hành lang hít sâu vài hơi mới điều chỉnh lại cảm xúc kích động trong người.

Nhưng vừa đưa mắt nhìn, thấy bóng mình trong cửa kính với đôi mắt nóng cháy, sáng rực thì anh lại ngây người. Hôm nay anh sao vậy chứ? Chẳng phải nhìn thấy một đường cong thoáng ẩn hiện thôi sao, có cần phải bối rối tâm thần thế không?

64. Chương 64: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (4)

Bữa ăn này Nghiêm Chinh cứ nhấp nhồm không yên, còn Doãn Nghiê Hi thì lại ăn rất ngon lành, giống như muốn chứng minh câu nói vừa rồi của cô: Phải xứng với công cô đợi mưa gió đến ăn cơm.

Ăn tối xong, Nghiêm Chinh cũng không còn lòng dạ nào mà bàn công việc nữa, anh lấy lý do sợ cô mặc quần áo ướt sẽ bị cảm, kiên quyết đưa cô về.

Doãn Nghiê Hi vẫn chưa dọn vào căn nhà do Nghiêm Chinh chuẩn bị. Chỗ cô thuê bây giờ là một khu nhà đã cũ, không có bãi đỗ xe ngầm, xe chỉ có thể chạy tới dưới lầu, muốn vào trong nhà còn phải đi bộ thêm một đoạn ngắn nữa.

Nghiêm Chinh thấy cô đẩy cửa xe chuẩn bị xuống thì vội nắm cánh tay cô ngăn lại. “Bên ngoài mưa lớn vậy cô không lấy dù sao?”

“Lấy dù cũng vô ích thôi.” Nghiê Hi nhìn những cái cây bị gió thổi liêu xiêu trong khu nhà, nói băng quơ. “Dù sao thì tôi cũng bị ướt rồi, ướt thêm chút nữa cũng chẳng sao.”

Nói xong, không đợi anh lên tiếng, cô đã đẩy cửa xe bước xuống. Có lẽ vì xe đậu giữa hai tòa nhà, gió lùa khá lớn nên vừa xuống xe, Doãn Nghiê Hi đã bị thổi lảo đảo.

Cách cửa kính, Nghiêm Chinh nhìn bóng người đi trong mưa, lưng hơi khom xuống, vóc dáng mảnh mai như sắp bị gió thổi bay đi, nơi nào đó trong trái tim anh bỗng nhói lên một cái.

“Chủ tịch, chúng ta có về công ty không?” Bác Hoàng tài xế hỏi.

Anh mím môi, ngay sau đó đẩy mạnh cửa xe ra, chạy về phía cô gái đang loay hoay khổ sở, không thể đi tiếp vì gió quá lớn.

Doãn Nghiênn Hi bị gió thổi đến mức không mở mắt ra được, lòng đang thầm oán thán vở diễn này của mình diễn thật là khổ thì vai bỗng bị một đôi bàn tay ôm choàng lấy. Giọng của Nghiênn Chinh hòa với tiếng gió mưa ùa vào tai cô. “Gió lớn quá, để tôi đưa cô lên.”

“Cảm ơn anh.” Doãn Nghiênn Hi ngửa đầu cười với Nghiênn Chinh.

Nghiênn Chinh ôm choàng vai cô, bước nhanh về trước. Dọc đường đi anh cẩn thận nghiêng người chắn gió cho cô.

Vào trong tòa nhà, mưa gió thét gào bị nhốt ở bên ngoài cánh cửa.

Nhìn bộ quần áo ướt sũng trên người anh, Doãn Nghiênn Hi ngượng ngùng nói: “Ngại quá, làm anh bị ướt rồi.”

“Không sao, tôi về thay bộ khác là được.” Nghiênn Chinh hất hất tóc, có không ít nước rơi xuống.

Doãn Nghiênn Hi liếc nhìn chiếc xe đậu cách đó không xa. “Anh chờ một chút, tôi lên nhà lấy cây dù.”

“Không cần đâu, dù sao cũng đã ướt rồi, tôi chạy vài ba bước là tới.” Anh kéo chiếc áo sơ mi dính trên người ra. “Nhưng cô đó, mau đi tắm nước ấm đi, tôi thấy cô sắp bị cảm lạnh rồi.”

“Được rồi.” Doãn Nghiênn Hi bước từ từ về phía thang máy, nhấn nút đi lên. Thấy số tầng hiển thị trên màn hình ngày càng nhỏ, cô nắm chặt tay, quay người nói với Nghiênn Chinh còn chưa đi. “Hay là anh lên uống ly trà đi?”

Nghiênn Chinh ngạc nhiên thấy rõ, sau đó ánh mắt nhìn cô như có chút nghiền ngẫm.

Những lời Doãn Nghiênn Hi nói lúc nãy hoàn toàn là do buột miệng, nói xong là liền cảm thấy lời mời này quá đột ngột, cũng quá vội vàng. Kế hoạch của cô là từ từ tiếp cận anh, khơi gợi hứng thú của anh, cướp anh từ tay Lâm Nhân. Bây giờ cô tỏ vẻ gấp gáp như thế, chắc chắn sẽ khiến anh nghĩ rằng mình có ý đồ, nói không chừng còn liệt cô vào danh sách những người cần tránh.

Có điều sự phiền muộn của cô cũng không kéo dài quá lâu, bởi vì Nghiênn Chinh đã nhanh chóng trả lời. “Được thôi.”

Lần này, đổi lại thành cô ngạc nhiên.

Thấy cô ngẩn ngơ đứng ngoài cửa thang máy, Nghiênn Chinh mỉm cười hỏi. “Thế nào? Định đổi ý à?”

Doãn Nghiênn Hi chép miệng, lặng lẽ cúi đầu bước vào thang máy. Trên đường lên nhà, hai người không ai nói câu nào. Trong không gian kín này, chỉ nghe tiếng rào rào của thang máy đang vận hành.

Đến tầng Doãn Nghiênn Hi đang ở, cô bước ra ngoài, đi phía trước. Cách nhau vài bước, cô có thể cảm nhận được có một ánh mắt nóng rực đang dán chặt vào lưng mình, nóng đến nỗi làm cô toát mồ hôi.

Cởi giày ra, Doãn Nghiênn Hi quay người lại nói với Nghiênn Chinh đang đứng ngoài cửa. “Mời vào.”

Nghiênn Chinh không hề nhúc nhích, chỉ tựa người vào khung cửa, ung dung nhìn cô. “Dễ dàng mời một người đàn ông lạ vào nhà là rất nguy hiểm.”

Lời anh chứa đầy ẩn ý, lập tức khơi gợi tinh thần chiến đấu của cô, khiến cảm giác thấp thỏm này giờ bỗng dưng tan biến. Cô lại trở thành một Doãn Nghiênn Hi gian xảo, đầy mưu mô.

“Sao anh biết là tôi dễ dãi?” Cô bắt chước bộ dạng của anh, dựa vào tủ để giày, mỉm cười nhìn anh.

Nghiênn Chinh vuốt cằm, môi mỉm cười. “Nếu không dễ dãi thì càng nguy hiểm hơn.”

“Anh? Hay là tôi?”

“Both.”

Doãn Nghiênn Hi nhìn anh đầy khiêu khích. “Anh sợ nguy hiểm à?”

“Cô không sợ sao?” Anh không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Đương nhiên.” Doãn Nghiên Hi nhún vai. “Nếu sợ thì đã không mời.”

Thấy thái độ cởi mở của cô, Nghiêm Chính nhướn mày, buông giọng chậm rãi. “Sợ là cô không hiểu được ý tôi.”

Doãn Nghiên Hi nghiêng đầu mỉm cười, đi chân trần đến trước mặt anh, tay từ từ đặt lên hông anh. “E là tôi không ngốc như anh nghĩ đâu.”

“Ồ?” Nghiêm Chính liếc nhìn bàn tay đang đặt trên hông mình, không hề có ý bảo cô thả ra, chỉ nói: “Vậy cô nói xem tôi có ý gì?”

“Chẳng phải nghĩ tôi đang muốn quyến rũ anh sao?”

“Vậy tôi nghĩ có đúng không?” Anh hỏi.

“Nửa đúng, nửa sai.”

“Nửa đúng, nửa sai?”

Doãn Nghiên Hi ừ một tiếng, từ tốn nói: “Sai là mời anh lên đây quả thật chỉ vì muốn mời anh uống trà, về phần đúng...” Cô dừng lại giây lát, cười tươi tắn. “Đúng là tôi có ý với anh.”

“Cô đúng là thẳng thắn.” Anh mỉm cười.

“Chuyện này có gì mà phải giấu giếm.” Cô bĩu môi. “Điều kiện của anh tốt như thế, cô gái nào có đầu óc bình thường chẳng có ý với anh.”

“Nhưng nói thẳng ra thế này thì chỉ có một người.”

“Thế sao? Xem ra tôi đúng là thành thật.” Doãn Nghiên Hi giả vờ hậm hực, định rút tay khỏi người anh nhưng ai ngờ, còn chưa kịp lấy tay về thì đã bị Nghiêm Chính níu lại, dùng sức giật một cái là cô nhào vào lòng anh.

Hơi thở đàn ông ủa tới, Doãn Nghiên Hi nhúu mày, định đẩy anh ra theo bản năng. Không ngờ còn chưa kịp dùng sức thì đã bị nắm lấy cằm, một nụ hôn mạnh mẽ đã ập tới.

Nụ hôn này mang đầy tính xâm chiếm, mãnh liệt, không cho cô rút lui.

Có điều Doãn Nghiên Hi nhanh chóng biến tình thế bị động thành chủ động, áp dụng toàn bộ những điều học được từ trong tiểu thuyết, khiến Nghiêm Chính càng trở nên điên cuồng. Mãi đến khi cô cảm thấy sắp không thở nổi nữa, ra sức đánh vào vai anh thì anh mới lưu luyến buông cô ra.

Doãn Nghiên Hi ôm ngực hít thở thật sâu. Nhưng cảm giác nghẹt thở còn chưa tan biến hết thì Nghiêm Chính lại cúi người xuống hôn cô tiếp. Hơn nữa còn mạnh mẽ hơn lần trước, giống như là muốn nuốt chửng cô, khiến đầu lưỡi cô đau nhói.

Cảm giác nghẹt thở khiến Doãn Nghiên Hi trở nên tàn nhẫn. Cô cắn thật mạnh vào môi Nghiêm Chính khiến anh đau đớn phải kêu lên, cuối cùng thả cô ra.

Lần này, Doãn Nghiên Hi vội vàng lùi ra sau vài bước, cách xa phạm vi của anh.

Nghiêm Chính sờ đôi môi bị cô cắn nát, đôi mày kiếm nhíu lại với vẻ không vui.

“Xin lỗi...” Doãn Nghiên Hi vừa thở vừa giải thích. “Tôi không cố ý, là do tôi sắp không thở được nữa.”

Nhìn gương mặt đỏ bừng lên vì không hít thở được của cô, lòng Nghiêm Chính cảm thấy áy náy, nhưng mặt thì vẫn cứ sa sầm, giống như cô nợ anh tiền trăm bạc triệu vậy.

Doãn Nghiên Hi bị anh nhìn đến nổi da gà, cười gượng vài tiếng. “Ừm, hình như mưa nhỏ lại rồi, hay là anh về đi.”

Bộ dạng lúng túng của cô khiến Nghiêm Chính cảm thấy tức cười. “Chẳng phải cô mời tôi lên uống trà sao?”

Doãn Nghiên Hi nuốt nước miếng. “Vây... Anh vào ngồi trước đi, tôi đi nấu nước.”

Nghiêm Chính nhìn thăm chùi chân trước cửa, trầm ngâm nói. “Thôi, để lần sau đi.”

Từ những biểu hiện vừa rồi cho thấy, anh hoàn toàn không có lòng tin vào sự tự chủ của mình, sợ lỡ bước vào rồi, trà không uống mà xơi cô luôn.

“Cũng được.” Doãn Nghiên Hi đồng ý. Mặc dù mục đích của cô là quyến rũ Nghiêm Chính nhưng sự mất tự chủ vừa rồi của anh đã làm cô hơi e sợ. Có lẽ là do quá nhanh, cô còn chưa kịp chuẩn bị.

Mưa ngoài trời đã nhỏ lại, Nghiêm Chính xuống tới dưới lầu, bắt giắc quay đầu nhìn lên trên.

Bác Hoàng thấy anh đứng trong mưa thì vội vã cầm dù bước tới che cho anh. Khi đến gần, ngẩng đầu liếc thấy môi dưới còn rỉ máu của anh thì bác không khỏi ngẩn người, sau đó lập tức cúi đầu, thầm lẩm nhẩm tôi chưa thấy gì hết.

Nghiêm Chính đứng dưới lầu một lát rồi mới lên xe, lạnh giọng nói: “Về nhà.”

Bác Hoàng à một tiếng, không dám nhắc nhở Nghiêm Chính là thật ra sáng nay anh đã hứa là sẽ đến bệnh viện đón cô Lâm đang đi thăm những người gặp tai nạn.

Mấy ngày nay, trụ sở chính của tập đoàn Hồng Thái bị bao phủ trong một không khí áp bức khiến người ta nghẹt thở. Từ cao xuống thấp, từ phó tổng giám đốc cho tới cô nhân viên lễ tân, ai nấy đều cảm thấy bất an, không dám mở miệng.

Tại sao vậy? Bởi vì tâm trạng đại boss không vui. Phải nói là cực kỳ tồi tệ.

Tệ đến mức nào?

“Hôm qua anh ấy nói màu son của tôi khó coi, sau này không được dùng nữa.” Cô lễ tân MM nhăn mặt nói.

“Vây là cô còn hên đó, chỉ cần đổi son là được. Tôi thì phải nhuộm lại cả đầu tóc đây.” Amy ở phòng quan hệ xã hội sắp khóc. “Sáng nay tôi gặp anh ấy ngoài cửa thang máy, anh ấy nói thẳng vào mặt là không thích màu tóc của tôi, bảo nhuộm cái khác xong mới được đi làm tiếp.”

Lili phòng kế hoạch thở dài. “Được rồi, các cô vẫn còn may hơn tôi. Kế hoạch mà chúng tôi trình lên bị quăng về nè.”

“Kế hoạch hợp tác với MI đó hả? Chẳng phải nói làm xong rồi sao?” Amy hỏi.

“Là cái đó đó.” Lili đau khổ nói. “Trước đây thì bảo là ok rồi, bây giờ lại nói là không được, kêu bọn tôi phải làm lại lần nữa. thời gian đàm phán sắp tới rồi, Jacket sắp đi lên được, ngày nào cũng bắt bọn tôi tăng ca.”

“Thật là tội nghiệp.” MM bộ phận lễ tân than thở. “Cô nói xem anh ta bị sao vậy chứ? Có phải là cãi nhau với cô Lâm không? Tôi nghe nói gần đây không hẹn hò với cô ấy.”

“Có lẽ là thế.”

“Thảo nào, thì ra là không được đáp ứng nhu cầu.” Lili nó nhỏ.

Ở bên kia bức bình phong, trợ lý Ngô khóc không ra nước mắt, nhìn gương mặt sa sầm của ông chủ, âm thầm cầu nguyện cho ba cô đồng nghiệp ở bàn bên cạnh nhưng lòng thì hết sức tán thành với kết luận của bọn họ. Biểu hiện gần đây của ông chủ quả thật là giống không được đáp ứng nhu cầu.

Có điều, thân là trợ lý bên cạnh Nghiêm Chính, anh ta biết rất rõ những biểu hiện bất thường gần đây của anh hoàn toàn không phải là vì Lâm Nhân. Ngược lại, gần đây ông chủ còn tìm cách né tránh cô Lâm, mấy lần cô Lâm hẹn anh mà anh toàn tìm cách từ chối.

Tuy không biết nguyên nhân nhưng... Ngô Nhược lén nhìn vết thương đang kết vảy trên môi Nghiêm Chính, cảm giác có liên quan tới nó.

“Tiệc rượu tối nay tổ chức lúc mấy giờ?” Nghiêm Chính đột nhiên phá tan cơn im lặng.

Ngô Nhược ngần ra, sau đó lập tức hiểu đó là hoạt động bán hàng từ thiện do Lệ Viện Hội tổ chức, vội vàng rút notebook ra xác nhận lại. “7 giờ bắt đầu, ở Lệ Sinh.”

Ngập ngừng một chút, Ngô Lệ thăm dò. “Anh muốn tham gia sao?” Lúc trước cô Lâm có hẹn anh nhưng đã bị anh từ chối.

“Thông báo thư ký, bảo chuẩn bị quần áo cho tôi.”

Ngô Nhược dạ một tiếng, hỏi tiếp. “Có cần báo trước với cô Lâm không?”

“Không cần đâu.” Nghiêm Chinh lắc đầu.

Người anh muốn gặp, không phải là Lâm Nhân.

65. Chương 65: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (5)

Trong phòng hội nghị lầu hai của Lệ Sinh đang tổ chức buổi bán hàng từ thiện của Lệ Viện Hội.

Lệ Viện Hội là tổ chức công ích nổi tiếng nhất xứ Cảng, hội viên đều là các quý bà quý cô thuộc giới chính trị hay kinh doanh. Hội nay thường tổ chức những hoạt động từ thiện định kỳ. Dù sao thì những quý bà quý cô lắm tiền nhiều của này cũng ăn ở không, làm chút việc công ích vừa có thể giết thời gian vừa giúp mình và gia đình được tiếng thơm.

Trò chơi của phụ nữ, trước nay Nghiêm Chinh không thích tham gia, Lệ Viện Hội mời vài lần anh đều từ chối khéo. Cho nên khi Nghiêm Chinh đến, Lâm Nhân ngạc nhiên tròn tròn mắt. “Sao anh lại đến đây?”

“Đang lúc anh rảnh rồi nên chạy qua xem xem.” Nghiêm Chinh cười nhẹ, ánh mắt làm như vô tình thoáng lướt qua Doãn Nghiên Hi ở phía sau Lâm Nhân.

Khác với vẻ chật vật thê thảm trong đêm mưa gió ấy, hôm nay cô đẹp như một bức tranh.

Bộ váy dài cúp ngực màu tím sẫm tôn lên dáng người duyên dáng, mái tóc màu hạt dẻ được búi lỏng lẻo phía sau để lộ chiếc cổ trắng trẻo mịn màng và xương quai xanh xinh xắn. Cô ăn vận, trang điểm không chê vào đâu được.

Nhưng nhìn cô như thế, Nghiêm Chinh lại thấy rất khó chịu, giống như là đang nhìn một cái mặt nạ tinh xảo, ngay cả nụ cười ngọt ngào kia cũng khiến anh thấy chướng mắt.

Khi anh lẳng lặng ngắm Doãn Nghiên Hi thì Lâm Nhân cũng chú ý đến vết thương trên miệng anh. “Môi của anh bị sao thế?”

“Không sao cả.” Nghiêm Chinh làm ra vẻ dừng dừng. “Bị con mèo cào trúng một chút.”

“Mèo? Anh nuôi mèo hồi nào vậy?” Lâm Nhân ngạc nhiên.

“Mèo mẹ anh nuôi.” Anh nhìn qua đỉnh đầu cô để ngắm Doãn Nghiên Hi cách đó khoảng hơn một mét, vừa lúc thấy cô đang bấu môi, mặt đầy vẻ chế giễu thì không khỏi mỉm cười. Cô gái này đang chế giễu anh nói dối ư?

Thấy anh đột nhiên mỉm cười, Lâm Nhân rất ngạc nhiên. Cô quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt anh thì chỉ thấy cô trợ lý mới đang bưng ly rượu đứng quan sát hội trường, không có gì khiến người ta chú ý cả. Vậy anh đang cười với ai?

“Có thứ gì em thích không?” Nghiêm Chinh cất giọng thu hút sự chú ý của cô.

“Không có.” Lâm Nhân lắc đầu. “Có điều bà Hà hi vọng em có thể mua được bộ lễ phục mà Dame quyền góp.”

Thật ra hoạt động bán hàng từ thiện là những người trong Lệ Viện Hội quyên góp một vài thứ, sau đó mời những người giàu có đến mua để có được một số tiền làm từ thiện. Về phần người mua, không nhất thiết

phải thích thứ đó lắm, chẳng qua là tiêu chút tiền để kiếm chút danh tiếng. Để buổi bán hàng không quá tẻ nhạt, thường thì phía bán hàng sẽ thương lượng trước với vài người, hi vọng họ có thể mua giùm vài món, khiến buổi bán hàng trông xôm tụ chút.

Nghiêm Chinh nắm tay cô. “Giao cho anh đi, anh mua cho em.”

Trong lúc nói chuyện, bà Hà và Tiêu Thái – phó chủ tịch của Lệ Viện Hội đi về phía này. Người chưa tới mà tiếng đã tới trước. “Chủ tịch Nghiêm quả là khách hiếm gặp.”

“Bà Hà, bà Tiêu.” Nghiêm Chinh lịch sự chào hỏi.

“Hình như đây là lần đầu tiên chủ tịch Nghiêm đến tham gia hoạt động của Lệ Viện Hội chúng tôi thì phải?” Bà Hà cười, trách.

Nghiêm Chinh cúi đầu, làm ra vẻ ngại ngùng. “Thật thẹn quá.”

“Cũng là Lâm Nhân lợi hại, chúng tôi mời nhiều lần lắm rồi mà cậu ấy vẫn không đến.” Bà Hà nói.

“Đúng vậy.” Bà Tiêu bên cạnh cũng hòa theo. “Không nghe lời vợ, bị phạt không được vào phòng thì sao.”

“Bà Tiêu...” Lâm Nhân ngưỡng ngùng lên tiếng, mặt cũng ửng hồng.

“Ôi chao, còn xấu hổ nữa à.” Bà Tiêu tiếp tục trêu.

Nghiêm Chinh ôm eo Lâm Nhân, nhanh trí lảng sang chuyện khác. “Ông Hà và ông Tiêu không đến sao?”

“Lát nữa bọn họ sẽ đến sau.” Bà Hà trả lời.

Đang nói chuyện thì bỗng có một người chạy đến, thì thầm vào tai bà Hà điều gì đó, chỉ thấy bà Hà gật đầu, sau đó cáo lỗi với Nghiêm Chinh. “Thật ngại quá, chúng tôi đã hẹn phóng viên viết bài cho Lệ Viện Hội, Lâm Nhân cũng phải đi.”

“Không sao, mọi người đi đi, tôi đi lòng vòng xem sao.”

Lâm Nhân ngửa đầu nhìn anh, nói nhỏ. “Anh ở đây một mình không sao chứ? Nếu có việc thì về trước cũng được.”

“Không sao, anh biết mà.” Nghiêm Chinh vỗ vai cô. “Em mau vào đi, đừng để người ta chờ lâu.”

Chờ bọn họ đi xa, Nghiêm Chinh từ từ bước về phía Doãn Nghiên Hi đang đứng dựa vào cửa sổ.

Nghe thấy tiếng bước chân, Doãn Nghiên Hi quay đầu lại. Thấy là Nghiêm Chinh, cô khẽ mỉm cười.

“Cô thế này là không có trách nhiệm với công việc rồi.” Nghiêm Chinh lên tiếng trước.

Doãn Nghiên Hi nhướn mày. “Ồ? Sao lại nói thế?”

“Tối nay Lâm Nhân phải tham gia buổi chụp hình cho Lệ Viện Hội.”

“Tôi biết, có vấn đề gì không?” Doãn Nghiên Hi không cho là quan trọng, hỏi ngược lại.

Lần này, đến lượt Nghiêm Chinh nhướn mày. “Bà chủ của cô phải làm việc, còn cô thì trốn ở đây uống rượu ngắm cảnh. Cô nói xem có vấn đề gì không?”

Doãn Nghiên Hi bật cười, vênh mặt lên, chậm rãi nói: “Tôi nhớ có người từng nói anh ta mới là ông chủ của tôi.”

Nghiêm Chinh hơi ngẩn người, sau đó cũng bật cười. “Trí nhớ của cô quả là tốt.”

“Phải xem là so với ai.” Cô nhìn anh với ánh mắt đang mỉm cười. “Chẳng hạn như so với người bị mèo quào hay người cắn mà cũng không nhớ rõ thì trí nhớ của tôi quả là tốt thật.”

Thấy cô đang châm chọc chuyện mình nói dối, Nghiêm Chinh vừa bực mình vừa cảm thấy thú vị. “Vậy ý của cô là tôi nên nói thật cho vị hôn thê của tôi biết tôi bị trợ lý của cô ấy cắn nát môi?”

“Nếu anh không sợ bị phạt không được vào phòng.” Cô dùng những lời của bà Tiêu để trêu chọc anh.

Ấy vậy mà Nghiêm Chinh không hề tức giận mà chỉ bước tới một bước, đến bên cạnh cô, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy để hỏi. “Nếu là thế, cô có cho tôi ở nhờ không?”

Anh cao hơn 1m8, bây giờ đứng gần sát như vậy khiến người ta có cảm giác rất áp bức. Người bình thường, kể cả đàn ông, nếu bị ép sát như vậy thì sẽ bất giác thối lui nhưng Doãn Nghiê Hi thì lại không nhúc nhích. Cô ngửa đầu, mỉm cười nhìn anh, ánh mắt không hề né tránh.

Cuối cùng, chính Nghiêm Chinh lại bị cô nhìn đến bối rối, vội vàng dời mắt sang nơi khác.

Trong lúc nhích người ra sau một chút, anh nghe cô nói: “Tôi không nhạt những thứ người khác vứt đi, tôi chỉ lấy những thứ tôi muốn.”

Trong giây phút ấy, suýt nữa là Nghiêm Chinh đã buột miệng hỏi: “Thế tôi có phải là thứ cô muốn không?”

Nhưng anh không hỏi gì cả, chỉ đưa tay gạt lấy ly rượu trên tay cô rồi uống cạn.

“Có những thứ không phải cô muốn là có thể giành được.” Trước khi đi, anh nói với cô câu này.

Muốn mà không được, đây là chuyện hết sức bình thường trên thế gian.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Nghiêm Chinh đưa Lâm Nhân về xong là đến Happy hour.

Anh vốn đã hẹn với Thẩm Mục Phạm nhưng vừa đến cửa lại nhận được điện thoại của anh. “Sorry, tối nay mình phải ở nhà với Âm Âm.”

“Trọng sắc khinh bạn.” Nghiêm Chinh lầu bầu, thế nhưng trong lòng cũng không trách móc gì anh bạn thân. Có thể gặp được người mình yêu, đó là chuyện rất may mắn, không dễ gì có được.

Uống hết một bình rượu trong tâm trạng bức bối, anh nằm xoài trên sofa, trong bất giác vang lên câu mà Thẩm Mục Phạm đã hỏi anh cách đây không lâu. “Nghiêm Chinh, cậu yêu Lâm Nhân thật lòng hay là vì đã quen với việc chờ đợi.”

Về vấn đề này, những lúc đêm khuya không ngủ được, anh tự hỏi mình không chỉ một lần, lần nào cũng tìm trăm ngàn lý do thuyết phục mình yêu cô ấy thật lòng. Thế nhưng bác sĩ tâm lý lại nói với anh. “Khi anh nảy sinh nghi vấn trước một sự kiện gì thì về mặt nào đó, tức là anh đã phủ định nó.”

Anh không dám tin. Nếu thứ tình cảm mà anh theo đuổi bao nhiêu năm nay không phải là tình yêu thì trên đời này còn có tình yêu thật sao? Nếu có thì nó sẽ thế nào?

Rót rượu vào cái ly không, Nghiêm Chinh bưng ly lên chậm rãi bước về phía cửa kính của căn phòng VIP. Căn phòng này được thiết kế đặc biệt, bên ngoài nhìn vào thì đen thui nhưng bên trong nhìn ra ngoài lại rất rõ. Vì thế anh vừa liếc mắt là đã thấy Doãn Nghiê Hi đang nhảy nhót dưới sàn.

Cô đã thay bộ váy dài ra, mặc một bộ váy ngắn đơn giản, mái tóc búi vừa rồi cũng được xõa tung ra, toát lên vẻ gợi cảm.

Cô nhảy rất thạo, cộng thêm ngoại hình xinh đẹp nên xung quanh có không ít chàng trai xúm lại.

Ánh mắt như hổ rình mồi của những người đó khiến lòng dạ Nghiêm Chinh như có lông chim phất qua, vừa ngứa ngáy vừa khó chịu, cảm giác giống như là thứ gì đó của mình bị người ta nhìn trộm.

Anh ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, đặt ly xuống, bước nhanh xuống lầu, đi thẳng về phía cô.

Thấy anh, Doãn Nghiê Hi hoàn toàn không hề ngạc nhiên mà chỉ chào hỏi. “Hi.”

Hi cái đầu cô. Nghiêm Chinh lập tức ôm chầm lấy vòng eo đang uốn éo của cô, giọng lạnh tanh. “Tôi đưa cô về.”

“Ồ...”

“Ồ gì mà ờ.” Nghiêm Chinh ngắt lời cô, nửa lời nửa kéo cô ra khỏi quán bar.

Bị kéo ra ngoài, dường như Doãn Nghiê Hi cũng không hề tức giận mà vẫn giữ dáng vẻ thờ ơ ấy, khiến Nghiêm Chinh không biết xả giận vào đâu.

“Cô tới đây làm gì?”

Doãn Nghiênn Hi nghiêng đầu, nhìn anh như nhìn thẳng ngốc, nhưng giọng vẫn rất bình thản. “Đến bar, đương nhiên là để uống rượu.”

Cô không hề nói những lời nặng nề nhưng Nghiênn Chinh lại cảm thấy giận, giọng bất giác cũng lớn hơn. “Khuya thế này rồi mà còn uống cái gì.”

Doãn Nghiênn Hi chỉ ờ một tiếng, không hề phản bác, chỉ vuốt lại chỗ áo bị anh kéo nhăn, sau đó quay người đi.

Nghiênn Chinh ngăn ra, sau đó đuổi theo, kéo tay cô lại. “Cô làm gì vậy?”

“Về nhà chứ làm gì.” Cô nói rất đường hoàng.

Ngọn lửa trong lồng ngực cháy bùng lên, anh bực bội nhúu mày, chầm chọc. “Cô biết nghe lời thật đấy nhỉ.”

“Ai bảo anh là ông chủ của tôi.” Doãn Nghiênn Hi nhún vai.

Nghiênn Chinh lườm cô, hít vài hơi thật sâu. Cô gái này đúng là một tổ hợp đầy những mâu thuẫn. Một mặt, cô không hề ngại ngần bày tỏ mình có ý với anh, mặt khác lại tỏ vẻ ung dung, không tìm cách tiếp cận anh, nịnh nọt lấy lòng anh như những cô gái khác, cũng không giả vờ thanh cao chơi trò lạt mềm buộc chặt, lúc xa lúc gần.

Cô thẳng thắn thừa nhận mình có ý đồ với anh nhưng dường như anh lại không phải là mục tiêu thật sự của cô, cho nên cô mới không nịnh nọt anh, thậm chí chẳng thêm giả tạo trước mặt anh.

Giống như lúc này đây, ngoài mặt cô tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời nhưng đồng thời cũng thể hiện thái độ rất rõ ràng để anh biết rằng không phải cô sợ anh mà chẳng qua là lười nói chuyện với anh.

Không thể phủ nhận rằng thái độ mâu thuẫn này của cô đã gợi lên hứng thú ở anh. Nếu cô đã có ý đồ với anh thì anh sẽ cho cô được toại nguyện. Đàn bà ấy à, tiếp cận anh không vì tiền thì cũng vì danh vì lợi. Ngoại trừ cái danh bà Nghiênn anh không thể cho cô, những thứ khác anh đều có thể. Nhưng trực giác nói cho anh biết, cô cũng chẳng thiết làm bà Nghiênn.

Đưa tay nâng cằm cô lên, Nghiênn Chinh cười đầy ẩn ý. “Có phải ông chủ nói gì cô cũng nghe không?”

“Chưa chắc.” Cô thành thật trả lời. “Phải xem tôi có muốn hay không nữa.”

Thấy đó, cô gái này là thế, không hề che giấu sự ích kỷ và tùy hứng của mình, thế nhưng nó lại rất hợp khẩu vị của anh. Nụ cười trên mặt càng tươi, Nghiênn Chinh dùng ngón tay cái vuốt ve cánh môi hồng của cô, thì thầm. “Tối nay ở bên tôi, được không?”

Doãn Nghiênn Hi thoáng nghiêng đầu qua, im lặng nhìn anh vài phút, sau đó đột nhiên há miệng cắn ngón tay anh, kiêu căng ra lệnh. “Tìm chiếc giường nào êm ái chút.”

66. Chương 66: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (6)

Bên trong căn hộ chung cư của Nghiênn Chinh ở Tân Giới, một đôi nam nữ nằm trên chiếc giường lớn, hôn nhau cuồng nhiệt. người Đàn ông ôm chặt lấy thắt lưng người phụ nữ, hút sâu lấy mật ngọt của cô gái.

Doãn Nghiênn Hi nhu thuận mặc cho Nghiênn Chinh muốn làm gì thì làm, nhưng thuận theo như vậy lại không thể đổi lấy một chút thương hoa tiếc ngọc, ngược lại còn như kích thích anh ta càng thêm mãnh liệt, như là phải phát tiết hết một lần ngọn lửa khó chịu trong cơ thể, dùng hết sức – cắn cô.

Đôi môi vừa sưng lại còn hơi tê nhức nhưng Doãn Nghiênn Hi không làm nũng kêu đau như những người phụ nữ khác, ngay cả một chút bất mãn cũng không thể hiện, mà chỉ vòng tay ra sau ốt Nghiênn Chinh, giữ chặt, sau đó há miệng cắn môi trên của anh ta. Mùi máu tươi ngập tràn khắp khoang miệng.

Nghiênn Chinh bị đau, theo bản năng muốn đẩy Doãn Nghiênn Hi ra nhưng lại bị cô ôm chặt, mùi máu nhàn nhạt pha lẫn trong miệng mang lại cảm giác càng kích thích hơn, máu trong cơ thể như càng sục sôi.

Nghiêm Chinh dùng sức hôn cô, mạnh mẽ tách môi cô ra, ngậm chặt đầu lưỡi, không chịu thua. “Doãn Nghiên Hi, em muốn chết.”

Vừa nói, Nghiêm Chinh đã nhanh chóng giữ chặt hai tay của cô, tay phải xé toang áo sơ mi của cô, lộ ra nội y màu đen. Lốp nội y ren màu đen tôn lên phần da thịt trắng nõn, càng kích thích thị giác.

Nhìn chằm chằm đôi gò bồng đảo không chớp mắt, Nghiêm Chinh không chút ngần ngại xốc lớp nội y đang cất giấu hai đỉnh núi lên, gặm cắn, khiến nó nhanh chóng hóa cứng như viên đá hồng ngọc. Cô không ngừng thở gấp, cứ như trong cơ thể có ngọn lửa kích động nào đó.

“Thật thơm.” Nghiêm Chinh mạnh mẽ cắn mút, như thể đang thưởng thức một món sơn hào hải vị, còn tay lại không ngừng nắm lấy đỉnh nhọn bên kia, nắn, vắn vê, cho đến khi Doãn Nghiên Hi khó chịu kêu lên thành tiếng.

Nhìn những dấu hôn phủ khắp da thịt trắng nõn do bị gặm cắn, trong cơ thể Nghiêm Chinh nháy mắt bùng nổ sự đòi hỏi mãnh liệt. Bàn tay to lớn mạnh mẽ tách hai chân cô ra, ngón tay hướng vào khu rùng rậm ẩm ướt dò xét, miệng nhếch lên, giọng điệu mỉa mai, cười nhạt nói. “Chắc, chắc, ướt đầm thế này...”

Doãn Nghiên Hi hung dữ trừng mắt liếc anh ta một cái. “Muốn làm thì làm nhanh lên, còn nói nhảm nhiều vậy làm gì?”

Nghiêm Chinh cười gian tà, đưa hai ngón tay vào trong hang động ẩm ướt. “Đừng vội, tôi sẽ khiến em thấy thoải mái.” Ngón tay anh ta như con rắn, càn rỡ vuốt ve qua lại vùng ướt át, thỉnh thoảng nắm lấy hạt châu ở giữa, cười xấu xa rồi bóp mạnh.

Cảm giác mãnh liệt này khiến Doãn Nghiên Hi cuộn các đầu ngón chân lại. Thấy cô cắn môi, bờ mi run rẩy, Nghiêm Chinh cúi đầu kề sát bên tai cô nhỏ giọng hỏi. “Thoải mái không?” Anh ta vừa hỏi, ngón tay không ngừng chơi đùa cánh hoa mẫn cảm của cô.

“Khốn kiếp, rốt cuộc anh có vào hay không?” Doãn Nghiên Hi đã ngân ngấn nước mắt, nhưng giọng nói vẫn rất cứng rắn.

“Em nói xem?” Nghiêm Chinh giữ chặt chiếc eo thon đang vặn vẹo, mãi mê chăm chú nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, nhìn cô ra sức há miệng thở dốc, ngón tay đâm mạnh vào, thăm dò sự nóng cháy bên trong, lặp đi lặp lại sự ra vào, hưởng thụ sự cắn, mút tràn đầy ở bên trong.

“Nghiêm Chinh...” Doãn Nghiên Hi bị tên đàn ông này trêu chọc đến sắp khóc. “Nếu anh không làm thì tôi sẽ đi tìm...”

Tên người nào đó còn chưa nói ra đã bị một tiếng gầm cắt đứt. “Em dám!”

“Chờ không được nữa rồi sao? Được, tôi cho em.” Nghiêm Chinh kéo khóa quần xuống, lập tức để lộ ra tiểu huynh đệ đã chờ từ lâu, vật thô lớn ấy mạnh mẽ tiến vào, không chút thương xót.

Mặc dù đã làm nhiều lần, nhưng Doãn Nghiên hi vẫn bị bị tình thế bất ngờ này làm đau, phải hít sâu một hơi. Nhận thấy cô không kịp thích ứng, Nghiêm Chinh tạm ngừng động tác của mình, trán phủ đầy mồ hôi trũng mắt nhìn người phụ nữ nằm dưới thân mình. “Cho em...” Nơi đó của cô vừa non mềm vừa hút chặt, mỗi lần làm đều giống như lần đầu tiên, không làm những bước dạo đầu, sẽ khiến cô rất đau.

Nén giận lườm Doãn Nghiên Hi một cái, Nghiêm Chinh đưa tay xuống tìm hạt mầm non mềm ở giữa, nhẹ xoa nắn, môi lại nhẹ nhàng hôn cô để kích thích, cho đến khi cả người Doãn Nghiên Hi thả lỏng, anh mới thẳng tiến, đâm vào chỗ sâu nhất, cả hai người hoàn toàn gắn kết trọn vẹn.

Cảm giác căng đầy lan tỏa khắp cơ thể, Nghiên Hi muốn hét lên nhưng miệng bị anh ta ngăn lại... Nghiêm Chinh ra sức hôn cô, đói khát tàn bạo, xâm chiếm toàn bộ, chuyển động thân dưới cũng nhanh hơn, đâm xuyên, giữ chặt bờ mông cô, khiến cô không thể thoát ra, bản thân phải tiếp nhận toàn bộ tiết tấu di chuyển.

Doãn Nghiên Hi giữ chặt hai bắp vai Nghiêm Chinh, móng tay vẽ lên lưng anh ta một hàng vết bầu hồng hồng.

“Không được bầu.” Nghiêm Chinh kéo tay cô ra đặt hai bên đầu. “Lưng tôi sẽ bị em để lại dấu.”

“Đáng đời!” Doãn Nghiên Hi không sợ chết ngắc đầu lên, kề sát vào cổ anh ta để lại một quả dấu tây.

“Em...” Nghiêm Chinh lấy tay kéo miệng cô ra, không ngờ bị cô cắn một phát.

Anh bị đau phải thu tay lại, vừa mắng ‘mụ điên’ vừa ngang ngược tiến vào ác liệt hơn, đâm xuyên không chút thương tình, cứ như phải lấy đi hết thấy mọi khoảng không của cô, càng nghĩ càng muốn có nhiều hơn...

Sáng sớm, ánh bình minh chiếu vào.

Nghiêm Chinh lẳng lặng cúi đầu nhìn người phụ nữ nằm sấp trên ngực anh ngủ, khoe miệng bất giác nhếch lên thành nụ cười.

Tư thế ngủ của Doãn Nghiên Hi thật xấu, giống bạch tuột quấn lấy đồ vật rồi ngủ không nói, còn rất thích cuốn chần, bình thường khi ngủ lại đem toàn bộ chần ôm vào trong ngực còn cánh tay, phía sau lưng thì để lộ ra ngoài, bị lạnh cóng.

Lần đầu khi qua đêm với cô, anh bị lạnh cóng nên phải tỉnh giấc. Đưa mắt nhìn thì thấy chần đều bị cô đặt dưới người, vừa mới định lấy tay kéo chần, cô liền cau mày lẩm bẩm, hại anh hơn nữa đêm phải gọi khách sạn mang chần lên, sau lại chưa ngủ được bao lâu, cô lại kéo chần, anh giận dữ nhưng chỉ có thể kéo cô ôm chặt trong ngực, mới may mắn tránh khỏi bị cảm lạnh.

Đó là lần đầu tiên Nghiêm Chinh ôm một cô gái ngủ, cứ nghĩ rằng sẽ không quen, không ngờ lại ngủ rất ngon giấc, cơ thể vừa nhỏ, vừa mềm của cô, so với anh thì mảnh mai hơn rất nhiều, cảm giác làn da hơi lạnh lạnh áp vào người thật dễ chịu, mùi hương nhàn nhạt càng khiến anh có được cảm giác bình yên trước nay chưa từng có, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nghiêm Chinh vẫn một mực cho rằng đây chỉ là hành động tránh không bị cảm lạnh, cho đến khi có một lần hai người bọn họ quan hệ, ngủ qua đêm ở khách sạn, anh nửa đêm tỉnh dậy nhìn lên trần nhà thấy bóng hai cơ thể đang ôm lấy nhau, anh mới giật mình phát hiện bộ dáng hai người ôm nhau, hòa hợp đến mức nào. Anh nhảy bèn nhận ra một cảnh báo nguy hiểm, nên từ ngày hôm đó anh bắt đầu cố ý lảng tránh cô.

Nghiêm Chinh vừa nhắc nhở bản thân, anh với Doãn Nghiên Hi chỉ là đàn ông gặp dịp thì chơi, vừa cố gắng thuyết phục mình cô chỉ là bạn tình, có điều do kỹ thuật quá tốt, lại phóng khoáng khiến người cảm dục lâu ngày như anh bị nghiện. Anh còn tự anh ủi mình một khi ở bên Lâm Nhân thì tất cả ong bướm sẽ bị vứt ra sau.

Nhưng khi Lâm Nhân gần như là khỏa thân, nói bóng gió với anh có thể quan hệ trước khi kết hôn thì anh lại không cương nổi, ngay cả khi Lâm Nhân mạnh dạn lấy tay chạm vào tiểu huynh đệ, anh cũng không có phản ứng.

Tiểu huynh đệ của Nghiêm Chinh được đôi tay mềm mại của Lâm Nhân vuốt ve, trên mặt Lâm Nhân đầy xấu hổ, bất lực, “Anh Nghiêm Chinh, có phải em làm không tốt?”

“Không phải.” Nghiêm Chinh vội vàng phủ nhận. Thật tâm mà nói, động tác của Lâm Nhân tuy còn ngây ngô, nhưng liên tục làm như vậy lại mang đến cảm giác quyến rũ đầy mị hoặc, đối lại là trước kia anh đã sớm không kiềm chế được dựng đứng lên, vậy mà hôm nay trong đầu anh chỉ hiện ra một vài đoạn kí ức vụn vặt, quá nhiều anh, khiến anh không có hứng thú, thậm chí còn cảm thấy có chút phiền hà.

Nhìn chăm chú vẻ mặt ủ rũ của Nghiêm Chinh, Lâm Nhân ngưng ngừng nói. “Sao cái đó của anh không... Em nghe người ta nói, đàn ông rất thích được làm như vậy.”

Nghiêm Chinh nhướn mày, cân nhắc lựa lời giải thích. “Anh gần đây bận quá nên hơi mệt.”

“Vậy à.” Lâm Nhân lo lắng khẳng định lại. “Thật sự không phải là vì em làm không tốt?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Nghiêm Chinh gắng gượng nở nụ cười. “Em đừng nóng vội, thời gian còn nhiều mà.”

“Ghét anh quá, ai nóng vội chứ?” Lâm Nhân hờn dỗi đẩy Nghiêm Chinh một cái. “Người ta đây là lo lắng cho anh mà thôi.”

“Lo lắng cho anh cái gì? Không có khả năng thực hiện nghĩa vụ vợ chồng?” Nghiêm Chinh vẻ mặt cợt nhả, mở miệng bông đùa. “Em yên tâm, chờ anh nghỉ ngơi tốt, sẵn sàng đầu vào đó, đảm bảo bắt em phải cầu xin tha mới thôi.”

“Anh...” Lâm Nhân trừng mắt liếc Nghiêm Chính một cái, mặt đỏ rực. “Em không thèm nói chuyện với anh nữa, anh toàn nói bậy bạ.”

Nếu là trước kia, Lâm Nhân then thùng như thế này sẽ khiến tâm tình Nghiêm Chính nhộn nhạo. Nhưng ngày hôm đó khi nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lâm Nhân, anh lại chỉ thấy cực kì khó chịu, trong đầu đột nhiên lại xuất hiện một ý nghĩ... Nếu Doãn Nghiên Hi nghe anh nói như vậy, nhất định sẽ xoay người nằm đè lên anh, kiêu ngạo, mỉa mai nói, “Mặt dày vừa thôi, có giỏi thì bây giờ anh khiến tôi phải cầu xin anh đi...”

Cũng chính khoảnh khắc đó, anh lơ mơ nhận thấy Doãn Nghiên Hi vô thức đã ảnh hưởng đến cuộc sống của anh đến nhường nào. Giữa bọn họ không đơn giản chỉ là bạn tình trên giường, anh cũng không biết cảm giác của mình và định nghĩa quan hệ này như thế nào, cứ thuận theo con tim của mình, đi gặp cô, cùng cô trầm luân vào vòng xoáy tình cảm, không thể tự kiềm chế được.

Đáng tiếc, anh đã lún quá sâu, nhưng vẫn chưa hiểu rõ lòng mình.

Đã có lúc, anh cho rằng Doãn Nghiên Hi toan tính muốn dụ dỗ anh để trèo cao, nhưng mấy ngày nay, cô vẫn không biểu hiện ra một chút suy nghĩ không an phận. Mỗi lần làm xong chuyện xong cô còn dứt khoát hơn cả anh, nhiều lúc còn khiến anh cảm thấy mình mới là một công cụ ẩm giường của cô.

Anh cũng đã từng nghĩ cô định chơi trò lạc mềm buộc chặt, anh cũng thử dùng trang sức đắt tiền dò xét lòng tham, dã tâm của cô. Khi thấy vẻ mặt cô trong lần đầu tiên nhận lấy sợi dây chuyền kim cương anh tặng, đáy lòng Nghiêm Chính mâu thuẫn không thôi. Một mặt khinh thường cô cũng chỉ là một phụ nữ tầm thường yêu tiền, một mặt lại thở phào. Nếu cô đòi tiền, thì anh lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Từ đó về sau, mỗi lần Nghiêm Chính xong chuyện với cô đều bảo thư ký chọn một món quà tương tự đưa cho Doãn Nghiên Hi. Cô nhận vui vẻ nhận tất cả mọi món quà. Nhưng rất nhanh Nghiêm Chính phát hiện ra, sợi dây chuyền kim cương đó cô không mang dù chỉ một lần, ngay cả những bộ quần áo cùng giày dép anh đặt ở các cửa hàng tặng cho cũng bị cô bỏ xó. Mới đầu, anh hiểu lầm tưởng cô tham tiền đem những cái đó đi bán, tức giận ra lệnh cô lấy ra cho anh xem. Cô nhún mày, dẫn anh tới phòng trọ của cô, giật mở cửa tủ quần áo, bên trong là những vật anh đã tặng cô.

“Vì sao lại không mặc?” Nghiêm Chính khó hiểu.

Doãn Nghiên Hi nhún vai. “Tôi không thích dùng mấy thứ đồ quá xa hoa.”

“Nếu không thích, sao lần nào cũng nhận?”

“Không muốn làm gánh nặng cho anh.” Doãn Nghiên Hi bĩu môi. “Mỗi lần xong chuyện anh đưa tôi nhận, như gái bán hoa với khách làng chơi, đôi bên tiền trao cháo múc.”

Doãn Nghiên Hi khinh miệt tự hạ thấp bản thân khiến trong lòng Nghiêm Chính nổi lên cơn giận dữ, tay giữ chặt cánh tay cô, tức giận trừng mắt. “Ý của em là tôi đã coi em là gái bán hoa?”

“Không phải ý của tôi.” Doãn Nghiên Hi cười nhạt, “Là anh coi tôi như gái bán hoa, nếu không sao mỗi lần xong chuyện anh đều sai người mang đủ thứ đồ này nọ đến.”

“Tôi...” Nghiêm Chính á khẩu không trả lời được. Mặc dù anh khó chịu việc cô lấy ví dụ kì cục, nhưng việc anh muốn dùng tiền bạc để trả sòng phẳng là thật. Nhẹ thở ra, Nghiêm Chính buông cánh tay cô ra, thấp giọng nói. “Xin lỗi, tôi...”

“Không cần phải xin lỗi.” Doãn Nghiên Hi lạnh lùng ngắt lời Nghiêm Chính. “Anh không làm gì sai, tôi không cần những thứ đó. Không phải tôi làm bộ thanh cao gì, chẳng qua thứ anh tặng không phải là thứ tôi muốn mà thôi.”

“Vậy em muốn cái gì?” Nghiêm Chính cam đoan.”Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi sẽ làm cho em.” Nói xong lời này, trong lòng anh có chút hi vọng cô nói ra mong muốn của bản thân, cho dù thật sự anh vẫn chưa nghĩ đến phải thực hiện việc đó như thế nào.

Thế nhưng, cô lại suy nghĩ một chút, liền nghiêm túc đáp, “Tôi muốn anh dạy tôi làm thế nào để kéo sập một công ty có mặt trên sàn chứng khoán.”

Nghiêm Chinh sững sốt, “Em muốn đánh sập ai?”

“Trước mắt còn chưa có đối tượng.” Cô lơ đãng đáp.

“Vì sao lại muốn học cái đó?” Nghiêm Chinh cảnh giác nhìn Doãn Nghiên Hi.

“Nghề nghiệp mơ ước của tôi là được bước vào quỹ đầu tư tài chính.” Doãn Nghiên Hi giải thích. “Tôi cũng không gạt gì anh, trước kia tôi đã nộp hồ sơ cho rất nhiều lần, bọn họ hài lòng với các phương diện khác của tôi, nhưng cái không được nhất là tôi thiếu kinh nghiệm đầu tư nguồn vốn, hay nói cách khác là tôi không biết làm thế nào để kéo sập một công ti cổ phần.”

“Cho nên em muốn học rồi sau đó đi ứng tuyển tiếp?” Nghiêm Chinh nhú mày. “Nghề đó không rõ ràng, em đi theo con đường đó phát triển không được tốt. Nếu em muốn đổi sang nghề đầu tư, tôi có thể giới thiệu cho em một vài nhà đầu tư lớn...”

“Tôi không có hứng thú với những quỹ đầu tư bình thường.” Doãn Nghiên Hi cắt ngang lời anh ta. “Anh có khuyên nhủ tôi cũng vô ích, tôi biết chính mình đang làm gì, anh thích dạy thì dạy, không dạy thì tôi cũng từ từ mày mò, dù sao vừa rồi tôi cũng chỉ thuận miệng nói, không đặt hi vọng anh sẽ giúp.”

Nghiêm Chinh bị Doãn Nghiên Hi khiến cho ghen hờn, sau một lúc lâu nói không nên lời, qua một lát anh mới can đảm nói. “Tôi đã nói thì sẽ giữ lời với em, ngày mai tôi sẽ bảo chuyên viên chứng khoán trưởng chỉ dạy cho em trước, chờ sau khi cơ bản đã quen việc, tôi sẽ tự mình hướng dẫn em.”

Nghiêm Chinh không ngờ được rằng cô học rất nghiêm túc, tư chất cũng rất tốt, ngay cả chuyên viên trưởng cũng khen cô tiến bộ rất nhanh, cứ đòi muốn giữ cô lại cùng làm. Nhưng Doãn Nghiên Hi càng nỗ lực Nghiêm Chinh càng tức giận, chết tiệt, cả một hồi lâu, cô tiếp cận anh chỉ vì mục đích muốn học đầu tư.

Nghĩ đến mấy ngày nay Doãn Nghiên Hi học tập quên ăn quên ngủ, thậm chí tới gặp mặt anh cũng từ chối, anh lại càng tức giận không đánh vào đâu được, cúi đầu tức tối cắn vào vai cô một cái.

Doãn Nghiên Hi đang ngủ say thì bị cắn đau. “Gì vậy?”

Nhìn đôi môi đỏ mọng của Doãn Nghiên Hi vầu lên, bụng Nghiêm Chinh bỗng căng cứng, giữ chặt gáy cô, dán môi lên môi cô, hàm hồ nói, “Yêu tinh, mau thức dậy.”

“Ừm.” Doãn Nghiên Hi ngẩng đầu dậy, bực mình nhú mày. “Tránh ra, tôi buồn ngủ gần chết.”

Khi Doãn Nghiên Hi nửa mê nửa tỉnh, tỉnh tỉnh thường hay cáu kỉnh, thế nhưng Nghiêm Chinh thích nhất chọc ghẹo cô vào lúc này, đặc biệt là vẻ mặt vầu môi lăm bầm của cô thực sự rất đáng yêu, làm anh hận không thể cắn cô mấy cái.

“Ngoan, dậy ăn cơm nào. Tôi rất đói bụng, em không đói bụng sao?” Nghiêm Chinh vói tay vào trong áo ngủ rộng thùng thình, vuốt ve bầu ngực no đủ của cô. “Cứ bị bỏ đói mãi thì chỗ này sẽ nhỏ đi đấy.”

Bị Nghiêm Chinh quấy phá mãi, Doãn Nghiên Hi làm sao ngủ tiếp được. Tức giận mở mắt ra, cô hung dữ kéo bàn tay đang làm loạn của anh ra, xốc chân lên ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường. Nhưng một chân vừa mới chạm đất đã bị kéo trở lại, ngã mạnh xuống giường.

“Anh...” Lời trách mắng chưa kịp nói ra, thì môi đã bị khóa lại, quần quýt không rời. Đoạn đang thở dốc, cô bị Nghiêm Chinh nằm đè phía trên, thở hổn hển. “Không phải anh đói bụng sao?”

Nghiêm Chinh ừ một tiếng, kéo hai chân cô vòng ngang thắt lưng. “Vì vậy tôi phải ăn thật nhanh.”

Mưa gió rít gào, kích tình vẫn như những lúc trước, cô nức nở tiếp nhận từng cú xâm nhập của anh, cho đến khi mệt đến mức sức cùng lực kiệt, anh ta mới phóng thích ở chỗ sâu nhất trong cơ thể cô...

Cơn kích tình đi qua, Nghiêm Chinh gọi người mang cơm lên phòng. Anh đặt Nghiên Hi ngồi lên đùi mình, kiên nhẫn đút cô ăn cơm.

“Kat nói đầu tháng nay em mua cổ phiếu kiếm được không ít tiền.”

“Không bao nhiêu cả.” Cô há mồm nuốt gọn miếng bánh gato mà anh đút, thờ ơ nói. “Mấy triệu mà thôi.”

“Lời hơn 300% rồi mà còn chưa thấy đủ sao?”

“Người lấy tiền lời đâu phải tôi.”

“Em muốn lấy à?” Anh cúi đầu, liếm miếng kem dính trên môi cô. “Tôi sẽ nói với Kat, sau này tiền lời đều cho em hết.”

“Đúng là tiêu tiền như rác.” Cô cười khê, mang theo vẻ châm chọc.

“Chỉ cần em muốn, tất cả đều là của em.” Nghiêm Chinh nửa đùa nửa thật hứa hẹn với cô. Trong lòng anh đang có một giọng nói vang lên: Đâu chỉ tiền tài, cả con người anh cũng là của em.

Đáng tiếc, bất kể là tiền hay người của anh, cô đều không có hứng thú.

67. Chương 67: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (7)

Ăn cơm xong, Nghiêm Chinh ôm Doãn Nghiên Hi trở lại giường.

“Em ngủ thêm nữa đi, tôi phải đến công ti một chút.” Nghiêm Chinh cài cúc áo sơ mi. “Chờ tôi xong việc, buổi tối trở về dùng cơm với em.”

“Không cần.” Doãn Nghiên Hi miễn cưỡng trở người. “Buổi tối tôi đã có hẹn trước với Chi Âm rồi.”

Nghiêm Chinh đã quen việc cô từ chối. Dù sao cô vẫn chưa thể hiện ra sự quan tâm quá mức đối với anh, nhưng thật ra anh muốn đối tốt với cô một chút, gần gũi hơn một chút.

Thở dài một hơi bất đắc dĩ, anh gài nút tay áo lại. “Vây ăn cơm xong tôi sẽ đến đón em.” Không để Doãn Nghiên Hi có cơ hội từ chối, anh lại nói tiếp. “Cứ như vậy đi, đến lúc đó sẽ nói lại sau.”

Doãn Nghiên Hi ừ một tiếng coi như đồng ý.

Nghiêm Chinh bất đắc dĩ nhún mày, cúi người hôn lên trán cô. “Tôi đi đây, em ngủ tiếp đi.”

Sau khi Nghiêm Chinh đi, Doãn Nghiên Hi ôm chăn, không ngừng trở mình trần trọc, cuối cùng bức bối phải ngồi dậy. Thói quen quả là một thứ đáng sợ. Không biết từ lúc nào, dường như cô đã quen với vòng tay ấm áp của Nghiêm Chinh, quen với việc được anh ôm khi ngủ.

Vào nhà tắm tắm rửa xong, cô choàng khăn tắm bước vào phòng để đồ. Nhìn quần áo mới không ngừng tăng lên, cô bĩu môi. Người đàn ông này thật là cố chấp. Cô đã nói không biết bao nhiêu lần là không thích mặc hàng hiệu nhưng anh vẫn cứ mua. Cứ vài ngày là lại mang catalogue đến, kéo cô cùng xem. Chỉ cần mắt cô dừng lại ở đâu đó lâu một chút là đảm bảo ngày hôm sau, bộ quần áo ấy sẽ có mặt trong tủ đồ của cô.

Lúc dọn vào đây, cô chỉ xách theo một cái vali da nhỏ chứa năm sáu bộ quần áo, hai đôi giày. Nhưng bây giờ, phòng chứa quần áo đã bị cô chiếm hơn nửa gian phòng, vậy mà ngày hôm qua anh còn bảo là định phá tường, thông với căn phòng bên trái, làm phòng chứa đồ cho cô.

Anh nghĩ là cô sẽ ở đây lâu dài ư? Có điều, chính cô cũng không ngờ là mình sẽ dọn tới đây ở chung với anh.

Một tháng trước, lần đầu tiên Nghiêm Chinh dẫn cô về nhà, sau cơn ân ái, anh ôm cô hỏi. “Giường của tôi êm chứ?”

Cô vẫn chưa quen với việc bị anh ôm nên nhún mày, đẩy anh ra. “Cũng tạm được.”

Nhưng Nghiêm Chinh lại ôm cô chặt hơn. “Nếu thích thì dọn qua đây ở đi.”

Doãn Nghiên Hi ngẩn người trong vài giây, sau đó cười lạnh. “Anh không sợ bị vị hôn thê bắt gặp sao?”

“Cô ấy sẽ không đến đây.” Nghiêm Chinh cam đoan. “Ngoại trừ tôi ra thì chưa từng có ai đến đây cả.”

“Căn cứ bí mật à?”

Nghiêm Chinh không muốn lãng nhăng về vấn đề này với cô nên chỉ nói: “Dọn qua đây đi, chúng ta không thể thường ngủ trong khách sạn được.”

“Sợ bị phóng viên chụp được à?”

Nghiêm Chinh lườm cô một cái, cắn lên má cô như trừng phạt. “Đồ vô lương tâm, tôi sợ em ngủ không ngon thôi.”

Ở bên nhau lâu ngày, anh mới biết trước đây cô bảo mình kén giường không phải là thuận miệng nói chơi. Cô chẳng những kén giường mà còn khó quen hoàn cảnh. Đừng nói là đổi khách sạn, chỉ đổi ra giường thôi mà cô phải trần trọc mãi mới ngủ được. Cho dù có cố ngủ thì nửa đêm cũng thức giấc, người đầy mồ hôi lạnh.

Lúc mơ thấy ác mộng, cô không kêu gào giống như những người khác, chỉ cuộn mình lại, mặt đầy vẻ đau khổ, sau đó đột nhiên mở mắt ra, hoảng hốt nhìn lên trần nhà, thở hổn hển.

Về việc cô mơ thấy những gì, anh từng hỏi rất nhiều lần nhưng cô vẫn không chịu nói, chỉ ôm chăn đưa lưng về phía anh. Anh biết cô không ngủ, mặc dù cô cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, giả vờ như đang ngủ say. Bởi vì không có ai ngủ say mà sống lưng còn cứng ngắc như một chiếc cung.

Sau đó, anh không hỏi cô nữa. Những khi cô mơ thấy ác mộng, anh sẽ ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Nghiêm Chinh từng hỏi bác sĩ tâm lý về tình trạng của cô. Bác sĩ kết luận đó là do thiếu cảm giác an toàn trầm trọng, đề nghị không nên thay đổi hoàn cảnh liên tục, tốt nhất là nên bày biện phòng ngủ theo ý thích của cô.

Vì thế, Nghiêm Chinh đưa cô về nhà. Như anh đã nói, đây là lãnh địa bí mật của riêng anh, là nơi anh nghỉ ngơi sau những giây phút mệt mỏi nhất, ngay cả ba mẹ cũng không biết. Nhưng anh muốn chia sẻ nó với cô.

“Tôi cho người sửa sang lại một chút, em xem còn chỗ nào cần thay đổi không, để tôi nhờ người làm luôn.” Anh đùa nghịch mở tóc xoắn trên gối của cô. “Yên tâm, tôi không thường ở đây, khi cần mới đến thôi.”

Như đoán được cô sắp nói gì, anh lên tiếng trước. “Vốn sang chỗ em cũng được. Nhưng em biết đó, không ít quản lý cấp cao của Hồng Thái cũng ở bên đó, tôi nghĩ em không muốn để bọn họ biết được.”

Câu này đánh trúng tâm lý của Doãn Nghiên Hi. Cô nghĩ ngợi một lát rồi chấp nhận yêu cầu của anh. “Được rồi.”

Nhưng sau đó, khi cô dọn qua đây thì mới phát hiện anh nói không thường ở đây chẳng qua chỉ là lời nói dối.

Ngoại trừ tuần đầu tiên, anh làm bộ đi khỏi đó hai ngày thì những tuần sau, anh viện đủ cớ để ở lại, cuối cùng thì thành như bây giờ, hai người ở chung với nhau.

Có đôi khi Doãn Nghiên Hi lấy làm lạ. “Hết giờ làm là anh sang đây, bộ không cần hẹn hò với vị hôn thê sao?”

“Trưa nay có gọi điện thoại rồi.” Anh trả lời một cách băng quơ, nhanh chóng lảng sang chuyện khác. “Tôi có một bản phim gốc, tối nay xem phim với tôi đi.”

Doãn Nghiên Hi cảm thấy rất mâu thuẫn trước hành vi đeo bám của anh. Dụ dỗ anh, khiến anh bỏ rơi Lâm Nhân là một bước quan trọng trong kế hoạch báo thù của cô. Nhưng cô chỉ muốn chia rẽ bọn họ chứ không mong anh thật sự động lòng với mình.

Có điều cô không phải con ngốc nên đã phát hiện ra thái độ của anh đối với cô dạo này đã không còn là chơi bời qua đường nữa, về phần cô... Doãn Nghiên Hi nhìn vào gương, cười cười. Thù lớn chưa trả, cô không có tư cách động lòng.

Xử lý xong mấy giao dịch, Doãn Nghiên Hi thay quần áo, lái xe đến chỗ hẹn.

Bạch Chi Âm đã đến từ sớm, đang rúc mình trên chiếc sofa ở trong góc, ngẩn ngơ nhìn chiếc đèn xông ở trên bàn. Nghe tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên, cổ nở một nụ cười. “Đến rồi à?”

Doãn Nghiên Hi ngồi xuống, giơ tay lên gọi một ly cà phê. Đợi nhân viên phục vụ đi khỏi đó mới thuật lại cho Bạch Chi Âm nghe những tin tức mình nghe ngóng được từ chỗ Nghiêm Chính. Khi biết bạn mình còn chưa thú thật với Thẩm Mục Phạm chuyện mang thai giả thì không khỏi quýnh lên. “Cậu định cứ giấu mãi đấy à? Mấy tháng nữa là không giấu được đâu đấy!”

“Mình biết, nên muốn tranh thủ mang thai thật đây.” Bạch Chi Âm ngáp ngừng một chút, giọng mang vẻ chán chường. “Có điều bây giờ mình bắt đầu nghi ngờ tính khả thi của chuyện này.”

“Vì sao?” Doãn Nghiên Hi hỏi.

“Vì...” Bạch Chi Âm đỏ mặt. “Anh ấy không chịu chạm vào mình.”

Doãn Nghiên Hi đang uống cà phê bị lời nói đó làm cho phát sắc, ho khan hỏi. “Cái, cái gì? Anh ta không chạm vào cậu?”

Bạch Chi Âm gật đầu, thủ thỉ nói ra đầu đuôi sự việc. “Các chuyên gia khóa học nói với anh ta, ba tháng đầu là thời điểm thai nhi yếu nhất, không nên quan hệ.”

“Còn có cái này nữa à?”

Bạch Chi Âm rên rỉ. “Mình cũng là lần đầu nghe nói.”

Doãn Nghiên Hi có chút dăm chiêu, suy nghĩ đầu đầu. “Nhưng nhịn lâu như vậy, có khi nào ghen đến tịt luôn không?”

Lần này đến phiên Bạch Chi Âm bị sắc. Cô trừng mắt nhìn cô bạn thân liếc một cái. “Cậu trở về hỏi Nghiêm Chính thử, có khi nào ghen đến tịt luôn không?”

“Hỏi anh ta.” Doãn Nghiên Hi bĩu môi. “Đáp án của anh ta chắc chắn là có.” Ngay cả mấy ngày cô có kinh nguyệt, anh ta nhẫn nhịn mà lòng như lửa đốt, dù dễ đủ điều, buộc cô phải dùng biện pháp khác giúp anh ta giải tỏa. Nếu bắt anh ta nhịn ba tháng, còn không phải là lấy mạng anh ta. Thật sự không biết sau này cô mang thai, anh ta phải làm sao?

Không đúng, mang thai cái gì? Cô đang suy nghĩ đi đâu vậy. Mục đích của cô là làm cho Lâm Nhân đau đớn, khiến cho cô ta ném thử cái gì gọi là mất đi, muốn cho cô ta vì hành động ác độc đối với Lâm Trung Viễn năm đó mà phải trả cái giá thật đắt. Một khi đạt được mục đích, cô liền phải mông chạy lấy người, quan tâm Nghiêm Chính làm cái gì. Ai cần biết anh ta yêu ai, cùng ai sinh con. Anh ta nhịn hay không nhịn, không liên quan gì đến cô.

Doãn Nghiên Hi uống một ngụm cà phê, cà phê đen không bỏ đường chạy xuống cổ, lưu lại một nỗi cay đắng, còn có chút mùi vị chua xót khó nhận ra.

Thấy cô đột nhiên trở nên im lặng, Bạch Chi Âm lo lắng hỏi. “Sao vậy? Ngơ ngẩn cái gì thế?”

“Không có gì.” Doãn Nghiên Hi lắc đầu, lảng sang chuyện khác. “Phía Liên Hi đã bắt đầu nuốt cổ phiếu của Lâm Thị, phía cậu thế nào rồi?”

“Cũng vào quỹ đạo rồi.” Bạch Chi Âm giới thiệu. “Mình đã tìm được hai công ty nhỏ ở Mỹ và Nhật, số liệu rất tốt, khả năng cũng không tồi, hơn nữa mình luôn xem chặt chẽ nên chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Cảm ơn cậu, Chi Âm.” Doãn Nghiên Hi nắm chặt tay cô.

“Cảm ơn gì chứ? Chúng ta là gì của nhau nào?” Bạch Chi Âm liếc cô một cái, bỗng nhớ tới một chuyện. “Đúng rồi, chuyện lần trước cậu nói mình đã tra được rồi.”

Doãn Nghiên Hi tròn xoe mắt. “Cậu tra được rồi? Sao tra được hay vậy?”

Bạch Chi Âm vuốt mũi. “Cáo mượn oai hùm, dùng quan hệ của Thẩm Mục Phạm chứ sao.” Không đợi Doãn Nghiên Hi lên tiếng, cô vội giải thích. “Nhưng anh ấy không biết đâu.”

Doãn Nghiên Hi yên tâm gật đầu, nhận lấy tài liệu mà Bạch Chi Âm đưa, nghe cô nói. “Quả thật Lâm Trung Viễn còn có một đứa con gái, là con của ông ta với một vũ nữ tên là Trịnh Mi. Vừa sinh ra thì bị đưa sang đại lục, không định nhận lại. Năm cô ta 18 tuổi có về Hongkong tìm ông ta, nhưng sau đó nhanh chóng rời khỏi Cảng, từ đó không liên lạc nữa.”

“Lòng dạ ông ta cũng tàn nhẫn thật, ngay cả con gái ruột cũng không nhận.” Doãn Nghiên Hi vừa lật nhanh tài liệu, vừa hỏi. “Bây giờ bọn họ đang ở đâu?”

“Có người từng gặp bọn họ ở Phúc Kiến, mình đã nhờ Liên Lăng đích thân sang đó, vài ngày nữa sẽ có tin tức.”

Doãn Nghiên Hi gật đầu, gấp tài liệu lại, mắt trở lên sắc lạnh. “Không biết bọn họ có hứng thú về giành tài sản không nhỉ?”

Phía Liên Lăng nhanh chóng truyền đến tin tức, Trịnh Mi bằng lòng gặp mặt họ, nhưng phải đích thân gặp Doãn Nghiên Hi.

Lúc đầu cô nghĩ bà ta vì tiền, nhưng sau khi gặp thì mới biết sự thật còn đáng sợ hơn thế.

Thì ra năm đó Trịnh Mi là vũ nữ chỉ bán rượu chứ không bán thân trong hộp đêm. Lâm Trung Viễn say mê sắc đẹp của Trịnh Mi, muốn bao bà nhưng bà luôn từ chối, khiến ông ta nhiều lần thất bại.

“Tên cầm thú ấy thấy tôi không chịu nên bèn lên bờ thuốc trong rượu của tôi, khiến tôi hôn mê rồi cưỡng bức tôi.” Trịnh Mi nhớ lại năm đó, khóc không thành tiếng.

“Bà không báo cảnh sát sao?” Liên Lăng hỏi.

“Báo rồi chứ. Nhưng ông ta luôn miệng nói là tôi tự nguyện, còn mua được nhân chứng nói là tôi chủ động dụ dỗ ông ta.”

“Đồ khốn nạn.” Doãn Nghiên Hi siết chặt tờ khăn giấy trong tay, nghiến răng mắng. “Loại cầm thú nay đừng hy vọng dùng pháp luật chế tài ông ta.”

Liên Hi vỗ vai cô, tỏ ý bảo cô đừng kích động, sau đó giải thích tường tận với Trịnh Mi kế hoạch của họ.

“Sau khi thành công, ngoại trừ tài sản mà tòa phán cho các vị, chúng tôi còn cho các vị thêm một số tiền, bà có thể tiếp tục ở đại lục hoặc là di dân ra nước ngoài.”

Trịnh Mi nghẹn ngào lắc đầu. “Tôi không cần tiền, tôi chỉ muốn các người giúp tôi một chuyện.”

“Bà nói đi, nếu làm được thì chắc chắn chúng tôi sẽ đồng ý.”

Bà ta ngẩng đầu nhìn Doãn Nghiên Hi. “Ba và em trai cô bị Lâm Nhân tông chết đúng không?”

Doãn Nghiên Hi gật đầu.

“Vậy chắc cô cũng muốn cô ta bị trừng phạt, đúng không?”

“Tôi sẽ khiến cô ta mất hết tất cả.” Doãn Nghiên Hi cắn hận nói.

“Vậy thì được, điều tôi cần chỉ có thể, khiến Lâm Nhân thân bại danh liệt, sống không bằng chết.” Lúc nói những câu này, mắt Trịnh Mi long lên, đầy vẻ thù hận.

Liên Hi nhíu mày. “Người hại bà năm đó là Lâm Trung Viễn, vì sao lại trả thù Lâm Nhân?”

“Bởi vì cô ta làm hại con gái tôi.” Trịnh Mi cắn môi, người khẽ run lên.

“Năm Toa Toa 18 tuổi, không biết Lâm Trung Viễn nổi cơn gì mà đột nhiên phái người đến tìm chúng tôi nói là muốn gặp con gái. Tôi nhất thời mềm lòng, cảm thấy cũng nên để Toa Toa đi gặp cha nên cho nó tới Hongkong. Nhưng không ngờ bị Lâm Nhân biết, cô ta...” Trịnh Mi bịt miệng, nước mắt tuôn chảy như mưa. “Ngoài mặt, cô ta làm như rất vui vì được gặp em gái, dẫn Toa Toa tham gia tiệc trên du thuyền rồi bỏ thuốc, làm hại con bé...”

Trịnh Mi không nói tiếp được nữa, nhưng họ có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra sau đó. Thảo nào mà Toa Toa đột nhiên bị đưa về, thì ra là xảy ra chuyện như vậy.

Nhìn dáng vẻ lương thiện trong sáng của Lâm Nhân thường ngày, Bạch Chi Âm cảm thấy không dám tin. “Trông cô ta như một con nai tơ, sao lại thế?”

“Nai tơ?” Trịnh Mi cười xùy. “Rắn độc mới phải.”

“Cô ta nghĩ là mình làm rất bí mật, thần không biết quỷ không hay nhưng không ngờ Toa Toa bị say nên ới ra không ít thuốc. Tuy không có sức phản kháng nhưng ý thức của con bé rất tỉnh táo, nghe rõ mồn một những gì cô ta nói với đám bạn chó của mình.”

“Chắc là nó vẫn còn tơ, hời cho tụi mày quá. Tụi mày còn đứng đó làm gì, cùng lên đi chứ? Phá trình nó cho tao...”

Bạch Chi Âm nghe những lời Trịnh Mi kể lại, không khỏi rùng mình. Một cô gái 18 tuổi biết được nỗi đau mà mình phải hứng chịu là do người chị vừa mới này thôi còn thân thiết với mình sắp đặt, nghĩ tới tâm trạng của cô bé lúc ấy, cô cảm thấy lạnh cả người. Đối diện với một người có lòng dạ hiểm độc như vậy, kế hoạch của Nghiên Hi có thể tiến hành thuận lợi không? Còn nữa, với sự gian xảo của cô ta, e là sớm đã biết chuyện giữa Nghiên Chinh và Nghiên Hi.

Giả vờ không biết, phải chăng là đang tìm cơ hội đối phó Nghiên Hi?

68. Chương 68: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (8)

Chiều thứ sáu, Doãn Nghiên Hi bị Lâm Nhân gọi đến phòng làm việc bàn bạc cụ thể chuyện tổ chức biểu diễn góp tiền từ thiện vào ngày chủ nhật ở sân bay.

Bàn chuyện xong, Lâm Nhân nhìn đồng hồ đeo tay: “Ồ, mới đó mà hơn 7 giờ rồi à. Mãi nói chuyện, quên mất là hết giờ làm lâu rồi.”

Doãn Nghiên Hi mỉm cười. “Không sao.”

“Sao lại không sao. Hôm nay là thứ sáu, làm lỡ cuộc hẹn hò của cô, chắc chắn bạn trai cô sẽ hận bà chủ như tôi chết mất.” Lâm Nhân nháy mắt thật nghịch ngợm.

Nếu không có chuyện của ba, không có sự tố cáo của Trịnh Mi, có lẽ Doãn Nghiên Hi đã cảm thấy Lâm Nhân thật đáng yêu, thật trong sáng, nói chuyện thật ngọt ngào, hề chút là đồ mặt, có vẻ không hiểu chuyện đời. Nhưng sau khi biết mọi chuyện, cô chỉ cảm thấy khả năng đóng kịch của cô gái này thật kinh khủng, lòng dạ sâu không lường được.

Dù là thế, cô vẫn phải giả vờ như không biết gì, pha trò hòa theo cô ta. “Tôi vẫn chưa có bạn trai.”

“Cái gì?” Lâm Nhân tròn xoe mắt, ra vẻ không dám tin. “Sao cô lại không có bạn trai được chứ? Cô đẹp như thế, lại rất có năng lực, nếu tôi là đàn ông chắc chắn sẽ thích cô. ”

Doãn Nghiên Hi không muốn tốn nước miếng với cô ta nên cười gạt đi. “Đáng tiếc cô không phải là đàn ông.”

“Tôi không phải là đàn ông nhưng có thể giới thiệu cho cô người đàn ông tốt mà.”

“Cảm ơn cô nhưng bây giờ tôi vẫn chưa muốn tìm bạn trai.” Doãn Nghiên Hi từ chối thẳng. “Tôi rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, một mình cũng rất tốt.”

“Một mình thì có gì tốt chứ?” Lâm Nhân hoàn toàn không đồng ý với cô. “Lẻ loi hiu quạnh, rất cô đơn. Con người là động vật bầy đàn, cô phải ra ngoài hoạt động nhiều hơn, không thể cứ ở trong nhà.”

Không đợi Doãn Nghiên Hi phản đối, cô ta tự ý tuyên bố. “Được rồi, tối nay để tôi dẫn cô ra ngoài chơi nha.”

Dẫn cô ra ngoài chơi? Doãn Nghiên Hi thấy không ổn, bỗng nhiên nhớ đến tình cảnh của con gái Trịnh Mi.

“Không được, tối nay tôi còn có chuyện phải làm.”

“Có chuyện gì chứ? Có chuyện thì cũng phải ăn cơm trước đã phải không?” Lâm Nhân cười hì hì, nói. “Đừng căng thẳng. Chúng ta đi ăn cơm chứ không phải đi coi mắt đâu.”

“Được rồi, coi như đây là nhiệm vụ mà tôi giao cho cô.” Lâm Nhân không cho phép cô từ chối. “Cô phải đi.”

Đã nói tới nước này, Doãn Nghiên Hi cũng không tiện từ chối nữa.

Lâm Nhân thân thiết khoát cánh tay cô, cười tươi tắn. “Tối nay cô cứ đi theo tôi đi.”

“Được rồi.” Doãn Nghiên Hi cười nhẹ. Cô không phải là Toa Toa, Lâm Nhân muốn dùng những thủ đoạn tâm thường ấy để đối phó cô đâu có dễ.

Lâm Nhân dẫn cô đến một nhà hàng Trung ở vịnh Đồng La. Có lẽ cô ta là khách quen nên nhân viên rất nhiệt tình, không cần hỏi nhiều đã dẫn họ đến chỗ VIP ở sát cửa sổ.

Vừa ngồi xuống, Lâm Nhân đã nói với nhân viên phục vụ. “Thêm một bộ chén đĩa nữa đi.”

Doãn Nghiên Hi giật mình. “Còn ai nữa sao?”

“Đừng căng thẳng.” Lâm Nhân cười hì hì, hớp một ngụm nước. “Không phải dẫn cô coi mắt đâu.”

Doãn Nghiên Hi cười gượng. “Tôi lo là người không quen, sẽ có cảm giác ngượng ngập.”

“Vậy thì cô cứ yên tâm, người này cô rất quen.”

Rất quen? Tim Doãn Nghiên Hi đánh nhịp một cái. Còn chưa kịp hỏi thì đã thấy Lâm Nhân đứng dậy, mặt tươi cười nhìn về phía sau mình.

Không cần nhìn cô cũng biết người ở phía sau là ai. Đúng là rất quen.

“Anh Nghiêm Chính, ở đây này.” Lâm Nhân gọi thật ngọt ngào.

Một ánh mắt nóng rực chiếu thẳng vào sau lưng. Doãn Nghiên Hi nắm chặt ly nước, bình tĩnh nghe tiếng bước chân ngày càng gần. Mãi đến khi anh đến bên cạnh bàn, cô mới ngẩng đầu lên, nở với anh một nụ cười thật rạng rỡ. “Chủ tịch Nghiêm, chào anh.”

Đáng tiếc, ánh mắt của người được chào hỏi có vẻ như không được vui lắm. Mặt anh lạnh lùng, mắt thì nhìn chằm chằm vào cô, trong đó có vẻ gì khó diễn tả thành lời.

Doãn Nghiên Hi tin rằng nếu không có Lâm Nhân ở đây, chắc chắn người đàn ông này sẽ kéo lấy tay cô, hậm hực hỏi. “Sao cô lại ở đây?”

Có điều, thân là chủ tịch của Hồng Thái nên đường nhiên sức trấn tĩnh của anh khá tốt, sau giây lát ngạc nhiên và tức giận thì lập tức trở nên như thường, lịch sự chào hỏi cô. “Cô Doãn cũng ở đây à?”

Có lẽ vì đã quá thân mật với anh nên Doãn Nghiên Hi có thể dễ dàng nhận ra vẻ bất mãn của anh trong câu nói.

Cô mím môi, làm ra vẻ áy náy. “Đúng vậy. Không biết cô Lâm có hẹn với anh, làm hỏng thế giới của hai người rồi.”

Thảo nào mà sáng nay trước khi đi làm anh bảo tối nay có chuyện, không thể về ăn cơm với cô được, thì ra là hẹn với vị hôn thê. Thế mà khi sáng cô thuận miệng hỏi có chuyện gì thì anh lại gạt cô bảo là phải tăng ca.

Đàn ông, quả nhiên luôn nói dối.

Hừ một tiếng thật nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy, cô uống một hớp nước, khẽ nhún mày lại. Nước chanh này chua quá, khiến bụng cô thấy chua lè.

Dường như Nghiêm Chính cũng nhớ tới chuyện lúc sáng nên mặt bắt giác hiện lên vẻ mất tự nhiên.

Lâm Nhân thì làm như không thấy gì cả, khoác lấy tay anh, nũng nịu. “Anh đứng đó làm gì, mau ngồi xuống gọi món đi, bọn em đói lắm rồi.”

Nghiêm Chinh hoàn hồn lại, ngồi xuống theo lời cô ta, mở thực đơn ra hỏi Lâm Nhân. “Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được. Đây là nhà hàng của anh, anh quen hơn em mà.”

Thì ra nhà hàng này cũng thuộc sở hữu của anh, thảo nào mà khi này nhân viên lại nhiệt tình đến thế.

Nghiêm Chinh tiện tay lật vài tờ thực đơn rồi bắt đầu gọi món. Vừa gọi được vài món thì Lâm Nhân liền chen vào. “Ài da, anh đừng có chăm chăm gọi những món em thích, phải hỏi xem Nghiê Hi có ăn được không chứ.”

Bàn tay đang cầm thực đơn của Nghiê Chinh bỗng khựng lại giây lát, sau đó nghiêng đầu qua hỏi Nghiê Hi. “Cô thích ăn gì?”

“Không sao cả, tôi không kén ăn.” Cô nói rất thông dong. Thật ra trong mấy món Nghiê Chinh gọi vừa rồi, có vài món cô thích ăn, chẳng qua sau khi nghe Lâm Nhân nói thì cảm thấy không còn thích nó nữa.

Gọi thêm vài món, Nghiê Chinh đóng thực đơn lại. “Cứ thế đã. Mau đem đồ ăn lên, hơn nữa bảo với đầu bếp không được cho tiêu vào các món ăn.”

“Anh không ăn tiêu à?” Lâm Nhân ngạc nhiên.

“Gần đây cổ họng anh không khỏe lắm.” Nghiê Chinh trả lời, mắt thì lơ đãng nhìn sang cô gái bị dị ứng với tiêu nhưng chỉ thấy cô đang nhìn chăm chăm vào ly nước, không biết đang nghĩ gì.

“Có phải do nóng trong người không?” Lâm Nhân lo lắng hỏi.

“Chắc là vậy.” Nghiê Chinh trả lời cho có lệ.

Lâm Nhân giận dữ lườm anh một cái. “Anh đó, suốt ngày chỉ lo làm việc, không biết chăm sóc mình chút nào.”

Nghiê Chinh cười cười, không đáp lại nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới hứng thú nói chuyện của Lâm Nhân. “Cũng tại em hết, không chăm sóc anh cho tốt. Xem ra mẹ nói rất đúng, em nên dọn qua sống chung với anh, rảnh rỗi cũng có thể nấu đồ bổ gì đó...”

Nghe Lâm Nhân nói muốn dọn qua ở chung, Nghiê Chinh vội vàng ngắt lời. “Trong nhà có người giúp việc, đâu cần em phải làm.”

“Có người nấu nhưng anh phải chịu về ăn mới được chứ.” Lâm Nhân không quan tâm đến nhân viên phục vụ đang bưng đồ ăn lên mà tiếp tục nói. “Nghe mẹ nói gần đây anh không về nhà.”

“Mấy tháng nay anh hơi bận.” Nghiê Chinh múc cho Lâm Nhân một chén súp Phúc Lộc Thọ. “Ăn cơm trước đã. Có gì ăn xong rồi nói.”

“Ai biết anh bận chuyện gì chứ.” Lâm Nhân nhận lấy chén súp, giọng đùa cợt. “Biết đâu đang lãng nhăng với cô nào thì sao?”

Doãn Nghiê Hi đang ngăn người bỗng nhiên giật mình, đúng lúc đụng trúng nhân viên đang bưng canh cho cô nên cả chén canh cứ thế đổ lên cánh tay cô.

Sau tiếng hét của Lâm Nhân và nhân viên phục vụ, Nghiê Chinh bỗng đứng bật dậy, nhanh nhẹn nắm lấy tay cô rồi kéo ống tay áo lên. Đập vào mắt là da thịt đỏ ửng như bị luộc.

Nghiê Chinh nhíu chặt mày, nhìn cánh tay đỏ bừng, vừa tức giận lại vừa xót xa. Anh kéo cô bước nhanh về phía nhà vệ sinh, mở vòi nước lạnh để xối lên chỗ bị phỏng.

Nước xối vào da thịt rất đau nên Doãn Nghiê Hi bất giác rụt tay lại nhưng bị anh giữ chặt. “Cổ chịu một chút, như vậy mới không nổi bọc nước.”

“Không nghiêm trọng thế đâu.” Bình thường, để giữ vị ngon ón này, nhà bếp nấu xong sẽ giữ kín trong bình giữ nhiệt, nhưng vẫn nguội hơn so với canh vừa được nấu chứ nếu không tay của cô đã sớm bị phỏng nặng.

Nghiêm Chính muốn nói gì đó nhưng bỗng nhìn thấy Lâm Nhân đang bước vào cùng nhân viên phục vụ kia và quản lý nhà hàng.

Doãn Nghiên Hi cũng nhìn thấy bọn họ, muốn rút tay về nhưng lại bị anh giữ chặt hơn.

Tay Lâm Nhân còn xách giỏ của Doãn Nghiên Hi, làm như không thấy hành động thân mật của Doãn Nghiên Hi, giọng rất khẩn thiết. “Đi thôi, mau đến bệnh viện.”

“Chỉ đỏ một chút thôi, không có gì đáng lo.” Doãn Nghiên Hi nói.

Quản lý nghe tin vội vã chạy đến, thấy Nghiêm Chính thì xanh mặt, vội nhận lỗi. “Xin lỗi anh, là sự bất cẩn của chúng tôi.”

Nhân viên phục vụ gây tai họa đã sợ đến vỡ mật, cũng nhanh nhẹn xin lỗi. “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý.”

“Ngày mai hai người không cần tới làm nữa.” Nghiêm Chính nghiêng rằng nói.

Quản lý May đã làm ở đây 8 năm trời, là nhân viên lâu năm, nghe thấy quyết định xử phạt này thì giật mình. Bao nhiêu năm nay, ấn tượng ông chủ để lại cho cô đó là một người khoan dung độ lượng. Còn nhớ có một lần, nhân viên thực tập làm đổ rượu lên áo anh nhưng anh cũng không nói gì. Vậy mà lần này anh không chỉ phạt nhân viên mà ngay cả cô cũng liên lụy theo.

Rõ ràng Lâm Nhân cũng cảm thấy hình phạt này quá nặng. “Cô ấy cũng không cố ý, phạt hai tháng lương là được rồi. Hơn nữa chuyện không liên quan gì đến May...”

“Sao lại không liên quan?” Nghiêm Chính ngắt lời cô ta. “Cô ấy là quản lý nhà hàng, ngay cả việc đào tạo người cũng không xong thì cần quản lý làm gì?”

Thấy ngay cả bà chủ cũng không thể cầu xin ỉn, May rất hoảng hốt. Cô làm 8 năm mới leo lên vị trí ngày hôm nay, không thể vì sự sai lầm của cấp dưới mà hủy tương lai của mình.

“Anh Nghiêm, là do tôi không quản lý tốt, nhưng xin anh nể tình tôi đã công tác ở đây nhiều năm, cho tôi thêm một cơ hội nữa.” Tiền lương à Hồng Thái trả khiến cô ta quyết định xuống nước năn nỉ.

Nếu là ngày xưa, chắc chắn Nghiêm Chính sẽ đồng ý nhưng vừa nghĩ đến Doãn Nghiên Hi, anh không cần nghĩ ngợi gì mà nói ngay. “Không...”

Nhưng chữ “được” còn chưa kịp nói thì đã có người chen ngang. “Thôi bỏ qua đi, tôi không sao.” Doãn Nghiên Hi nghiêng đầu qua nhìn anh. “Hơn nữa vừa rồi là do tôi không chú ý, đụng trúng nhân viên phục vụ. Nghiêm khắc mà nói thì đó là lỗi của tôi, không liên quan tới cô ấy.”

Làm như không thấy ánh mắt căm kích của nhân viên phục vụ, Doãn Nghiên Hi giả vờ cười thoải mái. “Hơn nữa nếu chủ tịch Nghiêm muốn phạt quản lý vì sai lầm của cấp dưới thì người đáng phạt nhất chính là anh, vì anh là ông chủ của họ.”

May hít một hơi, không dám thở mạnh. Cô hai, cô cầu xin hay thêm dầu vào lửa thế.

“Cô...” Nghiêm Chính nghiêng rằng nhìn cô vài giây, sau đó bỏ tay cô ra, bực bội bỏ đi.

Nhìn theo bóng anh, Lâm Nhân cong môi cười, sau đó nói với May và nhân viên. “Các cô còn không mau cảm ơn cô Doãn.”

Hai người vội vàng cảm ơn không ngừng. Doãn Nghiên Hi lấy khăn lau tay. “Không cần cảm ơn, vốn là lỗi của tôi.”

Lau tay xong, cô quay sang nói với Lâm Nhân. “Xin lỗi, tôi về bôi thuốc trước đây.”

“Để tôi đưa cô về, không cô lái xe mà.”

“Không cần đâu.” Doãn Nghiên Hi lắc đầu. “Tôi gọi taxi là được.”

Lâm Nhân không nài thêm nữa, đưa túi xách cho cô. “Vậy được rồi, cô phải cẩn thận đấy, có gì thì gọi cho tôi.”

Doãn Nghiênn Hi gật đầu, nhận lấy túi xách, cảm ơn rồi ra về. Cô không về nhà mà gọi taxi chạy thẳng đến nhà Liên Hi, vừa ngồi xuống là nói ngay. “Thông báo với luật sư, thứ hai này bắt đầu khởi kiện.”

“Thứ hai?” Liên Hi giật mình. “Chẳng phải đã nói là cuối tháng này sao?”

69. Chương 69: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (9)

Mặc dù không nổi bọc nước nhưng chỗ bị phỏng vẫn rất đau rát.

Liên Hi sắp xếp chuyện khởi kiện xong thì lấy hộp thuốc đến bôi cho Doãn Nghiênn Hi. “Sao cô lại dám chắc là cô ta đã biết?”

“Nè.” Doãn Nghiênn Hi bĩu môi, chỉ vào cánh tay đỏ bừng của mình.

“Đây là do cô ta làm phỏng?” Liên Hi nhúu mày.

“Cũng gần như là vậy.” Doãn Nghiênn Hi từ từ nhớ lại tình hình lúc đó. “Tôi chỉ khựng người một chút thôi, động tác không lớn lắm, không đến nỗi đụng trúng chén canh của nhân viên phục vụ.” Hơn nữa, theo vị trí đang đứng của nhân viên phục vụ, chén cnah ấy lẽ ra phải đổ sang bên trái, cũng chính là phía Lâm Nhân, nhưng cuối cùng nó lại đổ vào cánh tay cô.

“Cô cảm thấy là do Lâm Nhân đụng à?” Liên Hi hỏi.

Doãn Nghiênn Hi gật đầu. Cô vốn cũng không dám chắc lắm nhưng lúc này, khi Nghiênn Chnh nổi cáu, cô nhìn thấy rất rõ ràng là nhân viên kia sợ hãi liếc nhìn Lâm Nhân, muốn nói nhưng lại không dám, cũng vì thế mà cô mới lên tiếng giải vây.

“Người đàn bà này thật đáng sợ.” Liên Hi đóng chai thuốc trị phỏng lại. “Sau này cô phải thật cẩn thận đấy. Hôm nay cô ta cố tình làm cô bị thương phần lớn chắc là để thử Nghiênn Chnh. Bây giờ có được đáp án rồi chắc chắn sẽ nghĩ cách đối phó với cô.”

“Tôi biết.” Doãn Nghiênn Hi gật đầu, nói ra tính toán của mình. “Đợi chuyện này đi vào quỹ đạo thì tôi sẽ từ chức.”

Liên Hi nhìn cô chằm chằm, sau đó khẽ thở dài. “Nghiênn Hi, thật ra tôi đã muốn nói câu này lâu lắm rồi.”

Doãn Nghiênn Hi liếc anh một cái, ra hiệu bảo anh cứ nói.

“Lúc đầu cô tiếp cận Nghiênn Chnh là vì muốn Lâm Nhân đau khổ vì mất anh ta, nhưng...” Anh ngập ngừng. “Bây giờ chúng ta đều biết Lâm Nhân không phải là con nai tơ, sẽ không vì thất tình mà đau khổ, ngược lại cô ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để đối phó cô.”

“Cho nên...” Doãn Nghiênn Hi nghiêng đầu nhìn anh.

Liên Hi thở dài. “Thật ra... cô không cần phải ở lại bên cạnh Nghiênn Chnh nữa.”

Câu này như một quả chùy nện mạnh vào đầu Doãn Nghiênn Hi, khiến cô thấy đầu óc mơ màng, không suy nghĩ gì được.

“Cô có nghĩ đến chuyện này chưa. Càng kéo dài thì khả năng Lâm Nhân tra ra thật phận thật của cô càng lớn, vậy thì Nghiênn Chnh cũng sẽ biết cô vẫn luôn lừa dối anh ta, tôi sợ...” Liên Hi không nói tiếp nhưng tin chắc là cô sẽ hiểu.

Quả nhiên, Doãn Nghiênn Hi gật đầu. “Tôi biết phải làm thế nào.”

Trên đường về nhà, nhìn ánh đèn vụt qua, trong đầu Doãn Nghiênn Hi lại vang lên những lời của Liên Hi. Phản ứng của Lâm Nhân hôm nay đã chứng minh những lời anh nói là đúng, ở bên cạnh Nghiênn Chnh thật sự không còn ý nghĩa gì nữa, nhưng... Nghĩ tới chuyện ra đi, lồng ngực cô như bị nhét vào một cái bánh bao đang lên men, trướng cả ngực, khiến tim đau nhói.

Rõ ràng từ đầu đã biết là sẽ phải ra đi, tại sao bây giờ lại nảy sinh sự quyến luyến không nên có?

Thờ thần về tới nhà, Doãn Nghiê Hi mở cửa ra thì phát hiện đèn phòng khách đang bật sáng, còn Nghiê Ching thì đang đứng trước cửa kính trong phòng khách.

Nghe tiếng mở cửa, anh quay đầu lại nhìn rồi lạnh mặt hỏi. “Em đi đâu vậy? Sao bây giờ mới về?” Lúc này thấy cô đi rồi, anh làm gì còn lòng dạ nào mà ăn cơm nữa nên lấy một cái cớ để về nhà, ai ngờ về tới thì lại không thấy cô, gọi điện thoại cũng không được.

Doãn Nghiê Hi không trả lời, lẳng lặng thay giày, đặt túi xách lên kệ, đi thẳng vào phòng ngủ.

Không có được câu trả lời, Nghiê Ching bỗng cảm thấy tức giận nên nắm lấy tay cô kéo lại. “Tôi đang hỏi em đó? Em đi đâu vậy?”

Không may là anh nắm đúng ngay cánh tay bị thương của Doãn Nghiê Hi nên khiến cô đau đến rụt lại, nhưng nghiê rằng không than đau.

Phát hiện ra vẻ khác thường của cô, Nghiê Ching lập tức hiểu ra, thả tay cô ra, vội xin lỗi. “Xin lỗi, tôi... Em có đau không?”

Doãn Nghiê Hi rụt tay về nhưng lại bị anh nắm lại. “Đừng động đây, để tôi xem sao.”

Anh cẩn thận xắn tay áo của cô lên, phát hiện vết thương đã được bôi thuốc. “Em bôi thuốc rồi à?”

Doãn Nghiê Hi ừ một tiếng.

“Bôi thuốc gì?” Anh hỏi.

“Kem trị phỏng.”

Anh nâng cánh tay cô lên ngửi ngửi. “Hình như là có bạc hà.”

“Có lẽ thế.”

Nhìn vẻ uể oải của Doãn Nghiê Hi, Nghiê Ching đưa tay choàng qua eo cô. “Có phải đau lắm không?”

“Còn chịu được.”

Anh cụng trán mình vào trán cô, nhẹ nhàng nói. “Xin lỗi, sáng nay tôi đã nói dối em.”

Nghe anh nói thế, Doãn Nghiê Hi cũng nhớ tới chuyện hồi sáng. Nhưng nổi tức tối vì bị gạt trước đó đã bị nổi buồn vì sắp chia ly làm phai nhạt.

Thấy cô không nói, Nghiê Ching cọ cọ vào đầu cô, giải thích. “Tôi sợ em biết tôi đi gặp cô ấy thì sẽ không vui nên... Nhưng dù thế nào thì tôi cũng không nên nói dối em.”

Giọng của anh rất dịu dàng, như nước suối chảy qua khiến mắt cô thấy cay cay. Nước mắt bỗng nhiên rơi xuống mà không báo trước.

“Sao em lại khóc?” Anh hoảng hốt lau nước mắt cho cô. Ở bên nhau lâu như thế, đừng nói là khóc, ngay cả yếu đuối nũng nịu cô cũng chưa từng thể hiện.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Anh nâng mặt cô lên, đau lòng đến nỗi se thắt lại. “Đừng khóc nữa mà.”

Từ sau khi mẹ qua đời, Doãn Nghiê Hi chưa từng rơi nước mắt lần nữa. Nhưng lúc này, bởi sắc mặt lo lắng và sự dịu dàng dễ dàng của Nghiê Ching, nước mắt đã lâu chưa thấy của cô lại tuôn trào.

Cô không biết mình khóc vì điều gì, chỉ cảm thấy như sắp mất đi thứ gì đó rất quan trọng nên khó mà kìm lòng được.

Thấy cô chỉ khóc mà không nói tiếng nào, Nghiê Ching cũng không hỏi nữa, chỉ ôm cô vào lòng thật chặt, tay thì nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, im lặng an ủi.

Doãn Nghiê Hi dựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập vững chãi của anh, từ từ nhắm mắt lại.

Hãy cho cô được lưu luyến vòng tay này thêm một chút nữa thôi. Không lâu lắm đâu, chỉ một tuần nữa thôi.

70. Chương 70: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (10)

Chuyện con gái riêng âm ỉ khiến từ trên xuống dưới nhà họ Lâm đều không được yên. Có điều khi việc đã diễn ra hơn một tuần, Nghiêm Chính mới đến nhà họ Lâm thăm Lâm Nhân.

“Anh Nghiêm Chính, anh nói xem cô gái ấy có phải là con riêng của ba như báo chí đã đưa tin không?” Lâm Nhân mắt đỏ hoe, hỏi.

Nghiêm Chính ngồi bên mép giường, vỗ vai cô ta. “Chuyện này để ba em giải quyết, em đừng nghĩ nhiều.”

“Nhưng gần đây tâm trạng của ba không được vui, em không biết phải giúp ông ấy thế nào đây.” Lâm Nhân vừa nói xong, nước mắt lại rơi xuống. “Em cũng không dám ra ngoài. Bên ngoài có một đồng phóng viên, bọn họ không ngừng chụp hình em, hỏi em. Còn hỏi có phải ba đã phụ bạc, bỏ rơi bọn họ không nữa. Ai vậy cũng đều nhìn em như xem trò cười.”

“Không ai cười em cả.” Nghiêm Chính an ủi. “Chuyện này dù thật hay giả đều không phải lỗi của em. Chuyện em phải làm bây giờ là không nghĩ không lo tới nữa, hãy ngủ một giấc đi.”

“Em ngủ không được.” Lâm Nhân nín lấy tay Nghiêm Chính, rưng rưng nước mắt nhìn anh. “Anh Nghiêm Chính, anh đừng đi, ở lại với em được không?”

Dáng vẻ yếu ớt đáng thương ấy khiến Nghiêm Chính mềm lòng đôi chút nhưng ngay sau đó, trong đầu anh lại hiện lên một gương mặt xinh đẹp khác. Chút chần chừ do dự trong lòng lập tức tan biến, anh nhẹ nhàng đẩy tay Lâm Nhân ra. “Anh còn có chuyện phải xử lý, em ngủ sớm đi.”

Mắt Lâm Nhân lóe lên chút phẫn nộ và tàn nhẫn, bàn tay đặt dưới chân nắm chặt thành nắm đấm. Vì dùng sức quá mạnh mà móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Thế mà trên mặt vẫn không thay đổi gì.

“Dạ.” Cô ta ngoan ngoãn gật đầu. “Anh đi đường cẩn thận.”

Nghiêm Chính mỉm cười với cô ta, bước ra khỏi căn phòng mà không chút quyến luyến, thậm chí không có lấy nụ hôn chúc ngủ ngon.

Mãi đến khi nghe tiếng động cơ xe rời khỏi vườn, Lâm Nhân mới quơ lấy ly nước trên đầu giường ném xuống đất, mặt trở nên dữ tợn. “Con khốn, dám tranh giành với tao. Muốn chết!”

Lúc Nghiêm Chính về tới nhà thì Doãn Nghiên Hi vừa tắm rửa xong, mái tóc ướt sũng tỏa tung trên vai.

“Lại không sấy tóc nữa rồi.” Nghiêm Chính liếc cô một cái với vẻ trách móc, lấy khăn lông vừa lau nước trên tóc cho cô vừa lau nhai. “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, buổi tối gội đầu xong thì phải sấy cho khô, nếu không sau này sẽ bị đau nửa đầu đấy.”

Doãn Nghiên Hi xoay người qua, đưa hai tay vòng quanh cổ anh, trong giọng nói có chứa vẻ nũng nịu hiếm thấy. “Anh không có nhà, không ai sấy cho em.”

Nghiêm Chính thở dài bất đắc dĩ, điểm nhẹ chóp mũi cô. “Chiều hư em rồi.”

“Anh không thích chiều hư em sao?” Doãn Nghiên Hi ngẩng đầu lên, từ từ đến gần môi anh, chạm vào một cách hồ hững. “Vậy phải làm sao đây, em rất thích cảm giác được anh chiều hư.”

“Anh cũng thích.” Nghiêm Chính cười nói.

“Vậy thế này thì sao?” Cô hôn lên môi anh, tay thì chui vào trong áo sơ mi, mơn man trên da thịt bóng loáng.

“Em nói xem?” Nghiêm Chính giành lại thế chủ động, khiến nụ hôn thêm sâu.

Hai tiếng đồng hồ sau, Nghiêm Chính đưa tay chống đầu, ngắm nhìn cô gái mệt nên ngủ say sưa như chết bên cạnh, môi bất giác mỉm cười.

Không biết có phải bị Lâm Nhân khích đến hay không mà gần đây thái độ của cô gái này với anh thay đổi 180 độ. Cô chẳng những không còn vẻ xa cách khó gần như trước mà còn rất thích bám lấy anh, càng ngày càng giống một cô gái đang yêu, biết làm nũng, biết ghen tuông, biết giận dỗi, biết làm cao, cũng có khi lại giống như một đứa trẻ, cười đùa vui vẻ.

Anh rất thích cô như thế. Có thể sống với cô cả đời như vậy, chắc chắn sẽ là một chuyện rất hạnh phúc.

Vén những sợi tóc dính trên trán cô, Nghiêm Chính lẳng lặng ngắm gương mặt say ngủ của cô, ý nghĩ đã bao lần nảy lên trong anh lại càng ngày càng lớn.

Trong biệt thự nhà họ Nghiêm. Phòng làm việc trên lầu hai bỗng vang lên tiếng gầm giận dữ: “Cái gì? Con muốn từ hôn?”

Đối mặt với cơn thịnh nộ của cha, Nghiêm Chính không hề sợ hãi mà lặp lại. “Phải, con muốn từ hôn.”

“Tại sao?” Ông Nghiêm nghi hoặc nhìn con trai. “Là vì chuyện gần đây của nhà họ Lâm sao?”

“Không phải.”

“Vậy thì tại sao?” Ông Nghiêm không thể hiểu được. “Con và Tiểu Nhân đã ở bên nhau lâu thế, bây giờ lại đột nhiên muốn từ hôn, rốt cuộc là sao?”

Thấy con trai cúi đầu không nói tiếng nào, bà Nghiêm bỗng nhiên liên tưởng tới chuyện lần trước Lâm Nhân tới dò hỏi bà gần đây anh có ở nhà hay không, trong lòng hẳn cũng tìm ra đáp án. “A Chính, có phải con có người khác rồi không?”

“Bà nói bậy bạ gì đó? Sao lại thế được?” Đối với chuyện con trai mình thay lòng đổi dạ, ông nghiêm rất hoài nghi. Từ sau khi gặp Lâm Nhân hồi nhỏ, mười mấy năm nay, đừng nói bao nuôi ai, ngay cả tin đồn cũng chưa từng có, chỉ một lòng chờ đợi Lâm Nhân gật đầu đồng ý chuyện hôn nhân, sao có thể đột nhiên từ hôn vì cô gái khác?

Chồng thì nghi ngờ, nhưng bà Nghiêm thì lại có cách nghĩ khác. Không ai hiểu con bằng mẹ. Tình cảm của con trai mình với Lâm Nhân chẳng qua là sự bông bột của tuổi trẻ, bao nhiêu năm nay vẫn duy trì nó, thứ nhất là vì sự cố chấp, hai là chưa tìm được người yêu thực sự mà thôi. Từ góc nhìn của phụ nữ, loại tình cảm này không thể nói là tình yêu, chính xác hơn là thói quen.

Nhưng thân là người làm mẹ, bà muốn cho con mình hiểu rõ sự chọn lựa của mình là nhất thời kích động hay thật lòng. “A Chính, không phải mẹ không đồng ý cho con từ hôn, nhưng con phải nghĩ cho kĩ con đã đợi Tiểu Nhân bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ thật lòng muốn buông tay nó vì một cô gái khác sao?”

“Mẹ biết Tiểu Nhân rất đơn thuần và trong sáng, cũng khá trẻ con nhưng mẹ biết nó là người rất hiểu chuyện, có chừng mực, rất thích hợp để cưới về làm vợ.” Bà ngừng lại, cố ý nói. “Đàn ông ấy mà, thỉnh thoảng gặp dịp chơi qua đường thì được, nhưng phải biết ai thích hợp với mình nhất. Hoa bên đường có đẹp có xinh thì cũng là hoa dại, chơi thì được nhưng...”

“Mẹ, con không chơi đùa.” Nghiêm Chính ngắt lời mẹ với vẻ không vui. “Con thật lòng với cô ấy.”

“Thật lòng?” Ông Nghiêm bỗng đứng bật dậy. “Lẽ nào con còn định cưới cô ta?”

“Phải.” Nghiêm Chính trả lời chắc như đinh đóng cột. “Con yêu cô ấy. Hơn nữa cả đời này con sẽ chỉ cưới cô ấy làm vợ.”

“Trước đây không lâu con còn đòi cưới Lâm Nhân kia.” Ông Nghiêm bực mình nói.

“Nhưng con chưa từng nói nhất quyết sẽ chỉ cưới cô ấy.” Nghiêm Chính cũng trả lời không chút nhân nhượng.

“Vậy ý của con là con sẽ không cưới ai khác ngoài cô ta?”

Nhìn hai cha con tranh cãi, bà Nghiêm vội vã hòa giải. “Được rồi, tạm thời không nhắc tới chuyện này nữa.” Không để cho hai cha con có cơ hội phản bác, bà vội nói ngay. “Nhà họ Lâm đang cảnh nước sôi lửa bỏng, nếu bây giờ chúng ta từ hôn thì người ngoài sẽ nói sao về chúng ta?”

Bà vỗ vỗ tay con trai, an ủi. “Mẹ biết con không phải là kẻ bội tình bạc nghĩa. Nếu con đã quyết định từ hôn thì chắc chắn đã cân nhắc rất lâu rồi. Nhưng con đừng quên con là người lãnh đạo của Hồng Thái, mọi hành động của con đều sẽ ảnh hưởng tới Hồng Thái. Cho nên mẹ mong con có thể gác chuyện từ hôn này lại, suy xét kỹ thêm, đợi qua đợt sóng gió này hãy nói được không?”

Mẹ nói quá có tình có lý, Nghiêm Chinh cũng không thể nói gì thêm nhưng vẫn cố chấp nhấn mạnh. “Con đã cân nhắc kỹ lắm rồi, từ hôn là đã định, hơn nữa con chỉ cưới cô ấy.”

Thấy lại sắp có chiến tranh, bà Nghiêm vội vã kéo tay con trai lảng sang chuyện khác. “Đi thôi. Theo mẹ xuống lầu kể ẹ nghe đó là một cô gái như thế nào mà có thể làm con trai mẹ bất chấp tất cả thế này?”

Nghe nhắc đến Doãn Nghiê Hi, mặt Nghiêm Chinh không khỏi tươi cười. “Cô ấy rất tốt. Đợi thêm một thời gian nữa con sẽ dẫn cô ấy đến ra mắt ba mẹ.”

“Ra mắt gì mà ra mắt. Chưa đâu vào đâu, con đừng có tùy tiện.” Ông Nghiêm ở phía sau ném tới một câu.

Bà Nghiêm liếc xéo chồng một cái, cười nói với con trai. “Đừng để ý tới ông ấy. Ông ấy không gặp thì mẹ gặp.”

Hai mẹ con cùng nhau xuống lầu, trò chuyện một lát Nghiêm Chinh mới ra về.

Tối đến, ông Nghiêm hỏi vợ. “Bà đồng ý cho nó từ hôn thật đấy à?”

“Không đồng ý mà được sao?” Bà Nghiêm thở dài. “Ông còn không hiểu tính tình của con trai mình ư? Chuyện nó đã quyết, khi nào đến phiên chúng ta ngăn cản được. Hơn nữa...” Bà nhớ lại cuộc trò chuyện giữa mình và con trai khi nãy, không khỏi cảm thán. “A Chinh thật lòng yêu cô gái ấy rồi.”

“Sao bà biết?” Ông Nghiêm hỏi.

Đương nhiên bà biết. Khi con trai nhắc tới cô gái ấy, ánh mắt, chân mày anh đều toát lên vẻ ôn hòa và ngọt ngào mà chỉ có người đang yêu mới có. Về mặt ấy bà chưa từng nhìn thấy khi con ở cạnh Lâm Nhân.

Con trai ngốc nghếch của bà, rốt cuộc thì cũng nếm thử hương vị tình yêu rồi.

Lâm Trung Viễn thì đang sút đầu mẻ trán, còn Doãn Nghiê Hi thì lại thoải mái chưa từng có.

Bị ảnh hưởng bởi sự kiện con gái riêng, cộng thêm bọn cô cổ tình đầu cơ, cổ phiếu của Lâm Thị không ngừng rớt giá hơn một tuần. Nhân cơ hội người ta bán tháo ra, bọn cô chia nhau nuốt vào, làm ngư ông hưởng lợi.

“Hiện nay, cha con Lâm Trung Viễn có 34% cổ phần, trong tay chúng ta có 22% nhưng tôi nhận được tin vì để bảo vệ cổ phiếu, Lâm Trung Viễn dự tính sẽ chấp 10% cổ phần công ty đầu tư Trung Kiến để đổi tiền kéo giá cổ phiếu lên.” Liên Hi phân tích. “Nếu lúc này chúng ta tranh với lão ta thì chỉ gián tiếp làm giá cổ phiếu lên cao, đến lúc đó tiền vốn của chúng ta sẽ không đủ.”

Bạch Chi Âm lật xem bản phân tích trên tay. “Anh có ý kiến gì không?”

Liên HI liếc nhìn Doãn Nghiê Hi một cái rồi nói. “Ý của tôi là lão ta mua thì chúng ta bán, làm cạn tiền vốn của lão ta, chẳng những nhân cơ hội này kiếm được một khoản lớn mà còn có thể khiến vốn của Lâm Thị gặp vấn đề. Mà để giải quyết nguy nan, chắc chắn lão ta sẽ bán ra một ít cổ phiếu, chúng ta sẽ ép giá mua, như thế lão ta sẽ thiệt một khoản lớn.”

Bạch Chi Âm gật đầu, còn chưa kịp khen biện pháp này thì đã nghe Doãn Nghiê Hi nói. “Mình không muốn ông ta chịu thiệt một khoản lớn, mình muốn ông ta mất hết tất cả.”

“Nhưng nếu ông ta thế chấp được cho Trung Kiến thì tiền vốn hiện tại của chúng ta hoàn toàn không chơi lại được. Hơn nữa...” Liên Hi chân chừ nói. “Bây giờ còn một nhân tố chưa xác định được là Hồng Thái có vượt tay giúp đỡ hay không.”

“Đúng vậy, dù sao Hồng Thái và Lâm Thị cũng có quan hệ thông gia.” Bạch Chi Âm lo lắng nhìn Doãn Nghiê Hi. “Có lẽ nhà họ Nghiêm sẽ không khoan tay đứng nhìn bọn họ sụp đổ.”

“Chuyện này chúng ta đã liệu được từ trước không phải không?” Đương nhiên Doãn Nghiên Hi hiểu được sự lo lắng của hai người bạn. Nói cho cùng, bọn họ không sợ tổn tiền, chẳng qua là lo cho quan hệ giữa cô và Nghiêm Chinh. Nhưng không ai có thể cản trở quyết tâm báo thù của cô.

“Dù nhà họ Nghiêm có ra tay cứu giúp hay không, kế hoạch của mình sẽ không thay đổi.” Doãn Nghiên Hi kiên quyết nói. “Về chuyện tiền vốn, hai người không phải lo, Thẩm Kiều đã hứa là sẽ giúp chúng ta.”

“Thẩm Kiều?” Liên Hi kinh ngạc. “Sao anh ta lại đồng ý giúp?”

Không đợi Nghiên Hi trả lời, mặt anh bỗng biến sắc. Anh đứng bật dậy, lớn tiếng quát. “Doãn Nghiên Hi, đừng nói cô đồng ý với anh ta?”

“Có sao đâu chứ?” Doãn Nghiên Hi tươi cười, ra vẻ chỉ là chuyện nhỏ.

“Có sao đâu à?” Liên Hi gầm lên. “Thẩm Kiều biến thái thế nào bộ cô không biết sao? Thế mà cô lại đồng ý với anh ta, cô điên rồi!”

“Chỉ ba tháng thôi mà!” Cô nói nghe nhẹ tênh.

“Ba tháng? Một ngày cũng không được.” Bạch Chi Âm nhú mày nói. “Anh ta là một gã điên. Cậu quen anh ta đã khiến bao nhiêu cô gái thương tích đầy mình rồi sao? Còn nữa...”

“Cậu không cần nói nữa, mình biết mà.” Doãn Nghiên Hi ngắt lời Bạch Chi Âm. Cô từng là trợ lý của Thẩm Kiều, từng nhiều lần xử lý hậu quả cho anh ta, sao không biết sở thích biến thái của anh ta. Bề ngoài nho nhã lịch sự nhưng lên giường một cái là sẽ biến thành người khác. Thích ngược đãi và lăng nhục. Chỉ có tiếng la hét và máu me mới có thể khiến anh ta hưng phấn.

Nhìn vẻ quyết tâm trắng sĩnh một đi không trở lại của Doãn Nghiên Hi, Bạch Chi Âm nắm tay cô, kiên quyết nói. “Nghiên Hi, cậu làm gì mình cũng ủng hộ, nhưng chuyện này mình tuyệt đối không đồng ý. Nếu cậu dám đi, mình và Liên Hi sẽ tuyệt giao với cậu.”

“Đúng, tôi cũng định nói như Chi Âm.” Liên Hi hòa theo. “Tôi sẽ dốc hết sức trong chuyện thu mua Lâm Thị. Chuyện tiền vốn chúng ta cùng bàn bạc nghĩ cách. Nếu cô dám nhận lời Thẩm Kiều, sau này chúng ta không còn là bạn nữa.”

“Các cậu...” Doãn Nghiên Hi biết bọn họ thốt lời uy hiếp cũng chỉ vì tốt ình. Nhưng... “Hai người còn có cách nào nữa sao?”

“Ba cây chụm lại nên hòn núi cao.” Bạch Chi Âm làm ra vẻ tươi cười nhẹ nhõm. “Hơn nữa mình sắp trở thành bà Thẩm, nói không chừng Thẩm Mục Phạm có thể giúp chúng ta.”

“Bà Thẩm?” Doãn Nghiên Hi khinh khỉnh liếc cái bụng bằng phẳng của cô. “Cậu để dành thời gian suy nghĩ xem nên nói với Thẩm Mục Phạm thế nào về chuyện giả có thai đi.”

Nhắc tới chuyện này, Bạch Chi Âm lập tức ử rữ, chán nản bĩu môi. “Cũng phải. Bây giờ mình óc không mang nổi óc đây.”

71. Chương 71: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (11)

Khi bọn họ đang huy động vốn ở khắp nơi thì Liên Hi tình ý phát hiện ra một chuyện khác thường.

“Chi Âm, Tôi vừa mới phát hiện ra hình như có người bí mật giúp đỡ Lâm Thị. Tôi không tra ra được nguồn gốc của số vốn đầu tư ấy nên lo là...”

Đầu bên kia, dường như Bạch Chi Âm đang tránh mặt Thẩm Mục Phạm nên cố ý trả lời: “Anh đợi một chút, tôi lên lầu xem giúp anh.”

Một lúc sau mới nghe cô nói tiếp. “Anh lo là có người giành cổ phiếu với chúng ta sao?”

“Tôi cũng không chắc nhưng cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ.” Liên Hi cau mày, nói ra sự ngờ vực của mình. Chuyện chúng ta nuốt Lâm Thị rất bí mật, theo lý sẽ không bị phát hiện ra. Nhưng mà nguồn vốn như một mực chờ chúng ta, chúng ta hoạt động nó cũng hoạt động, chúng ta dừng nó cũng dừng.”

Lúc đầu Liên Hi còn tưởng rằng là vốn bí mật của Lâm Thị để bảo vệ cổ phiếu, nhưng càng về sau càng cảm thấy không bình thường. Nếu là vốn của Lâm Thị thì đã sớm giành giật cổ phiếu với bọn họ, làm sao có thể chờ bọn họ cùng hành động. Sau đó, anh mất nhiều công sức mới nghe ngóng được Trung Kiến và Lâm Thị đang trong quá trình đàm phán, vốn vẫn chưa về với Lâm Thị.

Bạch Chi Âm cũng cảm thấy việc này rất kỳ lạ. “Nghiên Hi biết không?”

“Còn chưa nói với cô ấy.” Liên Hi liền nhíu mày. “Hiện nay cô ấy một lòng muốn kéo Lâm Thị xuống, cho dù nói cô ấy cũng nhất định không nghe.”

Bạch Chi Âm gật đầu đồng ý. Hiện tại thì Nghiên Hi như một bò mộng đấu đến đỏ mắt, ai cũng không thể ngăn cản tự tin chiến đấu của cô ấy. Nhưng nếu có người đã sớm biết kế hoạch của bọn họ, vậy thì bọn họ phải xem xét kỹ một lần nữa trận này nên đánh như thế nào.

Chỉ tiếc, bây giờ vẫn không biết được ý đồ của đối phương, không rõ là địch hay là bạn.

“Anh tìm cách tra ra nguồn tài chính, tôi sẽ nói chuyện với Nghiên Hi.” Bất luận đối phương là địch hay là bạn, cũng phải cảnh báo trước cho Nghiên Hi.

Trong lòng có chuyện, buổi tối Bạch Chi Âm nằm ở trên giường, trần trọc không ngủ được

Lần thứ n cô ở phía sau trở mình, Thẩm Mục Phạm mở đèn đầu giường lên, từ phía sau ôm lấy cô. “Làm sao vậy? Ngủ không được sao?”

“Làm ồn đến anh hả?” Cô không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Không có.” Thẩm Mục Phạm xoay người cô lại, đối mặt với mình. “Có chuyện gì phải không?”

Bạch Chi Âm nhìn anh, đôi mày lá liễu nhíu chặt lại, cuối cùng lắc đầu. “Không có việc gì?”

Thẩm Mục Phạm à lên một tiếng, đáy mắt hiện lên một chút thất vọng. Cô vẫn có ý định gạt anh sao? Im lặng mà liếc cô sau một hồi, anh cố tình nói cho rõ chuyện. “Anh thấy em buổi chiều nghe xong điện thoại thì trong lòng không yên, là ai gọi điện tới?”

“Liên Hi”. Cô thành thật đáp.

“Nói cái gì?”

Mày lại nhíu lại, cô cup mắt xuống, đắn đo mở miệng. “Cũng không có gì, chính là việc đầu tư gặp chút vấn đề.”

“Đầu tư cái gì?”

Thấy anh không chịu bỏ qua, Bạch Chi Âm phải tránh nặng tìm nhẹ mà nói. “Anh ấy mua cổ phiếu một công ty, gặp phải chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Anh tra gạn thật kỹ làm cho cô bịa không ra lời nói dối, đành phải ấp úng nói. “Anh ấy dự định mua lại một công ty cổ phần, nhưng phát hiện một nguồn tài chính bí mật cũng theo vào...”

Nghe cô kể sơ lược sự tình từ đầu đến cuối, Thẩm Mục Phạm im lặng một lát, rút ra kết luận. “Người này hẳn là muốn giúp bọn em.”

“Làm sao có thể kết luận như vậy?” Cô tò mò.

“Đầu tiên người đó không tranh đoạt với bọn em, hiển nhiên không phải đang bảo vệ Lâm Thị. Mà anh ta theo sát bọn em từng bước, thực ra là vì không muốn nâng giá cổ phiếu, đồng thời cũng để phòng bị thị

trường phát hiện, tạo thành việc giành nhau mua”. Thẩm Mục Phạm phân tích. “Người này làm như vậy là muốn giúp bạn em ổn định giá cổ phiếu, đồng thời đẩy nhanh tốc độ mua vào cổ phần.”

“Quan trọng nhất là, người này lựa chọn trở thành mục tiêu thu mua lớn nhất, làm như vậy thì mục đích chỉ có một, chính là làm vật che chắn cho người khác, mà người anh ta che chắn nhất định là bạn em.”

“Nếu anh đoán không sai, người này hẳn là biết bạn em không đủ tiền vốn để mua lại công ty này, cho nên đem chính mình dựng lên thành bia ngắm.”

Lời anh nói làm cho cô được sáng tỏ, rồi lại lâm vào mê man. Rốt cuộc là ai phải hao tổn công sức giúp bạn họ chứ?

Đáng tiếc, không đợi cô nghĩ thông suốt thì Thẩm Mục Phạm đã phui tay bỏ đi vì sự giấu giếm của cô, đúng như câu nói tự thân cô khó lo ình như Nghiên Hi nói.

Bên kia, vì sự phản đối kịch liệt của bạn bè nên tạm thời gác lại lời đề nghị của Thẩm Kiều. Nhưng để có được vốn, cô vẫn tích cực liên hệ với các công ty lớn của nước ngoài, hy vọng có thể tìm được sự giúp đỡ.

Có mấy lần Nghiên Chinh nghe cô nói điện thoại bằng tiếng Anh thì hỏi: “Sao thế? Có phải việc đầu tư xảy ra vấn đề gì không?”

Thấy cô lắc đầu, Nghiên Chinh bế thốc cô đặt lên đùi mình, hơi bất mãn nói: “Chẳng phải em nói muốn theo anh học đầu tư sao? Bây giờ có vấn đề lại không chịu lấy ra hỏi, không muốn học à?”

Doãn Nghiên Hi hơi trầm ngâm, nghĩ ngợi một chút, cảm thấy nghe thêm ý kiến cũng tốt nên cân nhắc nói: “Chẳng phải trước kia em nói muốn kéo sập một công ty sao?”

Nghiên Chinh ừ một tiếng, tỏ vẻ bảo cô cứ nói tiếp.

“Bây giờ em đã có được hơn 20% cổ phần của công ty đó nhưng rất có khả năng bạn họ sẽ tìm được một nguồn vốn lớn để bảo vệ cổ phiếu.”

“Vốn của em không đủ có đúng không?” Nghiên Chinh chỉ thẳng vào điểm then chốt.

Doãn Nghiên Hi gật đầu. “Anh có cách nào không?”

“Nếu em muốn kiếm tiền thì có thể nâng giá lên rồi bán dần ra, chắc chắn sẽ kiếm được một khoản lớn.” Ý kiến này rất giống với ý của Liên Hi, cũng là thủ đoạn đầu tư thường gặp nhất. Nhưng đây không phải điều cô muốn.

“Nếu em một lòng muốn kéo sập nó thì sao?” Doãn Nghiên Hi hỏi tiếp.

Nghiên Chinh nhú mày, nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi đưa ra đề nghị. “Cách chắc ăn nhất là tìm một nguồn vốn để giúp. Nhưng như thế chi phí bỏ vào quá lớn, thời gian đánh cũng kéo dài. Còn một cách khác là lấy ít địch nhiều, chơi trò không thành kế.”

“Không thành kế?” Doãn Nghiên Hi thấy rất thích thú. “Làm thế nào đây?”

“Có hơi mạo hiểm, phải xem em có dám thử không.” Nghiên Chinh giải thích. “Đầu tiên là tập hợp nguồn vốn lại, công khai tranh giành thu mua với đối phương, nâng cao giá cổ phiếu. Đợi khi đối phương huy động 865 vốn bảo vệ cổ phiếu ra thì lập tức bán hết cổ phần trong tay em.”

“Bán hết?” Vậy chẳng phải trả lại cho đối phương quyền sở hữu cổ phần sao?” Doãn Nghiên Hi không hiểu. Thế chẳng phải chấp tay dâng cổ phiếu đã mau được cho người ta sao?

“Cho nên mới nói nó mạo hiểm.” Nghiên Chinh phân tích. “Nếu đối phương đủ vốn thì em sẽ mất đi quyền sở hữu cổ phần. Có điều anh cảm thấy đối phương không đủ thực lực đâu.”

“Trước đây em từng nói đối phương đang tìm người giúp vốn, vậy nói cách khách vốn của bên đó không đủ hùng hậu. Mặt khác, bạn em nuốt hơn 20% cổ phần của họ thế mà họ không phát hiện, đủ thấy cổ vấn tài chính của họ rất kém.”

“Trông tay em đang có hơn 20% cổ phần, nếu em bán ra một lượt thì sẽ dẫn đến cơn khủng hoảng trên sàn chứng khoán. Những người nắm cổ phần nhỏ lẻ chắc chắn sẽ hòa theo bán ra, giá cổ phiếu chắc chắn sẽ bị rút thê thảm, người ta sẽ hoài nghi những tin tức trước đây là thật, lòng tin của nhà đầu tư sẽ bị lung lay. Cứ thế, số cổ phiếu mà đối phương dùng giá cao để mua về sẽ chẳng được gì.”

“Nếu là em, em sẽ làm gì?” Nghiêm Chinh dẫn dắt từng bước.

Doãn Nghiê Hi nghĩ ngợi giây lát. “Nếu là em, em sẽ tìm một nhà đầu tư khác, hoặc là chuyển nhượng cổ phần.”

“Không.” Nghiêm Chinh lắc đầu. “Trong tình huống như thế, đối phương sẽ không dám bán cổ phần nữa. Bởi vì một khi bán ra thì lòng tin của các nhà đầu tư sẽ càng giảm đi, cổ phiếu trong tay họ sẽ biến thành giấy phế thải.”

“Vậy chỉ còn cách tìm một nhà đầu tư khác.” Doãn Nghiê Hi kết luận.

Nghiêm Chinh dứt cho cô một miếng táo đã gọt sẵn. “Đầu tư là phải nói tới lợi ích. Trong tình huống này, muốn tìm được tiền đầu tư rất khó.”

“Cũng không chắc.” Doãn Nghiê Hi quay đầu sang nhìn anh một cái, trầm ngâm nói. “Bọn họ có quan hệ rất tốt với một tập đoàn lớn, có lẽ bên kia sẽ giúp đỡ họ.”

Nghiêm Chinh cắn miếng táo lòi ra ngoài miệng cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Lời của Nghiêm Chinh đã khiến Liên Hi được mở mang đầu óc, có điều chuyện nhà đầu tư bí nã kia vẫn làm anh lo lắng.

“Tôi lần theo đầu mối để điều tra thì phát hiện tất cả tiền vốn đều đến từ một công ty có tên là Chính Khởi, đăng ký ở Mỹ, người chịu trách nhiệm đăng ký tên là Jesus Mo, là một người Mỹ.” Người phụ trách điều tra nói. “Gần như tất cả giao dịch của công ty này đều được thực hiện tại Mỹ, giao dịch ở Hongkong chỉ có ba lần.”

“Ba lần thế nào?” Liên Hi hỏi.

“Với Viễn Đạt, Tân Khắc và Bằng Thành.”

“Bằng Thành?” Liên Hi ngạc nhiên. “Đó chẳng phải tiền thân của Thẩm Thị sao?”

Người điều tra gật đầu. “Đúng vậy. Nói chính xác hơn Chính Khởi chỉ đầu tư vào giai đoạn đầu của các công ty này, tất cả các giao dịch đều tập trung trong mười mấy năm trước.”

“Mười mấy năm trước?” Liên Hi kinh ngạc. “Anh nói mười mấy năm nay công ty này không hề giao dịch?”

“Đúng vậy, kể cả nước ngoài cũng không. Hơn nữa...” Người điều tra nhún mày, than vãn. “Bọn họ rất lợi hại, tất cả các giao dịch đều thắng lớn, lợi nhuận bình quân đạt 195%.”

Một người học ngành tài chính như Liên Hi thì hiểu rất rõ con số này có ý nghĩa thế nào. Chắc chắn là đối phương có một đám chuyên viên phân tích rất ưu tú, điều này giải thích tại sao bọn họ có thể bắt kịp bước bọn anh, không nhanh không chậm, nhịp bước rất đều đặn.

Điều khó hiểu là họ đã bật vô âm tín suốt mười mấy năm, sao bây giờ lại chọn Lâm Thị, còn chọn theo chân các anh? Nếu đối phương có ý định giúp các anh như lời Thẩm Mục Phạm nói, vậy đó sẽ là ai?

Bí ẩn ngày càng nhiều, cảm giác bất an vì bị vây trong sương mù, không tìm được phương hướng của Liên Hi ngày càng lớn.

Trước khi tra được gốc gác của đối phương, anh không dám nói cho Doãn Nghiê Hi biết những chuyện này. Còn tình hình của Bạch Chi Âm lúc này cũng không tốt lắm, không thích hợp tìm cô thương lượng. Lúc anh bị chuyện này làm cho ăn ngủ không yên thì một cuộc điện thoại bí ẩn gọi tới.

“Chào anh Liên. Tôi là nhân viên của Chính Khởi. Ông chủ của chúng tôi muốn hẹn anh đàm phán, không biết anh có thời gian không?”

Nhận được cuộc gọi này, Liên Hi ngẩn ngơ suốt nửa phút đồng hồ, bởi vì chuyện bọn họ thu mua Lâm Thị làm rất bí mật, những tài khoản mua về đều phân tán trên khắp thế giới, không có tài khoản nào liên quan trực tiếp với ba người các anh. Thế mà bây giờ đối phương lại trực tiếp tìm anh, rõ ràng là đã điều tra rất tường tận bọn anh mới là ông chủ thật sự.

Những người này quả là không đơn giản. Cho dù mục đích của họ là gì, anh cũng phải đi gặp họ.

Liên Hi hẹn đối phương vào trưa ngày hôm sau. Khi đối phương báo địa điểm là khu Trung Hoàn thì anh không hề ngạc nhiên, bởi vì trực giác nói với anh rằng ông chủ thần bí này chính là người Hongkong.

Ngày hôm sau, Liên Hi đến chỗ hẹn rất đúng giờ. Vừa đến cửa, một người đàn ông khoảng 30 tuổi đã ra nghênh đón, chìa tay với anh. “Chào anh Liên. Tôi là Mark, là người nói chuyện với anh hôm qua.”

Liên Hi bắt tay với anh ta, cười lịch sự. “Chào anh.”

“Ông chủ của chúng tôi đã đến rồi, xin hãy đi theo tôi.” Anh ta làm tư thế mời vào, nghiêng người đi trước dẫn đường.

Liên Hi theo anh ta lên lầu hai, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng ở phía nam. Mark đẩy cửa ra, gọi với vào bên trong một tiếng. “Ông chủ, anh Liên đã đến rồi.”

Liên Hi nghe thấy bên trong vọng ra một giọng đàn ông. “Mời anh ấy vào đi.”

Mark lui ra một bên, để Liên Hi vào. Khi anh nhìn thấy người ngồi bên trong thì giống như là bị điểm huyệt, đứng ngơ ngác.

Một lúc sau, anh mới cất tiếng hỏi. “Sao lại là anh?”

72. Chương 72: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (12)

Người đàn ông trên sofa đứng dậy, mỉm cười. “Xem ra anh Liên biết tôi?”

Biết chứ. Làm sao mà không biết cho được. Hiên Hi hoàn hồn lại, lịch sự gật đầu chào anh. “Chào anh Nghiêm! Nghe tiếng anh đã lâu.”

“Không cần khách sáo thế. Anh là bạn thân của Nghiêm Hi, cứ gọi tôi Nghiêm Chính là được.” Nghiêm Chính đích thân kéo ghế ra. “Mời ngồi. Anh muốn uống gì?”

Liên Hi vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cơn chấn kinh nên nhép môi đáp. “Gì cũng được. Tôi không kén.”

“Vậy uống trà nhé.” Nghiêm Chính quyết định. “Tôi có một ít trà ngon.”

Người làm nhanh chóng mang bộ ấm chén pha trà tinh xảo đến. Chỉ nhìn cái khay nhỏ bằng gỗ lim kia thôi là biết có giá trị không nhỏ. Có điều lúc này Liên Hi không có bụng dạ nào để thưởng thức trà nữa, chỉ nóng lòng muốn biết rõ chân tướng.

Dường như hiểu được tâm trạng của anh, Nghiêm Chính mỉm cười châm cho anh một chén trà. “Có phải anh rất ngạc nhiên khi biết tôi là ông chủ của Chính Khởi không?”

“Đúng là rất kinh ngạc.” Liên Hi thẳng thắn thừa nhận. “Chúng tôi điều tra được người đăng ký là một người Mỹ tên Jesus Mo.”

“Đó là đàn anh khóa trên của tôi.” Nghiêm Chính nhấp một hớp trà, từ tốn nói. “Chính Khởi là do tôi dùng tên của anh ấy để đăng ký, coi như là luyện tập trước khi tiếp nhận Hồng Thái.”

Luyện tập? Lợi nhuận bình quân lên tới 195%, đó là trình độ khi mới tốt nghiệp ra, e là những công ty lớn cũng không làm được.

“Tuy Hồng Thái là công ty của dòng họ Nghiêm nhưng vẫn luôn duy trì cách thức quản lý rất hiện đại, người lãnh đạo Hồng Thái không nhất định phải họ Nghiêm, cho nên tôi cần phải chứng minh mình có năng lực

dẫn dắt Hồng Thái.” Nghiêm Chính chậm rãi thưởng thức trà. “Theo như yêu cầu thử thách, trước năm 25 tuổi, tôi phải kiếm được 100 triệu từ 1 triệu ban đầu thì mới có thể tiếp nhận Hồng Thái.”

Bây giờ anh đã là chủ tịch của Hồng Thái, thế chứng tỏ anh đã vượt qua được thử thách. Điều làm Liên Hi tò mò là. “Anh mất mấy năm để thực hiện?”

Nghiêm Chính hơi cúi đầu, mặt thoáng nở nụ cười tự đắc. “Một năm.”

Một năm? 1 triệu kiếm 100 triệu, lợi gấp 100 lần. Trời ạ, người đàn ông này quả là đáng sợ.

Đối với thành thích kinh người này, Nghiêm Chính cũng không kiêu ngạo lắm. “Thật ra chủ yếu là do vận may, đầu tư đúng vài loại cổ phiếu.”

“Vận tải Bằng Thành, đúng không?” Liên Hi nhớ Bằng Thành là giao dịch Chính Khởi kiếm được nhiều nhất, tới hơn 50 triệu.

Đúng vậy, nhờ phước của Thẩm Mục Phạm.” Anh và Thẩm Mục Phạm quen nhau ở Mỹ. Thẩm Mục Phạm là thạc sĩ tài chính và cơ điện, còn chưa tốt nghiệp đã được một công ty đầu tư lớn ở New York để mắt đến, chưa đầy 3 năm đã trở thành giám đốc tài chính kiếm lợi nhiều nhất phố Wall. Khi biết anh sắp về nước tiếp nhận công ty của gia tộc, Nghiêm Chính không do dự gì mà đầu tư hết toàn bộ số tiền kiếm được trước đó vào Bằng Thành. Mà Thẩm Mục Phạm cũng không khiến anh thất vọng, chỉ vài tháng ngắn ngủi đã khiến cổ phiếu của Bằng Thành tăng lên gấp 10.

Anh nói rất nhẹ nhàng băng quơ nhưng Liên Hi biết có thể kiếm được tiền thứ nhất là do anh có lòng tin ở Thẩm Mục Phạm, nhưng quan trọng hơn là mỗi lần anh hành động đều hoàn hảo đến từng milimet. Nếu không cổ phiếu lên xuống thất thường, dù anh có theo sát thế nào thì cũng không thể kiếm lời nhanh đến thế. Có một cao thủ thế này, thảo nào Chính Khởi có thể theo chân bọn anh nuốt cổ phiếu Lâm Thị.

Liên Hi nhìn người đàn ông trước mặt mình thật lâu, càng ngày càng thấy bội phục, càng xác định không nên chơi trò vòng vo với anh. “Anh tìm tôi đến để bàn chuyện thu mua Lâm Thị sao?”

Dường như Nghiêm Chính rất thích thái độ mau mắn của anh nên mỉm cười. “Phải. Cũng không phải.”

Thấy Liên Hi nghi hoặc nhứ mày, Nghiêm Chính nói thẳng. “Tôi tìm anh đến là để biết chuyện về Nghiê Hi. Tôi muốn biết tại sao cô ấy muốn kếp sập Lâm Thị.”

Liên Hi nhướn mày. “Anh không biết nguyên nhân?”

Nghiêm Chính lắc đầu.

“Vậy mà anh còn giúp cô ấy?” Liên Hi càng khó hiểu.

Nghiêm Chính cười nhẹ. “Cô ấy làm thế đương nhiên có lý do của mình, nếu cô ấy đã muốn làm thì tôi sẽ giúp.”

“Nhưng...” Liên Hi ngập ngừng. “Anh và nhà họ Lâm.”

Anh còn chưa nói hết nhưng ai cũng hiểu. Nghiêm Chính nhún vai nhưng vẻ mặt thì lại rất nghiêm túc. “Người tôi yêu là Nghiê Hi.”

Thấy dường như Liên Hi đã hiểu, Nghiêm Chính mới nói tiếp. “Tuy tôi sẽ giúp Nghiê Hi đạt được mục đích một cách vô điều kiện nhưng tôi cũng muốn biết tại sao cô ấy lại làm thế.”

“Sao anh không hỏi cô ấy?” Liên Hi hỏi ngược lại.

Gương mặt vốn thần nhiên của anh bỗng trở nên chua xót. “Tôi sợ dọa đến cô ấy, cô ấy sẽ chạy mất.” Sau khi biết mục tiêu của Nghiê Hi là đánh sập Lâm Thị, anh đã đoán được lý do cô tiếp cận mình là vì đả kích nhà họ Lâm. Nếu anh vạch trần sự thật, với tính cách kiêu ngạo của cô, chắc chắn sẽ nói ra những lời khích bác, sau đó phải mông chạy mất.

Liên Hi đồng ý với suy đoán của Nghiêm Chính, chỉ có điều anh còn chưa dám mạo hiểm kể sự thật với Nghiêm Chính.

Đường như đoán được sự lo lắng của anh, Nghiêm Chính cười chế giễu. “Anh lo là sau khi tôi biết chuyện sẽ chia tay với cô ấy à?”

Không đợi Liên Hi trả lời, anh cười tự giễu. “Tôi không vô tình được như cô ấy. Đời này, tôi bị cô ấy nắm trong tay rồi.”

Những lời này thoát nghe thì có vẻ bất đắc dĩ nhưng nếu ngẫm nghĩ cho kỹ thì có thể nhận thấy sự yêu thương vô bờ trong đó. Yêu em, đời này của anh đã không còn đường quay lại. Ý là như thế.

Được một người đàn ông ưu tú như thế yêu, đó là phúc của Nghiê Hi. Thân là bạn tốt, anh rất vui mừng, cũng muốn giúp một tay.

“Nhà họ Lâm và Nghiê Hi có mối thù không đội trời chung...” Liên Hi kể lại từ đầu đến cuối.

Nghiê Hi lắng nghe. Khi nghe đến đoạn Lâm Trung Viễn mua chuộc nhân chứng, rút lót công ty bảo hiểm tạo chứng cứ giả để Lâm Nhân thoát tội thì phần nộ đến nổi mắt như phun lửa. Khi nghe Nghiê Hi vì muốn dồn tiền chạy thận ẹ mà làm một lúc bốn công việc ở Mỹ, không đủ dinh dưỡng nên tẻ xỉu trên đường thì bàn tay đang cầm chén trà bỗng siết chặt, tim như có ai đó cắt ột dao, cơn đau dần lan ra toàn thân theo từng mạch máu.

“Cô ấy tiếp cận tôi là để báo thù Lâm Nhân, đúng không?”

Liên Hi chăm chú nhìn anh, một lúc sau mới gật đầu.

Để báo thù, cô bán đứng cảm bản thân. Vừa nghĩ đến chuyện cô chọn mình chỉ vì mình là bạn trai của Lâm Nhân, nếu là người khác thì cô cũng sẽ không do dự lên giường người ta thì Nghiê Chính lập tức giận đến nghiến răng, ước gì có thể lập tức về nhà, đè cô xuống đùi, đánh vào mông cô thật đau.

Thấy anh hằm hằm, mặt tái xanh thì Liên Hi vội đỡ lời. “Cô ấy cũng chỉ vì bất đắc dĩ.”

Nghiê Chính à một tiếng, tức giận nói: “Không ai buộc cô ấy chọn cách ngu ngốc này.”

Liên Hi nhú mày, khe thở dài. “Ép buộc cô ấy là nỗi tự trách, và cả những cơn ác mộng không ngừng quấy nhiễu kia nữa.”

Ác mộng? Nghiê Chính nhớ lại. Lúc vừa ở bên nhau, cô thường giật mình thức lại lúc nửa đêm, mở mắt nhìn trần nhà, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

“Thật ra cô ấy luôn đổ cái chết của ba và em trai lên đầu mình. Khăng khăng nghĩ rằng nếu không vì mình thất vọng khi không được đến đảo Nam Nha thì ba cô ấy sẽ không đi mua quà, cũng sẽ không bị xe tông.”

“Thế thì thật vô lý.” Nghiê Chính nói. “Đây là chuyện ngoài ý muốn, cho dù có trách thì cũng phải trách Lâm Nhân, sao có thể trách cô ấy.”

Liên Hi không tranh luận với anh mà nói sang chuyện khác. “Anh biết không, cô ấy từng suýt chết vì uống thuốc ngủ quá liều đấy.” Lần ấy, nếu không nhờ Bạch Chi Âm có việc, không thể đi làm thì hậu quả không tưởng tượng được. Cũng sau hôm đó, bọn họ mới biết thì ra vì bị ác mộng quấy nhiễu, cô đã lén uống thuốc an thần cả năm nay, hơn nửa liều lượng ngày càng nhiều, sút nữa gây họa lớn.

“Bọn tôi dẫn cô ấy đi bác sĩ tâm lý nhưng hiệu quả không là bao.” Liên Hi nhớ lại lời của bác sĩ. “Di chứng sau khi bị tổn thương tinh thần của cô ấy quá nghiêm trọng, hơn nữa cô ấy bài xích việc trị liệu, không chịu phối hợp. nếu cứ thế này thì sớm muộn gì cũng xảy ra những hành vi tự tổn thương bản thân, thậm chí là tự sát.”

Cuối cùng, bác sĩ tâm lý đề nghị với bọn anh. “Hãy thử chuyển sự chú ý của cô ấy sang chuyện nào đó, chẳng hạn như từ tự trách sang khát vọng báo thù. Tuy nó rất cực đoan nhưng vẫn tốt hơn tự tổn thương mình.”

Bọn anh làm theo chỉ dẫn của bác sĩ, dẫn dắt cô vào chuyện báo thù, muốn đả kích nhà họ Lâm, khiến họ mất đi tất cả. Nhưng bọn anh không thể thay đổi được quyết tâm muốn đoạt Nghiê Chính từ tay Lâm Nhân cô.

Bạch Chi Âm nói. “Kệ cậu ấy đi, có lẽ kết quả sẽ không quá tồi tệ.”

Như lời tiên đoán, từ biểu hiện của Nghiêm Chính cho thấy chuyện đã tốt hơn lúc đầu. Anh tin sau khi biết mọi chuyện, Nghiêm Chính sẽ càng trân trọng, yêu thương và bảo vệ Nghiê Hi.

Nghe xong chuyện Liên Hi kể, lòng Nghiêm Chính hết sức rối ren. Những cảm xúc bực bội lúc nãy đã bị sự đau lòng nhấn chìm, cổ họng như bị ai thắt chặt, không nói nên lời.

Một lúc sau, anh mới thở dài một hơi. “Cảm ơn anh đã cho tôi biết chuyện này.”

“Anh vẫn sẽ yêu cô ấy, đúng không?” Liên Hi hỏi.

“Đương nhiên.” Nghiêm Chính trả lời rất chắc chắn. “Cô ấy ngốc chứ tôi thì không, tôi hiểu rất rõ điều gì là quan trọng nhất với mình.”

“Cảm ơn anh.” Liên Hi cảm ơn một cách trịnh trọng. “Cảm ơn sự thông minh của anh. Tôi và Chi Âm đều phát hiện ra kể từ sau khi ở bên anh, cô ấy đã thay đổi rất nhiều, sắc mặt cũng tốt hơn, thỉnh thoảng còn không kìm lòng được, cười rất ngọt ngào.”

“Thế à?” Nghiêm Chính áp ứng, như là hơi ngượng. “Vậy anh cả thấy... cô ấy có... thích tôi không?”

Liên Hi biết anh vốn định hỏi có yêu hay không, nhưng lại không tự tin. “Cô ấy đã yêu anh mất rồi.”

“Thật không?” Nghiêm Chính rất vui mừng, sau đó lại lạnh lùng. “Tôi đi, tôi biết là anh an ủi tôi thôi.”

“Không phải an ủi.” Liên Hi thành thật kể lại chuyện bọn anh khuyên Nghiê Hi nên rời xa Nghiêm Chính mấy ngày trước. “Bọn tôi đều cảm thấy nếu Lâm Nhân đã biết mọi chuyện thì cô ấy ở bên cạnh anh cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa, nhưng cô ấy...”

Nghiêm Chính suy đoán, có lẽ thời gian bọn họ khuyên Nghiê Hi chính là thời gian cô thay đổi thái độ với anh. Nhưng vừa nghĩ thế, anh lại tức đến nghiến răng.

Cô gái này, vừa quyết tâm rời xa anh, lại không nỡ cho nên mới ôm tâm thế trân trọng những ngày cuối cùng.

Đúng là ngốc đến cùng cực. Xem ra anh phải dạy dỗ cô một trận mới được.

Thở dài một hơi, Nghiêm Chính nói với Liên Hi. “Có chuyện này tôi muốn nhờ anh giúp đỡ.”

“Đừng nói với cô ấy tôi đã gặp anh.” Liên Hi phán như thánh.

Nghiêm Chính gật đầu, cười bất đắc dĩ. “Nếu cô ấy đã không muốn tôi biết thì tôi sẽ làm như không biết.” Anh tin sẽ có một ngày cô đích thân nói với anh.

“Được.” Liên Hi cam đoan. “Tôi sẽ không nói với cô ấy.”

Sau khi Liên Hi đi, Nghiêm Chính ngồi ngẩn ngơ trong phòng một lúc mới lấy điện thoại gọi cho Nghiê Hi nhưng gọi mấy lần mà không ai nghe máy. Anh gọi về nhà thì cũng thế.

Mây khê nhướng lên, anh nhăn số của tài xế. Cô không thích lái xe nên dạo này toàn do tài xế đưa cô đi.

“Tiểu Triệu, cô Doãn có đi với cậu không?”

“Tôi vừa đưa cô ấy lên du thuyền.”

“Du thuyền?” Nghiêm Chính không hiểu. “Cô ấy lên du thuyền làm gì?”

“Tôi cũng không biết. À đúng rồi, lúc tôi về thì hình như có thấy xe của cô Lâm.”

Cô Lâm? Nghiêm Chính đứng bật dậy. “Cậu nói là Lâm Nhân?”

73. Chương 73: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (13)

Ngoài bến tàu, trên du thuyền riêng của Nghiêm Chinh.

Doãn Nghiên Hi nhìn cô gái khoác áo lông chồn trắng đứng trên boong tàu, lắc đầu, cười nhạt.

“Thế nào? Có phải rất bất ngờ khi gặp tôi không?” Lâm Nhân châm chọc. “Hay là rất thật vọng vì người hẹn cô không phải Nghiêm Chinh.”

“Không phải.” Doãn Nghiên Hi nhìn cô ta, từ tốn nói. “Tôi chỉ hiểu kỳ là cô làm cách nào để lấy được di động. Nếu tôi nhớ không lầm thì hình như lâu rồi anh ấy không gặp cô.”

Cơn giận bốc lên mặt Lâm Nhân. Cô ta khoanh một tay trước ngực, lắc lắc ly rượu vang trên tay, cười lạnh. “Cô định chọc giận tôi à?”

“No no, tôi chỉ kể lại sự thật mà thôi.” Doãn Nghiên Hi nhún vai. “Đương nhiên cô có thể chọn cách xem nhẹ nó.”

“Xem nhẹ?” Lâm Nhân cười hừ. “Trước đây cũng vì tôi xem nhẹ cô nên mới để cô có cơ hội mò lên giường của Nghiêm Chinh.”

Doãn Nghiên Hi bĩu môi. “Cô dám chắc không phải là anh ta mò lên giường của tôi sao? Hay là thám tử của cô không báo lại với cô là thật ra anh ta rất mê tôi?”

“Cô đang khoe với tôi đấy hả?” Lâm Nhân nghiêng rằng, nhưng mặt vẫn cố giữ nụ cười.

“Cô lại sai rồi.” Doãn Nghiên Hi lắc đầu. “Anh ta vẫn chưa đủ tư cách để trở thành thứ khiến tôi phải đi khoe khoang. Ngược lại, anh ta nên cảm ơn tôi vì đã khiến anh ta có thể rời xa ả đàn bà mặt người dạ thú, ngay cả em gái mình cũng hãm hại như cô.”

Lâm Nhân hơi ngẩng đầu lên, ung dung à một tiếng. “Thì ra là cô chỉ đường về lối cho con khốn đó đến đối phó với bọn tôi.”

“Bọn tôi chỉ muốn lấy lại công bằng mà thôi.”

“Công bằng?” Lâm Nhân cười rít qua kẽ răng. “Đừng có bày ra vẻ đạo đức mô phạm như thế. Cô làm hồ ly tinh, cướp chồng sắp cưới của tôi, lẽ nào đó là công bằng?”

Không đợi Doãn Nghiên Hi trả lời, cô ta giành nói trước. “Cô tưởng là Nghiêm Chinh yêu cô thật sao? Đừng có ngây thơ thế. Chẳng qua vì tôi không chịu quan hệ với anh ấy trước hôn nhân nên mới dùng cô làm công cụ phát tiết mà thôi.”

“Như nhau cả thôi mà.” Doãn Nghiên Hi làm ra vẻ khinh thường. “Anh ta chẳng qua cũng chỉ là công cụ báo thù của tôi, chỉ thế mà thôi.”

Thấy cô ta ngơ ngác, Doãn Nghiên Hi chặc chặc vài tiếng. “Thám tử tư của cô đúng là quá tệ, ngay cả tin tức quan trọng thế mà cũng không tra ra à?”

“Tin tức gì?” Lâm Nhân nhìn cô đầy vẻ đề phòng.

“Doãn Lâm Phàm, Doãn Lâm Hạo.”

Khi Doãn Nghiên Hi nhắc đến hai cái tên này, Lâm Nhân ngẩn ra một lát, sau đó như bị điện giật, lảo đảo lùi ra sau vài bước, lắp bắp hỏi. “Cô, cô là...”

“Xem ra cô vẫn chưa quên tội ác của mình.” Doãn Nghiên Hi lạnh lùng nhìn cô ta. “Vậy chắc cô vẫn chưa quên năm đó cô đã mua chuộc nhân chứng, thông đồng với công ty bảo hiểm làm giả chứng cứ như thế nào chứ?”

Sau cơn chấn kinh ngắn ngủi, Lâm Nhân đã khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, đứng thẳng người lại, tỏ ra mạnh mẽ. “Không biết cô đang nói gì nữa.”

“Không biết thật à?” Doãn Nghiên Hi vừa ép sát cô ta từng bước, vừa phần nộ kể lại. “Mười năm trước, trên đường Hennessy, cô lái xe đụng chết hai cha con, sau đó nhờ nhà có tiền nên thoát tội, nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.”

“Cô – hung thủ giết người này!” Doãn Nghiên Hi ghì lấy cánh tay cô ta. “Pháp luật không trừng trị được cô thì để tôi đến trường phạt cô. Cô phải trả giá đắt cho tội lỗi của mình, trả giá gấp mười, gấp trăm lần.”

Lâm Nhân bị Doãn Nghiên Hi ép tới sát boong tàu, eo đã đụng vào lan can, sắp rơi xuống biển. Cô ta vội vàng đẩy mạnh Doãn Nghiên Hi ra, di chuyển vài bước đến khu vực an toàn, trấn định lại rồi hừ lạnh. “Chỉ bằng thực lực của cô? Cô cho rằng quyền rũ Nghiêm Chính, sau đó tìm Trịnh Mi và con gái bà ta thì có thể khiến tôi tổn thương sao?”

“Cô ngây thơ quá rồi đó. Mười năm trước, tôi có thể khiến cho hai đứa khốn nạn đó biến mất thì mười năm sau, tôi vẫn có thể làm vậy. Về phần Nghiêm Chính...” Cô ta dừng lại một chút, cười khinh khỉnh. “Đừng nói cô nghĩ là tôi yêu anh ta đến chết đi sống lại đấy chứ? Đừng có ngốc thế, tôi chẳng qua là nhìn trúng cái danh bà Nghiêm, và cả sự si mê anh ta dành cho tôi bao nhiêu năm nay nữa. nể tình anh ta luôn đi theo tôi vui hệt như một con chó, tôi mới đồng ý gả cho anh ta.”

Không biết tại sao, những lời châm chọc của Lâm Nhân trước đây đều không thể khiến Doãn Nghiên Hi phần nộ bằng mấy câu nói về Nghiêm Chính này. Cô nghiêng chặt răng, hận không thể xé nát bộ mặt ngông nghênh khinh khỉnh kia.

Người đàn ông cô yêu bị giẫm đạp, hạ thấp không đáng một xu như thế, người đàn bà này có chết cả trăm lần cũng không đủ để giải mối hận trong lòng cô mà.

Đợi đã, cô vừa nghĩ gì vậy? Người đàn ông cô kia. Doãn Nghiên Hi lắc đầu không dám tin. Sao cô lại yêu anh ta được? Rõ ràng anh ta chỉ là công cụ để cô đạt được mục đích. Rõ ràng cô đã không ngừng nhủ với chính mình rằng giữa hai người chỉ có tình dục, không có tình yêu. Nhưng... tại sao trái tim không nghe lời lý trí.

Lâm Nhân nhìn Doãn Nghiên Hi đứng ngẩn ngơ, bĩu môi cười. Mặc dù Doãn Nghiên Hi không thừa nhận mình yêu Nghiêm Chính nhưng giác quan thứ 6 của phụ nữ đã khiến cô ta đi thăm dò. Cô ta dám bảo đảm là Doãn Nghiên Hi chỉ đang nói dối, bây giờ xem ra phán đoán của cô ta không sai. Nếu bọn họ đã yêu nhau vậy thì chuyện này càng thêm thú vị.

“Không trả thù được tôi có phải cô thất vọng lắm không? Cũng phải, cho người ta ngủ không kia mà. Có điều còn có chuyện khiến cô càng đau lòng hơn đây.”

Lâm Nhân từ từ đi đến trước mặt cô, dùng giọng nói thì thào chỉ có hai người mới nghe thấy. “Cô biết không. Năm đó người giúp tôi chứng minh tôi không say rượu lái xe chính là người đàn ông cô dốc hết tâm sức quyến rũ, hầu hạ.”

Doãn Nghiên Hi ngẩng đầu lên, trợn tròn mắt. “Cô nói gì?”

“Cô không nhớ sao?” Lâm Nhân nghiêng đầu, kể băng quơ. “Năm đó khi đó, độ cồn của tôi vượt quá mức cho phép nên cảnh sát mới buộc tôi say rượu lái xe. Nhưng cuối cùng có một nhân viên phục vụ làm chứng rằng tôi chỉ ăn bánh kem có rượu rum thôi.”

“Nhưng báo cáo đo độ cồn trong máu của cô không có rượu.” Doãn Nghiên Hi còn nhớ vì báo cáo này mà bên không thể tố cáo cô ta lái xe khi say rượu, cũng đánh mất cơ hội khiến cô ta ăn cơm tù.

Lâm Nhân cười khẩy. “Bệnh viện và nhà hàng là hai trong những lĩnh vực Hồng Thái kinh doanh. Bệnh viện tôi làm xét nghiệm thuốc sở hữu của Hồng Thái.”

Sợ Doãn Nghiên Hi không hiểu ý mình, cô ta bồi thêm một câu. “Là Nghiêm Chính đích thân gọi điện thoại năn nỉ ba anh ta làm giúp tôi đấy.”

“Cho nên người cô hao tổn tâm sức hầu hạ rồi trao cả trái tim lại chính là người giúp tôi khỏi ngồi tù.” Lâm Nhân nhìn cô cười, cố ý hỏi. “Có phải rất trên người không?”

Nào chỉ là trên người. Giờ phút này, giống như có một con dao đâm vào trái tim Doãn Nghiên Hi, ngoại trừ đau đớn còn có cơn ớn lạnh đến tận xương rồi lan ra khắp toàn thân.

Thấy sắc mặt trắng nhợt của cô, Lâm Nhân dùng ly rượu chạm vào môi cô như khiêu khích. “Thế nào? Đau lòng lắm phải không? Tim như tan nát à?”

“Chẳng phải cô nói muốn trả thù sao? Vậy Nghiêm Chính có được tính là kẻ thù của cô không? Còn nữa, tôi rất tò mò là cô sẽ làm thế nào để trả thù anh ta? Lẽ nào khiến anh ta chết khô trên giường. Ha ha ha...” Lâm Nhân cười khằng khặc, giọng mang theo vẻ khoái trá khi thấy người ta đau khổ.

Doãn Nghiên Hi nhúu chặt mày, nói với cô ta nhưng cũng nói với chính mình. “Cô nói thế cũng vô dụng thôi, tôi hoàn toàn không yêu cô ta.”

“Thế sao?” Lâm Nhân hớp một hớp rượu, cười thật tươi. “Cũng tốt, ít nhất cô sẽ không đau khổ.”

Cô ta mà quan tâm chuyện cô đau khổ hay không? Đúng là cáo đến chúc tết gà, không có lòng tốt. Hơn nữa, cô ta gạt cô lên du thuyền, rõ ràng không chỉ để nói những chuyện này. Liên tưởng đến chuyện mà Toa Toa đã gặp phải, Doãn Nghiên Hi tạm thời quên đi chuyện Nghiêm Chính, để phòng nhìn cô ta. “Cô dụ tôi tới đây để làm gì?”

Lâm Nhân nghiêng đầu, thờ ơ nói. “Vốn không định làm gì, chỉ muốn cho cô một bài học nhỏ mà thôi, để cô biết rằng dụ dỗ chồng người khác là phải trả giá đắt. Nhưng...” Cô ta dừng lại, ngửa đầu uống cạn ly rượu. Khi nhìn Doãn Nghiên Hi, ánh mắt bỗng nhiên trở nên tàn nhẫn, khủng bố.

Rầm! Ly rượu bị ném xuống chân Doãn Nghiên Hi, thủy tinh vỡ nát.

Không đợi Doãn Nghiên Hi phản ứng, trên thuyền bỗng lục tục xuất hiện sáu bảy gã đàn ông vạm vỡ, vây Doãn Nghiên Hi giữa lan can và bọn họ.

“Cô định làm gì?” Doãn Nghiên Hi lo lắng nhìn những gã đàn ông kia. Từ đặc trưng ngoại hình cho thấy đám người này không phải là người Trung Quốc mà đến từ Đông Nam Á.

“Chẳng phải mày thích hầu hạ đàn ông lắm sao? Tao tìm ày vài đứa người Thái, đảm bảo làm mày hài lòng.” Lâm Nhân giả vờ à một tiếng. “Đúng rồi, bọn họ đều bị Sida.”

“Nghiêm Chính mà biết cô đối xử với tôi như thế thì sẽ không tha cho cô.” Doãn Nghiên Hi biết câu này hoàn toàn không đủ để uy hiếp Lâm Nhân, cô chỉ muốn kéo dài thời gian mà thôi.

Quả nhiên, Lâm Nhân cười khinh miệt. “Cô cảm thấy tôi sẽ để lại chứng cứ cho anh ta biết sao?”

“Anh ấy sẽ tin lời tôi.”

May be. Có điều khi ấy không biết cô đang ở đâu trên đất Thái làm kỹ nữ rồi.”

Nghe đến đây, Doãn Nghiên Hi đã hiểu ra. Ý đồ của Lâm Nhân không chỉ là sai những gã này xâm phạm cô mà còn định bán cô sang Thái.

Nói cô ta độc như rắn rết là còn nhẹ cho cô ta. Doãn Nghiên Hi vừa buộc mình phải trấn tĩnh, vừa lắng lắng kéo túi xách ra sau lưng, len lén lấy di động ra, mở khóa theo cảm giác, từ từ nhấn 999. Nhưng khi sắp gọi được thì gã đàn ông đứng bên cạnh cô bỗng sấn tới, giữ chặt lấy tay cô, giật lấy di động.

Lâm Nhân nhìn số hiển thị trên màn hình, cười khinh bỉ. “Định báo cảnh sát à?”

Không đợi Nghiên Hi trả lời, cô ta vung tay lên, điện thoại tạo thành một đường cong tuyệt đẹp trên không trung rồi rơi xuống biển.

Lâm Nhân chìa hai tay, ra vẻ vô tội. “Ai da, làm sao đây, rơi xuống biển mất rồi.”

Doãn Nghiên Hi không để ý đến cô ta, đầu nhanh chóng nghĩ cách tự cứu mình. Cô liếc nhìn một bóng người trên chiếc du thuyền cách đó xa xa, đoán xem nếu hô to cứu mạng thì có nghe không.

Như đoán được ý định của cô, Lâm Nhân bật cười. “Định kêu cứu à? E là không có cơ hội đâu.” Nói xong, cô ta quay sang ra lệnh. “Chuẩn bị nổ mìn.”

Chỉ vài giây sau, tiếng động cơ vang lên ầm ỉ.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Doãn Nghiên Hi nghe Lâm Nhân nói. “Các anh không cần nhẹ nhàng đâu, chơi đã rồi thì ném nó cho anh Long.”

Sau đó, cô ta nhảy xuống thuyền, đứng trên bờ vẫy tay với Doãn Nghiê Hi. “Have a good time. Bye!”

74. Chương 74: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (14)

Dây thừng cột vào bến tàu được tháo ra, chiếc du thuyền rời bến trong tiếng động cơ gầm vang.

Doãn Nghiê Hi nhìn những gã đàn ông đang bao vây mình với ánh mắt phòng bị, cố gắng thương lượng với bọn chúng. “Cô ta cho các anh bao nhiêu tiền? Các anh thả tôi ra, tôi cho các anh gấp đôi.”

Thấy mọi người đều nhìn vào người đàn ông mặc đồ đen ở giữa, Doãn Nghiê Hi đoán đó là người cầm đầu nên nói với hắn ta. “Có thể cô ta không nói với các anh tôi chính là người của chủ tịch tập đoàn Hồng Thái, các anh động vào tôi sẽ chuốc lấy phiền phức.”

“Chắc anh cũng biết Thẩm Thị ở Hongkong đúng không? Doãn Nghiê Hi biết nhà họ Thẩm rất có uy trong giới xã hội đen, hy vọng mang họ ra sẽ dọa được đối phương. “Vị hôn thê của Thẩm Mục Phạm là bạn thân của tôi, nếu tôi bị tổn thương thì chắc chắn họ sẽ không tha cho các anh.”

Quả nhiên người mặc đồ đen có hơi chần chừ, mày cũng nhíu lại nhưng chỉ chốc lát đã trở nên bình thường. “Bọn tôi chỉ nghe lời của anh Long.”

“Vậy để tôi nói chuyện với anh ta.” Doãn Nghiê Hi tỏ ra biết điều. “Các anh cũng không muốn chuốc lấy phiền toái đúng không?”

Người kia do dự một chút bèn móc điện thoại ra dùng tiếng Thái nói chuyện. Doãn Nghiê Hi không hiểu tiếng Thái, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào hắn ta. Nhưng từ vẻ mặt ngày càng nặng nề của hắn, cô biết chuyện không hề thuận lợi như cô nghĩ. Cô hít sâu một hơi, nhân lúc những người khác đều tập trung sự chú ý về phía người đó thì lảng lạng nhích về phía lan can.

Với tốc độ nhanh thế này, nhảy xuống rất có thể sẽ bị cuốn vào chân vịt, cũng có thể sẽ bị té chết nhưng cô thà chết cũng không để cho bọn người này làm nhục.

Quả nhiên, sau khi gạt đầu lia lịa xong, người kia ngắt máy, không nhìn cô mà nói vài câu gì đó với những người khác. Đúng lúc anh ta vung tay ra hiệu “lên” thì Doãn Nghiê Hi đột nhiên nhảy qua lan can, rơi thẳng xuống biển.

Khi Nghiê Ching chạy đến bến tàu thì nhìn thấy cô đang rơi xuống biển.

Nỗi sợ hãi bao trùm lấy anh, giống như một con dao đâm vào tim khiến anh thất thanh kêu lên: “Nghiê Hi...”

Tiếng hét như đứt gan ruột làm chấn động tất cả những người đang bận rộn trên bến. Nhìn theo tầm mắt anh, một người tinh mắt nhìn thấy một chấm nhỏ đang trôi trong biển, chủ chiếc thuyền còn chưa dừng lại hẳn lập tức gọi Nghiê Ching. “Mau lên đi, bây giờ qua đó chắc còn kịp.”

Không kịp nói cảm ơn, Nghiê Ching vội bước lên tàu. Chủ thuyền tăng tốc chạy về phía Doãn Nghiê Hi. Vài chiếc thuyền vừa cập bến khác cũng đồng loạt chuyển hướng, bám sát theo sau.

Bên kia, bọn đàn ông trên du thuyền bị biến cố này khiến cho ngẩn ngơ. Một lát sau, tên cầm đầu hoàn hồn lại trước nhất. “Dừng lại, lập tức dừng lại.”

Cuối cùng thuyền cũng dừng lại. Tên cầm đầu chỉ vào ba người. “Tụi bay xuống cứu nó lên đây.”

Ba tên bị điểm danh lập tức cởi quần áo, đang chuẩn bị mang phao nhảy xuống thì đột nhiên nghe ở đuôi thuyền có người báo lại. “Đại ca, phía bên kia đang có rất nhiều thuyền chạy lại.”

Tên cầm đầu nhìn sang, quả nhiên phát hiện gần 10 chiếc thuyền đang chạy về phía này.

“Hình như là đến cứu cô ta.” Một tên hoảng hốt nói. “Hay là chúng ta chạy thôi. Bị bọn họ phát hiện thì tiêu đời.”

Đảo mắt nhìn Doãn Nghiên Hi và đoàn thuyền vài lần, tên cầm đầu đưa ra quyết định. “Đi thôi.”

Mối lo bị bắt về đã đi xa, nhưng một nguy hiểm khác lại đang vây lấy Doãn Nghiên Hi.

Mặc dù chiếc du thuyền không cao lắm nhưng khi cô nhảy xuống, du thuyền đang chạy với tốc độ cực nhanh, cộng thêm khi cô nhảy xuống biển, có một lực cực lớn đánh mạnh vào người.

Không được ngắt đi. Nếu ngắt đi thì sẽ chết chắc. Cô cắn mạnh môi, buộc mình phải tỉnh táo. Sau đó, khi cô cố gắng ngoi ra khỏi mặt nước, định sải tay bơi thì một cơn đau dữ dội truyền đến từ phía vai phải.

Tiêu rồi. Có lẽ lúc nhảy xuống khỏi lan can đã bị thương đến cơ. Doãn Nghiên Hi nghiến chặt răng, không ngừng tự nhủ với bản thân cố gắng chịu đựng, chỗ này không xa bờ cho lắm, chỉ cần cô bơi khoảng 1000 mét nữa là sẽ có cơ hội được cứu.

Nhưng những cơn sóng biển mặt chát không ngừng xô tới. Cô ra sức quẫy hai chân, cố gắng bơi bằng tay trái... Bộ quần áo dày nặng trên người cộng với nước biển đã nhanh chóng làm tiêu hao sức lực của cô.

Thấy người cô ngày càng nặng, từ từ chìm xuống, lòng Nghiêm Chính nóng như lửa đốt. Anh vừa giục chủ tàu lá nhanh hơn nữa vừa cởi quần áo ra. Khi thuyền chạy đến gần cô, không đợi nó dừng lại, anh liền nhảy xuống, lặn một hơi đến bên cạnh cô, từ dưới nâng cơ thể đã chìm của cô lên.

Doãn Nghiên Hi đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên nhẹ hẫng, cảm giác áp bức khó thở vì bị nước biển đánh vào không còn nữa, có điều khoang mũi và khoang miệng đều tràn ngập vị mặn chát. Trong mơ hồ, cô nghe ó người gọi tên mình. Cô muốn mở mắt ra nhưng mí mắt rất nặng, không thể nào mở được.

Dưới sự giúp đỡ của những người khác, Nghiêm Chính đưa Doãn Nghiên Hi lên thuyền, vừa làm hô hấp nhân tạo vừa cấp thiết gọi tên cô. “Nghiên Hi, Nghiên Hi...”

Đáng tiếc, bất luận anh có gọi thế nào thì Doãn Nghiên Hi vẫn nhắm chặt mắt, không có bất cứ phản ứng gì. Cảm nhận được sự lạnh lẽo của cô, nhìn đôi môi không còn chút sức sống, cảm nhận trái tim đập yếu ớt của cô... Từ khi sinh ra đến nay, lần đầu tiên anh ném trái cảm giác sợ hãi cùng cực, những ngón tay nhấc trên ngực cô không ngừng run lên.

Cô sẽ không sao đâu. Anh không cho phép cô có chuyện gì. Lòng anh cương quyết lập lại ý nghĩ này.

“Khụ, khụ...” Vài tiếng ho vang lên, nước biển bị dồn nén trong cổ họng cô được ho ra.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi.”

Theo tiếng hò reo đầy hưng phấn của những người xung quanh, trái tim nhấp nhồm bất an của Nghiêm Chính cũng bình tĩnh lại. Anh bế cô lên, kích động hôn lên mặt, lên trán, lên môi cô.

Doãn Nghiên Hi vừa tỉnh lại, yếu đuối đến nỗi không nói nên lời, chỉ cảm thấy bị anh ôm chặt, chặt đến nỗi cô sắp không thở được. May mà Nghiêm Chính nhanh chóng nhận ra nên thả lỏng tay, nhận lấy chiếc khăn một ai đó đưa tới, bọc cô lại. “Đừng sợ, không sao nữa rồi.”

Doãn Nghiên Hi gật đầu, yên tâm dựa vào lòng anh. Nhiệt độ cơ thể ấm áp khiến cô dần thả lỏng, mắt càng ngày càng nặng. Bên tai vẫn có tiếng của Nghiêm Chính, nhưng cơ thể ngày càng mệt, ý thức cũng ngày càng mơ hồ, cuối cùng cô không biết gì nữa cả.

“Nghiên Hi.” Nghiêm Chính sốt ruột gọi lần nữa, vẻ mặt lại mất đi sự bình tĩnh.

May mà đúng lúc này, thuyền đã cập bến, xe cấp cứu gọi trước đó cũng đã đến nơi.

Nghiêm Chính theo nhân viên cứu hộ lên xe, nhìn bọn họ cấp cứu cho cô mà như đứng trên chảo lửa. Nỗi sợ hãi mất đi cô giống như một con thú dữ đang gặm cắn trái tim anh, khiến anh đau đến nỗi toát mồ hôi lạnh.

Như một thế kỷ trôi qua, nhân viên cứu hộ mới dừng lại, bình tĩnh tuyên bố. “Các dấu hiệu cho thấy vẫn bình thường.”

Nghe tiếng vang nhịp nhàng của máy đo điện tâm đồ, Nghiêm Chinh nắm chặt bàn tay mềm mại của cô, một giọt nước mắt rơi xuống.

Cảm ơn trời đất, đã cho anh có lại cô.

Bận rộn xong, nhân viên cứu hộ mới phát hiện anh vẫn đang ở trần nên vội lấy một cái khăn đưa cho anh. “Anh khác vào trước đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Nghiêm Chinh cảm ơn, dùng điện thoại trên xe liên lạc với trợ lý, bảo anh ta đưa quần áo vào bệnh viện.

Trên đường đến bệnh viện, Doãn Nghiê Hi tỉnh lại một lần, trả lời câu hỏi của bác sĩ rồi lại hôn mê.

“Anh đừng lo lắng quá, cô ấy chỉ bị cạn kiệt sức lực nên mệt quá thôi.” Nhân viên cứu hộ an ủi Nghiêm Chinh.

Nghiêm Chinh gật đầu, nhìn điện tâm đồ, cố gắng nở nụ cười. “Tôi biết, cô ấy đã không sao nữa rồi.”

Nhưng không ai trong số họ ngờ được rằng phán đoán này còn quá sớm.

Khi cửa phòng bệnh được mở ra, Nghiêm Chinh lập tức bước tới, níu áo bác sĩ. “Vợ tôi thế nào rồi?” Ngay giây phút anh nói với ba mẹ sẽ không cưới ai ngoài cô, anh đã nhận định cô là vợ của mình.

Bác sĩ lắc đầu, vẻ mặt nặng nề. “Không tốt cho lắm. Chúng tôi phát hiện dây chằng ở vai phải của cô ấy bị tổn thương, còn có não bị chấn động nhẹ. Nghiêm trọng nhất là phôi thai của cô ấy có dấu hiệu bị bong ra.”

Phôi thai? Nghiêm Chinh ngạc nhiên, buột miệng thốt lên. “Cô ấy có thai à?”

“Anh không biết sao?” Bác sĩ gỡ bệnh án ra, báo. “Căn cứ theo độ lớn của thai, chúng tôi đoán vợ anh đã có mang khoảng hai tháng rồi.”

“Có điều...” Bác sĩ ngập ngừng, nói: “Anh phải chuẩn bị tâm lý, có thể sẽ không giữ được đứa bé này.”

Chuẩn bị tâm lý? Chuẩn bị cái con khỉ ấy! Một giây trước anh được nghe tin mình sắp làm cha mà không có sự chuẩn bị nào. Một giây sau lại tàn nhẫn nói với anh có thể đứa bé không giữ được. Ông trời, ông đang cố tình trêu đùa con đúng không?

Lòng đau như bị dao cắt, anh nắm chặt tay, hít sâu một hơi, khôi phục lại lý trí cần có. “Anh nói là có thể thôi đúng không? Nói cách khác là vẫn có cơ hội giữ lại, đúng chứ?”

Bác sĩ gật đầu. “Chúng tôi sẽ cố hết sức. Nhưng vì vợ anh quá yếu, cho nên khả năng sảy thai rất lớn.”

“Tôi biết rồi, mong các anh cố gắng giúp cho.” Nghiêm Chinh thành khẩn nhờ.

Ra khỏi phòng cấp cứu, Nghiê Hi được đưa đến phòng bệnh đặc biệt. Nghiêm Chinh liên lạc với những bác sĩ phụ khoa nổi tiếng nhất xứ Cảng đến hội chẩn, kết luận được đưa ra vẫn là cố gắng hết sức, chờ xem ý trời.

Liên Hi nhận được tin, vội vã chạy đến. Nhìn cô bạn thân nằm trên giường cùng người đàn ông tiều tụy bên giường, anh hỏi nhỏ. “Đã tra ra được là ai làm chưa?” Thật ra không cần hỏi thì anh cũng đoán được là chuyện này không thể không liên quan đến Lâm Nhân.

Nghiêm Chinh nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Anh tính xử lý thế nào đây?” Liên Hi lại hỏi.

Hai tay nắm chặt tay cô, mắt Nghiêm Chinh toát lên vẻ phần nộ chưa từng có. “Tôi sẽ không tha cho cô ta.”

Lâm Nhân biết chuyện đã đổ bể nhưng vẫn không hoảng loạn. Giống như cô ta đã nói trước đó, không có bằng chứng thì không ai làm gì được cô.

Đáng tiếc, cô ta đã đánh giá quá thấp năng lực của Nghiêm Chinh.

Ngày thứ hai khi Doãn Nghiê Hi nhập viện, cô ta vừa ra ngoài là đã bị ngăn xe lại. “Cô Lâm, mời đi theo chúng tôi một chuyến.” Lâm Nhân nhận ra người chặn đường, là giám đốc an ninh của Nghiêm Chinh.

“Các anh có chuyện gì không? Bây giờ tôi phải ra ngoài.” Lâm Nhân không chịu xuống xe, muốn bảo lái xe nổ máy đi nhưng ai ngờ xe còn chưa nổ máy thì tài xế đã bị thu phục.

“Thật xin lỗi, e là cô không tự quyết được đâu.” Giám đốc an ninh kéo cô ta xuống xe không chút khách khí, nhát vào trong xe mình.

Cô ta bị dẫn đến khách sạn trong nỗi bất an. Khi nhìn thấy anh Long với mặt mũi bầm dập thì hiểu rõ chuyện đã bị bại lộ. Có điều cô ta vẫn khẳng khái phủ nhận trước những lời buộc tội của anh Long. “Tôi hoàn toàn không biết người này, nhất định là có người muốn hãm hại tôi, phá hoại quan hệ giữa tôi và anh Nghiêm Chính.”

“Đúng rồi, chắc chắn là có người mua chuộc kẻ này. Các anh mau tra hỏi hắn ra xe rốt cuộc là ai muốn hãm hại tôi.”

“Chuyện đến nước này mà cô còn chối cãi được sao.” Một giọng nói vang lên ngắt lời cô ta.

Lâm Nhân quay đầu lại, thấy Nghiêm Chính đang chậm rãi bước vào thì vội vàng nhào tới, khóc lóc trông rất đáng thương. “Anh Nghiêm Chính, anh phải tin tưởng em, không phải là do em làm. Ngay cả động vật nhỏ mà em còn không nỡ làm hại, nói chi là làm ra những chuyện hại người này.”

Nghiêm Chính đẩy cô ta ra với vẻ ghét bỏ. “Cô còn định giả vờ đến bao giờ? Cô tưởng tôi là thằng ngốc, mặc cho cô lừa gạt nữa sao?”

“Em không có...” Lâm Nhân khóc kể. “Anh Nghiêm Chính, em thật sự không có làm, anh đừng tin bọn chúng nói bậy, hoàn toàn không có chứng cứ mà.”

“Không cần chứng cứ đâu.” Nghiêm Chính quát lên. “Tôi không phải là quan tòa, không cần phải nói chứng cứ với cô.”

Đã nói đến nước này, Lâm Nhân không muốn diễn tiếp nữa, quyết định trở mặt. “Nếu đã thế thì anh định làm gì tôi? Giao tôi cho cảnh sát hay là dùng cực hình riêng?”

“Cô đã phạm pháp thì đương nhiên phải ngồi tù. Không chỉ lần này mà còn chuyện sai khiến kẻ khác hãm hại em gái mình cùng đụng chết ba và em trai của Nghiêm Hi 10 năm trước.”

“Ha ha ha...” Lâm Nhân cười to, liếc nhìn anh với vẻ khinh khỉnh. “Vậy anh ngàn lần đừng nói với cảnh sát năm đó anh đã sai người giúp tôi nguy tạo chứng cứ không uống rượu lái xe.”

Thấy Nghiêm Chính ngẩn ra, Lâm Nhân cười lạnh. “Thế nào, anh quên rồi à? 10 năm trước, anh còn đang học ở Mỹ, có lần tôi gọi điện thoại cho anh nói mình bị bắt vì say rượu lái xe, không muốn để lại lý lịch xấu. Kết quả là anh nói sẽ giúp tôi.”

“Là lần đó sao?” Nghiêm Chính ngạc nhiên, không dám tin mình đã trở thành đồng lõa trong lúc vô ý.

“Nói tới thì còn phải cảm ơn anh đấy. Nếu không nhờ anh giúp tôi lấy báo cáo xét nghiệm khác thì có thể tôi sẽ bị khởi tố rồi.”

“Anh đoán xem nếu Doãn Nghiên Hi biết chuyện thì có hận chết anh không? Dù sao cũng chính anh đã giúp tôi ung dung ngoài vòng pháp luật mà.”

“Im miệng.” Nghiêm Chính tức giận quát. “Là cô gạt tôi.”

“Vậy thì sao?” Lâm Nhân cười lạnh. “Anh cảm thấy Doãn Nghiên Hi sẽ tin à? Chỉ cần tôi khẳng khái nói anh biết rõ sự tình thì cô ta sẽ không tin anh.”

Cô ta nói đúng. Anh không chắc là Nghiên Hi sẽ tin mình. Nói chính xác hơn, anh không có lòng tin là sẽ được Nghiên Hi tha thứ.

Như nhìn ra vẻ do dự của anh, Lâm Nhân thừa cơ đề nghị. “Tôi có thể giúp anh. Chỉ cần anh không truy cứu chuyện trước đây thì tôi có thể khiến cô ta tin anh.”

Nghiêm Chính im lặng giây lát, sau đó nhếch môi. “Xem ra cô không hiểu tôi rồi. Đời tôi ghét nhất là bị người ta uy hiếp.”

“Tôi không muốn uy hiếp anh, tôi chỉ muốn giúp anh...”

“Không cần.” Nghiêm Chinh ngắt lời cô ta. “Cô để dành mà giúp mình đi.” Có những chuyện anh cần tự mình đối mặt. Quan trọng hơn là anh tuyệt đối không tha thứ cho những kẻ có ý đồ làm hại Doãn Nghiê Hi.

75. Chương 75: Ngoại Truyện: Mất Tự Chủ (15)

Doãn Nghiê Hi mê man ngủ ba ngày. May là trong ba ngày này, nguy cơ sảy thai khiến mọi người lo lắng đã không xảy ra, kết quả kiểm tra những mặt khác cũng dần dần bình thường, lúc này mọi người mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nghiêm Chinh vẫn luôn túc trực bên giường của cô một tác cũng không rời.

Mỗi một lần cô từ trong mơ màng tỉnh dậy khuôn mặt anh luôn luôn hiện hữu trước mắt cô.

4 ngày sau, khi cô hoàn toàn tỉnh lại, lúc nhìn kỹ anh cô bỗng ngây ngẩn cả người. Quen anh đã lâu, đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ anh tiêu tụy như vậy. Cằm lún phún râu, con ngươi đỏ hoe tia máu như là đã nhiều ngày nay anh không chớp mắt, dù chỉ một lúc.

Cô chăm chú nhìn anh, lồng ngực dâng lên từng cơn đau thắt. Những lời trong cuộc đối thoại ngày hôm qua của anh và Thẩm Mục Phạm dần dần hiện lên trong đầu.

“Ông đã hủy hôn với Lâm Nhân?” Thẩm Mục Phạm hỏi.

Anh cúi đầu ừ một tiếng.

“Ông định nuốt trọn Lâm Thị?”

“Đó là tâm nguyện của cô ấy.”

Thẩm Mục Phạm im lặng trong chốc lát, như là nhớ tới chuyện gì đó: “Tôi từng nghe Chi Âm nói, lúc trước có một công ty tài chính bí mật, đó là ông giúp bọn cô ấy sao?”

Nghiêm Chinh không trả lời, xem như thừa nhận.

“Tôi đoán được là ông.” Quen nhau nhiều năm, anh sao lại không biết năng lực của Nghiêm Chinh. Nếu bản thân anh đã có thể điều tra ra mục đích của Doãn Nghiê Hi, anh tin tưởng Nghiêm Chinh sớm đã phát hiện ra. Co điều... Thẩm Mục Phạm thở dài, một khi đã vướng vào lưới tình thì khó mà thoát được, khôn khéo như bọn họ, gặp được người con gái mà mình thích, rồi cuộc cũng chỉ có thể giả ngu mà thôi. .

“Về phần Lâm Nhân, ông định sẽ giao cô ta cho cảnh sát sao?”

“Cô ta đã làm nhiều chuyện ác như vậy hẳn là phải chịu sự trừng phạt thôi.”

“Nhưng mà ...” Thẩm Mục Phạm chần chờ, “Vạn nhất cô ta làm liên lụy đến ông, chỉ sợ...”

“Tôi đã có chuẩn bị tâm lý, chuyện gì thuộc trách nhiệm của tôi, tôi sẽ không trốn tránh.” Nghiêm Chinh liếc nhìn Nghiê Hi, ánh mắt lộ ra tia ưu tư. “Tôi chỉ sợ cô ấy không chịu tha thứ cho tôi.” .

Thẩm Mục Phạm vỗ vỗ bờ vai của anh. “Năm đó ông cũng là bị Lâm Nhân lừa dối, không phải là cố ý, cô ấy sẽ hiểu thôi.”

Sẽ thế sao? Với tính cách quật cường, cố chấp của cô, thật sự cô có thể tha thứ cho sai lầm của anh năm đó sao? Nghiêm Chinh cười chua xót, cầm tay cô giơ lên môi hôn, thì thào nói nhỏ. “Em yêu, thực xin lỗi, em hãy tha thứ cho anh được không?” .

Tha thứ cho anh hay không? Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của anh, Doãn Nghiê Hi nói với chính mình, thôi đi, chỉ cần anh thẳng thắn giải thích với cô, cô sẽ thực sự không để ý nữa.

Dưới sự chăm sóc tận tình chu đáo của Nghiêm Chinh, Doãn Nghiê Hi nhanh chóng hồi phục sức khỏe, đứa bé trong bụng cũng dần dần ổn định.

Mặt khác, Nghiêm Chinh thông qua Chính Khởi ác ý thu mua Lâm Thị, ép nhà họ Lâm phải lao vào cuộc tranh đoạt cổ phần với Chính Khởi, sau đó ngay tại thời điểm mấu chốt tiêu diệt nguồn tài chính của Lâm Thị khiến cho nguồn tài chính bị đứt đoạn, không thể không tuyên bố phá sản.

Chẳng qua cơn ác mộng của nhà họ Lâm vẫn chưa chấm dứt. Bởi vì cảnh sát nắm được chứng cứ mới cho nên đồng thời tái điều tra vụ năm đó Lâm Nhân say rượu lái xe và vụ việc Toa Tao bị cưỡng bức tập thể. Vài nhân chứng quan trọng lần lượt đứng ra làm chứng, cho nên đang chờ đợi thiên kim tiểu thư nhà họ Lâm chính là lao ngục.

Trong lúc nhất thời, chuyện này trở thành tiêu điểm bàn tán của mọi người lúc ‘trà dư tửu hậu’. Tin Nghiêm Chinh vì người đẹp mà giận dữ nhanh chóng được đồn đãi khắp nơi, còn Doãn Nghiên Hi trở thành hồng nhan khiến Nghiêm Chinh đại nghĩa diệt thân.

Cũng có đám nhà báo nhanh chóng đánh hơi điều tra ra mối quan hệ giữa Bạch Chi Âm và Doãn Nghiên Hi, liên kết với vụ ồn ào “tình yêu Thẩm – Bạch” trước đó đã hùng hồn viết lên một số lời đồn động trời, đối với những việc hai vị thiếu gia nhà họ Thẩm và Nghiêm đã làm, họ biến hai chàng trai độc thân cấp kim cương này thành “cuồng si vì tình”, nhuộm màu sắc cổ tích lên câu chuyện tình yêu của họ, khiến cho không ít các cô gái lại dột mộng có thể gả cho hoàng tử.

Ông bà Nghiêm vốn cảm thấy con trai mình ra tay quá tàn nhẫn với nhà họ Lâm, nhưng vừa nghe được chuyện Lâm Nhân dám dùng thủ đoạn hại Doãn Nghiên Hi, suýt nữa làm cho bọn họ không được bế cháu nội, tức giận vô cùng nói nhất định sẽ khiến cho nhà họ Lâm gia phải chịu trừng phạt. Hai ông bà đang nóng lòng được ôm cháu còn ngàn đình vạn dặm căn dặn con trai: “Con mau chóng cưới Nghiên Hi về ngay cho ta...”

Căn bản là... Nghiêm Chinh vốn đã chuẩn bị nhẫn từ lâu nhưng vẫn chậm chạp không dám cầu hôn. Bởi vì anh còn chưa dám thẳng thắn nói chuyện thừa nhận sai lầm vì bất cẩn của mình năm xưa.

Ban đầu là vì anh lo lắng cô bệnh nặng mới khỏe lại, sợ cô sau khi biết mọi chuyện cảm xúc sẽ bị kích động ảnh hưởng đến thân thể. Nhưng thời gian càng trôi đi dững khí trong anh cũng dần dần tiêu tan...

Anh không dám, chính xác mà nói, là không tự tin tình yêu của cô với anh đủ để hóa giải sai lầm này của anh.

Bên này anh không dám nói, bên kia Doãn Nghiên Hi đang đợi anh thành thực thừa nhận với mình. Ngày qua ngày những hy vọng ban đầu dần bị thất vọng, tức giận, cùng sự cố chấp xâm chiếm tất cả cảm xúc của cô.

Vì vậy, vào buổi tối trước ngày xuất viện, khi Nghiêm Chinh từ sở cảnh sát đi tự thú trở về, chuẩn bị thành thực thừa nhận tất cả với cô, thì cô đã biến mất.

Trên giường bệnh để lại một tờ giấy. “Tôi không nói không có nghĩa là không biết.” .

Nghiêm Chinh bừng tỉnh, hối hận đến đau thắt tim gan...

Anh chạy về nhà như nổ diên, kéo ngăn tủ đựng giấy tờ của cô ra, không thấy hộ chiếu của cô. Anh vội vàng sai cấp dưới liên hệ với sân bay, còn bản thân anh thì như diên cuồng lao tới sân bay, nhưng thứ anh thu được cũng chỉ là tin chuyển bay của cô đã cất cánh trước đó hai giờ.

Hai giờ trước? Khi đó anh đang chuẩn bị đi sở cảnh sát lấy lời khai, mà cô còn nhắn cho anh một tin nhắn. “Buổi tối em muốn ăn cháo ở tiệm Hòa Ký. Anh mua về chúng ta cùng ăn được chứ?”

“Buổi chiều anh còn có việc bận, có thể sẽ muộn một chút mới về, hay là để anh bảo Tiểu Vương mua về cho em ăn trước?”

Cô đã trả lời thế nào? Cô nói. “Không cần, em muốn chờ anh về ăn cùng em.” Chờ anh về cùng ăn? Kỳ thật cô là vì muốn kéo dài thời gian. Cô gái không tim không phổi này, ngay cả bỏ đi cũng phải dùng kế.

Cô đã sớm biết tất cả, nhưng vì sao cô không hỏi anh, không cho anh cơ hội giải thích. Chẳng nhẽ cô không vương bận, không nhớ tới dù chỉ một chút tình cảm của hai người, không nể mặt con của hai hai người hay căn bản là từ đầu đến cuối cô chưa từng yêu anh?

Anh hận thấu tim sự tính toán thâm sâu của cô nhưng lại không lỡ buông tay cô gái không lương tâm này. Đáng giận chính là lúc này anh không có cách nào có thể đuổi theo cô, bởi vì anh mới đi tự thú ở sở cảnh sát về. Theo quy định anh không thể rời khỏi Hongkong, phải chờ đến khi điều tra kết thúc mới có thể xuất cảnh.

Cho dù anh không thể đi tìm cô nhưng cũng không có bất kỳ trở ngại nào ảnh hưởng đến việc anh biết tin tức về cô. Nhờ mạng lưới liên lạc rộng khắp của bạn bè, anh biết cô đang ở Châu Âu. Ngắm nhìn những bức ảnh chụp, video của thám tử gửi về, vẻ mặt cô hoặc trầm tư, hoặc ngẩn người, khi thì nhíu chặt mày... tựa như miếng đậu phụ phơi khô, không một bức ảnh nào thấy cô nở nụ cười.

Cô không vui, e rằng dù đang ở thắng cảnh du lịch tươi đẹp nhất cô vẫn không vui.

“Là vì em đang nhớ anh sao?” Nghiêm Chính vuốt ve khuôn mặt tái nhợt trên bức ảnh, vừa giận lại vừa yêu mắng: “Em đúng là cô gái gốc ghêch”

Rome, trạm du lịch thứ tư của Doãn Nghiên Hi tại Châu Âu.

Khi còn học cấp ba, cô từng có dự định, khi vào đại học cô phải tận dụng thời gian để du lịch toàn Châu Âu. Nhưng tai nạn của ba và em trai, sau đó là sự suy sụp tinh thần rồi ra đi của mẹ đã khiến cô quên hết tất cả mơ ước và dự định, mang theo kế hoạch báo thù nặng nề, dựa vào thù hận chống đỡ bản thân tiếp tục phải sống...

Hiện giờ, thù đã báo, Lâm Nhân đã bị trừng phạt đích đáng, niềm hy vọng để sinh tồn của cô bỗng chốc sụp đổ. Rốt cuộc cô có thể thực hiện những kế hoạch, dự định khi còn trẻ, nhưng mà cô không cảm thấy vui sướng. Thậm chí một chút vui vẻ cũng không.

Lòng ngực tựa như bị mất đi thứ gì đó, trống vắng khó chịu.

Cô lại được tin, trước thời điểm cô rời đi, Nghiêm Chính đã đi tự thú, nói rõ sai lầm năm đó đã cung cấp chứng cứ giả cho Lâm Nhân, nhưng chẳng qua anh cũng là bị Lâm Nhân lừa gạt, hơn nữa đã thành thực nhận tội, cho nên Viện kiểm sát không có khởi tố anh mà chỉ khiển trách cảnh cáo.

Cô biết vì cô nên anh làm vậy. Anh là người có trách nhiệm, vẫn luôn là như vậy. Kể vô trách nhiệm chính là cô, tựa như tin nhắn vội vã đầy trách cứ ngày đó khi cô rời khỏi Hongkong anh gửi cho cô: “Doãn Nghiên Hi, dựa vào đâu mà em đùa giỡn tôi chán rồi liền quay lưng bỏ đi?”

Tưởng tượng đến dáng vẻ tức giận của anh, Doãn Nghiên Hi không khỏi mỉm cười, từ trong túi lấy ra một đồng tiền xu, áp lên trên cái bụng đã hơi nhô cao, nhỏ giọng thủ thỉ. “Cục cưng, chúng ta trở về tìm ba đi.”

Bướng bình lâu như vậy, đã đến lúc phải hiểu chuyện rồi.

Ném đồng tiền xu vào trong hồ ước nguyện, cô xoay người, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Nghiêm Chính mặc áo khoác dài đang đứng cách đó không xa.

Cô mở to hai mắt, không thể tin được những gì mình đang nhìn thấy. Chẳng lẽ là vì quá nhớ anh cho nên đang nằm mơ? Cô nhéo một cánh tay. Đau, là thật...

Cô nhìn anh từng bước tiến gần lại phía mình, ngắm bộ dạng của anh thật kỹ. Mới một tháng ngẩn ngừ, hình như anh đã gầy đi rất nhiều. Nhìn khuôn mặt điển trai tựa như tượng tạc của anh, giờ khác này, cô mới phát hiện bản thân mình nhớ anh đến nhường nào.

Nghiêm Chính đi tới, đứng trước mặt cô, lặng yên nhìn vào mắt cô...

Doãn Nghiên Hi nhìn anh mà khóe mắt cay cay, nước mắt tựa như chuỗi châu bị đứt không ngừng tuôn rơi.

“Đừng khóc.” Nghiêm Chính dùng ngón cái lau nước mắt cho cô, đau lòng nói. “Anh biết em không muốn gặp anh, vậy anh đi.”

Ai nói cô không muốn gặp anh. Tay Doãn Nghiên Hi giữ chặt tay áo anh, lắc lắc đầu.

Như là hiểu được điều gì đó, Nghiêm Chính ôm chầm lấy cô, bờ môi lửa nóng tấn công, thẳng tiến vào trong, chơi đùa cùng đầu lưỡi của cô, nói hết những nhớ nhung trong mấy chục ngày đêm đã qua của anh.

Hôn tận đến khi Doãn Nghiên Hi không thở nổi, anh mới lưu luyến mà buông cô ra, bàn tay áp vào mặt cô, lời nói khó nén sự kích động: “Em biết không, trước khi đến đây anh đã tự nhủ với chính mình, nếu em giữ anh lại, cho dù em không yêu anh, cuộc đời này anh cũng sẽ không bao giờ buông em ra nữa.”

Doãn Nghiên Hi nhìn vào đáy mắt anh, nơi đó chứa đầy sự ngang tàng, cố chấp và kiên định. Đột nhiên, cô bừng tỉnh nhận ra nếu mình bỏ lỡ người đàn ông này thì quả là ngốc nghếch biết bao. Nếu cô từng nhìn kỹ vào mắt anh, tất nhiên sẽ biết anh yêu cô nhiều bao nhiêu. Thế mà cô lại muốn từ bỏ. May mắn, anh đã đến đây...

Nắm chặt bàn tay anh, nâng lên, khoe miệng khẽ mỉm cười, cô nhẹ nhàng nói ra lời nói vẫn luôn giấu trong đáy lòng: “Nghiêm Chính, em yêu anh.”

Nghiêm Chính ngây ngẩn cả người, đôi mắt đen thẳm tràn ngập kinh ngạc, cảm động cùng không thể tin. Sau đó, anh đột nhiên hét lớn, dùng ngữ khí đe dọa che giấu kích động cùng vui sướng của bản thân. “Sao em lại cướp những lời anh muốn nói hả?” .

Tiếp theo, khi cô cười vui sướng, anh lấy từ trên cổ xuống một sợi dây chuyền, tháo chiếc nhẫn trên đó ra, quỳ một chân, trịnh trọng hứa hẹn. “Anh biết trước kia anh đã làm một số chuyện không đúng làm tổn thương đến em, nhưng xin em hãy cho anh một cơ hội sửa sai. Hãy đồng ý lấy anh, hãy để anh dùng quãng đời còn lại để yêu em, dù chết cũng không rời xa.”

Rome là một thành phố lãng mạn, trước hồ ước nguyện vẫn thường chứng kiến rất nhiều cảnh cầu hôn. Nhưng cho dù có nhìn thấy bao nhiêu lần cũng đều khiến người ta hứng khởi.

Tại giây phút Nghiêm Chính quỳ xuống, du khách không hẹn mà cùng ủa tới. Khi anh giơ nhẫn lên, mọi người đều dùng tiếng Anh hô lên: “Đồng ý đi, đồng ý đi...”

Dưới những tiếng reo hò như nước thủy triều, Doãn Nghiên Hi giơ tay trái ra, gật đầu.

Nghiêm Chính run rẩy đeo nhẫn cho cô, sau khi trình diễn một nụ hôn dài lãng mạn, anh ôm lấy cô, hưng phấn mà quay vòng, miệng vẫn không ngừng nói: “Cám ơn, cám ơn em...”

Nhìn người đàn ông tựa như trẻ con cùng hồ ước nguyện ở phía sau, Doãn Nghiên Hi hạnh phúc đến rơi lệ. Kỳ thật người phải cảm ơn chính là cô, cảm ơn sự kiên trì của anh, cảm ơn sự không nản không rời của anh...

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-tinh-tinh-bay>